

Giới thiệu Chân Ái Vĩnh Hằng

Truyện Chân Ái Vĩnh Hằng của tác giả Mạn Không là một câu truyện thuộc thể loại xuyên thời không đến Tây phương Roman dị quốc, kịch kỳ duyên lịch sử.

Nhân sinh xui xẻo nhất không là người xuyên không trở thành kẻ lang thang ở nước Anh một trăm năm trước, mà là người biết rõ chiếc thuyền kêu Titanic kia sẽ bị chìm nhưng vẫn đi lên. Chỉ vì một chiếc chân lông mà phải cứu vớt nam nhân vật chính, cuối cùng lại cùng nam xứng nhị sát tướng về nên câu chuyện tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Vua thế giới.

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Ngày 4 tháng 10 năm 1912, Southampton, nước Anh.

Mười bốn giờ mười hai phút.

Tôi đứng ở chỗ này, bến tàu nơi RMS Titanic xuất phát.

Tháng tư nước Anh còn trong mùa xuân, ánh mặt trời còn mang theo một chút lạnh của mùa đông, nếu không có đủ độ ẩm sẽ làm người ta lạnh run.

Tôi đem bộ tóc xoắn vàng óng ánh đặc trưng của người da trắng nhét vào cái mũ màu đen kiểu nam sĩ trên đỉnh đầu. Cái mũ này là do tôi cùng một người di dân ở trong quán bar hợp lực đầu rượu mang về, cả nhà tên kia đều là người di dân, Châu Âu vào thế kỉ mười chín có cuộc đại di dân, hai phần ba người di dân từ Châu Âu là đến nước Mỹ, bọn họ ở Châu Mỹ đánh cướp được nhiều sẽ quay trở về nước Anh, có lẽ họ trở về để thăm cố hương, cũng có thể họ mang những người bạn tốt của họ ở đây đi.

Ở đây đến vài chục năm, sau khi xảy ra chiến tranh mới thôi, lúc đó sẽ có không ngừng người di dân từ Châu Âu mục nát trào ra, như ong vỡ tổ hướng những con tàu chở khách lớn định kì đi đến Châu Mỹ, chỉ vì muốn nhìn thấy Tượng Nữ Thần Tự Do ở nước Mỹ.

Trời mới biết Tượng Nữ Thần Tự Do đến cùng đại biểu cho ý nghĩa tự do gì, tôi chỉ biết là nhất định sẽ không có người nào bán cho ta vé tàu đến nước Mỹ dù là khoang hạ đẳng nhất, nhưng tôi lại ở cảng Southampton năm 1912 đứng ngăn người, chỉ vì tôi muốn tìm một nam nhân có rất ít khả năng gặp được.

Hoặc là nói hẳn còn không đủ tuổi để gọi là nam nhân, nam hài? Hai mươi tuổi, vẫn còn mang chút trẻ con và tuổi trẻ muốn vươn lên.

Áo khoác nam màu xanh thẫm là cạp rộng lớn, với tôi mà nói nó không hợp với thân thể của tôi, cái áo này là do tôi lấy được trên người một kẻ lang thang chết ven đường. Áo khoác cũ kĩ nhìn không ra chất liệu, một cổ hương vị rêu mốc đập thẳng vào mặt, lúc đó tôi có độc ngồi xổm bên bờ biển xa lạ, một bên giặt áo khoác một bên nhìn sương mù phía xa mà ngăn người, có lẽ đây là khoảng thời gian rất dài giống như mộng ảo.

Có một ngày, hoặc là ở giây tiếp theo ta tỉnh lại, tôi lại xuất hiện ở khoảng thời không mà tôi nên ở.

Lần này tôi đã làm vị khách du lịch thời không năm tháng rồi, diện tích ở nơi này khoảng hai mươi bốn vạn km², tôi từng tới nước Anh nhưng bây giờ lại phải lấy thân phận là kẻ lang thang chạy loạn khắp nơi.

Lúc trước khi tôi gặp phải rủi ro trên máy bay, vừa khéo là từ London nước Anh về nước, hiểu biết đối với nước Anh rất ít, như đường ở London rất nhiều, quán bar ven đường rất nhiều, nước Anh có rất nhiều nước.

Còn có tên người Anh rất dài, nó như cuộc khảo nghiệm trí nhớ của người thường.

Đợi đến khi tôi lấy lại được tri giác thì tôi đã quá mệt mỏi, chống đỡ không nổi mí mắt bông tuyết bay đầy trời làm tan rã đồng tử. Tôi nghĩ mình xuất hiện ảo giác, tôi nhìn thấy bông tuyết bay đầy trời dưới ánh trắng, vươn tay muốn vuốt ve, lại phát hiện ngón tay trắng bệch giống như những bông tuyết bay đầy trời kia.

Tôi nghe thấy có người đang ca hát, thanh âm tinh tế phiêu đảng trong không trung, khi có khi không. Tôi quay đầu phát hiện là một nữ nhân thân sắc tiều tụy, nâng ôm tôi, một cái chân lông cũ nát bao lấy người tôi.

Chúng tôi rúc vào nhau, thân mật lại xa lạ dựa vào lẫn nhau, cảnh tượng thật không thể tin được. Tôi không có ở trong bệnh viện mà nằm trong ngực của một nữ nhân xa lạ.

Quý mới biết tôi thế nào trở về năm 1911, trên con đường ở nước Anh, còn biến thành kẻ lang thang. Bị một nữ nhân mắc bệnh ho lao dùng chiếc chăn duy nhất của nàng ấy bao lấy tôi, cuối cùng tôi được cứu còn nàng thì chết.

Nữ nhân kia hỏi tôi, “Ngươi tên là gì.”

Tôi nhất thời không nói gì, không biết nàng có tiếp nhận tên Trung Quốc không.

“Ta là Mary Robert, ngươi tốt.” Nàng thoạt nhìn đã thật tiêu tụy, tóc tai dơ bẩn dán lên khuôn mặt, sinh mệnh của nàng bây giờ giống như sợi dây leo yếu ớt.

Môi tôi giật giật, cuối cùng cũng bật ra một câu, “Ngươi tốt.”

“Ngươi có gặp được một nam nhân không? Không... Vẫn là nam hài.” Nàng chậm rãi thở, sương mù màu trắng giống như hơi thở chết chóc trong mùa đông ở nước Anh từng chút từng chút một cướp đi sự ấm áp trên cơ thể.

“Hắn gọi là Jack Dawson, có một đôi mắt rất xinh đẹp, nếu như nhìn thấy hắn, giúp ta nói với hắn rằng ta đang tìm... tìm hắn... Không, có lẽ hắn có thể sống tốt một chút thì tốt rồi.” Thanh âm của nữ nhân kia chậm dần, sắc mặt trắng bệch giống như một pho tượng, “Hắn tài hoa hơn người... Hắn sẽ hạnh phúc sống sót.”

Đợi đến lúc tôi có thể động dậy, đã không còn kịp đem chăn bông quấn lấy nàng. Không có người biết nàng từ đâu tới đây, giống như không biết cha của cái thân thể này ở đâu.

Năm nay kẻ lang thang đầu đường rất nhiều, tôi nhàm chán nghĩ.

Jack Dawson?

Xem ra đó là một cái tên đại chúng, cùng Tom John giống nhau, nơi nơi đều có thể lòi ra vài cái. Nam nhân vật chính của RMS Titanic cũng gọi là Jack Dawson.

Thẳng đến lúc tôi nghe thấy tin tức về Titanic, chiếc tàu biển xa hoa này chở khách chạy định kỳ ở cảng Belfast xuống nước, ta mới phát hiện chuyện này không phải là chuyện trùng hợp. Mà bức phác họa nằm trong lòng bàn tay của nữ nhân kia, tôi càng nhìn càng thấy giống Leonardo lúc còn trẻ...

Tôi phải mất thời gian một tháng mới có thể quen hoàn cảnh nước Anh bây giờ, tôi phát hiện khối thân thể này ngoại trừ mất dinh dưỡng dẫn đến bệnh vặt, thỉnh thoảng sẽ bị hoa mắt chóng mặt, tôi lại bắt đầu luyện gân cốt, có lẽ sẽ không có cách nào giống được như lúc thân thể ta ở đỉnh cao, nhưng có thể một lần nữa đứng lên khiêu vũ làm cho tôi cảm thấy thế giới này cũng tràn ngập hi vọng.

Sau ba tháng luyện tập thân thể, kiếm cơm ăn, lưu lạc trong lạc lõng. Tôi do dự có nên đi tìm Jack Dawson, cảnh cáo hắn không cần lên RMS Titanic, nhưng tôi nên nói như thế nào để thuyết phục được hắn, mục đích của chuyến tàu xa hoa đó là đến nơi có Tượng Nữ Thần Tự Do, còn được xưng là chiếc thuyền vĩnh viễn không chìm, cuối cùng vẫn chìm sâu dưới đáy đại dương chứ?

Vẫn là quên đi, tôi nên lo lắng cuộc sống sau này của tôi sẽ trôi qua như thế nào. Đột nhiên đến thế kỉ hai mươi mốt làm người hạ đẳng, thậm chí là người không có xuất thân, không có hộ khẩu, tôi nghĩ có thể dựa vào bản thân làm một chút chuyện để đổi lấy một tấm vé tàu đến nước Mỹ, ít nhất nơi đó sẽ cho người nỗ lực một tư cách sống, sống sót là không có vấn đề, đương nhiên tôi lên thuyền tuyệt đối sẽ không lên Titanic.

Tôi cũng không có bản lĩnh cứu vớt RMS Titanic, chẳng lẽ tôi có thể chạy đến London báo Harland Wolff dùng chiếc thuyền lại, hoặc là chạy đến công ti thủy vận tìm được Bruce Ismay, níu chặt cổ áo bọn quý tộc theo chủ nghĩa tư bản hút máu này hô to: “Tôi đến từ thế kỷ hai mươi mốt, Titanic nhất định sẽ bị đụng phải tảng băng trôi sau đó chìm xuống dưới đáy Đại Tây Dương sao, hơn hai nghìn người trên chiếc tàu này chỉ có thể trở về không đến một phần ba?”

Tốt lắm, nếu tôi thật sự dám làm vậy, ngày hôm sau dưới đáy Đại Tây Dương sẽ nhìn thấy tôi. Đám người đó tuyệt đối sẽ xem tôi là người điên ngay cả vé tàu cũng không mua được ném tới Đại Tây Dương cùng băng trôi và hải âu nhảy múa.

Cho nên tôi không nên ở một khắc cuối cùng giống như tên điên đuổi tới cảng Southampton, tại Belfast cách cảng sáu trăm kilomet, đón gió từ eo biển England lạnh tới run người. Trời biết tôi sao lại phải vất vả chạy tới nơi này, khoảng cách để Titanic khởi hành không đến hai giờ, mà tôi phải trong hai giờ tiến vào bến tàu đầy người chen lấn này, trong quán bar ven đường tìm một người có khả năng không tồn tại.

Thợ rèn, thợ mộc, âm nhạc gia, thương nhân, quý tộc lão, người lái xe, khát cái cùng người giàu có đan xen vào nhau tạo thành thủ khúc vui vẻ. Tôi thể bản thân chưa từng chạy nhanh đến như vậy, cầm trên tay bức ảnh phác họa chân dung, ở gần mấy quán bar cạnh hải cảng hô to: “Jack Dawson, Jack, Jack Dawson!”

Từ đầu là đẩy cửa ra của một quán bar nước anh thế kỉ hai mươi, cuối cùng chuyển thành phương pháp bạo lực là đá cửa, dùng tiếng Anh, tiếng Trung, Thụy Điển hoặc là tiếng Ý sứt sọc nói, xen lẫn một ít tiếng Đức mới lạ, tôi chưa từng dùng nhiều thứ tiếng như vậy để gọi tên một người. Tôi chỉ sợ một ít người biết Jack nghe không hiểu tiếng Anh Mỹ của tôi, trời mới biết ngày xưa ta là học sinh kém môn tiếng anh, tôi chỉ biết dùng phiên âm kk để đọc, không đúng với âm điệu của người Anh.

Tôi thật sự rất hận sao ngày xưa lại đi mua vé ủng hộ bộ phim Titanic, còn không chỉ là một lần, tình tiết trong phim gần như có thể đọc thuộc lòng, khăn giấy dùng hết một tá. Cho nên khi tôi nhìn thấy tin tức RMS Titanic xuất phát, thì mới phản ứng, biết Jack Dawson là ai. Đương nhiên bức tranh trên tay bị nắm nhả nhúm lại, tôi rất muốn ném vào trong biển, cuối cùng vẫn giữ lại.

Có một thời gian ngắn người này là nam thần trong tim ta, trước lúc tôi hâm mộ Pirates Of The Caribbean, tấm áp phích hán mặc tây trang trên Titanic được tôi dán ở đầu giường.

Nếu tôi có thể trở về, nếu tôi có thể trở về thì ta nhất định sẽ đem tấm áp phích đó xé thành từng mảnh nhỏ.

Jack Dawson.

Jack Dawson ——

Jack! Dawson... Người tên khốn khiếp đến cùng người trốn ở góc nào rồi.

Tôi nhớ được trong phim lúc thuyền chuẩn bị xuất phát Jack mới từ trong quán bar lao ra, trực tiếp chạy lên thuyền. Mà tôi bắt buộc phải tìm được hán trước khi hán chạy ra khỏi quán bar, bằng không đợi đến hán lao ra khỏi quán bar thì không còn kịp nữa, lực chân của đàn ông và phụ nữ không phải cùng một đẳng cấp, khi đó RMS Titanic đã chuẩn bị rời đi, dù lúc đó có người gọi tên hán thì hán cũng sẽ không dừng lại.

Nước Mỹ, quê hương, Tự do, Tự do, tôi cực tiếp nhận dân di cư, cơ hội mới, điểm xuất phát cho mọi giấc mơ... Một cái vé tàu ở khoang hạng ba chỉ có ba mươi đô la, nó đang vẫy gọi người.

Nếu tôi là Jack Dawson, tự nhiên có một nữ nhân bị điên bảo tôi dừng lại, khẳng định sẽ cho một cái tát đến chết.

Người cho là mỗi ngày đều có cơ hội có thể thắng một tấm vé lên tàu RMS Titanic sao? Chẳng sợ đó là chiếc thuyền sẽ chìm thì người cũng có tâm lý may mắn mà đi lên, ngay cả khi thuyền chìm thì người cũng có thể bám vào một tấm ván rồi giống như gấu bắc cực mà bơi đến Mỹ, con người trước khi hồi hận luôn tồn tại loại tâm lý này.

Tôi ra khỏi quán bar cuối cùng mà tôi có thể tìm được, kẻ lang thang khoác cái áo cũ kỹ mùi thối bay xa cộng thêm gió lạnh của cảng biển càng làm tăng thêm không khí tĩnh mịch. Một chiếc xe màu xanh chở khách định kì chạy đến bến cảng lướt qua ta, ánh mắt tôi đại ra nhìn nó chạy qua mang theo một làn khói.

Tôi gần giữa trưa ánh mặt trời có chấp tiếp tục chiếu sáng cả không gian, không biết vì sao tôi luôn luôn không muốn bỏ qua cảnh Jack cầm đồ chạy đến, mà bây giờ, ta nhìn thấy nó.

Người luôn không thể lần đầu nhìn mà chú ý đến nó, bởi vì ánh mắt của người lúc đầu là nhìn thẳng. Ánh mắt đầu tiên luôn không có ý thức nhìn lên bầu trời như muốn đập tan sương mù, trên trời mây màu trắng ngà, giữa không trung lơ lửng là những đám mây mù xám xịt, ánh mặt trời chiếu xuống giống như đang hấp hối.

Ánh mắt của tôi chậm rãi xuyên qua khu vực đón khách, một chiếc xe màu xanh, bên cạnh là một vị thân sĩ đầu đội chiếc mũ màu đen hoặc một người phụ nữ trung niên đầu mang một chiếc khăn, hoặc những thiếu nữ có mái tóc vàng óng, người đàn ông trung niên mồm ngậm điếu xì gà giá rẻ đang nhả khói. Trước mặt là cầu thang để lên tàu, thân thuyền càng ngày càng tiếp xúc gần với bờ biển, khi thuyền dừng lại thì những thuyền viên dồn dập hô to: “Đến bên này xếp hàng, mời đi theo bên này.”

Tiếng loa vang vọng bến tàu, người đến người đi khói bụi mù mịt, tạo cho ta cảm giác hốt hoảng, lo lắng. Đột nhiên một thanh âm vang lên sau đó tiếng hô như thủy triều vang lên, tôi thông thả đi lên phía trước một bước, vô số người bên cạnh tôi liêu mạng bắt đầu đi về phía trước, giống như bị thanh âm này hấp dẫn. Ánh mắt của tôi rốt cục tiếp xúc với cái bóng màu đen mà hùng vĩ kia, thân thuyền màu đen giống như màu trời đêm, óng khói màu vàng ——TITANIC.

Óng khói thứ nhất phun ra nồng đậm khói màu đen, ta phảng phất như có thể nghe thấy chiếc thuyền bốn vạn tấn đi tới, động cơ trong khoang thuyền bắt đầu khởi động. Bên dưới khoang thuyền có hàng trăm công nhân hò hét đổ than vào trong lò để đốt, khởi động, chuẩn bị xuất phát.

Mà ở ngay lúc này, nó ở trong này, không phải chỉ là bộ hài cốt lạnh như băng dưới đáy biển kia, mà là một con thuyền chân chính trên ý nghĩa, phương tiện giao thông vận tải biển lớn nhất thời đại này, thế giới này.

I'm the king of the world.

Tôi là vua của thế giới.

Tôi không hiểu sao lại nhớ tới danh ngôn của Jack, đáng tiếc chiếc thuyền này chỉ tồn tại trên biển được có năm ngày thì xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: CHƯƠNG 2: GẶP NHAU

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Mười một giờ đúng, RMS Titanic bắt đầu khởi động động cơ bên trong, lúc nó chính thức xuất phát là lúc mười hai giờ... Chính xác mà nói là mười một giờ năm chín phút.

Không đến một giờ nữa, năm mươi chín phút sau sẽ có hơn một nghìn năm trăm người đi lên chiếc thuyền mộng ảo này đi về phía địa ngục lạnh như băng. Tôi đột nhiên có cảm giác muốn cầm súng chỉ vào đầu Bruce Ismay, mệnh lệnh hắn cho ngừng lại con thuyền này. Trời biết tôi nên dùng cách gì xông lên tháp sắt cao dùng để chờ đầu Tokyo, lại thành công lên vào khoang thượng đẳng tìm trong ba bốn trăm phòng tìm được lão bản công ty White Star Line, tiếp theo bắt hắn làm con tin, để cho mọi người chú ý mà ngừng chiếc thuyền này lại.

Nếu tôi không phải là một cô hồn nhập vào một cô bé mồ côi, mà là siêu cấp 007 hoặc là Spider Man tôi tuyệt đối sẽ bắt đầu làm một bản kế hoạch.

Tôi xoay người, cùng đám người bận rộn ngược hướng mà đi, Titanic sau lưng tôi dần dần rời xa. Bức tranh phác họa ở trong tay tôi, tôi lại đem nó giờ lên, bầu trời bắt đầu sáng sủa xanh thẳm, đám mây bụi kết thành từng mảng, đọng lại ở trên nền trời màu xanh đậm. Một ít ánh mắt trời suy yếu chiếu vào bức tranh đã ố vàng càng làm nó thêm yếu ớt, cũ nát, khuôn mặt Jack mang theo tính trẻ con dưới ngòi bút thô to trông càng thêm sinh động, hoạt bát, tôi cuối cùng cảm thấy Jack và Mary có chuyện xưa.

Đương nhiên chuyện xưa gì cũng không phấn khích bằng chuyến tàu Titanic khi xuất hành, hắn sẽ gặp được nữ nhân mà kiếp này hắn yêu nhất, sau đó chết lạnh ở Đại Tây Dương.

Trời biết vì sao tôi không thể tìm được hắn ở trong các quán bar, có khả năng là do đại thần kịch bản và đạo diễn muốn câu chuyện phấn khích này nhất định phải diễn ra. Mà tôi hoàn toàn không có liên quan đến chuyện này, tôi nhất định sẽ không lên con tàu này vì tôi ngay cả vé tàu ba mươi đô la cũng không mua được, càng sẽ không gặp phải nam nhân mà tôi yêu nhất cuộc đời này.

Dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy bức phác họa kia, giờ lên cao, ném đi, chuyện xưa này đối với tôi không còn quan hệ gì.

Ở một giây cuối cùng trước khi trang giấy thoát ly khỏi tay tôi, thì đằng sau có người hô to một tiếng, “Jack, đợi mình với...”

Ngón tay chợt buộc chặt, dùng sức đến mức xương và gân xanh nổi lên, nắm chặt lấy bức phác họa, hung hăng nắm chặt khuôn mặt nam hài trong bức họa. Tôi chạy thật nhanh hướng về phía tiếng gọi kia, ngay cả nhìn cũng không kịp chỉ cao giọng hét: “Jack, Jack, Jack Dawson!”

Đứng lên thuyền, đứng thẳng cái vé tàu may mắn kia, có người hi vọng người có thể sống sót, mà nữ nhân hi vọng người có thể sống sót... Tôi thật đáng chết thiếu nàng một mạng

Tôi chưa từng có hi vọng cấp bách hoàn thành nhiệm vụ quý dị này như vậy, đem hết toàn lực của mình cứu nam nhân vật chính trong RMS Titanic một lần, bởi vì nữ nhân kia dùng chiếc chân bông duy nhất của nàng cứu tôi, tôi nhất định sẽ trả lại nàng ân tình này.

Nàng hi vọng người tài hoa như Jack Dawson sống sót thật tốt, tôi nhất định sẽ ở những quán bar bên cạnh hải cảng không ngừng tìm kiếm, đây có lẽ là khả năng duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến.

Ai tới ngăn cản tôi giống như người điên la hét ở nơi này đi, tôi đi chiếc giày hoàn toàn không hợp với chân, đầu ngón chân không ngừng ma sát với giày khi tôi chạy, tôi giống như có thể ngửi thấy mùi vị sắt rỉ nó toát ra từ ngón chân bị ma sát đến rách da của tôi.

Tôi lấy tay đẩy những người đến đưa tiễn này ra, mạo hiểm chạy qua hai chiếc xe chờ những vị lão gia này đến bến tàu. Bến tàu còn một ít những bao tải hàng hóa, tôi nhảy lên chúng, ở thời điểm còn chưa đứng vững lại tiếp tục nhảy xuống. Tôi nghe được phương hướng mà thanh âm kêu tên Jack, nhưng người thật sự có rất nhiều, tôi hoàn toàn tìm không được hắn, chỉ có thể không ngừng hướng nơi phát ra thanh âm kia chạy đến, hi vọng ở thời khắc cuối cùng có thể đuổi kịp hắn.

Nói Thượng Đế đem tôi vốn nên ở trong Địa ngục ném tới nước Anh, vì để cho tôi ở nơi này là to sao? Mà kỳ tích là, ta còn không thể không làm như thế.

Tiết tấu bước chân của tôi không ngừng tăng tốc, ta phảng phất có thể nghe được tiếng la hét từ lòng bàn chân truyền đến, mỗi một lần bước chân rời khỏi mặt đất đều như đang bay. Tôi đột nhiên tự đáy lòng cảm thấy vui sướng, tôi còn có thể chạy kịch liệt như vậy, từ chân truyền đến cảm giác hữu lực, mỗi một cái xương giống như đang nói tôi có thể duy trì cực hạn những động tác trong vũ đạo.

Chẳng sợ chỉ có hai bàn tay trắng, không có quốc tịch, tóc màu đen tuyền biến thành màu vàng óng ánh, gương mặt của người phương Tây, bữa cơm tiếp theo không biết nên ăn ở nơi nào, mặc áo khoác của tử thi, sẽ không còn được gặp lại người thân nữa, tôi cũng cảm kích lần trùng sinh này, bởi vì tôi lại có được đôi chân có thể chạy, nhảy và còn có thể múa.

Chỉ cần tôi còn có thể chạy, chỉ cần tôi còn có thể nhảy lên, chỉ cần tôi có thể xoay quanh, tôi có thể có được hết thảy mọi thứ.

Tôi hung tợn lớn tiếng kêu gọi: “Jack.” Trời biết người kia có phải là hắn hay không, tôi từ xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy sùn mặt đặc biệt tương tự của nam hài kia, không chút do dự tiến lên.

Mấy chiếc xe mới tinh hoa lệ, đầu xe ô tô kim bích huy hoàng đột nhiên ầm loa chạy lại, đứng ở trên bến tàu, vừa khéo ngăn lại đường đi tôi. Ta đã không có thời gian ngừng ở chỗ này, ngay cả thời gian đi vòng qua cũng giảm bớt, nhấc vạt áo nhảy qua đầu xe. Lái xe ngồi ở trong xe giật mình nhìn tôi, thật giống như khi nhìn thấy bảy đại kì quan sụp đổ.

Trên đầu xe là thủy tinh bóng loáng, trên thủy tinh là khung xe màu xanh lá, tôi dùng hai tay chống lên xe nhảy lên, tứ chi mềm mại có lực được tôi sử dụng linh hoạt. Tôi trực tiếp ở trên đỉnh xe nhìn xung quanh, bên dưới người đồng nghiệp như mấy ngàn con kiến chạy nạn động đất.

Tôi nghe được thanh âm nói chuyện, tiếng cười lớn, chung quanh âm thanh hỗn độn tiếng nói chuyện, tiếng bước chân, còn có tiếng của trục bánh xe đẩy hàng hóa, tất cả hỗn hợp vào nhau tạo thành thanh âm không thể phân biệt được.

Ổng khói của tàu Titanic bay ra làn khói màu đen, một đám hải âu bay từ bầu trời màu lam lượn xuống, đứng ở mạn cầu thang khoang thượng đẳng.

Một phần một giây thời gian đi qua, khoảng cách mười một giờ năm mươi chín gần kề. Động tác của tôi càng nhanh hơn, không kiên nhẫn chờ phi phò.

Cửa của chiếc xe phía dưới tôi mở ra, tôi đã chuẩn bị nhảy xuống, nhưng động tác quá nhanh làm tôi lao đảo, thân thể ở thời điểm mảnh chỉ treo chuông nghiêng ngã sắp đổ. Trong xe vurun ra cây gậy của thân sĩ đỡ lấy tôi, tôi nhìn thấy một nam sĩ đội chiếc mũ màu thâm xám, chống gậy đi xuống, thanh âm của hắn la to vì bị tôi quấy rầy: “Chuyện gì xảy ra?”

Tiếp theo hẳn rồi cuộc ngắng đầu, tôi lấy tư thế không ổn định nhảy xuống xe, hai người vừa khéo mặt đối mặt. Ta đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của đối phương, đồng tử giống như hạt thủy tinh châu thông thấu, trong suốt, là ánh mắt mang màu sắc thông thường của người phương Tây, mang theo một chút màu xanh lá cọ, bên trong còn lưu lại ánh mắt không vui khi bị quấy rầy.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc ba đồ thường dùng của thân sĩ phương Tây, áo sonni màu trắng. Mang bao tay màu hồng, trên tay mang chiếc gậy của nam sĩ, lông mày một bên nhếch cao, khoe miệng khom xuống, ngạo mạn cùng không kiên nhẫn được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Tôi căn bản không kịp điều chỉnh thân thể ngã lên người đối phương, đối phương trên mặt không kiên nhẫn chuyển thành kinh ngạc, thân thể lập tức ngửa ra sau muốn lùi lại, tôi đã dùng hết sức nhảy xuống xe ngã vào trong lòng hắn, lực đẩy làm hai người chúng tôi ngã thành một đoàn. Mặt tôi cọ lên nút thắt trên tây trang của hắn, đau đớn làm đầu tôi choáng váng, mắt hoa lên, bị tôi đụng phải người kia không ổn định được thân thể, bị bắt buộc phải ôm ta ngã xuống đất. Hắn hít một ngụm khí lạnh, thanh âm thốt khẽ từ yết hầu truyền ra, cuối cùng thanh âm mơ hồ tràn đầy phần nợ vang lên: “Lovejoy, tên khốn này là ai?”

Người mới tên khốn đây.

Tôi vội vã khởi động thân thể, mũ rộng vành của nam sĩ rơi xuống, tóc xoăn màu vàng rồi tung rơi xuống, những sợi tóc rậm rạp rơi xuống khuôn mặt phần nợ của hắn. Hắn rõ ràng sững sốt vài giây, biểu cảm cứng ngắc, tóc dài cách ly chúng tôi khỏi thế giới bên ngoài, chúng tôi hai mắt nhìn nhau.

Hô hấp gần trong gang tấc, tôi dễ dàng ngửi thấy mùi vị nước hoa trên người hắn, hắn là nước hoa dành cho nam sĩ.

Tiểu nuối là, đây không phải loại nước hoa mà tôi thích.

“Tiên sinh?” Có người vội vàng hô, giống như đang đẩy những người đứng quan sát chúng tôi ra.

Thanh âm này làm tôi lập tức hoàn hồn, nơi bị đụng vào ần ần đau nhức. Tôi vội vã ngửa đầu muốn đứng lên, da đầu chợt phát đau, tôi đau đến mức nước mắt rơi xuống, một vài lọn tóc bị mắc vào tây trang của người đàn ông kia, giống như bị túi tiền trong áo tây trang mắc phải.

Người đàn ông kia rõ ràng mới lấy lại tinh thần, khoe miệng vốn đã hạ xuống nay lại mím lại, ngay cả nếp nhăn khi cười cũng bị hắn ép ra. Biểu cảm mang theo tức giận và không thể tin được, vẻ mặt của hắn không có một chút khách khí dành cho nữ sĩ, chỉ kém không có thốt ra những câu chửi đầy thô tục.

Tôi ở trong thanh âm ồn ào nghe thấy thuyền viên dùng sức hô to: “Hành khách khoang hạng ba đến đây xếp hàng.” Thanh âm hô to của thuyền viên của RMS Titanic vang lên, giống như thúc giục thời gian nhanh trôi đi, bánh xe vận mệnh bắt đầu lăn chuyển.

Tôi đã không có thời gian coi bỏ tóc, ngón tay bắt lấy lọn tóc bị vướng kia, độc ác kéo mạnh ra, tóc rời khỏi áo tây trang của người đàn ông kia. Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc xen lẫn hung ác đẩy người đàn ông kia ra, tay đặt trên bụng hắn lúc ngã xuống ần xuống tạo lực đẩy, mượn lực đứng dậy, vì rút tay về quá nhanh nên kéo theo cái gì đó. Người hầu đi theo người đàn ông này tới, tôi xoay người bỏ chạy.

Tôi bây giờ không muốn vì một chút chuyện lông gà vỏ tỏi này, cùng một người đàn ông thuộc tầng lớp thượng đẳng kia dây dưa.

Tôi nghe được thanh âm ảo não chửi thề của người đàn ông kia, bị một vật nặng đụng vào chắc chắn sẽ không dễ chịu gì. Hắn dùng lực đứng lên nói gì đó với người hầu kia, tiếp theo liền có vài người chạy theo hướng của tôi.

Tôi vừa khéo quay người lại, bởi vì chạy quá nhanh hai chân không kịp chạm xuống mặt đất, nhảy lên, lúc hạ xuống đã cách nơi vừa đứng hai bước chân, đây là một động tác vũ đạo đẹp mắt, nó dùng để bảo trì cân bằng cơ thể.

Người đàn ông kia được quản gia đỡ lấy, tay hắn chống thắt lưng, ánh mắt nhìn về phía tôi, khoe miệng mím chặt lại, chịu đựng đau còn muốn bảo trì dáng vẻ tao nhã. Hắn nhìn hướng nơi ta chạy, có một giây tôi có thể cảm nhận được hắn muốn đem ca-nô nghiêng nất tôi.

Tôi cảm thấy bản thân không nên thiện lương như vậy, người này vừa thấy cũng biết là loại tự đại vô lễ, là người lạnh lùng không hề có trái tim khoan dung. Xã hội này người như thế có quá nhiều, nếu hắn là một người giàu có, xin chúc mừng người, thế giới này lại có thêm một tên cường đạo không có tính người.

Tôi hít sâu một hơi, ở trong những tính toán đó tôi trước khi gặp phải mấy người đuổi bắt kia, lớn tiếng kêu lên: “Đứng lên thuyền.” Vừa mới nói xong,

dưới chân tôi động mạnh, lưu loát xoay người tránh gặp phải người đuổi bắt. Tôi chạy vào trong đám người, chạy lên lan can màu trắng, bao phủ bên dưới là biển người.

Tuy nhiên người đàn ông này hơi quen mắt, tôi rất nhanh vút chuyện bé xiu không đáng kể này ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Xuất phát.

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Khi ba ống khói trên tàu Titanic đều phun khói, tất cả mọi người trên bến tàu đều vỗ tay hò hét, còn tôi thì mệt đến mức hai tay chống đầu gối thở dốc, hoàn toàn không còn chút thể lực nào để chạy tiếp nữa, mỗi lần hô hấp đều thở ra khí nóng, mỗi lần như vậy đều như đang tàn phá lá phổi. Một giờ cuối cùng kết thúc khi tôi không ngừng chạy trốn, cổ họng khô nóng không phát ra được chút âm thanh nào. Một số khách nhân và người đến đưa tiễn bị tôi đụng phải đều ân cần hỏi han, tôi ngưng ngưng vì ngay cả thanh âm xin lỗi cũng không thể nói ra được.

Tôi chưa từng nhìn thấy nhiều người Edward mang đặc trưng ở nước Anh chen chúc với nhau như vậy, giống như một tổ ong vô vè. Xe ngựa chờ thuê và những lão gia quyền quý chen chúc với nhau, còn có phóng viên khiêng chiếc máy ảnh cổ xưa, gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền vĩnh viễn không chìm mộng ảo kia. Những thiếu nữ đội khăn trên đầu vung tay chào, ánh mặt trời giữa trưa như dừng lại ở khoảnh khắc phồn hoa mộng ảo này.

Tôi và mọi người giống nhau, ào ào ngửa đầu, nhìn thân tàu màu đen, sàn tàu màu trắng, ý đồ tìm kiếm người thân mà mình muốn tìm.

Tôi hoài nghi Jack đã lên thuyền, thanh âm của còi vang dội, con thuyền tuyên bố thời khắc cách cảng. Nhiệt độ không khí tăng trở lại, tôi mặc bộ quần áo đơn bạc cuối cùng cũng cảm nhận được không khí ấm áp của mùa xuân, bó chặt vào thân hình gầy gò.

Được rồi, nhìn con thuyền vĩ đại của hàng hải cuối cùng đi vào thời khắc lịch sử, không có con đường nào có thể cứu vãn được. Để cho Jack đáng chết và Rose tiếp tục trình diễn hành trình tình yêu trên con thuyền mộng ảo này đi.

Tôi mặc kệ, trời mới biết tôi từ giữa trưa hôm qua đến bây giờ còn chưa ăn cái gì, để ta còn ném bwasco họa kia vào thùng rác và để cho tên họa sĩ kia gặp gỡ bất ngờ tình yêu của hắn đi. Phải biết rằng bộ phim kia đứng đầu phòng bán vé trên thế giới, có thể bảo trì bộ phim điện ảnh mười hai năm không bị bất kỳ kẻ nào đánh bại, thật muốn nguyên rủa đạo diễn.

Tôi mệt mỏi hít sâu, tính toán điều chỉnh hô hấp đang hỗn loạn, sau đó tôi sẽ rời khỏi bến tàu đầy người này. Đang lúc tôi rút cuộc có thể hô hấp bình thường, tay ôm bụng trống rỗng ần ần đau, nhẹ nhàng cất bước đầu tiên, đằng sau truyền đến tiếng kinh hô “Góc quay, phong cảnh của chúng ta.”

Trời biết tôi nghe xong câu kia thì có biểu cảm gì, tôi phảng phất như có thể nghe thấy vũ khúc Scotland trong phim đang nhẹ nhàng cất lên. Tôi thậm chí còn chưa kịp ngẩng đầu, Jack trên lưng vác bao tải đang chạy về hướng tôi đang đứng, hắn quay lại kêu to với người bạn đằng sau, “Nhanh chút, bạn thân yêu, chúng ta về nhà.” Tóc ngắn màu vàng không có gì che dấu nhẹ nhàng tung bay, nụ cười của hắn giống như có thể soi sáng mọi góc âm u ở bên cảng.

Đúng vậy, người sắp về nhà người, nếu người tính toán dùng tám ván cửa để về.

Tay của tôi căn bản chưa kịp nắm lấy góc áo khoác màu xám của hắn, ngón tay không còn một chút khí lực nào bị bao tải trên lưng hắn hung hăng đánh vào, mà hiển nhiên nam nhân vật chính đang vội vàng lên thuyền không còn kịp để ý đến người đằng sau hắn là tôi.

Thanh âm của tôi hô lên nhưng không phát ra âm thanh nào “Jack”, tôi xác định tôi gọi hắn nhiều hơn so với nữ nhân vật chính.

Jack vác bao tải hành lý trên lưng, một bàn tay giơ lên cao, giống như muốn đón gió mà đi. Tóc của hắn tán loạn, tung bay sau gáy, người đàn ông trẻ tuổi tràn đầy thanh xuân này giống như gan đục khoi trong, hắn vươn lên về phía hi vọng, chiếc tàu khổng lồ RMS Titanic đằng trước kia giống như đang chờ đợi hắn đến.

Thanh âm của tôi khàn khàn cố gọi tên hắn: “Jack Dawson...”

Tôi tin tưởng, trừ phi hắn bị diếc, bằng không sẽ nghe được tiếng la của tôi. Hắn đã chui vào trong đám người, tốc độ chạy của hắn ảnh hưởng đến những người xung quanh. Tôi đứng ở tại chỗ, nhìn hắn chạy ra xa, tay không còn lực rũ xuống không trung, lại cảm nhận được sự ác ý của vị thần vận mệnh. Cô độc đứng trong đám người đến người đi, ngẩng đầu nhìn thấy đàn hải âu đã bay khỏi nóc tàu, bay về phía bầu trời cao trên biển lớn. Đột nhiên lại nhớ đến nhiều chuyện, nhất là chuyện lần đầu tiên đi xem phim, trong phòng Pirates Of The Caribbean áp phích của Leonardo, lại nghĩ đến khúc nhạc truyền bá cho phim.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, không thể không ngăn ngại mà hít một hơi, sau đó tự nói với mình đây là lần cuối cùng, lần này chắc chắn là lần cuối cùng, coi như cái chân lông chết tiệt kia đáng giá, nó đã cứu một mạng của tôi.

Tôi tiếp tục hít sâu, hít sâu, đè nén trạng thái các cơ bắp đã quá mệt mỏi, tiếp theo nhấc mạnh chân, bắt đầu tháo giày khỏi chân, là một đôi giày không phù hợp với số giày của tôi, lại còn khá dốc và cứng, sau khi tháo giày, tôi nhìn thấy những ngón chân bị ma sát đến mức chảy máu. Hai chiếc giày hồng tôi âm thầm nguyên rủa một tiếng. Không chút do dự ném đôi giày vào ven đường, chân tiếp xúc với mặt đường theo quán tính mở rộng hai chân, tiếp theo tôi lấy tư thế chuẩn bị lao đi, dùng hết tất cả sức lực trong cơ thể, giống như viên đạn mà lao đi.

Gọi thì gọi không được, trước khi hấn lên thuyền, tôi nhớ được hấn sẽ bị nhân viên soát vé giữ lại kiểm tra vé tàu. Cảm ơn kinh nghiệm nhiều lần xem phim, để tôi có thể nhớ rõ rằng từng tình tiết nhỏ trong phim, tôi còn nhớ rõ khuôn mặt nghiêm túc kia, nhân viên soát vé đội mũ thuyền viên nghi ngờ hỏi: “Các người đã kiểm tra chưa?”

Đương nhiên, đương nhiên, hấn làm sao mà kiểm tra được, nhưng thuyền viên đáng chết kia vẫn để cho hấn đi lên.

Có lẽ tôi chỉ có thể hung hăng ôm chặt lấy hấn khi hấn sắp bước lên thuyền, quay lại hô to với thuyền viên kia: “Người này có bệnh truyền nhiễm, đừng để cho hấn lên thuyền.”

Tốt lắm, Jack Dawson tôi tuyệt đối sẽ giết chết anh, dám đem ta ném xuống nước rồi để RMS Titanic nghiền qua. Thật sự là cái chết rất có sáng tạo, có phải không?

Tôi thề từ lúc chào đời tới nay tôi chưa từng chạy nhanh như vậy, tôi không ngừng chạy về phía tàu Titanic. Tôi còn không kịp suy nghĩ phương hướng mà Jack chạy, tôi chỉ cần chạy về phía chiếc thuyền sẽ chìm kia là được rồi, so với khoang thượng đẳng thì người ở khoang hạng ba thật sự dex tìm lắm.

Ở thời khắc cuối cùng, tôi nhìn thấy Jack và bạn của hấn đang chuẩn bị lên thang chuyển lên tàu, bọn họ vung vé tàu trong tay hô to: “Này này, chờ một chút.”

Đội khi tôi nỗ lực đẩy vài người ra, thì bọn họ đã đi đến cửa, không còn kịp rồi, ngay cả khi chúng tôi cách nhau có một cái thang, tôi cũng không có cách này đi lên kéo hấn về.

Game over.

Trò chơi thất bại trong gang tấc.

Một khắc (15 phút) đó đầu óc tôi trống rỗng, mờ mịt đứng, im lặng đứng nhìn con thuyền vĩ đại chờ khách định kì này bắt đầu chuyển động. Người bên cạnh vỗ tay ào ào, ngả mũ lớn tiếng gọi người. Có lẽ vận mệnh an bài tôi không có cách nào thay đổi được.

“Đội chút, tôi là hành khách.” Một người đàn ông trung niên mang theo cái thùng vung vé tàu trên tay, vội vã huých phải bờ vai tôi. Hấn sốt ruột đến mức liều mạng hô to, liều mạng muốn đẩy dòng người ra, chạy lên cái cầu thang màu trắng kia.

Tốc độ của tôi đại khái có thể đuổi kịp vị hành khách cuối cùng đó, thật sự là bất hạnh, ông tanhát định không biết hấn sẽ không có cơ hội lên con thuyền.

Tôi rất cục thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn người hành khách nói không rõ tiếng anh này, có lẽ là người Thụy Điển, hoặc là hành khách người Italy, tờ vé trong tay hấn vung vẩy trên không trung như sắp rơi. Ngay sau đó tôi đã làm quyết định thất bại nhất trong cuộc đời mình, tôi đột nhiên vươn tay dùng sức chụp bả vai người đàn ông này, dọa ông ta sợ tới mức quay đầu lại. Tôi ở trong khung cảnh ồn ào này hô to với ông ta, “Chào, ông sẽ cảm ơn tôi.”

Lời vừa dứt, tay phải của tôi đã vươn ra, hung hăng cho ông ta một đấm, ở trong tiếng kêu rên bi thảm kia tôi nhanh chóng rút lấy chiếc vé. Tiếp theo lấy từ trong túi ra cái đồng hồ sang quý màu bạc đưa cho hấn, quay đầu liền chạy về hướng cầu thang dẫn lên thuyền.

Cái đồng hồ đeo tay kia tôi có được lúc đụng phải người đàn ông ngạo mạn kia, tôi dám khẳng định cái đồng hồ kia có thể mua được vé tàu khoang thượng đẳng.

Chúc phúc cho tôi đi! Tôi đã cứu được một mạng của người hành khách kia, còn , mà hiện tại ta muốn đi chịu chết, đây là ta cuộc đời này trả lại một cái đồng hồ không phải của mình, hôm nay thật sự là ngày không may mắn nhất.

Tôi nhảy lên cầu thang kiểm tra vé, hai chân cảm nhận được đau đón lạnh như băng, trong tay tôi cầm lấy vé tàu, đứng trước cánh cửa chuẩn bị đóng lại hung hăng nói: “Tránh ra.”

Mà đứng ở trong thuyền, người kéo cửa nhìn thấy tôi thì hét lên, “Dừng lại, vị nữ sĩ này, đứng ở đó rất nguy hiểm.”

Hấn thề nhưng gọi tôi là nữ sĩ? Tôi mặc bộ áo khoác nam của người lang thang, bên dưới là cái váy mùa hè kẻ ô vuông màu xám, còn đi chân đất chạy như điên, người kiểm tra vé này thật sự rất lễ phép.

Cây thang cách cửa khoang thuyền một mét, bên dưới là nước biển lạnh như băng.

Tôi đạp lên cầu thang ở gần tôi nhất, cũng không dừng lại mà cả người lao về phía trước, trong lúc cửa khoang còn chưa đóng, tôi lao đảo đi vào trong thuyền, người nhân viên kiểm tra vé kia đưa tay bắt lấy tôi, giúp tôi ổn định thân thể.

Tôi giờ cánh tay cầm vé tàu, nói với hấn: “Cảm ơn.”

nhân viên kiểm tra vé kia quay đầu lại nhìn về phía cửa khoang thuyền, hấn sợ lại có một vị khách nào đó không sợ chết mà dùng cách này để đi lên.

Cửa khoang thuyền bên cạnh đang có nhân viên giới thiệu hoàn cảnh cho các hành khách, tôi mờ mắt nhìn về phía đó, kết quả vừa qua được cánh cửa thì nhân viên kiểm tra vé quay đầu lại nghiêm túc hỏi tôi: “Tiểu thư, ngài có thông qua kiểm tra không?”

Tôi rất muốn nói cho hắn, tôi mang theo vô số mầm bệnh truyền nhiễm, để hắn lập tức ném tôi trở về cảng Southampton, để tôi tự sinh tự diệt. Tuy nhiên giây tiếp theo ta nhanh chóng đẩy vài người hành khách ra chạy mất, bây giờ tôi làm sao có thể quản người khác được.

Thật vất vả chạy thoát được nhân viên kiểm tra kia, trong lúc nhất thời tôi không biết mình muốn chạy đến đâu, Jack không biết đã chạy đến nơi nào rồi. Tôi đem vé nhét vào trong túi áo, theo những hành khách đang sôi nổi trò chuyện đi qua hành lang nhỏ hẹp, đi đến sàn tàu rộng lớn. Khắp nơi ở đây toàn là người, hơn một ngàn hành khách, phần lớn đều tụ tập ở trên sàn tàu. Hành khách của khoang hạng ba là điên cuồng nhất, bọn họ vung mũ của mình, nắm lấy lan can màu trắng, cúi đầu hết về phía mặt biển, hưng phấn cùng hi vọng đồng thời xuất hiện trong nụ cười của họ.

Tôi ngẩng đầu nhìn, nhìn khoang chờ hạng hai, mọi người cũng hưng phấn chào hỏi nhau. Bầu trời triệt để sáng sủa lên, mưa bụi tán đi, người làm việc bên bên tàu bắt đầu tháo những sợi dây thừng cột hàng hóa, ném xuống biển.

Những cánh quạt của Titanic âm âm vang lên dưới mặt biển, nước biển đục ngầu bắn tung tóe, mấy chiếc tàu chở hàng chạy theo Titanic. Còi hơi lại vang lên, thủy lực làm con tàu chở khách này không ngừng lắc lư.

Gió thổi rối loạn tóc của tôi, tôi đi đến lan can, hai tay nắm lấy lan can nhìn cảng, hết thấy đều rời xa. Thanh âm còi vang lên, New York, Tượng Nữ Thần Tự đang chờ đợi chúng tôi đến.

Titanic, chính thức xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4: Vĩnh hằng

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Ở nơi này người có thể tưởng tượng được tất cả các thân phận mà người có thể nghĩ đến, những người có thân phận và tài năng song hành, còn nếu người muốn nhìn thấy quý tộc nước Anh hoặc những ông trùm người Mỹ, thì người phải chạy đến sàn tàu khu D ngược đầu nhìn lên trên cao, nơi đó nơi nơi đều có những người đàn ông mặc tây trang được cắt may tinh tế và những người phụ nữ thì đầu đều đội mũ hoa lệ sang trọng.

Nhưng cho dù là khoang hạng nhất hay khoang hạng ba thì, thì tôi cũng không thể tìm ra người muốn tìm. Sau khi Jack lên thuyền, anh ta đi vào trong mê cung hành lang, tuy tôi biết rõ từng chi tiết của phim Titanic, thậm chí còn xem một ít tư liệu về con tàu Titanic này, nhưng những thứ vụn vặt như vậy cũng rất khó nhớ ra được. Ví dụ như tôi đã quên mất số phòng mà Jack ở, nhưng tôi vẫn nhớ được khoang thuyền mà người đàn ông đi theo Jack, là người bạn thân của Jack, anh ta cũng thắng được một chiếc vé tàu.

Tôi cũng không có khả năng đi đến từng khoang thuyền rồi mở cửa từng phòng một, nếu làm như vậy thì tôi sẽ mệt chết. Trong thực tế thì vẫn còn thời gian, tìm được Jack, thuyết phục hắn.

Giữa trưa ngày mai Titanic sẽ cập cảng Ireland Queenstown, đám hành khách cuối cùng sẽ lên thuyền, mà tôi sẽ rời thuyền. Vô luận có tìm được Jack hay không, hoặc tôi không có cách nào thuyết phục hắn rời thuyền thì tôi cũng nhất định phải rời khỏi con thuyền này.

Lần này mạo hiểm lên thuyền chẳng qua cũng vì nam thần mà tôi ôm ấp từ thuở niên thiếu đến nay, về sau nếu già đi tôi cũng có thể kể lại chuyện xưa cho con cháu mình, bà của người ngày còn trẻ cũng đã lên con thuyền bị chìm kia, chỉ vì cứu vớt người đã từng là thần tượng.

Nhưng có lẽ chiếc chăn bông kia mới quan trọng, mà Jack Dawson chỉ làm cho tôi càng thêm liều mạng mà thôi. Cho nên tôi còn thời gian một ngày để giám sát, tôi ở thông đạo của khoang hạng ba chờ nửa giờ, rốt cuộc tìm được phòng ghi trên vé tàu. Những bóng đèn màu trắng trên thông đạo sáng rực con đường, chiếu sáng từng khuôn mặt của những người hành khách. Tôi cảm giác được mình như một u linh du đãng khắp mọi nơi, có vẻ đặc biệt không hợp với khung cảnh nơi này.

Không có hành lý gì, cổ chân gầy yếu, bên dưới là bàn chân dính đầy bùn và vết máu khô đen, áo khoác bị mài mòn nghiêm trọng cổ tay được sấn lên hai nấc, quần bởi vì không hợp với cơ thể mà có vẻ đặc biệt rộng, tóc dài xoã tung loạn xạ. Tôi một đường đi về phía trước là một đường bị vạ xem, một người phụ nữ nước Anh nhìn thấy tôi thì ánh mắt lóe lên thương cảm, nàng lấy chiếc chăn bông đưa cho tôi rồi hỏi, “Có cần hỗ trợ không? Đưa nhỏ.”

Mặt tôi không biểu cảm nói: “Cám ơn, ngày mai người có thể rời thuyền không?”

Người phụ nữ đó nở nụ cười khó xử rồi bước đi.

Ai cũng cho rằng tôi là người điên, cho nên nếu ở trong này mà tôi hô lên con thuyền này sẽ bị chìm thì họ sẽ coi tôi như người bị bệnh tâm thần mà ném xuống dưới hải dương, để cho tôi cảm nhận được cái gọi là thuyền chìm.

Tôi một lần nữa lấy vé tàu ra nhìn, mặt trên đề hàng chữ dễ thấy nhất “WHITE STAR LINE (vận thủy bạch tinh)” dòng chữ in rất đậm. Mặt bên trên viết thủ tục dành cho hành khách và số phòng.

Tôi đi đến phòng được ghi trong vé, trong phòng có ba người đàn ông, bọn họ đang nhiệt tình bắt chuyện nhau, dùng tiếng Thụy Điển. Nhìn thấy tôi khoác chăn bông đi vào thì im bất, họ không rõ mục đích tôi đi vào đây. Hoặc là tôi không đi giày nên trông rất đáng sợ, thời đại này không cho phép con gái được lộ ra mắt cá chân, chiếc quần của tôi chắc chắn không thể che hết cẳng chân. Tôi kì thật không nên đeo chiếc mũ vút đi kia, mà nên bôi đầy than lên mặt, lại mang thêm mũ của đàn ông, có quý mới nhìn ra tôi là nữ.

Tôi nhìn thấy trong khoang thuyền còn thừa lại một chiếc giường, khoang thuyền thì rất hẹp. Hai bên bố trí hai giường tầng, con đường ở giữa thì rất nhỏ, cuối căn phòng có một cái bồn rửa mặt nhỏ, trên đó là dụng cụ sưởi ấm.

Một người hành khách nam nằm ở trên giường, nửa thân cúi xuống cười, ở bên dưới giường của hắn có hai người đàn ông đang cười nói với nhau. Tôi đi đến chiếc giường cuối cùng không có người, bọn họ rất ấn ý rồi bàn chân ra khỏi đường đi, để tôi đi qua.

Tôi trèo lên giường, giống như có thể cảm nhận được bên dưới chân con thuyền hơi run, thuyền đang ở giữa biển, chúng tôi đang ở giữa biển. Tôi dùng chân lông xoa xoa chân, nơi bị xước da hơi đau. Lại lấy một góc chăn vẫn còn sạch dùng sức lau mặt, chăn lông lập tức có một vệt đen. Mặt của tôi cho dù dùng chăn lông lau nhưng chỉ sợ cũng không sạch sẽ được, trên mặt tôi đóng một tầng bụi dày, làm mặt tôi thành một mớ hỗn độn.

Ném chăn lông đi, tôi im lặng rửa xà cái chăn lông mang nhãn hiệu của công ty White Star Line trăm lần, trong khoang thuyền yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn tôi như đang xem kịch câm. Xem ra tôi cũng có thiên phú biểu diễn, có lẽ lần sau đến nước Mỹ tôi có thể diễn Chaplin.

Ngủ một giờ, sau đó nếu tìm được Jack, nghĩ biện pháp để hắn đáp ứng rời thuyền, tiếp theo là chờ đến giữa trưa là tôi có thể đến cảng Ireland rồi xuống thuyền.

Kế hoạch thật hoàn hảo, tôi lập tức rơi vào giấc ngủ, chân đạp từ cổ tới chân, thân thể đã đến cực hạn, không thể cử động nữa.

Tôi mơ một giấc mơ, trong rạp chiếu phim tối đen, ánh sáng đang trước phản xạ chiếu lên ghế ngồi ánh sáng mờ ảo. Bộ phim Titanic chiếu trên màn ảnh, chiếc thuyền vẫn đang ở trên đại dương, tôi ngồi một mình ở rạp chiếu phim, trên RMS Titanic không có ai, chỉ có sàn tàu rộng rãi và thân thuyền.

Đường cong của nó vẫn tuyệt đẹp như cũ, trên biển những đàn chim đang bay. Ở chân trời xa xôi, cảng New York, Tượng Nữ Thần Tự Do ẩn ẩn xuất hiện, cảnh tượng thật duy mỹ, thân tàu bắt đầu tan rã, sơn phai màu, mạn thuyền vỡ vụn, ô cửa sổ nát vụn. Nó bắt đầu chìm nghiêng, từng chút từng chút bị nước biển cắn nuốt, cuối cùng nằm cách đáy biển hai dặm Anh (1 dặm Anh = 1,609km), yên tĩnh ngủ say.

Không có một bóng người, cô độc nằm trong bãi rác dưới đáy biển.

Tôi thử vờn tay đụng chạm vào nó, lại phát hiện tay tôi chạm vào khung cửa ri sét khắc hoa văn, tôi đẩy nó ra, một tia sáng chiếu lên từ cánh cửa, đổ lên người tôi. Cửa lấy vận tốc ánh sáng mà chữa trị, giống như thời gian rút lui, từng năm từng năm rút đi, năm 2012, năm 1997, năm 1985, năm 1912... Cửa mới tinh hoàn mỹ, khắc họa trên nó là những cảnh lá.

Tôi đi vào, chỗ đó có cầu thang hình tròn, vòng tròn thật lớn, mái vòm làm bằng kính, đèn trần làm bằng pha lê đang chiếu sáng rực rỡ. Tất cả mọi người vỗ tay, mỉm cười, giống như đã đợi tôi thật lâu.

Tôi đi xuống cầu thang, trong nháy mắt đột nhiên có cảm giác đã đi qua cả thế kỉ

Mà ở một giây đó, tiếng kèn ồn ào vang lên, tôi đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt căng lên nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời không biết mình còn đang trong mơ hay ngoài đời thật. Ánh sáng từ trên trần nhà chiếu xuống thật âm áp, tôi giống như có thể nghe rõ thanh âm mặt trời chiếu xuống, xen lẫn trong đó là hương vị ẩm ướt, ở trên chóp mũi tôi. Động cơ dưới đuôi thuyền dường như truyền đến từ dưới mặt biển, khoang hạng ba ở dưới đuôi thuyền, bên dưới là chân vịt của thuyền Titanic.

Trong khoang thuyền không có một bóng người, tôi phục hồi tinh thần lập tức bò xuống giường, miệng vết thương dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn, làm tôi không thể lập tức đứng trên mặt đất. Tôi cấp tốc kiềm chân lên, muốn làm cho cảm giác đau đó biến mất.

Ra khỏi khoang thuyền, trên hành lang có ít ỏi vài người hành khách đang đi lại, tôi cảm thấy trong một thời gian ngắn tôi không thể tìm được bóng dáng của Jack. Làm người, nhất là khi không phải diễn viên chính, muốn gặp gỡ bất ngờ nam nhân vật chính thì đó là nhiệm vụ khó hoàn thành, cho dù các người cùng ở trên một chiếc thuyền.

Tôi đi đến phòng ăn của khoang hạng ba, ăn một vài thứ, hành động đó giống như quỷ chết đói đầu thai. Vài người di dân giả trộn mắt há hốc mồm nhìn tôi, tôi thật sự rất muốn bọn họ thu lại trông mắt đã bị rơi trên sàn.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, Titanic đang đứng ở trên mặt biển, xa xa là bờ biển nước Pháp. Đó là chặng dừng chân thứ hai của Titanic, thời gian dừng là lúc bảy giờ tối, đang chuẩn bị tiếp ứng hành khách của hai con thuyền chở khách cỡ trung.

Một lần ngủ là năm sáu giờ, tôi thể nhưng dùng thời gian quý giá để giành lấy mạng sống để ngủ? Đi đến sàn tàu khu D, nơi đó vẫn còn lưu ánh sáng hoàng hôn, tôi mệt mỏi nhìn màn đêm buông xuống mặt biển, tính toán thức trắng cả đêm. Tối hôm nay tôi sẽ đợi ở khoang hạng ba tìm kiếm Jack, mà bất cứ kết quả nào, buổi sáng mai con thuyền sẽ cập cảng ở Ireland, nó ngừng ở cảng Ireland rồi lập tức rời đi. Ngày mai là lần cập cảng an toàn cuối cùng của Titanic, rất nhiều người di dân ở Ireland sẽ đi lên con thuyền này.

Trên sàn khoang hạng ba có ghế dùng để ngồi, vài người hành khách đang ngồi ở đó nghỉ ngơi. Tôi hít sâu một hơi, giống như có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo kích thích lên làn da yếu ớt của tôi. Ban ngày còn tốt, buổi tối nhiệt độ không khí giảm xuống, quần áo trên người không có một chút công năng giữ ấm, tác dụng duy nhất của nó là không phải trần trướng.

Mặt biển bình yên tĩnh đáng sợ, tôi đi đến lan can, đặt tay lên mặt cúi xuống nhìn mặt biển. Từ lan can nhìn xuống, sàn tàu cách mực nước khoảng mười mét, mặt nước ít gợn sóng, Titanic giống như không phải đang đi trên mặt nước mà như đang đi trên mặt đất. Tôi nhìn thấy một con thuyền chở khách định kì đang ngừng bên cạnh chiếc Big Mac, ngọn đèn màu da cam dần dần xuất hiện.

Lại thêm người vội vàng lên thuyền đèn mạng, mặt tôi dựa vào tay trước lan can, mặt không chút biểu cảm nhìn xuống dưới biển.

Lại mô phỏng kết quả nếu tôi đem tin tức con thuyền này sẽ chìm phát tán ra, không biết kết quả sẽ như thế nào?

Đầu tiên, hành khách sẽ đánh giá tôi, kẻ lang thang mặc chiếc áo cũ nát, không đáng giá một đồng, cho nên lời tôi nói sẽ không đáng giá.

Tiếp theo thuyền viên sẽ đến tìm tôi tâm sự, sau đó thuyền trưởng sẽ sai người giam tôi vào phòng giam. Tôi có một nửa khả năng sẽ bị giam như vậy đến ngày mai, đó thật sự là sự trừng phạt thiện lương nhất. Đương nhiên một nửa còn lại là họ sẽ không để ý đến tôi, bọn họ sẽ ngẫu nhiên đến đưa thức ăn, sau đó sẽ đưa tôi cho cảnh sát ở bến cảng New York.

Ai biết được, nếu tôi thật sự có thể sống đến cảng New York, khi đó ở Manhattan sẽ có ba vạn người chạy đến vây xem tôi.

Không có một người nào sẽ tin lời tôi nói, chẳng sợ tôi là kẻ lang thang, cho dù tôi là một tiểu thư quý tộc, mà là một quý tộc ưa thể diện... Thì vẫn sẽ không có kẻ nào tin tôi.

Tôi lục lọi trong túi, may mắn là chiếc kèn Harmonica bị tàn phá kia vẫn còn ở đây. Cái kèn này là thắng cả cuộc của một người trong đoàn xiếc, tôi nói tôi có thể xoay một trăm vòng không ngừng, hẳn cho dù chết cũng không tin tôi, cho nên tôi đã thắng được chiếc kèn Harmonica này trong tay hắn.

Hắn thổi nó thật sự khó nghe, tôi thật sự thấy nhạc khí này quá đáng thương nên mới thắng về.

Ta thử đem kèn Harmonica ngậm ở miệng thổi vài cái, kèn Harmonica phát ra thanh âm chói tai. Tôi soi móng nhú mảy, đem kèn Harmonica dùng sức hướng không khí lắc lắc, sau đó chậm rãi rời lan can ngồi trên sàn tàu, hai tay cầm lấy kèn Harmonica, để lên miệng dùng sức thổi.

Âm điệu đứt quãng bắt đầu thành hình, tôi chậm rãi tìm kiếm âm điệu trong nó, nhắm mắt lại, môi cùng nhạc khí thân mật tiếp xúc cùng nhau. Chiếc kèn Harmonica đã thật cũ nát, có thể là sản phẩm của nước Đức, tôi có đôi khi sẽ dừng lại hít một hơi, sau đó lại bắt đầu thổi.

Tôi dường như quên mất mình đang còn ở trong thuyền, mà trở về vũ đài của mình, cơ thể của tôi mềm dẻo theo tiếng nhạc, tiếng ca Celine Dion giống như thiên âm. Gió trên biển từ lan can thổi đến sau lưng tôi, tôi lắng tai nghe giai điệu của kèn Harmonica, lá cờ treo trên đỉnh đầu tung bay.

Có cái gì so với chuyện thổi My Heart Will Go On trên Titanic càng thêm thích hợp, bắt đầu thổi theo tiếng hát của nữ ca sĩ canada, tôi chậm rãi thổi theo giai điệu của bản nhạc My Heart Will Go On.

Nếu có thể, tôi muốn thổi đến khi xuống, đưa lưng về phía biển, để cho chiếc tàu chở khách vĩ đại này vì âm nhạc của tôi mà dừng lại, vĩnh viễn dừng ở giây phút này.

My Heart Will Go On.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 5: ĐÁNH CUỘC

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Trên mặt biển xa xôi, nước biển tiếp cận đường chân trời một mảnh vàng óng, ngọn đèn trên thuyền được thắp lên, ánh sáng dịu nhẹ xua đi tia nắng cuối cùng của ban ngày.

Thôi xong khúc My Heart Will Go On, tôi rốt cục phục hồi lại tinh thần. Trên sàn tàu cũng chỉ còn lại vài vị khách đang đứng xung quanh tôi, trong đó có một người phụ nữ ở khoang hạng ba tay dắt theo một đứa bé, một người con trai đầu đội mũ, còn có hai thuyền viên vốn đang đứng cạnh cửa chờ nhập hàng. Trong đó có một người mặc tạp dề màu đen, áo sơ mi kẻ sọc, màu tóc vàng óng ánh, tay phải đang cầm một quyển vở cũ nát lên tiếng hỏi, “Thủ khúc này thật tuyệt, nó tên là gì?”

Ánh chiều tà chiếu xuống khuôn mặt vẫn còn vương nét trẻ con, làm cho khuôn mặt bị che đi ba phần, giống như thời điểm này thời gian ngừng lại.

Tôi ngửa đầu nhìn hắn, phảng phất như xuyên qua màn hình chiếu phim nhìn thấy hắn, nhưng cuối cùng vẫn phát hiện mình xuyên qua một trăm năm đến

đây. Thân thể bởi vì mệt mỏi mà ngồi sụp xuống như một pho tượng bị đổ, trong tay vẫn còn cầm chiếc kèn đã cũ kia. Tôi vốn nên nhảy lên nứ chặt lấy cổ áo hắn, nói hắn lên lấy con thuyền đang bỏ neo ở đây, cũng có thể nhảy luôn xuống nước mà không cần thuyền, nơi này là khu vực nước ấm chứ không phải là khu mà núi băng trôi, hắn ở dưới nước nơi này ép buộc bao lâu cũng được. Mà hết thấy điều kiện đầu tiên là, người trước mắt này phải tin tưởng con thuyền này sẽ chìm.

Tôi rút cục thấp giọng trả lời, “My Heart Will Go On.”

“Tên rất hay, tôi là Jack Dawson, người tốt.” Jack lộ ra chiều bài tươi cười của mình, cái trán bởi vì nụ cười này mà ép ra vài khe rãnh. Trên ngón tay của hắn dính một ít dầu vết màu xám, đầu ngón tay đôi khi sẽ cọ xát vào nhau, đây hẳn là thói quen vẽ tranh đã lâu tạo thành.

“Người tốt, Emily.” Thuận miệng đem tên tiếng anh mà hồi học đại học dùng nói ra. Mặt tôi đen lại nhìn hắn, từ trên xuống dưới đánh giá. Tiếp theo hơi chân chờ mà vươn tay, ngay lập tức đáng về giống một cô gái nhỏ thẹn thùng, trời biết cái gọi là ngại ngùng này đã bị tôi dọa chạy từ tám trăm năm trước rồi.

Tôi chỉ là chân chờ, tôi có thể gặp nam chính đơn giản như vậy. Nếu biết bài hát của bộ phim kia có thể gọi Jack xuất hiện, như vậy tôi đối bụng chạy mất hơn bốn giờ, gọi đến hồng giọng, quả thực chính là mệt mỏi không đâu. Hơn nữa nhìn thấy hắn tôi cũng hơi chân chờ, có nên hay không nhờ hắn kí tên. Nếu lúc xuống thuyền có thể để nữ chính kí tên, vậy chuyến hành trình này có thể càng thêm hoàn mỹ.

Jack nhanh chóng bắt lấy tay tôi, sau đó buông ra, hắn nói: “Cô không có giày sao? Tôi đưa cho cô một đôi.” Nói xong thì khom lưng bắt đầu cởi giày, hắn một bên cởi giày một bên nói, “Tôi đã nhìn thấy cô, cô là người hành khách cuối cùng. Nhưng cô không có bạn cùng đi sao? Cô cũng muốn đi New York sao?”

Tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ tính muốn lên con thuyền chờ tới năm mộ này đi New York, ở ngay giây phút lúc bắt đầu bước lên trên RMS Titanic, tôi cơ hồ luôn mong con thuyền này ngày mai cập bờ, sau đó tôi có thể trốn khỏi nơi này.

Nắm lấy một góc áo, tôi xoa xoa kèn Harmonica, tiếp theo cười nói: “Đúng vậy, tôi đang nghĩ đến nước Mỹ sẽ cho tôi cuộc sống như thế nào, dù sao ở nước Anh có thể cả đời tôi đều phải đi chân trần.”

“Phải đi chân trần?” Jack nhanh chóng cởi nốt chiếc giày, hắn đưa chiếc giày cho tôi, hài hước nâng nâng lông mày, lộ ra nụ cười mỉm thân thiện nói: “Bây giờ cô không cần phải đi chân trần nữa, làm mộ... cô gái thật xinh đẹp, cô cũng cần một chiếc mũ, bên trên có gắn một chiếc nơ lớn, hoa tươi, hoặc là cô cần thêm một chiếc váy.”

Hắn đến cùng là dùng con mắt nào mà nói tôi là “cô gái xinh đẹp”, khuôn mặt tôi cho dù lấy kính ra soi cũng chỉ thấy những vết bản màu đen. Tôi cũng không nhận chiếc giày mà hắn đưa, chiếc giày này có thể là chiếc giày cuối cùng cho đến khi chết nam nhân vật chính mạng, hơn nữa cái tôi cần nhất bây giờ không phải là chiếc giày, mà là lí do để hắn rời thuyền.

Tôi đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, ví dụ nếu tôi là Jack, có một cô gái lang thang bảo tôi rời thuyền. Mà vé tàu lại rất quý, về sau có khả năng cũng không mua nổi. Mục đích của con thuyền là quê hương của mình, mà quê hương của tôi phát triển cũng không tệ, nếu người đi qua còn có cơ hội trở thành phú ông trăm vạn. Ừ, quả thật, bây giờ phố Wall ở nước Mỹ còn chưa có hai chín năm kinh tế tiêu điều, cho nên nhìn lại một trăm năm đây chính là thời điểm hỗn loạn của phố Wall, rất dễ để phát tài.

Quan trọng là, người sẽ không nghĩ tới con thuyền này bốn ngày sau sẽ chìm.

Chỉ có đầu bị đập hồng rồi mới có thể rời thuyền, này tuyệt đối là Jack Dawson quyết định.

Tôi phát hiện khi tôi tìm được nam chính xong, cục diện ác liệt vẫn không chuyển biến chút nào. May mắn là hắn còn chưa gặp phải nữ thần định mệnh của hắn, bằng không lí do duy nhất để hắn ở trên thuyền thì cũng bị biến thành hắn bạn yêu đương, chẳng sợ bốn ngày sau thuyền sẽ chìm, hắn cũng muốn ở lại cùng tình nhân của hắn cùng sống cùng chết.

Rose, Rose, tôi cố gắng ngăn lại ý muốn chạy lên khoang hạng nhất để nhìn thấy nữ nhân vật chính. Trên Titanic mà không thể nhìn thấy nam nữ chính giang tay đón gió mà đi, thật sự làm cho tôi tiếc nuối, đáng tiếc tôi vĩnh viễn không cần được hình ảnh đó.

Jack buông một chiếc giày, lại bắt đầu cởi chiếc giày khác, sau đó hắn nhảy lên hai bước, một bên nhảy một bên nói: “Hi vọng cô không để ý, khẩu âm của cô không phải là người nước Anh, chẳng lẽ có phải quê hương cô cũng ở nước Mỹ không?”

Tôi đến từ Trung Quốc, có muốn tôi சொ vài câu tiếng trung cho cậu nghe không.

“Không chắc lắm, tôi là kẻ lang thang.” Tôi không yên lòng nói, dùng ánh mắt không quá vui nhìn Jack đang nhảy múa, phẳng phất giống như tôi là một lão sư cục kì soi mỗi tay cầm cái thước, nhìn vào vũ đạo của Jack.

“Kẻ lang thang?” Jack đứng thẳng hai chân, hắn đặt giày bên cạnh tôi, lưng dựa vào lan can màu trắng. Gió từ phía sau hắn thổi đến, tôi nhìn thấy ánh mắt hắn xa xăm nhìn về phía ống khói vĩ đại của tàu Titanic.”Tôi cũng vậy, có lẽ hôm nay tôi lưu lạc trên thuyền này, một tuần sau tôi lại tiếp tục lưu lạc đầu đường nào đó ở New York. Ai biết được giây tiếp theo nhân sinh của người sẽ gặp phải chuyện gì, nếu tôi không lên RMS Titanic, có khả năng tôi sẽ đi Belfast, tiếp tục du đăng khắp nơi ở nước Anh.”

Anh thật sự vẫn nên du đăng khắp nơi ở nước Anh, nước Pháp hay nước Đức đi, lúc đó muốn nhớ đến nước Mỹ là nhớ được ngay, bây giờ lại nỗ lực đi làm việc cực nhọc vài tuần lễ, lại còn đi mua vé tàu của con tàu chở khách định kì này, con tàu giống như bị nguyên rủa, cuối cùng lại không có kết cục tốt.

“Giống như anh nói, giây phút tiếp theo của nhân sinh luôn bị cất giấu trong hòm, nếu anh không cời bỏ chiếc khóa thời gian, anh cũng sẽ vĩnh viễn không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.” Tôi lấy chiếc kèn Harmonica để xuống bên cạnh chiếc giày, bức tranh chân dung trong túi luôn nhắc nhở tôi, nên rời thuyền, đây là giây phút tiếp theo trong nhân sinh của tôi.

“So sánh này nghe thật sự có đạo lý, nói cũng như không.” Jack cười liếc tôi một cái, ánh mắt của hắn ngang hàng ôn nhu, thái độ có vẻ rất thân thiết hiền hoà.

“Đương nhiên, vô nghĩa, phải luôn có đồ trang trí mới có thể đánh vào lòng người được. Anh có lẽ sẽ rất kì quái sao tôi có thể lên được RMS Titanic, trên người tôi giống như không có một xu nào.” Tôi buông hai tay, áo khoác cũ nát, hai chân trần, dáng vẻ này của tôi xuất hiện trên con tàu xa hoa này thật sự không phù hợp.

“Tôi cũng không giàu hơn bao nhiêu so với cô, trong túi tôi... Ừm, chỉ có mấy xu.” Jack giống như không có cái gì lạ, móc túi ra, mặt anh ta nghiêm túc nói: “Cà tài sản của tôi đại khái còn có một đôla và sáu đồng, còn có một đôi giày và một cái áo khoác... Không, bây giờ tôi chỉ là một người không có giày, đôi giày kia cho cô.”

Giày để anh đeo đi thôi, nếu không có cách nào khuyên anh rời thuyền, chẳng lẽ định đi chân trần rồi theo đuổi nữ thần trong lòng tôi sao?

“Tôi cùng anh làm một cái đánh cược, nếu tôi thắng sẽ được vé tàu.” Tôi cúi đầu, thân thủ cong cong lưng bàn chân che đi vết bẩn trên chân, nếu muốn đóng biểu cảm hưng phấn thì cũng phải biểu hiện được chút đỉnh.

“Đánh cược? Cô thắng được vé tàu, Titanic?” Jack ngạc nhiên đề cao thanh âm hỏi, tiếp đó hắn trả lời một cách bất khả tư nghị, “Tôi cũng vậy, đánh đố thắng, tổng cộng hai vé. Chúng tôi muốn đi nước Mỹ, Emily.”

“Thật sự là người may mắn.” Tôi giả mù mưa sa tán thưởng, hận không thể đem cái tên ngu xuẩn thua vé tàu kia ấn xuống ca-nô thuyền Titanic.

“Người may mắn.” Jack giơ ngón tay cái lên, quả thật là người phát ngôn tốt nhất.

“Nếu không hai chúng ta đến đánh cược?” Tôi đột nhiên hỏi, giọng điệu mang theo cảm xúc lơ đãng vui đùa.

“Đánh cược?” Jack nghi hoặc lặp lại một lần, tiếp theo ý cười lan tràn trong mắt hắn, hắn biết rõ việc này.” Đây là cái mà cô gọi là vĩnh viễn không biết giây phút tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì sao? Tôi cũng không biết bản thân mình còn có thể đánh cược với một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, đánh cược cái gì?” Jack tùy tiện nói, hắn hoàn toàn không thèm để ý đến tiêu xiếc của tôi, có khả năng hắn đã nhìn ra tôi khẩn trương, còn vì tôi nói dối rất trực trác, hắn vẫn dựa theo lời nói của tôi dẫn lời.

Tôi sẽ không cảm ơn ý tốt của hắn, bởi vì vài ngày sau hắn sẽ cảm ơn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: ĐỪNG THẮNG

Theo quán tính tôi hít sâu một hơi, động tác này vĩnh viễn giống như một loại bản năng khi tôi bắt đầu làm một chuyện gì đó. Mỗi lần cần giải quyết chuyện gì hay bắt đầu điệu múa trên vũ đài, tôi đều nhắm mắt, khép hờ mắt, hít thở thật sâu.

Tôi dường như ngửi thấy mùi vị của nước biển và mùi nước son chưa khô của thân tàu. Hô hấp làm cho tôi khôi phục lại sinh cơ trên những cơ bắp đã quá mệt mỏi, cơ thể tôi giống như bông hoa quỳnh nở trong đêm tối, tiếng vang phát ra nhỏ tới mức không chú ý sẽ không nghe thấy, xương cốt tỉnh lại sau khi hấp thu dưỡng khí. Tôi nhẹ nhàng đứng lên, đút hai tay vào trong túi, mặt lạnh khiêu khích đáp lại, “Cái này rất đơn giản, tôi có thể làm động tác mà anh tuyệt đối không làm được, đánh cược hay không?”

Jack tò mò nhìn tôi, giống như muốn nhìn thật kĩ tôi một lần nữa, hắn buông đôi tay xuống, “Tốt, tiền đặt cược là cái gì?”

“Ngày mai Titanic sẽ ngừng ở cảng Queenstown để chờ hành khách Ireland, người thua sẽ phải lên bờ. Chúng ta sẽ có một người thắng được hai tấm vé tàu, không phải sao?” Tôi bắt đầu khởi động bước chân tại chỗ, cảm giác làm đến nơi đến chốn này làm tôi tự tin hơn, tôi bắt đầu tìm kiếm tiết tấu cảm giác.

“Tiền đặt cược này thật lớn.” Jack khó xử nhíu mày, hắn học tôi hai tay đút túi quần, ở tại chỗ do dự đi lại vài bước, trầm tư vài giây rồi huyết sáo, “Đồ, đòi người chính là một vấn đề, chúc cô may mắn. Chút nữa mặc kệ là ai lên bờ, thì tiền đặt cược này vừa tổn thương người khác lại vừa mất lợi ích.”

Gặp được tôi chính là chuyện may mắn nhất cuộc đời này của hắn, xin hãy tin tưởng tiền đặt cược này vừa lợi ch hai bên vừa có lợi ích.

Tôi không cho hắn thời gian ứng phó, xoay người lớn tiếng nói: “Đáp ứng rồi lại đổi ý anh chính là con chó nhỏ.”

Jack cứng miệng, lập tức không hé răng.

Tôi đi đến bên cạnh lan can thuyền, nhìn ra xa, lan can cao đến lưng tôi. Ngoài lan can là thân thuyền Titanic màu đen, dưới thân thuyền là cánh quạt. Một luồng gió biển phát qua, làm mái tóc tôi xõa tung ra, thật muốn gọi đầu quá.

Ở bên cạnh lan can là cột cờ, cái cột cờ này chính là cái mà nữ chính cầm khi muốn nhảy xuống biển. Mà ở lúc này, nơi tôi muốn chinh phục chính là cái lan can này, không giống với mục đích của nữ chính là chết còn tôi muốn đi tìm con đường sống.

Tôi nhướn mày nhìn mặt trời đang lặn phía xa xa, hoàng hôn càng ngày càng xa. Ta nhớ lại cái sàn nhà ở phòng tập nhảy, các tấm ván xếp với nhau tạo thành một khe hở thẳng tắp, lúc tôi còn chưa tìm được phương hướng cho con đường vũ đạo sau này, ôi đã dẫm nát trên những tấm ván đó. Tôi nâng cao xương chân, xương cốt của tôi ở thân thể này cũng cứng rắn giống như tấm ván kia, nhưng điều tôi muốn là làm cho xương mềm xuống, bởi vì tôi phải trở nên vô cùng mềm mại. Tôi muốn làm chủ mỗi cái xương trên cơ thể mình, mỗi một sợi cơ, mỗi một lần cảm tình. Tôi phải khiêu vũ, đó là toàn bộ cuộc sống của tôi.

Cân bằng là môn kỹ xảo vô cùng nguy hiểm, tôi đã từng đứng trên bờ tường hẹp dài trên sân thượng, bên dưới là độ cao sáu tầng. Tôi đứng hai chân thẳng thành một hàng, lúc đầu còn vững như Thái Sơn, cảm nhận điểm trọng tâm. Con người mặc kệ đứng như thế nào cũng chỉ có một điểm trọng tâm, tôi đứng thẳng thân mình, biến thành một tảng đá mềm mại, không mang theo sự run rẩy sợ hãi, đứng cô độc một mình.

Ánh mắt của tôi từ trong quá khứ xa xôi quay trở về thực tại, lan can Titanic hình trụ thẳng dài mà hẹp, lan can màu trắng này có lẽ chỉ có chim biển mới có thể đứng vững như Thái Sơn. mà ở bên ngoài lan can chính là mặt biển sâu mười thước, loại độ cao này tuyệt đối có thể làm chết người. Tôi cảm thấy ự nguy hiểm ở nơi này, ngay cả người múa nghiệp dư cũng không thể thi thố dưới điều kiện bên dưới không có đồ phòng hộ.

Bước chân tôi thay đổi, đầu ngón chân buộc chặt về phía trước thân, thân thể thẳng thắn, hai tay tự nhiên rủ xuống, đầu hơi hơi ngẩng lên trên, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Sự mềm mại của thân thể này coi như đủ tư cách, tôi dùng ba tháng đem thân thể chưa từng múa này ép buộc trở nên mềm mại, nó trái với quy luật tự nhiên, liều mạng ép cho xương cốt vốn cứng rắn trở nên mềm mại là quá trình vô cùng thống khổ, thống khổ đến mức tôi có thể cảm nhận được sức nặng của hai chữ còn sống.

Ta yêu chết loại cảm giác này.

Vươn tay bắt lấy lan can, lực lượng tích tụ, chân chèo đi lên, một bậc lại một bậc. Gan bàn chân mềm mại như có thể cảm nhận được độ rộng của thành lan can, những người công nhân Ireland đó không biết mở rộng thêm sắt ở thành lan can sao?

Jack lẳng lẳng nhìn tôi, hần đột nhiên mở miệng ngăn cản, “Như vậy rất nguy hiểm, chúng ta có thể chơi bài mà, này, xuống đi.”

Tôi cũng không muốn cùng hắn chơi bài, tôi không có kỹ xảo cùng vận may để có thể thắng hắn.

Thành lan can cuối cùng... Tôi nhanh tay cầm lấy thành lan can, rồi đột nhiên bùng nổ lực lượng, gân xanh ở dưới làn da nổi lên, hai tay bắt lấy lan can cả người đứng chống ngược mà lên, chân đạp hướng hư không, đầu cúi xuống. Động tác này là bản năng của trí nhớ, cùng thân thể không có quan hệ gì, bởi vì từ lúc tôi tỉnh đến bây giờ tôi chưa từng làm huấn luyện chống ngược.

Mũi chân duỗi thẳng chỉ lên trời, động tác này thật sự là động tác yêu cầu quá độ ở trong thể vận hội Olympic, mà độ cao cũng không dưới mười thước.

“Cô quả thực là thiên tài.” Jack kinh ngạc la lớn, rồi lập tức lấy ra tập bản thảo, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm tôi, cây bút trên tay hắn nhanh chóng vẽ lại cảnh tượng lúc này.

Tôi đã đi sâu vào trong trạng thái, cơ bắp bắt đầu run rẩy, nhưng tim tôi lại không đập hỗn loạn một giây nào, nó nhảy lên bình tĩnh giống như là sa mạc yên tĩnh.

Tôi đang tìm điểm trọng tâm cơ thể, chỉ thuộc loại cảm giác khi cân bằng, cũng không sợ ngời còn một ngón chân mà đứng trên một hạt cát, ngời cũng tuyệt đối sẽ không té ngã.

Bởi vì ngời là vũ giả, hai chân là linh hồn của ngời. Linh hồn của ngời đứng thẳng, thân thể của ngời cũng sẽ vĩnh viễn lưu truyền.

Đúng, tôi là vũ giả.

Cho nên tôi phải đứng thẳng.

Chậm rãi, đúng, ngời hiểu rõ cực hạn này mà, giống như không thể điều khiển được cơ thể, bản năng sinh lý đang nhắc nhở ngời động tác này vốn không thể thực hiện được, bao gồm ngời, ngời không thể nào đứng thẳng được.

Thân thể này vẫn quá mức non nớt, tôi thờ ơ cúi mắt, ở lan can bên kia chính hoàng hôn trên biển, mái tóc màu vàng kim óng ánh vì tôi lộn ngược mà rủ xuống thành lan can.

Tôi không thể hô hấp, thân thể buộc chặt gần như sắp sụp đổ, chỉ cần tôi nói ra một lời, trạng thái thân thể tôi sẽ từ cứng nhắc mà hóa thành bột phấn. Cẩn môi dưới, mồ hôi lạnh theo trán của ta chảy xuống đến mép tóc.

Jack nhìn tôi với ánh mắt không thể tin được, hắn vội vã nói: “Đủ đủ, tôi tuyệt đối không làm được, cô thật sự quá lợi hại.”

Tìm kiếm trọng tâm, người là một đường thẳng, tôi rốt cục nhắm mắt lại, hai chân chỉ lên trời từng chút từng chút một hoạt động, giống như tôi buông tha cho hết tất cả mọi thứ, phải về đến mặt đất. Mũi chân khi tiếp xúc với lan can, tôi mở mắt thật to, ngum không khí cuối cùng trong lồng ngực phun ra —— buông tay, thân thể đứng thẳng, mở ra hai tay giữ cân bằng.

Gan bàn chân của tôi đứng thẳng trên lan can, đầu hơi hơi ngẩng lên trên, hai tay hướng hai bên duỗi thẳng. Gió biển thổi đến, tầm mắt của tôi bị mái tóc che đi, ở dưới khe hở của mái tóc tôi nhìn thấy ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt biển sóng sánh.

Thế giới này một mảnh yên tĩnh, giống như tôi đang đứng ở trung tâm thế giới.

I' m the king of the world (Tôi là vua của thế giới)

Linh hồn của tôi cuối cùng cũng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: NGHI NGỜ

Đương nhiên động tác nguy hiểm tới lấy mạng này chỉ duy trì được vài giây, sau đó cơ thể của tôi bắt đầu nghiêng đi, hướng sàn tàu Titanic rơi xuống. Theo quán tính tôi thu tay lại,dựa theo tư thế bảo vệ thân thể ngã xuống. Lúc ở giữa không trung, một cánh tay hữu lực ôm lấy eo tôi, ở thời khắc sắp rơi xuống Jack đã ôm lấy tôi từ phía sau, hần có hết sức nói: “Cô cũng không nhẹ.”

Trọng lực lúc rơi xuống, cho dù là một đồng tiền xu cũng có thể đập chết người.

Tôi tránh khỏi vòng ôm ấp của Jack, chân tiếp xúc với sàn tàu thì hơi lằng lằng, mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt tình, hành khách trên sàn tàu tụ tập ở chỗ tôi vừa biểu diễn, họ đều vỗ tay rất nhiệt tình.

Theo thói quen tôi mỉm cười, gật đầu, tự nhiên như vậy, giống như một người vũ công mới từ trên vũ đài đi xuống. Sau đó tôi thật tự nhiên khom người cúi chào, Jack nhặt từ dưới sàn tàu lên bản phác thảo và cái mũ của hần, gương mặt hần tràn đầy bất đắc dĩ. Tôi xoay người lấy đi cái mũ trên tay hần, dùng một tư thế vô cùng lưu loát ngửa mũ xin tiền của những người hành khách, nhiệt tình cười nói: “Trả thù lao, cảm ơn, tổng cộng là năm đô la.”

Làm xiếc cũng là một môn nghệ thuật có thể nuôi sống bản thân, một đường này tôi chính là dựa vào biểu diễn tạp kỹ mà sống.

Jack cảm thấy hành động của tôi vô cùng thú vị, hần đi theo sát bên cạnh tôi dùng một bộ mặt vô cùng nghiêm túc thúc giục hành khách, “Màn biểu diễn vĩ đại nhất thế kỉ, chỉ có năm đô la thôi.”

Thực ra bảng anh cũng không tệ, tôi thật ra không kì thị quốc tịch của tiền đâu.

“Ngày mai nhớ phải rời thuyền.” Tôi vội vã nhắc nhở hần, thật vất vả mới thắng được.

“Tôi còn chưa có nhận thua đâu.” ‘ Jack hai tay duỗi thẳng,đầu ngón tay còn vương chút bụi than từ bản phác họa cọ vào nhau.

Khuôn mặt tôi lạnh đi,quay đầu nhấc tay chỉ thẳng vào lan can màu trắng trên thuyền sắc mặt âm trầm nói: “Đi lên đứng chống ngược, sau đó xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, nếu anh làm được tôi sẽ lập tức nhảy xuống đó rồi bơi lên bờ.”

Jack híp mắt dựng mày, hần nhìn lan can trên tàu,rồi quay lại nhìn tôi, cuối cùng rốt cục thừa nhận, “Nếu kiếp sau tôi có hai cái cánh thì sẽ lập tức làm theo lời của cô. OK, ngày mai tôi sẽ rời thuyền, xem ra lần này Nữ thần vận mệnh không đứng bên tôi rồi.”

“Hắc, Jack cậu đừng đùa nữa.” Có một hành khách nam nói, hần dùng tiếng anh dày đặc khẩu âm Italia nói: “Cậu muốn lên bờ?”

“Đừng như vậy, Fabrizio, nếu đồng ý đồ thì phải đồng ý chịu thôi, ngay cả vé tàu cũng vậy mà. Tớ sẽ đi nhìn mẹ cậu sau, nói cho hần biết cậu đến nước Mỹ đào vàng đi.” Jack đi qua, lấy cái áo khoác màu xanh lá vắt lên tay, một bên vỗ vai người đàn ông đang bất bình, hần dễ dàng ngăn lại nam nhân muốn đến gây rắc rối với tôi.

“Đợi chút, đừng như vậy Jack, cũng chỉ là vui đùa một chút thôi mà.” Fabrizio sốt ruột khê nói, giống như hần mới là người phải rời thuyền mà không phải bạn của hần.

“Đứng chống ngược trên lan can vui đùa, mình không dám vui đùa loại này đâu?” Jack dựng thẳng bức phác họa lên, dùng ngón tay chạm đến khuôn mặt của tôi trong bức tranh, lắc lắc đầu làm bộ lớn tiếng thờ dài.

“Cô ta chính là cái kẻ lừa đảo... Không, là đồ điên.” Fabrizio lời kéo Jack, thấp giọng cảnh cáo hần, hận không thể lập tức bay ra khỏi nơi này, tránh thoát mụ phù thủy kia.”Cậu không nên bị cô ta lừa, Jack, cậu nên biết đây là RMS Titanic, chúng ta phải đi nước Mỹ. Ngày mai còn có thể có càng nhiều người lên thuyền, bọn họ đều muốn đi dân đến nước Mỹ, chúng ta cũng là một thành viên trong số họ. Cậu nghĩ lại đi, nếu không đi cậu sẽ phải

buông tha cho thứ gì, chúng ta muốn thay đổi vận mệnh, bây giờ cậu lại buông tay, chỉ bởi vì... Bởi vì một hành động ngu xuẩn, làm động tác đứng chống ngược trên lan can tàu?”

Tôi chịu nguy hiểm tùy thời sẽ bị rơi xuống biển, bị chân vịt quay thành thịt vụn, đứng trên lan can khảo nghiệm cân bằng vĩ đại như vậy, thế nhưng lại nhận được đánh giá là ngu xuẩn. Tôi quyết định ngày mai có cơ hội sẽ đánh ngất anh ta, sau đó nhét vào bao tải kéo xuống thuyền.

Fabrizio là vật hi sinh của cuốn truyện, anh tra nhất định sẽ cảm kích tôi, tôi cam đoan đây.

Về phần hành khách còn lại, tôi nhìn mũi có thêm vài đồng tiền xu, nguyên Thượng Đế phù hộ các người đi, tôi thật sự là bất lực, dù sao không phải ai cũng giống Jack đâu, nguyên đồ nguyên chịu thua, tôi cũng không thể cả đêm kéo người ta đi đánh bạc được.

Nếu tôi có thể có được một quả lựu đạn, tôi sẽ ném nó xuống khoang động cơ của con thuyền, sau đó che mặt uy hiếp thuyền trưởng, cam đoan cả con tàu này sẽ hoảng hốt. Nhưng tôi làm sao có thể có được một quả lựu đạn chứ? Hiển nhiên không thể.

Nếu tôi xuyên không thành thuyền trưởng thì tốt rồi, cam đoan sẽ đem con thuyền quay về hải cảng. Không, tôi nên trực tiếp cho nó quay về Belfast, tốt nhất là cho nó vào lò để tạo lại, đỡ phải xảy ra tai nạn chết hơn một ngàn năm trăm người.

Trong não xoay chuyển các loại ảo tưởng, mũi trong tay vừa mới thu lại, bên trong lại nhiều thêm một tờ đô la.

Mười đô la.

Một phần ba của vé tàu khoang hạ đẳng, loại thường này giống như đang đùa.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện người cho tôi là một người đàn ông trung niên mặc tây trang đi giày da, ông ta thoạt nhìn giống như là mới tham gia vũ hội ở khoang thượng hạng về. Mái tóc thưa thớt được chải chuốt gọn gàng, mặt không chút biểu cảm, có thể thấy ông ta trưởng kì để khuôn mặt này mà nếp nhăn xuất hiện rất nhiều.

Về mặt của hắn không giống như là thường thức màn vừa rồi của tôi mà chạy xuống thường tiền, nói như thế nào nhỉ, dưới đôi mắt chim ưng chăm chú nhìn của ông ta, tôi có loại cảm giác mình không mặc quần áo.

“Có cần giúp đỡ gì không? Tiên sinh.” Tôi không tin mười đô la này chỉ để mua màn biểu diễn chống ngược vừa rồi, đáy mắt khinh thường của ông ta tôi nhìn thấy rất rõ ràng.

Thật sự là người tôn quý, chó của khoang hạng nhất cũng sẽ không chạy tới sàn tàu khoang hạng ba

Ta đột nhiên nhớ tới lời kịch của RMS Titanic, nó thật sự là lời kịch khá kinh điển.

“Vị này...” Ông ta thật sự lo lắng không biết xưng hô với tôi như thế nào, nhưng ánh mắt lại nhìn một thân đơn bần của tôi từ trên đầu xuống tới chân, cuối cùng cũng xác định được tôi là người hạ lưu, đơn bần không cần thiết loại xưng hô tôn trọng. Sau đó ông ta đi thẳng vào vấn đề nói: “Chúng tôi bị mất cái đồng hồ, chúng tôi nghi ngờ cô.” biết chỗ nó rơi xuống

“Hoài nghi không thể trở thành chứng cứ được, tôi cũng không biết ông.” Tôi vô tình nói, đồng hồ cái gì, trên người tôi ngay cả cái mạch điện cũng không có.

“Cô nên rõ ràng, nghi ngờ chỉ là quá trình, còn kết quả là...” Ông ta lộ ra nụ cười trào phúng, hơi nghiêng người, ở đằng sau ông ta là vài thuyền viên đang xua những người hành khách đi, sau đó sắc mặt âm trầm đi tới chỗ của tôi. Trong đó đội trưởng của nhóm thuyền viên nói với ông ta, “Là hắn ta sao?”

Hắn? Tôi cúi đầu hoài nghi dáng người của mình, được rồi, ở dưới bộ áo khoác rộng rãi che đậy, một chút đường cong cũng không có.

Thuyền viên bây giờ mới nhìn thấy tóc dài của tôi, anh ta chần chừ một chút, lại sửa miệng: “Được rồi, nữ sĩ, mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ta một mặt vô tội dùng cổ tay áo lau bản thân bản thân thấy không rõ lắm gương mặt, làm bộ như ngây thơ không biết bộ dáng hỏi: “Xin hỏi, các người muốn làm gì?”

Tôi không chút nghi ngờ, nếu tóc tôi không dài, bọn họ một câu cũng lười nói, họ sẽ giống như mấy cảnh khuyển chuyên nghiệp cắn tôi không buông rồi.

“Mời đi theo chúng tôi một chuyến, tiếp nhận điều tra.” Thái độ thuyền viên không chút hòa hoãn, anh ta thật sự không coi tôi là nữ nhân mà.

“Hắc, có chuyện gì phát sinh sao?” Jack bỏ tay đồng bọn ra, đi đến bên người tôi nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, tìm làm người.” Tôi tâm bình khí tĩnh nói, giống như không có việc gì vượt tót ra sau tai. Gió biển dần dần lạnh đi, động cơ Titanic chuyển động, ống khói vĩ đại trên đầu phun ra đám khói mênh mông.

“Bọn họ hình như không giống nhận sai người.” Jack nhỏ giọng nói thầm, hắn cảnh giác nhìn mấy người thuyền viên.

Thuyền viên vây quanh ta, giống như sợ tôi nhảy xuống biển. Tôi nhìn bộ đồng phục trên người thuyền viên, lại liếc mắt nhìn về phía Ploode khuôn mặt lạnh lùng đến từ khoang hạng nhất, nỗ lực tìm kiếm trong trí nhớ, tôi luôn có cảm giác đã gặp người này ở đâu đó rồi. Tuy Titanic là bộ phim tôi quen

thuộc nhất, nhưng vấn đề là trí nhớ của tôi có lựa chọn, chỉ cần là nơi Rose và Jack xuất hiện tôi đều nhớ rất kỹ, còn lại những cảnh tượng râu ria tôi đều không nhớ, nói chỉ đến việc nhớ từng khuôn mặt của nhân vật trong phim.

Thuyền viên bắt đầu đẩy tôi đi lên phía trước, tôi nhanh tay lấy tờ mười đô la nhét vào trong túi áo khoác, tiền lẻ thừa lại trong mũ thì ném đến chỗ Jack đứng, cười nói với hắn: “Nguyên đồ nguyên chịu thua, Jack, ngày mai rời thuyền cho tôi.”

“Hừ, cô quả thật chính là ác ma.” Jack bắt lấy mũ, đội lên trên đầu, mấy đồng tiền xu rơi xuống từ trên đầu hắn, hắn luống cuống tay chân nhặt tiền xu rồi nói.

Tôi quả thật thiện lương còn hơn thiên sứ, sau khi thuyền chìm hẳn nhất định sẽ khen tôi như vậy.

“Đội chút.” Jack nhìn tôi bị những người thuyền viên mang đi, thu hồi thái độ cả lơ cả phát, hắn muốn ngăn cản nhóm buôn người này bắt cóc tổng tiền tôi. Kết quả bị hai người thuyền viên ngăn lại, trong đó có một người lãnh khốc cảnh cáo, “Thành thật một chút, bằng không lấy tội danh đồng lõa xét xử.”

Tôi còn chưa nhận tội mà, sẽ phải trực tiếp ngồi tù sao?

Fabrizio sốt ruột đã chạy tới kéo Jack, tốc độ phi thường nhanh chóng lùi về phía sau nói, “Chúng tôi không biết cô ấy, không biết.”

Thật thực thà, tôi bắt đầu đi theo mấy người họ, ở trên thuyền của người ta, cho dù tôi nhảy xuống, thì những người thuyền viên này cũng có rất nhiều cách lôi tôi từ dưới biển lên. Hơn nữa có lan can bảo vệ một trăm người hành khách của khoang thượng đẳng, sau khi thuyền khởi động nó luôn giữ vận tốc hai mươi hải lý một giờ, tôi cũng không có lá gan chơi trò chơi đó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: GẶP LẠI

Thuyền viên dẫn tôi tới khoang thuyền viên, chúng tôi đi thật lâu cuối cùng cũng tới nhà giam dưới đáy thuyền. Tôi đoán con đường chúng tôi đi là từ đuôi thuyền lên khu vực đầu thuyền bên kia, đầu thuyền và đuôi thuyền đều có khoang thuyền thật lớn, nói chung là đuôi thuyền có khá nhiều hành khách nữ ở, đầu thuyền thì có tương đối nhiều hành khách nam, vé tàu của tôi là của một người đàn ông, tí lệ rất nhỏ khi ở đuôi thuyền.

Ánh mắt lợi hại của người đàn ông trung niên kia nhìn tôi, ánh mắt đó nhìn tôi làm tôi khó chịu. Thật giống như tôi là con chuột chạy đến khoang hạng nhất, thanh âm của ông ta khàn khàn, lúc nói lại rất nhanh, thanh âm bén nhọn của ông ta nói với tôi: “Tôi nghĩ cô biết rất rõ tình cảnh bây giờ của mình, cố chủ của tôi hi vọng cô giao ra thứ cô lấy đi, tôi không hi vọng sẽ giao vị tiểu thư như cô cho cảnh sát”

Tôi mờ mịt nhìn ông ta, loại logic vu khống cho người khác của ông ta thật sự ..., tôi lại bắt đầu lo lắng cho cố chủ của ông ta, loại chỉ số thông minh này thật sự có thể làm việc chứ?

“Joy, nghe nói các người tìm được kẻ trộm kia.” Một thanh âm nam tính tràn đầy ý cười từ bên ngoài truyền vào, tiếp theo một người đàn ông trẻ tuổi đi từ cửa khoang thuyền đi vào anh ta mặc áo khoác bành tô màu đen, áo sơ mi màu trắng, đeo nơ. Mái tóc màu đen được chải chuốt tỉ mỉ, trên người như có như không cảm giác thượng lưu, xa hoa lãng phí. Hay tay quen thuộc cho vào túi quần, nụ cười rất sáng láng, nụ cười đó thật giống như màu chiếc áo sơ mi mà anh ta mặc.

Anh ta đứng ở trước cửa, không đi lại chỗ chúng tôi, ngón tay đặt lên sống mũi, trong mắt tràn đầy ý tứ ghét bỏ nhìn tôi.

Tôi nhìn anh ta một cái, trong đầu chợt xẹt qua hình ảnh người đàn ông kiều ngạo bên bến cảng, oqr bến cảng sương khói lượn lờ, lúc đó tôi vòng qua anh ta và chiếc đồng hồ bị vướng vào tóc tôi.

Sau đó tôi cúi đầu nhìn hai chân đầy vết thương nhỏ, làm bộ như không quen biết anh ta. Mũi chân theo thói quen chống xuống sàn tàu rồi di chuyển, đầu ngón chân cảm thụ được sàn tàu, tôi không có lúc nào là không tìm kiếm cảm giác vũ đạo.

Cảm giác vũ đạo là do chính mình đi tìm, rồi dùng thân thể biểu diễn nó, tuy thay đổi thân thể nhưng từ sâu trong linh hồn tôi vẫn còn cái cảm giác với từng tiết tấu vũ đạo. Cho nên tôi thường xuyên phải luyện tập cơ thể để nó thích ứng với linh cảm vũ đạo của tôi, để linh hồn và thân thể hòa thành một. Kiếp trước tôi đã luyện múa hơn hai mươi năm, còn ở thân thể này tôi mới luyện được ba tháng.

Ngay cả khi thân thể này vẫn còn chút mềm mại của giới nữ, nhưng cũng tuyệt đối không thể chỉ trong ba tháng mà luyện tập được như trước kia. Tôi thậm chí sẽ tiếp tục con đường vũ đạo ở kiếp trước. Đến khi cuộc sống khá hơn một chút, có thể ăn no, rồi chỉ cần nằm một chỗ như sâu gạo, lúc đó tôi sẽ lên danh sách để thân thể này quen với vũ đạo kiếp trước.

Bất tri bất giác, tôi phát hiện không thuyền thật yên tĩnh, tôi ngẩng đầu lên mặt không chút biểu cảm, những sợi tóc dài dính lên mặt tôi, cho dù không có gương tôi cũng có thể cảm nhận được tình cảnh của mình bây giờ, vô cùng chật vật.

Người đàn ông kia đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, tôi ngồi bên cạnh cái bàn được đặt cố định, bên trên mặt bàn có rất nhiều đồ vật linh tinh, bên trên mũ thủy thủ có tên công ty White Star Line, bên cạnh có mấy quyển vở ghi và mấy cái đèn pin. Anh ta dựa khuỷu tay lên bàn, cả thân thể tựa vào bàn với dáng vẻ rất tao nhã, cũng không biết loại động tác này anh ta đã luyện mất bao nhiêu thời gian mới có thể hành động lưu loát đến vậy.

Trên khoe miệng còn lưu lại nụ cười dối trá trong vũ hội, trong mắt một mảng hồ hững, nhưng hẳn lại nhìn tôi từ trên xuống dưới giống như muốn tìm thứ duy nhất cao quý trên người tôi – tấm vé tàu khoang hạng nhất.

“Từ thế mà cô đứng chống ngược rất tốt, trước kia có từng sống ở trong đoàn xiếc?” Anh ta nghiêng đầu rồi lên tiếng hỏi tôi, đương nhiên vấn đề chính là vấn đề, anh ta căn bản không cần đáp án. Tiếp theo anh ta vươn ngón tay vuốt lấy sợi tóc đàn đàn lên mặt tôi, rồi không chút tình cảm xoa sợi tóc trong tay, sau đó quay lại không chút lễ phép nói với người đứng sau: “Đúng vậy, tôi xác định cô ta cầm đi cái đồng hồ của tôi.”

Trong lúc hẳn đang nói tôi nhanh chóng hất bàn tay đang cầm tóc tôi của anh ta, động tác đột ngột dọa anh ta nhảy dựng, anh ta quay đầu lại ánh mắt phun lửa nhìn tôi, dường như anh ta muốn biểu đạt sự phẫn nộ với hành động của tôi.

Tôi dường như không có việc gì đưa hai tay vuốt lại mái tóc xõa trước mặt của mình ra sau tai, sau đó tiếp tục nhìn chân mình.

Loại trầm mặc này giống như biểu lộ thái độ phản kháng trong im lặng, ít nhất người khác là nghĩ như vậy, cái người gọi là nhân sĩ thượng tầng kia mặc chiếc áo bành tô mới không lập tức nổi trận lôi đình, anh ta thu lại ánh mắt tức giận, sau đó đứng thẳng dậy mỉm cười nói: “Thật rõ ràng cô đang cần trợ giúp về kinh tế, tôi rất sẵn lòng trợ giúp những người đang gặp khó khăn...” Anh ta tạm dừng vài giây, hai tay theo thói quen giang ngang, thật giống như một vị chính khách đang diễn thuyết trước mặt quần chúng, hành động đó giương như muốn nói: mọi người hãy tập trung vào tôi nào...”... Nữ sĩ, nhìn cô bây giờ thật sự cần đến nó đấy. Tôi cũng không phải loại người không thông tình đạt lý, nếu là chiếc đồng hồ khác thì tôi cũng không nói làm gì. Nhưng chiếc đồng hồ kia là quà sinh nhật mẹ tôi tặng, tôi yêu bà, cho nên tôi hi vọng cô có thể trả lại chiếc đồng hồ đó cho tôi.” Câu nói cuối cùng kia thuận theo tự nhiên anh ta quay lại nhìn tôi, nụ cười cứng rắn bị ép ra, khéo mắt anh ta căn bản chưa từng cong lên.

Anh ta phi thường hi vọng ai đó cổ vũ cho buổi diễn thuyết cảm động này, tôi tiếp tục cúi đầu, suy xét xem ngày mai lúc rời thuyền thì đi đâu. Nếu không thì đi theo Jack lưu lạc một thời gian, kinh nghiệm sống của hẳn so với tôi phong phú hơn, hơn nữa với tính cách của Jack thì làm bạn với hẳn sẽ rất tốt. Quan trọng nhất là, có thể sống chung với thần tượng thì đó thật sự là kinh nghiệm rất đáng quý.

“Lovejoy, cho cô ấy hai mươi đôla.” Anh ta chỉ vào ta, sạch sẽ lưu loát mệnh lệnh.

Lão Poodle nhanh chóng đi lên, giày da cổ ý dẫm thật nặng lên sàn tàu làm bước chân thật nặng nề, giống như là dẫm vào trong lòng người nghe, nó như đang cảnh cáo tôi. Lấy trong túi ra hai mươi đôla rồi vút lên mặt bàn trước mặt tôi, sau đó ánh mắt ông ta lạnh lùng nhìn tôi, làm neeos nhẩn nai khoe mắt càng nhiều hơn.

Đưa chiếc đồng hồ ra đây, con chuột từ khoang hạng ba —— từ trong ánh mắt của ông ta tôi có thể nhìn ra được ý tứ đó.

Tôi nhẹ nhàng mà ngấp một cái, đưa tấm mắt ra bồn rửa mặt cách đó không xa, bên trên có trang bị làm nóng nước, thoát nhìn rất có tiện nghi của khoang hạng nhất. Jack đã tìm được, cho nên không cần tiếp tục thức đêm tìm người, tôi cảm giác nên ngủ sớm một chút để ứng phó với cuộc sống ngày mai.

Ngày mai sẽ luôn tốt hơn so với hôm nay, nhớ tới mười đôla trong túi, tôi càng thêm tin tưởng vào ngày mai.

“Tôi còn có việc, mọi người tiếp tục đi.” Anh ta đứng dậy phủi bụi trên áo bành tô, giống như muốn phủi hết dơ bẩn ở chỗ này đi. Sau đó anh ta chỉnh lại cổ áo rồi thân nhiên nói với người trong phòng: “Tôi hi vọng vào bữa sáng ngày mai cái đồng hồ được đặt trên bàn ăn, tôi tin tưởng đây là chuyện không đáng để suy nghĩ.”

Từ đầu tới đuôi thái độ của anh tôi và lão Poodle thuộc hạ của anh ta giống nhau như đúc, ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn tới tôi, Cái loại khí chất thượng lưu nhưng hủ bại này thật sự làm người khác muốn cho anh ta ăn một đập.

Lão Poodle mặt lạnh tanh, trung thành đi theo anh ta ra khỏi phòng giam.

Mà những thuyền viên ở lại bắt đầu lớn tiếng chất vấn tôi, tôi rút cuộc cũng hỏi phục tinh thần, cái lão Poodle theo hầu chẳng phải là Caledon Hockley sao?

Tha thứ cho tôi, bởi vì lúc xem phim tôi gần như không quan tâm gì đến hai người đó, nhớ rõ nhất là lúc Cal cầm súng đuổi theo Rose và Jack. Lần đầu tiên xem phim tôi hận không thể cầm chiếc ghế lao vào trong màn hình cho tên nam phụ cận kề đó một đập đến đầu rơi máu chảy.

Anh ta là nhân vật phối hợp diễn làm tôi chán ghét nhất, cho nên những lần xem phim tiếp theo tôi đều bỏ qua phân cảnh anh ta diễn. Trong đó có cả lão mẹ của Rose và lão bản của công ty White Star Line.

Thuyền viên hiển nhiên không tin tôi không lấy đồng hồ của Cal, nhân sĩ thượng lưu sẽ không nói dối về chuyện này, trong khi tôi chật vật tới mức cần tiền để duy trì cuộc sống, bọn họ nhìn tôi đến chiếc giày cũng không mua nổi, nên họ tin tưởng tôi đã lấy đi chiếc đồng hồ đó.

Thật sự là trình độ trình thám vô cùng logic, tôi thật sự tưởng niệm trình độ tư pháp của một trăm năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: CHẠY TRỐN

Bởi vì mấy thuyền viên ở đây đều là nam nên khi bọn họ muốn lục soát người tôi để tìm chiếc đồng hồ mà tôi dùng để đổi vé tàu hạng ba, nên bọn họ tìm một nữ thuyền viên đến khám xét người tôi. Nữ thuyền viên hình như là phục vụ viên của khoang hạng hai, cô ấy có vẻ rất giỏi giang cô ấy mời tất cả nam thuyền viên ra khỏi phòng, tiếp theo đóng chặt cửa phòng rồi quay lại nói với tôi: “Thưa tiểu thư, tôi đến phục vụ cô.”

“Thật vinh hạnh.” Tôi đứng lên rồi dang hai tay mặc nàng khám xét.

Cái đồng hồ kia có lẽ vĩnh viễn nằm trên bờ rồi, tôi cũng không có biện pháp nào tìm về, bọn họ nếu không tìm được đồ trên người tôi thì sẽ thả tôi ra thôi.

“Cô nên tắm rửa một lần.” Trong lúc khám xét người tôi vị nữ phục vụ viên này hào tâm nhắc nhở tôi. Sau đó cô ấy cởi áo tôi ra, rồi nhìn lưng xích lõa của tôi rồi ngạc nhiên nói, “Tiểu thư, cô thật sự rất xinh đẹp.”

Tôi chậm rãi quay đầu, bởi vì trường kì khiêu vũ nên cơ thể tôi lúc hoạt động sẽ thường xuyên vận dụng một số quy luật và linh cảm khi khiêu vũ. Chẳng sợ quay lại một kiếp nữa, tôi vẫn muốn sống cuộc sống tràn đầy âm thanh và nhảy múa.

“Cám ơn.” Tôi nhẹ giọng trả lời, giống như là ngày xưa khi nhận được lời khen ngợi đều cười rộ lên.

Nữ phục vụ viên chỉ tìm được trên người tôi một tờ vé tàu khoang hạng ba, bản phác họa Jack, còn có mười đôla, cô ấy cầm mấy thứ này ra báo cáo kết quả công tác. Tôi yên tĩnh đẩy mái tóc vàng dài đến eo ra, rồi lấy bộ quần áo giống như bao tải kia mặc vào. Đối với việc tôi không cẩn thận lấy đi chiếc đồng hồ quý giá của tên nhà giàu kia, rồi ném nó cho một hành khách khoang hạng ba cần được cứu giúp kia, tôi cũng không mấy để ý. Làm một người đứng trên tàu RMS Titanic, trong đầu tôi luôn chỉ nghĩ cách làm sao có thể rời được thuyền, hoặc là tận lực kéo thêm thật nhiều người nữa rời thuyền. Ngày mai là ngày cuối cùng con thuyền cập bờ trước khi chìm hẳn, bị nhốt trong đáy khoang thuyền rồi chết đuối không phải là việc tôi muốn gặp.

Tôi mặc xong quần áo, rồi một lần nữa ngồi trên ghế dựa, tôi cong hai chân đặt lên ghế rồi hai tay vòng qua, ôm lấy chân. Tôi nhìn về phía cửa sổ mạn tàu, cửa sổ hình tròn nhìn rất rõ nước bắn tung tóe bên ngoài, Titanic luôn luôn tăng tốc chạy về phía trước, giống như không có cái gì có thể làm nó dừng lại.

Tôi tiếp tục hít sâu một lần, dường như tôi có thể hít được không khí mặn từ ngoài không khí. Sau đó tôi im lặng bắt đầu đếm số, rồi chậm chạp hít thở, đẩy ra không khí tôi mới hít vào, giống như các ca sĩ luyện tập hô hấp, ở giây cuối cùng của cực hạn tôi hít vào. Động tác này làm tôi thiếu dưỡng khí, thời điểm tôi thiếu dưỡng khí khuôn mặt sẽ phi thường tái nhợt, tái nhợt tới mức không có tia huyết sắc. Con người khi thiếu dưỡng khí sẽ phi thường thống khổ, nội tạng, xương cốt giống như bị va chạm tới khó chịu.

Tôi từng thử qua ngược đãi mình như vậy, sau đó tôi nhìn mình qua gương, thật sự lúc đó tôi giống như một cái xác trong nhà xác.

Ở lúc hai nam thuyền viên đi vào tôi đã giống như một con cương thi, tôi ôm cơ thể run run của mình, dáng vẻ tôi lúc này thật sự giống như một bệnh nhân đang phát bệnh, phi thường thống khổ.

Một trong hai nam thuyền viên chạy tới ôm tôi rồi quay lại hét với người ở bên ngoài: “Cậu nhanh đi gọi bác sĩ, nói chỗ này có bệnh nhân.”

“Có cần tới phòng bệnh chống truyền nhiễm không?” Một thuyền viên đứng bên cạnh hỏi.

“Đáng chết, đi phòng y tế, nơi đó gần hơn.” Thuyền viên ôm tôi tức giận hét lên, “Nhanh lên.”

“Hi vọng không có vị khách nào của khoang hạng nhất ăn bị hư bụng.” Thuyền viên kia vừa chạy vừa lẩm bẩm rồi đi.

Đầu tôi không có sức lực rũ xuống, xuyên thấu qua sợi tóc tôi thấy thuyền viên đang quỳ ôm tôi. Bọn họ vút những thứ lục soát được trên người tôi lên mặt bàn, giống như mấy thứ đó đối với họ không gây được một chút lực chú ý nào.

Tôi nhắm mắt lại, nghe được tiếng bước chân chạy xa của thuyền viên, trước mắt một mảnh tối đen, trong không khí chỉ còn lại hương vị đặc trưng của con thuyền

“Cô có sao không?” Nhìn thấy sắc mặt tôi dần trở về bình thường, người thuyền viên nửa quỳ ôm tôi nhẹ giọng hỏi.

“Không sao, cám ơn.” Tôi rút cục khôi phục hô hấp bình thường, mở to mắt. Sau đó thử đứng lên, anh ta lập tức cẩn thận đỡ lấy sau lưng tôi, khi tôi đặt tay lên khuỷu tay anh ta rồi nhỏ giọng nói: “Thật có lỗi, đã gây thêm rắc rối cho anh rồi.” Rắc rối rất lớn. . . Tôi nói xong đột nhiên phát lực xoay cánh tay anh ta ra sau lưng, thân thể đè ép anh ta xuống rồi cứng rắn ấn nam thuyền viên này xuống sàn tàu. Sau đó hành động liền mạnh nhất tờ mười đôla, vé tàu và bản phác họa Jack vào túi rồi nhanh chóng xoay người chạy đi.

Để đánh gục một người đàn ông không phải là dễ, nếu không phải tôi còn nhớ kĩ xảo nhu đạo thì không dễ hạ gục một người đàn ông có khi còn bị đè lại. Khi chạy trên thuyền thì tôi gặp lại người thuyền viên đi gọi bác sĩ kia đang nhanh chóng đi về phía phòng giám, khi đối phương chưa kịp phản ứng tôi

nhanh chóng lấy xuống mũ thủy thủ trên đầu ném về phía hai người họ, tôi nhanh chóng chạy qua người thuyền viên còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì rồi quay đầu lại cho anh ta một nụ cười thật tươi, “Gặp lại.”

Thuyền viên lúc này rốt cuộc cũng nhận ra tôi tức giận hét to: “Đứng lại.”

Tôi chạy lên cầu thang khá hẹp, hai tay dùng lực bắt lấy chỗ rẽ của cầu thang, đằng sau là thuyền viên đang sốt ruột hét lớn, giày của hắn bị đập mạnh lên cầu thang, gắt gao đuổi theo tôi không buông, hành lang Titanic màu trắng dài nối liền với nhau, tôi nhìn thấy bóng đèn trên thân tàu màu trắng, cung cấp ánh sáng cho chiếc thuyền xa hoa vĩ đại này. Con đường bên dưới khoang hạ đẳng không thể nhìn được hành khách bên trên khoang hạng nhất, nhiều nhất là hành khách khoang hạ đẳng và nhân viên phụ trách khoang thuyền cùng với một số thuyền viên. Phản ứng đầu tiên của bọn họ khi nhìn thấy tôi là nhanh chóng né, sợ tôi đụng phải.

“Bắt lấy cô ta.” Thuyền viên đuổi theo tôi chỉ tay vào tôi hét to với nhân viên phục vụ và thuyền viên đứng gần đó.

Đội đến khi những người đó kịp phản ứng tôi đã nhanh chóng chạy sang cầu thang khác, nhanh chóng chạy lên khoang hạng nhất, tôi nghĩ mình bây giờ đang ở khoang tàu G chạy như điên, xuống thêm chút nữa là đáy tàu, xuống dưới đó lẫn lộn với mấy người công nhân xúc than cũng không phải là ý kiến hay. Cho nên mục tiêu của tôi là nhanh chóng chạy lên trên, lên trên nữa.

Con đường chạy lên trên khá dài, một người bồi bàn đẩy xe đồ ăn ra khỏi cửa khoang thuyền, tôi đi cà nhấc nghiêng người giống như gió lách qua khe hở nhỏ hẹp của bàn ăn rồi đi tiếp, còn tay nhanh chóng cầm lấy một đĩa bánh ngọt. Khay đựng bánh bằng bạc, xung quanh khay là viền vàng, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là phục vụ cho khoang hạng nhất. Cảm ơn việc xem phim, nó giúp tôi nhận biết được khoang tàu.

Tôi vừa ăn bánh ngọt vừa chạy về phía trước, thời điểm nhét miếng bánh ngọt cuối cùng vào miệng, tôi xuất chút nữa bị nghẹn, bởi vì tôi nhìn thấy phía trước có mấy thuyền viên nhìn về phía tôi. Không có cách nào khác tôi nhanh chóng đi về phía không có thuyền viên, tôi vừa chạy thì người bồi bàn vừa rồi xuất hiện, có lẽ anh ta mới từ trong phòng khách đi ra. Trong nháy mắt tôi nhanh chóng đẩy xe đồ ăn ra sau, tóc dài dán sát vào gò má, cái khay nhanh chóng được trả về xe đẩy đồ ăn.

“Gặp quý.” Phía sau truyền đến thanh âm tức giận của thuyền viên, sau đó là một tiếng hỗn độn, bọn họ và xe đẩy đồ ăn va chạm với nhau.

Tôi nhanh chóng chạy mấy trăm thước rồi gặp hành lang đi lên khoang phía trên, tôi cứ gặp hành lang thì đều chạy lên phía trên, mạo hiểm gặp hai nhân viên trông giữ cầu thang, anh ta vừa mở cửa khoang thuyền còn chưa kịp ngăn tôi lại thì tôi đã nhanh chóng chui qua. Nhưng những thuyền viên đuổi theo tôi không gặp được vận may này, người nhân viên trông giữ kia hét lớn: “Nơi này các người không thể vào đi, các người có được cho phép không?”

“Câm miệng, gặp quý cho phép, bộ đàm đâu?” Trong lúc chạy bọn họ đã làm mất bộ đàm, đây là lần đầu tiên họ lên thuyền nên không nhớ được hết đường trên thuyền, nó giống như một mê cung lớn.

Cho dù là như vậy thì thuyền viên cũng rất nhiều, tôi bây giờ chạy linh tinh bởi vì tôi chạy quá nhanh, bọn họ chưa kịp tổ chức vây bắt. Một lúc sau, vô luận tôi trốn ở chỗ nào thì họ cũng sẽ có cách tìm ra được tôi. Hơn nữa tôi là một cô gái lại ở trong phòng có ba người đàn ông xa lạ, chỉ cần hỏi cũng biết đó là tôi.

Lại một lần nữa gặp lại thuyền viên đang đuổi theo tôi, tôi nhanh chóng chạy qua lối khác. Tôi quả thật không biết mình chạy đi đâu, lúc chạy lên lúc chạy xuống. Từ khoang C chạy đến sàn tàu khoang E, Sau đó thông qua cầu thang đi đến khoang D. Rất nhiều người đuổi theo tôi, đây thật sự là một lần thử nghiệm nhớ đời.

Chẳng lẽ bọn họ không thể đối xử khách khí với hành khách một chút sao? Có lẽ đây là phương thức đối đãi với hành khách khoang hạng ba chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tắm rửa

Khi tôi chạy trốn đến sàn tàu chỗ mũi tàu, đèn điện trên RMS Titanic đã được bật lên hết ở mọi nơi, Làm cho con thuyền này càng thêm huy hoàng long lẫy. Ánh đèn chiếu sáng khắp nơi giống như một trận hỏa hoạn, Tôi giống như con mèo dựa sát vào cột buồm, trên cột buồm là đài quan sát, có hai nhân viên đang trực ban, ánh mắt bọn họ đang quan sát mặt biển, căn bản không nhìn được đến chỗ tôi đang đứng.

Tôi cúi đầu xoa nắn cổ chân, nhiệt độ quá thấp là tôi lạnh tới run rẩy cả người. Kỳ thật bây giờ cũng chưa tới mức lạnh, đội đến khi con thuyền này bắt đầu chìm, người chỉ cần mặc ít một chút cũng không được, còn tôi bây giờ chỉ còn cảm giác đói khát, con đói làm tôi khó chịu.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn vang lên, đội ngũ bắt tôi từ khoang B đã xuất hiện. Bọn họ hét to hỏi hai người trên đài quan sát: “Reggie, có nhìn thấy một vị hành khách nữ chạy đến đây không? Cô ấy có mái tóc màu vàng rất dài.”

“Bây giờ có vị hành khách nữ nào mà tóc chẳng dài, tôi chỉ phụ trách nhìn thuyền khác và băng trôi thôi, không nhìn thấy vị khách nữ nào cả, các nàng bây giờ chắc ở khoang hạng nhất thảo luận về nước hoa Pháp và quần áo đi.” Reggie tức giận rống trở về, cho dù anh ta xuống đây cũng không phát hiện được tôi.

Cho nên tôi tiếp tục dựa lưng vào cột buồm yên tĩnh ngẩng đầu nhìn không trung, trên bầu trời xám xanh tôi nhìn thấy vô số ngôi sao đang chiếu sáng, thật giống như một giải lụa gần đây những viên kim cương lấp lánh. Mũi tàu lướt qua mặt biển tạo nên vô số bọt sóng đập vào thân thuyền, gió biển tràn đầy vị mặn phả vào mặt tôi.

Tôi đứng ở đây trong tiếng vang vĩ đại từ mặt biển và trong tiếng thảo luận của những thuyền viên muốn bắt tôi, bọn họ muốn mau chóng bắt được tôi mà không ảnh hưởng tới những vị khách ở khoang tàu này. Nơi này rất gần với khoang hạng nhất, bọn họ lo lắng những vị khách kia không tỉnh nguyện.

Tôi cũng không có cách nào tiếp tục mạo hiểm chạy trốn bọn họ, không cần biết trong túi của tôi có cái đồng hồ kia không, chỉ cần vị khách quý kia nói nhìn thấy tôi lấy nó đi, thì đoàn thuyền viên này nhất định sẽ kéo tôi đến nhà giam ở New York đi, đó cũng là một chủ ý vô cùng tồi tệ.

Chẳng lẽ tôi chờ Caledon Hockley nói anh ta nhận sai người sao, hoặc là nói anh ta không nhìn thấy tôi lấy đi cái đồng hồ kia... Quên đi, nói thật việc đó chỉ là người ý muốn, xui xẻo tám đời cho tôi khi không cẩn thận ngã rồi lấy đi chiếc đồng hồ đó, càng không may nhất là chủ nhân của chiếc đồng hồ đó đi cùng chuyến tàu với tôi.

Cùng lắm thì chờ tôi rời thuyền, có cơ hội đến nước Mỹ rồi kiếm tiền trả lại anh ta một cái.

Ngay người vài phút, rốt cuộc những thuyền viên đuổi bắt tôi cũng rời đi, bọn họ tính toán một số người đến khoang tàu hạng ba xem tôi có ở đó hay không, nếu không tìm được tôi họ sẽ đến phòng vũ hội khoang hạng ba, xem tôi có ở đó uống rượu, ca hát hay không. Một số ít người khác thì đến khoang hạng nhất tìm tôi, bước chân của họ rất dễ đặt sợ làm những vị khách nữ ở khoang hạng nhất hoảng sợ.

Tôi chờ một lúc, xác định những thuyền viên kia đã đi hết, mới không có việc gì lấy mũ thủy thủ xuống. Tiếp theo dùng tay chải lại mái tóc dài, sau đó dùng bàn tay như lược mà cuộn mái tóc lên đỉnh đầu, rồi dùng mũ thủy thủ đội lên để cố định lại mái tóc.

Đưa hai tay vào trong túi áo khoác, tôi chậm rãi từ phía sau cột buồm đi ra. Những thuyền viên trên đỉnh đầu căn bản không chú ý đến tôi, bọn họ sẽ không dễ để hai mắt nhìn loạn khắp nơi, cho dù ngẫu nhiên nhìn xuống thì cũng chỉ chú ý đến những vị hành khách nam đến sân tàu để tàn bộ.

Tôi đi không gây tiếng động đi xuống cầu thang từ sàn của đỉnh tàu đi, đi đến sân tàu khu D, nhìn thấy ống khói xếp thành hàng trên đỉnh khoang hạng nhất, thoải mái mà chạy lên đi. Lúc này cũng không có mấy hành khách đi dạo, bọn họ có lẽ đều ở phòng khiêu vũ hoặc đang hưởng thụ những hạng mục xa hoa của con tàu.

Trên sân tàu khoảng B tôi gặp một số rắc rối nhỏ, tôi nhìn thấy một vị phục vụ viên đang chăm chú canh giữ ở cầu thang, xem ra là không chào đón người xa lạ đi vào. Tôi xoay người đi đến lan can, trên sân tàu khu B sẽ có người đi về phía trước, cúi đầu tránh đi một số nam sĩ mặc áo bành tô, lễ phục sang quý, dắt theo những vị tiểu thư, phu nhân đi vào, trong miệng họ phát ra những tiếng hô, họ không hiểu tôi từ đâu đến đây.

Một vị phục vụ viên bụng mồm đồ ăn, bên trên còn có sâm banh, giống như là đi theo khách nhân đến nơi này tàn bộ từ khoang tàu, hần nhìn tôi nghi ngờ hỏi: “Dị chút, cô sao lại ở nơi này, chỗ này cô không nên đến.”

Cũng phải, ba mươi đôla một tấm vé sao có thể so sánh với một tấm vé trị giá hơn ba ngàn đôla.

“Yên tĩnh, đứa nhỏ.” Mặt tôi không chút biểu cảm đi nhanh qua. Vị phục vụ viên kia không hiểu gì nhìn tôi, anh ta không xác định có nên đến ngăn tôi lại hay không. Khi anh ta kịp phản ứng, tôi đã đi qua hàng ghế nằm trên sân tàu, trực tiếp đi lên cầu thang góc sân tàu, đi lên mạn thuyền khu B nơi có đây phòng khách. Tùy tay đẩy vào cửa phòng, khóa... Bước chân cũng không dừng lại liền đi qua, lại đi đến một phòng đầy ra, mở.

Trong nháy mắt này tôi gặp phải hai lựa chọn, thứ nhất là lập tức đi vào, bởi vì tôi có thể cảm giác được vài giây nữa trên hành lang xuất hiện người, có thể là phục vụ viên, có thể là thủy thủ viên, cũng có thể là hành khách, nhưng đi vào rất phiêu lưu bởi vì trong phòng có thể có hành khách, bởi vì phòng không khóa cửa. Thứ hai là tôi lập tức rời đi nơi này, nhưng tiếp theo không đến một giờ tôi sẽ bị mười thủy thủ viên vây bắt, mà tôi lại không thể ngoan ngoãn bị trói lại rồi bị giam trong nhà giam rồi chờ bị chết đuối.

Cường chế bắt một hoặc hai hành khách hay bị mười người thuyền viên bắt, tôi lựa chọn cái đầu tiên Không chút do dự đi vào, đóng cửa lại. Còn chưa xoay người tôi đã ngửi thấy mùi nước hoa, tôi xoay người, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là lò sưởi ở góc tường, vách tường là đá cẩm thạch, sạch sẽ bóng loáng. Ở phía trên lò sưởi là một cái gương lớn, ở hai bên chiếc gương là hoa hồng, bên cạnh là đồng hồ đang chỉ về số là mã “X” (mười). Thời gian từng chút từng chút trôi qua, giống như sinh mệnh của con tàu này cũng trôi qua như vậy.

Tôi đã có một thời gian ngắn không chú ý đến hình tượng của mình rồi, tuy đã biết dáng vẻ bây giờ của mình rất lôi thôi những bóng dáng trong gương vẫn làm tôi bất ngờ, tôi nghĩ nếu rửa mặt chắc không có ai nhận ra tôi.

Trong gương xuất hiện một bóng người, trên mặt đóng một tầng bụi, cái áo khoác của kẻ lang thang trên người quả thật là một cái đồ nên vứt vào đồng rác, mà vừa vặn cái áo nên vứt vào đồng rác đang mặc trên người tôi. Bác sĩ kiểm tra bệnh truyền nhiễm không vứt tôi vào đồng rác thật sự là quá nhân từ rồi.

Tôi nhìn thấy trần nhà bằng gỗ khắc hoa văn rất tinh xảo, trên bàn nơi nơi đều có trang sức mạ vàng. Trên vách tường treo đèn, bóng đèn chiếu xuống ánh sáng nhàn nhạt làm cho căn phòng mờ ảo tạo nên sắc thái sang trọng, quý giá. Ở bên cạnh lò sưởi sát tường có một bình phong, sau bình phong là một quầy rượu không khóa, bên trong tất cả đều là rượu mạnh Brandy có độ cồn cao, có chai có số năm không thấp.

Tôi thật yên tĩnh, không có phát ra thanh âm gì, tốc độ không nhanh không chậm dầm trên thảm mềm mại. Nơi này là phòng khoang thượng đẳng, tôi cơ hồ có thể khẳng định tôi đã an toàn, bởi vì những thuyền viên truy bắt tôi sẽ không mạo hiểm trả giá lớn để kinh động những vị khách ở đây, để lung lạc tôi.

Từ phòng khách đi đến ban công, ở ban công có một cây cọ, cây cọ dựa sát vào cửa thủy tinh của ban công. Tôi nhìn chung quanh một chút, không thấy có người. Sau đó tôi nhanh chóng đi không phát ra âm thanh đến phòng ở, phòng này gồm một phòng khách và hai phòng ngủ, một phòng tắm riêng. Mà ở trong đó có một phòng có ghế tựa, trên vách tường treo đầy tranh sơn dầu.

Một bức tranh Monet đang nằm trên ghế salon, ở trong ngòi bút của Picasso quá đản thì nó có vẻ tinh mịch mông lung.

Phi thường xinh đẹp, thanh cao đến tận linh hồn.

Tôi nhẹ nhàng thưởng thức những bức tranh quý giá ở chỗ này, cho dù nó quý giá đến đâu thì cũng chỉ được vài ngày nữa, tuy vậy nó cũng là tác phẩm đáng giá tôn trọng. Sau đó tôi nhanh chóng đi vào phòng tắm, trước khi hành khách trở về phòng, tôi phải nhanh chóng thay đổi hình tượng bản thân. Khoang hạ đẳng không thể quay về, cho nên tôi chỉ có thể ở lại khoang thượng đẳng một thời gian, sau đó vào ngày mai tôi sẽ tìm cơ hội xuống thuyền.

Nhưng nếu muốn ở lâu ở khoang thượng đẳng, đầu tiên tôi phải tắm rửa một cái. Nếu không đem bản thân tắm sạch sẽ, ra ngoài chính là hành lang sạch sẽ sáng bóng, đừng nói tránh né, đến nghe thôi người ta cũng cách người ba thước. Tiếp theo sẽ có vô số tiếng hét chói tai vang lên, trực tiếp thông báo cho đội thuyền viên bắt tôi vị trí. Bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất bắt tôi rồi dùng khóa khóa tôi ở khoang hạ đẳng, có lẽ khi thuyền chìm Jack sẽ làm bạn với tôi, sau đó chúng tôi sẽ chờ tử thần cầm búa đến chém hai con tôm chân mềm chúng tôi.

Đóng cửa cởi quần áo, do thoát quần áo quá nhanh mà tôi suýt chút nữa ngã lên bồn tắm hoa lệ.

Tôi bồn bồn như một thế kỉ chưa có tắm quá, ghét trên người có thể trải khắp khoang hạng nhất. Đồ nước bồn đi, lại mở nước nóng đổ đầy bồn tắm, tôi cầm chiếc áo tắm duy nhất ở trong phòng tắm tùy ý mặc vào, tóc dài vuốt ra sau lưng. Mở cửa chạy đến phòng khách, cẩn thận tránh những bức tranh, tôi đi vào phòng của vị khách nữ, đây từ quần áo ra, ta đuổi ra lấy một bộ váy dạ hội dài màu xanh.

Tôi dựa vào cảm giác cầm quần áo áp lên người để thử, hơi rộng, cơ thể của tôi gầy thì thừa nhưng đầy đặn thì không đủ, may mắn có đai lưng, mà trên người rộng rãi nên chỉ có thể dùng phương pháp này.

chỗ này mỗi giây đều có người có thể vào, cho nên động tác của tôi không chút chần chừ. Cho nên quá trình từ tắm rửa, lấy quần áo đều thực hiện lưu loát nhanh chóng.

Tôi ôm quần áo chạy vào trong phòng tắm, cầm quần áo tùy ý treo lên móc. Nước trong bồn tắm đã trào cả ra ngoài, tôi nhúng tay xuống nước để thử, rồi nhanh chóng cởi áo tắm rồi tiến vào trong bồn tắm, tôi không xác định trên người có vị gì không nên chìm cả người xuống nước, ở trong nước nghẹn thở vài giây, tính toán làm ướt người rồi rời khỏi nơi này.

Khi tôi muốn thở thì đứng lên, nước trong bồn tắm chảy dài từ mái tóc xuống gò má, bả vai chảy xuôi đến bộ ngực, đùi dưới, giống như tiếng thác nước. Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, hoàn toàn không hề dự liệu, tôi căn bản không kịp né tránh, thậm chí thời gian để lấy vải che đậy thân thể cũng không có.

Cứ như vậy thân thể đối diện cửa, trên người không có một cái quần áo, so với đứa trẻ mới sinh không cso gì khác nhau.

Người đàn ông mới từ bên ngoài vào trong phòng tắm cứ vậy mà nhìn tôi, tay trái anh ta cầm một li rượu, tay phải mang theo một bình Brandy, trên mặt còn có ý cười thỏa mãn. Sau đó khuôn mặt anh ta cứng lại, biểu cảm trên mặt anh ta đóng lại ở thời khắc này, anh ta giống như không tin được vào hai mắt mình, miệng đóng lại, ánh mắt trừng nhìn về phía tôi.

Gặp quý!

Tôi khẳng định trong mắt anh ta đang nói câu này.

Tôi không làm động tác gì, cũng không lùi về phía bồn tắm, càng không có thét chói tai chạy đến một bên lấy quần áo che, chỉ là lạnh lùng nhìn anh ta, cứ như vậy hai chúng tôi trừng mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên rượu trên cái ly anh ta cầm và cả chai rượu chảy xuống. Tiếng vang ngoài ý muốn làm anh ta tỉnh lại, người đàn ông này nhanh chóng lùi về sau nửa bước, sau đó rất nhanh anh ta ổn định lại, giống như không thể tha thứ khi mình gặp tình cảnh quẩn bách. Ánh mắt anh ta nhìn sang bên trái, phi thường có lẽ phép nói: “Thật có lỗi, tôi đi nhầm phòng.” Tốc độ nói chuyện của anh ta rất nhanh, giống như muốn làm cho người nghe không nghe rõ anh ta nói gì. Nhưng khi anh ta nói lời xin lỗi, tôi tinh tế phát hiện ánh mắt của anh ta đang dao động trên cơ thể tôi.

Một hai giây sau anh ta xua tay liên thanh nói, “Dọa đến vị tiểu thư này, tôi thật xin lỗi, tôi sẽ lập tức rời khỏi, tôi cái gì cũng không nhìn thấy, cô cứ yên tâm.”

Anh ta duy trì phong độ tốt lui ra ngoài, ra bên ngoài còn suýt chút nữa trượt chân ngã. Lão đảo một chút, anh ta phi thường sáng suốt đóng lại cửa.

Tôi... Hít sâu một hơi, tôi xác định chắc chắn, tên khốn kiếp(tên khốn nạn) này đã nhìn thấy hết tôi. Vài lần cuối cùng còn có ý, không nhìn mới là lạ
—— Caledon Hockley!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi từ trong bồn tắm thò lỗ bước ra, phát hiện mình căn bản không kịp mặc xong váy, tay đuổi lấy áo tắm mặc vào, đai lưng hung hăng kéo, ép bản thân thành thịt rắn. Tiếp theo chạy đến bên cửa sau đó đếm số một, hai, ba... cửa đột nhiên mở, Cal nghi hoặc hỏi: “Chờ một chút, nơi này là phòng của tôi.”

Chúc mừng người, tiền sinh, người trả lời chính xác.

Tôi đi con mẹ anh.

Một chân đá tới, tôi trực tiếp làm cho anh ta nằm sấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: THIẾU NỮ.

Tôi căn bản không kịp để anh ta hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thanh âm của anh ta bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn tới thuyền viên vây bắt tôi hoặc là lão Poodle. Trước khi anh ta kịp kêu lên tôi đã lấy một chiếc khăn lông tiện tay lấy được trong phòng tắm nhét vào miệng anh ta. Khuôn mặt anh tuần của Caledon Hockley càng thêm vận vẹo, đầu tiên anh ta không thể tin được trước hành động của tôi mà nhướn cặp lông mày lên, răng nanh cắn thật chặt chiếc khăn lông, hận không thể cắn chết chiếc khăn lông.

Nếu anh ta đã có kinh nghiệm bị người khác đá bộ vị, thì động tác không nhanh của tôi đã bị anh ta chặn được, mà hiển nhiên bây giờ anh ta rất đau nên dùng cả hai tay để che lại, cho nên anh ta rất dễ dàng bị tôi nhét kín miệng.

Tôi nhìn thấy anh ta dùng sức nâng mí mắt lên, để lộ ra đồng tử màu hổ phách, dưới mí mắt buộc chặt tạo nên nếp nhăn, cơ gò má run run.

Thật không hay, trước khi anh ta kịp phản ứng mình đang bị mất mặt thì trong đầu anh ta chỉ nghĩ được chuyện đó thôi. Phảng phất như anh ta đang nằm mơ một giấc mộng quái đản, người giống như anh ta sinh ra trong tầng lớp thượng lưu, áo com không lo, cuộc sống xa hoa lãng phí, là một người thượng lưu thì mọi hành động cử chỉ đều phải tao nhã, căn bản chưa từng bị người khác đánh đến mức quỵ rạp xuống đất rồi còn bị khăn lông nhét kín miệng.

Đương nhiên những điều trên đều là do tôi tự đặt mình trên thân phận của anh ta mà tưởng tượng ra.

tôi cũng thật không may, nếu anh ta chỉ cần đến muộn hai phút nữa thôi thì cuộc đời này hai chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. May mắn là người đi theo anh ta không theo vào cùng, nếu không tôi không chỉ phải hạ gục một mình anh ta đâu.

Khi anh ta đã bớt đau tôi lại đá anh ta thêm một cái nữa, vì sợ anh ta bị tàn phế, nên lần này tôi đá vào bụng anh ta, vị trí này tôi khá chắc chắn không nguy hại quá nhiều đến anh ta. Tôi bình thường không bạo lực như vậy đâu, nếu không phải bây giờ tôi đang ở trên RMS Titanic, tôi dù bị người ta xem sạch thì cũng chỉ đá anh ta cái đầu tiên thôi. Cái đá thứ hai chỉ vì chế ngự anh ta thôi, tôi không muốn anh ta kêu thêm người đến đây.

“Ngô.” Người bị đá phát ra âm thanh thống khổ, mái tóc ngắn đen bóng của anh ta vì gãy dựa mà toàn bộ dán lên trên trán, làn da màu bởi vì đau đớn mà nhiễm toàn mồ hôi.

Ở thời điểm thống khổ nhất, thanh âm của người đó có thể phá tan lớp cách trở của chiếc khăn lông, truyền bá ở trong không khí. Tôi nhìn thấy ngón tay của anh ta gãi gao bám lấy sàn gỗ, gân xanh ở ngón tay nổi lên, ngay cả mấy khớp xương cũng vậy, tất cả tạo nên cảnh tượng khá kinh khủng. Còn có chiếc áo trong màu trắng của anh ta dính đầy vụn thủy tinh, không khéo là chỗ anh ta ngã xuống lại là nơi mà chiếc ly đựng rượu Brandy rơi xuống.

Tôi hít sâu một hơi, tôi có thể ngửi thấy mùi rượu dính trên người anh ta, mùi hương này giống như làm không khí bốc cháy.

Điều này làm tôi nhớ tới tôi từng đi đến sa mạc Sahara, đó là lần kết thúc một chuyến du diễn, vì tìm kiếm linh cảm mà tôi chạy xe một mình, điểm xuất phát của chuyến du lịch là ở Hồng Kông.

Sa mạc Sahara là địa điểm thứ năm trong chuyến du lịch của tôi, tôi đến nơi đó vào lúc bình minh, không khí khô ráo hoang vắng, mặt trời chậm rãi đi lên, ánh mặt trời xua đi bóng tối của ban đêm, giống như bông hoa hồng chậm rãi nở rộ ánh sáng.

Tôi không nghĩ tới mùi nước hoa mà ta ta sử dụng cùng với rượu Brandy, sẽ sinh ra phản ứng hóa học như vậy. Đáng tiếc sa mạc Sahara không phải chuyến lữ hành mà tôi thích, mỗi bước tôi đi làm tôi đều phải ăn một mồm cát, cho dù tôi dùng mũ che hay khăn lụa cũng không ngăn chặn được được.

Tôi kéo anh ta đến phòng khách đang mở rộng cửa, vì hoảng loạn mà tôi đụng ngã một cái ghế.

Anh ta vẫn cuộn mình vì đau đớn, tôi có thể nhìn thấy rõ móng tay được cắt tỉa gọn gàng của anh ta xuất hiện vết xước, môi mất đi màu sắc khỏe mạnh mà phát run.

Có phải tôi đá anh ta là quá độc ác không?

Vì phòng ngừa anh ta chạy đi kêu cứu, tôi ôm từ trong phòng ngủ ra khăn trải giường, rồi dùng nó như dây thừng mà trói anh ta lại. Ở vòng cuối cùng vì tôi không có lực không thể kéo được tôi đã dùng chân tựa vào lưng anh ta, rồi dùng lực nhấn mạnh, cuối cùng cũng có thể trói được anh ta.

Tôi thì khỏe mất anh ta rũ xuống không hề có một chút cảm giác u buồn mà chỉ thấy ngọn lửa đang cháy lan trên đồng cỏ. Anh ta rút cuộc cũng nhận

thấy được tình cảnh của mình bây giờ, tôi thề nếu bây giờ anh ta có cơ hội thoát khỏi tình cảnh này, anh ta nhất định sẽ ra lệnh cho lão Poodle bắt lấy tôi, rồi dùng cái ga giường tôi đang trời anh ta gói tôi lại rồi vứt xuống biển cho cá mập ăn.

Thật sự là một điểm cũng không chết cho có thể diện pháp, ít nhất cũng muốn ở trên drap giường dùng ghép vắn viết lên tên của ta, lại ném chi hoa hồng cho ta mới tính lễ tang.

Tôi trời anh ta xong thì thoát lực ngồi xuống thảm, tôi như phát điên ngồi xuống hai tay chống trán, gục xuống thở dốc, vì câu chuyện đầu giường mà liều mạng như vậy, nếu ngày mai Jack Dawson không xuống thuyền tôi sẽ trực tiếp giết chết hắn, tiếp theo dùng cái ga giường trời hắn lại rồi ném xuống biển cho cá ăn. Tôi vốn không lên chiếc thuyền này, cũng không nên đụng phải Cal rồi vô tình lấy phải cái đồng hồ kia.

Đề đến bây giờ những thuyền viên kia vẫn còn vây bắt tôi, tôi còn phải tìm cách đề ngày mai khi thuyền ngừng rồi trốn được đến cửa khoang thuyền rồi bơi vào bờ. Mọi chuyện còn nhiều lắm, nó không cho tôi thời gian để hồi hận, dù gì tôi trời cũng đã trời Caledon Hockley rồi, nếu động tác của tôi không nhanh một chút, thì kết cục của anh ta bây giờ cũng là kết cục của tôi, làm không tốt Hockley này sẽ ra lệnh cho lão Poodle dùng súng bắn tôi thành cái tởng bò vể.

Vội vã chạy vào trong phòng tắm đổi váy, tôi rút cuộc cũng biết váy này của ai, tôi thề nhưng lấy quần áo của nữ chính mặc. Khó trách cảm thấy quần áo quá rộng, dáng người của nàng rất chuẩn nhưng dinh dưỡng của tôi không đủ nên tôi mặc lại quá rộng.

Cuộc sống mấy tháng lang thang làm cơ thể của tôi đã gầy lại càng gầy, tôi dùng ngón tay của mình cảm nhận độ dày dưới da, vẫn còn quá gầy.

Quần áo là màu trắng gạo thất lưng khá cao, nghe nói thất lưng cao này là hàng nhái của váy kimono của Nhật Bản. Đáng tiếc đối với lịch sử trang phục Châu Âu không có nghiên cứu nhiều cũng không có ham muốn tích trữ trang phục, cho nên rõ ràng loại trang phục được cắt may tinh tế này của chắc chắn là chiêu bài của thiết kế sư.

Bởi vì phải nhanh, nên chiếc váy xa lạ này làm tôi luống cuống tay chân, thậm chí khi tôi chạy vào bên trong phòng nữ chính, lấy đi chiếc hộp chứa đồ trang điểm khi đi qua bên người Caledon Hockley, thì chiếc thất lưng cao này trở xuống.

Một bộ quần áo mà khi mặc không xuất hiện được khí chất, thì người khó có thể thưởng thức được sự tinh tế cắt may của bộ quần áo.

Cái gương bên trên lò sưởi ở trong tường đúng là thứ tôi đang cần, làm một người bắt cóc đủ tư cách tôi vừa phải chú ý đến người bị bắt cũng phải chú ý xem có ai tiến vào trong phòng không.

Cal như một con sâu lông ở trên mặt đất nấp máy. Anh ta nhìn thấy tôi xuất hiện thì cặp mắt vốn rũ xuống trợn ngược lên, như muốn cắn nát tôi, phần nộ làm cơ bắp trên khoe miệng anh ta vận vẹo dữ tợn. Mái tóc màu đen của anh ta rồi tung trên đầu, sợi thì xù, sợi thì rũ xuống.

Thật ra tôi hơi hối hận, chỉ cần tôi tắm rửa sạch sẽ rồi trang điểm một chút thì tôi có thể trộn lẫn vào đám người trong khoang thượng đẳng rồi, bây giờ chỉ có thể chạy xuống dưới vì khoang thượng đẳng không còn an toàn nữa. Nhưng nếu đã đi đến bước này thì không còn đường lui nữa rồi.

Tôi chỉ có thể để váy rũ xuống sàn rồi ngồi xuống, tắm tắm này thật tinh tế, có lẽ nó là tắm được người Ấn Độ dệt, tôi từng đến Ấn Độ và được chiêm ngưỡng kỹ thuật dệt thảm của họ. Nam nhân kia không ngừng cộ lên tắm tắm, nhưng đáng tiếc anh ta không có kỹ thuật kia, cho nên sức lực đều lãng phí mà không giã ra được. Chúng tôi cách nhau khoảng cách hai cái ghế, tôi yên tĩnh nửa quỳ, nhưng gương lại khá cao nên tôi chỉ nhìn thấy được cái cổ mảnh khảnh mới rửa sạch sẽ và mái tóc ướt đầm hỗn độn che đi gương mặt.

Khuôn mặt này còn rất trẻ, trên mặt còn chưa rút đi sự non nớt. Làn da cũng không quá xấu sau thời gian lưu lạc khắp nơi, tuy nhiên tôi có tuổi trẻ, lấy thời gian trẻ tuổi này chữa trị cũng rất tốt, bởi vì nước ấm mà làn da trắng bệch hơi ửng hồng, nhan sắc sạch sẽ này dường như cho tôi một loại linh cảm mới.

Tôi đang tìm nơi khởi đầu của vũ đạo, chỉ cần nó mà thôi.

Yên tĩnh, ngồi trên ghế màu đỏ trong bóng đêm, tôi đang nâng tay vận động theo quy luật mới, ôn nhu như thế, một thiếu nữ xinh đẹp mà an tĩnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: LỘT XÁC

Ánh mắt là màu xanh biếc nhàn nhạt, tôi nhìn xem trong gương, khuôn mặt này chưa từng dùng qua các phương pháp chỉnh hình, mắt tự nhiên nhếch môi, đây là khuôn mặt đã theo tôi năm tháng, nó vừa xa lạ lại vừa đáng sợ.

Tôi cảm thấy một mình yên lặng nghiên cứu khuôn mặt của mình thật kinh khủng, ít nhất trong mắt người khác tôi chẳng khác nào kẻ điên mắc bệnh tinh thần phân liệt, hoặc là người không bình thường mắc chứng hăm hực chuẩn bị tự sát cả.

Bên người tôi yên lặng đi, miễn cưỡng phân một chút tinh thần lực chú ý đến nam xứng kia, lại phát hiện anh ta không còn cựa quậy nữa nhưng lại dùng

ánh mắt của tên bệnh thần kinh nhìn chằm chằm tôi, chỉ sợ tôi đột nhiên phát bệnh mà cho anh ta một đao tiễn xuống âm phủ.

Lười quản anh ta, tôi bắt đầu lục lại hòm trang sức, vứt hộp kem không cần thiết đi, tôi tìm thấy vài hộp phấn màu hồng và mấy màu khác.

Được rồi, đây là niên đại của thực nữ, tôi vốn có thể giả trang thành vợ của một vị phú thương người Mỹ, nhưng bởi vì khuôn mặt này quá mức non nớt nên tôi chỉ có thể đóng giả thành một ị nữ sĩ người Anh.

Một vị quý tộc, có giáo dưỡng tốt, một tiểu thư quý tộc cử chỉ đoan trang cao ngạo. Tôi nhắm mắt lại, hít sâu ba lần. Sau đó nói với bản thân, thân ái, chúng ta lên sân thôi.

Tôi mở to mắt, ở trong gương tôi nhìn thấy ánh mắt đã quen thuộc. Chẳng sợ màu sắc con người không thay đổi nhưng ánh mắt lại không thay đổi, thanh âm cái biển, nhưng tiết tấu khi nói không thay đổi, thân thể cái biển, linh hồn lại không thay đổi.

Sau đó tôi bắt đầu hóa trang sâu hơn, nếu có chuyên viên trang điểm ở đây, nàng nhất định sẽ cho tôi vài gợi ý chuyên nghiệp hơn, đáng tiếc bây giờ tất cả mọi thứ đều phải gần lược, tự bản thân mình làm.

Tôi siết chặt hai tay lại với nhau, sau đó vuốt mái tóc tán loạn ra sau đầu, tóc vẫn hơi ẩm ướt, ngay cả khi tôi dùng khăn lông dùng sức lau cũng không thể làm cho nó hoàn toàn khô được. Tôi chỉ có thể dùng tay vuốt từng sợi, không ngừng vuốt, sau đó ngón tay khéo léo chia tóc thành mấy phần, búi tóc không khó với tôi lắm, ngoại trừ lúc búi lên tất cả đều khá dễ dàng. Tôi chưa bao giờ dùng nhiều lọn tóc như vậy để búi tóc cả, điều này làm tôi mất một khoảng thời gian không ngắn mới có thể định hình cho mái tóc một kiểu hào phóng như vậy, sau đó tôi dùng một cái kẹp hình con bướm cố định lại.

Tôi không cẩn thận lấy đi một vài thứ của nữ chính, sau khi thuyền dừng tôi nhất định sẽ hoàn trả lại mấy thứ này cho nữ chính. Đương nhiên nếu ngày mai tôi có thể lên được khoang thượng đẳng, lúc đó tôi sẽ ném mấy thứ này lên trên ghế nằm ở khoang thượng đẳng, chỉ cần chủ nhân làm giấy kê khai đồ bị mất thì có thể tìm được nó.

Không cẩn thận nhìn thấy con trùng lớn bị tôi trói lại kia, phát hiện anh ta càng thêm chật vật, anh ta còn chưa từ bỏ ý định thoát khỏi trói buộc. Ánh mắt lúc đầu từ phần nộ đến phát điên, bây giờ thì miễn cưỡng tìm lại chút lí trí. Khóe mắt rũ xuống, biểu cảm tà ác làm khuôn mặt của anh ta càng thêm giả dối, thật giống như người có thể thoát được khốn cảnh thì anh ta nhất định sẽ trả cả vốn lẫn lời cho người hại anh ta.

Người này vừa nhìn là biết không phải người tốt rồi, tôi lạnh nhạt hồi tưởng lại đoạn ngắn anh ta cảm sủng đuổi giết nam chính nữ chính, lại khẳng định phán đoán của tôi là chính xác.

Lạnh nhạt cảm phần nền bôi lên mặt, tôi hạ quyết tâm, chuyên chú nghĩ đến khuôn mặt của một vị nữ sĩ cần có. Lúc nụ cười nhẹ nhàng nở bên môi, tôi mới phát hiện bản thân tìm được cảm giác. Đây là nụ cười tôi nhìn thấy của một vị thiếu nữ ở bên bến tàu, thanh xuân ngọt ngào, lại vừa tao nhã trầm tĩnh. Hai loại khí chất hoàn toàn trái ngược lại bắt ngờ dung nhập thành một.

Tôi nhẹ nhàng dùng phấn nền bôi lên khắp khuôn mặt, mấy nốt tàn nhang bị đại tuyết che phủ. Tôi bắt đầu vẽ lông mày làm nó càng thêm thanh thoát, che đi bóng mắt màu xanh làm nó tràn đầy sức sống.

Tôi phải trang điểm cho mình trở nên khỏe khoắn một chút, quý tộc thiếu nữ sẽ không có dáng vẻ thiếu dinh dưỡng như vậy.

Cuối cùng tôi cầm lấy một thỏi son màu đỏ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quét, cẩn thận quét lên môi. Cánh môi trắng bệnh thiếu sức sống biến mất.

Tôi lại nở một nụ cười tràn đầy ngọt ngào lại tao nhã, thiếu nữ trong gương tao nhã nhẹ nhàng đứng lên.

Nàng không còn là cô nhi chờ đợi cái chết trong băng tuyết, cũng không phải là người giặt quần áo của người chết rồi mặc lấy, lại càng không phải người lang thang chạy như điên trên bến tàu. Nàng bây giờ giống như nàng công chúa lọ lem đang ngồi trên xe bí đỏ, chờ đợi đến vũ hội.

Tôi đứng lên, độ cao của thân thể này phù hợp với độ cao tôi cần để khiêu vũ. Tôi thắt chặt lại đai lưng, vuốt lại nếp nhăn trên váy, dùng một ít kĩ xảo làm cho đoạn váy thừa biến mất. Tiếp theo tôi xoay người đi lại giày, giày hơi rộng, nên tôi dùng khăn tay nhét vào trong. Lại cẩn thận đeo bao tay lại, bao tay màu trắng phối hợp với váy màu trắng sữa càng thêm xinh đẹp.

Sửa sang lại bản thân một chút rồi nhìn mình ở trong gương, váy tao nhã rũ xuống hai chân tôi, nơ màu xanh ả ả hiện hiện sau làn váy. Tôi mỉm cười, vài sợi thiên nhiên, tóc mái tử xuống bên trán, Ánh mắt màu xanh giống như màu của đại dương nơi con tàu SMR Titanic chìm sau ba ngàn thước. Soi mới nhìn lại bản thân ba lần, xác định bản thân không có gì sơ hở, mọi khom người lấy cái quạt ở trên ghế.

Tiếp theo cúi đầu nhìn Caledon Hockley tròn mắt há hốc mồm mà nhìn tôi, anh ta giống như còn ở trong giấc một quái lạ vẫn chưa thức tỉnh, biểu cảm đại ra, trong ánh mắt lộ ra biểu cảm mờ mịt. Anh ta nhìn tôi, lại nghi ngờ mà nháy mắt mấy lần.

Tôi do dự vài giây, lo lắng có nên ném anh ta vào rương hành lí, tốt nhất là đến lúc ngày mai tôi rời thuyền thì anh ta mới được tìm thấy. Đáng tiếc ngoài cửa giống như có âm thanh người tới, tôi không còn thời gian xử lí anh ta, bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tôi thử giày đi lại hai bước, làn váy lay động theo bước chân. Cal biểu cảm cứng ngắc, tròn mắt di động theo bước chân tôi, tôi hàm súc cười cười với anh ta, nhẹ nhàng gạt đầu, tiếp đó lấy quạt che lại nụ cười bên miệng rồi xoay người mở cửa bước ra.

Nghênh đón tôi là một người bồi bàn, hần mặc chế phục vest trắng, trong tay bụng mâm. Tôi mở cửa đi ra ngoài làm hần hơi nghi ngờ, tôi cười với hần, bồi bàn lập tức nhường đường cho tôi, hần là bồi bàn phụ trách căn phòng này của Cal.

Tôi duy trì bộ pháp ổn định, đi đến hành lang màu trắng, bồi bàn chờ tôi đi ra mới vào phòng. Tôi gặp một đôi bạn lữ chuẩn bị tham gia vũ hội, tôi nở nụ cười thân thiện với họ, tự nhiên đi đến bên cạnh họ. Ở thời điểm đi ngang qua lối rẽ tôi nhìn thấy một người mặt không chút biểu cảm, tôi và Lovejoy lướt qua nhau.

Không đến vài giây sau, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng quát to tràn đầy phẫn nộ: “Bắt lấy nữ nhân kia cho tôi, nữ nhân đáng chết.”

Tôi tiếp tục mỉm cười, giống như một thiếu nữ quý tộc tươi cười, sớm đã xâm nhập cốt tủy, trở thành dấu vết của tôi. Đi đến trước thang máy, ba cửa thang máy có một cái trống không, tôi đi vào nói với người gác thang máy: “Tầng D.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Người phục vụ thang máy chuyên nghiệp mà nhiệt tình cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: THẦN KÌ

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Tôi tới sân tàu khu D, cửa lưới sắt nhanh chóng được nhân viên phục vụ mở ra. Trong thang máy hai bên đều có trang trí gương, tôi có thể tùy thời chú ý xem búi tóc của mình có còn ẩm ướt hay không. Trừ bỏ sắc mặt hơi tối một chút thì ngoại hình của tôi không có vấn đề gì làm người khác chú ý.

Khi đi ra ngoài, dòng người bận rộn, một ít du khách từ khoang hạng nhất xuống đi tham quan, một vài người đang được nhân viên hướng dẫn giới thiệu. Vài vị khách nhân gần tôi ào ào chào hỏi, tôi lễ phép mỉm cười chào lại.

Ở trong tình huống không quen thuộc hoàn cảnh, tôi mặc bộ váy màu vàng trắng định đi theo vài vị phu nhân đến sảnh tiếp khách, nhưng rất nhanh tôi ý thức được mình đã đi nhầm đường, bởi vì mấy vị phu nhân này đến sảnh tiếp khách để tìm người trò chuyện. Nếu tôi không đến đón người, đi một mình rất dễ bị nhìn thấy.

Đương nhiên nếu không phải là hành khách thì đều đã lên thuyền hoặc thuyền nhỏ rồi khỏi rồi, mà Titanic một lần nữa khởi động đã một thời gian rồi, tôi giả dạng như vậy thì có thể đi qua sảnh tiếp khách để đi đến cửa rồi lên khoang hạng nhất.

Ta nhìn sảnh tiếp khách thông tới cánh cửa cổ kính, xiết chặt cây quạt trong tay, tiếc nuối ở trong lòng lắc đầu. Tôi xoay người chậm rãi rời khỏi sảnh tiếp khách, bởi vì giây phút khăn tay làm tôi không quá thoải mái, tôi gần như là dùng mũi chân để đi, coi như là rèn luyện vũ đạo vậy.

Màu sắc của tấm thảm dưới chân dần dần chuyển biến, từ màu xanh lam đơn giản chuyển thành hoa văn xen kẽ hai màu đen trắng. Tôi bất động thanh sắc quan sát tất cả, nơi đây có nữ sĩ mặc váy có thắt lưng cao theo phong cách victoria, hoặc là nam sĩ mặc áo bành tô, tất cả dần dần đều bị tôi xem nhẹ.

Ngon đèn trên đỉnh đầu, ngon đèn ở vách tường sáng rõ, làm tất cả mọi chi tiết đều được chiếu sáng rõ ràng. Tôi rời khỏi sảnh tiếp khách, có thể thấy cầu thang bằng gỗ sồi lớn kéo dài xuống sân tàu, lan can mạ vàng càng làm tôn thêm màu sắc cho thang gỗ sồi. Đến chỗ tay vịn thấp nhất tầng D, ở đó đặt một cái khay tròn để nền, ngon nền bên trên được thấp lên, phát ra ánh sáng ấm áp.

Ta tránh đi cầu thang hai bên và ghé ngồi, nơi này là phòng ăn nhỏ, phục vụ đi lại, chiêu đãi khách nhân từ tiệc rượu trở về. Đi đến dưới ngon nền bên cạnh cầu thang, bàn tay đeo bao chậm rãi vuốt hoa văn khắc trên thành lan can.

Cho dù cách một tầng vài dật tôi vẫn có thể cảm nhận được hoa văn nhẵn nhịu được khắc lên thành cầu thang, hoa văn quấn quanh như một tác phẩm nghệ thuật lướt qua tay tôi, nơi này gần như không nghe thấy được tiếng vang của động cơ, tòa cung điện này lướt đi trên biển gần như không ảnh hưởng chút gì đến những nơi xa hoa này. Tôi đi lên trên cầu thang cúi đầu nhìn tay vịn, nó làm tôi tin tưởng nơi này là cung điện Louvre và tôi đang tham gia một buổi yến hội.

“Nó có phải rất xinh đẹp không?”

Một thanh âm nhu hòa vang lên bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu mới phát hiện ra bên cạnh có một người đàn ông đang đứng, mặc bộ quần áo tiêu chuẩn của tiệc tối, áo trắng nở cổ và áo bành tô, mái tóc màu xám trắng được chải chuốt gọn gàng, thoát nhìn hơi lớn tuổi, trên môi nở nụ cười, ánh mắt rất thân thiện. Ông ấy hình như là từ trên cầu thang đi xuống, còn tôi từ dưới cầu thang đi lên, điều đó làm chúng tôi vừa vặn đối diện nhau.

Tay của tôi còn lưu lại cảm giác trên tay vịn, ngửa đầu thoải mái cười nói: “Xảo diệu thiên công, đây là tác phẩm nghệ thuật mà tôi cảm thấy đẹp nhất từ trước tới giờ.”

“Lời khen ngợi rất cao.” Người đàn ông gần tiếp cận tuổi trung niên vui vẻ nói, giống như lời khen của tôi không phải giành cho cầu thang mà là chính bản thân ông ấy vậy. Ông ấy mở miệng tự giới thiệu, “Thomas Andrew.”

“Rất vui khi được gặp ông, Emily.” Tôi vươn tay, ông ấy vươn tay làm động tác tao nhã cầm lấy tay tôi rồi nói ra.

“Tôi rất vui khi tiểu thư thích RMS Titanic.” Khóe miệng Andrew mở rộng, trên môi nở nụ cười đáng yêu.

Dùng từ đáng yêu để hình dung một người đàn ông trung niên hiền lành rất không thích hợp, nhưng tôi lại càng không tìm được từ nào để hình dung.

Nếu nó không chìm thì tôi sẽ càng thích nó, tôi tiếp tục bảo trì nụ cười mỉm thân thiết, “Mỗi người đều sẽ bị chiếc thuyền này chinh phục, Andrew tiên sinh.”

“Hi vọng như thế, nó là niềm tự hào của công nhân xưởng đóng tàu Harland Wolff, cũng là niềm tự hào của tôi.” Andrew quay đầu nhìn xuống, ánh mắt bình thản nhìn xuống khách nhân bên dưới cầu thang, đây là lần đầu tiên chiếc thuyền này nghiêng đón hành khách, nơi này hết thảy đều mới tinh sạch sẽ như vậy, thậm chí tôi có lẽ là người hành khách đầu tiên vuốt ve tay vịn này.

“Ông là kĩ sư của con thuyền này sao?” Tôi đột nhiên nhớ tới tên này, RMS Titanic người thiết kế con thuyền, cũng là người tổng phụ trách chế tạo nó. Ông ấy giương như không giống mấy như trong phim, chính xác mà nói thì ông ấy anh tuấn hơn trong phim nhiều.

Sau đó tôi lạc vào một suy nghĩ kì quái, đến cùng là tôi xuyên đến nước Anh một trăm năm trước hay là bộ phim Titanic kia? Hay là tất cả đều loạn vào với nhau, không phân biệt được đâu là thật đâu là phim.

“Đúng vậy, tôi là một công nhân tạo thuyền nhỏ bé không đáng kể.” Andrew gạt đầu, hài hước tự chế nhạo mình, “Bây giờ tôi đang thu thập đánh giá của các hành khách về con thuyền này.”

Tôi nghĩ ông ấy nhất định không cần tôi đánh giá chân thật về con thuyền này, tôi hận không thể phá tan của con thuyền từ trên đó nhảy xuống biển.

“Nó phi thường xa hoa, xinh đẹp, thoải mái, còn có thần kỳ.” Tôi nhìn lan can từ tay vịn nhìn lên trên, ánh mắt không ngừng hướng lên trên, từ lan can đồng mạ vàng, thẳng đến trên cùng, là thép tôi chống đỡ khung thuyền vĩ đại.

Điều này làm cho tôi nhớ tới đáng về trăm năm sau của nó, ở sâu dưới biển, con tàu phủ một tầng bụi dày, thân tàu bị gãy chôn vùi xuống vũng bùn, cùng với biển hòa hợp thành một thể.

“Thần kỳ?” Andrew giống như tôi nhìn lên trên, khóe miệng ông ấy khẽ nhếch cười, “Vợ tôi cũng nói như vậy, đây là một con thuyền thần kỳ, có lẽ đợi đến khi con gái của tôi trưởng thành, tôi sẽ dẫn nàng đến ngồi một lúc trên RMS Titanic.”

Ngồi trên đồng hải cốt của RMS Titanic sao? Điều kiện tiên quyết là ông có thể vớt được thi thể của nó lên.

“Emily tiểu thư đi một mình sao? Cha mẹ cô đâu?” Andrew giống như một trường bồi, hòa ái dễ gần hỏi.

“Tôi đi theo chú cùng đi du lịch, ông ấy say nên về khoang thuyền nghỉ ngơi rồi.” Tôi bình tĩnh tạo ra một lời nói dối, đầu óc đã bắt đầu tính toán thời gian Caledon Hockley dẫn theo đám người duy trì trật tự. Tôi đá một cái kia rất mạnh, có lẽ bây giờ anh ta vẫn chưa đứng thẳng lên được, cho nên có lẽ là lão Poodle đi tìm kiếm tôi. Vấn đề là chỉ có Cal nhìn thấy tôi lớn lên ra sao, thứ nhất là không có ảnh, thứ hai là không có khả năng vẽ của Jack, muốn ở trên khoang tàu đầy khách quý tìm tôi cũng không dễ dàng.

Đợi đến ngày mai anh ta có thể hành động bình thường, tôi đã rời thuyền lên bờ rồi, cho nên trong khoảng thời gian này tôi còn an toàn.

“Nghe qua thật khó chịu, đánh giá của ông ấy với RMS Titanic không tốt như cô.” Andrew tràn đầy trải nghiệm nói, tay ông ấy đưa vào bên trong đường như muốn lấy cái gì đó, nhưng phát hiện ra mình đang mặc áo bánh tô, hai tay trừ đồng hồ thì không lấy được cái gì khác.

“Với ông mà nói, vô luận là con thuyền nào cũng chỉ là bình thường, kể cả con thuyền Lusitania.” Tôi lạnh nhạt tiếp tục cùng ông ấy bắt chuyện, một người tương đối dễ phát hiện, bên người có một nam sĩ sẽ làm tôi càng thêm bị bao vây trong đám hành khách. Lực chú ý của tôi một phần đặt vào cửa ra vào, Cal và lão Poodle sẽ tùy thời xuất hiện.

Andrew nhin không được cười ra tiếng, ông ấy tiếp tục nhiệt tình nói: “Cô đang tham quan con thuyền này sao?”

“Không, chính xác nói, tôi đang tìm nhà ăn. Tôi giống như bỏ lỡ thời gian dùng cơm, khi kèn vang lên thúc giục mọi người trên thuyền, tôi còn đang chiếu cố chú đang say.” Tôi thoải mái mà đem nhu cầu nói ra, không có một chút xấu hổ. Những thứ ăn được ở khoang hạng ba đã sớm bị tôi tiêu hóa gần hết rồi, nếu để bụng không mà đợi đến ngày mai thì rất khó chịu.

“Dùng cơm khi nào cũng được, nơi này hai mươi tư giờ đều đón khách.” Andrew thân sĩ cong lên cánh tay, làm một cái tư thế mời, “Có thể may mắn làm hộ hoa sử giả cho tiểu thư không?”

“Cám ơn, Andrew tiên sinh.” Tôi đưa tay bám tới cánh tay đang cong của ông ấy, theo ông ấy đi xuống thang lầu, một lần nữa trở lại sàn tàu tầng D.

“Nhà ăn cùng thang lầu liên kết chặt chẽ với nhau, cô đi xuống cầu thang thì có thể đến nhà ăn, sẽ có nhân viên phục vụ dẫn đường cho cô. Nếu cô muốn phục vụ cao cấp hơn thì có thể đi lên cầu thang lên sàn tàu tầng B, nhà ăn nơi đó sẽ càng thêm thoải mái.” Andrew vừa giải thích vừa kéo tay tôi tới nhà ăn khá xa hoa, một ít thân sĩ từ nhà ăn đi ra, họ gạt đầu chào hỏi nhau. Đợi người đàn ông đó đi ra ồn ào mới giới thiệu: “Bọn họ sẽ đi đến phòng nghỉ trong sàn tàu tầng A, trong phòng ăn có lẽ còn một vài nữ sĩ, tán gẫu, ừm, hoặc là ca ngợi lẫn nhau, tôi nói như vậy hi vọng tiểu thư không để ý.”

Tự mình châm chọc xong Andrew hướng tôi nhếch miệng một cái, rất đáng yêu, một chút cũng không có đáng về nghiêm túc ở tuổi trung niên trong giới thượng lưu này.

Loại biểu cảm này làm tôi không nhịn được cười, thiếu chút nữa thì không nhịn được mà cười ha ha. Tôi phát hiện bản thân bắt đầu thích Titanic, bởi vì người phụ trách thiết kế con tàu này rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: TÌM KIẾM

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Chúng tôi tiến vào nhà ăn, nơi này ánh sáng chuyển dần từ tối sang sáng, bố cục chủ yếu của nơi này là bàn màu đỏ và khăn trải bàn màu trắng. Andrew đi đến trước một bàn ăn còn trống, thả tay tôi ra rồi rất tự nhiên kéo ghế dựa.

Thời điểm tôi ngồi xuống, một người đàn ông vốn chuẩn bị rời bàn ăn đi lại quay vòng trở về, hần bước nhanh về phía bên người Andrew cười nói: “Thomas, cậu có cầu còi của tôi không?”

“Artie, là cậu quên nó ở túi đựng quần áo cần giặt, mình cũng không tìm được bút máy dùng để về nữa.” Andrew thuận thực chụp một cái lên vai hắn, tiếp theo giúp tôi giới thiệu, “Artie – Frost, người lắp ráp RMS Titanic, đây là Emily.”

“Tôi chỉ là một người công nhân bình thường thôi mà, Thomas.” Frost quay lại cười với tôi, không có dáng vẻ lúng túng gì, “Thật vui khi quen biết cô, Emily tiểu thư, hi vọng lần đi chung đường này có thể làm cho cô vui vẻ.”

Tôi rất vui vẻ, nếu thuyền viên của hai người không tiếp tục đuổi theo tôi nữa, lúc đó tôi sẽ càng thêm vui vẻ.

“Xin chào.” Tôi gật đầu, tiếp tục mỉm cười.

Frost rời đi vội vàng, hần rời đi thì chỉ còn lại Andrew bên cạnh nhẹ giọng nói: “Tôi đã nhìn qua phòng động cơ, cái còi đó khẳng định đã bị William cầm đi rồi, tiểu tử đó rất thích cầm còi của tôi thổi nhạc.”

“Hi vọng sẽ không dọa đến cô, tính cách hần có chút vội vàng, thiếu kiên nhẫn.” Andrew kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống, ông ấy vẫy tay gọi một người phục vụ viên lại, đảm đông trong nhà ăn đã đi không ít, sau bữa cơm chiều hành khách của khoang hạng nhất luôn tìm nơi để giết thời gian.

Phục vụ viên nhẹ nhàng hỏi chúng tôi cần những gì, tôi để Andrew giúp tôi gọi món ăn, nơi này không phải là nơi tôi quen thuộc, tôi càng yên lặng thì càng khó có khả năng bị vạch trần. Dù sao buổi tối tôi còn phải đến khoang hạng ba cùng mấy con chuột lẫn lộn, cho nên tôi không muốn bản thân quá thô lỗ.

Bộ đồ ăn đều có kí hiệu màu trắng của công ty White Star Line, trên tấm khăn trải bàn màu trắng, bộ dao nĩa được sắp xếp theo một một đường thẳng. Tôi thật sự rất bội phục người phục vụ viên này, mỗi ngày đều mang lên hơn trăm bộ mâm tinh xảo, còn xếp ngay ngắn như vậy, không thấy chán sao.

Tuy rằng không thích ăn cơm Tây, nhưng lễ nghi khi ăn cơm Tây vẫn còn bảo tồn trong kí ức của tôi. Tôi nỗ lực làm bản thân trở nên bình thường giống những ngày khác, cùng những thiếu nữ chưa kết hôn giống nhau, không tạo nên chú ý đặc biệt nào.

Thời gian nhanh nhanh đến ngày mai, chỉ cần qua được buổi trưa ngày mai, tôi liền triệt để giải thoát rồi.

Sau khi Andrew gọi xong món ăn, ông ấy đứng dậy đến đi đến dàn nhạc bên kia, cùng người chỉ huy dàn nhạc chào hỏi “Henry.”

“Andrew tiên sinh, ông muốn nghe nhạc gì?” Henry đặt lại đàn violon lên vai, ông ta ngẩng đầu nhìn Andrew, tùy thời thay đổi vị trí hợp âm theo yêu cầu của Andrew.

“Nhạc dân ca Londonderry.” Ông ấy yêu cầu rất quen thuộc, sau đó một lần nữa quay trở lại bên bàn ăn, kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống nói: “Nếu ngày mai cô muốn rời thuyền ở Ireland, hi vọng cô có thể tham quan ở Ireland, nhìn xem phong cảnh duyên dáng nơi đó. Đúng rồi, chuyển lời chào hỏi của tôi đến chú của cô, có lẽ trước khi cô rời thuyền vào ngày mai, tôi có thể dẫn cô đi tham quan con thuyền này. Cô là người hành khách đầu tiên tôi gặp khen ngợi RMS Titanic, không thể gặp cô từ lúc lên thuyền đến nay thật sự là điều rất tiếc nuối.”

Ở trong nhà ăn nói chuyện phiếm, tôi nói cho Andrew bởi vì chú của tôi không chịu nổi sự thống khổ khi say tàu, nên chúng tôi phải rời thuyền lên bờ vào ngày mai. Tuy nhiên ngồi trên con thuyền chở khách vững vàng như vậy mà còn có thể say sóng, đó cũng là chuyện kì lạ, tôi lạnh nhạt xem nhẹ lỗi sai trong lời nói dối của mình.

“Lần sau có cơ hội tôi sẽ lựa chọn tàu chở khách định kì của công ty thủy vận bạch tinh, đến lúc đó hi vọng có thể nhìn thấy ông...” Tôi đột nhiên dừng lại, lần đầu tiên cảm thấy lời nói dối này thật khó có thể nuốt xuống, đột nhiên phát hiện chỗ tôi ngồi, bộ đồ ăn trong tay, bàn ăn và bóng đèn xinh đẹp, tất cả những gì tôi đang trải qua, vài ngày nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Đây là một ngôi mộ lớn, xinh đẹp lại hoa lệ.

Làn điệu dân ca Londonderry bắt đầu từ cây đàn violon chậm rãi vang lên, còn có thanh âm đàn dương cầm, ở thời điểm chúng tôi ngồi không lâu người nghệ sĩ biểu diễn đàn dương cầm từ ngoài sảnh đi vào chậm rãi hòa tấu.

Giai điệu đàn violon chậm rãi, mà ôn nhu hòa cùng âm sắc của dương cầm, chậm rãi kể lại những bông tuyết ở Ireland .

“Đây là dân ca bắc Ireland, tôi từ nhỏ nghe nó lớn lên, hi vọng cô cũng sẽ thích.” Andrew bởi vì nghe được thủ khúc quen thuộc mà chuyên chú quay đầu đi lắng nghe, ông ấy hoàn niệm nói, “Cha tôi thích nhất âm nhạc, nó bắt đầu kể về câu chuyện tình yêu của một người cha dành cho con trai của mình.”

Tôi theo ánh mắt của ông ấy, nhìn đến nhắm mắt lại, trong âm nhạc của chỉ huy trưởng dàn nhạc Henry, nghệ sĩ đàn dương cầm thỉnh thoảng dậm vào đó vài nốt nhạc.

Không thể không chế, tôi gần như sắp kiễng cả hai chân lên. Ta yêu chết loại giai điệu chậm rãi cận kề cái chết, ấm áp lại làm cho người ta bị thương này.

Thời thơ ấu của tôi đã bắt đầu tiếp xúc với vũ đạo, âm nhạc gần như là thứ tôi quen thuộc nhất, nó là linh hồn của vũ đạo của tôi, hai chân của tôi luôn chuyển động khi nó vang lên. Chỉ cần có một giai điệu ngắn , tôi tự nhiên mà biết dùng động tác nào để biểu đạt nó.

Bây giờ mà đứng lên múa thì không phải là điều một thực nữ lên làm, tôi chỉ có thể dè dặt xuống loại xúc động này, nhìn nhân viên phục vụ bắt đầu chuyển đồ ăn lên bàn.

Áo cổ tay trắng sạch sẽ không một nếp gấp, hần lễ phép hỏi yêu cầu của tôi, tùy thời chuẩn bị phục vụ khách nhân ở bàn ăn này. Tôi có đôi khi thật muốn cầm tay nhân viên phục vụ, nhìn người trẻ tuổi như vậy, nếu không ngày mai theo tôi cùng nhau rời thuyền đi. Tôi nhớ được nhân viên công tác trên RMS Titanic chết vượt qua số khách trên tàu, đây thật sự là chuyện thực đáng buồn.

Món thứ nhất là trứng cút đông lạnh, bên trên còn phối hợp cái bánh mì nhỏ đáng yêu. Tôi còn giữ thói quen thẩm mỹ đối với đồ ăn Trung Quốc, đối với việc phối hợp các món của cơm Tây làm tôi luôn không có cảm giác muốn ăn. Trên bàn vuông là khăn trải bàn sạch sẽ, hai chân tôi giấu ở bên dưới bàn, ở thời điểm bắt đầu ăn cơm, hai chân tôi yên lặng không tiếng động rút chân ra khỏi giày, bắt đầu nhảy theo giai điệu bản nhạc. Theo từng âm tiết, giai điệu bản nhạc dân ca Londonderry, tôi thoải mái vươn thẳng bàn chân, vụng trộm bắt đầu khiêu vũ.

“Vị thật không tồi.” Andrew không chút bùn xin khi ca ngợi thứ gì đó, ông ấy không chỉ lộ ra nụ cười ôn hòa với hành khách ở nhà ăn, mà ngay cả với nhân viên phục vụ cũng rất thân thiết.

Tôi cũng gật đầu theo, đưa một miếng đồ ăn lên miệng. Chân để sát sàn nhà ăn, từng chút từng chút một căng cơ bắp, lại đến đầu gối, ngón chân rời khỏi mặt đất, theo tiết tấu của tiếng đàn violon, kiễng ngón cái hai chân lên rồi nhanh chóng trở lại mặt đất, cứ thế tuần hoàn...

Hai chân nhảy múa, mà thân thể vẫn không chịu chút ảnh hưởng.

Tôi thích loại trò chơi này, dàn nhạc ngồi ở bên trái sân khấu tuần tự diễn tấu theo album nhạc, mà tôi ngồi ở bên cạnh họ, lén lút khiêu vũ theo tiếng nhạc.

“Andrew tiên sinh, vì sao không trang bị thêm thuyền cứu nạn?” Tôi ngừng lại việc khiêu vũ bằng chân, trong không khí ôn nhu, nhẹ nhàng, rốt cục nhận không được lại muốn nhắc nhở ông ấy.

“Cô cảm thấy thiếu thuyền cứu nạn sao?” Andrew kỳ quái giương mắt nhìn tôi, giống như việc tôi thấy thiếu thuyền cứu nạn là một việc rất kinh ngạc, ông ấy bổ sung thêm “Bình thường khi hành khách tản bộ ở sàn tàu nơi đặt thuyền cứu nạn, đều rất ít khi chú ý tới điều này. Ừm, kỳ thực khi thiết kế con thuyền, có thể đặt được ba mươi hai chiếc, nhưng bởi vì sợ ảnh hưởng tới mỹ quan, nên không có để toàn bộ thuyền lên.”

Tôi hạ thấp ánh mắt xuống trung tâm bàn ăn, đồ ăn che đi huy hiệu của công ty vận tải bạch tinh, sau đó mới tiếp tục nói: “Vì sao không trang bị đầy đủ, các ông không quan tâm tới sinh mạng của hành khách hay sao?” Trước khi xuống thuyền, tôi vẫn dùng hết khả năng của mình để thay đổi một vài thứ.

Tỷ như hi vọng bọn họ có thể coi trọng số lượng thuyền cứu nạn, tuy rằng tôi biết hi vọng này thật xa vời. Bởi vì thời điểm RMS Titanic xuất phát, liên chúng minh tất cả các kế hoạch đều đã được thông qua hết, khả năng số lượng thuyền cứu nạn này cũng phải trải qua nhiều lần đấu tranh mới chỉ còn từng này.

“Không, Emily, có rất nhiều người cảm thấy để thuyền cứu nạn nhiều ở sàn tàu mới là lấy tính mạng hành khách ra mạo hiểm, bởi vì đại bộ phận hành khách nhìn thấy nhiều thuyền cứu nạn đều bị dọa sợ, đó là vì không tin tưởng năng lực điều khiển con thuyền nên mới đặt nhiều thuyền cứu nạn như vậy.” Andrew giống như đang nhớ tới cái gì, nụ cười bên miệng đều biến mất, sau đó ông lại lộ ra nụ cười, “Kỳ thực tôi đã từng đề nghị qua, muốn thả sáu mươi bốn chiếc thuyền cứu nạn. Nhưng chủ của tôi ở bộ mật dịch cảm thấy sáu mươi bốn chiếc là quá hợp với quy định rồi, bọn họ tương đối ngoan cố, ha, tôi sẽ tận lực thu thập các ý tưởng của hành khách giống như cô. Đương nhiên, chiếc thuyền này cũng rất chắc chắn, bản thân nó chính là một con thuyền thuyền cứu nạn.”

“Không bao giờ chìm.” Tôi nhớ tới đến khi còn ở trên cảng Southampton, khi đứng ở đầu đường tôi đã nghe được đánh giá về con thuyền này. Cũng không biết có phải do RMS Titanic tạo thế rất thành công, hoặc là công ty White Star Line mua được báo chí, dù sao khi chiếc thuyền hoàng gia xa hoa này chuyển bánh, nó ở trong mắt mọi người là con thuyền tuyệt đối không bao giờ chìm.

“Cảm ơn câu nói tốt đẹp của cô, không bao giờ chìm.” Andrew cầm lấy ly rượu, ông ấy một chút cũng không nghe được ý tứ trong câu nói của tôi, mà coi nó như một lời chúc phúc tốt đẹp.

Đi mẹ người không bao giờ chìm!

Tôi thật sự rất muốn nắm lấy cổ áo của nhà thiết kế con thuyền này ra sức lắc mạnh, tôi muốn nhắc nhở con thuyền này sắp chìm và nó thực sự chìm đó, điều đó thật sự không cần thiết để mở sâm banh ăn mừng đâu.

Nhưng liệu tôi có thể nói với ông ấy là con thuyền sẽ đụng phải núi băng rồi xảy ra tai nạn biển không?

Tiếng nhạc của đàn violon vẫn như trước ôn nhu vang lên, giống như muốn nói với tôi hãy bình tĩnh lại nào, đừng tức giận.

Tôi nhún lại nhún, đem tất cả những điều tôi biết, tất cả mọi người đều sẽ chết, nhưng người biết được kết quả lại không thể nói ra mà chỉ có thể nghẹn lại trong lòng. Đưa hai chân dùng sức nhét lại trong giày, không muốn tiếp tục khiêu vũ nữa, tôi bây giờ thật sự rất muốn lật bàn múa Flamenco.

“Kính RMS Titanic không bao giờ chìm.” Tôi rốt cục nuốt vào cái điều đang trướng tức trong lồng ngực xuống, kéo ra một nụ cười cứng ngắc, bắt chiếc ông ấy giờ li rượu lên. Rượu trong suốt trong li lay động một chút, tôi dùng sức giữ lại ly rượu nho suýt chút nữa bị hất văng đi.

Andrew gạt gạt đầu, nụ cười của ông ấy luôn tràn đầy lời cuốn, nhất cử nhất động đều cực kì sức quyến rũ.

Khi tôi đưa ly rượu lên miệng, ánh mắt không chút để ý nhìn về phía cửa nhà ăn, nhân viên phục vụ vừa khéo mở cửa đón khách nhân. Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là bộ chế phục màu đen, chức vị của thuyền viên này chắc không thấp, hẳn giống như đang tìm cái gì đó, về mặt phi thường lợi hại cảnh giác.

Chén rượu đưa đến bên miệng cũng dừng lại, yên lặng không tiếng động nhìn hần hỏi nhân viên phục vụ nói cái gì đó. Nhân viên phục vụ kì quái nhìn xung quanh, tiếp theo hần lắc đầu nói cái gì đó.

Bàn tay cầm ly rượu dùng sức tới trắng bệch, có lẽ căn cứ theo miêu tả của Cal, bọn họ có thể thông qua quần áo tìm được ta. Nhưng quần áo tôi mặc có màu sắc không quá đặc biệt, trên đường tôi đi đến đây đã nhìn thấy ít nhất ba cô gái mặc quần áo giống tôi.

Bây giờ tôi mà đứng lên chẳng khác nào nói cho họ biết họ tìm đúng người.

Thuyền viên cũng không lưu lại ánh mắt trên người tôi, sau đó hần đột nhiên quay đầu, nhìn dáng vẻ của hần giống như đang chờ người nào đó, chẳng lẽ là lão Poodle quản gia của Cal ?

Chỉ cần không phải đích thân Cal đến nhận dạng, chỉ bằng giao tình tôi ngồi cùng bàn với Andrew, không ai dám đi lại cường chế hỏi tôi có phải là kẻ trộm đến từ khoang hạng ba không. Tôi lại tự nhiên nhìn về phía dàn nhạc bên kia, dân ca Londonderry đã đến hồi kết, giai điệu bắt đầu ngừng lại.

Khi nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, xuất hiện một khoảng không gian yên tĩnh, trong nháy mắt tôi cảm nhận được sự sợ hãi quý dị nào đó, giống như có một ánh mắt rất lợi hại nhìn đến tôi. Cái dự cảm không tốt trong lòng bắt buộc tôi phải đi tìm đáp án, tôi nhìn về phía cửa, đầu tiên là nhìn thấy lão quản gia Poodle, mặc một bộ tây trang đang chăm chú nhìn về phía mọi người trong nhà ăn.

Điều đó không phải là điểm chết người, mà chết người ở chỗ bên cạnh ông ta, tay che trên bụng, sắc mặt tái nhợt dọa người, chủ nhân của lão Poodle —— Caledon Hockley.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: KHÔNG ĐỀ

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Dáng đứng của anh ta không có biện pháp nào để bảo trì dáng vẻ thượng lưu tao nhã, ngược lại bởi vì ần nhún đầu đón mà đứng hơi nghiêng, lồng mày nhíu chặt lại, ánh mắt hung ác khủng bố. Gần như ánh mắt đầu tiên anh ta nhìn là về phía tôi, cái loại biểu cảm khó chịu này nháy mắt biến thành phần nộ.

Bây giờ chắc hẳn anh ta đang nắm chặt súng trong túi quần, chỉ chờ bắn tôi thùng đầu.

Thật sự là âm hồn không tan, tôi thật sự hối hận vừa rồi không đá anh ta một phát gãy xương luôn. Một ngụm uống sạch số rượu còn lại trong ly, rồi nặng nề đặt lại chiếc ly xuống mặt bàn, sau đó cấp tốc đứng lên nói với Andrew: “Thật xin lỗi, tôi đột nhiên nhớ ra phải chiếu cổ chú của tôi, được dùng bữa với ngài tôi rất vui vẻ, có duyên sẽ gặp lại.”

Andrew đứng lên, ông ấy cảm thấy tiếc nuối nói: “Tôi cũng vậy, Emily tiểu thư, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến chú của cô.”

“Sẽ, cảm ơn.” Tôi kéo ghế dựa ra, xoay người đi hướng ngược lại với cửa nhà ăn, đằng trước là một dãy bàn ăn, bởi vì nhà ăn ở trên thuyền, cho nên phòng tiệc được sắp xếp theo hình chữ nhật. Trên trần của nhà ăn trang trí đèn chiếu sáng, tôi đi chiếc giày không hợp chân, nó làm tôi có cảm giác đang đi trên con đường vô vọng.

Trong náo loạn qua vô số ý tưởng, tôi xác định Cal là đang nhìn tôi, chỉ là nơi đây là khoang thượng đẳng, còn có rất nhiều khách nữ chưa có rời đi, bọn họ cũng không thể là to bắt tôi lại. Mà tận cùng của con đường tôi đang đi, là cửa khác của nhà ăn... Chính xác mà nói tôi cũng chưa xác định được nó là cánh cửa rời nhà ăn thật hay chỉ là một tấm cửa được điêu khắc rất giống thật. Bên ngoài nhà ăn nhất định cũng sẽ có đủ thuyền viên chờ bắt tôi, tôi cố ý tôn trọng tôi hành khách ở khoang thượng đẳng nặng hơn so với không tìm được một cái đồng hồ nhiều.

Nếu một giây trước tôi còn đồng tình với hành khách trên con tàu này, thì một giây này tôi đang đồng tình với bản thân mình, từ khi tôi bắt đầu xuyên không đến đây thì may mắn luôn quay lưng với tôi. Đen đủi nhất là đụng phải Caledon Hockley, tên quý xui xẻo, xứng đáng khi vị hôn thê yêu người khác, có mỗi cái đồng hồ thôi mà cũng tính toán chi li như vậy, nhỏ mọn như vậy thì làm gì có cô gái nào thích chứ.

“Tiểu thư, có thể dừng lại một chút không?” Thuyền viên trong nhà ăn bởi vì được Cal chỉ mặt tôi xác nhận, nên vội vàng đuổi theo. Hẳn nghĩ ngờ bước đến phía sau tôi, thấp giọng hỏi, hẳn vẫn không xác định tôi có phải hành khách khoang thượng đẳng hay không.

Tôi không có quay đầu, tốc độ không thay đổi đi về phía trước, một nữ quý tộc đang trước ngạc nhiên nhìn tôi, giống như đáng về khi tôi lạnh mặt rất bất ngờ.

Mặt tôi không chút biểu cảm, đằng sau truyền đến tiếng bước chân rõ ràng hơn, còn có thanh âm của nhân viên phục vụ, “Tiểu thư, xin hỏi có thể ngừng một chút không?”

Bước chân đột nhiên dừng lại, tôi quay đầu lại nhìn về phía cửa, nhìn thấy Cal một tay ôm bụng miễn cưỡng đứng, hung tợn trừng mắt tôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Andrew đứng ở trước bàn ăn nghi hoặc hỏi, ông ấy cảm thấy thuyền viên đột ngột ngăn tôi lại là một hành động rất không lễ phép.

Người quản lý nhà ăn cũng đi tới, sắc mặt hắn đặc biệt khó coi, lo lắng nhiều người chúng tôi sẽ dọa đến hành khách trong nhà ăn. Caledon Hockley lạnh mặt nhìn tôi, giống như ước gì tôi nhanh nhanh trốn đi để chứng minh tôi là một tên trộm.

Anh ta hình như không di chuyển được, hoặc là giữ phong độ thân sĩ đứng đó, chờ thuyền viên bắt tôi lại.

Tôi nhìn anh ta, trên người vẫn còn lưu lại dấu vết chật vật. Tóc của anh ta đã sửa lại, nhưng vẫn có một vài sợi tóc xõa xuống bên tai. Bờ môi của anh ta vẫn như trước thâm lại, trên mặt nổi lên những tảng hoa văn tràn đầy thống khổ, mới nhìn thì hơi tiêu tụy.

Anh ta như một cây cỏ đuôi chó đang hấp hối, chỉ có thời điểm trừng mắt nhìn tôi mới hơi chút sức sống, trong đôi mắt lúc đó tràn đầy lửa nóng.

Vì sao lúc đi tôi lại không đá anh ta thêm một cái nữa chứ? Tôi không ngờ anh ta ương ngạnh như vậy, tôi xác định người thường tuyệt đối không đứng lên được, xem ra thân thể của anh ta không sai, còn có thể để người khác đỡ diu xuống tầng, chỉ mặt tôi và xác nhận.

Chân tôi có thói quen di nhẹ xuống mặt đất, xem ra tôi không mặc được trang phục nữ nữa rồi, với lại địa hình ở đây không tiện cho việc chạy trốn.

Tôi gần như có thể phán đoán được kết cục khi tôi bị bắt lại, tôi cũng không có khả năng lần thứ hai dựa vào sự đồng tình của thuyền viên để chạy trốn. Mà nhà ăn cũng không phải con đường nhiều ngõ cụt để chơi trốn tìm, tôi có thể lợi dụng lan can nhảy xuống để né tránh thuyền viên đuổi bắt.

Tôi hít sâu, đè nén xúc động khẩn trương muốn đá văng người này đi để chạy trốn, miễn cưỡng lộ ra nụ cười hàm súc, ý nhị, nói với thuyền viên vừa đuổi kịp tôi: “Có cái gì cần giúp đỡ sao? Tiên sinh.”

Nhân viên phụ trách công tác ngăn tôi lại còn chưa kịp làm gì, Andrew đã đi lại, một mặt không vui trầm xuống: “George, cậu luôn đối đãi với hành khách như vậy sao?”

Thật đúng lúc, tôi lập tức bước nhanh đi qua bọn họ, hướng dần nhạc bên kia đi đến. Dàn nhạc chỉ huy cũng không có định chỉ công tác của bản thân, giống như không thấy được hỗn loạn chỗ chúng tôi, hẳn vừa vận đề đàn violon lên trên bờ vai, cùng với các nhạc viên tiếp tục diễn tấu.

Tôi đi đến trước mặt họ, vươn tay với chỉ huy dàn nhạc nói, “Emily.”

“Henry Wilde.” Henry dùng tay trái cầm đàn violon và dây vĩ, vươn tay phải ra lễ phép bắt lấy tay tôi, hẳn nghiêng đầu thấp mắt nhìn tôi, sau đó hỏi: “Emily tiểu thư, cô muốn nghe âm nhạc gì?”

“Ông có thể diễn tấu lại một lần bản nhạc Andrew tiên sinh mới nói không? Tôi rất thích.” Tôi rất nhanh liền thả tay ra, bởi vì loại cùng đường này làm tôi rất khẩn trương, lo lắng, ngón tay tôi bắt đầu vận vẹo. Tôi liếc mắt nhìn thấy Cal đi vào trong nhà ăn, anh ta đi rất thông thả nhưng lại vô cùng quý dị, cứ việc anh ta duy trì tư thế thẳng tắp, nhưng ánh mắt anh ta luôn nhìn chằm chằm vào tôi.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm tôi, người không biết còn tưởng rằng anh ta đang yêu tôi.

“Đương nhiên, có thể hỏi cô một câu không?” Wilde đột nhiên tiếp cận tôi thấp giọng hỏi, hẳn giương như muốn làm chuyện xấu mà không cho ai nhìn thấy, phi thường cấp tốc trầm thấp nói: “Cô ở trên sàn tàu dùng kèn Hamonica thổi khúc gì vậy?”

Nếu không phải tôi đang khẩn trương, tùy thời chuẩn bị chạy trốn, thì thật sự không kịp nghe hắn nói cái gì. Tôi không hề phòng bị thốt ra, “My Heart Will Go On.”

“Thật sự rất mỹ lệ, phi thường mỹ lệ.” Wilde đè nén thần sắc kích động xuống, chỉ là nhìn không được lắm bầm, “Thật sự là một bản nhạc rất mỹ lệ.”

Tôi rất cuộc cũng phản ứng lại, quả thực không thể tin được, tôi đã từng nhìn thấy người chỉ huy dàn nhạc sao? Ông ta nhận ra tôi sao?

“Tôi còn không có xác định, là chính cô thừa nhận.” Wilde thật tốt bụng bỏ sung một câu, tiếp theo hắn quay lại nói với thành viên dàn nhạc: “Bài tiếp theo, dân ca Londonderry.”

Giai điệu vừa rồi lại tiếp tục vang lên, âm điệu dịu dàng nhu tình chậm rãi chảy xuôi trong lòng tôi, tôi cũng từng múa đơn một lần, cùng là nhạc đệm. Tôi yên lặng đứng bên cạnh dàn nhạc, chuyên chú nghe họ diễn tấu.

Andrew dễ dàng đề lại bả vai thuyền viên kia, nhẹ giọng nói cho hắn, “Có chuyện gì cũng không thể làm khách nhân sợ hãi.”

Cal thoát nhìn hiển nhiên phi thường không kiên nhẫn, nếu đây không phải nhà ăn khoang thượng đẳng, anh ta hận không thể chỉ tay vào tôi hô to: “Xử lý cái nữ nhân điên này cho tôi.”

Nói thật, tôi căn bản chưa từng nghĩ muốn cùng tên quỷ hẹp hòi này nhắc lên quan hệ. Tôi cùng anh ta cũng không có thâm cừ đại hận gì, chỉ là âm kém đương sai chính anh ta một cái, đầu năm nay vì sinh tồn không thể đắc tội với người khác mà, tôi hối hận không cho anh một đá tới bán thân bất toại, bởi vì lúc đó trong tình huống đây tôi không có con đường khác để lựa chọn.

Tuy rằng báo ứng tới sớm hơn so với tưởng tượng. Tôi nhìn thấy Cal chạy đến bên người Andrew, hung tợn thấp giọng đe dọa hắn, “Cái nữ nhân kia chính là một kẻ trộm, người chẳng lẽ muốn bao che tội phạm sao? Andrew tiên sinh.”

Andrew lộ ra biểu cảm kinh ngạc, ông ấy không dám tin nói: “Người có chứng cứ không? Tôi cảm thấy tôi không nên đứng ở chỗ này nghe anh vu tội cho một hành khách nữ, này... Này quả thật không thể tin được.”

“Vu tội?” Cal tức giận mấp máy khóe miệng, thanh âm nhin không được cao lên vài đề – xi – ben, sau đó anh ta lại lập tức đề thấp xuống, còn thật không tự nhiên nhìn về bốn phía, lo lắng người khác nhìn thấy anh ta luống cuống. Sắc mặt của anh ta càng thêm trắng bệch, tay đặt trên bụng hơi run rẩy, thoát nhìn rất khó chịu. Anh ta vốn đang bảo trì phong độ nhàn nhã nhưng khi nhìn thấy tôi yên lặng đứng bên dàn nhạc thưởng thức âm nhạc, hận tới mức vịn vào khuôn mặt: “Tôi vu tội nàng? Nàng... Nàng làm ra chuyện này, tôi hoài nghi không biết nàng có phải nữ nhân không.”

Tôi đến cùng làm cái gì không giống nữ nhân, cường anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thoát thân

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

“Emily tiểu thư?” Andrew không vội kết luận mọi chuyện mà quay lại hỏi tôi, “Cô có quen vị tiên sinh này không?”

“Tôi làm sao có thể quen cái nữ nhân này chứ.” Cal nhanh chóng phản bác lại lời nói của Andrew, không chừa một chút thời gian nào để tôi nói, ở trong mắt anh ta hoàn cảnh của tôi bây giờ giống như cá chậu chim lồng, bởi vì chỗ này có nhiều người vây xung quanh tôi, không còn chỗ để trốn thoát.

Hành động này hiển nhiên không được lễ phép, Andrew nhíu mày.

Tôi bắt đầu trầm tĩnh, theo đuổi từng nốt nhạc, chân di nhẹ lên sàn tàu, thanh âm của Cal làm tôi bừng tỉnh, tạm dừng vài giây tôi quay lại nhìn anh ta. Nếu người quen biết tôi có ở nơi này thì họ nhất định nhận ra dáng vẻ này của tôi chính là lúc chuẩn bị bước lên sân khấu.

Đã từng có một vị giáo viên nói với tôi như vậy, dáng vẻ lúc tôi khiêu vũ cũng giống như một diễn viên đang nhập vai vậy.

Chúng tôi cũng không có cừu hận gì, cũng không muốn chính chết anh ta. Nếu anh ta có thể ngoan ngoãn nằm ở trong phòng ngủ ở phòng anh ta thì tốt rồi, tôi một chút cũng không muốn chính anh ta. Tôi... Đau thương nhìn anh ta, nước mắt nhẹ nhàng lăn trên gò má, loại tình cảm mà tôi đang múa giống như một nữ nhân đang yêu điên cuồng một người đàn ông. Tôi dừng lại động tác di chân nhẹ trên sàn tàu, hai tay tự nhiên rũ xuống, lưng thẳng tắp, cứ như vậy quay đầu nhìn anh ta, nước mắt hoàn toàn đề nén không được, trầm mặc mà nhu tình.

Giai điệu của đàn violon vang lên, nó làm tôi như tìm lại được cảm xúc khi đứng trên sân khấu.

Vũ giả cũng giống như một diễn viên vậy, ngay cả trên ánh mắt và biểu cảm.

Tôi đang đứng trên sân khấu, ánh mắt của tôi cũng biến đổi theo âm nhạc.

Đây là một nữ nhân bị vứt bỏ, nàng yêu điên cuồng một người đàn ông. Tôi đã từng dựng một điệu múa như vậy, loại tình cảm này sắc bén như dao nhưng cũng mềm mại như cánh hoa, bên trong sự mềm mại là cứng cỏi, kiên cường.

“Anh thật sự không biết em sao? Cal.” Tôi rút cục mở miệng, xoay người đi về phía trước hai bước, đau thương nhìn anh ta, về mặt đầy nước mắt.

Một nữ nhân, nàng yêu đang yêu một người đàn ông, yêu tới cuồng si.

Cái loại tình cảm thấm tới tận xương, đẹp như cánh hoa được ủ trong lòng bàn tay. Cổ tay của tôi không khống chế được mà di chuyển nhẹ, bắt buộc bàn chân không di chuyển, chống đỡ cơ thể hơi xoay về phía Cal. Mỗi động tác nhỏ đều được tôi khống chế lại, lúc này tôi chỉ cần ánh mắt là đủ, âm nhạc sẽ dẫn tôi nhập vai nhanh chóng hơn.

Cal tròn mắt há hốc mồm mà nhìn tôi, nhìn tôi rất quái lạ, rồi anh ta rũ mắt xuống, đồng tử màu lá cọ tròn lên nhìn tôi đầy kinh ngạc, “Cô... Cô làm sao mà biết tên của tôi?”

Một nữ nhân, nàng yêu một người đàn ông. Nàng bị vứt bỏ, nàng sẽ gặp phải cái chết.

Thình lình một ngọn lửa phần nộ nổi lên trong lòng tôi, loại cảm xúc kịch liệt này phá vỡ lớp vỏ bình tĩnh của tôi, tôi đột nhiên đi lên vài bước, bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng, ai cũng chưa kịp phản ứng, vọt tới trước mặt Caledon Hockley, dùng sức ở cổ tay cho anh ta một cái tát.

Bàn tay dùng sức tạo lên thanh âm thanh thúy, Cal bị tôi đánh tới nghiêng đầu, hoàn toàn mơ màng. Ánh mắt anh ta thể nhưng lộ ra vài tia mờ mịt, sững sờ nhìn tôi. Tóc vừa sửa sang lại không lâu cũng bắt đầu xõa xuống, về mặt anh ta giống như không thể hiểu được những gì đang xảy ra, ánh mắt mờ mịt như chú cún con nhìn tôi.

“Chú nói anh muốn kết hôn, là một tiểu thư gọi là Rose.” Nước mắt bị thương đọng lại trên hốc mắt, lời nói không thể áp chế được thanh âm nức nở. “Vì sao lúc rời khỏi em anh không nói một tiếng nào, anh có biết em đã chờ anh bao lâu không?”

Đây là một loại đau thương. Trong đầu tôi bắt đầu múa, hai tay giống như đang bị treo trên thanh thập tự giá, cơ thể căng chặt, cơ bắp trên cánh tay hơi hơi phập phồng, phô bày biểu cảm phần nộ và bị thương, ngón tay lại nhu tình mà buông thõng xuống.

Cùng lúc đó, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“A?” Trong lúc nhất thời Cal không thể theo kịp tiết tấu của tôi, anh ta chậm chạp nháy mắt mấy cái, tay ôm mặt, hoàn toàn không biết phải làm gì.

“Ngày mai em sẽ rời thuyền, cho nên cũng không cần vì bảo vệ nàng mà đến vu tội cho em, em sẽ không tiếp tục dây dưa với anh, cũng sẽ không phá hoại hôn nhân của anh.” Tôi nâng tay lau nước mắt, ánh mắt mông lung nhìn anh ta, ánh mắt này là loại thâm tình chạm tới ranh giới tuyệt vọng. “Em chỉ muốn nhìn anh một lần thôi, thật sự, Cal.” Thấp giọng ôn nhu gọi tên anh ta, giống như đây là lần cuối tôi còn dùng khí gọi tên anh ta vậy.

Cal không thể tin được nhìn tôi, về mặt của anh ta tái nhợt đại ra, giống như không hiểu chuyện gì. Tôi đi thêm vài bước, tiến gần tới anh ta, anh ta cũng vô thức mà bước lùi lại.

“Anh còn nhớ buổi tối đầy sao đó không? Anh nói muốn cùng em ở bên nhau cả đời.” Tôi dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu nhìn anh ta, cho dù cố gắng cũng không đuổi đi được ánh mắt bị thương kia.

“Cả đời sao?” Cal rút cục bị những lời này dọa tới hoàn hồn, nhớ tới bản thân tới bất chợt. Anh ta dồn dập hít sâu vài hơi, bàn tay nắm chặt thành quyền cố sức kìm nén, thiếu chút nữa vùng tới chỗ tôi. Thật vất vả mới miễn cưỡng duy trì phong độ bản thân, anh ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn mình. “Ha, nàng chính là kẻ lừa đảo, các người không nên bị nàng lừa gạt, tôi căn bản không biết nàng. Mau bắt nàng lại, anh còn thất thân làm gì, tôi sẽ khiếu nại cách phục vụ của anh.” Anh ta rút cuộc cũng không nhận được nữa mà ra lệnh cho thuyền viên kia, cũng không dám nhìn tôi.

Thuyền viên đi theo anh ta có vẻ hơi bối rối, rút cục nhìn không được hỏi: “Các người quen biết?”

“Quý mới cùng nàng quen biết.” Anh ta rút cuộc không nhận được nữa mà mở miệng đầy thô bạo, cái gì phong độ thân sĩ đi gặp quý đi. “Anh chỉ cần tra tên nàng...”

Không đợi anh ta nói xong, tôi đã vươn tay, nhìn như ôn nhu kỳ thực phi thường dùng sức kéo đầu anh ta cúi xuống, sau đó tôi hơi ngửa đầu hôn anh ta. Mái tóc xoăn màu vàng cọ vào mặt anh ta, trên người anh ta còn lưu lại hơi nước nháy mắt làm hô hấp của chúng tôi hòa vào nhau.

Tôi không có nhắm mắt lại, nước mắt còn chưa lau hết, mơ hồ thông qua chất lỏng trong suốt đó, thấy rõ sắc thái của anh ta. Thiêu đốt tất cả mọi thứ, như một loại mê hương.

Cả người anh ta cứng ngắc, biến thành một pho tượng. Chỉ có nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, tốc độ tim đập bắt đầu nhanh hơn, cũng không biết là phần nộ hay là không biết làm sao.

Nụ hôn này chỉ có ba giây, tôi liền rút lui, vì cách gần khuôn mặt anh ta, làm cho hai khuôn mặt gần như sắp chạm vào nhau, trong đầu tôi vang lên chữ điệu múa kết thúc.

“Em yêu anh, Cal.” Giống như ánh mặt trời xuất hiện trên khuôn mặt tôi, nụ cười của tôi vừa ngọt ngào lại thỏa mãn, “Gặp lại.”

Tiếp theo tôi không chút do dự đẩy anh ta ra, Caledon Hockley vươn tay vuốt ve môi mình, anh ta hơi quái lạ hỏi: “Cái gì... Cái gì?”

Tôi đã một tay che miệng, một tay nhấc váy chạy ra khỏi nhà ăn, mọi người tự động nhường đường cho tôi, bao gồm cả những thuyền viên tới vây bắt tôi.

Phía sau, điệu dân ca Londonderry ngừng lại, giống như điệu múa của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đau thương

Tôi rời khỏi nhà ăn xong thì tăng nhanh bước chân, lúc đầu bước chân còn hơi loạng choạng sau đó cuối cùng là chạy nhanh. Một tay dùng sức cầm chặt lấy mép váy dài, tay còn lại thì dùng sức lau miệng, cho dù là lễ phép chào hỏi người bạn quốc tế thì ôm hôn một người đàn ông xa lạ cũng làm nó trở thành lịch sử đen tối nhất của tôi.

Nhìn thấy cầu thang tôi không chút do dự chạy xuống, giày không hợp chân làm tôi rất khó chịu. Tôi vịn lấy lan can cầu thang, vài lần còn suýt chút nữa thì ngã, rốt cuộc cũng chạy đến sàn tàu khu E, không chút do dự chạy xuống cầu thang.

Khoang thượng đẳng không thể trở về được nữa, tôi chỉ có thể lợi dụng khoảng thời gian mọi người chưa kịp phản ứng mà tìm chỗ trốn đi.

Hơn nữa tôi khẳng định rằng, Caledon Hockley lần sau nhìn thấy tôi, nhất định sẽ bóp chết tôi, cho dù muốn chết tôi cũng không muốn chết theo cách này. Tôi nhìn thấy có người đi ra từ cửa thang máy, là lắp ráp sư Frost đã thay xong tây trang và trở lại thuyền, hắn tay nắm gang tay chuẩn bị đi lên khu D, nhìn đến tôi thì kinh ngạc nói: “Emily tiểu thư, cô sao lại xuống dưới này?”

Chẳng lẽ hắn cho rằng phòng tôi thật sự ở khu sàn tàu xa hoa sao?

“Ngài tốt, Frost tiên sinh, ngài đã tìm được còi chưa?” Tôi nở một nụ cười sáng lạng, bước chân vẫn như cũ duy trì tốc độ này đi về phía trước.

“Còn chưa có, thật tổn sức, công nhân bên dưới đều dựa vào tiếng la to của tôi để thay ca.” Frost nhanh chóng chuyển đổi đề tài, hắn phiền não nói: “Chẳng lẽ bị rơi ở chỗ nào rồi?”

“Thật sự là tiếc nuối, ngài sẽ tìm được nó thôi.” Tôi tươi cười không thay đổi, tốc độ không thay đổi, như một trận gió lướt đến trước mặt hắn, tay chợt hướng trên đầu phát một cái, lấy xuống cái kẹp tóc hình con bướm, thoáng chốc đầu tóc dài đổ xuống. Tiếp theo tôi nhét kẹp tóc vào trong túi áo tây trang của hắn, động tác nhanh chóng liền mạch làm hắn không kịp phản ứng.

Frost trở mắt nhìn tôi nhét kẹp tóc vào túi áo, không hiểu hỏi: “Đây là cái gì?”

Đầu tôi không ngoảnh lại, đã đi đến hành lang nơi Frost đi ra, thuận tiện cao giọng hô to: “Phiền toái Frost tiên sinh một chút, có thể đưa nó cho Rose - Bukater tiểu thư, nàng đang ở thượng đẳng khoang khu B.”

“Đợi chút, đó là tua-bin dành cho người chuyên dụng, cô không thể vào đi.” Frost vội vàng đuổi theo, hắn lo lắng lớn tiếng nói với tôi.

Tôi không thèm quan hắn, chạy đến tận cùng hành lang rồi đẩy cửa đi vào, đằng sau là Frost đã đuổi tới, trong nháy mắt không tìm được tôi ở chỗ nào, chỉ có thể ở trên hành lang qua lại chuyển vài vòng cuối cùng bất đắc dĩ thấp giọng oán giận vài cái, “Thượng Đế, mấy vị tiểu thư bây giờ thật có sức sống.”

Tôi chờ hắn đi rồi, mới từ phía sau cửa đi ra, tiếp tục đi trên hành lang tua-bin. Trong đó gặp vài người dính đầy than đá, một bộ dáng vẻ công nhân, họ không hiểu gì nhìn tôi.

Hành lang của chiếc thuyền này chính là một mê cung lớn, tôi gần như là chạy hơn hai kilomet đường, mặc dù đi giày không hợp chân. Sàn tàu hình như hơi rung động, thật giống như yên tĩnh trước khi núi lửa bùng nổ. Tôi chạy thẳng về phía trước, hành lang càng ngày càng đơn sơ, nơi này đã không có thảm, cũng không có đèn đóm tạo hình hoa lệ, ngẩng đầu thì nhìn thấy trần tàu không có sơn che đi, lộ ra sắt thép. Tôi nhìn thấy hai bên đều có cửa, tùy tiện mở ra một cái trong đó, một cỗ hương vị xông thẳng tới làm tôi ngứa cổ.

Tôi đi vào, một luồng hơi nóng bốc lên, trong phòng là một thông đạo.

Khoang hạng ba thì không thể trở về được nữa, khoang thượng đẳng cũng không thể ở đó một thời gian được, tôi chỉ có thể đi xuống dưới, tới đáy tàu, nơi đây chứa toàn hàng hóa. Chỉ cần tránh thoát nhân viên kiểm tra hàng hóa, coi như là an toàn.

Caledon Hockley cũng không thể mặc áo bành tô xuống tận khu G vào kho chứa hàng hóa tìm tôi chứ, cũng không phải tìm kẻ thù giết cha.

Tôi làm bộ mặt xúi quẩy, cào tóc ra sau đầu, sau đó hai tay xoa bóp lẫn nhau, đi dọc theo lan can đi xuống dưới. Nhiệt độ đột nhiên lên cao, còn có mùi vị than đá nồng nặc, tôi còn chưa đi đến cuối cầu thang thì thấy sàn tàu rung lên, giống như động cơ của RMS Titanic dưới chân tôi đang điên cuồng rung lên.

Tôi nhìn thấy bên dưới toàn là bã than đá, hi vọng nữ nhân vật chính không để ý khi tôi trả lại chiếc giày dính đầy than đá, tôi thoăn thoắt nhảy qua mấy bậc thang cuối cùng. Một chiếc xe chở đầy than đá lướt qua tôi, thợ đẩy xe gần như không thể tin được vào mắt mình, hấn tức giận hô to: “Tiểu thư, ngài sao có thể đi đến nơi này, chỗ này không phải nơi ngài nên đến.”

Nồi hơi vĩ đại đang thiêu đốt than đá, một đồng thợ đang vội vã dùng xẻng đồ than đá xuống đáy nồi, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt dính đầy than đá, thợ đốt lò gào hống lên, “Làm việc cho tốt, mau mau, nhanh chút cho ta... Người thế nào ở trong này, lập tức rời đi.”

Hắn quay đầu nhìn thấy tôi cầm mép váy đứng bên cạnh cầu thang, gần như là muốn phát điên kêu to.

Tôi vô tội nhìn bọn họ, đột nhiên tay phải nâng qua đỉnh đầu, thân thể nhẹ nhàng làm ra một kiểu lễ cúi đầu phương tây. Tôi cười nói: “Quý rầy, các vị.” Nói xong nâng bước chạy về phía nồi hơi đang tỏa nhiệt, không biết đây là nồi hơi phòng số mấy, RMS Titanic có đường đi thông từ phòng nồi hơi đến phòng công nhân, những người công nhân phụ trách ở nơi này như một quân đoàn bí ẩn, không có một vị khách nhân nào có thể nhìn thấy bọn họ.

“Chờ một chút, cô không thể đi vào nơi đó, rất nguy hiểm.” Thợ đốt lò cường tráng vùng chiếc xẻng dài hô to.

Tôi phi nhanh lướt qua bên người họ, những con rắn lửa từ trong nồi hơi bò ra, nhiệt độ cao làm khuôn mặt vốn còn mang hơi lạnh từ khoang thượng đẳng xuống xua đi không còn. Tìm được phòng nồi hơi chứng tỏ tôi sắp đến khoang chứa đồ ở tầng chót, chỉ cần Caledon Hockley không dùng lực lượng để bắt vị hôn thê để tìm tôi, người bình thường căn bản không tưởng được tôi sẽ chạy được đến đây.

Bởi vì ngoài vị lấp rập sự kia, không có một ai thấy tôi chạy vào .con đường dành riêng cho công nhân

Than đá cháy làm bốc lên từng vòng khói đặc tỏa ra bốn phía, tôi một đường chạy, khi gặp công nhân còn chào hỏi: “Đại ca, người tốt, quý rầy, công tác thuận lợi.”

có một công nhân lễ phép buông xẻng hướng tôi gật đầu chào hỏi.

Tôi không ngừng chạy sâu vào phòng nồi hơi, thẳng đến khi nhìn thấy cánh cửa màu trắng, sau khi mở ra bên trong một mảnh yên tĩnh, tất cả giống như ảo giác, bên ngoài là phòng nồi hơi không ngừng phát ra tạp âm mà bên trong lại yên tĩnh dị thường, nó đại biểu cho nơi này chính là biển sâu.

Tôi quan sát khoang thuyền, đi vào khoang chứa hàng, nơi này chứa đầy hàng hóa, thùng bên ngoài được buộc chặt bởi dây thừng. Tôi xoa xoa tay dựa lưng vào một thùng hàng, ngẩng đầu nhìn lên thân tàu, mới từ phòng nồi hơi chạy ra một lát mà nhiệt độ thấp đã đánh úp lại, bao tay bởi vì muốn dùng bữa mà cởi ra, hi vọng phục vụ nhà ăn có thể tìm được chủ nhân của nó để trả lại.

Dựa vào thùng một lúc, tôi rút cuộc cũng bình tĩnh lại, chậm rãi phát hiện một chiếc xe ranault mới tinh, tôi đi đến một chỗ tương đối trống trải. Khom người đem giày cởi ra, vứt ở một bên, tôi nâng chân lên, lán vấy bởi vì động tác của tôi mà chảy xuống đùi, trên chân đều là miếng vết thương vụn vặt, một ít là khi chạy như điên ở cảng Southampton tạo thành, mà vết thương xước chảy máu là do giày không hợp, hơn nữa là do tôi vận động mạnh nên cọ xát mới ra.

Để lại chân xuống mặt đất, tôi nhìn về phía bốn phía, lỗ tai mới từ phòng nồi hơi ồn ào chậm rãi khôi phục lại, nghe được tiếng động cơ thuyền.

Hôm nay là thứ tư ngày mừng mười tháng bốn, ngày RMS Titanic chính thức xuất phát.

Thời đại này, phương tiện giao thông lớn nhất thế giới, vĩnh viễn không chìm, con thuyền mộng ảo. Tôi gần như không thấy bất cứ kẻ nào, lực lượng nào có thể làm con thuyền này dừng lại.

Thẳng đến đêm khuya ngày mười bốn khi va vào tảng băng trôi mới thôi.

Tôi trầm mặc nhìn chằm chằm bốn phía, nơi này hết thấy đều biến mất, bao gồm khoang thượng đẳng, nhà ăn, khoang nồi hơi đầy hỏa diễm. Tinh thần vốn hưng phấn chậm rãi yên tĩnh, còn lại chỉ là tâm tình bi thương.

Chậm rãi thở ra một hơi, đem thứ đè nén trong lòng bỏ đi. Tôi biết cho dù có nói cũng không có ai tin tưởng tôi, cho dù có người tin tưởng, trừ phi người kia là Smith hoặc là Ismay, bằng không ai có thể làm RMS Titanic dừng lại.

Tay ôm ngực, buông đầu xuống, ánh mắt nửa khép, đột nhiên phát hiện vừa rồi tôi còn chưa khiêu vũ xong một điệu múa. Giống như nhập ma, tế bào toàn thân dường như đang gào lên, chỉ có ánh mắt khiêu vũ làm thân thể ghen tị. Còn một khoảng thời gian nữa mới tới bình minh, có lẽ trước khi ngủ tôi có thể hoàn thành một điệu múa.

Nơi này chỉ có tiếng động cơ, không có âm nhạc.

Nhưng với tôi mà nói, giai điệu của bản nhạc đã dung nhập vào xương tủy của tôi, cho dù cả vũ trụ này chỉ còn lại một mình tôi, tôi cũng có thể múa mấy tay chân để tìm ra quy luật của bản nhạc

Hai tay thông thả mềm mại từ trước ngực tạo ra động tác ưu nhã, kiễng bàn chân còn đang rướm máu. Tôi cup đầu xuống, thân thể chậm rãi hướng về phía trước, hai chân kiễng lên tạo lực, hai tay chậm rãi vươn về phía trước, chậm rãi, nhẹ nhàng giống như một chiếc lông chim, cho dù xương cốt của người đang kêu gào thảm thiết nhưng làn da bên ngoài lại không cảm thấy một chút lực lượng nào.

Tôi bắt đầu thay đổi ánh mắt bình tĩnh, trái tim trong lồng ngực bắt đầu đau đớn, tình cảm ở nhà ăn vừa rồi như lên men trào ra. Kì thực trong khiêu vũ

chân chính sẽ không thể rơi nước mắt, nhưng cảm giác bị thương theo từng động tác thân thể mà trào ra.

Mũi chân chạm nhẹ giống như vũ công múa ba lê, hai tay hướng về phía trước, bàn tay chạm vào nhau, mười ngón tay đan lại.

Đây là trạng thái tĩnh trong vũ đạo —— người đã sắp chết. Một nữ nhân, nàng yêu một người đàn ông.

Tất cả đều rời xa, xuyên không, tuyết trắng xóa ở đầu đường nước Anh quốc, đại biểu cho tử vong của thuyền chò khách định kì, Jack cùng Rose, giống như nữ thần New York.

Tôi sắp chết, tôi yêu anh.

Đột nhiên thân thể yên lặng đổ về phía trước, hai chân tôi quỳ xuống, hai tay gắt gao ôm chặt thân thể, đầu rũ xuống.

Ôm chặt bản thân, quỳ gối trước mặt tình yêu. Đây là một loại đau thương, nàng gặp phải tử vong, nàng bị vứt bỏ.

Lạnh như băng bao trùm, liệt hỏa hóa lạnh, đây là một loại đau thương.

Tôi ngẩng đầu lên, có thể cảm nhận được cơ bắp ở cổ đang run lên. Hai tay vươn cực hạn về phía sau, đầu ngón tay ôn như lướt qua không khí, giống như vuốt ve làn da của người yêu. Nơi chứa hàng hóa biến mất trong mắt tôi, ánh mắt của tôi đau thương trong đêm tối, bốn phía một mảnh tĩnh lặng.

Khi tôi nhảy lên, hai chân tiếp xúc mặt đất, yên tĩnh biến thành trống trải. Nơi này chỉ có mình tôi là người xem.

Trong lòng tôi bị thương biến thành ngọt ngào, một nữ nhân yêu một người đàn ông, giống như hoa diệp hương nở rộ trong tháng năm. Động tác thân thể linh hoạt dường như mang theo lực lượng, tôi bắt đầu xoay trong, lần vẩy mở rộng như một đóa hoa.

Tôi hô hấp kéo căng cơ thể, thân thể mềm mại như nước, nhiệt tình bị dập tắt.

Một nữ nhân, yêu một người đàn ông.

Mà tử vong, mang hân đi.

Bị thương lại dồn lên tứ chi, tôi hô hấp dồn dập, hai tay buông thõng không còn chút sức lực nào, phần eo hạ xuống phía sau.

Cuối cùng tôi ôm ấp cơ thể, nằm trên mặt đất nhìn lên bên trên.

Đây là một loại đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bị bắt

Sau khi đau thương xong, tôi lập tức đứng lên, không khí xung quanh mà vũ đạo vừa rồi thoát li ra ngoài. Lúc trước tạo ra điệu múa, là vì cảm phát lúc tham quan viện bảo tàng. Sau khi trở về tôi phải dùng hai tháng mới luyện ra được điệu múa này, chiến tranh mang người đàn ông đi, nữ nhân thì ở lại. Khiêu vũ cũng như đóng kịch, khi tôi nhập diễn lòng có cảm giác giống như người nữ nhân bị mất đi bạn lữ. Nếu không thể khắc sâu biểu cảm này thì động tác sẽ không thể biểu đạt được tình cảm.

Tôi cảm thấy tác phẩm này không thể, lúc biểu diễn đã tạo ra được oanh động, nó có thể trở thành một tác phẩm tiêu biểu. Đáng tiếc năng lực cân bằng, dùng loại này thân thể khiêu này vũ thời điểm cũng liền cùng tập thể dục theo đài và độ dẻo dai của cơ thể không thể bằng trước kia được, tôi bây giờ giống như đang nghiệm cảm giác luyện tập thân thể với độ khó cao.

Hai tay nhấc lên vẩy lên cao, lau đi vết bẩn trên mặt. Sau đó hai tay duỗi ra làm động tác thả lỏng cơ thể, ngáp một cái, làm xong bài tập thể dục bằng vũ đạo làm cơ thể thoải mái hơn. Sau đó đi hai chân trần bước đến trước cửa xe, tính toán ở trong đó qua đêm nay. Thể lực của thân thể này không tốt, ép buộc thức đêm sẽ làm cơ thể mệt mỏi.

Tay kéo mở cửa xe, một chân vừa muốn bước vào, đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Tôi ngần ngại mới miễn cưỡng nhớ lại vừa rồi hình như thấy một thứ không thuộc về nơi này, mà tôi lại xem nhẹ bỏ qua.

Tôi bắt đầu hồi tưởng, lại nghĩ không ra nguyên nhân, lại quay đầu nhìn cẩn thận bốn phía, trừ những thùng hàng hóa đầy tràn trong im lặng, ngoại trừ thanh âm của động cơ, cái gì cũng không có. Xem ra là do tinh thần lực của tôi quá hưng phấn, sao lại cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm mình chứ?

Tôi thu hồi ánh mắt, cúi đầu đang muốn chui vào trong xe, lại phát giác xe có chút lay động nhẹ, không giống như khi thuyền chạy trên mặt biển tạo ra.

Như nhận ra điều gì, tôi ngẩng đầu lên thì bị một chiếc lưới phủ lên người, bao phủ cả người tôi.

Tôi... Đợi đại gia nguoi! (chửi tục á ==)

Gần như không có thời gian giây dựa, trên đỉnh xe có người nhảy xuống, sau đó bị chiếc lưới làm ngã xuống, một chút đường sống cũng không có, ngã trái ngã phải.

Tôi ngó qua từ khe hở của lưới nhìn xuyên qua bên ngoài, đầu tiên là nhìn thấy một đôi giày da sáng bóng, quần dính một ít bụi, trên nữa là tây trang, nhìn từ cổ lên trên, lão Poodle mặt lạnh liền xuất hiện. Ông ta túm lưới nhìn tôi, sau đó thanh âm khàn khàn hỏi: “Hockley tiên sinh, tôi tìm được nàng, chúng ta có nên mang nàng cho nhân viên xử lí.”

Thanh âm ông ta vừa vang lên, tôi liền nhìn thấy Cal miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, dáng vẻ khắp khiêng từ sau xe đi ra. Anh ta cau mày, môi dùng sức mím thật chặt, tóc rũ xuống bên cạnh mặt. Anh ta dùng sức hướng Poodle phát tay, mặt một bộ ghét bỏ nhìn xung quanh, tiếp theo dựa vào bên xe nhìn xuống tôi, anh ta hừ lạnh cười một tiếng. “Emily tiểu thư? Là kẻ trộm đến từ khoang hạng ba? Sao bây giờ lại lộ đuôi mà múa? Cô... Cô quả thực, quả thực chính là...”

Quả thực ban ngày, tôi gần như thất vọng đối với khả năng ngôn ngữ của anh ta.

“Quả thực chính là phù thủy, đúng, phù thủy.” Cal thật vất vả tìm được một câu hình dung đáng giận nói, anh ta phẫn hận mắng ra, tay bởi vì dùng sức mà động đến vết thương, anh ta hít một ngụm khí lạnh rồi nhanh chóng đưa tay lên che bụng, tay kia thì chống ở trên cửa xe. Cứ như vậy anh ta còn một mặt đắc ý nói: “Tôi cho cô chạy, rất nhanh mọi người sẽ phát hiện cô chỉ là một kẻ đến từ khoang hạng ba trốn về mà lên, một kẻ trộm đáng ghét.”

Tôi nhất định đã giết chết cha của Caledon Hockley, anh ta thể nhưng bỏ xuống tôn nghiêm quý tộc, chạy xuống khoang chứa đồ bắt người? Ngay cả đội an ninh cũng không tìm được tôi, làm sao anh ta có thể tìm được chứ?

“Tiên sinh, Tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm.” Tôi dựa vào lưới, lộ ra nụ cười thân thiện. Xem ra anh ta hận không thể giết tôi, cho nên không giao tôi cho đội an ninh, đây là muốn lão Poodle trói tôi lại rồi ném xuống biển cho cá ăn đi.

“Hiểu lầm?” Cal bị tôi làm nghẹn tới mức tay phát run, sau đó hóa giận thành cười, khoe miệng nở nụ cười vụn vụn. “Hiểu lầm cái gì, tôi hiểu lầm cô cái gì? Cô... Làm tôi biến thành như vậy.” Anh ta kích động ôm bụng nói, anh ta vừa nói vừa hít khí, thanh âm liên tiếp biến đổi: “Cô trộm đồng hồ của tôi, dùng phòng tắm của tôi, vấy của vị hôn thê còn mặc trên người cô.”

Lúc tôi ở khoang thượng đẳng trang điểm, quần áo bẩn, vé tàu, tiền đều rơi ở đó, anh ta biết tôi lấy đi chiếc đồng hồ cũng không kì quái.

“tôi đây coi quần áo trả anh.” Đồng hồ thì không có biện pháp, mà phòng tắm thì tôi có thể lấy tiền làm phí sử dụng, nghe nói bể bơi trên RMS Titanic một lần dùng mất hai mươi năm đô la. Thừa lại kẹp tóc bướm bướm còn đi chưa trở về, tôi không tin lắp ráp sư của con thuyền này lại tham một chiếc kẹp tóc của nữ. Trên người tôi chỉ còn chiếc váy là chưa cởi xuống, lẫn lộn vài vòng như vậy cho dù giặt đi thì cũng không mặc được nữa.

“Coi... Coi ra?” Anh ta dường như nghe được một từ vô cùng đáng sợ, hơn nữa còn không thể tin được, một tay đỡ cửa xe đều không chống được lung lay sắp đổ.

“Không quan hệ, thân thể của tôi chẳng phải anh cũng từng nhìn qua rồi sao.” Tôi một bên bắt động thanh sắc hoạt động thân thể, một bên mặt lộ vẻ mỉm cười tiếp tục cùng anh ta kéo dài thời gian. Đáng tiếc lưới thật sự rất chặt, hơn nữa Lovejoy lão cương thi này giữ làm tôi căn bản không thể dựa dựa, cho dù tôi tính cùng Caledon Hockley ở trong này tán gẫu cả một đêm, chỉ cần không có mệnh lệnh của cô chủ, căn bản ông ta sẽ không buông tay.

Gặp được người trong nghề, tôi vô lực tiếp tục nằm sấp ảo não.

“Đó là ngoài ý muốn?” Cal lớn tiếng nói, ánh mắt mắt tự nhiên chuyển động vòng vo xung quanh, lo lắng người khác sẽ nghe được chúng ta trò chuyện, sau đó anh ta hung tợn nhìn về phía Lovejoy.

“Tôi cái gì đều không có nhìn thấy...” Lão Poodle giờ một bộ mặt lạnh nhạt, chậm rì rì nói, “Cái gì cũng không nghe được.”

Cấu kết với nhau làm việc xấu.

Tôi bắt đầu dĩ thời dài một hồi, nếu lại cho tôi một cơ hội, đừng nghĩ tôi sẽ đi Southampton, càng đừng nghĩ tôi sẽ lên trên con thuyền đáng chết này. Khoảng cách thời gian đến lúc con thuyền ngừng càng ngày càng gần mà tôi còn như một con nhện gầy chân đứng trong mạng nhện.

“Được rồi, cô làm sao mà biết tên của tôi, tôi không có khả năng quen biết cô.” Cal nghi hoặc đề thấp lông mày, anh ta cảm thấy tôi biết tên anh ta là không bình thường.

“Cal.” Tôi thuận miệng kêu anh ta một tiếng, không đợi tôi tìm lý do qua loa tặc trách.

Caledon Hockley đã bị kích thích, anh ta hung ác quát khê: “Câm miệng, không được gọi tôi như vậy, nếu còn dùng loại thanh âm này gọi tôi, thì tôi sẽ ném cô xuống biển.”

Thanh âm gì chứ? Thanh âm của tôi vốn như vậy, chẳng lẽ phải nói giống như tiếng chuột kêu?

“Tôi nghe được người khác kêu tên của anh, cho nên chỉ biết tên của anh.” Loại lý do này tùy tiện cũng vơ được một bó to, chẳng lẽ tôi còn có thể nói

anh là một người trong phim, còn là một nam phụ mặt mày hung tợn sao? Đúng rồi, anh còn bị vị hôn thê quảng, thật sự rất đáng mừng.

“Nói dối, cô thoát nhìn chính là trời sinh kẻ lừa đảo, đừng nghĩ tôi sẽ tin tưởng những gì từ miệng cô nói ra.” Cal thoát nhìn đặc biệt nôn nóng, anh ta đổi cánh tay đi chống cửa xe, mà tay còn thừa mắt tự nhiên chống eo, cả người dựa vào chiếc xe.

Không tin người còn hỏi, tôi ngậm miệng lại, tạm thời không có biện pháp nào tốt để tránh khỏi lưới, cho nên chỉ có thể yên lặng xem xét. Tôi thật ra không tin bọn họ dám giết người hủy thi, cũng không phải thật sự gặp được xã hội đen, tôi nhớ lại tình tiết trong phim, nhà của Caledon Hockley bán sắt thép, sắt thép trên chiếc thuyền này đại bộ phận là do nhà anh ta tài trợ. Cho nên làm một thương nhân túi đầy tiền, không thiếu tiền nỗ lực mua danh dự, nếu có người nhìn thấy anh ta đối xử với một nữ sĩ như vậy thì dù anh ta nhảy xuống Đại Tây Dương cũng không rửa sạch được.

Lão Poodle so với cổ chủ thì lí trí hơn, ông ta rất nhanh liền chú ý tới suy nghĩ của tôi. Tay ông ta tự nhiên vuốt lên tây trang, vuốt lên nếp nhăn khi nhảy từ trên xe xuống, tiếp theo quay đầu nói với Cal: “Tiên sinh, tôi nghĩ nhân viên tuần tra kho hàng rất nhanh xe đến, chúng ta không thể ở trong này lâu được, xử lí cô ta như thế nào?”

“Xử lí như thế nào, tôi muốn cô theo tôi đến khoang thượng đẳng xin lỗi, còn có thừa nhận nằng là trốn vé lên tàu, mọi lời nằng nói đều là bôi xấu tôi. Tôi còn muốn nằng ngồi tù, vĩnh viễn ngồi tù.” Cal tức giận bắt bình chia vào tôi nói, sau đó nhanh chóng lấy tay chống eo.

Không biết vì sao, tôi nghe được thanh âm ừ khuất trong câu nói của anh ta. Chỉ có đá có hai phát mà bắt tôi ngồi tù vĩnh viễn, rất ngoan độc. Khó trách nữ nhân vật chính không cần người, người xứng đáng đội nón xanh.

Lovejoy nhìn về phía tôi, trầm mặc dùng ánh mắt quý dị như muốn cắt bánh mì nhìn tôi, tiếp theo ông ta nói lỏng miệng lưới, ngồi xổm xuống nói với tôi: “Tôi tin tưởng cô biết chúng tôi muốn cô làm tốt cái gì, bây giờ tôi sẽ nói lưới ra, cô sẽ giống như con chuột thất kinh tìm đường chạy trốn. Nhưng tôi khuyên cô vẫn không nên làm như thế thì tốt hơn, tôi bắt rất nhiều phạm nhân, bọn họ vốn có thể không sao mà ngồi phòng giam nhưng lại chết trong lúc bị truy bắt.”

Ông ta vừa nói vừa giống như bình thường rút ra một khẩu súng lục từ trong tây trang, chia vào tôi đầu bình tĩnh nói: “Tốt lắm, cô có thể bỏ ra ngoài, sau đó theo chúng tôi lên tầng trên, công bố tội lỗi của cô cho mọi người. Cô có thể không phải ngồi tù, nhưng phải khôi phục lại danh dự cho Hockley tiên sinh. Người như cô sao có thể hơn tôi được. Cho dù cô có thể trốn bây giờ nhưng cũng sẽ bị bắt lại ngục giam vì trộm đồ của người khác thôi.”

Ông ta đứng thật coi tôi như đạo chích, tôi nằm sấp ngửa đầu nhìn hòng súng, hơi hơi nhú mắt lại, tay khăn trương kéo lưới ra khỏi người. Chạm rã, ở dưới hòng súng của ông ta đứng lên, gần như không dám nhúc nhích.

“Hiện tại, xoay người sang chỗ khác, tôi sẽ ở phía sau đi theo cô.” Lovejoy lãnh khốc ra lệnh cho tôi.

Tôi nhìn ông ta, lại lui về phía sau vài bước, nhẹ nhàng xoay người, lưng đưa về phía khẩu súng. Vừa vận nhìn thấy Cal tròn tròn mắt nhìn chúng tôi, giống như so với tôi còn khăn trương hơn, anh ta đột nhiên lấy lại tinh thần từ trong không khí khăn trương này nói: “Này cũng không cần súng đi, Lovejoy.”

“Tiên sinh, nằng sẽ chạy trốn, nếu không đưa nằng cho người giữ trật tự, chỉ trông mong vào lời nói của tôi thì không được đâu, nằng biết khiêu vũ, cho nên thân thể rất linh hoạt.” Lovejoy khiêm tốn, cung kính giải thích, một con mắt lễ phép nhìn Cal, một con mắt lạnh lẽo nhìn tôi.

“Đó là khiêu vũ sao? Đó là vu thuật, mê hoặc nhân tâm. Để nằng đi giày vào đi, thả vảy xuống, như vậy còn ra thể thống gì.” Cal đột nhiên nhìn chăm chăm chân bị thương của tôi nói, một bộ mặt cảm với chân của người khác.

Tôi cúi đầu xem xem chân mình, ngón chân linh hoạt cuộn lại vài cái, rất muốn đá một cái luyện tập chân.

“Tiểu thư, thỉnh đi giày vào.” Lão Poodle động súng trên tay, biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn bộ mặt của nhà tư bản vạn ác.

Tôi thật sự không muốn nhét chân vào chiếc giày không hợp chân, đáng tiếc hiện tại tôi không có lựa chọn, đành phải ngoan ngoãn đi đến bên cạnh chiếc giày đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lạc đường

Mang giày xong tôi giống như một con thỏ trắng nghe lời đi theo Lovejoy đến cầu thang khoang chứa hàng, hiển nhiên nơi này khác với con đường mà tôi chạy từ phòng nồi hơi, nơi này là con đường chuyên dụng dành cho nhân viên kiểm tra kho hàng. Lão Poodle đứng rất gần đằng sau tôi, người lạ thấy cũng chỉ cho rằng ông ta là quản gia theo hầu tôi.

Cal cũng đi theo tôi, anh ta so với lúc trước thì đã tốt hơn, ít nhất chân không khập khiễng nữa, chỉ là tay vẫn chống lưng, so với ôm bụng cũng không mất mặt quá nhiều. Anh ta thỉnh thoảng sẽ hung tợn nhìn tôi, bị tôi trừng trở lại thì quay mặt đi mất tự nhiên.

Tôi đang suy nghĩ có nên bắt anh ta làm con tin không, như vậy thì lão Poodle sẽ không cảm súng bắn loạn. Tôi bình tĩnh quan sát tên Cal kia, chú ý tới

áo bành tô của anh ta xắn lên để lộ một đoạn cánh tay, trên ngón tay út của anh ta có đeo một chiếc nhẫn gắn đá quý, nhìn qua có vẻ rất sáng.

Tôi cũng phải thừa nhận, có lẽ anh ta rất chăm chỉ tập thể hình, cơ bắp so với những người đàn ông bình thường có vẻ rắn chắc hơn. Cái này chứng tỏ nếu tôi tập kích anh ta rất có thể sẽ bị anh ta đỡ được. Tôi chỉ là một vũ công thôi cũng không có chức quán quân thế vận hội Olympic giành cho môn cử tạ hoặc Taekwondo, không có vũ khí cũng không có cơ hội đánh lên thì sẽ không thể hạ gục anh ta được.

Hình như anh ta nhận ra tôi đang quan sát mình, Caledon Hockley ghét bỏ nhìn mày, cảm xúc khó chịu làm động tác nhỏ của anh ta càng thêm rõ ràng. Anh ta vươn ngón tay miết môi, thuận tiện cắn một cái. Nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện động tác này rất trẻ con nên làm bộ hạ tay xuống chỉnh cổ áo và nơ con bướm trên cổ.

Trông anh ta không khác gì một con khổng tước xòe đuôi khoe lông.

Khoang chứa hàng ở tầng dưới cùng không có thang máy, chúng tôi muốn đi lên trên chỉ có thể tìm lối đi dẫn đến cầu thang. Có thể do thời gian đã khuya nên ở đây không có phục vụ viên nào, lão Poodle ngẫu nhiên sẽ dừng chân lại, bởi vì hành lang này bốn phía thông nhau, nên chỉ cần đi một đoạn thì sẽ xuất hiện thêm ba ngã rẽ, nhưng toàn bộ cánh cửa ở đây lại đồng bộ một màu trắng khó phân biệt.

Caledon Hockley đi qua ba đoạn đường thì mắt kiên nhẫn bắt đầu nổi giận: “Đám bác Ireland chết tiệt muốn tạo phòng cho công nhân kia, không đồng bộ thì sẽ chết sao?”

Vừa rời người với lão Poodle chạy xuống đây thì không oán hận chứ, tôi buồn không hề rằng, tuy biết mình sẽ đi lên khu sàn tàu xa hoa nhưng tôi tình nguyện mộng du lang thang ở tầng chót của con tàu.

“Emily tiểu thư, hình như cô rất quen thuộc với nơi này, tôi nghĩ cô sẽ biết cách đi đến nhà ăn ở khu D.” Lão Poodle đột nhiên nhớ tới còn có một người sống như tôi, ông ta hoàn toàn không biết là hai chủ tớ họ đang lạc đường, lại cần một nữ nhân chỉ đường là chuyện hết sức mất mặt, nên ông ta dùng thanh âm khàn khàn đặc trưng của người England âm hiểm uy hiếp tôi.

Lớn lên trong xã hội kính già yêu trẻ, tôi tự nhận mình là người lương thiện nhưng cũng xúc động muốn vùng vẫy quyền đấm ông ta.

“Cô biết? Vậy nói nhanh một chút, cho dù cô xin lỗi thì cũng không tránh được phải ngồi tù, cô chạy không thoát đâu.” Cal hình như bị noi giống mẹ cùng, nửa phần cũng không có giống khoang thượng đẳng kim bích huy hoàng làm hôn mê, anh ta nói chuyện với tôi như thể tôi là công nhân ở nhà xưởng của anh ta, xứng đáng bị ăn đòn.

Gấu con, khó tránh hai tên này lại có thể hợp cạ nhau như vậy, quả thực chính là tổ hợp hai con gấu đáng ghét nhất thế kỉ hai mươi mốt.

“Tôi không quá xác định, lúc xuống tôi vừa chạy vừa hỏi, có lẽ chúng ta nên đứng đợi một chút, có thể sẽ gặp được phục vụ viên.” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói với Lovejoy, hoàn toàn bày ra bộ dáng cô gái mềm mại đáng yêu bị ác bá áp bức nhưng không làm gì được.

“Chờ tới khi nào? Hừ, cho dù nó là RMS Titanic, cũng không thể chứng minh công nhân trên thuyền không trộm nhàn hạ, ở khoang hạng nhất thì cười nhe nhả lễ độ, thực ra chỉ là muốn tiền phí phục vụ, có lẽ còn đang ở trên kia nhàn hạ rồi.” Cal phiền chán nản chặt mí, hai chân bước loạng choạng như muốn ngã. Tuy nhiên anh ta không còn đáng về đi lại khó khăn như trước nữa, tay đỡ eo cũng đã bỏ ra môi dùng sức mím chặt không ra hình dáng.

“Có lẽ Hockley tiên sinh có thể lấy đô la đập vào vách tường, có lẽ vách tường sau đó sẽ sinh sùng bái mà chỉ đường cho anh.” Tôi thật nhảm chán ở bên cạnh nêu ý kiến, vô cùng hi vọng nhìn thấy cảnh tượng anh ta dùng tiền đập xuống sàn.

“Cô nói cái gì? Lấy đô la đập vách tường?” Cal giống như nghe được một chuyện rất kì quái, anh ta miễn cưỡng lộ ra một cái cười lạnh đầy mỉa mai, “Thật sự là chuyện cười không có sáng ý, cô có lẽ nên đi học để nâng cao sự hài hước. Hoặc là cô đang nhắc nhở tôi, muốn cô dẫn đường thì phải có phí chỉ dẫn sao.” Anh ta tự nhận nụ cười của mình rất tao nhã mà cười mỉa tôi, sau đó lấy từ trong túi áo bành tô ra một hộp thuốc lá trông rất đẹp, mở hộp ra rồi lấy một điếu ngậm trong mồm.

Hình như hai chân bị tôi đá của anh ta đã không sao, anh ta còn có khí lực hút thuốc tạo khói, làm ô nhiễm không khí.

Anh ta ngậm thuốc nhưng không châm lửa, tay sờ túi áo, rồi lại sờ túi quần, thần sắc hơi mờ mịt, giống như đang hồi tưởng bật lửa hoặc hộp diêm anh ta đã để đâu. Tiếp đó anh ta lấy lại tinh thần rồi chau mày với Lovejoy giống như muốn nói ông ta tiếp tục đi.

Đang nhìn hành lang không chú ý đến Cal, ông ta chỉ nghe thấy tiếng của Cal, cũng không chú ý tới điếu thuốc chưa châm lửa trên miệng anh ta. Cho nên Lovejoy phi thường có khí phách của một quân gia đại phú hào, tay đưa vào bên trong áo, từ trong túi lấy ra một tờ đô la, ba một tiếng đập lên tay tôi, rồi sau đó lưu loát mở miệng nói: “Dẫn đường.” Ông ta cho rằng đây là ý của Cal nên động tác thu tay rất khí phách.

Tôi nhất thời không phản ứng kịp nhìn đồng mười đô la trong tay, thời bây giờ mười đô la có thể mua được gì nhỉ? Có thể đến trung tâm thương mại mua hai bộ quần áo, cũng có thể mua được một cái điện thoại cầm tay, đúng rồi, đàn violon cũng chỉ có sáu đồng.

Xem ra kiếm tiền trên RMS Titanic rất tốt, nếu tính cả ba mươi đô la ở trong bộ quần áo kia thì tôi có tổng bốn mươi đô la, mua được vé tàu còn có thể thừa tiền mua bộ quần áo.

Cal ngậm không yên, một bộ không hiểu gì nháy mắt mấy cái, sau đó anh ta phục hồi tinh thần, miễn cưỡng kéo mí mắt đang rũ xuống, kém chút nữa, chỉ kém chút nữa thì anh ta phun ra hai chữ ngu ngốc. Tiếp theo anh ta lấy điếu thuốc đang ngậm xuống, quay lại phía hành lang trống trải, rất khí phách nói với tôi: “Nhanh chút dẫn đường, tôi không muốn ở cà đêm ở nơi quỷ quái này, kẻ trộm không phải là người quan sát rất kĩ đường đi sao.”

Tôi... Chậm rãi khép lại bàn tay, dùng lực đạo mềm mại nắm tay lại, từng chút từng chút hung hăng nắm chặt đồng tiền trong tay. Có lẽ tôi nên đi mua hai chiếc đàn violon, sau đó mỗi tay một cái đập chết hai tên kia. Gặp qua người không coi ai ra gì, nhưng không coi ai ra gì tới tình trạng này, quả thật là động vật quý hiếm.

Tôi hít sâu một lần, sau đó ngẩng đầu lộ ra nụ cười được coi là hòa ái nhất nói với hai người kia: “Tốt, tiền sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Truy đuổi

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Chúng tôi đi ra từ kho chứa hàng của RMS Titanic, nói cách khác chúng tôi cách đầu thuyền rất gần, trên khoang chứa hàng là khoang hạng ba, kỳ thực chúng tôi chỉ cần nhìn thấy cầu thang đi lên thì sẽ gặp được người ở khoang hạng ba. Nhưng vì sao tôi phải lựa chọn đúng đường chứ? Tôi tươi cười không thay đổi chọn một hành lang không ngừng đi về phía trước, gặp quỷ đi thôi, mấy đại gia cùng lạc đường thôi.

Tôi đi rất nhanh về phía trước, thống khổ do giày ma xát vào chân làm tôi thanh tỉnh được vài phần khi cơ thể đã quá mệt mỏi. Chiếc váy dài màu trắng gạo không ngừng cọ xát vào hai chân khi tôi di chuyển, mái tóc rối xù trong làn vật lộn, trông tôi bây giờ không khác gì người điên.

Khoảng cách tới ngày mai càng ngày càng gần, tôi lại càng lo lắng. Nếu ngày mai tôi không kịp rời thuyền, lại có thân phận là kẻ trộm, lúc đó tôi chỉ có thể chờ chết ở trong phòng giam dưới đáy thuyền thôi. Có lẽ tôi nên nghĩ đến một vài chuyện lạc quan hơn, ví như tôi sắp thoát khỏi súng của lão Poodle, sau đó thì chuẩn mất. Mà Caledon Hockley, quên đi, anh ta vốn không thể làm chứng ngại khi tôi chạy trốn, chẳng lẽ anh ta lại muốn bị cả thế giới thượng lưu phi nhổ sao, cầm súng đuổi theo một cô gái đáng thương? Cho dù cô gái kia là kẻ trộm, cũng không nên do anh ta bắt. Anh ta xuất hiện ở chỗ này đã là chuyện vô cùng kì lạ rồi.

Cal đi theo bước chân của tôi cũng khá cố sức, đỡ hơn chứ không phải là hoàn toàn hết đau, anh ta bước theo tôi khá lão đạo. Lão Poodle muốn thuận tay diu anh ta một phen, kết quả bị đẩy ra.

Tôi tính toán đại khái nơi tôi đang đi, phát hiện tôi mang họ càng đi càng xa, nếu vừa rồi chúng tôi ở đầu thuyền thì bây giờ là ở giữa thuyền, mà chỗ chúng tôi đang đứng bây giờ, bên dưới rất có thể là phòng động cơ hoặc là phòng nồi hơi.

Nói ngắn gọn, chúng tôi vẫn luôn loay quanh ở tầng cuối của con tàu. Lão Poodle rất cục ý thực được không thích hợp, cho dù tính toán không tốt thì phía trên sàn tàu và bên dưới sàn tàu có cacnhs biệt rất lớn. Ông ta cúi đầu, rồi nhìn tôi nở nụ cười âm trầm, “Xem ra là phí dẫn đường không đủ nhiều rồi, tiểu thư.”

Tôi từ chối cho ý kiến nhìn ông ta, chẳng lẽ vì con đường ông ta có thể bắn súng uy hiếp tôi sao?

Một nhân viên phục vụ nam đang ôm một đồng ga trải giường từ cuối hành lang đi tới, anh ta vốn đi tới một hành lang khác, quay đầu nhìn lại chúng tôi rồi hỏi: “Các người ở trong này làm gì?”

Lovejoy lập tức đi qua, ông ta nghiêm túc hỏi: “Chúng tôi là hành khách, cậu có thể dẫn chúng tôi lên khoang hạng nhất không?”

“Các người là hành khách khoang thượng đẳng? Làm sao lại đi đến chỗ này.” Nhân viên phục vụ không chút cố sức ôm đồng ga trải giường, anh ta lễ phép nói: “Thật có lỗi, tiền sinh, tôi hiện đang làm việc. Nếu không mọi người chờ một chút, tôi đi nói cho tổng quản.”

“Quản lí khoang hạng ba sao?” Lovejoy tiếp tục thăm hỏi, giống như để cho người ở khoang hạng ba dẫn đường làm ông ta rất rối rắm.

Bởi vì ông ta muốn bắt chuyện cùng nhân viên phục vụ, cho nên rời khỏi bên người tôi, thậm chí thân thể đưa lưng về phía tôi. Chúng tôi đang đứng ở con đường hình chữ T (ngã ba =>), ba hành lang mà trắng nổi với nhau, tôi nhìn thấy một cuối một hành lang có một cái cầu thang đi lên trên. Nếu tôi có thể đi lên đó, trực tiếp chạy lên cầu thang, nếu như vậy muốn thoát khỏi hai người trong cái hành lang đầy mê cung này cũng thật dễ dàng.

Nhưng điều kiện đầu tiên là, trên thang lầu không bị khóa cửa. Bằng không cho dù tôi mạo hiểm bị lão Poodle cầm súng bắn cũng không thể thoát được.

Đời người chính là bài tập lựa chọn, thời cơ đến chỉ có một nửa, nửa còn lại bắt buộc chúng ta lựa chọn, mà người phải lựa chọn chính là tra tấn.

“Đừng vậy, tiền sinh, nơi này rất gần khoang hạng ba.” Nhân viên phục vụ vẫn tiếp tục mỉm cười, nhân viên công tác trên RMS Titanic đều đã tốt nghiệp khóa huấn luyện nghiệp vụ, cần phải làm cho khách nhân khoang hạng nhất coi RMS Titanic như nhà của mình.

Chân tôi theo thói quen di nhẹ trên sàn tàu, lực đạo rất nhẹ, nhẹ tới mức không tạo thành tiếng động. Đáp án của lần lựa chọn của tôi là mạo hiểm, không mạo hiểm lúc này chẳng lẽ chờ đến lúc thuyền chìm mới mạo hiểm sao?

“Được rồi, cậu bảo quản lý phái người tới dẫn đường.” Lovejoy lấy từ trong túi áo tây trang ra một tờ đồ la, nhét vào tay nhân viên phục vụ khi anh ta

vẫn còn ôm đống ga trải giường.

Động tác này trong mắt tôi biến thành khe hở, tôi đột nhiên nói với người bên cạnh: “Cal, cảm ơn đã chiều đãi, cầu cho anh với cái răng nanh vĩnh viễn tương thân tương ái.”

Lực chú ý của Cal bị nhân viên phục vụ kéo đi, anh ta lúc này phản ứng không kịp: “Cái gì... Cái gì?”

Tôi gần như dùng nửa giây nhấc lên váy vướng bận lên, xoay người cấp tốc chạy như điên tới cuối hành lang. Đằng sau lập tức truyền tới tiếng rống giận của Cal, “Đáng chết, kẻ trộm đáng chết, mau đuổi theo.”

“Đứng lại.” Đây là phản ứng của lão Poodle khi nhét xong tiền.

Tôi mà dừng lại thì chính là kẻ ngốc, cho dù đầu óc bị hỏng thì cũng biết hai người kia đang đuổi theo. Nhân viên phục vụ cũng la lên góp cho bản hợp xướng truy đuổi, “Tiên sinh? Đợi chút, các người làm gì vậy?”

Làm gì?

Đang chạy trốn chứ làm gì.

Tôi chạy đến trước cầu thang, không chút do dự, thậm chí không thèm nghĩ lão Poodle có bắn hay không, ba bậc thành một găng sức mà chạy. Chiếc giày không hợp chân lúc này đúng là xiềng xích vướng bận, tôi thả váy xuống, hai tay vịn lan can, quay đầu nhìn thấy lão Poodle đã đi đến dưới cầu thang, ngừng lại một chút, chân làm một động tác múa, dùng sức ném giày vào mặt lão.

Lovejoy nâng tay bảo vệ mặt, tay kia thì nhanh chóng hất giày ra. Cal vừa chạy đến bên người ông ta, bị chiếc giày dọa nhảy dựng.

Tôi thấy Lovejoy đưa tay rời khỏi mặt, chân không giày lập tức thu lại, trọng tâm lập tức thay đổi, chân còn lại nâng lên, làm động tác đá chân. Lão Poodle theo phản xạ che mặt lại, mà tôi thì lập tức thu chân lại chạy tiếp.

Trên cầu thang chính là sàn tàu khu ba, tốc độ của tôi chỉ chậm một chút, tôi cấp tốc đem chiếc giày còn lại cời ra, đầu cũng chưa ngẩng lên, tay dùng sức ném chiếc giày về phía cầu thang, đằng sau lập tức vang lên thanh âm tức giận của Cal. Tôi chân trần hướng hành lang chạy, vừa chạy vừa cười nói: “Giày còn lại cho anh, đó là tiên sinh.”

Tôi chạy qua hai hành lang, đây là một hành lang dài, nhân viên công tác trên RMS Titanic phần lớn nghỉ ngơi ở đây. Tại lúc tôi chạy lên phía trước, trên hành lang còn đầm nước, vài nhân viên nữ đang ngồi nghiêm chỉnh sát hành lang, các nàng kinh ngạc nhìn tôi chạy lướt qua. Một lần nữa tôi nhìn thấy cầu thang đi xuống, ba bước làm nửa bước chạy xuống, nhìn thấy một cánh cửa liền mở ra chạy vào, nhẹ nhàng chạy vào. Cửa vừa khép lại, bên ngoài liền truyền đến hai tiếng vang hỗn độn xuống cầu thang.

“Cô ta chạy đi nơi nào rồi?” Cal thờ phỉ phò, tức giận làm thanh âm của anh ta đặc biệt bén nhọn.

“Có khả năng chạy về khoang hạng ba rồi, tôi sẽ tìm ra cô ta, chỉ cần cô ta còn trên thuyền thì không thoát được.” Thanh âm Lovejoy không có thay đổi gì, giống như vận động chạy cường độ cao không tạo thành gánh nặng gì.

“Người đi... Trước tìm ra cô ta.” Cal nghe qua liền không thoải mái, anh ta vừa thờ vừa hung ác nói: “Nhất định phải đem cô ta bắt trở về, tôi cho tới bây giờ... Cho tới bây giờ đều chưa từng nhận loại vũ nhục này, tôi muốn cô ta phải trả giá, cái giá rất đắt.”

Tôi hai tay ôm ngực, nhằm chán dựa vào cạnh cửa vách tường. Đầu ở sát tường hướng lên trên nhìn, không phát ra một chút thanh âm. Hi vọng bọn họ tán gẫu xong thì rút mau, bằng không tôi không có cách nào đi tiếp. Cho dù nơi này cách cầu thang đi xuống, nhúc nhích một chút cũng có thể bị sự cảnh giác của lão Poodle phát hiện. Bây giờ không phát hiện ra tôi vì họ cho rằng tôi chạy theo hướng khác, cho nên không kiểm tra sau cánh cửa.

“Hockley tiên sinh, có muốn tôi diu ngài về phòng không?” Lovejoy thoát nhìn rất lo lắng, ông ta sợ lúc đi tìm tôi không kịp chiều cổ cổ chủ.

“Đi tìm người trước.” Cal táo bạo nói.

Tôi tiếp tục ngửa cổ, nhìn bóng đèn phát ra ánh sáng. Đợi một lúc sau, một tiếng bước chân hướng nơi khác đi, hẳn là Lovejoy. Mà Caledon Hockley còn ở lại thờ, tôi tiếp tục nhẫn nại chờ đợi, chờ anh ta tránh ra. Đợi khoảng một lúc, anh ta cũng diu xuống đau đớn, thấp giọng chửi một câu, hoạt động bước chân định trở về.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi thở ra một hơi toàn carbon diocid ở trong phổi, vừa mới thở ra nửa hơi, cửa bên người đột nhiên mở ra, Cal khom người đem mặt với vào.

Tôi vừa cúi đầu, anh ta vừa đứng ngẩn đầu, chúng tôi đối diện nhìn nhau. Chậm rãi, tôi lại đem một hơi kia nuốt vào, sau đó nở nụ cười thân mật, cùng anh ta chào hỏi, “Hi, tiên sinh.”

Trường hợp này kì thực một chút cũng không Hi, Cal vốn mặt không biểu cảm đột nhiên vặn vẹo một chút, nghĩ đến anh ta nhìn thấy tôi thì rất kinh ngạc. Tôi Hi xong nhấc chân bỏ chạy, phía sau anh ta nói như mệnh lệnh, “Không cho chạy, đứng lại.”

Tôi sẽ đứng lại, chờ tôi nhìn thấy ghế dựa hoặc búa, tôi sẽ lập tức dừng lại cho anh ta ngã xuống.

Chương 21: Buông tay

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Chúng tôi một lần nữa lại trở về hình thức đuổi bắt, tôi nhìn thấy cầu thang thì chạy xuống, Cal nỗ lực đuổi tôi ở đằng sau. Chúng tôi từ khu E chạy xuống khu G, anh ta đuổi theo tôi không biết mệt sao?

Tôi phát hiện tốc độ chạy của Caledon Hockley rất kinh người, anh ta đuổi rất sát tôi, rất nhiều lần tay anh ta chỉ kém một chút thì túm được tóc tôi, nếu bị anh ta túm tóc, tôi tin đầu tôi sẽ mất một lớp da.

Áo bành tô vốn không phải người nên ưu đãi nữ sĩ sao, anh ta bây giờ chẳng khác nào phần tử bạo lực cả.

Lúc chạy xuống cầu thang thì tôi đứng yên, vịn lấy lan can, khom người ôm bụng thở, vừa ăn xong, còn chưa kịp tiêu hóa thì buộc phải tham gia cuộc thi vận động cường độ cao, quả thực là ngược đãi dạ dày mà. Cal đứng ở trên cầu thang, cũng ôm bụng vịn lấy lan can thở.

Chúng tôi kẻ tám lạng người nửa cân nhìn đối phương thở, ánh mắt tàn nhẫn gần như phát ra tia lửa.

“Cô cho rằng có thể chạy trốn sao? Trừ phi cô nhảy xuống biển, bằng không nhất định sẽ bị bắt.” Cal cười lạnh nhếch khóe miệng, lồng mày hung ác nhú thành một đường, mí mắt rủ xuống lợi hại hơn.

“Không cần anh lo lắng, tiên sinh.” Tôi có lệ lộ ra một cái mỉm cười, chỉ cảm thấy xấu đủ đường, chỉ vì lên thuyền thông báo cho nam nhân vật chính rồi chạy trốn chết, thật vất vả ép Jack Dawson rời thuyền, đến phiên bản thân ngược lại phải mệt mỏi theo người chơi trốn tìm.

Tôi nên may mắn đã đem cái đồng hồ ném cho hành khách khoang hạng ba kia, bằng không đồng hồ ở trong túi, vừa lên thuyền đã bị tìm ra, tôi có khả năng ngay cả cơ hội chơi trốn tìm cũng không có. Người khác sẽ tin tưởng không phải do tôi trộm mà chỉ bị vướng vào tóc thôi sao?

Đừng nói giỡn, đùa nhỏ. Thời đại này bình dân quả thực chính là con chuột cống, mấy người thuộc tầng lớp thượng lưu ngay cả khi không có đồng hồ trong túi cũng có lý do bắt người, ai lại ngồi nghe giải thích chứ?

Chúng tôi hung tợn nhìn đối phương, chậm rãi, tàn suất thở thấp xuống, cuối cùng biến thành yên tĩnh hô hấp. Không khí giống như một sợi dây, ở thời điểm yên tĩnh lúc này bị kéo ra rất căng. Tôi nặc niệm trong lòng một, hai... Cal đột nhiên đứng lên trong không gian yên tĩnh, anh ta nhìn xuống cầu thang, còn tôi khi đếm đến hai thì xoay người chạy đi.

Chạy đến tầng thấp nhất, nhìn đến một cái cửa khoang mở ra, một công nhân đội mũ mặc áo sơ mi sẫm màu bần hê hê từ sau cánh cửa đi ra. Tôi chạy tới, chạy lướt qua người công nhân kia chạy vào trong cửa, công nhân kia kinh ngạc hô: “Chờ một chút, tiểu thư... Không, tiên sinh, người không thể vào được.”

Cal lưu loát nhanh chóng đẩy công nhân kia ra, khẽ quát một tiếng, “Tránh ra.”

Tôi chạy vào cửa khoang thuyền mới ý thức được bản thân đến nhầm chỗ, lập tức nghe thấy thanh âm ầm ầm của động cơ hơi nước, ba tầng lầu động cơ đang chuyển động. Kỹ sư đứng trước đồng hồ, thời khắc chú ý đến mệnh lệnh điều khiển con thuyền. Trên bậc thang là đường băng thẳng đứng và nằm ngang, kỹ sư phụ trách đang chăm chú nhìn vào số liệu ghi trên đồng hồ, một số khác thì đứng ở bên cạnh lan can quan sát trực khuỷu của động cơ.

Nơi này không sắc thái gì tiềm ẩn, toàn bộ đều là trần trụi lộ màu sắc lạnh lẽo của sắt. Sắt thép lạnh như băng và động cơ hơi nước, kết hợp thành một loại tương phản hài hòa.

Tôi trong nháy mắt có cảm giác muốn mắng thô tục, quả thật là bị buộc đến đường cùng, chỗ địa phương quý quý này trừ bỏ cái cửa vừa rồi thì không còn lối ra khác.

Cal chạy vào nhìn thấy phòng là động cơ, gần như muốn cười ra tiếng, anh ta thoát nhìn rất đặc ý, nắm chắc thắng lợi.

Kỹ sư phụ trách phòng động cơ làm việc vượt xa những gì khách nhân khoang thượng đẳng biết đến, tôi vừa chạy vào thậm chí không có người nào phát hiện ra tôi, bởi vì bọn họ đều nhìn chăm chăm vào công việc của mình, căn bản không rảnh đi hết nhìn đồng hồ nhìn tây. Cả khoang thuyền đều chỉ chú ý đến kim trên đồng hồ và tay quay điều khiển động cơ.

Tôi nhìn quanh bốn phía, lại ngẩng đầu nhìn hướng trên đỉnh đầu cùng loại với đường băng Takahashi, gần như trong nháy mắt tôi quyết định chạy lên chỗ cao, sau đó thông qua đường băng quay trở về. Chỉ cần chạy nhanh, Cal cũng chỉ có thể trở mắt nhìn tôi chạy ra khỏi phòng động cơ. Tay nắm lấy lan váy, nhấc chân liên hướng đường băng chạy. Khoang thuyền ầm ầm toàn tiếng tạp âm của máy móc, nhìn thấy tôi chạy lên. Thái độ anh ta cương quyết kêu to: “Đứng lại, nữ sĩ, cô không thể đi lên.”

Cal cũng đi theo tôi chạy lên đường băng, anh ta còn quay lại dạy bảo người trong khoang thuyền, “Còn không mau bắt lấy cô ta, hành động nhanh lên.”

Đúng là đứa trẻ nhà giàu đáng ghét, xứng đáng bị vị hôn thê cho đội nón xanh, nón xanh rất xứng với anh ta.

“Tiên sinh, lập tức xuống dưới.” Kỹ sư trong khoang rỗng giận với Cal.

Đáng tiếc Cal nghe không được mệnh lệnh của người khác, anh ta bây giờ càng giống như muốn chạy xuống túm cổ người kỹ sư kia, nói với hắn: “Người có biết ta là ai không? Người tên công nhân này.”

Tốt nhất là gây gỗ, tôi chạy lên mười thước trên đường băng, động cơ, trái tim của RMS Titanic ngay ở dưới chân tôi vận hành, những vòng xoay vĩ đại. Lan can bên cạnh tôi cũng rất lớn, cuối cùng cũng bị phá hủy dưới cái chết của con thuyền.

Một công nhân tra dầu chạy đến bên cạnh đường băng, hắn vừa chạy vừa lạnh mặt nói: “Nơi này không phải chỗ nên đến, mau đi xuống, tiểu thư.”

Cal đã đuổi tới phía sau tôi, đường băng hẹp chỉ đi được một người, vừa khéo tôi bị kẹp ở giữa như cái bánh hamburger. Cũng không dừng lại, tôi xoay người bắt lấy song sắt lan can, chân vừa nhấc lên trực tiếp bước qua lan can, động cơ có thể quay tôi thành bánh thịt sát bên người, công nhân há hốc mồm nhìn tôi làm động tác nguy hiểm tới tính mạng, chai dầu trong tay rơi xuống chân.

Cal đã nhanh chóng chạy đến, bắt lấy một góc mép váy của tôi, tôi ở ngoài lan can tránh được công nhân, sau đó làm động tác xoay người trở về đường băng. Còn chưa kịp đứng vững, Ổ trục truyền đến một cỗ lực rất lớn, tiếp theo thì nghe được một tiếng xoẹt to, chiếc váy bị xé xuống một miếng to.

Điểm này còn chưa phải điểm chết người nhất, váy tôi bị kéo mắc vào giữa lan can, làm cho công nhân tra dầu mồ hôi ướt đầm.

Tiếp theo Cal không kịp thu lực, anh ta sẽ cầm miếng vải trong tay rồi ngã ra sau, anh ta thoát nhìn không rõ chuyện gì đang xảy ra. Phía sau anh ta chính là lan can, loại lực này làm anh ta lao ra ngoài lan can, mà ngoài lan can chính là nỗi động cơ hơi nước, người mà bị ngã xuống trong nháy mắt sẽ bị động cơ có thể khởi động con thuyền năm vạn tấn xay thành thịt vụn.

Không có thời gian suy nghĩ, tôi quay người lại chạy đến, hai tay bắt lấy cánh tay anh ta, lực kéo quá lớn làm tôi cũng bị kéo theo. Cal toàn thân đều lung lay ở bên ngoài, động cơ quay ngay sau lưng anh ta, thiếu chút nữa bị đụng tới xương sống.

Anh ta cuối cùng cũng nhận thức được tình cảnh của mình, hoảng sợ xuất hiện trên mặt người đàn ông này, một tay anh ta bắt lấy song sắt lan can, tay còn lại bị tôi giữ chặt. Cả người tôi có quá nửa là bên ngoài, vì không muốn bị kéo xuống, chân tôi móc vào dưới song sắt lan can, đau đến mức mồ hôi tuôn như suối.

“Không được buông tay.” Cal thanh âm run run nói, cánh tay bị kéo quay lại bắt lấy tay tôi. Dưới bàn chân anh ta là động cơ máy móc, ngã xuống thì khó có thể tính làm tang lễ, bởi vì thi thể biến thành mảnh nhỏ không thể tìm được đầy đủ.

Tôi bắt lấy tay anh ta từ trong từ địa, móng tay bấm chặt vào thịt anh ta, bắt đắc dĩ nói với Cal: “Câm miệng.” Tiết kiệm chút lực để trèo lên đây đi, bằng không hai cái cùng chết. Tôi không tin lúc anh ta rơi xuống mà nghĩ đến lúc tôi cứu anh ta mà buông tay ra.

Mái tóc của hai chúng tôi hòa lại với nhau, mồ hôi trên mặt tôi rơi xuống trán anh ta, Cal lẳng lẳng nhìn tôi, phản chiếu hình ảnh tôi trong đôi mắt mà hờ phách của anh ta.

Chúng tôi gần như chưa bao giờ gần nhau đến vậy, trừ bỏ lúc ở bến tàu đựng phải anh ta.

“Nhanh chút đưa bọn họ kéo lên.” Kỹ sư quản lý khoang hồ to với công nhân xung quanh, chính hắn cũng từ trên buồng điều khiển đi xuống, chạy về hướng chúng tôi.

Bị công nhân tra dầu vượt lên ôm lấy eo tôi, hắn sợ chạm một chút nữa thì tôi và Cal sẽ rơi xuống trong động cơ.

Vài công nhân trên hành lang vội vàng bắt lấy tay Cal, vừa lôi vừa túm kéo anh ta trở về, trường hợp hỗn loạn mà mạo hiểm. Lúc Cal bắt lấy tay tôi, lực đạo kia dường như muốn kéo đứt tay tôi. Tôi tức giận gọi anh ta: “Buông tay ra, anh đã an toàn.”

“Quả thực là xằng bậy, rất xằng bậy, các người sao lại chạy được đến đây. Tiên sinh! Vị nữ sĩ này, người có biết rất nguy hiểm hay không.” Kỹ sư từ lan can trèo lên, hắn thoát nhìn rất tức giận tóc đều bị đốt cháy hết rồi, chòm râu đen trên mép lên xuống không ngừng.

Cal ngồi tựa trên lan can, cầm lấy tay tôi run run không ngừng, vừa rồi suýt chút nữa anh ta đã bị xay thành bã.

“Buông tôi ra, Caledon Hockley.” Tôi đau đớn khó nhịn nói với anh ta, cảm giác sắp chết vừa rồi còn chưa qua đi.

Anh ta mới miễn cưỡng trấn định lại, thoát nhìn ở trước mặt nhiều người như vậy mà phát sinh chuyện này, đối với anh ta thật khó khăn, anh ta dè dặt lại khóe miệng lay động nhỏ, dùng ánh mắt hung ác trừng công nhân xung quanh.

“Buông tay.” Tôi rốt cục không thể nhịn được nữa, tức giận cao giọng nói với anh ta.

Cal bị thanh âm của tôi phản xạ dọa đến, càng thêm dùng sức giữ chặt lấy cánh tay tôi, tôi nhất thời đau nhe răng trợn mắt. Anh ta lại vội vàng thả lỏng tay, tôi thừa cơ dùng sức đem tay mình cướp trở về, còn cho anh ta kéo nữa thì thành Dương Quá mất.

“Có người bị thương không?” Kĩ sư vắt vãi chen vào, hấn lo lắng hỏi.

Tôi tỉnh lại trong nửa giây, vừa rồi thực sự rất sợ hãi, gần như trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi. Tay nhanh chóng che miệng lại, thanh âm thờ đốc nghẹn ngào vang lên, giống như sắp ngất, tiếp theo quay đầu bước đi, quay đầu lại nói với vị kĩ sư kia: “Chân anh tôi bị đụng phải, tôi đi gọi bác sĩ, van cầu các người cứu cứu hân.”

Kĩ sư sắc mặt đại biến, vài bước vọt tới trước mặt Cal, ngồi xổm xuống đè lại Cal sắp sửa đứng dậy, “Đề tôi nhìn chân ngài, tiên sinh.”

“Tôi không sao, tránh ra.” Cal hất tay hân, ý đồ đứng lên.

Tôi nhắc vấy bị xé rách chạy xuống khỏi đường băng, quay đầu nhìn thấy Cal vừa mới đứng lên, hai tay bắt lấy lan can gắt gao trùng tôi.

Tôi đưa tay gửi cho anh ta một nụ hôn gió, vĩnh viễn không lại gặp, Caledon Hockley. Sau đó không quay đầu lại, chạy khỏi phòng động cơ rồi cứ gắp cầu thang thì đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cô

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Đệ 22 chương: Cô

Tôi từ trong phòng động cơ chạy đến hành lang, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xem vị kia có đuổi theo không. Sau đó tôi phát hiện, có lẽ anh ta trải qua kiếp nạn sinh tử nên chân nhũn, giờ này có lẽ vẫn còn ở trong phòng động cơ, cho nên không có đuổi theo tôi trong hành lang mê cung này. Ngay cả chân tôi cũng hơi đau, vừa rồi cứu anh ta tôi còn tưởng mình sắp chết.

Tay chống lên vách tường hành lang, chậm rãi bước về phía trước, thoát nhìn thời gian đã khá muộn, cho nên các cửa khoang thuyền đều đã đóng lại, mọi người bây giờ đều nằm trong chăn ấm mơ đến nước Mĩ rồi. Tôi đương nhiên không tính toán về phòng của mình ở khoang hạng ba, cho dù không tính phòng toàn dân ông thì vì an toàn tôi cũng không thể trở về. Tôi luôn có cảm giác lão Poodle vẫn đang chờ tôi ở đó, hoặc là mượn nhân viên phục vụ nhìn chăm chăm ngoài khoang thuyền.

Vì để bắt kẻ trộm, họ cúc cung tận tụy chỉ kém cái chết thôi.

Nói thật, Caledon Hockley muốn rửa sạch tội danh bị nói xấu thì chỉ cần mở miệng là được. Lúc tôi ở cùng với Andrew, tin tức cơ bản của bản thân đều không phải thật. Chỉ cần anh ta xin danh sách hành khách trên tàu là biết, nên biết là ở đó không có tên tôi, càng không có một vị chủ nào sắp rời thuyền vào ngày mai cả.

Titanic ngày mai sẽ cập bến, tôi chỉ nhớ có một vị cha sư người Anh, ông ấy chụp được bức ảnh mọi người trên Titanic khi thuyền rời bến.

Chỉ cần Andrew để cho ông ta làm chứng, như vậy thân phận kẻ trộm của tôi cũng bị bại lộ. Anh ta không những không bị rèm pha, còn có thể thắng được một phần thưởng lớn đó là sự đồng tình của các nữ hành khách.

Tôi căn bản không thèm quan tâm tôi là trộm, tôi chỉ biết là ngày mai phải rời thuyền. Tôi có lẽ không cứu được một nghìn năm trăm người, nhưng không thể ngay cả bản thân cũng không cứu được. Đi đến chỗ rẽ hành lang, một bé gái đang ôm búp bê đứng trước cửa phòng, tóc quăn màu nâu. Cô bé có lẽ đang nô đùa nên bị lạc, vì không biết đường nên trên mặt lộ ra biểu tình mờ mịt nhìn bốn phía.

Tôi im lặng hai giây, cuối cùng vẫn đi đến trước mặt, cố lộ ra nụ cười ôn hòa của một người gì, “Lạc đường sao? Mẹ em đâu?”

“Mẹ đang ngủ.” Cô bé nở nụ cười đáng yêu như tiểu thiên sứ, cô bé chạm tay vào cái váy đỏ của con búp bê, không có gì sợ sệt.

“Em tên là gì?” Tôi trực tiếp ngồi xổm xuống, cùng cô bé nhìn thẳng.

Cô bé đặt cằm lên đỉnh đầu búp bê, nhỏ giọng nói: “Corolla.”

Tôi nhìn cô bé, nụ cười thân thiết thật vắt vãi mới nở ra, biến thành một nụ cười khổ. Sau đó chạm vào tóc của cô bé, “Được rồi, Corolla, mẹ em hân đang đi tìm em đây. Em nói cho mẹ, con thuyền này sắp chìm, để mẹ em mang em rời thuyền, được không?”

Corolla trừng đôi mắt long lanh nhìn tôi, sau đó cô bé rất quyết đoán lắc đầu, thanh âm trẻ con nói: “Đây là một con thuyền rất lớn, ba ba nói nó vĩnh viễn sẽ không chìm, nó sẽ không chìm.”

Nó sẽ không chìm, lời này thật trầm đĩnh tiết thiết.

Tôi rút tay đang sờ tóc cô bé lại, sau đó đưa hai tay lên ôm đầu mình, rốt cuộc không nhìn được mảnh câu thơ tục bị ghen từ lâu ra, “Mẹ nó, chiếc thuyền này mà không chìm, mình nhất định sẽ ăn cả con RMS Titanic này.”

Cho dù là một đứa nhỏ bé tí cũng biết con thuyền này vĩnh viễn không chìm, cho nên ngày mai cập bến sẽ có một đám người nữa đi tìm chết. Cho dù thời điểm cuối cùng phụ nữ và trẻ con được đưa xuống thuyền trước thì trẻ con cũng chết sáu phần. Tôi thật sự muốn đi bóp cổ tên thuyền trưởng, người đáng chết, nhanh chóng dừng thuyền lại ngay, đứng rồi thuyền trưởng cuối cùng cũng chết mà.

Tôi nỗ lực phun ra ngum khí ghen ở cổ họng, mới đứng lên, nghĩ nói cho đứa nhỏ ở chỗ này sẽ không có ai, kết quả vừa ngược mắt liền nhìn thấy Lovejoy đứng ở hành lang bên kia nhìn tôi. Anh mắt kia giống như chó săn nhìn thấy thịt thối, vừa tức vừa giận nhưng lại do dự không muốn ăn.

Tôi chỉ có một cảm giác, quả thực đúng là điển hình cho âm hồn không tan mà.

Không nói hai lời tôi xoay người bỏ chạy, ông ta lập tức đuổi theo. Tôi chạy tới một cửa khoang thuyền, trực tiếp giơ chân đá mở, sau đó khóa cả lại, lão Poodle dùng lực lớn để xoay nắm cửa. Tôi chậm rãi rời khỏi cánh cửa đang rung lên từng hồi kia, một thân không buồn không lo, tôi không tin ông ta mở được cánh cửa kia ra.

Thật vất vả đi đến sàn tàu khu D, ta mới mệt mỏi tìm cái ghế dựa ở trên sàn tàu tản bộ ngồi xuống, tính toán ngồi khoảng hai phút rồi đi lên. Bằng không lão Poodle chưa tìm ra tôi thì tôi đã mệt mà chết rồi.

Gió biển thổi tới, làm tôi nổi một trận da gà. Tôi xoa nắn hai tay, thuận tiện xoa bóp hai chân cho ấm. Đèn chiếu sáng trên cột cờ phát ra ánh sáng mong manh, sàn tàu ban đêm không nhìn thấy người, tôi không có hình tượng mà nằm trên ghế dựa ngắm sao.

Sao sáng như ban ngày, tôi yên lặng đếm chúng, một viên, hai viên, ba bốn năm sáu bảy...

Đột nhiên chiếc ghế phía sau tôi truyền đến tiếng sột xoạt, tôi ngẩng ra một lúc, sau đó chậm rãi quay đầu, đầu tiên là nhìn thấy một bộ tóc màu vàng, nhìn tiếp thì thấy vẻ mặt buồn ngủ của Jack. Hắn từ trên băng ghế đứng lên, “Đang ngủ, bây giờ mấy giờ rồi?”

Tôi trả lời, “Đại khái khoảng hai giờ sáng.”

Jack hiển nhiên bị thanh âm của tôi dọa nhảy dựng lên, sau đó hắn tập trung nhìn thì thấy tôi như u linh ngồi trong bóng tối.

“Hả, phải không? Cảm ơn.” Jack cười nói cảm ơn, sau đó hắn kỳ quái nói: “Đã trễ thế này cô hẳn là trở lại trong phòng đi, nơi này rất lạnh.”

“Anh đi trước đi, ngủ ngon.” Tôi cố ý hạ thấp giọng, không để hắn nghe được chúng tôi đã từng quen nhau.

“Ngủ ngon.” Jack cào cào mái tóc rối xù, sau đó đi về phía trước, có lẽ là đi về khoang thuyền của mình. Đi được một nửa, hắn giống như nhớ tới cái gì quay đầu nhìn tôi, ánh mắt kia rất kỳ quái, giống như đang suy nghĩ cái gì, sau đó không xác định hỏi: “Này... Emily? Cô là Emily.”

Tôi theo quán tính sờ mặt, kỳ quái, trên mặt tôi không có màu đen lúc trước, hắn sao lại nhận ra tôi là Emily.

“Nhất định là cô, cô quên tôi là họa sĩ đi, tôi từng vẽ cô rồi.” Jack hưng phấn mà đi đến trước mặt tôi, nâng ngón tay ở xa xa mà ước lượng, “Đúng, tỉ lệ thân thể của cô chính là Emily. Trên thế giới này không có hai người có hình thể giống nhau như đúc, cho dù là bào thai song sinh cũng có sự khác biệt.”

Về tranh hay là trình thám đây, sức phán đoán thật khủng bố.

Tôi vươn tay, một lần nữa tự giới thiệu, “Anh tốt, Emily.”

“Jack Dawson.” Jack nắm lấy tay tôi, vui vẻ cười nói. “Thật khó ti, cô biến đổi thật nhiều.”

Tôi thả lỏng tay, nhìn nhìn vấy trên người, làn vấy bị rách một mảng to, cái này vốn không phải do tôi làm rách. Ngày mai khi nữ nhân vật chính nhìn thấy, hi vọng cô ấy không tức giận, cái này là do vị hôn phu của cô ấy làm ra mà.

“Cô lại không có giày, công chúa chân không?” Jack không đồng ý lắc đầu, hắn liền cõ áo khóa ném lên người tôi, “Tôi nghĩ cô cần cái này.”

Tôi nhẹ giọng cười rộ lên, rốt cuộc cảm thấy thoải mái một chút. Tôi từ băng ghế đứng lên, hai tay đưa ra sau lưng, nói với Jack: “Còn có không? Tôi cần một bộ.”

Trong mắt Jack xuất hiện hoang mang, hắn giống như đang suy đoán thân phận của tôi, sau đó rất nhanh dùng bình tĩnh che dấu hoang mang đi, hắn cái gì cũng đều không có hỏi hời hợt nói một câu, “Thế nào công chúa không muốn làm, phải làm bình dân?”

“Mười hai giờ đã qua rồi, anh không nghe thấy tiếng chuông trên Titanic sao?” Tôi làm động tác lắng nghe, sau đó bắt đầu đi làm biểu cảm đáng thương, “Quần áo công chúa quần áo lạnh chết người.”

“Cô chờ tôi một chút, ở trong này.” Áo khoác cho tôi, Jack chà xát cánh tay hướng khoang thuyền bên kia chạy.

Tôi tiếp tục ngồi xuống, ngửa đầu đếm ngôi sao. Một lúc sau, Jack ôm một bộ quần áo nữ chạy tới, hắn cầm quần áo đưa cho tôi nói: “Đây là quần áo của một vị có quan hệ rất tốt, vốn cô ấy muốn lấy quần áo của con gái cho cô, nhưng thân hình con gái cô ấy khá... Mượt mà.”

Nói xong, Jack không nhịn được cười rộ lên.

Hắn vừa cười vừa nói: “Nếu cô muốn thay quần áo thì đến phòng tắm công cộng mà đổi, khoang hạng ba có hai cái phòng tắm, bình thường rất nhiều người, nhưng bây giờ là đêm khuya, sẽ không có người đâu.”

“Cám ơn, Jack.” Tôi lấy áo khoác đưa cho hắn, đứng lên cho hắn một cái ôm ấm áp.

Jack xấu hổ gãi tay lên không có đụng chạm đến tôi, hắn giương mắt cười nói: “Không khách khí, chúng ta không là bạn bè sao?”

Tôi buông hắn ra, đột nhiên nhắc nhở hắn nói: “Còn nhớ rõ đánh cược của chúng ta không?”

Khuôn mặt tươi cười của Jack cứng đờ, hắn hơi chột dạ nhìn nhìn chung quanh, hai tay đút vào trong túi quần. Một lúc sau thì thất bại đầu hàng, “Tôi đã biết.”

“Đừng, nguyên cược nguyên chịu thua.” Tôi ôm quần áo nhìn hắn mặc áo khoác, áo khoác trong túi có mười đồng đô la duy nhất trên người tôi, lão Poodle đưa tiền dẫn đường tôi cho hắn. Sau đó tôi đi đến khoang thuyền bên kia, Jack cao giọng ở sau người hỏi tôi, “Emily, Cô đi nơi nào?”

“Đi đến chỗ tôi nên đến, gặp lại sau, Jack.” Tôi một mồm trả lời, kì thực tôi không biết bản thân nên đi nơi nào, thời đại trăm năm sau tôi quen thuộc đã biến mất.

Thật lâu mới nghe được thanh âm Jack, hắn cũng nói: “Gặp lại sau, Emily.”

Tôi quay đầu, nhìn thấy hắn cô độc đứng dưới ngọn đèn u ám.

Quần áo cũng không vừa người, vấy dài qua mắt cá chân, che chắn lại làn da của tôi, còn có một cái khăn trùm đầu.

Tôi đi ra từ phòng tắm công cộng, gói chiếc váy của Rose để ở sau lưng, sau đó trở lại sàn tàu khu D, Quấn khăn trùm đầu vào quanh cổ rồi buộc nút lại. Sau đó tôi tìm hành lang tối lần theo lên trên, lúc đi đến sàn tàu khu B, một tay cầm quần áo mới cởi ra, dùng sức ném tới sàn tàu khu B, đây chính là nơi tàn bộ của khách nhân khoang thượng đẳng, sẽ không có người nhặt của rơi. Nhất là một cái váy, không ai muốn nó.

Ném xong quần áo, tôi lại cố sức đi lên trên. Đi đến khoang thuyền đặt thuyền cứu hộ, nhìn thấy trên thuyền cứu nạn quần đầy vải trắng.

Ta tránh ở trong bóng tối đi đến bên cạnh thuyền cứu nạn, từng chút từng chút cởi bỏ dây thừng, đợi đến lúc lộ ra khe hở hẹp, tôi linh hoạt chui vào thuyền cứu nạn. Một mảnh tối đen, nhìn không ra chút ánh sáng nào. tôi lại sửa lại mấy nút thắt, Chỉ lưu lại một cái khe hở, ở bên ngoài sẽ không có mấy người phát hiện ra từng có người đứng đến nó.

Không có người sẽ nghĩ tới ở trong có kẻ trộm, rốt cục có thể ngủ ngon. Tôi nằm ở trong thuyền cứu nạn, than nhẹ một tiếng, cuối cùng mới oán giận một câu, “Ván giường này thật là cứng rắn.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ngoại truyện (1) : Caledon Hockley

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Đối với Caledon Hockley mà nói, thế giới này không có gì là tiền mua không được. Lúc anh ở nước Pháp lấy được hải dương chi tâm, lúc quốc vương George chơi trò chơi tình yêu với vương hậu Mary, còn ở Ấn Độ nhận sự quý bái của dân chúng. Đương nhiên điều này không có quan hệ gì với anh cả, là một quý tộc nề nếp ở trong mắt anh chỉ là những cái túi da ăn mặc sang quý nhưng bên trong lại là những con quỷ.

Cha anh là Pittsburgh, ông trùm sắt thép giàu có, vang danh nhất, nhà anh có trên vạn công nhân, sản xuất sắt thép xuất khẩu ra cả nước ngoài. Anh từ nhỏ lớn lên trong thế giới tiền tài, lại là người thừa kế duy nhất trong nhà. Nếu tiền là vương quốc thì anh là người thừa kế vương vị của vua cha.

Với anh mà nói, trên thế giới này chỉ có hai loại người, người nghèo và người giàu. Đương nhiên trừ bỏ tài phú bên ngoài, anh còn cần vinh dự để làm đẹp, thời đại này ở nước Mĩ đã không có nhu cầu dùng chiến tranh để giành độc lập, cũng không có cái gọi là quân công để khoe. Mà anh chỉ cần một người vợ quý tộc, để dệt hoa trên gấm cho sự nghiệp của anh.

Anh lần đầu tiên nhìn thấy Rose Bukater, liền cảm thấy nàng chính là đóa hoa kia.

Rose phi thường xinh đẹp, xinh đẹp cực kỳ.

Cal cho tới bây giờ chưa nhìn thấy thiếu nữ hợp khẩu vị như vậy, anh còn nhớ rõ lúc nhỏ mẹ dẫn anh đi thăm một vị quý tộc người Anh, ở trong nhà ông

ta có một bức tranh sơn dầu. Trong bức họa là một khuôn mặt trẻ con trong sáng, sạch sẽ, ánh mắt màu xanh nhạt, làn da trắng, bên trên là mái tóc màu vàng kim.

Giống thiên sứ, lúc đó anh còn nhỏ, chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ gặp một người xinh đẹp như vậy. Lúc đó mẹ sẽ mua cho anh, một thiếu nữ xinh đẹp như trong tranh.

Sau đó mẹ nói cho anh biết, đây là một bức tranh, đó là do họa sĩ tưởng tượng mà vẽ ra, thế giới này căn bản không có người này. Lúc đó anh có phản ứng gì nhỉ, Cal cơ bản đều quên sạch. Dù sao loại chuyện ngây thơ này, khụ.., may là anh không có thói quen viết nhật kí, nên chuyện này anh chưa từng làm. (Anh thật vô lại =))

Rose có một đôi mắt xanh, làn da rất trắng, vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của Cal. Anh tiêu rất nhiều tiền trên người nàng, anh có dự tính đi du lịch một vòng ở Châu Âu, rồi mang nàng đến nước Mĩ đính hôn. Về phần vị hôn thê có thói quen buồn bực kia, Cal cảm thấy đây là do sự đa sầu đa cảm của thiếu nữ, quý tộc thiếu nữ luôn có thời điểm kì lạ.

Anh chưa từng nghĩ tới nguyên nhân vị hôn thê không vui là do mình, anh trẻ tuổi nhiều tiền, lại kế thừa một đế quốc khổng lồ, ở trong vòng giao tiếp với nữ giới anh vô cùng thành công. Người khác vô cùng thích cách anh đối nhân xử thế, cùng với tiền tài của anh.

Lúc RMS Titanic thử thuyền thì anh mới chứng kiến cái gọi là hoa lệ, xưởng chế tạo Belfast đóng chiếc tàu chở hàng lớn nhất, đồng thời cũng là phương tiện giao thông lớn nhất thế giới, đủ để lấy được vương miện dành cho chiếc thuyền xinh đẹp nhất. Mà sắt thép trên con thuyền này chính là do xưởng nhà anh tạo ra.

Vì thế Cal còn cố ý để mấy tòa báo có quan hệ tốt với nhà anh, dùng sức lớn tung hô RMS Titanic vĩ đại thần kỳ, tỷ như mười sáu phòng hơi nước tự động. Điều này sẽ mang đến lợi ích không tưởng được cho sản nghiệp của anh, chỉ cần RMS Titanic thuận lợi, như vậy đối với RMS Titanic mới là sự tuyên dương lớn nhất.

Anh đã sớm đặt mấy cái phòng xa hoa, ở nửa tháng trước khi đến Mĩ anh có qua xưởng Belfast nhìn bản vẽ chế tạo con thuyền. Ismay đã nói qua, vì trang hoàng dành cho khoang thượng đẳng trên thuyền White Star Line khai cho Harland Wolff một chi phiếu trống.

Anh tính toán lúc trở về nói với Rose, nàng xem, phương tiện giao thông lớn nhất trên thế giới này là do nhà anh cung cấp.

Cho nên vui vẻ chút, không có chuyện gì mà tiền không mua được.

Lúc tới Southampton, anh để lái xe đi nhanh chút, để cho vị hôn thê sớm nhìn thấy RMS Titanic, bị sắt thép khổng lồ mà xinh đẹp làm cho khuynh đảo. Bên ngoài xe tràn đầy người, anh không kiên nhẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Khoang hạng ba bán ra không ít vé, vậy nên trên bến tàu tồn là bình dân muốn lên khoang lớn của Titanic. Nghe nói vì muốn RMS Titanic càng thêm hoàn mỹ nên nhà thiết kế đã thay đổi vài khung cảnh trên khoang tàu, khoang hạng ba có cả bồn rửa bằng đá cẩm thạch và hệ thống sưởi ấm, quả thực là dùng đãi ngộ loại hai mà.

Cal cười nhạt tỏ vẻ, căn bản không cần thiết thiết kế như vậy, bọn họ rất nhiều người thậm chí không dùng vòi nước.

Ô tô chậm rì rì không tiến thêm một chút nào, Cal ngồi bên trong không vui lấy gậy gõ cửa xe, nói với lái xe: “Người nhanh chút, đừng để tôi cảm thấy anh không xứng đáng với chức vị này.”

Lái xe vội vàng ấn còi, đám người bị xua ra bốn phía. Đáng tiếc người quá nhiều, tốc độ xe vẫn không nhanh hơn chút nào, thậm chí càng chạy càng chậm, cuối cùng vì không muốn ngồi trong xe nữa, lái xe chỉ có thể dừng lại cho họ xuống xe. Kết quả không đợi xe ngừng lại, Cal đột nhiên chợt nghe thấy tiếng lái xe kinh hô, anh nhìn theo tầm mắt lái xe chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng leo lên đỉnh chiếc xe.

Cái gì vậy? Cal cảm thấy trên đỉnh xe truyền đến tiếng vang, rất nhanh anh liền ý thức được có người trên đỉnh đầu. Loại cảm giác bị người khác coi thường làm anh vô cùng tức giận, anh lập tức mở cửa đi ra ngoài, hung hăng kêu lên: “Xảy ra chuyện gì?” Anh luôn chán ghét chuyện làm cho kế hoạch hoàn mỹ của anh xảy ra chuyện, xe bị đám đông bên ngoài không di chuyển được, thế nhưng còn có người hạ đẳng leo lên đỉnh xe, leo lên đầu anh.

Anh đi ra khỏi xe rồi ngẩng đầu, tính toán cho tên to gan lớn mật này một chút giáo huấn. Sau đó anh nhìn thấy ánh mắt kia, nó tràn đầy ánh sáng hải dương. Là ánh sáng trong biển cả vào mùa hè, nóng kinh người. Trong một giây kia ý nghĩ trong đầu anh dừng lại, thậm chí nhanh chóng rút lui, tìm được thiếu nữ trong bức tranh sơn dầu kia, màu xanh nhạt giống y đúc trong bức tranh.

Tiếp theo một bóng đen đổ ập xuống, theo bản năng anh muốn tránh ra, nhưng thân thể chưa kịp tránh, một vật nặng đè anh xuống, mà trong mắt anh chỉ thấy khuôn mặt kia, màu xanh kia vẫn còn lưu trong mắt. Ngực mộng đau đến mức làm cho người ta sợ hãi, điều này làm cho anh có phản xạ tìm lao phó đắc lực nhất, “Lovejoy...”

Đó là một cái gì... Trong nháy mắt, anh hoàn toàn mất đi thanh âm, một mảng vàng kim rũ xuống, so với ánh mặt trời càng thêm tiêm điểm, bao trùm mặt anh, vậy anh trong một không gian nhỏ hẹp, trong đó chỉ có anh đối mặt với ánh mắt màu xanh xinh đẹp kia.

Tóc vàng mắt xanh, đây mới là vẻ đẹp hoàn mỹ trong mắt anh.

Nơi bị đè nặng càng thêm rõ ràng, Cal cảm thấy bản thân không thể hô hấp, thậm chí quên bản thân nằm ở trong này làm gì. Bị bắt, bị màu xanh này mạnh mẽ đánh trúng.

Trong nháy mắt, Cal cho rằng bản thân bị chết chìm, hô hấp khó khăn, ánh mắt không chuyển ra được.

Thắng đến khi anh bị tiếng hét kinh hãi của người phục vụ lôi ra khỏi trạng thái thất thần, anh mới nhìn rõ mặt đối phương. . . Đen, căn bản nhìn không ra hình dáng, một con chuột đáng chết vừa bò ra từ nắp cống. Cal rốt cục biết tức giận rồi, anh thế nhưng bị loại người hạ đẳng đè trên mặt đất, đây là bến tàu Southampton, để người hân quen biết nhìn thấy thì trong vòng xã giao anh sẽ bị chê cười.

Thiếu chút nữa liền nhịn không được chửi ầm lên, Cal tức giận tính toán đẩy người không biết từ chỗ nào xuất hiện này ra, ánh mắt đối phương biến đổi, loại ánh mắt màu xanh nhạt tràn đầy sức sống này trở nên vô cùng sắc bén, tiếp theo anh cảm nhận được ngực bị đè nặng, một mảng tóc vàng vướng vào đồng hồ của anh trên cổ tay, một ít tóc còn lại rơi xuống cổ anh, điều này làm cho anh có loại cảm giác mái tóc vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của anh, lại sinh trường ở trên một con chuột đáng ghét, anh có cảm giác muốn nhanh chóng cắt chóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ngoại truyện (2) : Caledon Hockley

Không đợi anh phản kháng, mái tóc bị vướng vào đồng hồ kia trực tiếp bị người kia dứt đứt một đoạn. Tiếp theo bụng anh đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, một bàn tay dùng sức thật lớn ấn xuống vùng bụng mềm mại nhất của anh, bữa sáng chưa kịp tiêu hóa của anh suýt chút nữa nôn cả ra. Sau đó anh trở mắt nhìn tên cướp kia bỏ chạy, đợi đến khi anh được người hầu đỡ dậy thì tên cướp kia đã trực tiếp bỏ chạy.

Giữa ban ngày ban mặt, anh cứ như vậy bị người ta cướp đoạt?

Nước Anh đáng chết, bắc Ireland độc lập đáng chết, phần tử phạm tội đáng chết.

Cal ôm bụng hận không thể tự mình lái xe đuổi theo đám chết con chuột cống đen thui đáng chết kia, anh... Lần đầu tiên anh gặp chuyện nhục mặt như vậy.

Rose ra khỏi xe từ cánh cửa phía bên kia, nàng tràn đầy quyến rũ, nàng mặc chiếc váy của nhà thiết kế người Pháp nổi tiếng cắt may, chiếc mũ rộng vành có dải lụa màu tím, ánh mắt lạnh nhạt không hề gọn sóng. Nàng cầm trong tay chiếc ô che nắng tinh xảo, nghi ngờ nhìn về phía Cal đang ôm bụng, lễ phép hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Bên tai lại đột nhiên truyền đến một thanh âm thanh thúy hò hét, “Đừng lên thuyền.”

Đợi đến khi Rose quay đầu đi tìm nơi thanh âm phát ra, chỉ nhìn thấy bến tàu tràn đầy tiếng động nhộn nhạo của dòng người, sau đó nàng ngẩng nhẹ đầu, dưới chiếc mũ rộng vành là đôi mắt màu xanh thâm sâu, con thuyền chở khách định kì lớn nhất thế giới cứ như vậy đi thẳng vào đôi mắt nàng.

TITANIC.

Cal vội vàng thu hồi biểu tình nhe răng trợn mắt làm mất đi hình tượng quý ông của mình, thân thể thẳng tắp, đi đến bên người Rose, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Anh không sao, xem ra anh nên gặp người phụ trách an ninh ở bến tàu, bọn họ nên quản lý nơi này tốt hơn. Tốt nhất là có thể làm một con đường khác để đám bình dân kia không chen lấn lên đây.”

“Anh nên bảo bọn họ làm con đường dẫn thẳng lên trời, lúc đó anh có thể vĩnh viễn không nhìn thấy những người bình dân vô dụng trong mắt anh.” Rose nhìn không được chăm chọc anh một câu, sau đó vươn tay để người lái xe đỡ lấy, một lần nữa lên xe. Cửa lập tức đóng lại, ngăn cách Cal ở bên ngoài với vẻ mặt không hiểu gì.

Cal nhìn vị hôn thê của mình lại đùa giỡn tình tình, anh hơi tức giận đoạt lấy gây chống từ tay Lovejoy, vì dùng sức quá độ mà bụng anh lại bắt đầu đau đớn, anh vội vã ôm bụng nhìn về bốn phía. Cái tên cướp đáng chết, con chuột tặc tử... Đừng để anh bắt được, bằng không anh sẽ đem nàng nhốt ở trong tù cả đời.

Nhìn bản thiết kế và tự trải nghiệm là hai cảnh quan hoàn toàn khác nhau, Cal tham quan xong phòng nghỉ xa hoa của mình trên tàu, lại nhìn đồ đạc trang trí trong phòng, vô luận là gia cụ phong cách George, hay là phòng tắm có bồn tắm lớn đều làm cho anh cảm thấy chi phí quá trời kia thật không phí phạm. Hết thấy đều hoàn mỹ như vậy, trừ bỏ Rose lấy ra mấy bức họa có hình thù kì quái. Nhân lúc vị hôn thê đi thay quần áo, Cal cố ý đi vào trong phòng, cẩn thận quan sát bức họa của Picasso, không biết nó có cái gì mà làm nàng khuynh đảo đến vậy.

Nhìn một lúc sau, anh đau đầu tới mức không mở được mắt. Chẳng biết về cái gì, nếu bức tranh kia vẽ cảnh địa ngục thì còn được, Picasso vẽ quả thực là đồ đống rác. Thật sự là sự thưởng thức kì quái, Cal làm bộ như chưa từng nhìn bức tranh kia, giả bộ như mình chưa từng nghiên cứu bức tranh kia về gì.

Nhìn đến tranh, anh lại nghĩ tới bức tranh thiếu nữ mình nhìn hồi nhỏ, đến lúc lớn lên anh mới biết thẩm mỹ của mình bị bức tranh kia ảnh hưởng rất sâu. Cho nên anh lựa chọn Rose, bởi vì ánh mắt màu xanh của Rose rất đẹp, so với bức tranh quái đản kia thì đẹp hơn.

Ánh mắt màu xanh, cặp mắt màu xanh anh gặp được ở bên tàu đột nhiên làm anh tỉnh táo lại, Cal vội vàng vút ánh mắt kia ra khỏi não. Kẻ cướp kia!

Bữa tối bảy giờ, phòng ăn xa hoa ở tầng D, buổi chiều anh ở cùng vợ chồng nam tước ở phòng có cây cọ uống trà chiều, sau đó hẹn bữa tối cùng ăn. Cal rất thành thạo với việc giao tiếp, anh có thể dùng thời gian nhanh nhất để hòa mình với đám người cùng đẳng cấp hoặc những người được hoàng thất tin

tường.

Không có vấn đề gì có thể làm khó được anh, nhưng hình như anh có một vấn đề khó giải quyết đó là vị hôn thê. Chờ khi đi đến nhà ăn, mới phát hiện Rose căn bản không có cùng anh đi đến nhà ăn. Anh ở nhà ăn chờ thầm một tiếng, sau đó cáo lui với nam tước phu nhân, xoay người liền hùng hổ hướng cầu thang đi lên, người hầu tới báo cáo, Rose đi đến phía đuôi thuyền.

Làm vợ tương lai của anh, ngay cả bữa tiệc xã giao cũng không tham gia, quả thật là tùy hứng. Anh tức giận hướng sàn tàu đi đến, liếc mắt một cái thì nhìn thấy Rose đứng bên cạnh lan can, bên người nàng còn đứng hai thành viên trong đoàn nhạc RMS Titanic thuê. Một người đàn dương cầm còn một người là chỉ huy dàn nhạc gọi là cái gì Wilde.

Đây là điều anh không thể hiểu được từ Rose, thân là một thực nữ danh媛, luôn thích cùng một số thứ không có tác dụng.

Cal vô lực đưa tay đặt ở trên lưng, ở phía sau Rose đợi một lúc, kết quả nàng căn bản không quay đầu lại, một bên chuyên chú nhìn xuống bên dưới. Có cái gì đẹp mắt chứ, phía dưới không phải là người ở khoang hạ đẳng sao? Không cần thận còn có con chuột chạy tới chạy lui, trừ bỏ một đồng người đi đi dần làm lao công còn có thể làm gì.

Cal đi vào, vừa muốn gọi nàng, Wilde đứng ở bên người Rose đột nhiên quay đầu, sau đó gật đầu tiếp đón anh, vươn tay làm một cái thủ thế im lặng. Vị chỉ huy dàn nhạc sau khi làm thủ thế không lễ phép xong, còn nghiêng đầu, đưa tay đặt ở bên cạnh tai, đây là một cái tư thế lắng nghe.

Cal mặc danh kỳ diệu nhìn hần, anh dừng bước chân lại, đi qua nhìn xuống sàn tàu phía bên dưới. Ánh sáng hoàng hôn chiếu xuống sàn tàu một màu kim bích huy hoàng, mỗi người —— người đi dân, quý tộc, nam nhân, nữ nhân đứng ở bên cạnh cây cột cách không xa lan can, vô số người vây ở nơi đó.

Không có người nói chuyện, yên tĩnh ngay cả biển cũng yên lặng.

Chính là phần yên tĩnh này, làm điệu nhạc thê lương từ kèn Harmonica không ngừng bay xa. Cal đi đến bên cạnh lan can, đưa tay đặt lên trên lan can, chỉ cần tập trung lực chú ý, thanh âm của kèn Harmonica sẽ chui vào tai mỗi người.

Tiếp đó anh nhìn thấy cô, quần áo tả tơi, ngồi ở bên cạnh lan can thuyền, cúi đầu thổi kèn Harmonica. Cuối cùng ánh mắt dừng trên mái tóc màu vàng kim kia, giống như cả thế giới vì cô mà ngừng chuyển động, thẳng đến cô diễn tấu xong khúc nhạc kia.

Cal đột nhiên cảm thấy cô rất quen thuộc, phần quen thuộc này làm anh sinh ra nỗi đau buồn quý dị.

“Khúc nhạc này thật xinh đẹp, tên của nó là gì.” Rose lên tiếng hỏi, biểu cảm của nàng rất ôn nhu, giống như bị tiếng kèn Harmonica đã động tới tâm lòng.

“Trước kia theo chưa từng nghe qua, nó nói cho chúng ta biết một câu chuyện xưa, chuyện xưa rất mỹ lệ.” Wilde nhẹ giọng trả lời, hần còn gọi nghệ sĩ dương cầm bên cạnh hỏi, “Percy, anh có nghe qua không?”

Nghệ sĩ dương cầm trầm tư một chút, phi thường tiếc nuối lắc đầu.

“Xem ra đó là chuyện xưa chỉ thuộc về nữ hài này.” Wilde nhìn chằm chằm phía dưới, lộ ra một nụ cười chân thành.

“Bất quá là làm xiếc.” Cal sau khi nghe xong, quyết đoán có kết luận, nhìn xem một thân quần áo dơ bẩn, vừa nhìn thấy chính là kẻ lang thang ăn ngủ đầu đường hoặc là ngủ ở dưới cầu, kẻ lang thang thổi kèn Harmonica ăn xin, loại chuyện này quả thực nhìn quen lắm rồi.

Wilde cùng Percy Tyler kinh ngạc nhìn anh một cái, sau đó ă ý cúi thấp đầu xuống. Chỉ huy dàn nhạc vỗ bả vai nghệ sĩ dương cầm, “Percy, chúng ta phải bắt đầu rồi, đêm nay chúng ta khúc nhạc đầu tiên chúng ta diễn khúc sông Danube màu lam đi.”

“Chúng ta có thể diễn tấu đoạn kèn Harmonica này sao?”

“Vậy thì phải hỏi đứa trẻ kia một chút, khách nhân cũng không nghe âm nhạc không có tên.”

“Người sai lầm rồi, Henry, cho dù có tên bọn họ cũng không nghe.” Nghệ sĩ dương cầm cười cùng chỉ huy dàn nhạc đi trở về, rất nhanh liền biến mất ở trên sàn tàu.

Cal nhìn thấy Rose cũng quay đầu nhìn anh, ánh mắt kia cùng hai người vừa rồi giống nhau như đúc. Anh ănh hạ nuốt xuống ngụm khí ở cổ họng, nói với Rose: “anh nghĩ nam tước Scotland đang chờ chúng ta, không cần vì màn biểu diễn kia mà làm lỡ chính sự.”

“Chính sự? Anh gọi cái là xã giao đối trá kia là chính sự sao?” Rose không thể tin được nhìn anh, tiếp đó nhấc tay khỏi lan can, xoay người bước đi, “Anh vĩnh viễn không biết cái gì mới gọi là những thứ tốt đẹp nhất.”

“Cái gì... Đối trá? Những thứ tốt đẹp?” Cal khinh thường cười ra tiếng, anh bước nhanh đi theo bước chân của Rose, tính toán để vị hôn thê của hần biết nếu cứ làm vậy anh sẽ tức giận. Đi qua hai bước, anh dừng lại, ôm ngực, chậm rãi nhũ mảy, cái cảm giác quen thuộc kia lại truyền đến. Trong giây lát, Cal đột nhiên ý thức được bản thân bỏ qua cái gì.

Kia đầu tóc màu vàng, kia một thân quần áo dơ bẩn lam lũ, kia ánh mắt màu xanh nhạt. Anh xoay người, bỗng nhiên liền nhìn thấy bóng dáng đứng thẳng lên, đứng ở trên lan can, cô đứng thẳng tắp như vậy, giống như giấy tiếp theo sẽ bay mất.

Cal thân thủ bắt lấy lan can, ngừng thở, nhìn bóng lưng kia, ánh sáng của buổi hoàng hôn sắp biến mất. Bức tranh thiếu nữ ẩn giấu trong đầu anh lại một lần nữa xuất hiện.

Anh nghe được thanh âm của mình run run vang lên, “Lovejoy, bắt lấy nàng.” Nói xong anh lập tức tỉnh táo lại, đề cao thanh âm bổ sung, “Nàng là kẻ cướp kia.”

Cái gì mà bức tranh thiếu nữ chứ, căn bản là tên trộm.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 24: Ngoại truyện (3): Caledon Hockley

☆ Editor: Thủy Nhục Lam

Đứng, một kẻ trộm. Mặc quần áo dơ bẩn như được nhặt ra từ đồng rác, kiếm ăn ở tầng dưới cùng của xã hội.

Cal chưa từng có cảm giác bản thân mình nóng, anh dùng sức nắm lấy cổ áo, vội vã từ tầng dưới cùng của sàn tàu đi lên trên. Bắt được kẻ trộm, anh rất nhanh có thể lấy lại được chiếc đồng hồ kia. Không quên lấy cái đồng hồ vì lý do gì... Cal nghĩ vừa rồi mình chạy đến nhìn xuống khoang dưới chỉ để nhìn một tên tội phạm biểu diễn. Điều này là cần thiết, chỉ có anh mới nhận ra được đó là tên trộm. Có lẽ căn bản không cần đến nhận diện, chỉ cần anh phân phó một tiếng không cần biết đó là ai, trực tiếp định tội là được.

Bây giờ anh nên làm gì?

Cal chạy đến gian hút thuốc tầng A, tựa vào lò sưởi cao hai mét hút xì gà. Anh từng cùng vài người quý tộc tán gẫu về thể cục chính trị đương thời, cùng tán gẫu danh sách hàng hóa có thể sinh ra lãi.

Đó là lĩnh vực anh am hiểu và kiêu ngạo, anh luôn có thể từ trong đồng hàng hóa tìm ra những thứ có thể sinh lời. Cal ở gian hút thuốc đợi một lúc, hoàn cảnh quen thuộc làm anh thả lỏng vài phần, anh tận lực không nghĩ đến cái đồng hồ hoặc là ánh mắt màu xanh kia.

Thời gian hút thuốc càng lâu, Anh nhìn thấy Rose và mẹ của nàng đứng bên cạnh cầu thang ở phòng chờ, hẳn có lẽ nên cùng bà hàn huyên vài câu nhưng không biết vì sao anh lại cảm thấy mệt mỏi.

Cal lần đầu tiên cảm thấy lòng có dư mà lực không đủ, cái cảm giác ngực buồn bức khó chịu lại bắt đầu xuất hiện. Anh lập tức về phòng của mình, bồi hồi đi qua đi lại mấy lần, thẳng đến khi đề nên được buồn bức xuống đáy lòng. Sau đó anh mở quầy rượu ra lấy một chai rượu rồi rót cho mình một ly Brandy, bàn tay chậm rãi cọ xát cái ly, ngửi rượu rồi một hơi uống hết ly rượu.

Đợi đến khi rượu phát huy công hiệu, Cal mới cảm thấy mình thoải mái một ít. Anh đi đến sàn tàu của mình rồi nằm lên trên ghế nằm, mặt không biểu cảm tiếp tục rót rượu. Ly thứ hai anh mới đổi cách uống, từng ngụm từng ngụm nhỏ, vô cùng tao nhã uống hết ly rượu. Uống say, trong đầu anh lại bắt đầu những suy nghĩ trật đường ray. Anh lại nghĩ đến đôi mắt màu xanh kia, lúc đầu anh nghĩ đó là của vị hôn thê, nhưng là rất nhanh anh liền rõ ràng, những cái anh đang tưởng tượng là những hình vẽ mơ hồ.

Anh nghĩ tới những thứ linh tinh, da trắng như tuyết, mái tóc vàng kim, đôi mắt xanh biếc.

Một thiếu nữ, ngồi ở trong tranh sơn dầu nhìn anh.

Tranh sơn dầu là năm 1526, thời kì văn hóa phục hưng lỗi thời. Anh đại đột luôn luôn hỏi, nàng là ai, sao nàng không đi ra. Cái loại nhan sắc này đánh sâu vào trực quan của anh, làm anh trực tiếp biến nó thành thẩm mỹ quan của mình. Làm cho anh khi chọn phụ nữ luôn thiên hướng nhan sắc này mà chọn, bao gồm cả vị hôn thê bây giờ, ánh mắt cũng là màu xanh.

Cal tiếp tục uống rượu, đầu óc anh không rõ lắm, rượu rơi vài giọt xuống quần. Thậm chí vừa rồi còn cảm thấy có người ở trong phòng sinh hoạt chung chạy tới chạy lui, anh nhướng người lên nhìn qua cửa kính sàn tàu, cái gì cũng không có.

Mang theo chai rượu, cầm trong tay ly rượu, anh cười hề hề đứng lên, từ sàn tàu đi đến phòng sinh hoạt chung, nghĩ đến vào trong phòng tắm tắm một cái. Trong não nhan sắc kia luôn mơ hồ lơ lửng, điều này làm bước chân của anh lảo đảo. Thật vất vả nhìn thấy cửa, trực tiếp lấy tay đẩy cửa vào, bên trong vang lên tiếng nước như tiếng thủy tinh vỡ, rào rào chui vào trong lỗ tai của anh, Cal hơi mơ hồ trong tầm mắt chợt xuất hiện một bóng dáng màu trắng tuyết.

Đột nhiên trong lúc đó, anh cái gì cũng không nghe thấy, tất cả yên tĩnh kì lạ.

Nhan sắc mơ hồ, như là một thanh đao bén nhọn, hung hăng đâm thẳng tới mắt anh, chui vào trong ngực, nháy mắt rõ ràng lên, ánh mắt màu xanh nhạt như bầu trời buổi sáng, từ trong bức tranh bước ra. Cal chỉ ngây ngốc nhìn nàng, sợi tóc màu vàng ẩm ướt xõa xuống ngực nàng, những giọt nước sạch sẽ lướt qua khuôn mặt nàng sáng long lanh.

Anh phát hiện, bức tranh cũ kĩ kia bay mất, từng chút từng chút một bị ánh mắt màu xanh nhạt của nàng nghiền nát. Cal rớt cuộc nhớ không nổi bản thân vì sao muốn sa vào trong đó, đầu óc của anh càng thêm hỗn loạn, anh cảm thấy mình đang nằm mơ, mơ một giấc mơ đẹp làm xương cốt của anh phát run.

Anh thậm chí cảm thấy mình nên đi lên vài bước, đi sờ sờ nàng, nhìn xem có phải là bức tranh sơn dầu hay không.

Nàng thân thể tuyết trắng, tứ chi thon dài tinh tế, mái tóc màu vàng cùng ánh mắt màu xanh... Ở trường hần?

Cal nháy mắt cảm thấy hơi thất kinh, anh cũng không biết mình hoảng sợ cái gì, ly rượu trong tay chảy xuống, âm thanh thanh thúy làm anh giật mình, anh hù con quay không có trục, nhanh chóng lùi lại vài bước. Sau đó giống như một quý tộc chưa trải việc đời, cúi người xin lỗi, “Thật có lỗi, tôi đi nhầm chỗ.” Trí nhớ của anh càng thêm hỗn loạn, chẳng lẽ đi đến phòng cách vách? Hay là anh đang nằm mơ, anh không dám nhìn trộm nàng lần nữa, mái tóc dài xòa xuống, từng giọt nước chảy dài xuống tới bụng.

Một loại cảm giác khô nóng khó chịu chạy thẳng tới bụng. Cal theo bản năng bảo trì phong thái quý tộc, anh giống như binh lính bị bại trận, vội vàng tháo chạy. Miệng anh nói gì anh cũng không nhớ rõ, chỉ muốn thoát khỏi ánh mắt màu xanh tràn ngập lửa giận kia.

Anh lao đảo dùng sức chạy tới cửa, ý đồ tỉnh lại từ trong giấc mộng. Chân dẫm lên mảnh thủy tinh, Cal hơi hoảng hốt xoay người nhìn xem bốn phía. vách tường hoa lệ, lò sưởi thiết kế sát bên tường, gia cụ hoa lệ, còn có quầy rượu của anh. Không sai mà, anh đột nhiên tỉnh táo lại, đây là phòng của anh.

Đợi chút, vừa rồi... Nữ nhân kia là ai?

Cal mộng vài giây, còn làm đầu óc anh chuyển động chậm hơn bình thường nhiều. Chẳng lẽ anh vừa mới nhìn thấy đều là ảo giác, vậy nhìn lại vài lần nghiền cứu một chút, Cal kinh nghi lập tức chuyển thân đẩy cửa ra, “Chờ một chút, đây là phòng của tôi.” Nhưng khi liếc qua bồn tắm thì không thấy người, trên sàn tất cả đều là nước, Cal ngăn người, còn chưa kịp phản ứng thì hạ thân truyền đến cảm giác đau nhức tới mức không chịu được. Loại cảm giác đau đớn này giống như có người đánh gãy xương cốt toàn thân, sau đó xương cốt vỡ vụn, tất cả đau đớn đều tụ lại một chỗ, anh trực tiếp quỵ rạp xuống mặt đất, chỉ có thể làm động tác hít khí.

Chuyện xảy ra kế tiếp thực sự là một hồi ác mộng. Cal chưa từng trải qua chuyện gì mà làm anh muốn nổi điên như vậy. Nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện trong bồn tắm của anh sau khi cho anh một cú vào bụng, vô cùng dùng sức đá anh một cước. Cal bị đá tới mức tất cả đồ trong bụng đều phun ra, may là miệng anh nhét khăn lông.

Lúc nữ nhân kia kéo anh đến phòng sinh hoạt chung, mái tóc ẩm ướt bao trùm lên mặt anh. Mũi Cal đều là hơi nước, còn có trên người nàng như có như không hương vị nữ nhân sau khi tắm xong. Loại hương vị này làm anh rất dễ chịu, anh cảm thấy bản thân rất đau, so với bị mấy chiếc ô tô nghiền qua đều thống khổ hơn. Phía trên đau nhức truyền tới bụng, tất cả làm anh thấy đau đớn hơn.

Loại thống khổ này làm anh cực độ tức giận, không có người nào dám đối xử với anh như thế, lần đầu tiên nghĩ tới giết người.

Thẳng đến khi anh bị ga trải giường trói chặt lại, Cal mới chính thức ý thức được, anh gặp được một tên cướp xâm nhập bất cóc. Mồ hôi lạnh từ trong cơ bắp đang run rẩy chảy ra ngoài, anh dùng cái mũi khó khăn hô hấp. Tên cướp kia quăng anh trên sàn nhà, bỏ chạy vào trong phòng tắm, Cal khăn cấp nghĩ muốn thoát khỏi trói buộc, nhưng là vô luận anh giãy dụa thế nào, đều không có cách nào xé mở ga giường bỏ ra.

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, động tác của Cal lập tức cứng ngắc, giương mắt nhìn thì chỉ thấy làn váy bay qua mặt anh. Anh gian nan hạ ánh mắt. Anh phát hiện nữ nhân kia chạy ra khỏi phòng, anh lập tức lại bắt đầu nỗ lực giãy dụa. Không giãy dụa được hai cái, cái kia tóc tai bù xù nữ nhân từ trong phòng cầm lấy cái hộp chạy ra, nhìn cũng không nhìn anh một cái, trực tiếp ngồi lên trên đất, làn váy màu trắng gạo uốn lượn thành đường cong xinh đẹp.

Cal giương mắt nhìn thấy nàng an vị ở cách đó không xa, tóc dài phân tán ở trên gương mặt, tư thế bây giờ của anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt như ẩn như hiện của nàng, điều này làm cho anh không thể nhớ được khuôn mặt của tên cướp vừa rồi. Vừa rồi trong phòng tắm, Cal nhớ tới một thân trần truồng vừa nãy, chỉ cảm thấy phía dưới càng thêm thống khổ.

Nữ cường đạo trầm mặc nhìn vào gương, nàng tạo ra cho người ta cảm giác hít thở không thông, Cal không thể đoán được nàng làm gì tiếp theo. Từ sắt ở trong phòng anh có một số lượng lớn tiền, còn có hải dương chi tâm quý giá. Chẳng lẽ nàng đang suy nghĩ nên dùng cách gì để ép anh nói ra mật mã, Cal sau khi nghĩ ra được đáp án đáng tin này thì tỉnh táo lại, chỉ cần nàng mở miệng ép hỏi, anh liền có cơ hội cùng nàng đàm phán, sau đó Cal vận vẹo thân thể, ý đồ để bản thân thoát khỏi khó cảnh.

Anh nâng mắt cảnh giác nhìn nàng, đánh giá nàng, dự đoán bước tiếp theo nàng sẽ làm. Tiếp đó anh nhìn thấy nữ nhân kia vén tóc lên, nàng dùng động tác rất thông thạo vén sợi tóc phân tán thành búi tóc, từng sợi từng sợi, Cal rốt cục nhìn thấy mặt nàng.

Một khuôn mặt vẫn còn trẻ, vương chút non nớt.

Nàng cuốn hết tóc lên lộ ra cằm cổ trắng nõn. Ngón tay thon dài cẩn thận vuốt ve gương mặt, giống như nàng không biết khuôn mặt này, nàng đang cố gắng phân biệt nó.

Cal cảm thấy trường hợp này có vẻ quái đản mà duy mỹ.

Anh nhìn nàng bắt đầu hoá trang, động tác của nàng nghiêm cẩn đáng sợ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gương, thần thái giống như đang đang tạo ra một

tác phẩm nghệ thuật.

Ánh mắt màu xanh nhạt, ánh mắt từ rục rủa biến thành tĩnh lặng, nàng lộ ra một chút điềm tĩnh mỉm cười ngọt ngào. Cal không thể tin nhìn nàng, giống như cảnh trong mơ. Nàng đứng lúc thức dậy, Cal gần như quên nữ nhân này là cường đạo, cánh môi vốn mất đi huyết sắc sau khi bôi vẽ lên giống như cánh hoa hồng, móng tay được xử lý sạch sẽ không thấy chút bẩn nào, nàng trộm váy nhưng lại giống như nó được may vì nàng.

Tầm mắt của Cal đã bị nàng bắt mất, lúc nàng ở trên địa bàn của anh đi tới đi lui, liền giống như anh là kẻ trộm mà nàng là chủ nhân.

Sau đó nàng tao nhã mà hàm xúc nở nụ cười, ánh mắt trong trẻo nhìn anh, thật giống như bọn họ quen biết nhiều năm. Một giây sau nàng quay người bước ra ngoài cửa.

Cal bật thốt lên muốn gọi nàng lại, không cho đi. Miệng lại chỉ thốt ra tiếng rên rỉ, anh ra sức giãy dụa, muốn rống giận với nàng không cho đi.

Đúng vậy, không cho đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ngoại truyện (4): Caledon Hockley

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

“Tiên sinh, người làm sao vậy?” Nhân viên phục vụ vừa đi vào hô to, hấn để mâm rượu lên mặt bàn, cuống quýt chạy tới bên người Cal rút khăn lông trong mồm anh ra.

Cal căn bản không có để ý tới tâm tư người khác, tức giận, kích động, điên cuồng trộn lẫn vào với nhau thành một khối, làm tiếng kêu của anh hơi cuồng loạn, “Bắt lấy nữ nhân vừa rồi cho ta, cái nữ nhân đáng chết.”

Lovejoy vừa khéo đi vào, ông ta nhìn thấy Cal trong nháy mắt, hơn nữa anh hò hét, vị lão nam nhân có sức quan sát kinh người chạy vội tới ngoài cửa. Ông ta ở hành lang nhìn lung tung, ý đồ nhìn nữ nhân mà Cal la hét muốn bắt. Đáng tiếc ông ta rất nhanh liền hiểu rõ, ông ta không có nhiều manh mối nhận dạng, cũng không có nhìn thấy tội phạm thất kinh chạy trốn, cho nên ông ta vô công mà quay trở về.

Cal được nhân viên phục vụ tháo bỏ ga giường, anh ảo não rên rỉ vài tiếng, gần như không thể đứng lên, được nhân viên phục vụ nâng dậy, anh vội vàng vọt tới phòng tắm nôn ra hết những gì anh mới ăn. Rượu mới uống, đồ ăn trong tiệc tối, còn có một chút hoa quả toàn bộ nghiền ép lên thực quản của anh, làm anh càng thêm thống khổ.

Hắn chống tay lên trên bồn rửa mặt, mặt đầy mồ hôi, sắc mặt xanh mét. Hô hấp làm nơi bụng bị đá càng thêm đau đớn, hơn nữa bụng đau đớn càng làm anh không thể di chuyển.

Lovejoy đi vào, ông ta nói: “Đã đề tổng quản đi gọi bác sĩ, Hockley tiên sinh.”

Cal đột nhiên sốt ruột hỏi, “Có nhìn thấy nàng không?”

“Nàng?” Lovejoy khó có khi lộ ra biểu cảm mờ mịt, tiếp theo phản ứng trở lại nói, “Là 'Nữ nhân' tập kích ngài sao?” Kỳ thực ông ta thật nghi ngờ, một nữ nhân sao có thể đánh một nam nhân to lớn như vậy?

“Mặc váy màu trắng gạo, tóc vàng, trên đầu cài kẹp tóc bướm bướm của Rose, còn có nàng cầm trong tay một cây quạt.” Cal tức giận hất tay của nhân viên phục vụ ra, anh đè bụng mình lại, bởi vì động tác mạnh làm cảm giác đau đớn càng thêm rõ ràng.

Lovejoy đột nhiên quay đầu, ra bên ngoài nhìn, neho mắt lại, vừa rồi ông ta vừa khéo gặp thoáng qua nữ nhân kia.

“Nàng nhất định ở thượng đẳng khoang.” Cal căn vặn nỗ lực đè nén hô hấp mang đến thống khổ, anh đột nhiên cười lạnh hai tiếng, đột nhiên bùng nổ cao giọng nói, “Nàng mặc quần áo đều là ta bảo người cho người mua, tất cả đều là tác phẩm của nhà thiết kế tốt nhất, nàng tuyệt đối là vì lần vào thượng đẳng khoang mới có thể ăn cấp quần áo.”

“Người còn bị mất cái gì không? Tiên sinh.” Lovejoy bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía, ông ta biết làm cách gì để tìm được manh mối nhanh nhất của tội phạm. Rất nhanh ông ta liền nhìn thấy cái gì đó bất thường, ông ta bước nhanh đi đến bên cạnh bồn tắm lớn, khom người dùng hai ngón tay cẩn thận nhấc lên quần áo bẩn thỉu của nam, một bức tranh phác họa liền rơi xuống. Lovejoy tiếp tục rũ vài lần, mười đồng tiền đô la cùng vé tàu cũng bay ra.

“Không có.” Cal không chút do dự phủ nhận, nói xong chính anh mới kinh nghi bất định đứng lên, không quá khăng định thấp giọng nói, “Nàng không có lấy cái gì, chỉ là quần áo, những thứ này Rose có mấy hòm”

“Vé tàu hành khách tên là Albert, nam tính, khoang thuyền tầng G, bình dân.” Lovejoy xác định bản thân không thể lấy được thông tin hữu dụng gì từ

trong bộ quần áo này, ông ta cầm lấy vé tàu và bức tranh.

“Nàng là nữ.” Cal nói lời son sắt bác bỏ, anh dùng lực nói xong lại ghé vào bồn rửa mặt nôn khan vài tiếng, một cú cựa kia đá anh tới mức lực phủ ngũ tạng lệch vị trí. Tiếp đó anh nhớ tới cái gì, cấp tốc quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm bộ quần áo của kẻ lang thang, đầu óc anh tự động đem hình ảnh này hợp lại. Bến tàu bị trộm mất đồng hồ, đuôi thuyền nghe được thanh âm kèn Harmonica, còn có lúc xác nhận nàng là trộm, đáng về nàng cúi đầu ngồi ở ghế tựa. Rất nhanh, anh rốt cục nhớ tới gương mặt sạch sẽ trắng nõn của nàng... Tên trộm, kẻ cướp, con chuột cống đáng chết...

Cùng một người, là cùng một người.

Một thứ gọi là lừa gạt mãnh liệt thiêu đốt anh, Cal tùy tay lấy cái cốc trên giá hung hăng đập lên trên bồn rửa mặt. Anh bị một nữ nhân là kẻ lang thang đùa giỡn, nàng chính là một người giả dạng danh viện.

Nàng cướp đi đồng hồ của anh, còn chết cũng không thừa nhận. Nàng lấy trộm quần áo, tính toán chim sẽ biến thành phượng hoàng đi đến thượng đẳng khoang quyền rũ nam nhân sao?

“Bắt lấy nàng, đi tìm người duy trì an ninh, nhốt nàng lại.” Cal cảm thấy bản thân khó chịu đều là lỗi của nữ nhân ở hạ đẳng khoang kia, chỉ cần nhốt nàng lại anh sẽ khôi phục bình thường.

Lovejoy cầm lấy bức tranh phác họa, cẩn thận quan sát, không đợi xem vài lần, tờ giấy trong tay bị người khác cướp đi. Cal đoạt lấy bức phác họa, mặt không chút biểu cảm nhìn nam nhân trong bức họa, hừ, tiểu bạch kiểm.

“Đây là cái gì?” Cal nắm tờ giấy, làm khuôn mặt trên tờ giấy xuất hiện nếp nhăn

“Đại khái là người rất quan trọng với nàng.” Lovejoy lạnh nhạt phỏng đoán, “Có thể là người nhà, nhưng càng có khả năng là người yêu. Chỉ có nữ nhân đang yêu mới có tình thú mang bức họa người yêu đặt bên người thôi.”

“Người yêu?” Cal buồn cười lặp lại, “Người yêu của nàng? Cũng là ở khoang hạng ba?” Tờ giấy phồng tay làm Cal vo lại, cuối cùng lại ma xui quỷ khiến nhét bức họa vào trong túi, tay hướng lên trên kéo cổ áo, ý đồ muốn hủy đi cảm giác khó chịu này. Sau đó tay anh chống thắt lưng, tựa vào bồn rửa mặt, nói với Lovejoy: “Chúng ta nhanh chút đi tìm, nàng đi không xa.”

Lovejoy nhìn thoáng qua anh, tiếp đó bước nhanh đi đến trước mặt Cal, tay duỗi ra đè lại bụng anh. Cal không có phòng bị, đau đến hít một ngụm khí lạnh.

“Hắn là úc thương, ở bụng, để bác sĩ kiểm tra sau đó ngài phải nằm nghỉ ngơi, bụng bị đá không nên vận động kịch liệt.”

Cal không kiên nhẫn bắt lấy tay Lovejoy, thấp giọng hung ác nói với ông ta: “Ta nói, tìm được nữ nhân kia, ta muốn tìm được nữ nhân kia.”

“Ta biết nàng lớn lên trông thế nào, tiên sinh.” Lovejoy mặt không biểu cảm, lạnh lẽo nói.

“Ta cũng biết.” Cal rốt cục không thể nhịn được nữa, anh nhìn mình trong gương, tóc tai tán loạn như người bị ngã ngựa. Sau đó anh lấy từ trong túi ra một cái đồng hồ, mở ra thấy, “Bây giờ bên ngoài có rất nhiều người, nàng không phải là hành khách của khoang này, không có cách nào trở lại phòng trong khoang thượng đẳng. Cho nên nàng nhất định đi tới sân tàu tản bộ, phòng đọc, phòng nghỉ nữ tính hoặc nhà ăn.”

“Hoặc là nàng sẽ lợi dụng ưu thế nữ nhân của mình, thông đồng với nam sĩ khoang thượng đẳng, theo ta thấy, nàng bộ dạng cũng không tệ.” Lovejoy tiếp tục nói tiếp, ông chỉ là đem mọi chuyện có khả năng nói ra, nói xong mới phát hiện Cal dùng ánh mắt vô cùng đáng sợ trừng mình, mặt không còn chút máu, nhìn như ác quỷ.

Cuối cùng Cal rốt cục gạt đầu, nghiêng răng nghiêng lợi thừa nhận: “Lớn lên thật không sai.”

“Ta đi gọi tới phòng giữ an ninh.” Lovejoy sờ soạn súng trong túi áo, ông ta mặt lạnh như tiền đi ra ngoài.

“Trở về.” Cal đột nhiên hữu khí vô lực quát khế.

Lovejoy quay đầu, mặt không hiểu.

“Người đi lại đỡ ta một chút, ta với người cùng đi.” Cal tay ôm bụng, chỉ cần hô hấp cũng cảm thấy đau đớn khó nhịn.

Lovejoy mặt lộ vẻ không đồng ý, ông ta vừa muốn nói gì, Cal lại trở về soi gương, một bên ghét bỏ nói với nhân viên phục vụ, “Giúp ta làm, chỉnh sửa lại một chút.”

Lovejoy,...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngoại truyện (5): Caledon Hockley

Từ tầng B đi xuống tầng D là chuyện thật sự không thoải mái. Cal lần đầu tiên biết, ngay cả đi đường cũng cần người đỡ, nhưng lại không thể đi thang máy. Bởi vì anh phải tìm cho được nữ nhân đã hại anh thành như thế này, oán hận đập tay lên lan can cầu thang, sau đó anh nhanh chóng rút tay lại lắc lắc.

“Cal, ngủ ngon.” Một người phụ nữ trung niên mặc váy dài, tay cầm túi xách thời thượng đi qua bên người Cal.

Cal lập tức đứng thẳng thân thể, dựa lưng vào lan can cầu thang, đỡ lấy tay đối phương, khom người lưu lại trên bao tay màu trắng của quý phụ một cái hôn. “Phu nhân, thật cao hứng khi nhìn thấy người.”

“Nghe nói ngài muốn tới Philadelphia tham gia lễ đính hôn, chúc mừng.” Vị nữ sĩ đầu đội mũ lông trắng đứng lại hàn huyên.

“Cám ơn, hi vọng đến lúc đó ngài có thể tới tham gia.” Tay Cal để lên tay nắm trên lan can cầu thang, một tầng mồ hôi ở trong lòng bàn tay toát ra.

“Đương nhiên, vị hôn thê của ngài rất xinh đẹp.” Người quý phụ mỉm cười với anh sau đó đi lên trên cầu thang.

Dáng đứng buộc chặt của Cal lập tức nhũn ra, anh cảm thấy trên bụng nhất định có một mảng tím bầm. Tiếp đó bước chân anh hỗn loạn nhanh chóng đi xuống cầu thang, nắm lấy tay vịn tới mức nổi gân xanh. Anh ánh mắt sắc lẹm nhìn xung quanh, không bỏ qua bất cứ một nữ nhân mặc váy trắng nào.

Lovejoy vốn muốn tới đỡ anh, nhưng bị Cal hất ra, anh không chút khách khí nói với nam phó của mình: “Ngươi muốn người khác chê cười ta sao? Ta nhất định phải bắt được nữ nhân kia, kẻ lừa đảo, nàng rất thành thạo trong việc này, quả thực chính là kẻ có tiền án lừa đảo.” Nói xong, anh đột nhiên cảm thấy ngoại trừ đau đớn trên bụng anh còn cảm nhận được một loại cảm thụ khác, rất khổ sở. Anh vội vã ngừng hô hấp ý đồ làm ngừng lại cảm xúc chưa bao giờ xuất hiện trong anh, sau đó tiếp tục nhấn mạnh, “Nàng nhất định có mục đích, rất có khả năng nàng đang tính toán lừa đảo một quả lớn”

Lovejoy mặc dù không hé răng đi sau Cal, nhưng ông đánh giá lại cổ chủ mà ông quen biết, bọn họ đang tìm một tiêu siêu lừa đảo tội ác tày trời. Đến sàn tàu tầng D, đi đến chỗ thuyền viên phụ trách quản lý khoang này, Lovejoy đi qua cùng hân trao đổi.

Cal tay chống tay nắm trên lan can, anh chậm rãi tỉnh táo lại, trong lồng ngực thiêu đốt làm anh tỉnh táo lại từ trong lửa giận thống khổ, anh dùng chút lí trí còn sót lại cẩn thận hồi tưởng lại hành động bản thân vừa rồi, cảm thấy loại hành động tìm kiếm này thật sự là sai lầm. Anh không nên ở cái địa phương quý quái này chịu đựng đau đớn để tìm một tên lừa đảo, mà là nên để Lovejoy dẫn mười mấy người đội viên ở đài an ninh đi truy lùng, nhưng lại muốn để nam phó đi bắt nàng, để nàng không thể tiếp tục nhảy nhót nữa.

Anh lộ ra nụ cười nhạo báng châm chọc, chân tướng là mê muội. Tiếp đó gương mặt tính toán sai sử nam phó một tiếng, chuẩn bị rời đi, Cal cứng ngắc. Anh hơi nghi ngờ đi lên trước vài bước, phòng tiệc của sàn tàu tầng D luôn mở rộng cửa, cột chống màu trắng, đường cong đơn giản, nâng đỡ trần nhà ăn.

Anh không quá xác định anh đang tìm ai, chỗ này cùng trong sảnh có khoảng cách khá lớn. Lập tức anh gọi Lovejoy tới, chỉ vào một cái bàn trong nhà ăn, nói với ông ta: “Nàng ở nơi đó?”

Người thuyền viên mặt nghi ngờ đi qua, hỏi nhân viên canh cửa. Cal căn bản không thấy hân đang hỏi cái gì, mà là chậm rãi đi đến cửa nhà ăn, mà trong mắt anh cái bàn từng chút từng chút lộ ra rõ ràng, ánh sáng đèn điện rõ như ban ngày, Cal rốt cuộc thấy rõ.

Nàng ngồi ở chỗ kia, miệng hàm chứa mỉm cười, sạch sẽ nhìn không thấy dấu vết của người hạ đẳng. Mà lúc hoàng hôn, Cal vô cùng xác định nàng là người cầm cái kèn hồng thời và làm xiếc ở sàn tàu. Kỳ quái, vì sao không có người vạch trần nàng, trên người nàng mặc quần áo là của anh, vé tàu có lẽ cũng là nàng trộm của người khác, nàng ngay cả đôi giày cũng không có.

Nhưng nữ nhân này lại ngồi trong khoang thượng đẳng, tay cầm ly rượu, nhất cử nhất động đều như quý tộc. Cal ở xa xa quan sát, ý đồ tìm ra dấu vết quần áo thô tục, nhưng rất nhanh anh liền phát hiện, anh làm tất cả đều là vô ích.

Anh nhìn nữ nhân kia cười cười nói nói với lão nam nhân... Được rồi, Cal thừa nhận, làm người thiết kế con tàu, Andrew còn không tính là già.

Chẳng lẽ cái nữ nhân kia không biết, nàng đang lừa đảo người trong ban lãnh đạo cao nhất của RMS Titanic sao? Chỉ cần Andrew muốn điều tra, nàng rất nhanh sẽ bị bắt, giống y như con chuột xấu xí. Cal cảm thấy mình có loại tâm tính ác liệt, muốn nhìn nàng lừa đến khi nào, chẳng lẽ nàng còn có thể thông đồng cùng Andrew? Đây chính là một vụ gièm pha lớn. Anh sung sướng khi người khác gặp họa mà cười lạnh, tay đang ôm bụng hung hăng nắm chặt lại, đến lúc đó nàng sẽ bị nhốt vì tội lừa đảo.

Nhưng rất nhanh, Cal phát hiện nàng quay đầu lại, cặp mắt màu xanh nhạt kia không có chút gì gọi là nhất gan khi ở xã hội thượng lưu, bình tĩnh nhìn anh một cái, gần như không có chút sợ hãi nào, nàng uống hết rượu trong ly, đứng dậy bước đi. Một chút cũng không giống như là đang chạy trốn chết, thậm chí lúc nhìn anh cũng không chút chột dạ nào, phảng phất như anh là người rầu ria không đáng kể.

Ánh mắt này làm Cal tức giận, anh gần như không chút do dự chỉ tay vào bàn ăn, chỉ vào nữ nhân so với heo còn chạy nhanh hơn, thanh âm run run mà âm ngoan nói: “Chính là nàng, ta vô cùng xác định.”

Cho ngươi chạy, ta cho ngươi chạy!

Cal hung hăng hít một hơi, anh phát hiện lí trí còn sót lại của mình đã hoàn toàn biến mất, anh thậm chí phải bắt được kẻ lừa đảo này.

Sau đó anh tận mắt thấy kẻ lừa đảo bị người cản lại, anh chờ nhìn thấy nàng thất kinh, hoảng sợ lộ ra dáng vẻ chật vật, Cal gần như phải nhẫn nhịn để nụ cười khoái trá không bật ra khỏi miệng. Nhưng rất nhanh anh không cười nổi, bởi vì anh nhìn thấy Andrew thể nhưng chạy tới giúp nàng, có bao nhiêu thời gian mà hai người họ đã thông đồng với nhau rồi?

Cal gian nan tiến lên, anh cảm thấy mỗi một bước thống khổ là do nữ nhân này tạo nên, mà nàng lại có mặt mũi ở đây tỏ ra không quen biết anh, một bộ dạng vô tội không biết gì, anh điên rồi mới có thể để nữ nhân này tiêu dao như vậy.

Càng chạy càng gần, càng ngày càng tiếp cận nàng. Anh rút cuộc không còn nhìn nàng nữa, Cal cảm thấy hô hấp khó khăn, tay anh không biết nên đặt ở bụng hay ở ngực.

Nhưng anh phát hiện lực chú ý của đối phương căn bản không ở trên người anh, chẳng lẽ nàng không biết lời nói dối của mình bị vạch trần, mà anh là người có thể đưa nàng vào chỗ chết. Andrew đã chạy tới ngăn cản anh, thậm chí hoài nghi nhìn anh, có thể vài phút này, ông ta đã thay đổi lập trường bắt đầu hỗ trợ một kẻ lừa đảo, để nàng thoát tội?

Thậm chí còn hoài nghi bọn họ có quen biết? Làm sao có thể quen biết, Cal thì anh không hề quen biết một người trong túi chỉ có mười đô la, mà còn là do anh bỏ thí.

“Anh không biết em sao? Cal.”

Cal sửng sốt, anh nghe được tên mình từ miệng đối phương mà ít người nói, sau đó anh nhìn thấy đôi mắt của nàng, cặp mắt màu xanh nhạt kia lại bốc cháy, rực lửa, nước mắt chậm rãi chảy xuống, thâm tình tới mức anh không thờ nổi.

Trong nháy mắt anh xa vào trong ánh mắt ấy, anh và nàng yêu nhau.

Rõ ràng, nữ nhân này yêu anh.

Cal nỗ lực nháy mắt mấy cái, anh nhìn quanh bốn phía, ý đồ tìm kiếm trợ giúp từ người khác. Nàng đang nói dối, nhưng khi nhìn thấy nàng khóc, Cal đột nhiên cảm thấy phản bác của mình thật vô lực, nàng đại khái... Yêu thầm anh.

Ý niệm này giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cháy tới mức Cal cảm thấy mình đã sắp tan biến. Anh vừa muốn nở nụ cười rộng lượng, nói cho người khác biết cho dù như thế thì anh vẫn phải bắt kẻ lừa đảo này lại. Không đợi anh lên tiếng, anh đột nhiên thấy nàng đi tới gần anh, tiếp đó khuôn mặt rất nghiêm túc đánh anh một cái.

Anh... Bị người ta đánh?

Chuyện này làm Cal triệt để hôn mê, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người đánh anh, mặt anh chưa từng có người đánh qua.

Không tin sờ sờ mặt mình, tiếp đó chợt nghe đối phương đang khóc lóc tố cáo bản thân cô phụ nàng... Cô phụ cái quỷ, anh căn bản là không biết nàng. Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo, nữ nhân này chính là kẻ cấp chuyên nghiệp còn tội ác tày trời đồ siêu lừa đảo. Cái gì yêu anh, đều là gạt người.

Tỉnh táo lại Cal kịch liệt nói: “Người chỉ cần tra tên nàng trên thuyền...” Danh sách. Còn chưa nói xong, anh bị người ta kéo một cái, tiếp đó trên môi mềm nhũn, thế giới này yên tĩnh. Cal trừng lớn mắt, bị bắt cùng đôi mắt ướt sũng nước va chạm với nhau, rõ ràng nước mắt trên mặt lạnh như băng, lại giống như nham thạch nóng bỏng, nóng tới mức anh bị thiêu cháy.

Cal chưa từng có trải qua loại cảm giác này, giống như bị điên, chớp mũi anh quán quanh hơi thở của cô, ấm áp làm ngực anh đau đớn. Thậm chí anh nhớ không nổi vì sao mình lại ở đây, anh cũng không dám nhúc nhích, sợ làm bùng tình không gian yên tĩnh của nụ hôn này.

Trong giây lát, ấm áp rút đi, nàng nhẹ giọng mà ôn nhu đến mức tận cùng nói với anh: “Em yêu anh, Cal.”

Nàng yêu mình, nàng yêu mình. Cal đầu óc trống rỗng, anh vượt miệng, ý đồ muốn lưu lại vĩnh viễn nụ hôn ấm áp này, một loại cảm giác kì quái làm anh vui sướng cùng cực, nhưng khi anh chưa kịp phản ứng xong, thì nàng chạy mất, so với nam nhân còn chạy nhanh hơn.

Cal...

Không khống chế nổi mà nhấc chân chạy theo nàng, Andrew lại phản ứng vô cùng nhanh đã chạy tới ngăn anh lại, một mặt nghiêm túc nói với anh: “Người nên để nàng yên lặng một chút, người đã lựa chọn rồi, như vậy xin mời cho phép một vị nữ hài đáng thương mất đi tình yêu này đi chữa thương.”

“Tình yêu?” Cal bị đâm đến cao giọng nói.

“Làm một nam nhân có trách nhiệm, người đã yêu nàng, lại vì sao muốn vứt bỏ nàng chứ?” Andrew mặt lộ vẻ không đồng ý, anh lớn tiếng khiển trách loại hành vi không đạo đức này.

“Yêu nàng?” Cal biến thành một con vẹt đáng thương, chỉ biết lặp lại lời nói của người khác.

“Không cần đi quấy rầy nàng, thỉnh lưu cho một vị nữ sĩ tôn quý một không gian yên tĩnh.” Andrew khổ sở thờ dài, sau đó đi đến bên cạnh dàn nhạc, nói với Wilde: “Tôi cảm thấy mình nhìn thấy được một trăng bi kịch.”

Wilde sờ sờ bản thân đàn violon, sau đó đề nghị, “Tôi kéo thủ khúc duyên dáng cho anh nghe nhé, Andrew.” Lập tức quay đầu phân phó với nghệ sĩ dương cầm, “Percy, chuẩn bị tốt chưa?”

Percy mỉm cười bắt đầu đưa tay đặt lên trên đàn dương cầm, hẳn giống như vuốt ve tình nhân mà thấp giọng nói: “My Heart Will Go On.”

Cal choáng váng đứng ở trong phòng ăn, anh nhìn nhìn đông, có mấy người phụ nhân đang dùng một loại ánh mắt bất quá đáng sợ nhìn chăm chú vào anh, lại nhìn nhìn tây, lại có mấy thương nhân quen thuộc tò mò nhìn qua. Gần một cái hôn, anh đã bị vút ở chỗ này làm tên hề xấu xí. Cal không thể không chế, anh tức giận lớn tiếng nói: “Nữ nhân kia là kẻ lừa đảo.” Nói xong liền hướng bên ngoài đi nhanh, anh muốn tìm nàng, kẻ lừa đảo kia.

Lao ra khỏi nhà ăn, Cal trực giác nhìn thấy thang lầu liền đi xuống dưới, Lovejoy theo kịp, Cal giận chó đánh mèo rống: “Người vì sao không bắt lấy nàng?”

Lovejoy trầm mặc một hồi, mới phi thường hoài nghi hỏi: “Các người không là người yêu?”

“Gặp quý người yêu, ta căn bản không biết nàng.” Cal tức tới mức muốn đập bàn, anh bùng nổ giống không chỉ hai mắt mà cả khuôn mặt cũng giận dữ giống quỷ.

Frost một mặt nghi hoặc cầm cái cặp bướm bướm vừa khéo đi lên, bị bộ dáng của Cal dọa nhảy dựng, tiếp theo hắn phát hiện đối phương dùng ánh mắt càng thêm đáng sợ theo dõi hắn, không khỏi hướng thang lầu vừa đi đi, ý đồ tránh đi ánh mắt khủng bố của Cal.

“Nàng đi bên nào?” Cal đột nhiên vọt tới trước mặt Frost, tay nắm lấy cổ áo hắn, lạnh mặt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Cái gì... Cái gì?” Lấp rập sự đáng thương một mặt mờ mịt.

“Cái nữ nhân cho người cái cặp bướm bướm, nàng đi nơi nào?” Cal không thể nhịn không được nữa bắt lấy người kia liều mạng lắc, ý đồ lấy tin tức trong não hắn ra.

“Tua-bin... Thông đạo chuyên ngành.” Lấp rập sự kì lạ thốt ra, sau đó nhìn thấy nam nhân kia và nam phó chạy xuống cầu thang.

Cal vọt tới sàn tàu tầng E, rốt cục nhìn không được cầm lấy tay vịn cầu thang hạ thấp thân thể thấp giọng nhẹ rên rỉ, mồ hôi lạnh từ trên mặt anh rơi xuống, sắc mặt anh trắng bệch lạnh giọng nói: “Cái nữ nhân kia nhất định không dám lại trở lại thượng đẳng khoang, đi xuống đường dành cho nhân viên liền chứng minh nàng sẽ tới tầng dưới chót trốn. Có khả năng sẽ ở khoang bu rơ kiện hoặc là khoang chứa hàng, khoang nồi hơi điều kiện rất ác liệt, nàng nhất định chịu không nổi.”

Lovejoy hơi hoài nghi nhìn cô chủ thống khổ, một ít lời nói ngừng lại không dám nói ra.

Cal đột nhiên nảy sinh ác độc nói: “Ta muốn giết nàng, nàng dám đùa giỡn ta.”

Lovejoy nỗ lực ngậm miệng lại, vẫn không dám nói.

“Nàng đùa giỡn ta.” Cal nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm ủy khuất gần như tràn cả ra, anh cắn môi dưới, thì thào tự nói, “Ta muốn giết nàng.”

Lovejoy rốt cục nhìn không được, ông ta vụng trộm lùi hai bước, sau đó thấp giọng hỏi: “Hai người thật sự không phải người yêu sao tiền sinh?”

“Ta không biết nàng.” Cal gần như muốn phát điên, vì sao không có người tin tưởng anh?

Hoàn toàn không giống bộ dáng không biết, Lovejoy từng làm cảnh sát một lần mặt không tin.

Cal thẹn quá hóa giận nói: “Ta muốn đuổi việc người.”

Lovejoy,...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngoại truyện (6): Caledon Hockley

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Cal thề, nhất định anh sẽ bắt được nữ nhân biến anh thành tình trạng này. Anh muốn nàng phải trả một cái giá đắt, trả giá thảm khốc nhất, anh muốn giết chết nàng, để nàng thống khổ, để nàng hối hận khi biến anh thành như vậy. Anh đi nhanh như bay, gần như bỏ qua chỗ khó chịu trên người, bước chân hoàn toàn không còn sự tao nhã vốn có của một quý tộc, cả đầu anh chỉ nghĩ đến một màn trong nhà ăn vừa rồi. Không đến ngày mai, tất cả mọi người sẽ biết anh Caledon Hockley, một nam nhân sắp đính hôn, cùng người yêu trước gặp nhau trên RMS Titanic.

Đám nữ nhân kia cả ngày rảnh rỗi, trừ bỏ quần áo trang sức trang sức tóc liền không có hứng thú khác, linh hồn nhét đầy chuyện bát quái. Nếu anh nắm giữ quyền pháp viện, chỉ cần thuê vài nữ nhân ba hoa kia là có thể đánh bại luật sư ưu tú nhất rồi.

Cal bức bách bản thân tỉnh táo lại, chuyện này chỉ là điều ngoài ý muốn thôi, anh nhịn xuống cảm giác buồn nôn làm anh rất muốn đập thứ gì đó để hả giận, nỗ lực quên đi chuyện ngoài ý muốn hôm nay.

Đầu tiên là buổi sáng anh bị cướp bóc, một cái đồng hồ tuy rằng không đáng giá tiền, nhưng anh làm sao có thể tha thứ cho tên tội phạm đó, ai dám chọc giận anh, anh đều có thể xử lý.

Sau đó buổi chiều anh nhìn thấy nữ nhân kia, thối một cái kèn Harmonica rách nát, nghe nói bài hát đó chỉ năm xu, khó trách ngay cả đôi giày cũng không mua được, phỏng chừng nơi ngủ trước kia là gầm cầu... Cal nghĩ đến hình ảnh kia, tràn đầy ác ý làm về mặt của anh vận vẹo một chút, nàng là một nữ nhân, mặc bộ quần áo rách nát cùng một đồng hồ lang thang chen nhau dưới gầm cầu. Loại hình ảnh này gần như rất sống động hiện lên trước mắt, làm Cal quả thực không thể chịu đựng được.

Được rồi, nghe kẻ thù bị thảm chính là lạc thú của anh. Một hơi cứng rắn nghẹn xuống Cal tiếp tục tưởng tượng, tiếp đó anh nhìn thấy nữ nhân vốn đang phải ở trong phòng thẩm vấn, xuất hiện ngay trong phòng tắm của anh... Cal đột nhiên che miệng, ngón tay anh xoa nhẹ cái mũi, xác định không có cái gì chảy xuống thì yên tâm, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra nhìn xung quanh.

Bọn họ đi đến đường dành cho công nhân, thường thường sẽ gặp một vài công nhân cả người đầy bụi bẩn, công nhân khoang nồi hơi tay cầm xẻng đi ngang qua, công nhân nghỉ ngơi nhìn về phía Cal đang mặc áo bành tô.

Cal hơi hạ mắt, mặt ghét bỏ nhìn mấy công nhân. Chẳng lẽ bọn người kia không thể thành thành thật thật đứng trong khoang nồi hơi sao, chạy đến nơi đây làm gì? Anh cần bản không nghĩ đến con đường này vốn dành cho công nhân, với Cal mà nói, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần anh muốn, anh gần như đều có thể được đến. Cho nên nếu anh hạ mình đi đến con đường dành cho công nhân này, như vậy đám công nhân đáng ghét bản hề hề đó nên đi xuống dưới đất đi, đợi đến khi anh đi qua mới được xuất hiện.

Trí nhớ trong phòng tắm làm anh đau đầu, cái nữ nhân đáng chết kia dám đánh anh, còn trói anh, lấy khăn lông đã dùng qua nhét vào miệng anh, còn có trộm quần áo, nói xấu anh. Trừ bỏ còn chưa có giết người phóng hỏa, Cal cảm thấy nữ nhân này chuyện gì phạm tội nàng cũng làm qua rồi.

Nhưng nếu đổi lại là anh, Cal lại nhịn không được muốn phát điên. Anh tuyệt đối sẽ không để nữ nhân kia sống tốt hơn, hai mắt đỏ bừng Cal quay đầu hung ác mệnh lệnh với Lovejoy, “Người đi khoang bưu kiện nhìn xem, sàn tàu tầng dưới chót cũng tìm thử đi, ta không tin nàng có thể tàng hình.”

Cal rốt cục miễn cưỡng nghĩ rõ ràng, bắt đầu từ khi gặp nữ nhân kia, bên người anh liền không có một chuyện tốt nào phát sinh, cho nên nữ nhân kia chính là ôn thần.

Lovejoy mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm anh, bất động thanh sắc đánh giá Cal từ đầu tới đuôi, giống như muốn nhìn xem anh còn chống đỡ được đến khi nào.

Caledon nghỉ ngơi trừng trở về, “Người còn không mau đi.”

“Ta chỉ muốn biết, nếu ta tìm được nàng, ta có thể... Ta có thể sử dụng một ít vũ lực không?” Lovejoy chậm rì rì nói ra thỉnh cầu của bản thân, ông bình thần đến lạnh lùng nhìn Cal, “Bởi vì theo ta nhìn thấy thì thân thủ nàng linh hoạt hơn so với một số tiểu thư bình thường khác, ta cũng không có nắm chắc bắt được nàng. Vì ngăn cản nàng chạy trốn, ta khả năng sẽ làm nàng bị thương.”

“Người đánh nữ nhân?” Cal nhướn cao mi, một mặt kinh ngạc, giống như nhìn thấy một con quái vật từ đầu chui ra.

Lovejoy vừa muốn lắc đầu, ông chỉ muốn áp dụng một số kỹ xảo dành cho phạm nhân thôi, điều này không có nghĩa là sử dụng bạo lực với nữ sĩ.

“Tốt lắm, người liền đánh đi.” Cal lập tức thông qua đề nghị của ông, anh vờn ngón tay theo thói quen xoa nhẹ chóp mũi, đôi mắt màu xanh nổi lên chút do dự, tiếp đó không đợi đối phương trả lời, anh lại nhanh chóng thay đổi chú ý, “Người đừng đánh nghiêm trọng, tận lực bắt lấy nàng là được, không được dùng sức.”

Lovejoy... Nàng kỳ thực chính là người yêu của người đi.

Cal nhìn theo phương hướng nam phó nhà mình đi, hai tay anh đút vào trong túi, người dựa vào cạnh tường, có vài giây về mặt anh trống rỗng, giống như không biết bản thân đã đi đến nơi nào. Vừa sửa sang lại không lâu tóc hơn phân nửa xõa xuống gò má, điều này làm cho anh tiêu tụy lại đáng thương.

Không tự giác, anh vờn tay, dùng đầu ngón tay sờ sờ môi mình, cảm xúc ấm áp trên đó đã hoàn toàn biến mất, tất cả giống như giấc mộng. Ánh mắt màu xanh kia lại xuất hiện trong đầu anh, Cal thấp giọng nói cái gì đó, đại ra một lúc sau, anh mới phát hiện mình nhắc đi nhắc lại cái tên “Emily?”

Vội vàng lắc đầu, Cal lập tức vứt mộng tưởng không hiện thực trong đầu ra, tiếp tục duy trì một biểu cảm khổ đại cừu thâm, quát khẽ với một công nhân từ xa đi tới: “Người, lại đây.”

Công nhân đội mũ trắng do dự không tới, hần hai tay đang nỗ lực xoa xoa trên người, vừa thay ca tính toán phải đi về nghỉ ngơi, chưa từng có nghĩ tới bản thân sẽ nhìn thấy khách nhân khoang thượng đẳng. Hần có chút sợ sệt đi đến trước mặt Cal, “Xin hỏi có chuyện gì không? Tiên sinh.”

Cal nhìn hần một người đầy bụi bẩn, chán ghét lui về phía sau hai bước, mới không khách khí hỏi: “Người có nhìn thấy một vị... Một vị tiểu thư mặc váy

trắng không? Nàng tóc vàng, ân, bộ dạng rất xinh đẹp.” Cal miêu tả miêu tả, thanh âm thấp xuống, giống như đang lằm vào trong ảo tưởng.

Công nhân lúc này mới nhớ mình còn đội mũ trên đỉnh đầu, hần cuống quýt lấy mũ từ trên đầu xuống, gất gao ôm ở trước ngực.

Cal hoảng hốt hoàn hồn, anh tiếp tục không kiên nhẫn hỏi: “Người gặp nàng chưa?”

Công nhân lập tức gât đầu, lại vội vàng lắc đầu. Cal phiền muộn tới mức muốn vút tên hạ đẳng nhân này xuống biển, anh lớn tiếng khiển trách, “Đến cùng có hay không gặp.”

“Gặp qua.” Công nhân lập tức khẳng định, trong một ngày gặp được hai khách nhân khoang thượng đẳng, đối bọn họ mà nói quả thực chính là một việc thần kỳ, không biết mấy vị khách quý này muốn làm gì, chẳng lẽ bọn họ đi tham quan khoang động cơ?

Vốn không có ôm hi vọng gì nội tâm Cal lúc này nảy lên cuồng hỉ, ngay cả hạ đẳng nhân bản hệ nhìn cũng thuận mắt hơn, “Nàng ở nơi nào?”

Công nhân không chút do dự chỉ vào phía sau Cal, “Nàng chạy đến bên trong đó.”

Cal một mặt quái dị nhìn đằng sau, anh dựa vào là cánh cửa cạnh tường, nàng đi vào sau cánh cửa? Không chút do dự, Cal đột nhiên mở cửa, một trận tiếng động cơ dọa người vang lên ầm ầm, làm anh không phòng bị mà bị dọa lui ề sau hai bước. Anh chịu đựng cơn ừ ai mà ngó vào trong, một cái phòng bên trong toàn là máy móc, anh tức giận với người đứng đằng sau: “Đây là cái địa phương gì?”

Đằng sau không có tiếng đáp lại, cảm thấy kì quái, Cal quay đầu lại thì không thấy người công nhân vừa nảy đầu.

Phiền chán nhìn vào căn phòng bên trong cánh cửa, rốt cục anh đóng lại cánh cửa đóng lại tiếng ồn ào này. Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó anh đứng ngoài cánh cửa, tay chống đỡ phần eo, tay kia thì đặt ở bên trên ván cửa, cúi đầu đứng một lúc.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu mặt quái dị, nhanh tay đưa tay muốn đẩy cánh cửa một cái, nhưng lại chần chờ buông tay xuống. Tiếp đó anh một lần nữa tựa vào cạnh tường, ần ần bụng, đau đến mức anh muốn đi toilet. Cal thừa lúc không có ai, nhin không được bất nhả nhẹ răng trợn mắt một cái, sau đó khuôn mặt lại nghiêm chỉnh lại, lại chỉnh nơ cổ, bộ dáng khảng khái hi sinh mở cánh cửa ra. Anh nhìn không gian hỗn độn dơ bẩn bên trong, còn có thanh âm ồn ào làm anh đau đầu, hung hăng nhứ chặt mày, miệng chửi nhẹ một tiếng.

Đi đến một góc hẹp chỉ đi qua được một người, Cal mặt không thể tin được đi xuống xem, giống như nhìn thấy vực sâu vạn thước. Không thể tin thể nhưng ai đó có thể từ nơi này bò ra, anh chần chờ, không biết muốn đi xuống thế nào. Đột nhiên một cái tay màu đen vuron lên, tiếp đó xuất hiện một công nhân khoang nồi hơi, hần dùng lực từ dưới cầu thang treo lên, trên mặt ướt đầm mồ hôi. Công nhân nhìn thấy Cal mặt đại ra đứng ở bên cạnh, kém chút nữa bước hụt mà ngã xuống. Thật vất vả từ phía trên bò lên, công nhân một mặt khinh thường chăm chú nhìn Cal, tiếp đó liền mở cửa đi ra ngoài.

Cal lại trở lại con đường nhỏ hẹp đi xuống, chần chờ lại chần chờ, mới khom người bắt đầu đi xuống, anh tay nắm lấy lan can miệng khẽ than thở: “Emily, Emily, tên cường đạo, kẻ trộm, kẻ lừa đảo...”

Thật không thuận lợi đi đến phía dưới cầu thang, một chân dẫm lên than đá, Cal một mặt chán ghét đá văng ra cục than màu đen, một công nhân tay cầm xẻng xúc đi qua anh, Cal lập tức cao giọng răn dạy, “Quý bản, cách ta xa một chút.”

Thợ đốt lò khăn trương nhìn vào ngọn lửa dưới nồi hơi, quay đầu nhìn thấy Cal mặc áo bành tô sang quý đứng bên cạnh cầu thang, hần rút cục nhìn không được mắt trợn trắng, “Nơi này cũng không phải là sân tàu đặt thuyền cứu nạn, các người đều tới nơi này làm gì? Hẹn hò sao? Mau rời nơi này đi.”

Hần thô lỗ hô to, thật sự là hận không thể một xẻng chôn sống Cal. Bọn họ liều chết hợp lại công tác đã đủ mệt chết, chẳng lẽ còn muốn dùng một thân dơ bẩn, mặc quần áo rẻ tiền đi hầu hạ mấy lão gia này?

Cal ánh mắt hung ác lạnh lùng nhìn thợ đốt lò, thấp giọng mệnh lệnh: “Câm miệng cho ta, tin hay không ta có thể làm người mất việc.” Làm thợ đốt lò sợ hãi xong, anh lập tức đi về phía trước, vừa đi vừa ghét bỏ nói với công nhân: “Cách ta xa một chút, các người vài ngày chưa tắm rửa, quả thực chính là cái địa ngục.”

Một cái công nhân tò mò chạy đến bên cạnh thợ đốt lò, hiếu kì nhìn bóng lưng Cal.”Hắc, cái nữ hài quý tộc vừa rồi cùng anh ta có một chân sao? Nhưng hẹn hò lại chọn ở khoang chứa hàng, mấy kẻ có tiền có ham mê thật kì quái.”

“Mặc hần chết, liên quan gì đến chúng ta.” Thợ đốt lò lại bắt đầu giống cái loa, nơi nơi rít gào, “Nhanh chút cho ta, các người chưa ăn cơm sao, tăng tốc lên, tăng tốc lên!”

Công nhân cũng cùng nhau hô to đứng lên, “Tăng tốc lên.”

Cal chịu đựng ánh mắt kì quái của những hạ đẳng nhân này, rốt cục khó khăn đi đến tận cùng khoang nồi hơi, nhìn thấy một lối ra không ai nghĩ sẽ đi vào, anh thật sự là chịu đủ địa phương thô tục quỷ quái này. Mở cánh cửa màu trắng ra, anh mới cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng người ở trong khoang chứa hàng hóa, anh khó chịu lấy tay phẩy phẩy, ý đồ muốn xua tan mùi khó chịu này đi.

Khoang chứa hàng yên tĩnh, làm cho người ta có cảm giác đứng trong đáy biển u tối.

Cal cảm thấy mình điên rồi, anh chạy đến cái chỗ kì quái này làm gì, xem con chuột? Có khi cái công nhân đáng ghét kia đang nói dối, hần căn bản không có nhìn thấy nữ nhân kia. Đi qua cạnh một chiếc xe, tay Cal chống lên xe, một mắt nhìn quanh bốn phía, ngón tay anh chạm vào một ít bụi trên xe, phiền chán nói thầm ở trong lòng, “Cái xe hỏng.”

Sờ sờ hộp thuốc lá trong túi, anh tính toán hút một điếu thuốc để làm dịu đi đau đớn ở bụng. Vừa ngậm điếu thuốc vào trong bụng, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng đứng ở bên kia xe, cách một dãy hàng hóa lớn, yên tĩnh đứng ở một chỗ tương đối rộng rãi.

Cal dừng lại, anh cho rằng mình hoa mắt, hoang mang nháy mắt mấy cái, miệng cắn điếu thuốc. Lập tức phản ứng trở lại, anh không tiếng động nở nụ cười tàn nhẫn, rốt cục tìm được đồ siêu lừa đảo này. Chỉ cần chặn lại cửa khoang chứa hàng, nàng không thể chạy thoát lần nữa. Cal chậm rãi đi về phía trước, đi đến đằng sau dãy hàng hóa, giống như động vật chuẩn bị săn mồi, tính toán bắt lấy nàng.

Cal vừa mới chuẩn bị đi ra khỏi dãy hàng hóa, thì yên lặng đứng tại chỗ nhìn, đầu nàng rũ xuống, hai tay thông thả dang ra hai bên. Anh không rõ động tác này làm như thế nào, nó vô cùng tự nhiên, rất mềm mại, rất đẹp.

Giống như tư thế của một vũ công, nhưng nó lại không giống với múa xiếc ở đầu đường vừa thô tục vừa cứng nhắc, cũng không giống như múa ballet trên sân khấu.

Anh bắt tri bắt giác đứng yên tại chỗ, cắn điếu thuốc không có khói, tựa vào dãy hàng hóa bên cạnh, nhìn hai chân nàng từng chút từng chút lộ ra bên ngoài, nhẹ nhàng kiễng chân lên, không hề có cảm giác cố sức, giống như giầy tiếp theo nàng biến thành lông vũ mà bay đi mất.

Anh chưa từng xem qua động tác múa Ballet nào như vậy cả, thậm chí nàng cũng không đi giày.

Cal ngừng thở theo từng động tác mà nàng làm, tay nàng thoạt nhìn rõ ràng không hề có sức lực, lại giống như bên trên có chiếc dây thừng trói chặt nàng lại, kéo thẳng cánh tay của nàng, cả thân thể của nàng.

Nàng duy trì cái tư thế kia quái kia một lúc, Cal quên hô hấp, sợ bản thân phát ra thanh âm làm bay mất tư thế này. Nó giống như bức tranh mà Rose mua, quái đản làm anh không thể lí giải. Nàng có thể bảo trì tư thế này một thế kỷ, Cal thế nhưng lại cho là như vậy.

Đột nhiên lúc đó, không hề dự triệu, cả người nàng rơi xuống, Cal gần như cho rằng xương cốt của nàng biến mất, yên lặng quỳ dưới đất.

Nàng... Đang múa sao?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ngoại truyện (7): Caledon Hockley

Cal căn bản chưa từng nghĩ vũ đạo có thể múa như vậy?

Anh nhìn thời gian, cảm giác tinh thần đều bị câu đi, hai chân trắng muốt của nàng trong váy lúc ẩn lúc hiện, không có một chút cảm giác tình dục nào, giống như trời sinh đã thế.

Anh thấy rõ từng biểu cảm trên mặt nàng, đau thương như vậy làm anh như trở về sảnh nhà ăn, bởi vì vừa rồi nàng cũng dùng biểu tình này. Nữ nhân này nhìn anh, giống như tình sâu mà chăm chú nhìn, làm cho người ta không thể thoát nổi.

Anh phản xạ sờ mặt mình, mới phát hiện nàng cũng không có xông lên cho anh một cái tát.

Giây tiếp theo nàng xoay người, Cal chưa từng thấy điệu múa nào mà xoay như vậy, tự nhiên mà tuyệt mỹ. Anh cảm thấy rất đẹp, lúc xoay người nàng đang cười. Xem xem, Cal đều quên bản thân ở trong này làm gì, anh bây giờ chỉ còn hình bóng kia thôi, ngây ngốc theo dõi từng cử động của nàng.

Anh cắn môi, không cắn được tàn thuốc, sau đó điệu múa hình như kết thúc, nàng chậm rãi, giống như nhìn thấy gì, vươn tay đi lên ôm lấy mình. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình không còn từ để dùng nữa, bởi vì anh không có biện pháp hình dung đó là tư thế gì, cho dù anh ít xem múa cổ điển nên không thể kết luận đây là điệu múa gì. Sau đó nàng nằm ở chỗ đó, yên lặng không hô hấp, không nhúc nhích gì, giống như một cỗ thi thể.

Cal thử đi về phía trước hai bước, muốn xem xem nàng xảy ra chuyện gì. Kết quả nàng đột nhiên cấp tốc đứng lên, về mặt hoàn toàn rời khỏi bầu không khí kia, tóc dài tán loạn, váy dính không ít bụi bẩn, đáng vẻ nàng khá buồn ngủ. Nàng mơ mơ màng màng đi đến bên cạnh chiếc xe hồng kia, Cal ở bên kia, đi theo nàng không tiếng động từng bước chân đến bên cạnh con xe. Đi được vài bước, Cal mới phản ứng lại, lúc vừa rồi nàng múa không khác gì khi ở nhà ăn, nói cách khác chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể bày ra ánh mắt đó quyến rũ bất cứ nam nhân nào.

Thâm tình, ánh mắt tương tư ôn nhu của một người chờ đợi người yêu biết bao năm tháng.

Cal đột nhiên hoài nghi, nữ diễn viên kịch câm đang ở trên khoang thượng đẳng của con thuyền này cũng không có kĩ thuật diễn tốt như nàng. Hẳn tự giễu hừ lạnh một tiếng, có lẽ nàng đã lừa gạt rất nhiều nam nhân rồi, rất nhiều nam nhân nghèo, có tiền. Cal ác độc nhìn nàng, muốn vứt cảm xúc quý giá khi nhìn thấy điệu múa kia của nàng. Chẳng lẽ nàng cho rằng một ít kĩ xảo của nàng có thể giúp nàng thâm nhập vào xã hội thượng lưu sao? Không có một nam nhân khoang thượng đẳng nào có thể để nàng lừa gạt, mê hoặc, nửa đời sau của nàng nhất định ngồi xổm trong ngục giam.

Cal nắm chặt hai tay mình, mím môi lại, từng bước một tiếp cận nàng, tính toán muốn bắt nàng lại. Khóe mắt lại phát hiện có cái gì đó nhoáng lên, anh miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn thấy Lovejoy đứng ở trên đỉnh xe, cúi đầu lạnh lẽo nhìn xuống, trong tay cầm một tấm lưới to, đột nhiên ném xuống.

Theo phản xạ, Cal gần như là chạy đến muốn kéo nàng ra, đương nhiên đó chỉ là ý niệm, chân vừa bước ra một nửa làm Cal có xúc động muốn chặt đứt nó.

Lovejoy nhanh chóng từ trên đỉnh xe nhảy xuống, nhắc chân giữ chặt tấm lưới, Cal vội vàng kéo dài cổ nhìn xem, sợ ông ta dẫm không đúng chỗ. Giống như đã sớm phát hiện anh tồn tại, Lovejoy không nặn không nhạt nói: “Hockley tiên sinh, ta tìm được nàng, chúng ta...” Ông ta không nói rõ ràng mà tạm dừng một chút, cặp mắt âm trầm kia có hơi chần chờ nhìn anh, sau đó mới chậm rì rì tiếp tục nói: “Có muốn hay không đưa nàng cho thuyền viên xử lí.”

Cal bỗng chốc giống như bị người ta đâm vào chỗ đau, anh ngoài mặt trong yếu đi lên vài bước ngoặt trộm nữ nhân đang nằm trong lưới, kết quả phát hiện Lovejoy dùng biểu cảm cực kì quý dị nhìn mình.

Có cái gì đẹp mắt. Cal tránh đi ánh mắt kì quái này, giả trang mình mới đi lên trước tấm lưới, anh ghé mắt nhìn trộm nữ nhân bên trong, nữ nhân bên trong mở to mắt nhìn hai người bọn họ, Cal cảm thấy họ bắt được một con đại hamster đáng yêu.

Anh cảm thấy như vậy, rồi cúi đầu nhìn nàng ở bên trong, không hiểu sao lại có cảm giác sung sướng nổi lên trong lòng.

Cal cười lạnh một tiếng, trào phúng mở miệng, “Emi...” Không biết vì sao cái tên này làm anh nói lắp, anh vội vã thu lại âm điệu nói lắp của mình, mãi mới gọi được cái tên đó ra.

Anh cho rằng chuyện đến nước này thì, nếu kêu Emily là kẻ trộm hẳn nàng rất sợ hãi, nhưng nàng một chút biểu tình xin tha thứ cũng không có.

Lovejoy lấy súng lục ra, Cal không tự chủ được chú ý tới khẩu súng kia, Emily dè dặt cẩn trọng từ trong lưới đứng lên, nàng rút cục cũng bị dọa, lông mi rũ xuống càng làm ánh mắt xanh nhạt kia thâm sâu hơn.

Thoạt nhìn hơi đáng thương, Cal đột nhiên hơi mất hứng khi nam phó nhà mình cầm súng hù dọa người. Cho dù nàng là một kẻ trộm, còn dùng súng dọa một nữ nhân thì càng quá đáng hơn. Sống nhiều năm như vậy, Cal miễn cưỡng hơi có khái niệm thân sĩ, rốt cục có thể lý giải tâm tình khi nam nhân ưu tiên nữ sĩ.

Nàng thoạt nhìn đáng vẻ vô cùng nhu thuận, trầm mặc đi theo anh.

Lên cầu thang từ chỗ khoang chứa hàng, ngọn đèn hai bên hành lang màu trắng làm Cal nhìn thấy đồ trang điểm còn chưa kịp lau trên mặt nàng, điều này làm nàng nhìn hơi chật vật.

Lovejoy ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt quý dị, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, quan sát đến quan sát đi, cái loại ánh mắt quý dị kia lại quay về bên Cal. Ông ta nhìn thấy cô chủ nhà mình đang run rẩy ngây ngô cười, tuy chỉ chột lóe mà qua, thậm chí không tiếp tục xuất hiện, nhưng với ông mà nói, muốn bắt giữ biểu tình này rất dễ dàng.

Sâu đó lão Poodle quyết định, về sau vẫn là dùng quan sát biểu tình của cô chủ.

Hành lang phức tạp làm Cal càng chạy càng khó chịu, anh có chút không được tự nhiên muốn thay quần áo, trên quần đầy bụi bẩn làm anh khó chịu, còn có tóc của anh xổ xuống, bề ngoài trông khá lồi thối, nó có thể làm bất cứ vị nữ sĩ nào té xỉu. Anh phải lập tức quay trở về phòng tắm thay quần áo, sau đó trong bữa tiệc xã giao anh sẽ nêu ý kiến của mình cho thuyền trưởng, RMS Titanic phải có luật lệ, về sau tốt nhất nơi đón khách phải ở tầng dưới, miễn cho có người hạ đẳng lại chạy linh tinh lên khoang thượng đẳng.

Cal lại liếc mắt nhìn nhất cái rồi nói “Người hạ đẳng”, nàng thoạt nhìn hình như phờ phạc ỉu xiu, một dáng vẻ yếu ớt, tội phạm bị bắt vào nhà giam đều có dáng vẻ này. Nghĩ đến sau này nàng không nhảy nhót bên ngoài được nữa, Cal lại cảm thấy tâm tình sung sướng hơn.

Thật vất vả gặp được nhân viên phục vụ trên thuyền, Cal tự giữ thân phận cách nhân viên phục vụ khoang hạng ba xa một chút. Anh đứng ở bên người Emily, cái loại cảm giác không được tự nhiên kia lại xuất hiện, anh ngẩng đầu nhìn, nỗ lực bỏ qua cảm giác khác lạ trong lòng.

“Cal.”

Không biết là cố ý hay không cố ý, nữ nhân này mỗi khi gọi tên của anh, âm cuối luôn có cảm giác mao cốt từng nhiên (sồn gai ốc), mềm nhẹ, nghe thấy Cal nổi hết da gà lên. Anh cúi đầu, vừa vận nhìn thấy nàng cười rộ lên, một chút cũng không có cảm giác yếu ớt vừa rồi, phảng phất như tinh lực trở lại bên người nàng. Một giây sau, nàng nhắc vẩy bỏ chạy, ở trước mặt anh, lại chạy.

Cal hơi choáng váng, anh lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân có thể chạy như vậy. Quay đầu nhìn thấy Lovejoy lấy súng lục từ trong quần ra, không hề nghĩ ngợi liền đi lên bắt lấy tay ông ta, rống giận với ông ta, “Bắt lấy nàng là được rồi, thu hồi cái này lại.” Chẳng lẽ muốn nàng gặp chuyện gì sao.

Lovejoy trên mặt rốt cục xuất hiện biểu cảm hiểu rõ, ông ta lạnh nhạt nói: “Ta đã biết.”

Người biết cái gì?

Cal căn bản không rõ biểu tình ám chỉ trong ánh mắt nam phó, anh xoay người đuổi theo, đây là lần đầu tiên anh đuổi bắt một nữ nhân cũng là lần bắt vát và nhất, nàng nhất định quên còn đang mặc váy của anh.

Chờ tới mức đuổi theo mắt bóng dáng của nàng, Cal không biết vì sao có cảm giác buồn bã thất vọng, còn cả mắt mắt. Anh nhìn quanh bốn phía, giống như đang tìm kiếm thứ gì mà mình làm rơi. Sau khi phải Lovejoy đi tìm người, cái cảm giác khó chịu kia lại nổi lên, anh đứng ở cạnh cửa theo thói quen lấy điều thuốc ra hút, đợi đến khi sờ túi tiền mới biết mình quên không mang bật lửa. Anh cắn điều thuốc, yên lặng đứng một lúc, tức giận hung hăng vứt điều thuốc xuống mặt đất.

Không muốn cho anh tìm được, Cal lại khổ sở điên cuồng nghĩ đến. Anh ở trước cửa bồi hồi đi lại một lúc, thật vất vả bình ổn được lửa giận trong lòng, anh đi về phía trước mở cánh cửa ra, anh thầm nghĩ muốn về phòng tắm rửa rồi đi ngủ, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt quen thuộc làm anh có cảm giác muốn bạo liệt, cái loại cảm giác này làm ánh mắt anh phát sáng kinh người.

“Hi.” Chủ nhân ánh mắt tươi cười đáng yêu chào hỏi anh.

Cal bản năng muốn cười đáp lại, tươi cười còn chưa có ra, anh đã hận không thể bóp chết nữ nhân này, Hi cái đầu, “Không cho chạy, đứng lại.”

Nàng nhắc tới váy xoay người bỏ chạy, trong một giây kia ý nghĩ muốn trở về khoang thượng đẳng tắm rửa đi ngủ của anh biến mất, anh muốn bắt lấy kẻ trộm đáng chết kia, sau đó bóp chết nàng, anh muốn bóp chết nàng.

Anh kém chút nữa thì bắt được mép váy vì chạy mà tung lên của nàng, nhưng nữ nhân này luôn có bản lĩnh ở trong nguy cơ mà chạy thoát, Cal càng đuổi càng muốn nổi điên, nàng lấy đầu ra khí lực mà chạy như vậy? Cuối cùng đuổi theo nàng đến khoang động cơ, Cal thì đây là nơi bản nhất ngoại trừ khoang nồi hơi, lực lượng hơi nước làm hoàn cảnh nơi này càng thêm ác liệt.

Anh thấy nàng chạy nhanh đến băng chuyền, váy màu trắng gạo tung bay trên băng chuyền, giống một đám mây mù tràn đầy hư ảo. Cal lập tức đuổi theo, anh cảm thấy mình sắp bắt được nữ nhân kia rồi. Chạy đến trên băng chuyền, anh nhìn thấy một người công nhân chặn nàng lại, vừa khéo ngăn chặn nàng. Kế tiếp một màn làm anh kinh hồn táng đẫm xuất hiện, cả người nàng thể nhưng đu ra bên ngoài, nghĩ cũng không nghĩ tới, anh lập tức nắm lấy mép váy, lo lắng nữ nhân này điên cuồng ngã xuống.

Kết quả khí lực quá lực, váy xé tan, anh lao đảo ngã xuống, theo đó xuất hiện cảm giác hư không dưới chân, đầu óc xuất hiện trong nháy mắt trống rỗng cảm, không thể lập tức phán đoán chuyện gì đang xảy ra. Cổ tay của anh hướng lên trên như muốn bắt cái gì, giây tiếp theo một thứ gì đó màu vàng rơi xuống, thân thể anh rơi xuống, cổ tay được người ta nắm lấy.

Máy móc vĩ đại tiếng vang rung động gần trong gang tấc, tùy thời đều có thể xé anh thành từng mảnh nhỏ. Cal cảm nhận được bản thân đang run run, cả người anh lao ra bên ngoài, bên dưới chính là động cơ máy móc đáng sợ kia. Sợ hãi giống như dây cung căng chặt lên, tùy thời phụt một cái, thân thể anh nát tan.

Anh bắt lực ngẩng đầu tìm kiếm trợ giúp, ở sâu trong mắt anh chỉ có mái tóc dài màu vàng như lông chim mềm mại phát qua gò má anh, mà trong mái tóc kia anh chỉ nhìn thấy ánh mắt xanh thẳm kia.

Bọn họ ai gần như vậy, giống như gần sát nhau.

Cal thậm chí ở thời điểm hô hấp, anh đều cảm nhận được hơi thở trên người nàng. Nàng gắt gao bắt lấy cánh tay anh, cố hết sức tới mức trên mặt xuất hiện biểu cảm thống khổ.

Buồn bực trong lồng ngực nổi lên, rung động mãnh liệt từ máy móc phía dưới ép anh không thở nổi.

“Đừng buông tay.” Đừng chạy trốn. Cal cũng nắm lại cánh tay của nàng, anh không biết mình bắt lấy là sinh mệnh của mình, hay chỉ là nữ nhân này. Trong não anh giờ này chỉ có cảm giác rung động, còn có nữ nhân cùng anh trao đổi hơi thở.

Nàng đột nhiên rất tức giận rống lên: “Buông tay cho tôi.”

Không thả. Cal gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Buông ta ra, Caledon Hockley.”

Ta không tha. Anh càng dùng sức, bốn phía ồn ào, một đồng công nhân dơ bản vẫy lại làm anh chán ghét, muốn cho đám râu ria kia biến mất toàn bộ.

“Buông tay.”

Nàng liều mạng muốn rút tay về, Cal không có nghĩ nhiều, chỉ liều mạng nắm lại. Hình như là dùng sức quá lớn, trên mặt nàng xuất hiện cảm xúc thống khổ, sợ tới mức Cal nhanh chóng nói ra, lo lắng bề gãy tay nàng. Mà trong nháy mắt anh buông tay, anh không bắt được thứ gì, nàng đã nhanh chóng chạy thoát.

Hắn nghiêng ngả chao đảo từ băng chuyền đứng lên, nắm lấy lan can đi xuống nhìn, nàng đã chạy xuống phía dưới, mái tóc màu vàng lộn xộn cùng với làn váy lay động trong không trung. Nàng đột nhiên quay đầu, khóe miệng khẽ nhếch cười, ánh mắt cong lên, vươn ngón trỏ nhẹ chạm vào môi mình, sau đó ngón trỏ chỉ về phía anh.

Đây là một động tác múa duyên dáng đáng yêu, phẳng phất như cùng người thân mật nhất của mình cáo biệt.

Cal đứng ở tại chỗ, không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn nàng nhắc chân bỏ chạy. Anh kì quái sờ vị trí ở ngực, hô hấp trở nên vô cùng trì trệ khó khăn,

dưới cảm giác buồn bã là tiếng tim đập rộn lên, nhanh tới mức anh cảm thấy tốc độ của nó với tiếng vang động cơ bên dưới giống nhau.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy nàng, tiếng tim đập của anh lúc nào cũng đập rất nhanh.

Quả thực giống như bị bệnh tim.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngoại truyện (8): Caledon Hockley (hoàn)

Cal không thể lí giải tình huống này, anh giống như tên ngốc, ý đồ muốn tiêu diệt cảm xúc kì quái này ra. Nhưng lúc anh đi xuống, chân run run như nhũn ra, cái phản ứng này căn bản không phải là do phản ứng sinh lí khi vừa mới thoát chết mà là do nụ hôn từ biệt kia.

Điền rồi sao? Anh lắc lắc đầu, đập lên cầu thang, một bước đập vào khoảng không, công nhân sau lưng lập tức đỡ lấy anh, tức giận nói với anh: “Tiên sinh, ngài xác định ngài không có việc gì, em gái ngài đang đi tìm bác sĩ, nơi này hành khách không được tiếp cận, hi vọng lần sau ngài không đến nhầm nữa.”

“Ta không có em gái.” Cal rốt cục bạo phát, tim anh luôn tăng tốc đập, giống như có một luồng lửa giận thiêu đốt anh, điều này làm anh không chút khách khí chỉ trích người khác, “Ta muốn tố cáo người.”

Kĩ sư không phải công nhân đốt lò, hẳn chỉnh lại chiếc mũ trắng có sao trên đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ta tên là Joseph Belle, là thủ tịch kỹ sư của chiếc thuyền này, ngày mai ngài có thể đến tố cáo với thuyền trưởng, nhưng bây giờ ta là chủ, lập tức ra ngoài cho tôi.”

Cal cứ như vậy bị đuổi ra phòng động cơ, anh so với vừa rồi càng thêm hồng bét, áo bành tô bẩn loạn không chịu nổi, tóc cũng đông lệch tây loạn, ngay cả đi đường cũng không ổn. Anh mơ hồ đi đến thượng đẳng khoang, thời điểm bị một nhân viên phục vụ dẫn về khoang thượng đẳng, anh giống như nghe được tiếng thét chói tai của nữ nhân, loại thanh âm này phiền muốn chết. Trở về phòng mình, anh kì quái nhìn chiếc gương trong phòng, quái dị mà nhìn bóng dáng chật vật trong gương, mà trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tinh xảo của nữ nhân kia.

Anh vội vã lắc đầu, lập tức đi khỏi chỗ mặt gương, ngã ngồi trên sofa, anh moi móc mà không hiểu nhắm mắt lại, muốn dùng lí trí mà mình kiêu ngạo xem xét bản thân đang làm gì? Nhưng đầu óc giống như bao cát nặng vạn tấn, tiếng chuông nặng trĩu lần nữa đảo loạn đầu óc anh, làm anh đau đầu kịch liệt.

Anh theo bản năng áp chế suy nghĩ về kẻ trộm kia, cái nữ nhân kia, cái người gọi là Emily, về bất cứ chuyện gì. Anh luôn có cảm giác nó là cạm bẫy vực sâu không đáy, anh nên tránh đi.

Lúc Lovejoy đi vào, nhìn thấy Cal ôm một chai rượu mạnh ngồi trên sofa, vẻ mặt không khác gì so với người vừa bị cướp hết tài sản. Lovejoy cảm thấy bản thân hình như đến không đúng thời điểm, bởi vì cổ chủ của ông nhanh chóng hưng phấn lên, dùng một loại...Ánh mắt vô cùng khát vọng, nhìn chăm chăm ông.

Loại ánh mắt này làm Lovejoy không có lời gì để nói. Ông như giải quyết việc chung nói: “Tiên sinh, tôi không bắt được nàng, bây giờ đã muộn, muốn hưng sư động chúng đi tìm, có lẽ rất khó khăn.”

Cal một chút liền yên lặng, sau đó anh ngồi thẳng người lên, cười lạnh nói: “Quên đi, chỉ là một tên trộm khiến người chán ghét, nàng muốn chạy thì để nàng chạy, dùng nhiều lực lượng để đi tìm nàng như vậy thật không có lợi ích gì.”

Nói là nói như vậy, bệnh nghề nghiệp của Lovejoy lại phát tác nhìn Cal một đầu tóc tai tán loạn, nếu sửa sang cho tao nhã một chút thì càng thêm thuyết phục.

“Ta muốn nghỉ ngơi, người đi đi.” Cal phiền chán đuổi ông ra ngoài, mình thì tiếp tục ôm chai rượu ngồi ngẩn ra.

“Không đi tìm nàng sao?” Lovejoy lại xác nhận mệnh lệnh của anh.

“Không cần.” Cal lập tức cất cao thanh âm nói, anh cường điệu lặp lại, “Bất quá là một kẻ trộm, bé nhỏ không đáng kể, nàng bé nhỏ không đáng kể hiểu hay không?”

“Ta hiểu rõ.” Lovejoy tần trách nói, “Nàng bé nhỏ không đáng kể.” Sau đó ông hướng cửa đi đến, đi vài bước nhớ tới cái gì quay đầu nhìn về phía cổ chủ, phát hiện Cal lại suy sút tựa vào sofa, cả người quả thực như đang hấp hối.

Không biết có người thấy được, còn tưởng người thừa kế của trùm buôn sắt thép chết vợ, chết cha chết mẹ đấy.

“Hockley tiên sinh, vị tiểu thư Emily kia ngày mai hẳn là sẽ rời thuyền.” Lovejoy tổng cảm thấy nên nói chuyện này ra, thanh âm ông không chút phập phồng, chỉ là ăn ngay nói thật, “Ta vừa rời ở khoang hạng ba nhìn thấy nàng, lúc đó nàng đang thuyết phục một đứa nhỏ, để đứa nhỏ kia cùng ba mẹ rời thuyền. Nàng nói, RMS Titanic sẽ chìm.”

“RMS Titanic sẽ chìm?” Cal cười xuy một tiếng, anh cảm thấy mình nghe thấy một câu chuyện cười thấp kém, “Nó làm sao có thể chìm... Kỳ quái, nàng làm sao có thể nhận định như thế, RMS Titanic sẽ chìm?” Cal mất đảo qua, anh từ trên sofa đứng lên, vút chai rượu xuống, bước nhanh đi đến bên cạnh nam phó, mặt anh không tin hỏi: “Người xác định nghe được nàng nói, thuyền sẽ chìm?”

“Vô cùng xác định.”

“Không có khả năng, nàng chỉ là một người trên khoang hạng ba căn bản không biết về 'Sự thật' con thuyền chìm” Cal hai tay đút vào trong túi, đi qua lại vài bước, một mặt nghi hoặc.”Nàng làm sao biết, không thể thả nàng rời thuyền, bắt nàng lại, Lovejoy.”

“Ta nghĩ chuyện này thật khó khăn, tiên sinh, nàng giỏi về chạy trốn.” Lovejoy chưa từng gặp một nữ nhân linh hoạt như vậy, hai chân nàng giống như con linh dương gazelle nhanh nhẹn.

“Nhìn chằm chằm hành khách ngày mai rời thuyền.” Cal nhanh chóng nghĩ ra điểm mấu chốt, “Nàng sẽ rời thuyền.”

“Ngày mai sẽ có rất nhiều di dân Ireland lên thuyền, nàng nếu trang điểm một chút thì chúng ta khó mà bắt được.”

“Nàng không thể rời thuyền.” Cal đột nhiên kích động lớn tiếng nói, anh hoàn toàn không có phát hiện bản thân phản ứng quá khích với việc nàng rời thuyền.

“Ta sẽ thử ngăn cản nàng.” Tội tớ tấn trách tự nhiên tiếp nhận mệnh lệnh.

“Đợi chút...” Cal đột nhiên nhớ tới cái gì, tay anh đút vào trong túi áo khoác, sờ soạng một lúc lâu, cuối cùng lấy ra bản phác họa chân dung. Anh cầm trang giấy đây nếp nhăn, nhìn thấy chân dung của tên mặt trắng kia, thấy thế nào thì hướng mắt thế đấy.”Nàng mang theo cái này ở trên người, cái này có thể là...Người nhà của nàng, người đi thăm dò một chút, nếu tìm được tên mặt trắng này thì coi chừng một chút. Nếu nàng biết con thuyền sẽ chìm, nhất định sẽ thông báo cho tên mặt trắng này cùng rời thuyền, đến lúc đó người có thể bắt được nàng bên cạnh tên mặt trắng này.”

Mặt trắng nhỏ...

Lovejoy yên lặng tiếp nhận bức chân dung mà cô chủ muốn xé nát kia, liếc mắt một cái, cũng không thấy được dung mạo làm người ta tức giận. Ông gật đầu, “Ta biết, ta sẽ đi tìm phòng duy trì trật tự, để bọn họ hỗ trợ điều tra một chút.”

“Nhanh đi.” Cal khẩn cấp hưng phấn lên, cùng dáng vẻ muốn chết muốn sống vừa rồi khác nhau hoàn toàn.

Lovejoy lạnh nhạt bỏ qua phương thức làm việc như động kinh của cô chủ, hướng cửa đi đến, đi không hai bước, cô chủ của ông gọi lại, phi thường do dự, cẩn thận nhẹ giọng hỏi: “Nếu ta có bạn bè...”

Bạn bè...

Lovejoy quay đầu lại, ý muốn nghe rõ.

Cal miễn cưỡng cười, xấu hổ hừ cười vài tiếng, mới nói tiếp: “Người biết, bạn của ta mới gặp một nữ nhân, cái nữ nhân kia xuất thân khẳng định không tốt, bọn họ cũng vừa mới gặp qua vài lần. Hần... Hần nói, mỗi lần nhìn thấy cái nữ nhân kia tim sẽ đập rất nhanh, sau đó có cảm giác rất tức giận, có một ngọn lửa thiêu đốt. Người cảm thấy thế nào?”

Ta cảm thấy thế nào... Lão bộc mặt than rất muốn nói cho cô chủ, người nói gì ta hoàn toàn không hiểu.

“Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy nàng cảm xúc thay đổi rất nhanh chóng, thật phiền chán, hi vọng nàng nhanh chút biến mất, nhưng nếu nàng biến mất thì cảm giác rất kì quái.” Cal nói xong, tạm dừng một chút mới tiếp giải thích, “Đó là cảm giác của bạn ta.”

Bạn... Cảm giác?

Lovejoy nhìn thoáng qua bức tranh chân dung trong tay, nhìn nhìn lại cười da thịt run rẩy. Ông thử hỏi: “Vị bạn kia của ngài có cảm thấy vị nữ sĩ đó có, xinh đẹp không?”

“Vô cùng xinh đẹp.” Cal thuận miệng mà ra, sau đó khuôn mặt cứng ngắc trả lời, “Bạn của ta nói nàng rất xinh đẹp.”

“Nghĩ đến nàng cũng rất kích động?”

“Ừm.” Cal dè dặt gật đầu.

“Hi vọng nàng lúc nào cũng giây giây phút phút ở bên cạnh, quay đầu là nhìn thấy.”

“Ừm.” Tiếp tục không mẫn không nhạt gật đầu.

“Không hy vọng bên người nàng xuất hiện người mới, tỷ như tên mặt trắng nhỏ này.” Lovejoy chỉ chỉ ảnh chân dung của Jack.

Cal lập tức ghét bỏ nhìn, “Phải.”

“Nếu nàng biến mất từ đây, có cảm giác cuộc sống không còn mục tiêu.”

“Nàng sẽ không biến mất.” Cal không cần suy nghĩ liền phản bác.

Lovejoy... Người còn có thể càng rõ ràng một chút không?

“Vấn đề cuối cùng, nếu đây là người yêu của nàng, vị bạn hữu kia của ngài nhìn thấy sẽ có cảm giác gì.” Ánh chân dung của Jack lại phát huy công dụng.

“Vứt hẳn xuống biển, tên này vừa nhìn là biết kẻ lang thang từ khoang hạng ba, làm sao có thể có nữ nhân sẽ thích loại ngu ngốc này.” Cal phản cảm nói, nhìn cũng không muốn nhìn bức ảnh chân dung kia.

Lovejoy bình tĩnh nhét bức tranh vào trong túi, sau đó bình tĩnh tổng kết, “Tiên sinh, ngài có thể nói với người bạn kia, anh ta yêu vị nữ sĩ kia.”

“Yêu?” Cal cũng không biết từ này là nói đến tình huống này.

“Ta đây trước cáo lui.” Nói xong kết luận, ông ta lập tức bước nhanh đi.

Chỉ còn lại có Cal đứng tại chỗ xoay quanh, buồn cười lặp lại, “Yêu, cái gì yêu, làm sao có thể, bọn họ quen nhau không đến một ngày.” Anh quay đầu lớn tiếng phản bác, kết quả bên người một người đều không có. Tươi cười trên mặt anh sụp xuống, không có người nhìn, anh hơi chán trường mà cào tóc ra sau đầu, sau đó mở bình rượu ra tiếp tục uống.

Rượu mạnh như liệt hỏa thiêu đốt, Cal mang theo chai rượu đi đến sàn tàu tư nhân, anh ngồi lên ghế dựa. Trong lòng trống rỗng, anh thử hồi tưởng lại, hôm nay quá gà bay chó sủa. Cuộc đời xuôi chèo mát mái của anh, chưa từng gặp phải chuyện chặt vật như hôm nay.

“Yêu?” Anh cười nhạo lắc đầu, “Không có khả năng.”

Ngoài cửa sổ là biển xanh, ánh mặt trời từ dưới biển đã lên cao, hắt ánh nắng lên cánh cửa thủy tinh.

Cal cảm thấy hơi chói mắt, tay anh nâng lên che ánh nắng lại, ánh sáng màu vàng giống như mái tóc của ai đó, bàn tay anh ảm áp. Độ ẩm này dọa anh nhảy dựng, anh thì thào tự nói, “Điều đó không có khả năng.”

Một con hải âu lướt qua cánh cửa thủy tinh, từ sàn tàu tầng D lướt qua đến sàn tàu đặt khoang cứu nạn, dừng trên vải bạt che thuyền cứu nạn. Mà trong thuyền cứu nạn có một người giật mình tỉnh lại, nàng buồn ngủ dùng cổ tay thô ráp dụi mắt, những tia bụi từ trong tia nắng chiếu đến.

Nàng bất đắc dĩ dùng ngón tay vuốt vuốt mái tóc màu vàng, sau đó vỗ vỗ mặt, thở dài nói: “Trời đã sáng, nên rời thuyền.”

Năm 1912, ngày 11 tháng 4, RMS Titanic vẫn như trước lướt đi trên biển, tốc độ tối đa đến Ireland Queenstown.

Tác giả có chuyện muốn nói: Còn nghĩ rằng viết chính văn, ngoại truyện là bất thành linh đến. Tốt lắm, RMS Titanic ngày đầu tiên rất cực đi qua, ngoại truyện cũng hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30.1: Bắt được

Thời điểm RMS Titanic tới Queenstown sẽ không cập bờ, chỉ có sà lan đưa di dân lên thuyền lớn, cũng giống như hôm qua, chỉ có điều khác biệt là hôm qua chỉ tiếp đón khách quý khoang thượng đẳng, mà trưa hôm nay tiếp đón là di dân muốn đến nước Mỹ.

Tôi vụng trộm đi từ khoang đặt thuyền cứu nạn xuống dưới, lúc đi đến đuôi thuyền ở sàn tàu tầng D, mặt trời mới từ dưới biển nhô lên. Hành khách đến sàn tàu nghỉ ngơi càng ngày càng nhiều, trong bọn họ có phụ nữ bán cùng cầm kim chỉ may và quần áo, cũng có người cha dắt đứa con mình đến lan can xem biển lớn. Tôi phủ khăn trùm đầu màu tối lên đỉnh đầu, vây quanh bả vai. Sau đó ngồi vào cái ghế dựa ở trung tâm sàn tàu, nhét hai chân trần vào trong lan vấy, khăn quàng cổ quấn quanh mặt, chỉ lộ ra ánh mắt.

Trong không khí có vị mặn ươn của biển, tôi ngẩng đầu nhìn lá cờ nước Mỹ trên đỉnh con tàu RMS Titanic, giống như chỉ còn một chút nữa là nhìn thấy ngọn lửa của nữ thần tự do. Sau khi rời thuyền tôi sẽ nỗ lực kiếm một tấm vé tàu đi đến nước Mỹ, thế kỉ hai mươi chính là thời kì đặt nền móng cho mùa hiện đại, tôi khát vọng có thể tham gia cuộc cách mạng nghệ thuật này. Nếu có thể, tôi có thể đi thăm Isabella Duncan hoặc là St. Denis, chính mắt nhìn thấy điệu múa của các nàng.

Vậy nó nhất định là một bữa tiệc lớn.

Tôi nhìn mặt trời trên biển, một ngày mới lại bắt đầu, ngẩng đầu nhìn về phía sàn tàu, trống rỗng, không giống như náo nhiệt ở khoang hạng ba, lúc này

mấy người gọi là quý tộc kia còn đang ngủ. Tôi không nghĩ Caledon Hockley có thể tìm được tôi, chẳng lẽ thể lực của anh có thể lớn tới mức để người làm của mình canh chừng ở khoang hạng ba sao, xóc từng cái từng cái khăn quàng cổ của phụ nữ lên chỉ để im một kẻ trộm sao?

Tôi xoa xoa ngón tay hơi cứng ngắc của mình, sau đó đưa hai tay vòng qua sau cổ, ngấn người ngồi hơi nghiêng, tư thế lười biếng. Trước khi rời thuyền, tinh thần của tôi không thể yên ổn được, còn nghĩ đây vốn là chuyện không có mạo hiểm gì, kết quả gặp được tên Hockley dai như quỳ, đuổi tôi tới mức suýt chút nữa bị chết đuối trong khoang thuyền. Tôi vẫn nghĩ nên viết một tờ giấy nhét vào khoang thuyền trưởng, tốt nhất là nên viết bằng máu tươi, rạng sáng ngày 15 tháng 4 năm 1912 con thuyền này sẽ chìm, thuận tiện bổ sung một câu, là đâm phải núi băng. Nhưng lúc buổi sáng đi qua, tôi thấy thuyền viên dán giấy thông báo tốc độ của con thuyền.

Ngày hôm qua RMS Titanic có tốc độ là 621 km/h, với thời đại vận tải trên biển bây giờ thì tốc độ này quá nhanh, cho nên cái tên Ismay kia, rất nhanh sẽ chạy tới “Đề nghị” về vinh quang với vị phú hào thuyền trưởng sắp về hưu kia, thuyền còn có thể tăng nhanh tốc độ hơn, cái gì, người nói người lấy được tờ giấy tiên tri con thuyền sẽ chìm sao? Vậy nó nhất định là quấy rối công ty vận tải rồi, RMS Titanic sẽ nhanh hơn, lại nhanh hơn, để cho con thuyền chở khách định kì này lên mặt báo vào sáng ngày mai đi.

Viết chuyện này mà không có chứng cứ thì ai tin chứ, ai tin?

Ban ngày ngồi, thẳng đến khi cả con thuyền tắm trong ánh nắng ôn nhu của mặt trời, tôi mới cảm thấy thời gian sắp đến rồi. Đứng dậy đi đến lan can đuôi thuyền, dõi mắt nhìn lại, hi vọng có thể nhìn thấy bến tàu Queenstown. Có thể là do thời gian chưa đến, tôi nhìn qua chỉ có một vài người đi qua đi lại trên sàn tàu.

Phía sau thuyền truyền đến thanh âm quen tai, một người đàn ông tức giận kêu to: “Không được, Jack cậu không thể rời thuyền, nữ nhân kia nhất định là kẻ lừa đảo, cậu muốn buông tay cho cơ hội này hay sao? Chúng ta muốn cùng đi đến nước Mỹ, đó là quê của cậu.”

“Fabrizio, bình tĩnh, cậu trước hết nghe mình nói này.” Tiếp đó là thanh âm Jack, hấn kiệt lực trấn an bằng hữu đang cuồng loạn, ý đồ để cho thanh âm giống con vịt kia ngậm miệng lại.

“Cậu muốn mình bình tĩnh như thế nào, là cậu thuyết phục mình đến nước Mỹ, mà bây giờ cậu lại muốn rời thuyền, cậu là người nhất gan.” Fabrizio nổi giận đùng đùng, giống như rời thuyền không phải bạn của mình mà là bạn gái của mình.

“Nguyên chơi nguyên chịu thua, việc này liên quan đến danh dự của người đàn ông.” Jack nhàn nhả trả lời, một chút cũng không giống như đây là chuyện làm anh buồn.

“Cậu lại không yêu nàng, sao gọi là hứa hẹn chứ.”

Tôi quay đầu vừa khéo nhìn thấy Fabrizio bám lấy bả vai Jack, giống như muốn dùng tư thế này để giữ lại cái tên ngu xuẩn kia. Nhàm chán lác đầu, sau đó bình thần lướt qua màn tranh chấp vừa rồi, tôi tiếp tục dựa vào lan can nhìn về phía xa xa, trong lòng than thở: “Queenstown, Queenstown...”

“Fabrizio, tin tưởng chính mình, cho dù có một mình cậu cũng có thể sống sót được ở nước Mỹ mà, mẹ cậu sẽ vì cậu mà kiêu ngạo.” Jack cười nói với hấn, một bộ vui vẻ không chút khó chịu nào.

“Cậu muốn rời thuyền thì rời thuyền, mình mặc kệ cậu.” Fabrizio khổ sở hô to, sau đó dùng lực dẫm mạnh xuống sàn tàu rồi đi xa.

Thế giới lập tức yên tĩnh, chỉ cần nhìn dáng vẻ lúc này của Fabrizio thì tôi khó lòng mà khuyên anh ta rời thuyền được rồi. Xem ra muốn làm cứu thế chủ cũng không phải chuyện dễ dàng gì, bởi vì người không có năng lực của anh hùng, cho nên sẽ không có bất cứ kẻ nào tin tưởng người. Nếu là cha sứ trên thuyền khuyên rời thuyền thì hiệu quả rất khác biệt rất nhiều so với tôi là người đến từ khoang hạng ba, giáo đồ luôn luôn dễ bị lung lay.

“Hi, Emily.” Jack đi đến bên cạnh tôi, hấn vác theo cái bao tải, bên trong có thể là toàn bộ gia sản của hấn. Gió biển thổi tán loạn mái tóc màu vàng, ánh mắt màu lam tràn đầy tươi cười như ánh mặt trời.

Tôi vội vã dùng tay giữ chặt khăn quàng cổ, ý đồ muốn che mình đi, ánh mắt chuyển vòng nhìn chung quanh, sợ bị người khác nghe được Jack gọi. Tuy rằng lão Poodle hoặc là cái tên quý đáng ghét kia sẽ không đến sàn tàu khoang hạng ba, nhưng sắp tới lúc rời thuyền, cẩn thận vẫn hơn.

“Àn.” Tôi hàm hồ đáp lại hấn, xác định chung quanh không có người đuổi bắt mới yên lòng.

“Tôi muốn rời thuyền, về sau chúng ta có khả năng sẽ không có cơ hội gặp lại.” Jack đút bao tải xuống dưới chân, hấn mở bao ra lấy bản phác họa cùng bút chì, “Trước khi rời thuyền tôi hi vọng có thể vẽ một bức tranh về cô, thân thể của cô có tỉ lệ vô cùng tốt, tiếp cận hoàn mỹ.” Hấn nói đến đây thì dừng một chút, trên mặt không tránh khỏi một tia xấu hổ, lập tức sửa lại nói: “Cô đừng để ý, vô tình mạo phạm cô, tôi chính là vẽ tới mức muốn nghiện rồi, bình thường không như vậy.”

Lười cùng hấn giải thích tôi đứng đợi rời thuyền, trực tiếp tựa vào bên cạnh lan can, thoải mái để hai tay lên trên lan can, sau đó nói: “Anh về đi, đừng vẽ bức tranh mà bán chỉ được một xu, giá của tôi không rẻ như vậy đâu.”

Bất quá chỉ là vẽ hình dáng giống, điều này tôi vẫn làm chủ được, cũng không phải là vẽ lửa thể, dù sao còn chưa nhìn thấy cảng Queenstown, coi như là luyện tập dáng đứng của vũ đạo.

“Khó mà làm được, tôi sẽ cất giấu nó đi, về sau nếu tôi thành danh thì nó rất đáng giá tiền.” Jack tự mình chế nhạo nói, hấn vui vẻ mở ra một tờ trang giấy mới, sau đó chậm rãi lùi về phía sau, biểu cảm vui đùa dần dần biến mất, cảm giác chuyên nghiệp nghiêm túc quay trở lại.

Tôi thờ ơ, ngẩng đầu hướng sang một bên, nghiêm túc nhìn về phía xa, tính toán trước khi nhìn thấy cảng Queenstown thì chạy xuống, chạy tới cửa thoát hiểm của khoang hạng ba, chờ bọn họ vừa mở cửa thì nhanh chóng chạy qua sà lan lên bờ.

Jack cuối cùng lựa chọn ngồi xổm xuống sàn tàu cách lan can không xa, hẩn cúi đầu nhìn bản phác họa, một tay cầm bút chì ở trên trang giấy vẽ những đường cong. Từ thế tôi dựa vào lan can không chút chuyển động, gió biển làm mái tóc vàng nhạt của tôi trong khăn trùm đầu bay ra, tôi thoải mái hạ ánh mắt, xa xa, Queenstown ở phía đường chân trời mờ ảo, mông lung giống như ảo ảnh.

Tâm tình khẩn trương cuối cùng cũng bình tĩnh lại, luôn luôn đứng trên một con thuyền làm con người ta có ảo tưởng mắc chứng cuồng loạn, loại cảm giác này một chút cũng không dễ chịu.

Tay cầm lan can của tôi buông lỏng, thuyền bắt đầu giảm tốc, tốc độ vận chuyển động cơ bắt đầu vì dừng lại làm chuẩn bị. Không đợi nó chân chính đứng yên, tôi đã chạy đến trước mặt Jack, Jack vốn đang chuyên chú vẽ tranh phát hoảng, hẩn vội vã nói: “Chờ một chút, tôi còn chưa vẽ xong, Emily.”

“Để sau khi thuyền dừng thì vẽ tiếp, nhanh chút rồi thuyền.” Tôi giúp hẩn nhấc bao tải lên, vội vàng bắt lấy tay áo hẩn kéo chạy vào trong khoang thuyền, sà lan tiếp ở Queenstown đã được hạ xuống, rất nhanh động cơ của RMS Titanic sẽ dừng lại.

“Hắc, thuyền cũng sẽ không chìm, cô có vẻ giống như chạy trốn chết.” Jack không rõ chân tướng bị tôi kéo chạy, rất nhanh chúng tôi chạy vào khoang thuyền, nhắm hướng cầu thang đi xuống chạy.

Bước chân của tôi hơi chậm lại, quay đầu nghiêm túc nói với hẩn: “Tôi nói con thuyền này sẽ chìm, anh có tin hay không?”

Jack nhìn thấy tôi trịnh trọng như vậy thì lấy làm lạ, hẩn thu hồi ý cười thoải mái, trầm mặc một lúc, sau đó hẩn nở nụ cười đáng yêu tay huy huy, đầu cũng lắc lắc theo. “Tôi không tin, đây là RMS Titanic.”

Ngay cả nam nhân vật chính cũng không tin, người còn có thể trông cậy vào nhân viên công tác trên Titanic tin vào chuyện vô nghĩa này sao? Tôi hung ác dùng sức nắm chặt áo hẩn, “Không quan anh có tin hay không, lập tức rời thuyền cho tôi.”

“Thần a, Cô quả thật là nhân viên bốc xếp ở bến cảng, tôi tự đi, để tôi tự đến.” Hẩn vội vã rút tay mình về, còn lấy lại bao tải trong tay tôi, ôm vào trong ngực, sau đó mặt còn vương nụ cười nói với tôi: “Nếu cô đã nhận định con thuyền này sẽ chìm, như vậy cô nhất định sẽ rời thuyền, ưu tiên nữ sĩ.”

Hai tay tôi trống không trực tiếp bước đi, không rảnh cùng hẩn lái nhái việc nhà. Jack lập tức theo kịp, hẩn tò mò hỏi: “Chẳng lẽ cô có chứng sợ hãi khi lên thuyền chở khách định kì, có một số người luôn có cảm giác mình ngồi phương tiện giao thông nào cũng gặp chuyện không tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 30.(2): Bắt được

Tuy tôi không tin mình đi phương tiện giao thông nào thì nó xảy ra chuyện, nhưng tôi đi máy bay đã rủi ro một lần, không nghĩ tới đời này ngồi trên tàu chở khách định kì cũng sắp gặp phải rủi ro. Tôi có lệ trả lời, “Phải phải phải, tôi nhìn thấy mấy thứ chạy trên đất hay lướt trên biển đều cảm thấy đau đầu.”

Chúng tôi chạy đến trước cửa khoang thuyền, một vị thuyền viên đang đứng xem đồng hồ, tôi nhận ra anh ta là nhân viên kiểm soát vé ở cảng Southampton tiếp hành khách lên thuyền. Anh ta kì quái nhìn hai chúng tôi, sau đó tần trách hỏi một câu, “Các người là tới đón người thân?” Nơi này là nơi hành khách lên thuyền.

“Không phải, chúng tôi rời thuyền.” Jack tự nhiên đi qua, vờn tay tự giới thiệu mình với anh ta, “Jack Dawson.”

Nhân viên soát vé lễ phép bắt tay hẩn rồi nói, “Moody.”

“Hi vọng khi chúng tôi xuống không phải xếp hàng.” Jack quen thuộc đưa ra yêu cầu, hẩn ở bất cứ trường hợp nào cũng không gây cảm giác mất tự nhiên.

“Thời gian còn chưa đến mười hai giờ ba mươi, các người trước chờ một chút.” Moody nói xong, đi đến cửa khoang thuyền, thấp giọng cùng thuyền y tán gẫu, thuyền y là nhân viên phụ trách ghi chép người đi dân.

Tôi và Jack đành phải đứng ở một bên, cùng đợi thời gian thuyền mở cửa. Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi liền cảm thấy càng thả lỏng, thẳng đến khi Jack đột nhiên thấp giọng hỏi tôi, “Cô có quen biết người đàn ông kia không? Hẩn hình như thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía chúng ta.”

Người đàn ông nào? Tôi không hề phòng bị nhìn theo hướng tay Jack chỉ, trong nháy mắt tôi có cảm giác muốn chạy, là Lovejoy. Ông ta hình như cũng không nhận ra chúng ta, mà đứng ở bên kia hành lang, cầm trong tay tờ giấy, ông ta thoáng nhìn tờ giấy trong tay, lại dùng biểu cảm âm trầm thỉnh thoảng nhìn về phía Jack.

Tôi bất động thanh sắc kéo khăn quàng cổ xuống, che hết cả khuôn mặt, sau đó lùi về sau vài bước, cả người trốn sau lưng Jack. Jack mặt nghi ngờ, hần cũng nhận thấy được lão Poodle đang nhìn mình.

Cái loại quan sát này, giống như cảnh sát đang nhìn kẻ trộm, làm cho người ta có cảm giác không thoải mái.

Lovejoy giống như không nhìn thấy cái gì hữu dụng, ông ta chậm rãi đi tới, Jack cảnh giác nhìn ông ta. Rất nhanh, Lovejoy bước đi đến trước mặt Jack, ông ta nhìn Jack liếc mắt một cái, giống như xác định cái gì. Tôi cúi đầu, chờ ông ta đi qua.

Thật vất vả, lão Poodle rốt cục xoay người lướt qua bên cạnh chúng tôi.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra ông ta không có nhận ra tôi, tôi cũng không muốn nghĩ trước khi rời thuyền còn phải nghĩ cách trốn tránh ông ta. Nếu làm trễ thời gian rời thuyền, điếm tiếp theo mà RMS Titanic dừng lại chính là bên cạnh tảng núi băng, tôi cũng không muốn ở nhiệt độ âm hai ba độ bơi lội đầu.

“Ánh mắt ông ta nhìn tôi thật kì quái.” Jack mắt hứng nói, hần thật sự không thích cảm giác khi ông ta nhìn mình.

“Có khả năng ông ta bị đau mắt, cho nên nhìn ai cũng đều như vậy.” Tôi hơi khần trương dùng chân đi nhẹ sàn nhà, xem cửa khoang thuyền còn chưa mở, đại khái đoán thời gian ở trong lòng, 12 giờ rưỡi hạ sà lan có thể ra bên ngoài. Nhân viên soát vé Moody lại nhìn đồng hồ xác nhận lại thời gian, anh ta đi đến bên cạnh cửa khoang thuyền, tay đặt lên chuẩn bị mở ra. Tôi không tự chủ được đi đến trước một bước, muốn là người đầu tiên chạy ra ngoài, một cánh tay lạnh như băng nắm lấy tay tôi, bên cạnh thuyền đến thanh âm khàn khàn, “Emily tiểu thư, thật không khéo chúng ta lại gặp nhau, Hockley tiên sinh không hy vọng cô rời thuyền.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Lovejoy khoe miệng cười xuống, ông ta cau mày, mặt lạnh như băng nhìn tôi. Moody đã mở cửa ra, bên ngoài ngừng một con thuyền đặt sà lan, đang đợi hành khách rời thuyền.

“Buông tay.” Tay tôi dùng sức, ý đồ bỏ tay Lovejoy ra, nhưng đối phương lại dùng sức quá mạnh, đau tới mức làm tôi tức giận.

“Tôi nghĩ vị nữ sĩ này đã quen ăn cắp, tiểu thư, cô đã bị bắt.” Lovejoy kéo tôi đi về phía trước, ý đồ muốn kéo tôi rời khỏi khoang thuyền này.

“Buông tôi ra.” Tôi dùng sức kéo ngón tay ông ta ra, đây là lần cơ hội cuối cùng để tôi rời thuyền, nếu bị Lovejoy kéo khỏi chỗ này, tôi đừng nghĩ rời thuyền.

“Đợi chút, người đang làm gì, buông nàng ra.” Jack đi tới, ngăn Lovejoy lại.

“Xem ra cô còn có đồng lõa, xem ra phòng an ninh rất vui vẻ khi bắt được một con chuột trốn lên thuyền.” Lão Poodle động động khoe miệng tràn đầy nếp nhăn của mình, một tay đẩy Jack ra. “Tiểu thư, cô nên đi theo tôi thôi, về phần tiểu tử này tôi có thể tha.”

Tôi quả thật muốn phát điên, vì một cái đồng hồ hồng, mà đuổi theo tôi không buông sao? Tôi chưa từng gặp qua người đàn ông nào keo kiệt như vậy.

Xứng đáng bị đội nón xanh, cầu cho anh ta đội nón xanh một vạn năm.

Ở trong tình huống Lovejoy có chuẩn bị, tôi căn bản tránh thoát không thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta, tôi nháy mắt với Jack, nói với hần: “Rời thuyền trước, Jack.”

Chuyện sau đó tính sau.

Jack mặc danh kỳ diệu nhìn tôi, hần không thể tin nhìn tôi rồi nói: “Cô gặp phải phiền phức sao? Emily.”

“Mặc kệ tôi, anh rời thuyền cho tôi.” Tôi leo lên con thuyền này cũng vì hần, nếu tôi không cẩn thận bị giữ lại thì có phần trăm sống sót nhưng nếu Jack mà còn ở lại thì hậu quả thật sự không cứu vãn được.

“Không có khả năng, ưu tiên nữ sĩ. Mời ông thả cô ấy ra.” Jack không chút do dự ngăn lão Poodle lại, vươn tay tính toán muốn tách chúng ta ra. Lão Poodle nhanh chóng ra quyền, hướng trên bụng Jack đâm đến, Jack linh hoạt tránh thoát, trên mặt viết rõ thật nguy hiểm, thật nguy hiểm.

Moody quay đầu nhìn thấy tình huống chỗ chúng tôi, anh ta quát khê: “xảy ra chuyện gì, nơi này cấm tiếng động lớn gây xôn xao.”

Lão Poodle mặt không biểu cảm liếc nhìn nhân viên soát vé một cái, ông ta nói chuyện luôn không nhanh không chậm, “Tôi nghĩ việc này không nằm trong phạm vi chức trách của anh, Moody tiên sinh.”

Trong lúc ông ta di chuyển tầm mắt ra chỗ khác, tôi dùng sức cắn một cái thật mạnh lên tay ông ta, Lovejoy nhất thời không kịp phản ứng, đau đến kêu lên một tiếng rồi thả lỏng tay ra. Tôi xoay người liền hướng cửa khoang thuyền bên kia chạy, kết quả nhân viên soát vé cảm thấy không thích hợp, người đứng ở trên cửa khoang thuyền ngăn tôi lại rồi nói: “Ngừng một chút, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chờ giải thích rõ ràng chuyện này thì tôi sẽ bị áp giải vào phòng giam chờ hỏi tội rồi.

Lão Poodle rất nhanh đuổi tới sau lưng tôi, tính toán muốn kéo tôi lại, Jack không rõ tình huống cũng chạy đến, hiện trường hỗn loạn như có vụ án giết người.

Tôi lách mình một cái, từ đằng trước trốn ra sau lão Poodle, không có thời gian đầy vị Moody tiên sinh ra để xuống thuyền, thời điểm đứng bên cạnh Jack tôi ghé sát tai hắn, gần như là ra mệnh lệnh với Jack: “Anh rời thuyền trước đi, Jack.”

Jack nghi ngờ nhìn tôi chạy tới, không hiểu gì hỏi lại, “Cái gì?”

Sau đó tôi nâng chân, chạy như điên hướng con đường vừa rời chạy đến. Tôi thề nếu tôi xuống được thuyền lúc này tôi sẽ tham gia thi đấu thể vận hội Olympic, tôi tuyệt đối sẽ phá kỉ lục. Một lần nữa lao ra, tôi chạy vài bước xuống cầu thang, sàn tàu tầng D xuất hiện ngay trước mắt tôi, phía sau hình như có người kêu la, bây giờ tôi làm sao có thể vì việc nhỏ này mà phân tâm.

Với tôi mà nói, ngoại trừ việc rời thuyền thì bị Caledon Hockley coi là kẻ trộm hoặc là chuyện linh tinh liên quan đến lão Poodle, đều không phải là chuyện trọng yếu. Có người ở đằng sau tôi liều mạng đuổi theo, hình như túm được khăn quàng của tôi, lão Poodle lớn tuổi như vậy rồi mà còn có thể chạy nhanh như vậy chứ, tôi thật sự là bội phục chết cái tính chuyên nghiệp của ông ta.

Tôi khẳng khái vừa chạy vừa kéo khăn trùm đầu ra, ném một cái về phía sau, người muốn thì cho người. Mái tóc quăn rối loạn tung bay, tôi chạy nhanh tới bên cạnh lan can sàn tàu, tay nắm lấy lan can nhảy xuống sà lan, nhìn thấy dưới lan can là di dân chuẩn bị lên tàu, trên sà lan còn có rất nhiều buru kiện hàng hóa, mới nhìn rất chật chội. Xa xa chính là bến tàu Queenstown, tôi có thể tình tượng nhìn thấy cảnh sắc trên bờ.

Từ sàn tàu tầng D của RMS Titanic nhìn xuống mặt biển cao hai mươi mét, nhảy không tốt còn bị chấn động não, tôi có tính toán muốn nhảy xuống, nâng váy nhắc cả người trèo ra ngoài, tính toán trực tiếp nhảy xuống biển, sà lan cũng không cần, tôi tính toán sẽ tự bơi vào bờ.

Tôi chỉ muốn rời thuyền mà thôi, vì sao sẽ phát sinh nhiều chuyện không hay ho như vậy chứ.

“Người đang làm gì?”

Phía sau thuyền đến một câu chất vấn không thể tin được.

Nhảy xuống biển.

Tôi vung chân bước qua lan can, thành công đuổi một chân ra bên ngoài, bây giờ tinh thần không chuyên chú, tư thế nhảy xuống không chính xác chẳng khác nào tự sát. Tôi dùng hết khả năng tăng tốc, ngay lúc tôi thả lỏng hai tay ra, tôi hít một ngụm khí, chuẩn bị để xuống nước. Không đợi tôi nhảy xuống, phía sau có cánh tay mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng tôi, gần như là vừa kéo vừa túm tôi xuống khỏi lan can.

Tôi nhất thời phản ứng không kịp, giống như đang mơ bị người đàn ông phía sau ôm lấy, mùi nước hoa quen thuộc quanh quẩn quanh chớp mũi, tôi nghe được thanh âm hoảng sợ của người đàn ông ôm tôi, “Em muốn nhảy xuống biển, muốn tự sát sao”

Tôi thật vất vả quay đầu, khoe miệng hình như chạm vào thứ gì, kết quả liền thấy màn đặc tả Cal gần ngay trước mắt, hô hấp của anh hỗn loạn, trong ánh mắt màu hổ phách đều là tơ máu đáng sợ. Tay anh vô cùng có lực, giống như một nhà giam cứng rắn khóa tôi lại bên trong.

Tôi thiếu chút nữa bị anh làm nghẹt thở, vội vàng dùng lực đánh lên tay anh, tức giận nói: “Buông tay ra, tôi muốn đi xuống.”

Anh càng dùng sức, cơ bắp đều đang run run, tức giận làm anh rất có lực công kích, anh tức giận khiển trách lão Poodle, “Gọi tên bác sĩ kia lên, nói ở đây có bệnh nhân.”

Lovejoy lập tức chạy trở về, trực giác của tôi cảm thấy không thích hợp, càng thêm liều mạng muốn thoát khỏi kiềm chế của Cal. Vài thuyền viên trên sàn tàu chạy tới, bọn họ nhìn tôi cùng Cal gần như là ôm nhau thành một khối trong lúc nhất thời không biết phải làm gì. Lovejoy dẫn bác sĩ nhanh chóng chạy đến bên người chúng tôi, vị bác sĩ kia tay cầm ống tiêm, muốn đâm vào tay tôi.

vừa nhìn là biết thứ không dễ trêu vào, tôi vội vã nâng tay tính toán tránh khỏi ống tiêm, kết quả Cal chế trụ tay của tôi, để kim tiêm thuận lợi đâm vào mạch máu tôi.

Hình như nhìn ra tôi bất an, người đàn ông ôm lấy tay tôi nói: “Thuyền sẽ không chìm.”

Người cho mình là núi băng sao, nói không chìm nó sẽ tự động tránh đi?

Tôi đột nhiên cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, trước mắt một trận choáng váng, Cal thanh âm biến thành vụn vụn. Anh nói với mấy người thuyền viên: “Tinh thần nàng không ổn định, vừa rồi muốn tự sát.”

Ở lại trên thuyền mới gọi là tự sát.

Tôi cố sức vươn tay vỗ bả vai Cal, anh cau mày cúi đầu, tôi tức giận dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại đâm một cái lên bản mặt đáng ghét kia.

Cho người không chìm này.

Tiếp đó trước mặt bỗng tối sầm, tôi như bị kéo xuống đáy biển, tất cả đều biến thành im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 31.1: Trên giường

Tôi cảm giác rất không thoải mái, xương cốt trong thân thể như vỡ vụn, điều này làm tôi thấy hô hấp dồn dập, cơ bắp run rẩy. Loại cảm giác này so với lúc trước tôi bị tai nạn xe cộ độ chấn thương còn nặng hơn, tôi ý đồ ép buộc tỉnh lại, nhưng là mí mắt nặng nề làm hành động vốn rất đơn giản này càng trở nên gian nan.

Tôi thử xem bản thân xảy ra chuyện gì, nhưng đầu óc trống rỗng, tôi lần đầu tiên cảm thấy tự bản thân sao mà bất lực.

“Cô ấy nên nghỉ ngơi, chạy quá lâu vượt khỏi sức chịu đựng của cô ấy.”

Tôi mơ hồ nghe được bên người có người nói chuyện, tiếp đến là thanh âm của Caledon Hockley, anh không vui nói: “Thứ này không có di chứng chứ, hình như cô ấy rất khó chịu.”

“Thuốc này làm cho bệnh nhân đang kích động an tĩnh lại, không sử dụng liều lượng lớn sẽ không ảnh hưởng tới vị tiểu thư này. Tuy nhiên cô ấy phải tích cực điều trị thân thể, sau khi rời thuyền có thể để bác sĩ gia đình theo dõi.” Thanh âm giống như của một bác sĩ nam càng ngày càng xa, “Tôi ở trên thuyền còn có nhiệm vụ kiểm tra cho bệnh nhân, nếu có chuyện gì có thể gọi nhân viên phục vụ đến thông báo cho tôi.”

Cal bất mãn nói thầm, “Thân thể cô ấy không tốt, cô ấy thoát nhìn mạnh mẽ tới mức có thể ném cả con tàu Titanic này đi. Lovejoy, người đi nói với người dưới phòng bếp, nơi này cần thức ăn người bệnh có thể ăn.”

Thanh âm bọn họ dần dần đi xa, tôi miễn cưỡng cử động đầu ngón tay, di chứng chạy kiệt sức ngày hôm qua đang hiện lên trên cơ thể tôi. Tôi có cảm giác mình vừa bị xe tải nghiền qua một lần, xương cốt giống như được gom lại thành một đồng, đau nhức.

Nỗ lực mở to mắt, đầu đầu nhìn phía trên, đèn trần màu trắng không mờ, thợ điêu khắc khéo léo tạo hình trần nhà thành hoa văn hình bông hoa. Tay tôi đưa về phía cổ, chua xót quay đầu nhìn về phía bên cạnh, nhìn thấy sofa da màu đỏ, trên bàn hình vuông để đèn bàn hình lục giác, đèn giống như không kịp đợi chủ nhân đến quan sát, trên bóng đèn vương chút bụi làm ánh sáng màu vàng phát ra yếu ớt.

Bên cạnh còn đặt một cái ghế dựa theo phong cách George, chiếc ghế nhìn mang theo phong cách thoải mái đặt bên cạnh giường, hình như có ai đó đã ngồi ở trên đó thật lâu, vừa mới rời khỏi.

Trong lúc nhất thời tôi không rõ đây là nơi nào, mơ màng trừng mắt nhìn cái đèn trên bàn, dưới đèn mặt là một ít văn kiện, bên cạnh còn đặt một cái ly thủy tinh đựng rượu màu trắng.

Chậm rãi, tay xoa cổ mắt đi khí lực, đầu óc rốt cục khôi phục tốc độ vận chuyển bình thường.

Tôi đại khái... Hẳn là... Không còn ở trên RMS Titanic đi!

Trí nhớ chỉ dừng ở lúc tôi nhảy xuống biển, tôi nhớ được là Caledon Hockley cái tên không hay ho kia liều mạng kéo tôi xuống khỏi lan can.

Từ trên giường ngồi dậy, chân mềm mại tỉnh táo chảy xuống bụng, tôi phát hiện bản thân mặc là một cái áo ngủ màu trắng. Trên cổ áo thêu mấy bông hoa nhỏ xinh đẹp, trước cổ áo là mấy con bướm bướm. Cái áo ngủ này so với tôi thì khá rộng. Tôi xúc chấn lên vội vàng từ trên giường nhảy xuống, dẫm lên thảm muốn chạy tới trước cửa.

Thuyền dừng ở cảng Queenstown thời gian là 12 giờ rưỡi đến hai giờ chiều, tôi phải rời thuyền trước lúc hai giờ. Không đợi tôi đẩy cái ghế dựa bên cạnh giường ra, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân vội vã. Cal đi tới cửa, mặc áo trong màu trắng, dưới áo trong là calavat tối màu và áo sơ mi, trên ngón tay anh là chiếc xi gà, anh đứng trước cửa cúi đầu.

Dáng vẻ này giống như vừa mới chết ai.

Tôi cảm lấy lưng ghế dựa, anh đứng ở cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy tôi mặt không biểu cảm trừng mắt nhìn anh.

Gần như là phản ứng bản năng, Cal nghĩ cũng không nghĩ nhanh chóng chạy vào phòng, sau đó đóng cửa lại, cả người tựa vào ván cửa, cảnh giác nhìn tôi.

Phản ứng này làm tôi thấy giống hành động của mấy con gấu chó trong sở thú.

Anh rất nhanh phát hiện hành động của mình rất kì lạ, không quá tự nhiên mở miệng nói, khóe miệng anh hơi xước da sưng đỏ, trên mặt còn bôi thuốc, thoát nhìn hơi chật vật. Sau đó anh đứng thẳng, mang theo vẻ dè dặt cẩn trọng cảm giác hỏi tôi, “Em có muốn ăn gì không?”

Em có muốn ăn gì...Không?

Tôi không hiểu nhìn anh, chẳng lẽ trước khi ngủ tôi đánh mất trí nhớ? Người này không phải hận không thể nhấn tôi chết chìm trong biển sao? Vì sao tôi vừa ngủ dậy, anh hỏi câu đầu tiên không phải “Cô ăn trộm cái gì rồi” mà là “Em có muốn ăn gì không?”.

“Mấy giờ rồi?” Tôi nhìn thấy anh thì một chút sắc mặt tốt cũng không có, nếu không phải tại con quỷ không hay ho này thì tôi đã rời thuyền rồi, nếu tôi không nhìn lầm, tôi bây giờ đang ở trong phòng ở khoang thượng đẳng trên RMS Titanic. Nơi này hết thấy đồ trang trí và phong cách không khác mấy với phòng ở khoang hạng nhất, nếu bỏ qua một bên nghệ thuật trang trí xảo diệu thiên công, thì người thấy chỉ là tiền tiền tiền.

Cal thoát nhìn không quá tự tại hút thuốc, động tác có hương vị chậm rãi, anh không có trả lời vấn đề của tôi, chỉ là chỉ chiếc giường thoải mái phía sau tôi, giọng điệu bình thản nói: “Bác sĩ đề nghị em nghỉ ngơi, hẳn nói em dinh dưỡng không đủ, đương nhiên, em căn bản không có ăn qua cái gì tốt đi, thân thể gầy thành như vậy, a.” Anh cuối cùng nói xong, còn vô cùng đáng đánh đòn hừ cười một tiếng, cười xong anh lại hít thuốc, động tác lần này thì nhanh hơn, chỉ là động tác vô cùng cứng nhắc, không dễ phát hiện.

Tôi thật sự xem không hiểu anh đang làm trò gì, cũng lười hỏi anh ta vì sao lại xuất hiện ở nơi này, càng thêm không thêm để ý ai giúp tôi thay đổi một thân áo ngủ không hợp với mình. Tôi sốt ruột là bây giờ là mấy giờ, ánh mắt nhìn thẳng, liền nhìn thấy trong túi áo của Cal có một cái đồng hồ, đồng hồ lủng lẳng bên ngoài, bên trên còn có mấy viên ruby làm đồ trang trí.

Cal hình như hơi khản trương, cũng không biết anh đang khản trương cái gì, sau đó anh vô cùng tự nhiên nói, “Anh đã bảo người làm đi chuẩn bị thức ăn, em nên đi nghỉ ngơi, bác sĩ nói em lúc tỉnh dậy đầu sẽ đau.”

Nhìn thấy anh tôi không chỉ đau đầu đau, ngay cả ruột gan cũng đau. Loại thái độ kì dị này làm tôi cảm thấy Caledon Hockley bị xuyên không, còn là vì tôi cứu anh một mạng, cho nên anh lương tâm đại phát từ bi quan tâm đến ân nhân cứu mạng?

“Mấy giờ?” Tôi rời khỏi cái ghế dựa, bước chân vững vàng hướng cửa đi đến, càng ngày càng tiếp cận anh.

“Em có thể ở trên giường nghỉ ngơi, Emily.” Cal thờ ơ, tay anh mang theo thuốc, nhìn thấy tôi đi qua, cặp mắt rũ xuống kia nhìn loạn khắp nơi, giống như tôi là xà quái Medusa anh ta vừa nhìn một cái thì biến thành tảng đá.

Người này nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi trực tiếp vọt tới trước mặt anh, tay giật lấy cái đồng hồ trong túi anh. Anh cả kinh, thuốc trong tay rơi xuống thảm. Tôi đã lấy đồng hồ mở nắp ra, giờ trên đồng hồ làm cả người tôi cứng lại, sáu giờ ba mươi bảy phút, gậy giao cầm lấy đồng hồ, ruby phía trên lay động làm người ta tâm phiền ý loạn.

Nếu RMS Titanic hai giờ rời khỏi cảng Queenstown, như vậy đến hơn sáu giờ chiều, đừng nói bơi lội lên bờ, cho dù cho tôi một cái thuyền cứu nạn cũng không thể chèo vượt qua đại tây dương mà nhìn thấy bờ.

Điều này như đùa tôi, tôi dùng sức đẩy Cal ra, mở cửa, nơi này không có cửa sổ, tôi phải ra ngoài xác nhận một chút. Cửa vừa bị tôi kéo ra, trên ván cửa bỗng xuất hiện một cỗ lực lớn, nặng nề kéo tôi trở lại trong phòng. Tôi thử cùng lực đạo kia phân cao thấp, lại gia tăng khí lực muốn kéo cửa ra, trên đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng nói tức giận, “Đứng lại cho anh, lên giường nghỉ ngơi.”

Anh là bố tôi sao? Loại giọng điệu này chẳng khác nào quốc vương ra lệnh cho nô lệ.

Hai tay tôi trực tiếp bắt lấy cánh cửa, hung hăng dùng sức. Lực đạo trên cửa bỗng nhiên lỏng ra, tôi nhất thời phản ứng không kịp té ngã, cái ót nặng nề mà đập vào ngực người đứng sau lưng. Cal bị lực đạo ngoài ý muốn này đẩy về phía sau vài bước, nặng nề ho mấy tiếng.

Tôi lập tức rời khỏi anh, trên người anh còn mùi khói thuốc và mùi rượu, giao hòa thành cảm giác buồn nôn. Không chút do dự đi về phía trước, bên ngoài là phòng khách, tôi nhìn thấy đèn thấp sáng hình bông hoa, mà đèn ở trên vách tường màu trắng không mở. Nơi này là phòng nhỏ của Cal trên khoang thượng đẳng, ngày hôm qua tôi đã đi qua nơi này một lần, chỉ là không chú ý tới vật phẩm trang trí.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 31.2: Trên giường

Tôi biết chỉ cần đi qua phòng khách là đến sàn tàu riêng rồi, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài RMS Titanic. Tôi bức bách mình không được nghĩ đến kết quả tôi tệ nhất kia, càng hi vọng cái đồng hồ kia bị hỏng, cho nên thời gian tôi nhìn thấy đang là buổi sáng, mà bây giờ, thuyền còn ở lại cảng Queenstown, hành khách còn chưa lên thuyền hết.

Không đợi tôi chạy đến phòng khách, đằng sau truyền đến thanh âm phá không dọa người, giống như có người tức giận ném ly rượu trong tay xuống. Tôi ngay cả đầu cũng không quay lại, cho dù sau lưng tôi xuất hiện một vệt tên bệnh nhân tâm thần, với tôi mà nói cũng không có ý nghĩa gì.

Chân tôi mềm nhũn, tay vịn vào cái bàn, nương theo đó mà tăng bước chân đi về phía trước. Thật vất vả nhìn thấy phòng khách, tôi vừa muốn tránh cái ghế dựa để đi tiếp, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Loại tốc độ này nhanh tới mức tôi không kịp quay lại nhìn, thì cảm thấy eo căng thẳng, cả người nhẹ nhàng đi, tiếp đó chỗ đầu gối xuất hiện bàn tay, không đến một giây tôi bị bế ngang lên.

Theo phản xạ tôi nắm lấy áo anh, áo trong của anh lập tức bị tôi kéo đứt một cái cúc áo.

Cal nặng nề ôm tôi vào trong ngực, không cho tôi thời gian dấy dựa anh bế tôi đi trở về phòng ngủ.

“Buông tay.” Tôi đen mặt túm lấy áo somi của anh, lại có một cái cúc bị tôi kéo đứt ra.

“Em câm miệng cho anh.” Cal hung ác nói, lông mày anh nhíu thấp hẳn xuống, điều này càng làm cho khuôn mặt của anh trở lên tức giận điên cuồng. Anh chạy vào trong phòng ngủ, dùng sức quăng tôi xuống giường, sau đó đè bả vai tôi lại, dùng sức ấn tôi vào trong chăn. Anh không chút khách khí nói với tôi: “Lại chạy nữa anh đánh gãy chân em, thân thể em còn chưa điều trị tốt, quả thực em là một con sư tử điên cuồng.”

Lúc anh nói chuyện với tôi thì khoảng cách hai người rất gần, hô hấp thổi lên trên mặt tôi, tay tôi đè mặt anh ta lại, tuy tôi không có bệnh sạch sẽ, nhưng có người cách người gần như vậy cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Em đừng nghĩ làm động tác dư thừa nữa, bây giờ thuyền đã xuất phát rồi, không tới New York thì nó sẽ không dừng lại đâu” Anh bắt lấy tay tôi rồi ấn nó vào trong chăn.

Tôi dùng sức muốn rút tay ra, chân cong lên ý đồ để lên ngực anh, muốn đá văng anh ra. Anh lập tức phát hiện động tác của tôi, nhanh chóng áp cả người lên, ôm chặt lấy tôi, chúng tôi lẫn cùng với nhau thành một đoàn, chân cũng vì thế mà rơi xuống đất.

“Anh cút ngay cho tôi, tôi muốn rời thuyền.” Tôi quả thực cũng bị tên khốn khiếp này làm tức chết rồi, nếu tất cả chỉ vì cái đồng hồ, sau khi rời thuyền tôi sẽ đi kiếm cho anh ta một căn đồng hồ luôn. Nếu còn chưa hết giận, bây giờ tôi nằm cho anh ta đá vài cái, sau đó đưa tôi đến phòng ăn, ở đó tôi sẽ nhận hết tội lỗi, chỉ mong tên quỷ keo kiệt này thả tôi ra.

Bây giờ tôi vô cùng hối hận, hối hận làm sao mình có thể gặp được một tên bệnh thần kinh như vậy chứ.

“Anh nói, thuyền đã rời bến, bây giờ em nằm yên đó cho anh.” Cal vì động tác quá mạnh mà động đến vết thương trên miệng, anh hít sâu vài cái, sau đó gia tăng thêm lực đạo ấn tôi xuống.

“Anh cút xuống khỏi người tôi ngay.” Bởi vì động tác của tôi gây dựa kịch liệt làm tuột áo, vạt áo ngủ bung ra, lộ ra một mảng da dưới váy.

“Em nằm xuống cho anh, đừng làm loạn nữa.” Tóc Cal vốn cẩn thận tỉ mỉ chải chuốt cũng loạn lên, áo trong tăn ra, đồng hồ rơi trên mặt giường, áo somi cũng tràn đầy những vết nhăn khó coi.

Tôi đột nhiên thờ hốc vì kinh ngạc, giống như bị đau đốn, biểu cảm trên mặt sắp khóc, thanh âm yếu ớt mà ôn nhu, “Cal, anh nắm đau em”

Mặt Cal hung dữ lập tức cứng ngắc, hô hấp anh hỗn loạn nhìn tôi, tay không biết là nắm hay thả run lên.

“Buông em ra.” Tôi càng thêm khô sở thấp giọng thỉnh cầu.

Ánh mắt anh kinh ngạc lại mê man, theo quán tính cần môi, kết quả cần phải miệng vết thương trên khóe miệng, anh kinh ngạc nhảy dựng lên buông tay tôi ra. Tôi gần như là dùng sức ngồi bật dậy, muốn thuận tay đẩy anh ra, biểu cảm đáng thương hề hề biến mất không còn một mảnh.

Kết quả tay anh vừa mới buông ra lập tức nắm chặt lại, một lần nữa áp tôi xuống giường, anh cười lạnh đắc ý cao giọng nói: “Anh chỉ biết, em là tên lừa đảo đáng chết, đừng nghĩ lừa gạt anh.”

“Anh tên ngu ngốc này, có tin hay không tôi đánh chết anh.” Tôi giương nanh múa vuốt bất cứ giá nào, dùng răng nanh đi cắn anh, anh linh hoạt né tránh, tôi chỉ cắn được áo somi của anh, áo somi lập tức bị răng nanh của tôi kéo mở ra.

“Em là động vật sao? Em noi noi thông đồng với mấy tên quỷ nghèo.” Cal bị tôi chọc giận triệt để, anh một tay nắm chặt miệng tôi, tay kia thì gắt gao nắm chặt lấy tay tôi, tôi lập tức dùng tay còn thừa lại nắm lấy cằm anh.

“Anh, con mẹ nó buông tay tôi ra, tôi muốn rời thuyền.”

“Không được nói thô tục, bây giờ em lập tức bỏ mấy cái tật xấu làm người ta khó chịu đi cho anh.”

“Anh lại sờ loạn tôi một chút thử xem xem”

“Em yên tĩnh cho anh, đừng ép anh nhốt em vào trong lồng.”

“Buông tay.” Tôi gần như là hét chói tai.

Quần áo anh hỗn loạn cùng tay chân tôi trưng triển, nam giới và nữ giới sức lực luôn khác biệt, điều này làm cho tôi không có cách nào gây dựa được.

Trên giường một mảnh vô cùng thâm thắm, ngay cả gối đầu cũng quăng xuống phía dưới.

Ngay tại lúc chúng tôi chiến tranh trên giường, cửa đột nhiên mở ra, là Lovejoy một thân tây trang.

Tôi cùng Cal động tác cứng đờ, động tác còn dừng lại tại lúc chuẩn bị đánh nhau.

Lão Poodle mặt than hình như run rẩy một chút, ông ta cứng ngắc đứng ở ngoài cửa, trong lúc nhất thời không biết vào hay đóng cửa đi ra mới tốt.

Cal bởi vì vận động kịch liệt mà gò má ửng đỏ thở phì phò, anh không rõ chân tướng nhìn về phía nam phó.

Tôi nghiêng đầu, cũng thờ thưng mắt nhìn theo anh.

Lão Poodle,...

Sau đó ông ta xấu hổ mở miệng, “Tôi vừa rồi có gõ cửa.”

Tôi cùng Cal,...

Sau đó ông ta chậm rãi lui về sau một bước, lại nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại một lần nữa.

Thoạt nhìn, ông ta hình như đang hiểu lầm cái gì.

Tôi hung tợn nhìn Caledon Hockley, đối phương cũng tiếp tục quay lại trừng tôi.

Trùng mắt nhìn nhau ba giây, ngay cả không khí cũng bị bạo tạc theo. Cửa lại mở, là Lovejoy, ông ta cúi đầu nói: “Sắp đến bảy giờ, Hockley tiên sinh, ngài muốn dùng cơm chiều ở đâu.”

Ăn cơm cái lông, hai chúng tôi hận không thể ăn luôn đối phương thay cho bữa tối.

Lão Poodle giống như nhìn ra được cái gì trong cuộc chiến của chúng tôi, ông ta bieur cảm trên mặt đã hiểu, sau đó đóng cửa lại.

Cal đột nhiên lớn tiếng kêu to, “Lovejoy.”

Cửa lập tức mở ra, lão bộc tấn trách xuất hiện.

Cal quay đầu liền mệnh lệnh, “Tìm cho tôi một sợi dây thừng đến đây.”

Lão Poodle mặt than nhìn cổ chủ của mình, sau đó lại nhìn nhìn tôi. Cal miễn cảm chú ý tới ánh mắt của ông ta, lập tức dùng sức kéo áo ngủ bị bung ra của tôi, sau đó tức giận nói: “Nhanh đi, tìm sợi răn chắc một cái.”

Lão Poodle tiếp tục mặt than, cuối cùng ông ta rút cục miễn cưỡng kéo xuống khóe miệng cứng ngắt của mình, thấp giọng trả lời: “Vâng.” Tiếp đó tiết tấu bước chân của lão bộc hơi không thích hợp mà xoay người, giống như chạy trời chết.

Tôi cuối cùng cảm thấy, ông ta hiểu lầm cái gì.

Sau đó Cal tiếp tục uy hiếp tôi nói: “Em an phận một chút cho anh, bằng không anh sẽ trói em lại ném xuống biển.”

Tôi nghĩ cũng chưa nghĩ, tay nâng lên cào một phát lên mặt anh.”Cút xuống cho tôi, tên ngu ngốc này.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 32.1: Âm mưu

Nghe nói thời đại này nam giới có tinh thần thân sĩ rất mãnh liệt, ví dụ như bảo vệ phụ nữ và trẻ em, cử chỉ tao nhã, khiêm tốn công chính... Mấy điều này Caledon Hockley đều tuyệt đối không có khả năng có.

Anh thể nhưng trực tiếp dùng dây thừng trói tôi ở trên giường, còn là trên giường của anh nữa. Phòng nghỉ của anh có hai phòng ngủ, một cái là của Rose Bukater, phòng thừa còn lại chắc chắn là của tên đang đứng trước mặt mới trói tôi lại, không có một chút phong độ thân sĩ này rồi. Anh dánh về kiệt sức, mất hết phong độ, thân thủ liền trực tiếp kéo ghế dựa cạnh giường, đặt mông ngồi xuống, sau đó phiến phán mà dùng sức vuốt đồng tóc hỗn loạn trên đầu.

Lovejoy hai tay sau lưng, đứng ở trước cửa, cặp mắt cảnh giác nhẹ nhàng lướt qua chỗ chúng tôi.

Tôi hoàn toàn không muốn nghĩ đến hình tượng bản thân lúc này, hai tay bị trói lên trên lan can đầu giường, xương cốt tôi lại mềm mại không thể ngửa cổ cắn đứt dây thừng.

Cal ngồi ở trên ghế tựa, tay chống cái trán, quần áo trên người anh còn chưa kịp cởi, áo somi xé mở một mảng lớn, lộ ra lồng ngực màu đồng khỏe mạnh. Anh dùng ánh mắt đặc biệt quý dị mà vụng trộm liếc nhìn tôi, làm tôi xem thường liếc trở về, ánh mắt anh trốn tránh, khăn trương liếm môi, kết quả liếm đến miệng vết thương khóe miệng, nhin không được đau đến nhúu mày.

Tôi âm thầm kéo kéo dây thừng trên cổ tay, cũng không biết lão Poodle lấy từ nơi nào, thực sự đủ rắn chắc. Tôi nhìn thoáng qua lão Poodle đứng ở cửa, phát hiện ông ta đặc biệt trung thực nhìn bên ngoài, giống như đang lo lắng có người đến.

Tôi hít sâu một hơi, ý đồ thoát ly dây thừng, sau đó giọng điệu bình thản hỏi: “Bây giờ sắp bảy giờ, buổi tối ngày mười một tháng tư?”

Cal thân thủ túm túm quần áo rách nát của mình, anh hình như không có thói quen quần áo không chỉnh tề, khoe miệng dùng sức mím chặt, mặt như sợ quý. Anh nghe xong câu hỏi của tôi, cũng không đáp, chỉ phất tay về phía lão Poodle, ở cửa lão Lovejoy lập tức lấy đồng hồ trong túi ra, mở ra sau đó nghiêng trang nói: “6 giờ bốn mươi lăm phút tối, hôm nay là mười một tháng tư năm 1912.” Ông ta báo cáo xong, còn thật tự nhiên lấy ra một hộp thuốc, đi đến bên người Cal, lấy ra một cái đưa cho anh, còn đưa cả bao diêm.

Cal tiếp nhận điều thuốc, chăm xong thì kẹp giữa hai ngón tay. Lão Poodle nhìn thấy mình hoàn thành nhiệm vụ, lại lập tức trở về cửa, âm trầm nhìn bên ngoài, dùng biểu tình như ác long thay chủ canh cửa.

“RMS Titanic rời khỏi cảng Queenstown đã hơn bốn giờ, bây giờ chúng ta đang ở Đại Tây Dương, cho dù em hiện tại chạy đi, cũng không có cách nào rời khỏi nơi này.” Cal hít một ngụm thuốc, giảm bớt cảm giác khẩn trương, sau đó nhìn tôi xuyên qua làn khói, biểu cảm trên mặt tối nghĩa không rõ.

Đã hơn bốn giờ, lấy tốc độ của con tàu chở khách này, tôi cho dù có nhảy xuống đại dương cũng chỉ có thể chết đuối. Cảm giác hụt hẫng, luồng lực lượng cường đại chống đỡ cơ thể tôi biến mất, hai tay âm thầm dùng sức cũng chỉ yếu đuối vô lực. Tôi hai mắt vô thần nhìn lên chiếc đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, tốt lắm, lần mạo hiểm này không cần thận đề lại mạng luôn. Thành khách khoang hạng ba chết bao nhiêu người nhỉ? Nhớ được hành khách nữ chết hơn một nửa. Nam thảm hại hơn, bốn năm trăm người sống sót ngay cả một trăm nam giới cũng không tới.

Nếu không, tôi nên đến phòng bếp dùng dao gọt hoa quả, đặt ở trên cổ Ismay bắt hắn ra mệnh lệnh ngừng thuyền lại. Một ngàn năm trăm người mất mạng ngay trước mắt, quả thật là tận thế.

“Nghe nói, em biết RMS Titanic sẽ chìm?” Cal tỉnh táo lại, mặt anh không biểu cảm nhìn tôi, mắt đi biểu cảm vận vẹo, trên người lộ ra khí chất lãnh khốc của nhà tư bản.

Tôi không nói gì nhìn anh, anh bắt chéo hai chân, dựa lưng vào ghế dựa, tay đặt ở trên tay vịn, trên ngón tay không chút để ý kẹp điều thuốc. Nếu bỏ qua quần áo lộn xộn do té ngã, thì tư thế ngồi đặc biệt này của anh thật nhân mô dạng cầu, bên ngoài cửa là nam phó, hình ảnh bại hoại của xã hội thượng lưu liền hiện ra.

“RMS Titanic sẽ chìm?” Anh khinh thường cong lên khoe miệng, lộ ra nụ cười mười phần châm chọc, “Tin tức buồn cười như vậy em lấy được từ đâu?”

Một trăm năm sau, mọi người đều biết.

Tôi nhắm chán giường mắt nỗ lực nhìn nhìn tay bị trói dây thừng ở lan can trên giường, lười để ý tên ngu ngốc muốn hại chết tôi này. Nếu không phải tình huống không cho phép, tôi thật sự là hận không thể lấy sợi dây thừng kia trói anh lại hung hăng đánh một trận.

“Nó không có khả năng chìm, biết không?” Cal căn bản không cần thiết trả lời tôi, trái lại ngồi một bên tự vui vẻ thổi phồng, “Anh xem qua bản vẽ của nó, thiết kế của nó, nó là phương tiện giao thông tiên tiến nhất trên cái thế giới này, cũng là an toàn nhất. Không ai tin tưởng, nó sẽ chìm. Ngay cả khi nó chìm cũng không thể ở ngay lần đầu tiên được.”

Phải phải phải, cho nên cho dù tôi nói nó sẽ đâm phải núi băng xong đòi, nith anh cũng có thể dùng một vụn từ nói nó không chìm. Tôi rốt cục nghiên cứu rõ ràng, chất liệu trên lan can là đồng thau.

“Em không nên biết nó sẽ ‘Chìm nghiêm’, chẳng lẽ em cho nó là Olympic kia?” Cal đột nhiên ngừng lại nụ cười trào phúng làm người ta ngán ngẩm lại, giọng điệu nhanh quay ngược trở lại, trở nên vô cùng nghiêm túc, âm ngoan. Thân thể anh hướng lên trước mặt, dễ dàng tiếp cận tôi, gần đến mức tôi có thể dễ dàng nhìn thấy vết cào trên ngực và mùi khói trên người anh.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy biểu cảm này trên mặt anh, anh vốn dùng biểu cảm kiêu ngạo khinh thường, nay lại không nhìn thấy một chút biểu cảm ấy. Anh âm trầm nhìn tôi, đồng tử màu hổ phách chất chứa âm mưu nhìn tôi, điều thuốc trên ngón tay khói thuốc chậm rãi tỏa ra, tàn thuốc dùng một chút trên đầu điều thuốc rồi mới rơi xuống giường.

Tàu Olympic là chuyện gì? Tôi đột nhiên có dự cảm không tốt, anh có phải lại hiểu lầm cái gì rồi không?

“Em là ai?” Cal đột nhiên hỏi, đây là một loại mệnh lệnh thăm vắn đầy áp bách.

“Emily.” Tôi lười cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ, trực tiếp trả lời, dù sao tên tiếng Anh của tôi ít khi dùng, nói cũng không sao.

“Tên đầy đủ.” Thái độ không hợp tác của tôi hiển nhiên chọc giận nhị đại thuộc dòng dõi nhà giàu mới nổi, muốn gió được gió muốn mưa được mưa này, Cal ngay cả ghế dựa cũng không ngồi, trực tiếp dựa vào đầu giường, ý đồ dùng thân thể cao lớn áp bức tôi.

“Emily.” Tôi lạnh nhạt tiếp tục dùng cùng một đáp án đến trên chọc anh.

“Họ em.” Anh cắn điều thuốc, lại phát hiện khói thuốc đã cháy hầu như không còn, tùy tay ném điều thuốc xuống, động tác kia có khác gì tên côn đồ chứ. Nữ giúp việc dọn phòng anh chắc chắn rất cố sức, anh không tìm được chỗ để vứt thuốc sao?

“Không có, cô nhi.” Đáp án này trực tiếp ghen ghét anh, một cái cô nhi nào biết lão ba lão mẹ mình họ gì chứ.

“Cô nhi?” Anh mắt tự nhiên lại lộ ra tươi cười trào phúng đầy cao cao tại thượng, sau đó miễn cưỡng hạ môi, thấp giọng hỏi: “Em trước kia làm gì để sống?”

Trước kia? Bao lâu trước kia? Trước khi tôi xuyên không toàn đi khiêu vũ, dựa vào khiêu vũ mà sống. Sau này gãy chân phải dựa vào lợi tức ngân hàng để sinh. Máy bay rui ro khi bay đến nước Anh làm tôi trường kì phải làm công nhân hạn để sống, đánh đổ làm xiếc, hoặc là được một ít nữ nhân tâm địa tốt cho bánh mì ăn.

Suy nghĩ một chút, cuộc sống phấn khích mấy tháng này của tôi lộ ra. Cuộc sống phong phú của người tầng dưới chót trong xã hội có thể viết được hơn trăm bộ sách đấy.

Có thể là tôi nghĩ lâu lắm, còn không có trả lời Cal cũng đã ở một bên nào bỏ giúp tôi một đáp án. Anh lập tức nói: “Về sau không cho đi trộm này nọ, kẻ trộm không có kết cục tốt gì.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Cái đồng hồ kia không phải do tôi trộm, mà nó móc phải tóc tôi chứ.

“Thân thủ em thật linh hoạt, chẳng lẽ là em đến xưởng đóng tàu Belfast trộm tài liệu mà nghe được.” Anh kỳ quái thấp giọng nghi ngờ, tay theo thói quen vuốt đá quý ở trên chiếc nhẫn trên ngón tay út, sau đó lại tự mình phản bác, “Loại tin tức mấu chốt này không có khả năng chảy ra.”

Cái tin tức gì chứ?

Có thể là ánh mắt tôi quá cho rõ ràng, Cal rốt cục chú ý tới tôi, sắc mặt anh ngưng trọng đứng lên. “RMS Titanic sẽ chìm, tin tức này em nghe được từ đâu.”

Tôi rốt cục cảm thấy anh có cái gì đó không thích hợp, anh vô cùng để ý đến tin tức RMS Titanic sẽ chìm. Nhưng tôi không rõ vì cái gì anh lại kinh ngạc đến thế, anh chẳng lẽ cũng giống như những người khác tin con thuyền này sẽ vĩnh viễn không chìm?

“Anh cũng cảm thấy RMS Titanic sẽ chìm sao?” Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có tin tức này là chân thật, anh mới có khả năng nhắc đi nhắc lại như vậy. Nhưng là nói xong lại trầm tư một chút, lại cảm thấy không có khả năng, nếu anh biết con thuyền sẽ chìm, như vậy còn mang người nhà lên thuyền, chẳng lẽ định tự sát?

Tôi nhớ được kết cục của bộ phim, vì khả năng sống sót mà anh trở thành nhân sĩ hung tàn đi cướp thuyền cứu nạn đầy thoi.

“Nó sẽ chìm, ha ha...” Anh cười lạnh vài tiếng, đột nhiên lại không nể mặt, đè nén thanh âm âm lãnh nói, “Em trả lời, RMS Titanic vốn nên chìm nghìn. Ismay từng đề cập với thượng tầng công ty White Star Line một hội nghị như vậy, bởi vì khi con tàu Olympic thử xuống nước đã xảy ra một cuộc va chạm mạnh, công ty White Star Line liền mang trở về, kiến tạo lại như mới, dùng nó làm thuyền chở khách định kì để thu lại lợi nhuận. Nhưng tai nạn lần đó làm cho bọn họ họa vô đơn chí, hơn nữa công ty bảo hiểm cự tuyệt bồi thường, rất nhanh, Ismay có thể sẽ phá sản rồi biến thành quỹ nghèo.”

Cái từ quỹ nghèo này, anh nói đúng thật là đủ khắc nghiệt cùng khinh thường.

Nhưng vì sao chúng tôi lại phải thảo luận với nhau về cuộc mua bán này chứ, tôi không hiểu nhìn anh.

Anh nói đến mấy chuyện mua bán này không còn giống như trước là tên cặn bã nữa, anh nghiêm túc mà tự tin, thậm chí không tự giác mà còn lộ ra đắc chí, giống như anh đã ở quá lâu trong cái vòng âm mưu quỷ kế này rồi, có vẻ đặc biệt tự tại thoải mái.

“Anh có thể làm thuyền của hắn rất nhanh có thể thu lại lợi nhuận, nhưng chỉ dựa vào việc dùng RMS Titanic để chở khách cũng không thể kiếm lại số tiền kia nhanh chóng như vậy được, thậm chí ngay cả vé tàu RMS Titanic cũng không bán hết, cho dù nó là con thuyền xa hoa nhất thì nó cũng không cứu được công ty White Star Line.” Cal vừa nói vừa đứng lên, anh đi đến bên cạnh cái bàn, nhắc chai rượu trong thùng băng lên, rót một ly rượu. Anh dùng động tác quen thuộc lay động cái ly chân dài, sau đó cúi đầu ngửi một chút, rồi lập tức đem gờ cái ly lên, nhìn rượu trong ly rồi chậm rãi nói.

“Cho nên hắn tính toán thực thi một cái kế hoạch rất lớn mật, chính là để cho con thuyền RMS Titanic này chở hàng vài lần rồi va vào núi băng, để cho con thuyền mộng ảo vĩnh viễn không chìm này triệt để xong đời.”

Nói tới đây, Cal bỗng nhiên tạm dừng một chút, tiếp đó anh lộ ra một nụ cười hưng phấn, “Anh thích kế hoạch này, muốn làm thương nhân thành công thì phải có đảm lượng.” Nói xong, anh như muốn cộng ly uống mừng mà chạm ly vào trong không khí rồi một hơi uống sạch.

“Hắn cố ý, muốn va vào núi băng?” Tôi nghe được cái gì? Một người điên biến thái phản xã hội? Chỉ là phá sản cũng không cần cố ý lôi kéo thêm hơn

hai nghìn người đi tìm chết chứ.

“Đừng, chỉ cần làm con thuyền chìm, có thể tổng tiền một khoản lớn từ công ty bảo hiểm. Mà kế hoạch thiên tài này là do ông chủ của công ty vận tải White Star Line lập ra, chỉ cần đụng hư Olympic rồi coi nó là RMS Titanic, như vậy bọn họ có thể không cần sửa chữa Olympic mà trực tiếp cho nó va vào núi băng, kế hoạch liền thành công mỹ mãn.”

Tôi sất, đây là cái gì kế hoạch shit gì vậy.

Đánh tráo RMS Titanic với Olympic rồi cho va vào núi băng, sau đó để khách nhân mua vé RMS Titanic rồi lên Olympic, dùng số người bị chết trong vụ va chạm để lừa tiền bảo hiểm?

Toàn bộ cao thấp trong công ty White Star Line có lẽ đầu đầu bị va phải núi băng tới mức bị liệt não luôn rồi, chỉ số thông minh chạy đi đâu rồi?

Còn có, nếu đây là Olympic, như vậy cái tên sợ chết trước mắt này sao có thể lên thuyền chứ, còn lạnh nhạt như vậy. Chẳng lẽ tôi trách nhầm anh, anh kì thực một chút cũng không sợ chết mà còn rất dũng cảm.

“Vì kế hoạch lần này, công ty White Star Line còn cho California đuổi theo đằng sau, lúc con thuyền chìm, nó sẽ phát huy công dụng, tiếp đón khách nhân.”

Cal tựa vào cái bàn bên cạnh, anh đứng đối diện tôi, cầm cái ly rượu rỗng, tóc ngắn màu đen dán lên trán, một mặt thích ý tươi cười. Giống như cái kế hoạch cho con thuyền va vào núi băng rồi lấy nó để lừa tiền bảo hiểm là một chuyện rất đáng để ăn mừng.

Tôi đột nhiên nhìn thấy một đám chủ nghĩa tư bản ăn xương uống máu người khác, vì tiền có thể đánh đổi mạng sống của thường dân, không hề có trái tim đồng cảm, sao mà giống mấy tên chuyên đi ăn thịt người quá vậy.

Mà Caledon Hockley, lúc nói đến kế hoạch này, còn cầm sâm banh uống ra vẻ chúc mừng.

Thật sự là cái thế giới điên cuồng, so với lúc tôi xa vào trong nghệ thuật múa để sáng tạo cái mới còn điên cuồng không chịu nói lí hơn.

Tôi nhẹ giọng nói: “Nó không có đón được người, nó không có đón được... thậm chí một người hành khách.” Chậm rãi, thanh âm của tôi nhạt xuống, chiếc thuyền này chết rất nhiều người, rất nhiều, nhiều tới mức không thể tin được.

“Em nói đúng.” Cal khoai trá để lại chai rượu vào thùng đá, tươi cười không thay đổi nói, “California sẽ không nhận một người hành khách nào, bởi vì đây là RMS Titanic, mà không là Olympic. Kế hoạch lớn mật này bị san hô, vốn nó có thể thực thi, nhưng anh cho công ty White Star Line một khoản tài chính lớn, nó có thể giải trừ nguy cơ phá sản.”

Tôi không còn biết mình nên dùng biểu cảm nào mới thích hợp, người trước mắt này căn bản đắc ý lên tận trời rồi, anh giống như mới làm xong một vụ làm ăn lớn, nóng lòng cùng người khác chia sẻ hơn nữa khát vọng được người khác tán thưởng.

“Tiền của anh cứu lại công ty White Star Line, bây giờ trên tay anh giữ một số lượng cổ phiếu rất lớn của White Star Line. Anh nhìn thấy được tiềm lực của nó, chỉ cần RMS Titanic thông hành thuận lợi, như vậy bằng vào quyết đoán của thượng tầng công ty, White Star Line sẽ luôn luôn huy hoàng, mà số cổ phiếu trong tay anh cũng có thể biến thành từng núi tiền.”

Cal một lần nữa đi đến trước giường, anh hơi dòn dập lấy tay chạm vào môi xong sau đó nụ cười biến mất, tiếp đó không được tự nhiên rút tay vào túi quần. Anh hình như muốn nói cái gì đó nhưng không được tự nhiên, so với người tràn đầy tự tin vừa rồi như hai người hoàn toàn khác nhau.

Giống như một tên thương nhân cả trái tim biến thành màu đen và một học sinh tiểu học nhìn thấy giáo viên.

“Cho nên, thuyền sẽ không chìm. Đây chân chính là RMS Titanic, Ismay cũng ở trên thuyền, hẳn sẽ không mệnh lệnh thuyền trưởng đi va vào núi băng. Anh đã cho rất nhiều tiền, cho nên bọn họ sẽ không đổi RMS Titanic thành Olympic, em có thể nhìn xem bốn phía, nơi này rất mới, cái giường này chỉ có chúng ta nằm qua, em không cần sợ hãi.” (lắm ời CHỈ CÓ chúng ta nằm qua =)))

Tôi cũng rất muốn đắc ý giống như anh, có thể cười nói, thuyền cũng không bị đổi, cho nên sẽ không chìm, nhưng...

Cal khom người, lông mày dày của anh xuất hiện trước mắt tôi, màu mắt anh vốn nhạt màu lại đậm hơn, thâm thúy giống như mới được tắm dưới ánh mặt trời ban mai. Anh thấp giọng nói: “Em không có đăng ký lên thuyền, nhớ rõ, sau này không được nói với bất cứ một người nào về đề tài con thuyền này sẽ chìm, bởi vì bên White Star Line sẽ không thể để tin tức này rò rỉ ra bên ngoài, nếu để bọn họ biết em biết chuyện này thì họ sẽ tìm cách bịt miệng em lại. Một cô nhi không có chứng nhận thân phận, nếu biến mất cũng sẽ không có ai biết.”

Tôi yên lặng nhìn anh, ngón tay bị trói chặt không nhìn được run lên.

Cal bây giờ, ôn nhu mà đáng sợ.

Anh thông thả vờn tay, trấn an sờ soạng gương mặt tôi, lại lặp lại cùng một câu nói, “Đây là RMS Titanic, anh sẽ làm nó vĩnh viễn không chìm, cho nên em không cần sợ hãi, tin tưởng anh, Emily.”

Tôi rốt cuộc không nhìn được lộ ra biểu cảm cười khổ, nhưng chiếc thuyền đáng chết này sẽ chìm, nó cuối cùng cũng sẽ chìm.

Nó va vào núi băng, rồi chìm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Âm mưu này tôi vốn xem phim kí sự về RMS Titanic mà biết được, nghe nói có người hoài nghi con thuyền nằm dưới đáy đại tây dương vốn không phải là RMS Titanic mà là con thuyền thua kém nó Olympic, White Star Line cố ý muốn lừa bịp tổng tiền công ty bảo hiểm mà cho thuyền đi va vào núi băng, nhưng thuyền tiếp ứng chạy sai địa điểm làm hơn một nghìn năm trăm người chết, đương nhiên công ty White Star Line rất cục chiếm được một khoản bồi thường cực lớn.

Nói đến cùng đầu óc tôi lúc này chỉ còn đoạn phim phóng sự kia, chậm rì rì chẳng biết gì cả

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hôn em

Tôi phát hiện mình lâm vào trong hoàn cảnh hoàn toàn tuyệt vọng, tôi biết con thuyền chết tiệt này vài ngày nữa sẽ va vào núi băng mà chìm, nhưng tôi vẫn còn ở lại trên con thuyền này. Tiếp đó có một tên nhà tư bản hút máu ngu ngốc chạy đến uy hiếp tôi, nếu tôi đem những kế hoạch của họ định thực thi, cuối cùng sẽ chết vì để lộ tin tức, không đợi thuyền chìm, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp làm tôi biến mất.

Nói cách khác tôi bây giờ mà chạy đi bóp cổ Andrew, nói với ông ấy, con thuyền này sẽ chìm, như vậy mà thuyền theo tiếng gió đến bên tai Ismay, ông ta sẽ không coi tôi là kẻ lừa đảo mà cười cho qua, hắn chỉ biết tôi là côn trùng có hại trong kế hoạch của họ, tôi sẽ bị hủy thi diệt tích.

Đúng rồi, trên vé tàu không có tên của tôi, cho nên tôi chết cũng sẽ không có ai truy cứu. Truy cứu cái gì? Tôi cô độc một mình rơi xuống thế kỉ hai mươi, chẳng lẽ thân bằng cố hữu của tôi sẽ kiện công ty White Star Line đã phá sản tội giết người sao, nói bọn họ giết tôi?

Mà cái tên ngu ngốc này, một mặt “Ôn nhu” uy hiếp tôi, làm tôi không cần “Sợ hãi”, người này cùng công ty White Star Line chính là một bọn, cho nên hiện tại đã tính toán trối tôi lại, không cho tôi đi gieo rắc tin tức.

Trối tôi trong khoảng nhất đẳng cùng với việc nhốt tôi trong phòng thẩm vấn. Đều là chết đuối cả, chẳng có gì khác nhau.

Cal khoe sự anh minh thần võ của mình, trong lúc nhất thời tìm không thấy lối ra, lúc anh khom người cách người tôi quá gần, gần đến mức tôi có thể nhìn rõ ràng dấu vết nơi khoe mắt anh, còn có giữa hai hàng lông mày lộ ra sự uy nghiêm.

Hay tay tôi bị trối tới mức chết lặng, nhin không được lại giấy giữa một chút. Trên mũi chỉ có mùi khói và rượu trên người anh tỏa ra, tuy tôi không miễn cảm với hương vị này, nhưng hơi thở thân cận quá mức làm tôi vô cùng khó chịu. Tôi nghiêng đầu sang bên, nhắm mắt lại, nỗ lực tự hỏi nên làm cái gì tiếp theo bây giờ.

Gieo rắc tin tức biến thành công tác rất nguy hiểm, cho nên con đường này đã không thể thực hiện được. Chẳng lẽ chỉ có thể trở mắt nhìn Titanic và vào núi băng, sau đó tìm một con thuyền cứu nạn. Làm người mà biết có hơn một nghìn người sắp chết trước mắt, mà người cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ngồi trên thuyền cứu nạn, nghe qua thật sự đủ máu lạnh

Xuống thuyền còn có thể miễn cưỡng thôn thức bình thường, nhưng làm người khi lạc vào khung cảnh hỗn loạn đó, loại sợ hãi, áy náy này sẽ tăng tăng đè ép lên thân kinh, bắt buộc người phải dùng n phương thức để cứu người.

Tôi một chút cũng không muốn làm chúa cứu thế, bởi vì tôi lúc này chỉ có thể nghĩ ra cách là bắt Ismay rồi uy hiếp hắn. Hơn nữa ở buổi tối ngày mười bốn dùng dao ấn vào cổ hắn, bắt hắn ra lệnh cho thuyền trưởng dừng thuyền lại. Bằng không chỉ vì được giới tin tức chú ý, RMS Titanic chỉ biết không ngừng gia tốc đi nhanh hơn, ý đồ để thứ ba tuần sau thuyền dừng ở cảng New York, trước tiên đến buổi tối thứ ba, tranh thủ có được tin tức tốt.

Đương nhiên, biện pháp này sẽ làm tôi phải ngồi trong ngục giam cả đời. Dữ khí của tôi không đủ lớn để tôi làm ra hành động vĩ đại này.

Tôi ngăn người nghiêng mặt nhìn vách tường bên kia giường, đồ án hình thoi che kín vách tường, ở dưới ánh đèn loại đồ án này bị vải sa mỏng che đầy làm lộ ra cảm giác rất xinh đẹp. Đồ án này càng nhìn lâu càng làm tôi buồn ngủ, tôi rũ thấp mắt xuống, yên lặng ngáp trong đồng kế hoạch kia, đầu tiên tôi muốn cởi bỏ dây thừng trên tay, rồi khỏi khoang thượng đẳng, sau đó mới nghĩ đến chuyện sau này.

Bên tai truyền đến thanh âm rung động mạnh mẽ, trong lúc nhất thời tôi không tìm được nơi âm thanh này phát ra, giống như ở xa ngàn dặm, lại giống như thanh âm tim đập. Thanh âm quý dị này làm tôi lập tức mở mắt ra, sau đó quay đầu, không cẩn thận liền chạm vào đôi mắt tràn đầy lửa nóng, đôi mắt màu hổ phách trong suốt so với màn đêm ngoài kia càng làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông. Lông mi anh chạm sát gần mắt tôi. Ở trong lúc tôi không chú ý thì càng ngày càng tiếp cận tôi.

Tôi quay đầu giống như dọa đến anh, bỗng chốc anh liền không nhìn được thở, hơi thở ồ ồ sụt qua trên gương mặt tôi, mang theo mùi rượu nồng nặc giao hòa với hơi thở của tôi.

Cảm xúc trong mắt một người đối với tôi cũng chẳng khó phân biệt, tôi thích bắt chước cảm xúc, cũng giỏi về phát hiện cảm xúc người khác. Mà hiện tại tôi nhìn thấy trong ánh mắt trong suốt không che giấu kia, thấy được nhiệt tình có thể làm bùng người cùng kinh ngạc, anh đang sợ hãi lại khát vọng.

Vấn đề là tôi nhìn ra loại cảm xúc này, lại khó có thể liên tưởng loại cảm tình này là thế nào bắt đầu. Có lẽ anh tính toán giết người diệt khẩu, cho nên thoát nhìn mới khẩn trương sợ hãi như vậy, nhưng hưng phấn là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ anh... Là một tên biến thái cuồng giết người?

Bởi vì chúng tôi dựa vào quá gần, tôi rốt cục phát hiện nhịp đập vừa rồi xuất phát từ đâu, đó là tiếng tim đập của anh.

Tìm anh đập, rung động trong lồng ngực, chấn động này truyền nhiễm đến người tôi.

Đầu tôi đã nằm sâu vào trong lòng gối, anh còn có thể dựa gần như vậy, quả thực hận không thể làm tư thế hai người hòa hợp thành một thể.

Loại tư thế này rất quý dị, cũng không phải muốn khiêu vũ hai người, chân chạm chân, tay nắm tay, tôi không có thói quen trong trường hợp bình thường dựa vào người khác gần như vậy. Giật giật môi, tôi miễn cưỡng muốn mở miệng bảo anh cách xa tôi chút, cho dù không muốn tôi chạy thì cũng không cần dựa vào gần như vậy.

Anh chớp chớp mắt, lại đột nhiên nhắm mắt lại.

Tôi sửng sốt, không rõ anh đang định làm gì. Giây tiếp theo, môi vừa mới mở ra truyền đến cảm xúc mềm mại, mùi rượu như lửa nóng khi cháy rừng truyền đến, điên cuồng đến mức ngay cả kinh hồn cũng bị xâm chiếm.

Đây là nụ hôn rất nặng, nặng tới mức muốn kéo cả hai người xuống vực sâu.

Tôi bị dọa sợ, không rõ chân tướng.

Không đợi tôi suy nghĩ cẩn thận đây là cái tiết tấu gì, thì nụ hôn này vội vàng dừng lại. Caledon Hockley giống như tên kỵ sĩ thất bại bị người ta cho vài nhát kiếm, hai tay chống lên giường vội vàng ngồi dậy, mặt xuất hiện biểu cảm không hiểu gì, giống như nụ hôn này vốn không phải xuất phát từ anh, mà là bị người khác thao túng anh làm chuyện kinh người.

Vừa rồi cái tên nói tới âm mưu thì tự tin quá độ, bây giờ bị biểu cảm non nớt trên mặt đập tan không còn chút gì.

Làm cho tôi cảm thấy tôi cường bạo anh, mà không phải anh quấy rối tình dục tôi.

Tôi trừng mắt nhìn anh thật lâu, Cal lấy tay sờ xuống môi, rất nhanh anh lại khôi phục bình thường, tay dứt vào túi quần, ngay cả sờ túi cũng phải sờ ba lần mới đúng vị trí, sau đó khuôn mặt không có biểu cảm gì giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như anh chuyện gì cũng không làm đứng bên cạnh giường, mắt liếc nhìn tôi một cái rồi lại nhanh chóng quay đầu nhìn hoa văn trong phòng.

Tôi...

Vừa rồi, giống như, tôi bị hôn?

Không quá xác định nhìn về phía cửa, nhìn đến lão Poodle dùng ánh mắt thâm trầm không thể tin được, yên lặng nhìn chằm chằm chúng tôi. Tiếp đó ông ta nhấc chân lùi vài bước ra ngoài cửa, đã lui về phía sau còn thuận tay đóng cửa lại.

Cal giương cằm còn chưa khôi phục bình thường, dáng vẻ kia giống như ngọn đèn có vẻ rất hấp dẫn người nhìn. Anh ngốc lảng một chút, mới phát hiện Lovejoy đóng cửa, nghi hoặc nhìn về phía ông ta.

Lão Poodle trầm ổn thấp giọng nói: “Tiểu thư đã trở lại, nàng muốn đi tham gia tiệc tối.”

Tiểu thư? Cal đầu óc không biết phiêu đảng đến cái vũ trụ nào rồi, anh một mặt mờ mịt, rất nhanh loại ngốc hồ hồ mờ mịt này liền biến mất không còn một mảnh. Anh nhìn thoáng qua tôi nằm ở trên giường, trên mặt tránh không khỏi tia do dự, sau đó ánh mắt trở lại với nụ cười tự tin, anh tự nhủ nói: “Vừa rồi là chuyện ngoài ý muốn, đúng, ngoài ý muốn, mình ngay cả cảm giác cũng không có.” Anh vừa nói vừa đi ra ngoài, đầu cũng không quay lại ra lệnh cho Lovejoy, “Tôi cùng nàng đi, người ở trong này nhìn... Emily.”

Tay đặt trên nắm cửa, vừa mở ra một cái khe hở, lão Poodle rốt cục nhìn không được nói: “Tiên sinh, thỉnh thay quần áo.”

Cal cứng ngắc một chút, đứng đối diện cửa, cũng không biết là biểu cảm gì. sau đó dùng sức quay lại, một lần nữa đi tới, một thân quần áo rách nát, tóc loạn tán loạn như tên ăn mày. Anh cười với nam phó nhà mình: “Đúng, thay quần áo.”

Sau đó anh dùng lực nắm áo somi trên người giật xuống, Lovejoy lập tức đi qua giúp anh lấy một cái áo bành tô mới.

Hai người bọn họ cũng không coi tôi là nữ nhân, trực tiếp ở trước mặt tôi ăn ý mui phần một cái mặc quần áo một cái lấy quần áo. Tôi vừa khéo có thể nhìn thấy lưng Cal khi anh đưa lưng về phía tôi lưng cơ bắp, trên thân không có sọc lỗi đường cong thật tuyệt đẹp. Anh nói hơi nhanh: “Tôi không thích nơ cổ này.” Anh mặc áo somi màu trắng, cúc áo cũng chưa cài hết thì đã bắt đầu soi mói.

Lovejoy rất nhanh liền thay đổi lại cái nơ cổ màu trắng cho anh, sau đó cúi đầu giúp anh cài lại cúc áo cổ tay. Làm xong thì đi qua giá treo áo lấy áo bành tô, trở lại phía sau Cal, giúp anh mặc áo khoác. Lúc sửa sang lại tóc, Cal vô cùng cảm tức với cái đầu trông như ổ gà, anh hận không thể biến những sợi tóc này thành thếp sợi ngắn nắp.

Cuối cùng anh chỉnh lại quần áo, biến đổi hoàn hảo từ một người lười thôi thành một quý ông sống ở xã hội thượng lưu. Anh rốt cục quay người lại, đối

mặt với tôi. Tóc ngắn được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ ra phía sau, lộ ra cái trán, còn có cặp mắt vĩnh viễn luôn cụp xuống. Anh sờ xuống chiếc nhẫn trên ngón tay út, mặt không biểu cảm nhìn tôi liếc mắt một cái, đáy mắt một mảng nóng bỏng biến mất hầu như không còn.

“Anh đi ra ngoài một lúc, rất nhanh sẽ trở về.” Anh sờ trên cổ rồi thuận miệng nói với tôi.

Ngữ khí tôi nghe thế nào cũng đều thấy quý dị, giống như người đàn ông khi đi ra ngoài còn báo cáo hành trình với vợ.

“Đứng rồi, để cô ấy ăn vài thứ.” Cal nhớ tôi vừa ra lại quay đầu lại, anh nói xong với Lovejoy thì mở cửa đi ra ngoài, lúc đóng cửa nhanh tới mức làm người ta giật mình, bên ngoài hình như có ai đến, tiếng anh xấu hổ cười mơ hồ truyền vào.

Nếu cẩn thận nghe, còn có thể nghe được thanh âm của anh.

“Người làm sao vậy?” Miễn cưỡng nghe rõ ràng là giọng nữ.

“Không... Không có. Chúng ta mau đi đi, bị muộn rồi.” Cal cực lực dùng thái độ lạnh nhạt chuyển đổi chủ đề, nhưng vẫn nghe thấy được sự chột dạ bên trong.

“Tôi nghe nói, tình nhân cũ của anh lên trên thuyền đòi gấp gờ?” Cái thanh âm kia thật vững vàng, thậm chí ngay cả câu hỏi cũng vững vàng hơn Cal nhiều.

“Tình nhân cũ? Ha, làm sao có thể.” Cal trào phúng cao giọng cười nói, mới nghe thanh âm thì có thể tưởng tượng anh chết cũng không nhận tội, nhưng đáng về che giấu đặc biệt vụng về.”Em không cần nghe loạn những nữ nhân kia bàn tán, điều này không tốt đối với em.”

“Lúc giữa trưa, tôi thấy anh ôm một nữ nhân...” Thanh âm nữ nhân rất thấp, nhạt tới mức gần như không nghe rõ âm sắc.

“Đó là ngoại ý muốn, anh nhìn thấy có người muốn nhảy xuống biển nên qua giúp một phen, bảo hộ nữ nhân là bản năng thân sĩ.” Cal thật không biết xấu hổ nói.

Tôi... Làm một nữ nhân bị bảo hộ, cảm giác áp lực rất lớn.

“Phòng anh còn có người khác?” Ngoài cửa nàng đột nhiên thật nghiêm cẩn hỏi.

Cal thanh âm tiêu thất một chút, sau đó truyền đến thanh âm chắc như đinh đóng cột của anh, “Không có, phòng anh người nào cũng không có.”

Tôi cùng lão Poodle trầm mặc, chúng tôi cũng không là người.

Sau đó ngoài cửa yên lặng một lúc, lại yên tĩnh. Giống như hai người bên ngoài đang giằng co cái gì.

Lão Poodle rất nhanh liền ngửi được hương vị không tầm thường, ông ta nhặt chặn từ dưới đất lên, tay duỗi ra làm bình hoa rơi xuống đất, nước chảy ra ướt thảm. Lại trực tiếp đi đến bên giường, lạnh lùng nói với tôi: “Hi vọng cô tự biết thân phận của tự mình.” Nói xong, chần bay lên trên người tôi trùm tôi kín mít.

Chẳng lẽ lão Poodle tính toán trùm chết tôi, giúp cái tên quỷ xui xẻo chủ nhân kia giải quyết tai họa ngầm.

Lovejoy đi đến trước cửa, mở cửa liền nói với hai người bên ngoài: “Tiểu thư, vừa rồi Hockley tiên sinh không cẩn thận đánh nghiêng cái bàn, phòng đều là nước chảy, tôi đang đợi nữ phó đến xử lí. Cô đi vào có khả năng sẽ ướt váy, tôi nghỉ thời gian bữa tối các người sắp đến muộn rồi.”

“Đừng, đừng để bá tước phu nhân đợi lâu, chúng ta đi nhanh đi.” Cal vội vàng nói, tiếng bước chân cũng dần dần đi xa.

Tôi đột nhiên cảm thấy, đôi chủ tớ này thật sự là trời sinh một đôi. Một cái chọc phiền toái, một cái quyết giải phiền toái phối hợp thiên y vô phùng.

Lão Poodle một lần nữa đi vào phòng, xốc chặn trên người tôi ra. Tôi không nói gì nhìn ông ta, ông ta cũng không nói gì nhìn tôi, hai chúng tôi nhìn nhau một lúc, giống như trong không khí xấu hổ này cả hai chúng tôi đều không biết nói gì cho phù hợp.

“Nếu vừa rồi nàng nhất định phải tiến vào thì sao?” Tôi đại khái biết bên ngoài là ai, trừ bỏ Rose nữ thần, tôi không thể nghĩ tới người khác.

Lão Poodle khuôn mặt cứng nhắc như cương thi, nghiêm cẩn suy xét vài giây, mới làm một bộ nghiêm trang trả lời: “Nếu Hockley tiên sinh không đề ý, tôi sẽ nói cô là tình nhân cũ của tôi.”

Tôi...Không còn gì để nói với hai chủ tớ nhà này.

Vì lập tức muốn thoát khỏi vấn đề xấu hổ này, tôi lại thốt ra hỏi: “Cố chủ của ông thật thích hôn loạn nữ nhân?”

Lão Poodle hình như là bị nạn đề này làm nghẹn họng, ông ta khom người nhặt bình hoa lên, đưa lưng về phía tôi tiếp tục duy trì ngữ điệu lạnh lùng nói.”Hắn luôn không mấy hứng thú với môi của nữ nhân...” Nói xong chính là một trận trầm mặc kỳ quái, trong lúc tôi cho rằng ông ta không còn nói gì nữa thì ông ta hàm hồ nói một câu.

“Chỉ có cô.”

Chương 38: Chương 34.1: Tỉnh ngộ

Chỉ có mấy người như người mới nói ra được mấy lời kịch kinh sợ như vậy, tôi lạnh nhạt xem nhẹ. Lão Poodle vô cùng tận trung với cương vị công tác, ông ta đi ra ngoài không lâu sau lại quay trở lại, không có quảng tôi trong phòng mặc tôi tự sinh tự diệt mà chạy theo cổ chủ, mà đẩy một xe chở thức ăn vào. Tôi cũng không rõ họ cho nhân viên phục vụ bao nhiêu tiền, mà có thể tùy ý lấy đồ trong phòng bếp.

Ông ta đi đến bên giường, lại không biết từ nơi nào biến ra một cái bàn nhỏ đặt lên trên giường, đem nó đặt trước mặt tôi. Hai tay tôi bị trói lên trên lan can đầu giường, đầu dựa vào trong gối nằm, giường mất có thể nhìn thấy cạnh bàn, lại nỗ lực mấy cũng không nhìn thấy được mặt bàn.

Lão Poodle rất quen đem bữa trong xe chuyển lên trên bàn, tôi nhìn thấy ông ta đã dọn xong, thuận tiện trả lại cho tôi một bộ dao nĩa. Sau đó ông ta đứng bên cạnh giường, một mặt mặt than nhìn tôi, giống y như cún canh xương.

Tôi rất muốn hỏi ông ta, muốn tôi biểu diễn dùng bộ ngực để di chuyển bàn ăn sao, sau đó cô biến dài ra nửa thước để lấy đồ ăn trên mặt bàn sao? Tư thế này đầu giống như muốn tôi ăn cơm, nhìn thế nào cũng giống như ra oai phủ đầu với tôi.

Tôi yên lặng nghĩ xem trên bàn có món gì, có một bát canh, tôi ngửi được hương vị canh cá. Có thể là món cá do bếp trưởng làm, nhất định Cal rất thích món ăn này, bởi vì có thể làm anh phát huy sở trường đến mức tận cùng. Còn có thạch hoa quả chocolate, ba món điểm tâm ngọt, nhân tiện còn có một đĩa bít tết... Tôi cảm thấy lão Poodle tám phần là thấy trong phòng bếp có cái gì thì lấy đại cái đó, Loại phối hợp đồ ăn lộn xộn không hài hòa chút nào.

Ngửi thấy mùi đồ ăn, tôi nhàm chán dựa vào gối đầu, ngăn người đếm số chocolate, có mấy cái nấm, một bộ dao nĩa dùng để ăn cơm tây và mấy cái thìa...

Cứ như vậy lão Poodle đứng ở một bên, tôi nằm ở trên giường, hai người nhìn nhau không nói, chỉ còn lại mùi canh cá lượn lờ trong không khí, gia tăng cảnh đẹp cho không khí buồn tẻ nơi này. Nếu có họa sĩ ở đây, phỏng chừng hẳn có thể vẽ xuống được khung cảnh này không sót thứ gì.

Đèn chiếu sáng, đồ trang trí mới tinh lại hoa lệ, một nữ nhân bị trói trên giường cùng một lão bộc mặt liệt.

Cờ nào đánh sâu vào thị giác.

Nằm lâu một tư thế máu không tuần hoàn, tôi mất tự nhiên giật giật cổ tay, ý đồ muốn làm lỏng sợi dây thừng. Lão Poodle liếc mắt nhìn động tác của tôi, nếu dây thừng bị tôi ngoài ý muốn tránh thoát, ông ta sẽ đi lên một lần nữa giúp tôi cột chắc lại.

Thật sự phục vụ rất chu đáo.

Tuy rằng biết nói cũng vô ích nhưng tôi vẫn không nhịn được hỏi: “Ông có thể giúp tôi cởi nó ra không?”

Lovejoy không có nhìn tôi, ông ta quay đầu nhìn ngoài cửa, thanh âm không mang theo cảm xúc nói: “Người già rồi, không chạy kịp.”

“Thuyền đã rời bến, tôi không có nơi chạy.” Tôi bình thản an ủi ông ta, thuyền đã đi hơn hai ba trăm km, tôi một người trên tay không có vé tàu thì chạy đi nơi nào, tránh ở trên thuyền cứu nạn, chưa kịp đợi thuyền chìm thì đã chết đói rồi.

“Cô nói lời không có danh dự, nếu cô tính toán muốn chạy trốn, chỉ sợ khi tôi cởi dây thừng dùng súng dí sát sau lưng cô cũng dám nhảy qua cửa sổ.” Lão Poodle tiếp tục dùng giọng điệu tán gẫu, nhân nhợt nói, hơn nữa còn hơi ưu thương sờ sờ áo khoác của mình, giống như trấn an khẩu súng bên trong áo.

Thì ra trong mắt ông ta chữ tín của tôi đã hoàn toàn phá sản, tôi không nói lại được, tiếp tục tán gẫu với ông ta, “Trói tôi như vậy thì làm sao tôi ăn được, bằng không ông để cái bàn xuống dưới chân tôi đi, tôi thử dùng chân gấp bít tết rồi gấp chân lại, không biết có ăn được không nữa.”

Lão Poodle im lặng không nói gì, mặt ông ta nghệt ra, khóe miệng co giật liên tục.

Tôi vẫn rất tôn trọng truyền thống kính già yêu trẻ, có lòng tốt nói với ông ta, “Tôi chưa từng dùng chân ăn cơm đâu, cho nên có khả năng sẽ làm bẩn ga trải giường, nếu không ông lấy mấy thứ trên giường xuống đợi tôi ăn xong thì để lại.”

Lão Poodle vuốt tây trang tay chậm rãi dùng sức, gần như muốn cào rách áo tây trang của mình thành một cái lỗ, trong nháy mắt trên mặt ông ta xuất hiện biểu tình thê lương, mỗi một. Sau đó ông ta rốt cục chậm rì rì nói: “Cô thoát nhìn thật khỏe mạnh.”

Tôi lập tức không nói chuyện, đầu tiếp tục oai đến trên gối đầu xem đồ ăn ngăn người. Cô nhìn thật khỏe mạnh, cho cô đói một hai lần cũng không chết được, đây là lão Poodle ra oai phủ đầu, cố ý lấy đồ ăn đặt trước mắt người đang đói khát.

Trong phòng nhất thời im ắng, hai chúng tôi đều im lặng không nói gì, tiếp tục một người gác một người nhìn trời ngẩn người. Tôi nhàn rỗi nỗ lực tìm kiếm cách để trốn ra được cái phòng quý quái này. Lừa lảo Poodle rất khó, thời thời khắc khắc thần kinh ông ta luôn buộc chặt, rất khó có lúc thả lỏng.

Tiếp đó lại bắt đầu suy xét, thuyền làm sao mà bị chìm, ngay từ đầu chìa khóa phòng đặt kính viễn vọng đã bị cầm đi, làm cho sáu nhân viên quan sát chỉ có thể dùng mắt để nhìn, kết quả thấy không rõ thuyền liền va vào núi băng rồi. Vấn đề là tôi đến mới phát hiện, nhân viên trên đài quan sát của công ty White Star Line chủ yếu đều dùng mắt thường để quan sát đường biển, có hay không có kính viễn vọng đối bọn họ mà nói không phải là vấn đề quan trọng, bởi vì ngay từ đầu lúc huấn luyện, liền bồi dưỡng thói quen cho bọn họ chỉ dùng ánh mắt quan sát.

Điều này cũng là một phần quảng cáo với bên ngoài của công ty White Star Line, nhân viên quan sát của họ không cần đến kính viễn vọng cũng có thể quan sát được mọi vật từ xa. Cho dù người cho họ kính viễn vọng, thì nhân viên quan sát cũng chả mấy khi sờ đến nó.

Cho nên cho dù tôi có mở được phòng đặt kính viễn vọng ra, đặt kính viễn vọng lên đài quan sát thì đám nhân viên quan sát kia có khi cũng chả dùng đến nó.

Về phần tốc độ thuyền quá nhanh, không có phương pháp kịp thời giải quyết.

Suy suy xét xét, tôi lại nghĩ đến Rose và Jack trên RMS Titanic. Nếu không có nhớ lầm, RMS Titanic buổi tối ngày thứ hai Jack Rose liền trình diễn một màn gặp nhau kinh điển, người nhảy ta cứu.

Tuy nhiên Jack hẳn là rời thuyền rồi.

Đều đứng ở tiền sảnh lan, hẳn đáp ứng tôi phải rời thuyền, với một nam nhân mà nói thì hẳn nhất định sẽ tuân thủ ước hẹn... Đợi chút, không có Jack, Rose chạy tới nhảy ai tới cứu?

Tôi không chút do dự quay đầu nói với Lovejoy đứng bên cạnh: “Ông khóa cửa lại rồi đi tìm vị hôn thê của cô chủ ông đi, tôi đáp ứng ông tối nay tôi sẽ không rời khỏi nơi này.”

Lovejoy quý dị chuyển tròn mắt, thân thể không nhúc nhích tiếp tục gác, ông nói thầm: “Đây là cái quý kếp gì, lừa đảo thật sự là quý kếp ùn ùn kéo tới.”

Ở trong mắt ông ta tín nhiệm của tôi ảm ảm sụp đổ, nói dối cũng không nên nói lời này chứ. U buồn thờ dãi, tôi giương mắt nhìn trùng trùng lên trên trần nhà, thật sự là gặp chuyện không thuận, từ khi lên thuyền thì chuyện không may lũ lượt kéo tới, cũng tại cái đồng hồ đáng chết kia.

Ngay ở lúc tôi cho rằng mình và lão Poodle nhìn chăm chăm nhau đến đêm khuya, cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, bước chân hơi dồn dập, nhanh tới cửa lại dừng lại rất đột ngột. Chủ nhân tiếng bước có vẻ tâm phiền ý loạn, cho nên không có chú ý tới tiết tấu của mình đang hỗn loạn. Anh ở cửa đứng vài giây, lại vô cùng khó hiểu đi trở lại, nhưng giây tiếp theo lại quay đầu đi tới. Tới tới lui lui, ít nhất hai ba lần tiếng bước chân dừng lại, tiếp đó yên tĩnh không tiếng động.

Tôi nghi ngờ nhìn về phía Lovejoy, ông cũng rất muốn biết bên ngoài là ai, nhưng vẫn tần trạch đứng gác.

Tiếp đó người ngoài cửa rốt cục đi vào, tôi hí hóp nhìn qua, phát hiện là Cal đang mặc áo bành tô. Một bàn tay anh cắm ở trong túi quần, một mặt trần định đi đến cạnh cửa, tóc tối màu trong ánh đèn nhuộm một tầng ánh sáng, ở bên ngoài áo somi mặc một cái áo đen, nhìn anh rất tự phụ lại tao nhã.

Tốc độ ăn cơm chiều của anh thật sự rất kinh người, chẳng lẽ anh lấy bàn ăn rồi ngồi ngoài cửa giải quyết? Chút ít thời gian đó không đủ để anh ở trong tiệc xã giao qua lại một vòng đâu.

Cal đi đến bên giường, anh nhìn thấy cái bàn trên người tôi, cười nói: “Ăn bao nhiêu.”

Ngữ khí này chẳng khác nào nông chủ đang nói với đám ngan của mình cả, ăn nhiều một chút, ăn no rồi đem người làm thịt nấu canh.

“Nàng cự tuyệt ăn cơm.” Lão Poodle mặt vô tội thành khẩn, ông ta rõ ràng không có biểu cảm gì, nhưng cặp mắt kia lại làm cho người ta vô hạn tin tưởng.

Tôi... Hận lão già kia.

Cal tươi cười lập tức kéo xuống dưới, đôi bộ mặt tức giận. “Cự tuyệt ăn cơm?” Anh cười lạnh một tiếng, tiếp đó tức giận tới cực nhanh, hai bước đi đến đầu giường cúi người, tay duỗi ra nắm chặt cằm của tôi, bắt buộc tôi cùng anh mặt đối mặt nhìn nhau. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh tràn đầy giận dữ, ngay cả cơ mặt cũng vận vẹo.

“Em cho là làm vậy thì có thể trốn sao? Cho dù em chết đói cũng đừng mong anh cởi dây thừng ra.”

Vì muốn mở dây thừng mà nhìn đói, thật điên khùng. Đối với cái tên vừa tức lên là nắm chặt cằm tôi kia, tôi cảm thấy kì quái lại phiền chán, anh có thể tôn trọng người khác một chút không?

Tôi dùng sức lắc đầu, tính toán giãy ra khỏi cía tay đang nắm cằm tôi, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đói chết không vừa vạ giúp anh giải quyết phiền toái, anh rõ ràng có thể đem tôi gói lại trong ga trải giường rồi ném xuống biển, phát điên cái gì chứ.”

Cái tên xui xẻo này không phải có chứng táo bón chứ, mỗi lần nhìn thấy anh, anh không phải đang tức giận thì chính là đang tức giận.

“Anh nổi điên, a.” Không biết tôi nói đâm phải chỗ nào của anh, anh đột nhiên nhe răng cười một chút, tiếp đó nụ cười biến mất, vẻ mặt mang theo cảm giác không rõ còn mang theo chút ủy khuất. Thanh âm anh run run sau đó nói, “Anh nổi điên, đúng, anh cảm thấy mình điên rồi. Em có biết vừa rồi anh đang nghĩ cái gì không? Không có biện pháp không chế nó, đầu óc anh giống như là bị người thay đổi, còn chưa ra khỏi cửa thì đã liều mạng muốn quay trở về, bởi vì sợ em sẽ biến mất, anh chỉ cần không có ở đó em sẽ lập tức biến mất.”

Anh nổi giận lớn tiếng lên án, giống như mình đang chịu nỗi oan khuất to lớn. Tay càng thêm dùng sức nắm chặt cảm tôi, hơi thở anh hỗn loạn nói với tôi: “Tất cả đều không đúng, chúng ta mới biết nhau có một ngày, không đúng, đã sắp hai ngày, mới hai ngày anh liền hoàn toàn điên rồi. Loại cảm giác này làm anh phát điên, căn bản không thể đè nén được, anh ngay cả nhà ăn cũng chưa kịp vào thì đã chạy về.”

Tôi đau đón thờ đốc vài tiếng, bệnh thần kinh này phát điên cái gì. Tôi bị anh đuổi tới mức lỗ mất cơ hội rồi thuyền tôi cũng không điên thành như vậy, anh trái lại còn bị thiên đại ủy khuất?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 34.2: Tỉnh ngộ

“Vi sao lại như vậy, loại chuyện này căn bản không có khả năng... không có khả năng, không có khả năng...” Anh kì quái lại hoảng hốt nhìn tôi, còn không ngừng lặp đi lặp lại một câu, sau đó cảm giác mờ mịt dần dần rút đi. Miễn cưỡng khôi phục bình thường Cal đột nhiên cả kinh, tay đang nắm chặt cảm tôi giống như bị bóng mà rút nhanh tay lại. Tiếp đó anh chạy đến một bên, lui về phía sau vài bước, thẳng đến khi lùi xuống cuối giường tựa vào lan can trên giường, rồi dùng ánh mắt quý dị si ngốc nhìn tôi.

Kém chút nữa thôi thì tôi bị lực đạo tay anh làm trật khớp cảm, căn bản anh đang bị bệnh thần kinh đi, không biết lúc phát bệnh cs đi cắn loạn người ta không?

Tôi cắn cắn môi, thử làm biến mất cảm giác đau đón trên cảm. Sau đó cực độ tức giận mà trừng Caledon Hockley, anh tựa vào lan can giường, bị ánh mắt tôi dọa nhảy dựng, sau đó rõ ràng né tránh, giống như không thể tiếp thu được lửa giận của tôi. Đương nhiên cảm giác né tránh này chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, anh lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay đặt ở trong túi quần, đứng thẳng tắp mà đối diện tôi, giống như kỵ sĩ mặc vào áo giáp xung phong ra trận.

Anh thử lộ ra một nụ cười mỉm thân thiết mà tự nhiên, nụ cười này cũng giống như trong vô số lần xa giao, anh thoát nhìn rất giỏi trong khoản kết giao với người khác. Đáng tiếc nụ cười này cũng không có thành công như vậy, rất nhanh anh phát hiện nụ cười này không phù hợp trong trường hợp này, cho nên lại kéo phẳng khóe miệng, không được tự nhiên vờn tay huy một chút, dùng ngữ điệu thành thực mà ôn trọng nói: “Em nên lo lắng cho cơ thể của mình, hiện tại là thời gian bữa tối, để mình bị đói cũng không có gì tốt. anh lại không hi vọng nhìn thấy em hấp hối, không được nhìn ăn, bác sĩ nói thân thể của em thiếu dinh dưỡng. Chúng ta đem nó bỏ trở về, có được không?”

Câu cuối cùng thật nho nhã lễ độ, không chút cao ngạo mà hơi thân thiết dễ gần.

“Anh coi trời cho tôi, tôi sẽ ăn.” Tôi bây giờ đang hoài nghi anh cùng lão Poodle trời tôi lại, đem đồ ăn đặt ở trước mắt tôi, sau đó trời chặt hai tay tôi, còn trách tôi không chịu ăn. Tôi là quái vật sao? Còn có thể uốn éo người lấy đồ ăn trên bàn ăn?

“Không có khả năng.” Anh gần như là không do dự lấy một giây, lập tức dẫm đạp lời đề nghị của tôi xuống dưới chân.

Đổi một người bình thường đến trao đổi với tôi đi, tôi một mối nghiêng đầu nhìn về phía lão Poodle, kết quả phát hiện lão bắt từ kia giật giật khóe miệng, mỉm cười vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

Tôi rốt cục phát hiện, một vị chủ tử bị bệnh thần kinh thì không thể có một người đầy tớ bình thường được, những năm gần đây đây là lần đầu tiên gặp phải hai người đáng ghét này, không có đáng ghét nhất chỉ có đáng ghét hơn.

Cal đứng một lúc mới rút cuộc tỉnh ngộ đi lại, anh bỏ cứu lại hình tượng mà đi đến trước giường, nói với tôi: “tư thể của em không dễ ăn cơm, Lovejoy, đi lấy thêm cái gối đầu đến đây.”

Rất nhanh tư thể của tôi được đổi lại, từ nằm trên giường biến thành ngồi trên giường, dây thừng trên tay buộc lại ở vị trí cao nhất. Dựa lưng vào hai cái gối đầu lớn, tôi nhìn bàn ăn trước mặt, phát hiện cúi đầu quả thật có thể dùng miệng cắn được chocolate hoặc là pudding, món điểm tâm ngọt, về phần canh cá trên bàn kia liền miễn, cho dù da mặt tôi dày cũng không thể làm động tác liếm được.

Cal nhìn tôi sững sờ một lúc, không biết đang nghĩ cái gì, anh vốn muốn phân phó Lovejoy cái gì đó, nhưng lại đem mệnh lệnh vừa lên miệng nuốt trở lại. Sau đó biến thành mặt to trừng mắt nhỏ với tôi, ngay tại lúc tôi định dùng miệng ăn chocolate hay mấy thứ khác để điền đầy bụng, Cal rốt cuộc gian nan làm ra cái quyết định đáng sợ.

Anh nghiêm mặt cứng ngắc, tay cầm lấy bát canh cá, ngón tay sờ sờ cái bát, anh bất mãn nói thầm: “Không đủ nóng.”

Canh kỳ thực còn ấm, vừa rồi anh phát bệnh thần kinh không đem nó đi đổ thật sự là đủ may mắn. Cal bưng canh cá, do dự vài giây, tôi gần như muốn

mở miệng bảo anh muốn uống thì uống đi, không cần thêm nhỏ rãi mà nhìn bát canh.

Giây tiếp theo, anh cầm lấy cái thìa, sau đó múc một thìa rồi đưa đến bên miệng thổi, thử uống lên nửa thìa. Canh cá mới vừa vào miệng, anh còn xoi mới nói, “Còn không bằng đầu bếp nhà anh, chiếc thuyền này nên đổi đầu bếp.”

Nghe nói đầu bếp ưu tú trên con thuyền này có tiền lương gần bằng thuyền trưởng, nếu ông ấy mà nghe được đánh giá này không biết có khóc không nữa.

Sau đó tôi tro mắt nhìn anh đưa nửa thìa canh còn lại qua, đưa đến bên miệng tôi. Cal kỳ quái nói: “Uống nhanh, nếu lạnh rồi thì không dùng được nữa đâu.”

Tôi so với anh còn kỳ quái hơn, tôi không tùy tiện dùng chung đồ với người khác đâu. Nhịn không được nghiêng đầu tránh, tránh cái thìa anh đưa tới, phiền toái đừng đem đồ ăn có dính nước miếng ngang ngạnh đút cho người khác được không, tôi tình nguyện anh trực tiếp lấy cả cái bát ăn đi.

“Em còn muốn anh cứng rắn nhét vào miệng em sao?” Cal nhăn nheo đã cạn hết, cái thìa nhất thời hướng chỗ tôi ẩn đến.

Loại hành động thô lỗ này, thảo nào vị hôn thê chạy mất dép, ai chịu nổi loại tính cách âm tình bất định này chứ. Tôi suy nghĩ chút nữa thì quên mất chuyện của Rose rồi, cũng tại anh làm tôi quên mất, tôi nghĩ nếu Jack đã rời thuyền rồi, nếu hiệu ứng cánh bướm làm cho cô ấy nhảy xuống biển thành công. Bây giờ không phải người nhảy ta cứu mà là người nhảy thành công biến thành lớn chuyện rồi.

Tôi ghét bỏ thấp mắt nhìn thìa canh, rốt cục vượt qua chướng ngại trong lòng nói với Cal: “Tôi sẽ ăn, anh để ông ta đút cho tôi, còn anh đi xem vị hôn thê đi.” Cũng cần một người luôn ở bên cạnh Rose, ngăn cản hành động tuyệt vọng của cô ấy.

“Vị hôn thê?” Cal vốn muốn dùng sức nhét thìa canh vào miệng tôi cũng dừng lại, anh bây giờ mới nhớ tới vị hôn thê xinh đẹp của mình còn đang ở phòng ăn. Anh hơi xấu hổ mà hạ ánh mắt, nhưng lại không thể nhịn được nụ cười mừng như điên trên khóe miệng, tốc độ nói của anh nhanh hơn bình thường nói: “Em để ý cô ấy ư.”

Tôi không nghĩ nhiều liền gật đầu, vô nghĩa, tôi đương nhiên để ý cô ấy có gặp chuyện không may gì không, cô ấy cùng Jack là nam thần và nữ thần của tôi đó.

“Không quan hệ, đến, ăn cái này.” Anh vui vẻ trong lòng, ngay cả lúc áp chế vui sướng cũng làm cho người ta có cảm giác anh đang vui muốn chết. Trong lúc nhất thời tôi không hiểu được anh lúc này, trên mặt có phần nộ, chột dạ lại vô cùng vui vẻ.

Tôi lạnh giọng nói: “Nhanh đi, phải có người đứng bên cạnh cô ấy.” Không có cách nào nói thẳng cô ấy muốn tự sát, nhưng cần có người luôn luôn ở bên cạnh cô ấy, như vậy cô ấy sẽ không làm ra hành động phải trả giá đắt.

Cal nhấp nháy miệng, anh do dự một lúc, giống như không tình nguyện động đậy. Rất nhanh anh liền nhìn đến lão Poodle, tìm đối tượng có thể hát hảm sai khiến.”Người đi xem, nhanh đi.”

Lovejoy không có dị nghị gì, giống như thói quen Cal có loại tính cách uy phong này. Ông ta gật đầu liền hướng ngoài cửa đi, không đợi ông ta đi ra ngoài, anh đổi lại khuôn mặt lạnh lùng tới mức lãnh khốc nói: “Tôi hôm nay ngại đi nhìn cô ấy là đủ rồi, nói cô ấy nghỉ ngơi sớm đi, không được đi lại khắp nơi.”

Lovejoy ngừng bước chân một chút, mới chính thức bước nhanh đi ra ngoài.

Cal miệt mài tôi tắm nhẹ nhàng thả lỏng, anh giống như mới giải quyết xong một chuyện khó giải quyết, thoải mái mà tiếp tục đưa cái thìa đến bên miệng tôi, tôi khó khăn nhìn thìa canh bị liếm một nửa này, rất muốn anh đổi cái thìa khác. Cuối cùng bất đắc dĩ há mồm ngậm cái thìa, nuốt thìa canh còn thừa lại.

“Tuy rằng hương vị không tính là tốt nhất, nhưng với em mà nói hẳn là đủ.” Cal lại múc một thìa canh, đưa tới bên miệng tôi, giống như bà già lẩm miệng nói, “Em trước kia chưa uống qua thứ này đi.”

Thìa canh mới ngậm bên miệng suy nghĩ chút nữa làm tôi nghẹn chết, cái này có thời gian ngày nào cũng phải uống, ở trong bệnh viện, người khác đưa canh thập toàn đại bổ uống đến mức tôi suy nghĩ chút nữa phun hết. Tôi cũng không rõ ràng, thì ra cái này cũng có thể dùng để khoe khoang. Lại nhìn thìa canh đưa đến bên miệng, tôi nuốt xuống thìa canh.

Anh hình như nghiện trò này, tôi không biết ngay cả đút canh cũng có thể đút được tới mức vui vẻ dào dạt như vậy. Tám phần từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng đút cho ai, cho nên mới có thể làm động tác này vui vẻ không một như vậy.

Cal nhìn thấy tôi uống xong một thìa canh, nhịn không được lộ ra một nụ cười đắc ý. Biểu cảm lạnh lùng trên mặt biến mất không còn, chỉ còn lại vui vẻ.

Tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Mặt không biểu cảm uống xong một ngụm canh, quý dị quan sát người trước mặt kia.

Anh hình như cảm nhận được ánh mắt của tôi, rất nhanh thu lại nụ cười của mình, sau đó đoạn chính, nghiêm túc nói: “Em có muốn ăn gì không?”

Không đợi tôi trả lời, anh đã cầm lấy dao nĩa bắt đầu cắt bít tết, “Ăn chút cái này đi, canh uống nhiều cũng không no được.”

Lúc anh cắt xong miếng bít tết, tôi rất cực phát hiện không thích hợp ở chỗ nào. Kỳ quái, thái độ này căn bản không giống như là bắt cóc cùng phạm nhân bị bắt cóc thân cận gặp gỡ. Nhìn thế nào mà giống như...không khí giữa mấy đôi tình nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 35.1: Bao dưỡng

Loại cảm giác này so với xem phim kinh dị còn đáng sợ hơn vạn lần.

Tôi thử dùng thái độ hợp lý để giải thích cho hành động của Caledon Hockley, lần đầu tiên gặp mặt tôi đứng phải anh thiếu chút nữa thì chảy máu, lần thứ hai gặp mặt chính là bắt kẻ trộm. Sau đó liên tiếp xảy ra các chuyện tôi không tốt, anh ta cũng chả khá hơn, hai chúng tôi không có trở thành cừu địch đã xem như một chuyện thật thần kỳ rồi.

Mà hiện tại, anh ta thế nhưng mặt ôn nhu dứt cho tôi ăn, luôn luôn dứt tới mức mặt tôi xanh tím lại, anh còn hận không thể úp cả cái mâm lên mặt tôi, chỉ sợ tôi ăn không đủ no. Chẳng lẽ anh nghĩ ra được biện pháp nào ác độc để trừng phạt tôi, đương nhiên tôi càng nguyện ý tin tưởng là vì do tôi kéo anh trở về từ trong tay thần chết, cho nên anh trở nên tốt bụng như vậy, nếu anh không trời lấy tôi, tôi gần như thuyết phục xong bản thân.

Đợi đến khi thu thập xong mọi thứ, anh còn ngồi trên ghế dựa cạnh đầu giường, một bộ nhảm chán cầu tán gẫu. Tôi một chút cũng không muốn đi nghiên cứu biểu cảm của người hầu gái khi vào thu dọn đồ.

“Em còn nhớ rõ, em là người nước nào không? Ireland?” hai tay anh giao nhau, đặt ở dưới cằm, sau đó nâng khóe miệng, nở nụ cười vừa thân thiết lại đúng mực.

Mặt nạ xã giao thật hoàn hảo, tôi ngừng đầu nhìn dây thừng trên cổ tay, nếu buộc một đêm chỉ sợ sẽ hồng tay.

“Tôi nhớ được Ireland, địa phương kia tương đối... Ừm, cần cố.” Anh một chút cũng không chịu ảnh hưởng từ thái độ hờ hững của tôi, tiếp tục lấy tư thái ôn nhu “Bác học” thử khơi thông với tôi.

“Anh nói thế nào thì là thế ấy.” Tôi vô tình trả lời, với tôi mà nói, đến từ nơi nào không có ý nghĩa gì, đời người quan trọng nhất là bước nhanh về phía trước, tôi chỉ cần biết rằng nơi mình muốn đến là được rồi.

Cal bị thái độ không hợp tác của tôi ghen một chút, tươi cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, đương nhiên rất nhanh anh thu lại biểu cảm không vui trên mặt, tiếp tục duy trì tốt phong độ thân sĩ của mình, lại lộ ra nụ cười giả mù mưa xa, “Vậy em có còn nhớ cha mẹ mình là ai không?”

“Mất trí nhớ.” Tôi vô tình trả lời, dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì, nằm ở trên giường cũng không có cách nào nghĩ ra kế hoạch để chiếc thuyền này dừng lại. Nếu người này không có người tán gẫu, thì tôi cũng không ngại có một người nói bên cạnh.

“Mất trí nhớ.” Anh không tin cười một chút, anh mí mắt rũ xuống, ngón tay giao nhau chạm nhẹ lên cằm, xác nhận lại nói: “Mất trí nhớ, ừm, em không muốn nói với tôi đi.”

Cho dù là giết thời gian, tôi càng hi vọng có một người có khiếu hài hước tâm sự đề tài mình thích. Mà không phải tên này, chưa nói được ba câu thì tức giận hai lần.

“Đừng, tôi không muốn nói cho anh.” Tôi cong ánh mắt lên, nở ra nụ cười rộng lượng mà nhiệt tình nói với anh.

Cal ngẩn người, hình như chưa từng có người nào dám nói như thế với anh, làm cho anh trong lúc nhất thời không thể lý giải được tôi đang nói cái gì. Sau đó anh đột nhiên lộ ra tươi cười bất đắc dĩ, không biết làm gì nói: “Còn chuyện khác? Em biết khiêu vũ, ngoại trừ 'Chức nghiệp', này em có còn dùng khiêu vũ để kiếm tiền?”

Cái loại chức nghiệp này? Nếu không là biết anh đặc chỉ là ăn cắp, tôi còn tưởng rằng đây là khách làng chơi nói chuyện chứ.

Tôi động ngón tay, đầu ngón tay vẽ trong không khí. “Phải, khiêu vũ để kiếm tiền.” Có thể là dùng xong com nước nên rất nhảm chán, cho nên Caledon Hockley mới cần kéo một người nào đó tán gẫu cùng anh, nếu mọi người đều cùng nhảm chán, như vậy thấp một ngọn nến mở hội nghị thâu đêm vậy.

“Ai cho em đi học khiêu vũ, em khiêu vũ như thế nào vậy?” Anh hình như nhớ đến chuyện gì rất tồi tệ, còn gờ tay vuốt mặt, sau đó rút một điếu thuốc, hun hăng hít một hơi.

Người này nghiện thuốc lá thật sự rất lâu, cho dù năm hai chín không có nguy cơ tài chính thì cũng bị ung thư phổi xong đời.

Khiêu vũ như thế nào? Khiêu vũ còn ngại ánh mắt người khác?

Tôi khịt khịt mũi, ý đồ xem nhẹ làn khói từ điều thuốc, sau đó không mặn không nhạt nói: “Không ai, hứng thú mà thôi.”

“Hứng thú?” Anh cao giọng lặp lại, cảm giác phiền chán biến thành tức giận, sau đó Cal giận dữ mỉm cười, điều thuốc kẹp trên ngón tay, anh không thể tin nghiêng đầu nhìn tôi, “Em ở trước mặt người khác lộ đuôi, còn có khả năng... Em còn có khả năng mặc quần áo ít vải đi múa mấy cái thứ kì quái đó, em còn nói là hứng thú, em thật là...”

“Phóng đăng?” Tôi nhàn tới móc meo giúp anh nói tiếp, miễn cho anh ngượng ngùng nói ra từ ngữ đáng sợ như vậy.

Cal vừa hít một hơi thuốc, bị tôi nói sợ tới mức ngừng thở, anh bị khói thuốc sặc tới mức ho không ngừng, miễn cưỡng ngừng ho khan, mới mặt lạnh, mang theo mệnh lệnh cường ngạnh nói với tôi: “Em về sau không được hứng thú với mấy thứ đó nữa, anh không cho phép em đi múa mấy cái thứ loạn thất bát tao đó để thông đồng với dã nam nhân.”

Múa loạn thất bát tao? Tôi không nói gì nhìn anh, nếu bây giờ có cái gậy gỗ, tôi có thể trực tiếp nhảy lên ghế dựa cho anh một phát tới mức đầu nở hoa. Tình cảm trong mắt anh biến thành “Thông đồng với dã nam nhân”, tôi thông đồng cái dã nam nhân nào hả?

“Người cho em học mấy thứ như múa này chắc chắn không có lòng tốt với em, em có lẽ có thể múa ballet, đúng chính là nó.” Cal đương nhiên nói, anh hạn không thể biến chân tôi thành tàn tật, không thể bật nhảy được nữa.

Tôi tiếp tục ngẩng đầu nhìn hoa văn trên vách tường, không thêm nói nhiều nữa câu, lần sau không bao giờ nữa tìm một người như vậy để tán gẫu nữa.

“Chẳng lẽ em không có học ballet sao?” Anh nhìn tôi không có hứng thú lớn lắm, lại làm bộ lộ ra tươi cười thân mật, ý đồ làm người khác cảm thấy anh là một người rất thân thiện, đáng tiếc vừa mở miệng thì lộ ra rõ bản chất công tử nhà giàu cao cao tại thượng.

Tôi cảm thấy cho dù không nói chuyện với anh, thì anh có thể tự mình nói chuyện một mình cả đêm, tuy rằng có khả năng anh thẹn quá hóa giận. Suy nghĩ một lúc, tôi mới bình thần nói: “Tôi ba tuổi bắt đầu tiếp xúc với múa, bảy tuổi ở nước Pháp học tập ballet cổ điển, mười một tuổi tiếp xúc múa hiện đại, mười lăm tuổi đến New York đi theo đại sư múa hiện đại học tập, mười bảy tuổi tiến vào vũ đoàn quốc tế nổi danh, hơn nữa trở thành diễn viên múa đơn, về sau trở thành diễn viên múa chính trong tuần lễ quốc tế. Lúc hai mươi một tuổi rời khỏi vũ đoàn, đến rất nhiều nơi để thử nghiệm các điệu múa khác nhau, trong đó tôi thích nhất là Flamenco của Tây Ban Nha và múa cổ điển của Trung Quốc.” Đoạn giới thiệu văn tắt này thật nhàm chán, không hề có điểm sáng, nếu nói về giải thưởng trong các cuộc thi đấu quốc tế, hoặc nói đến số tiền kiếm được trong một đêm diễn thì càng hay hơn.

Cal ngón tay kẹp điều thuốc nghe xong tôi khô cần tự giới thiệu, trong lúc nhất thời phản ứng trì hoãn, khuôn mặt anh tươi cười cứng ngắc nhìn tôi, đợi đến khi tàn thuốc đốt tới ngón tay anh, anh mới giật mình nhảy dựng bỏ điều thuốc ra, sau đó thấp giọng hỏi: “Cái gì? Em đang nói cái gì?”

Tôi trầm mặc một lúc, mới đảo mắt nhìn chằm chằm anh, lần đầu tiên nghiêm cẩn như vậy mở miệng, “Tôi nói, nếu anh là một thường dân bình thường, hãy thu lại tay chân đang làm mấy cái động tác xấu xí đó đi, mấy động tác đó nếu bị người trong nghề nhìn thấy sẽ thành trò cười đấy.”

Tôi khi còn sống luôn đắm mình trong các điệu múa, nó dung nhập vào xương thịt tôi không thể chia lìa.

Cal cũng không nở nụ cười, anh gần như muốn phát điên, nhưng cuối cùng lại yên tĩnh lại, trên mặt xuất hiện cảm giác hoang mang, thoát nhìn giống như lạc vào trong một chuyện khó giải quyết. Tiếp đó anh nói: “Em bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám.” Tôi lạnh nhạt nói, kỳ thực tôi cảm thấy thân thể này có thể còn nhỏ tuổi hơn, đáng tiếc tôi không thể xác định được độ tuổi chính xác, muốn áp đặt thân thể mới vào trụ cột cũ, thật sự là chuyện rất xa.

“Em lại lừa anh, em nhìn mới có mười mấy tuổi, nhưng lại nói hai mươi một tuổi đi vòng quanh thế giới. Múa cổ điển của Trung Quốc cùng với mấy thứ kia là gì vậy, múa hiện đại?” Cal không hiểu cười một tiếng, nghe qua giống như đang trào phúng tôi khi lời nói dối một lần nữa bị vạch trần.

“Coi như tôi lừa anh đi.” Tôi đang nhàn đến mức đau trứng mới nói mấy thứ này cho anh nghe, nói không tốt còn bị tên trong đầu toàn tiền này nói lại, trong đầu anh cái gì cũng chẳng có. Tuy rằng tiền là cái thứ tốt, nhưng người khác cũng không có giống anh luôn khoe khoang sự giàu có của mình.

“Chẳng lẽ em luôn muốn sống như vậy sao?” Cal hoạt động thân thể, cánh tay dang ra đặt trên tay vịn, mà tay kia thì không tự giác vuốt ve cảm mình, anh dùng khuôn mặt trong các hội nghị đàm phán, ngẩng đầu nhìn xuống tôi. “Nghe em nói thật phản kích, nhưng thực tế thì luôn tàn khốc, Emily. Em chỉ là chưa nhìn thấy đồ tốt thôi, ừm, em hẳn là nên mua quần áo mới, có người hầu riêng, lúc rảnh thì có thể đến nhà hát xem người khác múa. Em cần bản không cần tự mình múa, mấy thứ đó đều là... Đều là mấy thứ của quý...”

“Tôi là quý nghèo.” Tôi mặt không biểu cảm giúp anh tổng kết.

“Chỉ là bây giờ, về sau em cũng không cần phiền não về vấn đề tiền bạc.” Cal rốt cục nói tới vấn đề bản thân có hứng thú, anh có vẻ khẳng khái mà thân mật nói, “Anh có thể giúp em mấy vấn đề khó khăn liên quan tới tiền bạc.”

Này cũng thật đủ khẳng khái, chẳng lẽ tôi hiểu lầm anh? Kỳ thực anh là người có tiền nhưng không có chỗ tiêu, là thánh phụ chuyên dùng tiền đi cứu giúp người nghèo? Tôi không thể lí giải nhìn anh, lo lắng anh bị người khác nhập xác. Vị hôn thê nhảy xuống biển được người ta cứu, anh cũng chỉ cho có hai mươi đô la, kết quả chỉ chớp mắt chạy tới cứu tế tôi, tương phản quá mức lớn này làm tôi không thể nhìn thấy đường luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 35.2: Bao dưỡng

Tôi thử phân một chút tinh thần nhìn anh, dùng ánh mắt im lặng dõi theo, quan sát anh từ đầu gối đến hai tay đặt trên ghế dựa. Ngón tay anh gõ nhẹ lên trên tay vịn của ghế dựa, động tác nhỏ này thể hiện tâm trạng lo âu, thậm chí là sốt ruột. Tôi nhìn từ nơ cổ trên áo somi trắng đến trên mặt anh, bắt kịp một tia biểu cảm nhỏ trên mặt anh, anh cười thật trấn định, nhưng khóe miệng không khống chế được khẽ co giật, giống như nụ cười này tùy lúc đều có thể biến mất, biến thành độ cong lạnh lùng.

Cuối cùng tôi nhìn thấy ánh mắt anh, anh không dám nhìn tôi, ánh mắt liếc đến bên kia giường, rồi liếc nhanh qua người tôi, nhìn tôi liếc một cái, tiếp đó tiếp tục nhìn quanh qua nơi khác, động tác đơn điệu này anh lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Nếu không biết anh mặt dày tôi còn tưởng anh đang thẹn thùng đấy.

Cal không chịu được tôi im lặng, anh lại đổi dáng ngồi, khuôn mặt tươi cười không thay đổi nói: “Anh ở New York có một gian phòng trọ, chúng ta sau khi rời thuyền có thể trực tiếp vào đó ở, anh nhớ trong phòng trọ có một phòng trống rất lớn, nếu em thích khiêu vũ, anh có thể đổi nó thành phòng khiêu vũ. Về sau không cần đi ra ngoài nữa biết không?” Ngón tay Cal đặt trên tay vịn ghế khẽ co gập vào, thoạt nhìn thật kích động, nhưng biểu cảm trên mặt lại không chút thay đổi. Anh nhìn ánh mắt tôi rồi không chịu nổi, miệng nhẹ giọng hàm hồ một câu, “Chỉ khiêu cho anh xem thì được rồi.”

Tôi bây giờ mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, hình như tôi mới nghe được cái gì nhỉ? Từ quý nghèo được cứu tế biến thành tạo cho một cái phòng khiêu vũ riêng, cuối cùng thành chỉ múa cho anh xem. Hai người bọn tôi không phải chỉ nhằm chán rồi tán gẫu giết thời gian thôi sao?

Vì sao đề tài lại biến thành như vậy chứ?

“Nghe qua giống như anh muốn bao nuôi tôi vậy, ha ha...” Tôi nhin không được nói đùa, kết quả rất nhanh liền ha không nổi nữa, bởi vì nụ cười cứng ngắc trên mặt Cal biến mất, tay anh vuốt cằm không tự chủ được đưa gần sát miệng, tôi nhìn thấy anh cắn nhẹ ngón tay, sau đó mặt chờ mong nhìn tôi.

Chờ mong...

Tôi nhìn anh mặt như muốn nói “Em nói nhanh lên” thì thật áp lực, rốt cục nhin không được cắn răng nghi hoặc hỏi: “Anh đang đùa à?”

Cal lập tức cúi thấp đầu, chờ cúi đầu xong anh mới phát hiện động tác này rất ngây thơ, trên mặt tránh không được lộ ra một tia ảo não, tiếp đó anh ngồi thẳng người lại, mang lại dáng vẻ thành thực ôn trọng, nghiêm cần nói: “Em có thể ở cùng với anh, điều đó có ưu việt rất lớn cho tiền đó của em.”

Tiền đó... ưu việt rất lớn.

“Em có khả năng còn chưa hiểu hết anh, nhà của anh chế tạo sắt thép, có rất nhiều xưởng đóng tàu hợp tác với nhà anh. Anh đi qua rất nhiều quốc gia, làm rất nhiều sinh ý, quen biết rất nhiều người, bao gồm quốc vương nước Anh.” Anh nói xong thì gương mặt lên, trên môi nở nụ cười tự tin tràn đầy cao ngạo.

Đây là ứng cử viên nước Mỹ tự mình đẩy mạnh tiêu thụ trong chiến dịch bầu cử tổng thống sao? Nếu không phải hai tay tôi không rảnh, thật muốn vỗ tay cho anh, quốc vương nước Anh nghe qua địa vị rất lớn nhà.

“Mấy thứ đó có khả năng em không có hứng thú, anh biết mà.” Cal khoan dung rộng lượng nói, “Anh không nên nói chuyện phiếm với một nữ sĩ mấy chuyện tẻ nhạt này, anh chỉ muốn cho em hiểu hơn về anh thôi.”

Tôi vì sao muốn hiểu biết anh hơn? Gần như tôi trọn mắt há mồm nhìn anh, trong lúc nhất thời tôi không biết nói gì.

“Nếu em đồng ý, anh sẽ bảo Lovejoy tìm cho em một phòng khoang thượng đẳng, khoang hạng ba không cản trở về nữa, chỗ kia không phải nơi tốt lành gì.” Cal rốt cục thoát khỏi biểu cảm nôn nóng, anh sung sướng mà vung vẩy đuôi, nhanh chóng giúp tôi an bài mọi chuyện.

Nếu không nói chuyện, phỏng chừng không đến năm phút đồng hồ, anh có lẽ đã an bài xong năm mươi năm tiếp theo của cuộc đời tôi, hơn nữa hỏi cũng không hỏi chủ nhân một tiếng. Khó trách Rose nhảy xuống biển, gặp phải một người có dục vọng không chế cuồng như vậy, là một người bình thường đều nghĩ quần trong lòng.

Tiếp đó anh rời khỏi ghế dựa đi đến bên cạnh tôi, vươn tay thử muốn sờ sờ mặt của tôi, tôi nhìn không chuyển mắt theo dõi động tác của anh. Rốt cục, ngón tay anh ôn nhu vuốt nhẹ lên mặt tôi giống như lông chim, “Đây là cơ hội rất lớn, em sẽ thoát li giai cấp hạ đẳng đến bên cạnh anh.”

Người không biết nghe xong, còn tưởng rằng chúng tôi quen biết mất chục năm, bởi vì giọng nói của anh rất ôn nhu thâm tình làm tôi nổi da gà.

Tôi thử đè nén xuống xúc động muốn há mồm cắn ngón tay của anh, xúc động muốn cắn tới mức máu tươi đầm đìa. Thâm hít sâu một hơi, tần suất hô hấp bây giờ của tôi làm cho người ta có cảm giác tôi đang khản trương. Động tác Cal vuốt ve tôi càng thêm mềm nhẹ, anh cổ vũ nói: “Anh biết lựa chọn của em, anh sẽ cho em rất nhiều thứ, Emily.”

Đây quả thật là lời kịch khi ác ma dụ dỗ thiên sứ.

Tôi hồi tưởng quá khứ biểu diễn trên sân khấu, cảm xúc phập phồng bất định lắng đọng xuống, lại chậm rãi lộ ra biểu cảm khổ sở, loại cảm giác quá độ

khổ sở này làm biểu cảm trên mặt tôi biến thành bất đắc dĩ, cuối cùng tôi rốt cục trải qua sự đấu tranh tâm lý giải đẳng, gạt đầu với anh.

Nụ cười tự tin trên mặt Cal tan vỡ, anh không dám tin hỏi lại: “Em đồng ý?”

Tôi mở to hai mắt biểu lộ ánh mắt vui sướng, tiếp tục gạt đầu.

Cal nhìn không được khoe miệng nhếch lên, đương nhiên anh rất nhanh hạ thấp miệng, một mặt muốn cười nhưng lại cố lộ ra biểu cảm nghiêm túc.

“Anh có thể tháo dây thừng cho em không, Cal.” Tôi nhẹ giọng đưa ra yêu cầu, hợp thời nhấn mày lại, dáng vẻ thoát nhìn không thoải mái.

Cal nghĩ cũng không nghĩ, hữu cầu tất ứng, tay anh đặt lên trên nút thắt dây thừng, tôi nhìn anh với ánh mắt sùng bái, nhìn ngón tay anh tiếp cận dây thừng, chạm vào nút thắt, dừng lại bất động... Bất động.

Vui sướng sùng bái trên mặt tôi biến mất, mặt tôi không chút biểu cảm trừng anh.

Caledon Hockley cũng mặt không biểu cảm trừng mắt nhìn tôi, cchỉ là không cởi dây thừng. Anh đột ngột hỏi: “Em có phải lại gạt anh coi bỏ dây thừng chứ.”

Xem ra anh không vui tới mức ngốc luôn. Tôi không chút do dự trả lời: “Không phải.”

“Em gạt anh.” Anh chợt bắt lấy cổ tay tôi, đè nặng dây thừng thít chặt vào da thịt tôi.

Tôi không có cảm giác gì khi anh nổi giận, chỉ là mặt lộ ra biểu cảm đáng tiếc, anh thế nào mà không ngốc thêm chút nữa chứ.

“Em lại gạt anh.” Anh tức giận lên án, giống như người muốn quy tắc ngầm không phải anh mà là tôi vậy. Tiếp đó anh lộ ra biểu cảm hung ác, không chút khách khí nói với tôi: “Dù sao em cũng đã đáp ứng rồi, rồi thuyền liền theo anh đi.”

Này căn bản chính là muốn bắt cóc tôi tới cùng đi. Tôi giả dựa tay, muốn thoát khỏi gông cùm, “Anh chẳng lẽ muốn trói buộc tôi cả đời sao?”

“Thẳng đến khi em nghe lời, hơn nữa thành công biến thành một thực nữ, nếu không anh không để ý tiếp tục trói em.” Cal bị tôi làm tức muốn điên, ngay cả tâm lý muốn ăn tươi nuốt sống tôi cũng có.

Tôi thống khổ thờ dài một hơi, người này chẳng lẽ không có thời điểm bình thường một chút sao? Lại bị bắt nhốt ở trong này, không đợi thuyền chìm thì tôi cũng bị tức tới phát điên, tôi đột nhiên cảm thấy tương lai một mảnh u ám.

Cal lại thử sờ sờ mặt của tôi, sờ tới mức tôi sợ hãi, tôi nhìn không được nghiêng mặt qua, anh mất hứng lấy tay giữ chặt mặt tôi, cứng rắn muốn tôi mặt đối mặt với anh. Tôi cùng anh đấu sức, lại nghiêng qua một bên, anh lại tiếp tục đẩy trở về, tôi lại nỗ lực nghiêng qua một bên tránh bàn tay bạch tuộc của anh, anh lại nỗ lực bắt tôi mặt đối mặt.

Mặt tôi là quả bóng sao? Còn kéo qua kéo lại như vậy sẽ bị hỏng đó.

Không thể nhìn được nữa, tôi cũng không muốn nhìn. Tôi tức giận trừng anh một cái. Cal bị tôi trừng đến mức sùng sốt, tiếp đó anh càng tức giận mà trừng trở lại.

Chúng tôi biến thành hai con gà chọi, dùng ánh mắt sắc bén chém giết ở trong không khí, thâm thiết tới mức nghe thấy được tiếng da thịt bị cắt.

Ở trong lúc chém giết nhau trong không khí, chân tôi từng chút từng chút di chuyển. Ở trong lúc Cal phòng bị yếu kém, tôi dùng lực khởi động vòng eo, một chân mềm mại rời khỏi giường, trực tiếp áp lên trên gối đầu. Tiếp đó chân gác qua cổ anh, đầu gối dùng sức gấp khúc lại, hung hăng dùng sức ép chặt, Cal không chút phòng bị bị tôi áp chặt xuống giường.

Chân còn lại cũng giơ lên, hai chân kẹp chặt lấy cổ anh, hai chân xếp chặt hình chữ thập trên cổ anh.

Cal bị tôi kéo lên trên giường, hơi kinh hoàng muốn đứng lên, kết quả bị hai chân tôi kẹp lên cổ, trong vài giây anh không tìm cách nào đẩy ra được, chỉ có thể chặt vật lớn tiếng nói: “Buông anh ra.”

“Anh buông tôi ra trước, cái tên biến thái đáng ghét này.” Mới quen biết có hai ngày liền mở miệng đòi bao dưỡng, muốn nữ nhân tới mức điên rồi sao.

“Anh nói, không được nói thô tục, bây giờ em phải chú ý tới hành vi của mình.” Cal bắt lấy chân tôi, đầu cọ đùi tôi, một đầu tóc tai chỉnh tề nhất thời biến thành chuồng gà.

“Tôi nói buông tôi ra, sắc lang chết tiệt.” Sờ cái gì mà sờ, tay cũng sờ lên trên đùi tôi rồi, đây là có ý đi.

“Em đã đáp ứng rồi.”

“Ai đáp ứng làm tình nhân của anh, tôi gạt đầu là muốn cự tuyệt.”

“Khoang hạ đẳng có cái gì tốt chứ, cái địa phương bần cùng bần thiêu kia có thể cho em cái gì chứ.” Cal hai tay gắt gao ôm lấy một chân tôi, anh rút cuộc cũng giả thoát.

“Thật có lỗi...” Một chân khác của tôi không chút do dự dẫm lên mặt anh, nhất thời làm mặt anh biến hình, sau đó chém đinh chặt sắt nói: “Tôi churóng mất anh.”

Tên này nghe không hiểu tiếng người, cuồng thích chơi trò trói buộc, xứng đáng đội nón xanh.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Cal: Anh muốn bao nuôi em

Emily: Lăn

Cal: Anh có rất nhiều tiền

Emily: Lăn

Viết viết... Cảm giác cũng chỉ có mấy câu kịch tình như trên

Ô mặt, lặn mất

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 36: Cần

“Anh hẳn là nên trói cả chân em lại.” Cal khó chịu ôm miệng mình, dáng vẻ vừa đáng thương vừa quẫn bách. Anh đứng ở cuối giường, dựa vào trụ giường, màn giường rũ xuống bên người anh, anh không kiên nhẫn hất màn giường ra đi qua một bên.

“Anh có thể lấy ga giường trói chặt tôi lại như xác ướp, sau đó ném vào trong quan tài để bảo tồn.” Hình tượng câu tôi so với anh không tốt hơn bao nhiêu, tóc dài xõa cả vào trong miệng. Váy ngủ bị vén lên, làn váy bị kéo lên trên đùi. Đầu Cal cúi xuống nhìn theo làn váy của tôi, nhìn thấy hai cái đùi trắng bóc.

“Còn nhìn nữa tôi móc mắt anh ra.” Tôi lạnh lùng nói, vốn kẻ thức thời là trang tuần kiệt, tôi còn nghị bị trói chặt như vậy thì cố gắng diễn một người bị bắt cóc, miễn cho không cẩn thận bị ném xuống biển. Nhưng tôi phát hiện mình không có hàm dưỡng tốt như vậy, lần đầu tiên nghĩ muốn nhấn đầu một người vào trong bồn cầu nhà vệ sinh. Tôi lập tức duỗi chân ra, dùng ngón chân kẹp lấy một góc mép váy, lại nhẹ nhàng mà kéo thẳng làn váy.

Cal Che miệng lại, khóe mắt giật giật, tầm mắt dính chặt lên ngón chân tôi, thẳng đến khi tôi kéo làn váy che phủ đến mắt cá chân, anh đến chết cũng không hời cái mà nhìn tôi chăm chăm

Gặp qua người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy tên biến thái như thế này, quả thực chính là mặt người dạ thú.

“Em là một cô nhi, hay là kẻ trộm, anh có thể thay đổi cuộc đời em.” Cal đột nhiên không phục nói với tôi, mặt anh kiêu ngạo nói “Gia không sai gia là người giàu có người nên quý xuống cho ta”, chết cũng không thừa nhận mình bị cự tuyệt.

Khổng chế cuộc đời của anh mới đúng đi. Có ai nói được tiếng người đến đây đi, tôi không muốn cùng một tên óc toàn nước nói chuyện đâu. Cổ đau nhức, có thể là vừa rồi dùng sức nên bị vẹo, đầu tôi nặng trĩu gác vào mép gối, mặt mặt môi nhìn lên trần nhà. Cuối cùng hữu khí vô lực nói: “Cuộc đời của tôi có thay đổi hay không, không cần anh động tay vào.”

“Em không có tiền tài, không có cha mẹ, không có tiền đồ, em có hai bàn tay trắng.” Cal bị thái độ của tôi kích thích, anh tặc mao lộ ra một cái mỉm cười trào phúng, dáng vẻ không thể tin được rất đáng đánh, hừ lạnh vài tiếng tiếp tục nói: “Em dựa vào cái gì thay đổi, hơn nữa em vẫn còn là một phạm nhân, chỉ cần không có anh giải thích, chờ đợi tiếp theo với em là nhà giam” Anh nói, dùng một loại thái độ khinh bỉ kiêu ngạo mà khinh thường mặt lạnh nhìn tôi.

Tôi... không còn lời nào để nói.

“Hơn nữa em chỉ là một nữ nhân.” Anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói, thuận tay còn rót cho mình một li rượu, động tác vô cùng tao nhã uống một ngụm.

Từu quý, nguyên rửa anh bị ung thư gan.

Tôi thật sự rất muốn để anh phát biểu trong đại hội thể dục thể thao nữ quyền, trường hợp kia nhất định rất phấn khích.

Cal cầm li rượu, đứng ở bên cạnh cái bàn, hơi còn mang lại cho anh dũng khí rất lớn, điều này làm cho anh có thể tiếp tục dùng khinh thường người khác

để che dấu lòng tự trọng của mình. Anh cười ha một tiếng nói: “Chỉ là một nữ nhân thôi, anh biết em thích cái gì. Quần áo xinh đẹp, tiệc tối xa hoa, có thể khoe xe khoe phòng ở, đứng, còn có châu báu, càng lớn càng đáng giá.” Anh chống tay dựa vào bàn, một mặt nhìn thấu mọi chuyện, hơn nữa còn từng trải nhiều chuyện.

“Mấy thứ đó anh đều có, rất nhiều.” Cal khoe miệng khê nhếch, anh nhớ tới cái gì rồi nhanh chóng uống hết li rượu, sau đó để li không gần sát môi, mang theo hơi men hưng phấn cười.

Tôi không chút hứng thú nhìn anh một cái, sau đó tiếp tục giương mắt nhìn vách tường, trên RMS Titanic đồ trang trí trong phòng của khoang hạng nhất đều xuất xứ từ trong xưởng đóng tàu. Nghe nói là nhà thiết kế vẽ một số lượng bản thiết kế lớn, lại đưa đến cho công nhân rồi từng bản thiết kế đều được hoàn thành. Ngay cả lò sưởi bên cạnh vách tường đều được chia thành mấy phần mang lên thuyền rồi lắp ghép lại, công nhân xưởng đóng tàu sẽ kết hợp lại theo bản thiết kế, ngay cả các phòng trên thuyền cũng được lắp ghép rất đẹp. Khó trách Andrew sẽ kiêu ngạo như vậy, xưởng đóng tàu của bọn họ toàn tinh anh.

Tôi cảm thấy nhìn đồ trang trí trong phòng này, so với nhìn khuôn mặt đắc ý kia của Cal thú vị hơn rất nhiều.

Cal thấy tôi không để ý tới anh, anh hơi mất mặt liền vút li rượu đi, sau đó anh xoay người đi ra ngoài. Tôi vừa định thờ dài một hơi, ăn mừng tên quý đáng ghét này cuối cùng cũng đi rồi, không đợi vài phút anh lại đi vào, cầm trong tay một cái hòm màu xanh nhưng, đi đến bên giường.

Tôi buồn ngủ liếc nhẹ nhìn anh, thấy anh hình như không dám dựa vào quá gần, ở bên giường bồi hồi một lúc, mới mang tư thế thấy chết không sờn ngồi xuống bên giường, cái mông kề sát mép giường, nhìn tôi phòng bị.

“Em nhất định chưa từng nhìn qua, anh cho em mở mang tầm mắt.” Cal đặt cái hòm lên trên đùi, ngón tay cọ lên miệng hòm, giống như khi mở gói quà sinh nhật. Anh mở hòm ra. Sau đó để hòm xuống trước mặt tôi, thật sự là không muốn xem cũng bị buộc phải xem.

Tôi nhất thời không đề phòng, một bóng dáng màu xanh duyên dáng đập thẳng vào mắt tôi, kim cương màu xanh lạnh như băng dưới ánh đèn phát ra dải sáng nhiều màu.

Ngón tay thon dài của Cal xoa nhẹ lên viên kim cương lạnh lẽo kia, anh cảm vòng cổ lên, cảm lấy viên kim cương, tùy tay vút hòm lên trên ghế dựa cạnh giường, anh nháy mắt mấy cái rồi nhẹ giọng nói: “Đây là hải...”

“Hải dương tinh.” Tôi thuận miệng giúp anh nói tiếp.

“Đúng, nó là...”

“Đồ dùng hoàng thất, của cái tên xui xẻo bị chặt đầu Louis mười sáu, năm mười sáu Cara, bây giờ nó có giá trị khoảng năm mươi sáu mươi vạn đô la Mỹ. Đúng rồi, nghe nói ai mang cái này viên kim cương này thì xui xẻo cả đời, có thể mang nó ra xa được không? Tôi không muốn bị nguyên rủa.” Tôi có ý tốt mà nhắc nhở anh, thuận tiện nói xong mấy lời anh định mang ra khoe khoang.

Trong lúc Cal đang rất vui vẻ, kết quả miệng ngậm chặt, nói cái gì cũng không nói được, bị nghẹn chặt trong cổ họng. Viên kim cương trong tay anh nhất thời cảm thì không được, đưa cho tôi xem thì tôi không thấy tốt. Tôi cười trên mặt anh bị đóng băng vài giây, tiếp đó anh then quá hóa giận nói: “Em sao lại biết mấy thứ này? Còn có ai sẽ xui xẻo cả đời, đây chính là hải dương tinh, đồ dùng được chế tạo dành riêng cho hoàng thất đó.”

Hoàng thất nước Pháp đều xong đời, còn chưa đủ xui xẻo hay sao?

“Tôi là quý nghèo, hoàng thất không liên quan đến tôi.” Tôi thật sự ước gì anh nhanh chút tránh ra, lấy viên kim cương ở trước mắt người khác đang đưa, ánh sáng chói xạ đang tàn phá mắt tôi, muốn tôi cận thị sao?

“Em có thể thay đổi, chỉ cần em tiếp nhận kế hoạch của anh, em có thể sở hữu nó.” Cal nắm chặt viên kim cương trong tay, cũng không thấy khó chịu. Anh cao thấp đánh giá tôi một chút, ánh mắt như muốn cắt tôi ra thành từng mảnh từng mảnh. Tiếp đó tay anh chạm vào xương bả vai tôi, ngón tay bởi vì lộ ra bên ngoài mà mang theo hơi lạnh, mà chút hơi lạnh này nhảy mắt bị hơi nóng làn da tôi ủ ấm. Mà hải dương tinh trong lòng bàn tay rơi xuống, rất nhanh liền rơi xuống trên làn da tôi, ngón tay anh hơi run run quanh vòng cổ kim cương, lại chậm rãi từ xương bả vai, chạm vào sau gáy tôi.

Tôi vẫn không nhúc nhích nhìn anh, ánh mắt nóng bỏng tràn đầy tình cảm lại trào ra mãnh liệt, gần như muốn nhốt tôi vào sâu trong đáy mắt anh.

Ngón tay anh sờ loạn làm da gà của tôi nhanh chóng chạy đến, tôi nghe thấy tiếng hô hấp của anh nhanh chóng tăng thêm, mái tóc màu đen rối loạn, trên trán thể nhưng xuất hiện một tầng mồ hôi. Anh vươn tay kia ra, vén mái tóc rối xõa tung trên gối của tôi, hai tay chạm vào sau gáy đeo vòng cổ lên.

Sau khi đeo xong, hai tay anh cũng không có rời đi, mà là vuốt cổ tôi, lộ ra biểu cảm khản trương lại tràn đầy hưng phấn, nói với tôi: “Em xem, thật thích hợp, em rất hợp với nó, không ai có thể cự tuyệt.”

Tôi cảm nhận được trong lòng nặng trĩu, nhưng là rất nhanh tôi liền bỏ qua chút sức nặng ấy, ngược lại là Cal gần ngay trước mắt gương mặt chiếm hữu lực chú ý của tôi. Anh càng ngày càng gần, môi rõ ràng mấp máy một chút, trong mắt mang theo mê mang cùng nhiệt tình không biết tên, ngón tay gãi nhẹ cảm tôi, đây thật là một động tác rất *.

Hô hấp không thể tránh khỏi hòa lại với nhau, hương vị mãnh liệt của rượu và hương trong không khí làm tôi hô hấp khó khăn.

“Em có thể có được hết thấy những gì em muốn, anh sẽ cho em hết.” Cal thấp giọng nói, thanh âm của anh biến thành khản khản, biểu cảm nghiêm cần đáng sợ.

Tôi nhủ mày, rốt cục nhện không được lộ ra biểu cảm kháng cự khó chịu, tôi không thích tư thế bị người khác xâm chiếm như thế, anh cách tôi quá gần, làm tôi không thể phản kháng được.

Có thể do phản kháng trong đáy mắt tôi quá rõ ràng, Cal rốt cục phục hồi tinh thần, anh hơi quần bách mà buông hai tay trên cổ tôi xuống, ngồi thẳng thân thể, ngoài miệng thì nói rất cường ngạnh “Em về sau không có cơ hội nhìn thấy châu báu như vậy đâu, nó thật sang quý, đủ để cho em trở thành tồn tại sáng chói nhất.”

Tôi âm thầm dùng sức chân lại chậm rãi thả xuống giường, hơi đáng tiếc anh chạy quá nhanh, nếu anh còn duy trì tư thế kia một giây nữa, tôi liền trực tiếp đá anh một cái ngã xuống đất.

Tôi không chút ham mê với tảng đá này cả, tôi trời sinh liền không thích đeo mấy thứ đồ linh tinh lên người, bởi vì nó sẽ làm cản trở việc tôi cảm nhận hô hấp. Tôi nằm yên trên giường, rũ mắt nhìn hai dương tinh trên ngực, sau đó nói với tên bên giường: “Cầm lại, tôi không cần đến nó.”

Cal hơi không hiểu lời tôi nói, tay anh sờ sờ sau gáy, không hiểu nói: “Cầm lại?”

Tôi gật gật đầu, tiếp đó nở nụ cười tự tin với anh, giống như diễn viên đứng chào hỏi khán giả trên sân khấu, đứng dưới ánh đèn đối mặt với người xem “Cho dù không có hai dương tinh, tôi cũng có thể trở thành tồn tại chói mắt nhất, cho nên tôi không cần đến nó.”

Cal dừng lại động tác nhỏ không được tự nhiên của mình, anh không hiểu gì nhìn tôi, cảm giác hoang mang làm anh suy sụp mất tự tin. Hấn thúc thủ vô sách lập lại, “Không cần?”

Tôi không nghĩ cùng vết khoi thông, thật muốn cắt đầu lưỡi anh rồi nhốt vào trong lồng.

“Nữ nhân đều là cần thứ này.” Cal hơi khổ sở thấp giọng nói, anh có khả năng không chú ý giọng điệu của mình, cho nên mới không cẩn thận lộ ra biểu cảm mang tính trẻ con này.

Anh mấy tuổi? Tôi không muốn dỗ đứa nhỏ, ngay cả thời gian yên ổn ngủ một giấc cũng không có, tôi không khổ sở anh khổ sở cái gì chứ.

“Vậy em có thích cái gì không?” Cal hình như ý thức được biểu tình của mình, anh vội vã thu lại biểu tình mới lộ ra bên ngoài của mình, dùng câu hỏi cứu chữa lại hình tượng của mình.

“Tôi muốn đi ngủ, anh có thể cời tôi ra được không?” Tay thật mỏi, hơn nữa mang hai dương tinh lấy đi, để ở trên cổ tôi làm tôi hô hấp khó khăn.

“Anh sẽ mời cho em một nhà thiết kế trang phục người Pháp.” Tật xấu của Cal lại tái phát, bắt đầu bỏ qua đương sự sang một bên, nỗ lực cùng người khác lên kế hoạch.

“Cời bỏ dây thừng.” Tôi hữu khí vô lực thở dài.

“Nhà trọ có thể để dưới danh nghĩa của em.” Cal cúi đầu, bắt đầu sờ nhẵn trên ngón út, tiếp tục nói

“... Lấy kim cương đi.” Đầu tôi đau đớn cùng anh nói.

“Từ tuần lễ một, anh sẽ qua nhìn em.” Cal nhìn cũng không nhìn tôi, tiếp tục ở một bên nghịch ngón tay.

Cứu... Cứu mạng với, người này đến cùng là ăn cái gì lớn lên, anh có thể tự động che lại những gì mình không muốn nghe sao?

“Em còn muốn cái gì nữa không?” Anh rốt cục ngẩng đầu, mặt khát vọng nhìn tôi, phảng phất như người sống trong tận thế nhìn thấy hi vọng. Thật giống như nhu cầu của tôi có thể vớt anh lên từ sâu trong địa ngục, anh hình như đã biết tôi không cần thứ gì, anh cũng không có thứ có thể đã động đến tôi, cho nên căn bản không muốn nghe tôi cự tuyệt.

Tôi vô lực cười cười với anh, ý bảo anh đi lại, Cal nhất thời không có phòng bị gì bị ánh mắt tôi dụ hoặc. Anh nghiêng người tiếp cận tôi, khuôn mặt tươi cười không thay đổi, chưa từng cười ngọt ngào như vậy với bất cứ nam nhân nào, đầu anh cũng không chút thay đổi nhìn chăm chăm tôi, muốn nhìn thật kỹ tôi, không muốn bỏ sót bất cứ thứ gì.

Ở trong lúc anh ngồi gần sát với đầu gối chân của tôi, khuôn mặt tươi cười của tôi nháy mắt biến thành dữ tợn, lưng bàn chân đến cẳng chân, cẳng chân đến đầu gối, đồng thời thân thể tự nhiên mà mụ mị, dùng hết sức lực đang có gấp chân lại, dùng trọng lực trên đầu gối một cái đá qua hông anh, một cái đá tới mức xương cốt nhuộm thành bùn mây trôi nước chảy mà hoàn thành.

Cal căn bản đến không kịp né tránh, cả người nháy mắt bị tôi dùng sức đá xuống giường, anh thống khổ mà lăn lộn dưới giường.

Đã xong cái này tâm trạng tôi mới tốt hơn đôi chút, nghiêng đầu nhìn thấy anh đầu toàn mồ hôi lạnh tay ôm chặt lấy chỗ vừa bị đá, mồ mị nơi đáy mắt anh còn chưa biến mất thì lạnh khốc theo bản năng xuất hiện, chọc giận người này anh ta sẽ giết người đó.

Tôi tình nguyện cùng lão Poodle trừng mắt nhìn nhau tới hừng đông, cũng không muốn cùng một con dã thú không thể khoi thông cảm được nói chuyện đầu đêm.

Trước lúc anh rít gào muốn giết tôi, tôi rốt cục không thể nhịn được nữa lớn tiếng nói với anh: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, đừng làm nũng với tôi.” Trừng

ngốc, bị người ta cự tuyệt còn chết cũng không chịu thừa nhận, tiền tiền tiền, đầu trừ bỏ tiền cái gì cũng không có.

Anh bị tôi quát, ánh mắt hơi nao núng.

“Hơn nữa công việc của tôi không phải là ăn cắp, cũng không phải gái bán trong thanh lâu, thu hồi biểu cảm cứu thể chủ của anh đi.” Dám nghĩ bậy nghĩ bạ về tôi, còn làm bộ mặt anh rất tốt với em, anh đến cùng là an bài cho tôi chức nghiệp quý quái gì trong não chứ, có phải lộ đuôi múa thì không phải là phụ nữ hoàng đế đúng không.

“Còn có, lấy cái tảng đá hồng này ra, nó nặng làm tôi không ngủ được.” Hải dương tinh này dùng được cái lòng ý, ăn không thể ăn, bán lại bán không xong, mua bảo hiểm thì không ai dám tiếp. Quan trọng nhất là, chỉ có mấy người có cảm giác tồn tại yếu ớt mới mang thứ này nơi nơi đi loạn.

Cal đè lại thất lưng, cứ như vậy nằm ở trên thảm ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi quả thực không có cách nào hình dung ánh mắt anh nhìn tôi, cái cảm giác sợ hãi lại mang muốn thân cận này làm tôi không thể hiểu được.

Rốt cục anh lại thử mở miệng, “Vây em... Thích tranh không? Tác phẩm nghệ thuật?”

Tôi...

Ai tới giúp tôi giết chết anh đi, tôi cho người đó hải dương tinh.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mặt than nhìn mọi người, về sau sẽ dạy dỗ tốt, trung khuyến bây giờ còn trong quá trình huấn luyện.

Hơi lo lắng nam chủ còn chưa tán được muội tử thì đã bị muội tử đá cho tàn phế...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Duy nhất

Cal từ trên thảm đứng lên, loạng choạng đi đến cái bên cạnh cái bàn, tay chống xuống ghế da màu đỏ ngồi xuống. Động tác anh chậm chạp làm tôi thấy chua xót, tôi kì thực cảm thấy anh có thể đến phòng y tế nhờ một bác sĩ khám cho, động tác vừa rồi của tôi hình như hơi không lưu tình thì phải.

Có thể là do đau nên anh nhe răng nhếch mép như muốn làm giảm đi đau đớn trên người.

Ngón tay anh run run mở chai rượu, ngay cả cốc cũng không cần cầm cả chai nốc hai ngụm rượu lớn. Anh vô cùng quen thuộc với thuốc và rượu, hơn nữa cũng không cảm thấy thói quen đó không có gì không tốt.

Thói quen quá độ trong cuộc sống làm anh trông như quỷ đoán mệnh.

Tôi thử động đây tay, lão Poodle thất nút cho tôi thật sự không chút nương tay gì, ông ta trối đặc biệt chắc chắn, đối với lão Poodle mà nói cho dù tay tôi có bị phê thì cũng chả liên quan gì đến ông ta cả.

Tiếp đó Cal giảm bớt được chút đau đớn, anh ôm chai rượu, dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn tôi một cái, nhưng lại không nói gì. Có thể là do đáng vẻ vừa rồi của anh rất mất mặt, anh rốt cục phục hồi tinh thần, biết ngưng ngưng.

Lực nhấn lại của tôi xem như mạnh, xương cốt bị gãy cũng không kêu đau, còn là lần đầu tiên bị trối tới mức máu không lưu thông được, nơi bị trối giống như có ngàn vạn con kiến đang đào khoét máu thịt tôi.

Loại cảm giác này, thật đúng là làm tôi phát điên.

Gần như khó có thể chịu được nữa tôi di chuyển thân thể, thì nhìn thấy Caledon Hockley đang ngồi yên bên cạnh bàn, hơi men trên mặt càng ngày càng rõ ràng, vẻ mặt của anh duy trì ở trạng thái thất vọng, mất mát, đau thương, tôi nhìn anh giống như một tấm phế thải không biết xử lí như thế nào.

Tôi cảm thấy nếu mình không tiếp tục gây dựa thì tay tôi chắc cũng sắp hỏng rồi.

Thử mở miệng thương lượng với người còn sống duy nhất trong phòng, “Hockley...” Mở miệng mới phát hiện ngay cả thanh âm cũng suy yếu, yếu ớt đến nỗi gần như không nghe thấy.

Thanh âm của tôi làm Cal bừng tỉnh, anh nghiêng đầu, tư thế say rượu cứng đờ, theo thói quen anh ngồi thẳng thân thể, buồn ngủ nơi đáy mắt nhanh chóng bị thanh tỉnh bao trùm. Dáng ngồi bởi vì tác động đến phần eo làm cơ bắp anh nhanh chóng run rẩy. Nhưng anh rất nhanh liền đứng lên, thuận tay đem chai rượu ném lại tại chỗ, bước đi đến bên giường, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

“Giúp tôi cởi bỏ dây thừng một chút, anh có thể buộc ở nơi khác trước.” Tôi đã lười cùng anh khơi thông vấn đề buông hay không buông, chỉ là không hi vọng khi ngày mai tỉnh lại tay tôi bị hoại tử, tuy không biết sắc mặt mình bây giờ như thế nào nhưng thanh âm suy yếu làm tôi cảm thấy không được tốt.

“Em xảy ra chuyện gì?” Anh rút cuộc cũng cảm thấy tôi không phải diễn trò, mà thật sự đang tìm trợ giúp. Cal cũng cố không đi lên vì sợ bị tôi đá, anh trực tiếp ngồi vào trên giường, vươn tay dùng sức sờ sờ mặt của tôi, “Đa em thật lạnh, anh sẽ bảo bọn họ đốt lò sưởi trong phòng, trước tiên em nên đắp chăn đã.”

Anh dùng sức xoa mặt tôi, muốn ma sát làm khuôn mặt tôi ấm áp hơn, sau đó nhanh chóng đắp cái chăn đầy vết nhăn lên người tôi, động tác vừa nhanh lại dùng sức lớn. Anh hình như hơi hoảng sợ, không nghe được thỉnh cầu của tôi.

“Dây thừng...” Tôi giật giật tay, trong lúc nhất thời cảm giác đau nhức lại xuất hiện.

Cal có thể chú ý tới tay tôi, ngay từ đầu anh cũng không chú ý tới màu sắc ở cổ tay tôi nên dùng sức nắm chặt sợi dây thừng. Tôi bị anh nắm đau nên run rẩy mạnh hơn, lúc này Cal mới biết được có chuyện gì xảy ra. Anh nhướng mày lên, ánh mắt trừng lớn, tức giận làm tan bớt cảm giác suy sụp trên mặt anh.

“Thật sự là đáng chết.” Trên tay anh động tác cũng mạnh hơn, vô cùng sốt ruột tháo bỏ sợi dây thừng. Dùng sức túm vài cái, tôi cảm thấy không đợi anh kịp tháo sợi dây thừng thì tay tôi cũng đã gãy mất rồi. Nhìn thấy nhائن nạn trên mặt tôi, ngón tay Cal cũng run rẩy một chút, anh thở dốc vài tiếng, vội vàng định chỉ động tác họa vô đơn chí của mình. Sau đó tôi nghe thấy anh nói với tôi: “Không có việc gì, anh giúp em cởi nó ra.”

Nói xong đỡ thất lưng, bước chân lão đảo đi đến bên cạnh chiếc sofa màu đỏ kia, mở ra ngăn kéo bàn, ở bên trong khu vực khoảng hơn mười lần. Có thể là quá mức sốt ruột anh không tìm được thứ mình muốn, hoàn toàn khuyết thiếu tính nhẫn nại, anh dùng sức đồ cả ngăn kéo xuống mặt đất.

Tôi nhìn thấy văn kiện bên trong, thường thức vật phẩm nhỏ, mấy cái đồng hồ đều bị anh dẫm nát dưới chân. Rốt cục Cal tìm được thứ mình cần, là một thanh dao lỗi thời, anh vút ngăn kéo đi, nhanh chóng trở lại bên người tôi, cầm cái dao gần đầy đá quý muốn dùng sức cắt đứt sợi dây thừng. Một bàn tay của anh nhẹ nhàng đặt xuống dưới cánh tay tôi, sau đó dùng dao nhỏ kia cắt dây thừng.

Không thể không nói kỹ xảo trời người của lão Poodle là cấp đại sư, đừng nói ngay cả người bị trói, cho dù là người khác tới coi, cũng phải phí thật nhiều thời gian. Cal hiển nhiên không có cái loại nhẫn nại này, cho nên trực tiếp dùng dao cắt. Anh sợ cắt đến tay của tôi, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm cổ tay tôi, tay áo ngủ mặc trên người tôi vì anh cầm tay nên tuột xuống bả vai. Anh dùng ngón tay cầm cánh tay trần trụi của tôi, luôn luôn không dừng run run lại.

Thở cất vài cái, anh nhẹ giọng hỏi tôi, “Đau không?” Đầu ngón tay run rẩy cũng ảnh hưởng tới thanh âm của anh, làm cảm giác khi tôi nghe thấy giọng anh rất suy yếu.

Tầm mắt của anh không lưu lại trên mặt tôi, mà là vô cùng nghiêm cẩn nhìn thanh dao nhỏ của mình, bởi vì cách gần, cho nên có thể nhìn thấy vết bầm ở khóe miệng anh. Tôi đột nhiên cảm thấy anh cũng không phải kẻ ngửa mặt lăm, ít nhất anh hiện tại, rốt cục không có thói quen bày ra khuôn mặt cao ngạo, sắc mặt lệ khí cũng nhu hòa xuống.

Dây thừng cắt đứt một cái, tôi cảm thấy cánh tay buông lỏng, cái cảm giác chết nặng một lần nữa xuất hiện. Trong lúc tôi thả lỏng khi dây thừng bị cắt đứt, động tác trên tay Cal đột nhiên dừng lại, thậm chí ngón tay đè lên cánh tay tôi cũng căng thẳng lên, gần như biến thành một cái dây thừng khác, hung hăng nắm chặt tay tôi.

Tôi dựa theo bản năng, muốn rút hai tay mình ra, nhưng khi động tác này vừa xuất hiện, người đàn ông trước mặt bỗng nhiên quá khích lên, biểu cảm chuyên chú trên mặt cũng bắt đầu bị thay thế bởi cảm giác hoài nghi.

“Em lại muốn chạy có phải không?” Cal cầm lưỡi dao trong tay, mặt không biểu cảm nhìn tôi.

Ánh mắt anh hung ác lên, giống như khi mãnh thú nhìn chăm chăm vào con thỏ.

“Chạy không được.” Tôi ăn ngay nói thật, thân thể này dinh dưỡng không đầy đủ cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tôi vì muốn rời khỏi RMS Titanic bị anh cùng lão Poodle đuổi tới thể lực cạn kiệt, tạm thời không thể hồi phục được. Cho dù bây giờ cởi bỏ dây thừng, mở rộng cửa ra, chỉ cần anh còn ngồi trong phòng tôi cũng không thể chạy qua anh được.

“Bác sĩ nói em tốt nhất luôn luôn nằm nghỉ ngơi, đợi đến khi rời thuyền anh sẽ tìm người tới điều trị cho em. Thân thể của em rất tệ, cho nên không được ép buộc thân thể mình, hiểu không?” Cal thanh âm lạnh lẽo, mỉm cười uy hiếp, ra mệnh lệnh với tôi.

Tôi trừng mắt nhìn anh, anh cũng cười trừng mắt nhìn tôi, dù sao có chết anh cũng không nhận đáng về chặt vật quý rạp trên mặt đất vừa rồi là mình. Anh cảm thấy mình rốt cuộc cũng khôi phục bình thường, cho nên tươi cười trở nên đặc biệt hung tàn.

Sau đó tôi vô cùng trấn định gật gật đầu, anh không tin xác nhận, “Gật đầu là chấp nhận đi.”

“Phải.” Tôi nhin lại nhin, mới nhìn xuống cảm giác co giật nơi khóe miệng.

Cal vừa cười, mặt mày cũng cong lên, thoạt nhìn anh có thể dọa tôi làm anh thật vui vẻ.

Cười cười anh lại nỗ lực thu hồi nụ cười ngây ngô không hợp với bản thân xuống, tiếp đó anh cúi đầu ôn nhu cắt đứt nốt chỗ dây thừng ra, dây thừng trói chặt tôi tăn ra, anh chán ghét vứt sợi dây thừng xuống mặt đất. Trong nháy mắt dây thừng bị tháo ra, thân thể của tôi nhanh chóng buông lỏng, cơ bắp nơi

bị trói cũng thả lỏng ra. Tư thế của tôi từ nằm thẳng biến thành nằm nghiêng, tư thế cuộn mình lên, cánh tay moi tới mức không còn cảm giác.

Anh vội vã nắm lấy tay tôi, nhìn vết tím trên cổ tay, lão Poodle có thể là nhìn tôi không vừa mắt thật lâu, cho nên lúc buộc cũng rất ngoan độc. Ngón tay Cal vuốt ve vết tím thâm, biểu cảm của anh một lần nữa trở lên hung ác, giống như đau xót trên tay tôi là của anh vậy.

Tôi thoát khỏi dây thừng, đợi một lúc tay mới có cảm giác, tuy cảm giác moi này rất khó chịu. Muốn rút tay về, lại bị đối phương bắt lấy không tha, không đợi tới lúc tôi bảo anh bỏ tay ra, Cal đã cau mày dùng hết lực nhấn nài của mình xoa bóp tay cho tôi, anh một bên bóp một bên thấp giọng lầu bàu, “Sao lại nghiêm trọng như vậy, để bác sĩ đến xem. Lovejoy cái lão kia, ngay cả trói cũng không tốt.”

Tôi yên tĩnh nhìn anh, mà anh thì nỗ lực cúi đầu giúp tôi xoa bóp cổ tay.

Trong lúc nhất thời, không khí xung quanh cũng âm áp hẳn lên. Ánh sáng của ngọn đèn rơi xuống mái tóc anh, cả đôi mắt màu hổ phách kia nữa.

Anh vừa xoa bóp vừa oán hận, “Em thật gầy, trên người một chút thịt cũng không có.”

Tôi đột nhiên cảm thấy không khí lúc này rất thích hợp để đi ngủ, nhìn không được ngáp một cái, anh lập tức vươn tay sờ mái tóc tôi, “Em ngủ trước đi, chậm đã nếu đói thì nói với anh, anh sẽ sai người đi nướng bánh mì.”

Đầu bếp ở trong phòng bếp có phục vụ hai tư giờ, lúc nào cũng có bánh mì trong bếp.

Nói xong, anh lại nghiêm túc giúp tôi xoa bóp cổ tay, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, nghiêm túc tới mức như anh đang làm một vụ mua bán lớn, nếu phân tâm thì mấy trăm vạn sẽ ào ào đổ xuống sông xuống biển.

Chuyên tâm đến mức tôi không nhận tâm quấy rầy, đành để cho anh cầm tay tiếp tục xoa bóp. Chậm rãi, tôi nhắm mắt lại, đầu chìm xuống gối đầu nhắm mắt ngủ. Chỉ một lát sau, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, tiếp đó cửa liền mở ra, tiếng vang hỗn độn này làm bừng tỉnh thần kinh của tôi. Tôi lập tức mở mắt ra, trước mắt xuất hiện gương mặt gần sát làm tôi giật mình. Là Cal, không biết bây giờ là mấy giờ, anh cúi đầu tiến sát gần tôi, hình như muốn hôn một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Nhìn đến tôi mở mắt ra, Cal tự nhiên đứng dậy, sau đó khuôn mặt như không có việc gì.

Vào là Lovejoy, lúc ông ta mở cửa muốn trực tiếp đi vào, nhưng nhìn thấy tư thế quỷ dị thân mật của chúng tôi, bước chân tạm dừng vài giây, biểu cảm trên khuôn mặt than kia cũng dừng lại. Tiếp đó thanh âm ông ta khàn khàn nói: “Quấy rầy, Hockley tiên sinh, chỉ là chỗ tôi có chuyện khẩn cấp cần cậu giải quyết.”

“Chuyện gì?” Cal giọng điệu không tốt hỏi, vừa rồi cảm giác nhấn nài khi xoa bóp tay không còn chút gì.

“Là về... Rose tiểu thư.” Lão Poodle hình như không muốn nhắc tới vị hôn thê trước mặt tôi, cho nên liền nói đứt đoạn cả câu.

“Rose?” Biểu cảm trên mặt Cal như anh bây giờ mới nhớ tới mình có một vị hôn thê, anh nhanh chóng liếc nhìn tôi một cái, không biết vì sao biểu cảm mang theo chút chột dạ. Sau đó anh thả tay tôi ra, nhét tay tôi vào trong chăn rồi nói với tôi: “Anh có việc gấp cần xử lý, em ngủ trước đi.”

Tôi giật giật tay, cảm giác chết lặng kia đã biến mất, không có biểu cảm gì nói với anh một tiếng, “Cám ơn.”

Cal hình như rất kinh ngạc với thái độ mềm nhẹ của tôi, anh đứng dậy cười với tôi, “Chuyện này không cần cảm ơn, nếu có yêu cầu gì thì gọi nhân viên phục vụ, anh đi ra ngoài một lúc.” Sau đó liền đi, cũng không sợ đi gặp trở ngại. Lovejoy hợp thời ở bên cạnh anh nhắc nhở một chút, “Tóc của cậu.” Tiếp đó lão Poodle liền quen thuộc lấy ánh bánh tô trên móc treo xuống, bay đến bên người Cal, dặn dò với anh: “Bên ngoài nhiệt độ không khí rất thấp.”

Cal theo thói quen nhận an bài của ông ta, sau đó tay mắt tự nhiên nhả phần eo, nói với ông ta: “Người lưu lại, tôi đi một mình cũng được.” Lúc nói, ánh mắt anh nhìn tôi.

Lovejoy lập tức biết nhiệm vụ mới của mình, ông ta đứng ở cửa, gật đầu nói: “Vâng, thưa tiên sinh.”

Lúc Cal đi ra, đột nhiên nhớ tới cái gì nói: “Đừng trói nàng, nhìn là được.”

Lão Poodle yên lặng một lúc, mới nhẹ giọng phản bác, “Tôi không thích trói người.”

Đợi đến khi Cal bước vài bước đi mất, lão Poodle đóng cửa lại, sau đó đứng ở cửa nhìn tôi.

Tôi xốc chăn lên, trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay giao nhau ở trước ngực, cùng ông ta nhìn nhau. Chúng tôi không nói gì nhìn nhau, tôi mới rút cuộc tò mò hỏi: “Cổ chủ nhà ông có bao nhiêu tình nhân vậy?”

“Không có.” Lão Poodle không chút do dự trả lời

Quý mới tin, cái tên kia truy nữ nhân cứ như là bá vương ngạch thượng cung ý.

Lão Poodle trả lời xong, mới phát hiện mình nói sai lầm rồi, ông ta lập tức sửa miệng, “Có một.”

Một cái á, tôi không chút ngoài ý muốn gạt đầu, kỳ thực cũng không liên quan tới tôi. Tôi hỏi tiếp: “Anh ta thích mua cho tình nhân nhà ở, mua châu báu, mời nhà thiết kế trang phục, còn có mua tác phẩm nghệ thuật?”

Lão Poodle mặt không biểu cảm nhìn tôi, nhìn tới mức tôi cảm thấy không thích hợp, hậu tri hậu giác tìm kiếm theo tầm mắt ông ta, tôi rút cuộc cũng nhìn thấy hải dương tinh trên ngực tôi. Vừa rồi bị tên kia ép buộc, tôi đều quên mình đeo cái thứ này, vô tình tháo vòng cổ ném nó vào trong hòm trên ghế dựa.

Lão Poodle phảng phất như mới lấy lại tinh thần, ông ta nói qua loa cho tôi một đáp án, “Có lẽ là thế đi.” Nói xong ông ta lại bổ sung tiếp tục nói, “Cậu ấy chưa dưỡng tình nhân bao giờ.”

Không có? Không phải có một người sao?

Lão Poodle tiếp tục trầm mặc, trầm mặc đến mức tôi quên mất câu hỏi lúc trước, ông ta lại mở miệng, thanh âm mang theo cảm giác u buồn kì lạ, “Chỉ có cô.”

Chỉ có cô...

Tôi hỏi thần nghi ngờ nhìn ông ta, gương mặt Lovejoy xuất hiện cảm giác mệt mỏi, ông ta nhắc nhở tôi, “Cậu ấy trừ bỏ cho gia tộc Bukater một khoản tiền, không có nuôi ai bao giờ. Xem ra, cậu ấy muốn bắt rồi nuôi cô.”

Cuối cùng lão Poodle lấy giọng điệu suy yếu khi cổ chủ đã xa đọa, tiếp tục nói: “Trước mắt chỉ có cô.”

Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hỗn loạn

Tôi quyết định vứt mấy vấn đề quỷ quái này sang một bên, bây giờ ở trên RMS Titanic ngày mười năm thì thuyền sẽ chìm, đếm ngón tay, không đến ba ngày. Thế nhưng đã không có cách nào khác rời thuyền, như vậy cũng chỉ có thể tìm cách nào đó để tránh cho thuyền chìm.

Tôi thật sự không còn thời gian cùng Caledon Hockley rồi rắm mấy vấn đề nuôi dưỡng tình nhân nữa, tình nhân với không phải tình nhân bây giờ không phải là vấn đề lớn.

Chỉ có ba ngày, có biện pháp nào để RMS Titanic dừng lại? Theo cách nói của tên Cal kia, công ty White Star Line không coi lần này là chuyến vận chuyển cứu gốc rễ, phí dụng sửa chữa cho Olympic sang quý, cũng là một khoản lớn, nếu lần vận chuyển này thất bại, Ismay là người đầu tiên nổi điên.

Tuy biết rất khó, nhưng phải tìm thời gian nói chuyện với Andrew, phòng thuyền trưởng nhất định sẽ không quan tâm tới nữ nhân đầu óc có vấn đề là tôi, kinh nghiệm hơn ba mươi năm lái thuyền sẽ làm ông không dễ lay chuyển chỉ vì vài lời khuyên của người không hiểu gì tới lái tàu, ông có chuẩn tắc cho việc lái tàu, cho nên kinh nghiệm cuối cùng lại hại chết ông.

Ít nhất Thomas Andrew nghe được vài lời tôi nói, chẳng sợ hấn căn bản không tin.

Tôi lấy tay xoa xoa đôi mắt đã rũ xuống vì buồn ngủ, ngồi xếp bằng ngồi ở trên sofa màu đỏ trong phòng Cal, áo ngủ rộng rãi rũ xuống, làm tôi vô cùng không có cảm giác an toàn. Cho nên tôi dùng ga giường trùm lên đầu, cuốn cả người lại thành con sâu, hai tay nâng li hồng trà nóng hồi lên, như hờ hững môi mà độ mắt với lão Poodle đứng ngoài cửa.

Lovejoy đáng đứng vô cùng tiêu chuẩn, đáng đứng chẳng khác nào hình mẫu trong sách cả. Ông đứng ngẫu nhiên còn sờ tây trang của mình, hoặc là quang minh chính đại quan sát động tác của tôi, ánh mắt vô cùng sắc bén, mới nhìn là biết được người này sống không có tình thương với người khác, hà khắc cũ kỹ, một chút cũng không làm người ta thích.

Tôi phát hiện dây thần kinh của mình không thô như vậy, nếu không phải tác dụng của thuốc, tôi căn bản không thể thuyết phục mình nằm trên con thuyền sắp đi vào vịnh hằng. Mắt ngủ là chuyện rất thông khổ, tôi uống một ngụm trà, bày ra biểu cảm so với lão Poodle còn giống người chết hơn.

Nếu ngày mười bốn đó đó, tốc độ thuyền chậm lại, như vậy chúng tôi có phải hay không có thể tránh một kiếp? RMS Titanic có thể tránh được lộ trình của ngày mười bốn, làm sao có thể đâm vào tảng băng son ngày mười năm chứ. Vấn đề là nghĩ thì rất đẹp, nhưng hiện thực là con thuyền này gánh rất nhiều lợi ích, tôi cũng không có một cái biện pháp nào làm nó chậm lại. Đối với công ty White Star Line mà nói, thuyền đi chậm một giây cũng đã lỗ vốn rồi. Mà đối với thuyền trưởng mà nói, có thể lái con thuyền lần đầu tiên xuống nước, treo được dải ruy băng màu lam lên cột thuyền thì ngay cả trong mơ cũng có thể toe toét cười.

Ông chủ, thuyền trưởng, có cả kì vọng của hành khách... Chỉ bằng một mình tôi căn bản không thể làm tốc độ con thuyền chậm lại được. Đừng nói tốc độ, cho dù là con thuyền phụ đi theo tuyến đường này, cũng chỉ theo sau đuôi RMS Titanic mà thôi. Mà con thuyền đáng chết kia, con thuyền California

kia chớ có một đồng lòng cừu thôi, nhưng nó cũng không thể đuổi kịp con thuyền Titanic.

Về mặt tiêu tụy, tôi che mặt lại, tôi không muốn lên con thuyền đáng chết này, tôi vì sao lại lên con thuyền này chứ... Bây giờ lại không thể đi xuống.

Lão chó Poodle hờ hững đứng ở cửa biên, tiếp tục xem ta động kinh.

Tôi thả tay che mặt xuống, sau đó lạnh nhạt uống trà, ít nhất có thể cứu nam nhân vật chính, cuối cùng cũng không tính là mất trắng khi lên con thuyền này.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vang mở cửa rất lớn, là phòng khách bên kia, xa như vậy còn có thể cảm nhận được vách tường chấn động, cũng không biết là ai đang luyện tập lực cánh tay. Lovejoy theo phản xạ tay đặt lên cánh cửa, ông ta mở ra một khe hở, cảnh giác nhìn ra bên ngoài

Tiếp đó là thanh âm của Cal, anh tức giận dầm mạnh xuống thảm, tới tới lui lui đi vài lần, không biết nổi giận dùng dùng nói với ai: “Em sao lại để một tên mặt trắng nhỏ khoang hạng ba lên đây, cái kia tên chính là một cái kẻ lừa đảo, đúng vậy, hần là cứu em. Hần lại không có hứng thú với tiền, đừng coi anh là thằng ngốc, có thể là tên hạ đẳng đó đẩy em xuống, lại xả thân cứu người, như vậy hần có thể lừa được một số tiền lớn.”

“Chỉ có anh mới nghĩ người khác vô sỉ không cứu nổi như vậy, hơn nữa em bây giờ mới phát hiện anh nói dối rất lợi hại, em rõ ràng thấy anh ôm cô bé kia đi. Anh ấy đang tìm cô bé đó, nhưng là anh lại nói, anh cần bản không gặp cô ấy.” Một giọng nữ đề nén xuất hiện, trong thanh âm run run nhưng quật cường, đối chọi gay gắt với Cal.

“Vậy thì sao.” Cal đột nhiên cười lạnh một tiếng, anh dừng lại động tác thô lỗ ngược sàn nhà của mình, ngược lại tỉnh táo lại, giọng điệu mang theo cao cao tại thượng khinh thường. “Anh chính là không có gặp qua cô ấy, không có người gặp qua cô ấy, không tin em đi thăm dò, cái gọi là thiếu nữ tóc vàng là bịa đặt, không có một hành khách gọi là Eni...”

“Nhưng em đã từng gặp cô bé ấy, cô bé ấy từng đứng ở đuôi thuyền thối kèn Harmonica.” Nữ nhân không thể nhìn được nữa đánh gãy lời nói dối vô lại của anh, “Em không có khả năng nhận sai, hôm nay giữa trưa anh đi lên đỡ lấy cô bé ấy, sau đó cô bé ấy biến mất.”

“Câm miệng, Rose, chuyện này dừng lại ở đây, em bây giờ nên trở về phòng nghỉ ngơi.” Cal triệt để bạo phát, thanh âm của anh chứa đầy sự cảnh cáo và uy hiếp. Cảm giác đối diện với mình không phải là vị hôn thê, mà là kẻ thù.

“Anh ở ra lệnh cho tôi? A, chột dạ sao? Cal, cô bé kia bây giờ thế nào? Tôi quả thực không thể tin được, anh lại có thể làm ra chuyện như vậy.” Rose ngược lại lộ ra cười nhạo châm chọc, cô cảm thấy mình đang nổi điên nên mới có thể đứng ở chỗ này, “Bọn họ là bạn bè, anh biết rõ cô bé kia rồi xuống, mà tôi để cho anh ấy lên đây tìm có gì không đúng?”

“Bạn bè, cô ấy và cái tên mặt trắng kia có thể làm bạn bè cái gì chứ?” Cal không chút chịu ảnh hưởng từ cô, cười nhạo nói lại.

“Anh cùng nói dối quả thật là bạn bè tốt nhất.” Thanh âm Rose nhỏ lại, nhưng lạnh lùng và cứng rắn lại tăng thêm

“Xem ra em học đại học gia tăng cho mình không ít tài hoa nhĩ, em tâm trạng không tốt luôn nghi thần nghi quỷ. Đã trễ rồi, em đi nghỉ ngơi trước đi. Buổi sáng ngày mai tỉnh lại, em liền cảm thấy mình chúng ta không có chuyện gì mà phải cãi nhau cả.” Cal căn bản không tính toán tiếp tục đề tài này, nghe anh cũng lười nghe người khác nói.

Tôi và lão Poodle...

Sau đó tôi miễn cưỡng hiểu chuyện gì xảy ra, “Bọn họ cãi nhau vì tôi sao?”

Lão Poodle phân cho tôi một tí ánh mắt, lạnh lẽo làm cho người ta da đầu run lên, “Nghe qua là vậy, tuy nhiên tôi hi vọng cô không đi ra ngoài, Hockley tiên sinh rất nhanh sẽ cùng tiểu thư đính hôn, tất cả mọi người đều biết chuyện này.”

Cho nên chuyện gièm pha của cái tên biến thái đáng chết kia muốn đường tình nhân, lão Poodle chết cũng muốn áp chế xuống.

“Ông nhét tôi xuống gầm giường giấu đi, bằng không cô ấy một ngày nào đó rồi cũng sẽ biết.” Tôi bình tĩnh nâng trà, nhàm chán ra đề nghị với lão Poodle.

“Nếu nó là chuyện tất yếu, tôi sẽ làm.” Lovejoy nghiêm cẩn xem xét đề nghị của tôi, hơn nữa hình như đang định thực hành.

Bên ngoài yên tĩnh một lúc, tiếp đó Rose mời một mà chán ghét nói: “Trời ạ, tôi thật sự là chịu đủ.”

Cal thờ ơ, anh không thay đổi âm điệu nói: “Tranh luận loại chuyện này không có gì ý nghĩa, về sau ít đi sàn tàu khoang hạ đẳng đi, nơi đó không phải là nơi em nên đi.” Nghe qua thì giống như mấy ông chủ lãnh khốc vô tình ra lệnh cho công nhân của mình, một chút thái độ ôn nhu mềm mại với vị hôn thê cũng không có.

... Tôi rốt cục biết Rose vì sao muốn nhảy xuống biển, nơi này nào có vị hôn phu, đây là Đại Ma Vương đi.

Ngay tại lúc tôi cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, Rose bị Đại Ma Vương cưỡng bức đi ngủ, Cal đột nhiên không kiên nhẫn nói: “Chuyện gì?” Nghe qua không giống như nói với vị hôn thê, mà nói với người nào đó mới đi vào.

Tiếp đó là thanh âm Rose khẩn cấp trả lời, “Đúng, là chúng tôi cho anh ấy vào.”

Cal không tiếng động một lúc, mới thấp giọng nói mang theo lệ khí: “Đương nhiên, chúng tôi mời khách nhân từ khoang hạ đẳng, rất nhanh hẳn sẽ đi, anh đứng đó đợi để dẫn hẳn xuống.”

Nhân viên tạp vụ lễ phép nói câu gì đó, liền đóng cửa rồi đi. Sau đó chính là thanh âm quen thuộc khác vang lên, “Xin chào, Jack Dawson.”

Động tác nâng trà của tôi dừng lại một chút, tiếp đó nâng tay che mặt... Thật đau lòng a.

“Jack Dawson?” Cal kỳ quái cười một chút, ngay cả giới thiệu cũng không thềm, liền nói thẳng: “Cảm ơn người cứu Rose, bao nhiêu?”

Bao nhiêu cái gì?

Tôi và Jack trong lúc nhất thời ngây ra, đầu óc dùng không được tốt phản ứng không kịp.

Tiếp đó Jack rốt cục suy nghĩ cẩn thận anh đang nói cái gì, lập tức phản bác, “Thật có lỗi, tôi nghĩ đây là chuyện mỗi người đều phải làm, tôi lên đây chỉ là muốn biết, ngài có biết Emily ở nơi nào không?”

“Tôi không biết cô ấy, anh có thể đi rồi, một trăm có đủ hay không, đủ để cho anh rời thuyền mà không chết đói.” Cal phiền chán nói với hẳn, phòng chừng ngay cả nhìn cũng không thềm nhìn Jack.

“Lúc đến Queenstown, tôi có gặp thoáng qua khi ngài ôm cô ấy, tôi xác định ngài có quen biết cô ấy.” Jack cũng không khách khí nữa, hẳn cũng không phải là người thấy quyền quý thì chân mềm nhũn ra, nếu không phải có Rose ở đây, phỏng chừng hẳn có thể càng thêm chanh chua.

“Anh cùng cô ấy có quan hệ gì?” Cal đột nhiên lớn tiếng ép hỏi, bùng nổ rất kì quái

“Quan hệ? Chúng tôi là bạn bè, cô ấy là bạn của tôi.” Jack hình như bị đối phương đột nhiên hung ác dọa đứng tim, sau đó liền không chút do dự trả lại.

“Bạn bè? Một nữ nhân, một người nam giới, trong túi cô ấy còn có bức tranh của anh, các người là loại bạn bè gì?” Cal căn bản không tin, anh khí thế bức người, hận không thể bóp chết Jack.

“Bức tranh?” Jack kỳ quái lắm bầm lâu bầu một tiếng, tiếp đó hẳn quang minh chính đại nói: “Cái này không có chút quan hệ nào với chuyện này, anh biết cô ấy ở chỗ nào không?”

“Trong phòng.” Rose đột nhiên mở miệng nói, nhất thời bên ngoài xuất hiện yên tĩnh, không khí như ngừng lại. Thanh âm Rose không quá khẳng định tiếp tục vang lên, “Cô bé đó ở trong phòng anh?”

Jack hơi không hiểu gì hỏi: “Cái gì ở trong phòng?”

Tôi đã đứng lên, ly trà đặt trên bàn, hồng trà bên trong không gọn sóng. Ánh mắt lão Poodle từ ngoài khe cửa quay lại nhìn tôi, bên trong đều là cảnh cáo, ông ta nhất định đang suy xét xem có nên đập tôi choáng váng rồi nhét vào tù quần áo không.

Cal đã lấy lại tinh thần, anh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đã rất trễ, nơi này của chúng tôi không thu lưu người hạ đẳng qua đêm.” Quả thật là đuổi người rất minh trưng mục đích.

“Emily...” Jack còn tính toán lại nỗ lực một lần, nhưng vừa nói ra miệng, liền truyền đến tiếng Cal quát khê, “Câm miệng, đừng để cho tôi nghe được cái tên này từ trong miệng anh. Rose? Trở về!”

Thanh âm của Cal còn chưa hết, chính là thanh âm tiếng bước chân hỗn loạn, giống như bên ngoài có vài người đuổi theo nhau chạy đến đây. Lovejoy rất nhanh liền phản ứng lại, ông ta rất nhanh kéo cánh cửa ra, lại dùng lực đóng cửa.

Tôi bước nhanh đi đến bên cánh cửa, thân thủ bắt lấy tay nắm muốn mở cửa ra, kết quả lại phát hiện nó không động dấy gì, bị lão Poodle thuận tay khóa lại.

Lão Poodle một người quan trọng hơn vạn người, ông ta nói: “Tôi nghĩ nơi này không có người hai người muốn tìm, thượng đẳng khoang cũng không phải là hạ đẳng khoang, chúng tôi cũng không có thói quen hô to gọi nhỏ với khách nhân. Tiểu thư, đã rất trễ, cô nên đổi lại quần áo, mẹ cô nhìn thấy cô như vậy chắc sẽ rất đau lòng.”

Lễ phép lại đe dọa, thật đúng là làm cho người ta mở mang tầm mắt.

Mọi chuyện quả thật là hồngбет, tôi dụi mắt, trà này một chút tác dụng nâng cao tinh thần với tôi cũng không có. Tôi đưa tay đặt lên trên ván cửa, dùng sức vỗ, đồng thời cao giọng hô một tiếng: “Jack.” Thật muốn đi ra ngoài tản hẳn một trận, tôi dùng mạng để leo lên thuyền để cho hẳn đi xuống, hẳn thế nhưng còn không có lên bờ.

“Ngà... Emily?” Jack lập tức kinh nghi bất định đáp lại tôi.

“Anh không phải nói trong phòng anh không có người sao.” Thanh âm của Rose nghe qua không giống như là tức giận khi đi bắt gian mà giống như vui sướng khi người ta gặp họa.

“Đúng, không có người.” Cal lạnh như băng trợn mắt nói dối.

Jack và Rose đồng thời,...

Tôi tiếp tục gõ cửa, đối diện với cánh cửa hô to, “Tôi ở trong này, mở cửa ra.” Lão Poodle động tác thật đúng là lưu loát, nếu bị ông ta trông coi, trước khi thuyền chìm tôi đừng hòng có cơ hội ra ngoài.

“Người có thể đi rồi, Rose, đi về phòng.” Cal diễn điếc tới cùng, căn bản không thèm nghe thanh âm của tôi, còn rất cứng rắn đuổi người.

Người còn có thể càng không biết xấu hổ nữa không? Tôi vỗ tới đau tay, kết quả chợt nghe thấy Cal gọi cho nhân viên tạp vụ, đuổi Jack ra ngoài. Tựa đầu chạm vào ván cửa, tôi phiền chán cái cảm giác không rõ mọi chuyện này, thuyền cũng sắp chìm rồi các người còn ở ngoài cửa chít chít méo mó cái gì, hung hăng nắm tay nện mạnh xuống cánh cửa.

“Bạn của tôi còn ở bên trong, anh nhốt cô ấy sao?” Jack không thể tin được hỏi

“Bạn của người? Tôi cũng không có bạn ở khoang hạ đẳng.” Cal lãnh khốc cười rộ lên.

Tôi rời khỏi cánh cửa, đi đến bên giường, tiếp đó lấy cái ghế dựa mang phong cách Louis lôi đi, chân ghế dựa ở trên thảm tạo thành dấu vết thấy rõ. Đi đến cạnh cửa, hai chân thói quen mở rộng ra một chút, sau đó hít sâu, hai tay đồng thời dùng sức giơ ghế dựa lên, nhắm mục tiêu, dùng hết khí lực đang có, hung hăng ném mạnh ghế dựa ra. Ghế dựa đập lên cánh cửa, phát ra thanh âm đinh tai nhức óc.

Ngoài cửa tất cả mọi người bị thanh âm này dọa không nói được tiếng nào, Rose hình như là người đầu tiên hoàn hồn, cô ấy không hiểu nói: “Chuyện gì vậy?”

Tôi tiếp tục tìm kiếm đồ đạc, tùy tay lấy cái bình hoa trên tủ xuống, sau đó dụng lực ném xuống mặt đất, thanh âm này làm mọi người bên ngoài không thể làm ngơ nữa. Cal nói với Lovejoy: “Đưa hắn đi ra ngoài.” Tiếp đó cửa liền mở ra, Cal đứng ở ngoài cửa, tôi vừa khéo cầm lấy đèn bàn, nhìn thấy anh đi vào thì đặt đèn bàn trở lại, không chút do dự đi ra ngoài cửa.

“Emily.” Cal vừa chìa tay, ngăn môn lại, trên mặt biểu cảm hung ác lạnh lùng vẫn còn chưa tiêu tan, đáy mắt thậm chí mang theo một bóng bình yên cuồng. Tôi nhìn phía sau anh, đầu tiên là nhìn thấy một cái váy màu đỏ, lại hướng lên trên là Rose trên mặt có vết nước mắt, trên gương mặt trắng nõn kiều diễm là hoảng sợ, tuy lần đầu tiên gặp mặt, nhưng muốn nhận ra cô ấy thật dễ dàng. Ở bên cạnh cô ấy là Lovejoy, mà ở trong lòng lão Poodle là Jack, hắn bị lão Poodle kéo theo cổ áo, túm lấy phần eo, xem ra thật sự là bị người ta tha ra ngoài.

“Hi, Emily.” Jack dưới loại tình huống này vẫn còn dư cánh tay chào đón tôi. Tôi suýt chút nữa liền nở nụ cười đáp lại hắn, muốn nhún nhún xuống chân vịt của RMS Titanic cho nó nghiêng qua, tôi vì cái gì mà lên con thuyền đáng chết này chứ.

“Trời ạ, anh làm gì với cô ấy thế?” Rose nhìn áo ngủ lộn xộn trên người tôi, còn có vết thương trên cổ tay tôi, kinh ngạc mà nói

Trường hợp này thật sự là náo nhiệt, tôi kéo áo ngủ xuống một chút, ý đồ muốn làm nó chỉnh tề hơn một chút, sau đó thử lộ ra nụ cười nhiệt tình, nói với người từng là nữ thần: “Áo ngủ tôi sẽ giặt sạch rồi trả lại cho cô, bạn tôi tới tìm tôi, như vậy các vị gặp lại.” Nói xong dùng ánh mắt ý bảo Jack, hắn rất nhanh liền nhìn thấy động tác nhỏ của tôi, Jack cực kỳ ấn ý lập tức tránh thoát kiểm chế của Lovejoy, sau đó hai tay cầm áo khoác. Hắn đi đến cạnh cửa, ho nhẹ một tiếng, sau đó mặt không biểu cảm nói: “Đây là cô bạn tóc vàng của tôi, quý rầy rồi, chúng ta đi.”

Nói xong ánh mắt Jack cũng sắp bị rút gân luôn, như vậy chính là ý bảo tôi nhanh chút cùng hắn chạy. Tôi thử bước qua Cal, muốn chạy ra ngoài cửa, mới vừa đi đến bên người anh, cánh tay đột nhiên bị bị nắm lấy, ngăn đầu chính là đôi mắt phủ đầy mây đen.

“Hai người có quan hệ gì?” Cal cũng lộ ra nụ cười, cười đến dữ tợn.

“Bạn bè.” Tôi và Jack trăm miệng một lời đại hợp xướng.

“Bạn bè gì? Cái loại bạn bè gì mà trong tình huống em nhận định con thuyền này sẽ chìm, liều chết lên thuyền vì muốn hắn rời thuyền, Emily?” Thanh âm Cal đột nhiên ép tới cực thấp, gần như là thì thầm với tôi.

Tôi thử rút tay về, kết quả anh dù chết không buông ra, thật đều bị anh nắm tới xuất huyết. Nhìn thấy Jack còn đứng ở một bên muốn đi tới, đáng tiếc vô luận là Rose hay là Jack đều bị Lovejoy chặn. Tôi nhún mày, nói với anh: “Buông tôi ra, lão bà anh ở trong này, còn muốn biến mọi chuyện thành cái gì nữa chứ?”

“Điều đó không phải là điều quan trọng, em phải nói với anh, hai người có quan hệ gì?” Cal giống như điên dại, gát gao nắm lấy vấn đề này không buông.

Tôi như anh mong muốn, vẫy tay với Jack, Jack rốt cục có thể đẩy lão Poodle ra, hắn chạy đến bên người Cal, một bàn tay của tôi đặt lên bả vai hắn, kiễng mũi chân giống như bạn bè kề vai sát cánh, sau đó nghiêm cẩn nói với Cal: “Anh nói đúng, anh ấy là bạn trai tôi, chúng tôi đã tính toán đến New York đính hôn, rồi thuyền liền đính hôn.”

Jack hơi mờ mịt, hắn kinh ngạc “A” một tiếng, mặt kì quái không hiểu gì. Tôi khoát tay lên trên vai hắn, thật “Ôn nhu” xoa bóp cái ót của hắn, hắn không thể ẩn cho cái bộ óc ngu ngốc kia lòi ra. Jack vội thu hồi dáng vẻ mờ mịt ngu xuẩn kia lại, cũng giống tôi nghiêm cẩn nhìn Cal, nhưng hắn không thể nói lời nói dối về chuyện đính hôn như tôi.

“Cho nên tôi đã có nam nhân, Caledon Hockley, anh vẫn nên đi tìm một người chơi nhạc thính phòng mà bao dưỡng đi.” Tôi mặt nghiêm túc nói với anh,

sau đó dụng lực bỏ tay anh ra, kéo đồ ngu Jack trấn định đi ra ngoài. Lúc gặp thoáng qua Rose, tôi còn vô cùng thân mật cười với cô ấy, lúc đi ra tôi không quay đầu lại một cái, chỉ sợ Cal kia làm ra chuyện gì đáng sợ. Tuy rằng không biết Rose và Jack có hay không nhất kiến chung tình, nhưng bây giờ tôi không thể quan tâm nhiều chuyện như vậy được, lại bị nhốt ở đây tôi sẽ chết vì chứng bệnh lo âu mất.

“Em yêu hân?”

Đi đến một nửa, phía sau đột ngột truyền đến câu hỏi của anh. Tôi không rõ cảm xúc trong thanh âm của anh, cảm giác như bị đè nén tới tận cùng, nó tiếp cận với bùng nổ làm người ta cảm thấy sợ hãi. Thử quay đầu, tôi rốt cuộc thấy rõ biểu cảm của Cal, rất khó sở, anh hình như không thể khống chế bản thân nữa, mím chặt môi, khóe mắt rù xuống, tức giận trong mắt bị cảm xúc bị thương bao trùm lấy.

Cảm giác tôi muốn hủy diệt anh, thật dễ dàng.

Ở sâu trong nội tâm cảm xúc mềm mại bị chạm vào, tôi không thể hô hấp, bởi vì anh chăm chú nhìn. Gần như không thể gạt đầu, nhưng cuối cùng tôi vẫn gạt đầu gạt đầu, thuận tiện tay đặt sau gáy Jack, để hân gạt đầu theo tôi. Sau đó hai chúng tôi như chìm gỗ kiến mà gạt đầu, sau đó trở mắt nhìn biểu cảm bị thương biến thành... không bỏ vụn vụn.

Kế tiếp hết thảy nhanh tới mức tôi không kịp đề phòng, Cal đã đâm Jack một cú, Jack thực sự cứng rắn chịu một cú đâm, toàn bộ thân thể hân đổ ra sau, ngay cả tôi cũng bị ngã xuống thảm. Cal xách cổ áo Jack, phần nộ đến điên cuồng mà hô to: “Đám cùng tao tranh nữ nhân sao, người dựa vào cái gì!”

Tôi vuốt chỗ đầu bị đụng vào, vừa muốn ngăn cản anh, Cal đã rống giận với tôi, “Câm miệng cho anh, đây là chuyện giữa những người đàn ông.”

Tôi...

Mà Jack vẫn còn một bộ mặt ngây thơ, hân trên ai chọc ai.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rời đi

“Mày có tin hay không tao có thể ném mày xuống biển, không ai biết mày biến mất như thế nào, Jack Dawson tiên sinh?” Cal kéo cổ áo Jack, hung tàn gần từng tiếng nói với hân, “Mày chỉ là con chuột đến từ khoang hạng ba, mày không có bản lĩnh được đứng ở chỗ này, mày có thể cho cô ấy cái gì? Cái gì cũng không có để cho, cái gì cũng không thể cho.”

Giận đến mức tận cùng, ngược lại nghe ra một loại bị thương quá độ muốn che giấu thống khổ.

Vốn Jack trong lúc nhất thời bị đánh tới mức không phân biệt được đông tây nam bắc, ngay cả khi đầu óc bình thường nhanh như mũi tên, cũng không chịu nổi tiết tấu loạn thất bát tao này làm hân không đỡ được. Đợi đến khi Cal cầm lấy cổ áo hân, đằng đằng sát khí uy hiếp hân, Jack mới miễn cưỡng suy nghĩ cẩn thận người này phát điên cái gì, hân không khách khí nắm lấy cổ tay Cal, giả cười khách khí nói, “Không biết con chuột ở khoang hạng ba đánh khách quý khoang hạng nhất, có phải sẽ bị thiêu chết không?” Nói xong tay kia của Jack nắm chặt thành quyền, liền hung hăng đâm một phát lên mặt Cal.

Bị người đánh nhưng không đánh lại, quả thực không phải là phong cách của nam nhân vật chính.

Cal né vô cùng nhanh, trong tình huống mãnh chỉ treo chuông nắm tay chỉ lướt qua sườn mặt anh. Lần tập kích này cuối cùng cũng làm đứt phứt mất sợi dây bình tĩnh trong đầu anh, Cal theo phản xạ đen mặt lại, quát lớn, “Mày dám đánh tao.”

“Không dám không dám.” Jack cười đáng yêu phụ họa lại anh, tiếp đó nghiêm mặt không đổi, hai tay dùng sức tách tay Cal ra, “Nơi này còn có hai vị nữ sĩ, chúng ta đánh nhau sẽ dọa đến các nàng, người bình tĩnh một chút.”

Dọa hay không dọa đến tôi là một chuyện, nhưng Rose lại thiếu chút nữa bị trăng cảnh khủng bố này dọa tới mức hô hấp khó khăn, cô ấy từ nhỏ đến lớn hình như chưa từng gặp phải cảnh tượng khủng bố tinh thần như vậy, mái tóc quăn nâu đỏ dán sát lên gương mặt của cô ấy, ánh mắt xanh thăm nhìn hai người kia như thể họ đang phát bệnh thần kinh.

Tôi còn ngồi ở trên thảm, không có khí lực tách hai người đàn ông đang đánh lộn ra, chỉ là áo ngủ quá rộng luôn trượt từ bả vai xuống, tôi đành phải tay kéo cổ áo, ngẩng đầu nhìn lão Poodle. Ông ta đang móc súng, một tí cảm giác dọa sợ nữ sĩ cũng không có, xem ra ông ta vốn định bắn Jack, sau đó vu oan cho hân đến trộm cướp linh tinh cái gì đó... Quá hiểu biết về bộ não của mấy người này làm tôi rất áp lực đó.

Ngay trong trường hợp căng thẳng, mùi thuốc súng nồng tới mức không cần ngọn lửa cũng có thể bùng cháy dữ dội, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa lễ phép, đồng thời là tiếng hỏi đầy nghi ngờ: “Hockley tiên sinh, xin hỏi ngài có xảy ra chuyện gì không?”

Là nhân viên phục vụ khoang thượng đẳng, có thể là do động tĩnh của chúng tôi quá lớn làm kinh động đến anh ta. Cal giống như không nghe thấy âm

thanh bên ngoài, anh còn vươn ngón tay ra đâm bả vai Jack, thanh âm trầm thấp nói với hắn: “Cút ra ngoài cho tao, tao muốn hành hạ mày dễ như đâm một con gián.”

Jack không ai nhường ai, còn đứng trước một bước, gần như thành một thế với Cal, hắn cũng lạnh mặt nói: “Tôi chờ.”

Nhân viên phục vụ nắm lấy tay vịn, muốn thử nhìn xem bên trong, Rose vốn hô hấp khó khăn đứng ngay cạnh cửa vội đi ra, nàng thử nở nụ cười mỉm tự nhiên, nhanh chóng luyện tập hai lần, trước khi nhân viên phục vụ mở cửa cô ấy đã thành công.

“Tiểu thư?” Nhân viên phục vụ đứng ở ngoài cửa, bị Rose chặn không thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra trong phòng.

“Chúng tôi không cần phục vụ.” Rose tóc tai bù xù, trên mặt còn vết nước mắt, cô ấy không cho nhân viên đi vào.

“Thanh âm vừa rồi...” Nhân viên phục vụ nghi ngờ thăm dò, quan sát tình huống trong phòng.

“Chúng tôi... Chúng tôi, à phải, chơi trò chơi.” Rose lễ phép tươi cười sụp một chút, đương nhiên cô ấy liền đoán chính lại, hơn nữa nâng cằm lên, đáng vẻ không vui.

“Trò chơi?” Nhân viên phục vụ rõ ràng không tin.

“Đúng, chính là trò chơi, người không được quấy rầy chúng tôi, gặp lại.” Rose gần như cuồng loạn mà đóng cửa lại, hô hấp cô ấy dồn dập, dựa lưng vào cửa hai tay đặt trước ngực, gần như tê liệt ngồi bệt xuống mặt đất. Cô ấy nhìn về phía Cal, mặt khiếp sợ, “Anh làm gì? Anh giấu một nữ nhân trong phòng của mình làm gì, hơn nữa còn nhốt cô ấy lại, đây là trò chơi gì vậy? Nếu như bị người ta phát hiện, anh có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Cal vốn còn đang cùng Jack chơi trò đấu mắt, nghe Rose nói, anh mới thu liễm lửa giận. Một cảm giác khó nói trào lên mặt anh, theo thói quen anh dùng tay chạm vào môi mình, sau đó nói với Rose: “Chuyện này không có quan hệ gì với em, em bây giờ nên trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt, còn có người, cút ra ngoài cho tao.”

“Chúng ta lẫn.” Tôi nhảy dựng từ dưới đất lên, bắt lấy cánh tay Jack, nài ép lôi kéo hướng cửa đi.

“Em ở lại bồi thường.” Cal tàn bạo ra mệnh lệnh với tôi, hơn nữa còn đi tới, dùng sức tha tôi trở về.

“Cô ấy là vị hôn thê của người ta.” Rose ở bên cạnh thét chói tai gần như muốn phát điên, cô ấy cảm giác như mình đang nằm mơ, tam quan đảo lộn.

“Không đúng, nó do anh định đoạt.” Phong cách ác bá của Cal hiện lên rất nhuần nhuyễn, anh tha tôi lại làm áo ngủ của tôi trượt xuống, vội vàng dùng sức cời áo khoác trên người ra, không hề kiên nhẫn mà đóng gói tôi thật kỹ lại.

Quả thực là RMS Titanic phiên bản ác long cường thường dân nữ, ngay cả lão Poodle cũng không nhận được mà nghiêng mặt đi, không đành lòng nhìn thẳng trường hợp này.

Chỉ có Jack mặt vô tội, hắn mang mặt phản thường đầy vết xanh tím chạy đến chỗ Rose, nói với Cal: “Người bình thường đều nói với cô ấy như vậy sao? Người dọ cô ấy.”

“Thật sự là hoang đường.” Rose lạnh lùng nói.

“Câm miệng.” Cal đối quát khê với cô ấy.

Này nơi nào có đôi nam nữ sắp đính hôn, hai bên còn thiếu chút nữa là cầm dao lên mà chém giết lẫn nhau. Jack hợp thời xen mồm một câu, “Người thật đúng là tính tình ác liệt.”

“Lovejoy, ném hắn ta ra ngoài, trước khi xuống thuyền tôi không muốn thấy cái bản mặt kia.” Cal không kiên nhẫn nhử mày, anh ôm tôi khiêu khích nói với Jack, “Người tốt nhất là biến mất triệt để, biết thức thời thì tìm cái động chuột nào đó chui vào đi.”

Tôi vỗ vỗ cánh tay Cal, muốn đẩy anh ra. Cal lại ôm tôi chặt hơn, nhất quyết không chịu buông tay. Tôi càng thêm dùng sức, tay anh nắm lấy tay tôi run dữ dội hơn, gần như muốn nắm lấy sợi dây thừng cứu mạng, vừa buông tay sẽ chết chìm. Nhưng kiều ngạo lạnh lùng trên mặt không suy chuyển chút nào, hung ác trừng mắt nhìn Jack, như con sư tử bảo vệ đồ ăn của mình.

Đã từng thấy cướp bóc, nhưng chưa từng thấy cướp quang minh chính đại như vậy.

Lão Poodle lắc súng trong tay, nhìn Jack, lại nhìn nhìn Cal, cuối cùng ông ta vẫn im lặng nhét súng vào túi áo, có thể là do ông ta cảm thấy trong tình huống này xử lý ai cũng không thích hợp. Sau đó ông ta đi đến đằng sau Jack, bắt lấy cánh tay hắn, nói với hắn: “Tốt lắm, nữ nhân vẫn sẽ luôn có, người cần phải trở về.” Nghe giọng điệu thương hại của ông ta, hình như còn muốn giúp Jack giới thiệu vài em gái, để cho hắn nhanh chóng quên đi ” vị hôn thê”.

Không biết lương một năm của ông là bao nhiêu, trung tâm với Cal làm người ta phát khóc.

Rose hoảng sợ thờ dốc một tiếng, có thể là do giữ im lặng quá lâu, cô ấy thấp giọng nói câu gì đó, Cal miễn cảm liếc nhìn cô ấy một cái, chết cũng không buông tôi ra. Thanh âm Rose dần dần rõ hơn, mới đầu chỉ lẩm bả lẩm bầm, “Xong rồi... Kết thúc...” Rốt cục tiếng cô ấy dồn dập hít thở chậm rãi chậm lại, kinh nghi nơi đáy mắt cuối cùng cũng biến mất, ánh mắt cô ấy dần dần kiên nghị hơn, mồm miệng cũng rõ ràng hơn không ít, “Chúng ta xong rồi,

Caledon Hockley, tôi với anh xong rồi. Nó vũ nhục tới tôi, anh là người xấu.”

“Đứng, người xấu.” Jack gạt đầu phụ họa theo, chạy đến đứng bên người Rose, còn kéo lão Poodle cùng nhau đi qua.

Người xấu Cal lúc này giống như một tên ngốc không thành thực, anh càng thêm không thành thực nói với bọn họ: “Vây lẫn xa một chút, mang theo quần áo của người nữa, không, quần áo để lại vài cái.”

Lão Poodle cùng Jack hai người đồng thời lộ ra biểu cảm mặt than, gần như không thể tin mọi chuyện có thể xảy ra tới bước này. Lão bộc cảm thấy Cal bị điên rồi, muốn làm cho lý trí của anh quay lại, ông ta bước nhanh đi đến bên người Cal, tay vỗ lưng anh, nói khẽ với anh: “Thiếp mời đều đã phát ra rồi, nếu đuổi Rose tiểu thư đi, rất nhanh sẽ có gièm pha. Đây là vị hôn thê của ngài, Hockley tiên sinh. Tình nhân thì có thể có rất nhiều, nhưng vợ chỉ có duy nhất.”

Cal rốt cục nghe vào lời nói của người khác, lực đạo cầm tay tôi thả lỏng, dáng vẻ vừa rồi của anh như thể cùng cả thế giới đối địch, bây giờ rốt cuộc anh cũng lấy lại tinh thần. Tôi thừa cơ tránh thoát khỏi cảm giác trời buộc này, trong nháy mắt khi tôi bỏ tay anh ra, Cal cũng bừng tỉnh còn gia tăng thêm sức tha tôi trở về. Giống như đang chơi kéo co, tôi muốn đi ra ngoài, anh lại dùng sức kéo tôi vào trong. Vốn nghĩ thức tỉnh anh xong thì anh sẽ nghe người khác nói lý, nhưng tôi phát hiện người này căn bản chưa từng nghe người khác nói, bởi vì đầu óc anh đã chạy ra ngoài vũ trụ rồi, ngay cả chỉ số thông minh cũng biến mất.

“Buông tay.” Tôi đã lười tức giận cùng người này, sợ bản thân cùng anh trao đổi thành công thì đầu óc tôi cũng bay ra ngoài vũ trụ cùng anh mất.

Lão Poodle vẫn còn tận tình khuyên bảo, “Nữ nhân xinh đẹp còn có rất nhiều, tình huống lúc này không thích hợp.”

Tôi không dám đánh lòng nhìn tiết tháo của hai vị này, đây là cái kiểu đối thoại gì vậy. Cal do dự lại do dự, anh hiểu rõ việc mình làm quá mức điên cuồng có thể làm anh xong đời trong vòng xã giao của thế giới thượng lưu, nhưng anh vẫn không buông tay, lý trí và điên cuồng cùng đan xen trên mặt làm khuôn mặt biến thành biểu cảm thống khổ.

Đau tới mức không ai nhẫn tâm kích thích anh, Cal rốt cục nói khẽ với tôi rằng: “Trở về phòng, Emily, cái tên kia không có cái gì đáng giá để cho em cả.”

Lão Poodle đã vô lực, ông ta dường như thấy cổ chủ nhà ông đang chạy không dừng vó trên con đường không lối về, một đi không trở lại.

Mặt tôi không biểu cảm nhìn anh, bóng đèn sáng choang làm tôi đau đầu, anh còn cố ý nở nụ cười trấn an với tôi, tôi đột nhiên hỏi: “Anh cưới tôi sao?”

Những lời này vừa nói ra, hiện trường một mảnh lặng im.

Rose, Jack và lão Poodle,...

Sau đó cả ba người họ đồng thời làm động tác quay đầu nhìn Cal.

“Cưới... Cưới em?” Cal không thể lý giải những lời tôi nói, anh hình như cảm thấy mình đã trả giá rất nhiều rồi, cho nên chưa từng có nghĩ tới đề nghị làm anh phá sản này. Đối với anh mà nói, cuộc đời của anh từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện một nữ nhân nào không biết phân biệt tốt xấu, hai bàn tay trắng, còn dám cự tuyệt anh.”Em... Em là cô nhi, cái gì cũng đều không có, không có thân phận cũng không có tài phú, hơn nữa em còn có khả năng từng làm một số nghề không được đăng hoàng cho lắm...” Anh giống như không phải nói chuyện với tôi, mà là tự nói chuyện với mình, liều mạng thuyết phục tôi là một tên quý nghèo, “Em căn bản không giống như là... Không giống như nữ nhân bình thường, anh có thể cho em rất nhiều...”

“Ba!” Đột nhiên một cái tát làm ngừng lại mộng tưởng của anh, trên mặt Cal xuất hiện một dấu bàn tay còn tay tôi thì đau quá.

“Tốt lắm, tỉnh chưa.” Tôi bình tĩnh nói với anh, thử rút tay mình về, lực lượng ở tay đã nhỏ hơn nhiều, điều này làm cho tôi có thể chậm rãi lui về phía sau, rời khỏi người anh.

Cal hoảng hốt hoàn hồn, rốt cục thoát khỏi trạng thái điên cuồng này, nhưng cảm giác bị thương lại cảm thêm nồng đậm, quả thật không thể tin nam nhân táo bạo mãnh liệt kia là anh. Anh nhìn thấy tôi tránh thoát, bản năng muốn đi tới, nhưng rất nhanh anh dừng lại hành động ngu xuẩn của mình, bị thương nháy mắt bị anh đè nén, cảm giác lãnh khốc trở lại bên người anh.

Tôi chạy tới cạnh cửa, chợt nghe thấy anh cười ra tiếng, phảng phất như mới phát hiện trường hợp này thật buồn cười, Cal gắt gao nắm chặt bàn tay ở trong túi quần, anh giương mắt nhìn tôi, ác ý bên trong cũng trào cả ra bên ngoài.”Thì ra em cần cái này, em chính là một khiêu vũ sư, khả năng còn có nghề ăn cắp, bây giờ em định câu cá lớn sao? Trộm quần áo đến thượng đẳng khoang, em không phải muốn tìm một người đàn ông có tiền sao, đằng sau em là người nào chứ? Em đi theo hần cuối cùng sẽ càng ngày càng nghèo, quý nghèo.” Cuối cùng đánh giá trực tiếp ném cho Jack, phòng chừng ở trong mắt anh, bản cùng là tội hình rất lớn.

“Ít nhất anh ấy có thể lấy tôi.” Tôi giữ chặt đạo cụ Jack, để cho hần làm lá chắn. Jack vốn đang cười, nhưng vừa quay đầu liền biểu cảm sứt sẹo nói với tôi —— tôi không muốn cưới cô a.

Tôi hung tợn trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, quý mới gả cho người.

Góc độ này Cal không nhìn thấy, nhưng Rose vẫn có thể rành mạch nhìn rõ. Cô ấy vốn muốn hồ trò, kết quả bị hành động rút gân của chúng tôi chọc cười ra tiếng.

“A, đúng, cưới em.” Cal tươi cười ác độc hơn, “Các người ở cùng nhau thật sự là vui vẻ, nếu em bây giờ cùng hần rời khỏi đây, như vậy sẽ không được

hối hận, em vĩnh viễn đều không thể được càng nhiều thứ hơn. Không có một người nam nhân nào có thể cho em nhiều thứ hơn anh, ai cũng không thể, bao gồm vị hành khách khoang hạng ba này Jack Dawson tiên sinh.”

Đợi cả ngày cuối cùng anh cũng nhả ra, tôi kéo Jack lui về sau, vừa mở cửa vừa nói: “Vậy thì thật sự là ngưng ngưng, tôi nghĩ hành khách khoang hạng nhất sẽ không muốn người ở khoang hạng ba ở qua đêm, chúng tôi đi, ngủ ngon.”

Cal đột nhiên đề cao thanh âm, anh uy hiếp nói với tôi: “Đi rồi sẽ không được hối hận, anh sẽ không bị em lừa nữa, em sẽ không có gì ngoài thân phận kẻ trộm.”

Tôi quay đầu nhìn thấy anh đứng thẳng tắp ở bên cạnh ghế dựa, khoe miệng quật cường mím chặt, ánh mắt hung tợn nhìn tôi, phảng phất như trong giây phút này tôi là địch nhân lớn nhất của anh. Không ăn tươi nuốt sống tôi, anh sẽ cảm thấy ủy khuất.

Tôi tiếp tục đi ra ngoài, phía sau Cal còn nói: “Em không được hối hận, đi rồi cũng đừng trở về.”

Có trong nháy mắt đó, tôi cho rằng mình là người đàn ông cận bã bỏ vợ, sau đó lão bà của tôi ở đằng sau chửi ầm lên, từ ở bên ngoài dừng trở về. Anh dùng giọng nói tức giận xen lẫn bi thương làm tâm tình của tôi cũng nặng nề hơn, bước chân tạm dừng một chút, mới rút cuộc bước ra ngoài không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 40.1: Trở về

Trên hành lang màu trắng khoang thượng đẳng, tôi và Jack dằng dặc vô cùng thê thảm, tuy nhiên do thời gian đã quá muộn, cho nên không có dọa đến hành khách khác. Trước lúc chúng tôi bị nhân viên phục vụ đuổi ra ngoài, chúng tôi nhanh chóng tìm được đường về khoang hạng ba, tôi phát hiện cơ thể mình không chống đỡ nổi nữa. Hai ngày ép buộc làm tôi kiệt sức cùng với việc chưa được ngủ, làm tôi đau ngực, chân mềm nhũn, thậm chí mồ hôi tuôn ra như suối.

Jack nhìn thấy tôi không thích hợp, hần hạ miệng, chỗ bị Cal đánh làm hần không mấy dễ chịu. Hần đi đến bên người tôi, tay cứng ngắt đặt sau lưng tôi, lo lắng tôi sẽ ngã xuống, với hần mà nói thì mọi chuyện hôm nay thật khó nói, đầu óc còn nghi ngờ nhiều điều làm khuôn mặt lộ ra biểu tình mờ mịt. Hai chúng tôi đi tới đi lui, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, gần như là đồng thời quay đầu.

Rose bị động tác đồng thời của chúng tôi dọa sợ lùi về sau một bước, cô ấy cười cứng ngắt, đáng tiếc sắc mặt hỗn loạn làm biểu tình của cô ấy gần như sắp phát khóc. Thanh âm cô ấy mang theo run rẩy nói: “Tôi cảm thấy thật xin lỗi, thật sự, tôi không biết anh ấy hư đồn như vậy, anh ấy làm việc rất... Quá khó để tưởng tượng ra.”

Tôi lập tức lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói: “Cô nên trở về đi, anh ấy ngoại trừ trời tôi thì không có làm ra chuyện gì cả.” So với việc tôi kém chút nữa đá tan anh, Caledon Hockley tên kia coi như là khách khí, luôn luôn động khẩu không động thủ, hơn nữa ngay cả mắng chửi cũng khá văn minh. Trên cơ bản tôi cảm thấy anh gặp tôi tương đối thân thiện, nếu không phải bị anh bức ở trên RMS Titanic, tôi cũng không đối xử không khách khí với anh như vậy.

“Bên ngoài rất lạnh.” Jack nhìn chiếc váy dài màu đỏ trên người Rose, hơi lo lắng nhắc nhở cô ấy.

“Tôi không sao.” Rose lập tức nở nụ cười thân thiện với Jack, “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu tôi, Dawson tiên sinh.”

“Jack, tôi gọi Jack.” Jack lập tức mở miệng sửa chữa, hình như việc người khác gọi mình là Dawson tiên sinh làm anh rất không thoải mái.

“Jack.” Rose biết nghe lời sửa lại, sau đó nói với chúng tôi, “Hai người muốn đính hôn, thật sự là chúc mừng.”

Những lời này thật sự là kinh sợ, tôi và Jack lập tức liều mạng lắc đầu, “Tôi và anh ta (cô ấy) không phải loại quan hệ này.” Thanh âm cường điệu nhanh chóng vang lên, tốc độ thanh âm giống như chạy trời chết phun ra.

Rose bị dáng vẻ quỷ dị của chúng tôi dọa lùi một bước, cô ấy hơi chặt vật lấy tay xoa mặt, nhìn động tác xoa mặt của cô ấy làm vết trang điểm cùng nước mắt nhòe trên mặt trông thật bất nhã. Jack đã về phía trước một bước, nghiêm cân giải thích với cô ấy, “Emily là bạn của tôi, chúng tôi vốn muốn rời thuyền, nhưng giữa trưa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô ấy bị người khác mang đi, tôi phải lưu lại xem chuyện gì xảy ra. Kết quả...” Kết quả Jack nói không được, bởi vì hần đột nhiên phát hiện đằng sau chữ kết quả là bị vị hôn phu của cô trời lại, hơn nữa còn định nhốt người ta không thả.

Thanh âm Jack vì tránh né mà thấp dần xuống, hần nhìn chằm chằm Rose, mang theo thương tiếc nói với cô ấy: “Hần luôn luôn đối xử với cô như vậy sao?”

“Không có, hình như anh ấy bị điên rồi, tôi chưa từng thấy anh ấy liều lĩnh như vậy bao giờ, Cảm giác đáng sợ như khi anh ấy phát hiện mình bị phá sản.” Rose không có gì do dự nói.

“Về sau không được làm chuyện điên rồ, vô luận cuộc sống có cỡ nào gian nan, bởi vì chúng ta sẽ luôn gặp được chuyện tốt đẹp.” Jack rộng rãi nói với

cô ấy, trên mặt là nụ cười cổ vũ

Rose hình như bị lời nói của hấn xúc động, sợ hãi kinh hách trong đáy mắt dần dần biến mất. Cô ấy nhìn Jack, lần đầu tiên chuyên chú nhìn hấn như vậy, “Cám ơn.” Câu này nói lời cảm tạ thành tâm thành ý.

Jack vô tình nâng hạ bả vai, “Không cần khách khí.”

Tôi hữu khí vô lực ở bên cạnh sát phong cảnh, “Hai vị, hôn nhân đại sự chúng ta về sau lại tán gẫu, còn đứng ở chỗ này một lúc nữa nhân viên phục vụ sẽ đến đuổi người.” Chúng ta ba người đứng ở trên hành lang, Jack vừa thấy chính là khoang hạ đẳng, Rose tuy quần áo tóc và mặt nữa là dấu hiệu khách khoang hạng nhất, nhưng vấn đề ở chỗ vết nước mắt trên mặt nàng dễ dàng làm người khác hiểu lầm. Càng không cần nói tôi, tóc tai rối xù cùng với bộ áo ngủ rộng thùng thình, cho dù áo khoác của Cal ở trên người tôi, nhưng động tác lớn một chút cũng sẽ lộ ta vết xanh tím ở cổ tay, vừa nhìn liền biết chúng tôi ở hiện trường tai nạn chạy ra.

“Chúng ta xuống dưới thôi, tuy cảm thấy khoang hạ đẳng nằm chật chội, nhưng tôi có quen vài bác gái, họ nguyện ý thu lưu cô. Rất nhanh có thể tới New York, Emily.” Jack đảo mắt nói với tôi, hiểu kì của hấn với khoang nhất đẳng sau tràng đánh nhau ia biến mất không còn chút nào, bây giờ hấn bức thiết muốn trở về địa bàn của mình, đặc biệt khi hấn còn phải chiều cổ một cô gái nữa.

“Hai người có cần trợ giúp gì không?” Rose khăn trương hai tay nắm lại, cô ấy thiện ý hỏi chúng tôi.

“Không, bây giờ không cần thiết. Nghe, Rose, cô nên trở về phòng của mình, tắm rửa một cái đổi thân quần áo, còn có uống chén nước ấm, sau đó quên hết chuyện vừa rồi đi, hào hào ngủ một giấc.” Tôi trực tiếp đi đến trước mặt cô ấy, hai tay đặt ở trên tay cô ấy, tôi có thể cảm nhận được vẻ ngoài bình tĩnh kì thực đang nguy trang sự sợ hãi bên trong. Nhảy xuống biển trở về, nhìn thấy vị hôn phu điên cuồng trời một cô gái khác, ai thấy cũng khó chịu.” Cô không cần đề ý tới vị hôn phu của mình đâu, anh ta kì thực là một con hổ giấy. Khoang hạ đẳng với cô mà nói thì rất loạn, cô không nên đi theo chúng tôi.”

Nụ cười giả vờ trấn định của Rose biến mất, cô ấy đột nhiên sờ trán, mái tóc quần hỗn loạn được cô ấy vuốt lên, cô ấy lác đầu nói: “Cô nói đúng, tôi biết.” Cô ấy gần như kiệt lực muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại vẫn không có nói ra miệng, chỉ là lùi về sau vài bước, miễn cưỡng cười một chút.

Jack lẳng lẳng nhìn cô ấy, thật lâu mới đồng ý lời tôi nói, “Không sợ hổ giấy dọa, nếu hấn còn dám làm chuyện vô lí với cô, cứ đánh thẳng mặt hấn.”

Rose bị lời nói của Jack kích thích, cô ấy gật đầu, hơi khở sờ gật đầu, “Tôi sẽ.” Sau đó cô ấy xoay người đi trở về, đi vài bước liền quay đầu lại nhìn chúng tôi, hình như phía trước là đầm rồng hang hổ, mỗi một bước của cô ấy đặc biệt gian nan.

Jack mặt không biểu cảm nhìn bóng lưng của cô ấy, mi gian lại mang theo lo lắng rõ ràng. Sau đó hấn đột nhiên nói với tôi: “Cái nam nhân kia không phải là một người tốt, hấn không biết đã làm cái gì? Nếu không phải tôi đứng trên sàn tàu hỏi thăm tin tức, cô ấy bây giờ có lẽ đã nằm dưới đáy biển rồi.”

Tôi dựa vào hành lang, lấy tay sờ sờ sau gáy của mình, tay đầy mồ hôi lạnh. Thật sâu hô hấp một lần, tôi nói với Jack: “Chúng ta mau đi xuống đi, đừng suy nghĩ nữa.” Muốn yêu đương nói chuyện lí tưởng nhân sinh thì mai hẵng bàn, bây giờ đã đủ hỗn loạn, nếu Rose lại theo chúng tôi chạy, tôi thật sự không có sức chạy đi bảo vệ họ.

“Ừm.” Rose còn chưa đi đến chỗ rẽ, Jack tuy đáp lời nhưng thân thể không động dẩy chút nào.

Tôi cũng nhìn theo bóng lưng cô ấy, một người khác đột nhiên từ chỗ rẽ đi ra, dưới nách mang theo bản vẽ, trên tay còn cầm cuốn sổ, ông ấy đối mặt với Rose, không hề phòng bị thốt ra, “Rose? Cô làm sao vậy?”

Là Andrew, nhìn dáng vẻ của ông ấy hình như định về phòng tiếp tục làm việc. Tôi đứng thẳng thân thể, bước nhanh đi về phía trước, Jack kinh ngạc hô tôi một tiếng, tôi có tai như điếc. Trực tiếp đi đến bên cạnh Rose, nói với ông ấy: “Chào ngài, Andrew tiên sinh, tôi có chút chuyện muốn nói với ngài, ngài có rảnh không?”

“Emily?” Andrew nhìn thấy tôi vốn định nở nụ cười khoái trá, nhưng giây tiếp theo thấy rõ ràng dáng vẻ của tôi thì nụ cười thu lại, ông ấy khiếp sợ khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tôi.” Xảy ra chuyện gì, sắc mặt cô rất tệ, còn có... Tay cô?” Ánh mắt sắc bén của ông nhìn chăm chăm vào chỗ cổ tay lộ ra một ít của tôi, vết xanh tím thật dọa người, ông ấy lập tức phản ứng lại nói: “Muốn tôi gọi hộ cho Mike không? Hấn là người quản lí nhân viên giữ trật tự, cô có thể tìm kiếm sự trợ giúp ở đó... Không, hành trình của cô không phải là dừng ở cảng Queenstown với chú của cô sao?”

“Điều đó không quan trọng, có thể cho tôi một ít thời gian không, tôi có việc muốn nói.” Dem ngựa chết chữa thành ngựa sống, đầu tôi bây giờ giống như tương hồ, bản năng muốn lưu lại bước chân Andrew.

“Xem ra rất quan trọng, theo tôi đi.” Andrew nhìn Jack liếc mắt một cái, hình như cảm thấy Jack ở đây rất đột ngột, nhưng ông ấy vẫn lễ phép không có chất vấn. Ông ấy kẹp bản vẽ dưới nách, dẫn chúng tôi đi về phía trước, lúc chúng tôi gặp phải nhân viên phục vụ, Andrew lễ phép phân phó hấn một tiếng. Sau đó nhà thiết kế của chúng ta trực tiếp đưa chúng tôi đến khoang thượng đẳng, ông ấy mở cửa mời chúng tôi đi vào.

Tôi nhìn thấy phòng khách khác hoàn toàn so với phòng của Cal trên khoang thượng đẳng, nghe nói từng phòng trên khoang thượng đẳng đều có thiết kế không giống nhau, vì muốn thu hút những vị khách giàu có nhất, công ty White Star Line đủ nhọc công thiết kế chúng. Andrew quen thuộc đề bản vẽ lên bàn, đèn bàn phía dưới, bản vẽ tinh tế của bộ phận thân tàu RMS Titanic. Ông ấy đặt cuốn sổ lên trên mặt bàn, sau đó kéo ghế dựa ra, nói với tôi:

“Emily, lại đây ngồi, còn có Rose và ...”

“Jack Dawson.” Jack vội vàng vươn tay, cùng Andrew bắt tay.

Andrew thân cận lắc lắc tay, cười đáp lại, “Chào ngài, Dawson tiên sinh.” Sau đó ông thả lỏng tay ra, lại kéo ra một cái ghế, đây là giúp Rose kéo.

Tôi đi qua, da ghế là tầng hoa văn hỗn độn lại mỹ lệ, bên trên có một tầng lông tơ, ở dưới ánh đèn thoát nhìn giống như quả cầu tuyết. Phờ phạc ịu xuống, hai tay đặt lên trên bàn, phía trước vừa khéo là bản vẽ ĩa.

Andrew chờ sau khi Rose ngồi xuống, mới trở lại ghế dựa của mình, ông ấy theo thói quen nắm hai tay lại đặt lên trên bản vẽ, sau đó nói với tôi: “Cô có muốn tôi gọi bác sĩ đến không? Ngày hôm qua cô hình như rất đau khổ, tôi nghĩ giữa trưa cô đã rời thuyền.”

Nếu có thể, tôi rất muốn rời thuyền. Tôi nghĩ trên con thuyền này không có ai so với tôi có khát vọng rời khỏi nó hơn.

Tôi thử nâng cao tinh thần của mình lên, áp chế luồng kí ộn ở lồng ngực, Andrew nhìn thấy tôi suy yếu, ông ấy nhẹ giọng nói: “Tôi nghĩ hẳn là cô có lời khó nói, nhưng cũng không thể không để ý tới cơ thể của mình, cô còn có người nhà, Emily.”

Người nhà? Chỗ này, hiện tại ở thế giới này tôi cô độc.

“Bây giờ tôi muốn nói một chuyện mà ngài không thể tin được, nhưng tôi hi vọng mọi người không nên coi tôi thành bệnh nhân tâm thần, cho dù mọi người không tin, cũng nên để tôi nói xong đã.” Tôi nỗ lực nghĩ tới lời Cal nói, lợi ích khúc mắc của âm mưu này. Sau đó giương mắt nhìn Andrew, “Chiếc thuyền này sẽ chìm, Andrew tiên sinh.”

Sau đó tôi nhìn thấy đồng tử mắt của ông ấy co rút lại, mười ngón tay đan vào nhau đột nhiên nắm chặt lại. Đương nhiên đây chính là biểu tình bình thường khi bị dọa, nửa giây sau ông ấy thoát khỏi sự khiếp sợ này, sau đó nhíu mày không vui nói: “Emily, loại chuyện vui đùa này không nên nói, nếu người khác nghe thấy cô nhất định sẽ gặp rắc rối.”

Là cái công ty White Star Line hoặc là nhân viên xưởng đóng tàu nghe thấy lời nói như vậy, đều sẽ hận không thể bóp chết tôi.

“Công ty White Star Line dính vào nguy cơ tài chính nghiêm trọng, ngài hẳn là biết, bọn họ từng nói, muốn đựng hông con tàu Olympic nguy trang Titanic, sau đó lấy nó làm nguyên nhân để lừa bịp, tổng tiền một khoản lớn của công ty bảo hiểm.” Tôi cảm thấy cảm xúc quá kịch liệt làm hô hấp của tôi khó khăn, mồ hôi lạnh không ngừng, tôi có thể cảm giác đằng sau lạnh lẽo.

“Có loại chuyện này sao? Thật không thể tin được, điều đó không có khả năng, con thuyền này có hai ngàn người.” Andrew hoàn toàn không thể tin được bản kế hoạch tàn khốc này là thật, ông ấy vội vã lắc đầu, cự tuyệt trọng tâm câu chuyện.

“Ngài có thể có điều kiện đi gọi điện thoại, con thuyền California còn chưa trở về, nó chính là thuyền tiếp ứng khi con tàu này bị đâm vào núi băng. Khi lợi ích đạt tới 300% thương nhân liền dám làm ra bất cứ chuyện gì, kể cả phạm tội, Andrew tiên sinh.” Tôi đưa tay đặt ở trên bản vẽ, mặt trên vừa khéo là khoang đáy phòng nôi hơi, “Sẽ chết rất nhiều người, đứng mũi chịu sào chính là công nhân ở tận dưới cùng này, bọn họ không kịp chạy trốn cửa cách li sẽ tự động đóng lại.”

“Thuyền còn chưa chìm, Emily, không ai phải chết đi. Hơn nữa cô nói là Olympic, nhưng đây là RMS Titanic, không ai có thể lừa gạt ánh mắt tôi. Tôi tận mắt thấy RMS Titanic kiến tạo lên như thế nào, ngay cả mỗi cái đinh trên con thuyền này, tôi đều rất quen thuộc.” Andrew đưa tay đặt ở giữa thân tàu, như là một cuộc chém giết, ánh mắt hai người chúng tôi đấu pháp với nhau, kiện định ý nghĩ của mình. Ông ấy dùng ngón tay chỉ vào một chỗ trong con tàu, “Nơi này là phòng nghỉ, tôi định đổi nó thành khoang thượng đẳng, nơi này là phong cách Sparta ở đại sảnh khoang hạng ba, tôi định mua thêm cái vòi rồng. Nhân viên kiểm tra mậu dịch kiểm tra mọi thứ trên RMS Titanic, cằn nhừ mỗi lần tôi đều ở đây, tôi không có khả năng nhận sai bốn không không và bốn không một, hai con thuyền này.”

Bốn không không là Olympic, bốn không một là Titanic, đây là khi hai con thuyền này chưa có tên được đánh số khi ở xưởng đóng tàu.

“Nhưng âm mưu này luôn tồn tại, không ai có thể phủ nhận, công ty White Star Line biến chúng ta thành tiền bảo hiểm, muốn con thuyền này đụng vào núi băng. Cho dù không có Olympic, nhưng ngài có thể cam đoan âm mưu này sẽ chết sao? Nếu bọn họ trực tiếp muốn cho RMS Titanic đi đâm núi băng thì sao?” Tôi tức giận đứng lên, hai tay nặng nề mà đặt ở trên bản vẽ, mặc kệ đây là con thuyền nào, cũng không quan có hay không có âm mưu, vài ngày sau nó nhất định sẽ chìm xuống đáy đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 40.2: Trở về

Tôi đương nhiên không thể nói là tôi biết Dự Ngôn Thuật, hoặc là tôi xuyên không đến. Nói như vậy ai cũng sẽ nhìn tôi như tên điên, chỉ có thể lấy cái âm mưu kia của Cal ra để lừa người. Gắt gao cắn chặt đây là âm mưu của nhân sĩ thượng tầng, để cho Andrew coi trọng, việc ông ấy có thể làm so với tôi thì nhiều hơn, ông ấy là nhà thiết kế của con thuyền, nếu ông ấy muốn cứu con thuyền này thì ông ấy có thể lập tức nghĩ ra một đồng cách.

“Chuyện này sẽ không xảy ra, đây là một con thuyền hoàn toàn mới, là tác phẩm ưu tú nhất chúng tôi tạo ra, công ty White Star Line cho dù có như thế nào cũng sẽ không hi sinh nó.” Andrew cũng bị tôi làm tức giận, dù ông ấy cố giữ phong độ thân sĩ của mình, cũng đứng lên, dùng tư thế của tôi đè tay lên bản vẽ.

Chúng tôi không ai nhường ai nhìn đối phương, đều có thể nhìn thấy cổ chấp cùng điên cuồng trong mắt người kia.

Rose và Jack ngồi ở một bên, chen cũng không chen miệng vào giữa chúng tôi được, mặt kinh ngạc.

“Nhưng ông không thể phủ nhận là có âm mưu như vậy, tôi là hành khách của con thuyền này, tôi có quyền đi thăm dò chứng cứ, đi giải quyết tai họa ngầm liên quan đến tính mạng này. Andrew tiên sinh, kế hoạch công ty White Star Line lừa bịp tổng tiền tiền bảo hiểm chân thật đã từng tồn tại, ông không thể thuyết phục tôi không nhìn thấy bản kế hoạch này.” Quan nó là Olympic hay là Titanic, chỉ cần âm mưu này từng có họp hội nghị, như vậy tôi sẽ chết cần không tha, cái lý do gì đều tốt, để RMS Titanic di chuyển chậm lại, cho dù là chậm một phút đồng hồ để thuyền có thời gian lảng tránh khỏi băng cũng là tôi thắng.

Tôi không thể đi tìm thuyền trưởng, bởi vì ông ấy sẽ không để ý tới tôi. Tôi cũng không có khả năng đi tìm Ismay, hẳn chỉ tìm cách giết tôi. Chỉ có Andrew, vô luận đối mặt là ai, ông ấy đều sẽ khiêm tốn dừng bước chân để nghe nhu cầu.

Andrew không thể tin được nhìn tôi, có thể là ông ấy cảm thấy lời nói của tôi quái đản không thể lý giải. Điều này làm cho ông ấy lo âu dùng ngón tay gõ bàn, chau mày, sau đó ông ấy hoài nghi hỏi: “Tin tức của cô đến từ nơi nào? Loại chuyện này tôi sẽ không tin tưởng cô, Emily.”

Nơi tin tức truyền ra. Tôi khó chịu lấy tay xoa nhẹ trán, tay đầy mồ hôi, lúc nhìn Andrew trước mắt từng chút từng chút biến thành màu đen. Đèn thủy tinh treo trong phòng phát ra ánh sáng mãnh liệt làm tôi cảm nhận thấy áp lực vô hình, tôi phát hiện mình đã đánh giá quá cao tổ chức thân thể này, cảm giác thái sơn áp đỉnh này là do ba tháng bốn ba bên ngoài bây giờ mới bùng phát. Một khi ngã xuống, cũng khó mà đứng lên được nữa.

Ta mỗi một không chịu nổi nói với ông ấy: “Tin tức là chân thật, ông chỉ cần đi thăm dò chứng cứ sẽ có dấu vết.” Ngay cả California cũng chưa trở về, liên chứng minh Caledon Hockley cho công ty White Star Line một khoản tiền lớn trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên bọn họ mới không thu thập sạch sẽ chứng cứ phạm tội.

“Không, cô phải nói với tôi, bằng không tôi cũng sẽ không vì một lời nói của cô mà đi gây chiến một bên.” Andrew cự tuyệt tin tức của tôi, kinh hoàng trên mặt ông ấy rõ ràng, lý trí cùng tình cảm đan vào làm ánh mắt tràn đầy sự gầy gù, cuối cùng dừng lại trên người tôi, biến thành thái độ cường ngạnh cầu chứng thực.

Tôi ngay cả vé tàu cũng là do cướp của người khác, đi nơi nào tìm cái nơi truyền ra tin tức để lấy chứng cứ cho ông ấy xem chứ. Hơn nữa theo cách nói của tên Cal kia, công ty White Star Line trong thời gian ngắn đã thoát khỏi nguy cơ tài chính, cho nên kế hoạch dùng Olympic thay thế lần này đã sinh non, không có người tin tưởng RMS Titanic sẽ chìm, bởi vì không có người có ý định đụng núi băng. Nhưng cuối cùng nó vẫn sẽ gặp chuyện, mà ngoài ý muốn là chuyện này sẽ chẳng có ai tin, tôi chỉ có thể cắn chặt cái âm mưu này không buông.

“Cho dù công ty White Star Line thật sự có lập ra âm mưu đáng sợ này, cô cũng không có khả năng biết, cô chỉ là một đứa trẻ, chủ của cô và công ty White Star Line có quan hệ gì?” Ông ấy trực tiếp nhận định cái tin tức này là do vị chủ từ hư không của tôi nói, nếu chờ ông ấy phục hồi tinh thần đi tra hỏi danh sách hành khách, như vậy đừng nói chú, ngay cả tôi cũng không tồn tại.

Tôi nỗ lực vận chuyển đầu óc đang trì trệ, phát hiện ngay cả thể lực cũng dùng gần hết, tay chống đỡ mặt bàn cũng lung lay sắp ngã. Sau đó tôi hốt hoảng nghe được tiếng nói của mình, “Lão... Lão tình nhân.”

Một lúc hàm hồ, chờ tôi nỗ lực thanh tỉnh một chút, mới phát hiện hiện trường yên tĩnh đáng sợ. Jack dùng biểu cảm hết sức kinh ngạc nhìn tôi, mà Rose cũng phảng phất như nghe thấy một chuyện bí mật rất lớn, mặt không thể tin được. Andrew tạm dừng vài giây mới mở miệng, “Cô muốn nói, tin tức đến từ Caledon Hockley tiên sinh?”

Cal... Hockley?

Tôi khó khăn hồi tưởng lời nói vừa ra khỏi miệng, cảm giác như có cái gì đó ủa đến, sau đó tôi chậm rãi nhớ tới. Tôi và Cal là lão... Lão tình nhân!

Bất tri bất giác lại lợi dụng anh một lần, tẩy trắng cũng không tẩy được nữa. Tôi lập tức xoa nhẹ mặt, không chút do dự gạt đầu, lão tình nhân thì lão tình nhân, tuy nhiên nhìn ánh mắt của Jack và Rose, phỏng chừng cho dù nhảy đến Đại Tây Dương cũng không thể tẩy trắng được tầng quan hệ giả dối giữa tôi và Cal.

“Anh ấy nói với tôi.” Tôi ra lời thề son sắt nói, dù sao nó cũng không tính là nói dối, quả thật là anh nói với tôi.

“Ismay và anh ta đều ở trên thuyền, tuy rằng nói như vậy thật thất lễ, nhưng nếu âm mưu này là chân thật, như vậy bọn họ sẽ không lên thuyền.” Andrew đặc biệt hiểu biết bản tính đả thương nhân tự tư tự lợi kia, ông ấy thành khẩn đánh giá, “Bọn họ đều là thương nhân, sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng của mình đâu.”

Thật sự là không thể qua mặt được, ông ấy nhìn rất thấu triệt, nếu thuyền có ý đi đụng núi băng, như vậy Ismay và Cal hai cái người có tính sợ chết kia, cho dù dùng dây thừng trói bọn họ lại kéo họ lên trên RMS Titanic bọn họ cũng sẽ một lần nữa rời thuyền. Tôi suýt chút nữa bị mưu trí của nhà thiết kế đánh bại, chẳng lẽ chỉ có thể ngoan ngoãn đợi đến buổi tối ngày mười bốn chờ con thuyền này chìm sao, sau đó nhìn thấy hơn một ngàn năm trăm người chết trước mặt tôi sao? Theo tôi biết, Andrew đứng đầu một đội nhân viên toàn quân bị diệt, họ đều là tinh anh trong ngành chế tạo thuyền.

Tôi lại hít sâu, định áp chế cảm giác choáng váng.

Thực sự cái gì cũng không muốn quan đến, trực tiếp nằm trong thuyền cứu nạn là xong, đợi đến khi thuyền chìm tôi sẽ nhìn thấy hơn một ngàn năm trăm người chết trong biển cả mênh mông này. Tình yêu vĩ đại khi chìm thuyền muốn diễn thế nào thì diễn, chín trăm nhân viên xong đời như thế nào thì mặc

kệ, mặc kệ những hành khách ở khoang hạng ba kia nhường thuyền cứu nạn cho phụ nữ và trẻ nhỏ.

Tốt nhất là máu lạnh hơn chút nữa, chết cũng sẽ không đến lượt mình, sao phải quan tâm chứ...

“Emily, RMS Titanic là do tự tay tôi tham dự từ lúc vẽ bản thiết kế, từ khung thuyền đến những tấm thép cuối cùng, vền vẹn ba năm. Nó là tâm huyết của chúng tôi, tôi yêu nó.” Andrew trên mặt nghiêm túc biến thành thâm trầm mỗi một, trong mắt ông ấy xuất hiện ôn nhu và quý trọng, sau đó mở laptop của mình ra, nhẹ nhàng dùng ngón tay lướt trên đồng phim của laptop. “Chúng tôi đều yêu nó, đây là một con thuyền tốt, tôi không tin tưởng lời cô nói, loại âm mưu này sẽ không có khả năng xuất hiện, đừng để tôi tức giận với cô.”

Cho nên cuối cùng lúc thuyền chìm, ông mới cùng nó đồng quy vu tận sao?

Tôi nhìn dấu vết khoe mắt của Andrew, còn có bóng đèn đêm, có lẽ từ lúc lên thuyền ông ấy đã đi từng góc trên con thuyền này, chỉ là vì tìm ra không đủ chỗ, làm cho RMS Titanic càng thêm hoàn mỹ.

Tôi sắp chết nhưng vẫn cố giả vờ, ngón tay gần như làm hỏng bản thiết kế trân quý, mạnh mẽ chống đỡ nói: “Nếu ông thật sự yêu nó, như vậy sẽ không được khinh thị tin tức đến từ hành khách, đây là trách nhiệm của ngài, Andrew tiên sinh.”

“Nhưng không phải là loại tin tức không phân biệt thật giả, nó sẽ hủy diệt RMS Titanic, đây là vụ bê bối lớn, tôi có trách nhiệm ngăn cản lời đồn truyền ra.” Andrew lại lắc đầu, ánh mắt ông ấy kiên định, không chút nào thoái nhượng.

Nếu để cho người khác biết công ty White Star Line từng có kế hoạch thực hiện cái âm mưu này, như vậy RMS Titanic cũng triệt để xong đời, cho dù nó không chìm thì cũng không khác đã chìm là mấy.

Thật sự là ghen khuất, tôi tình nguyện mình cái gì cũng đều không biết, cuối cùng đi theo đoàn người chạy nạn, cũng không muốn dây dưa trong cái cảm giác day dứt khi biết chuyện xảy ra. Một cảm giác tức giận như ngọn lửa thiêu hủy tất cả, tôi nặng nề cúi đầu, ngón tay dùng sức quá mạnh làm trắng bệch, ở trên bàn vẽ màu lam đối lập kinh người.

Tôi thông thả thả lỏng bàn tay nắm chặt ra, sau đó dùng lực đập xuống chỗ khoang thuyền bị núi băng va vào trên bàn vẽ, tiếp đó ngẩng đầu lên lạnh giọng nói với Andrew: “Tôi sẽ để một người ông có thể tin tưởng đến nói với ông.” Nói xong trực tiếp đẩy ghế dựa ra, bước chân lao đảo mà nhanh chóng đi ra ngoài, lúc mở cửa vừa khéo nhìn thấy nhân viên phục vụ mà Andrew nhờ đẩy toa xe đồ ăn tới, tầm mắt tôi biến thành màu đen thiếu chút nữa đụng vào hắn. Miễn cưỡng thấy rõ ràng trên khay có một li rượu, giống như nhìn thấy cứu tinh tôi lập tức cầm li rượu lên, đưa cái cốc lên bên miệng, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Liệt rượu bốc lên từ trong miệng truyền xuống yết hầu, cuối cùng tới toàn thân.

Nóng làm thần kinh tôi run lên, tôi đặt cái cốc về vị trí cũ, trực tiếp vỗ bả vai nhân viên phục vụ nói cảm ơn rồi lao đảo đi ra ngoài. Tôi đi nhanh hướng con đường vừa rồi, càng lúc càng nhanh, cuối cùng nhấc váy bốn chạy trên hành lang. Rượu vào miệng cho tôi biết thời gian của mình không có nhiều, tuy còn có thể mạng đến cho tôi một nguồn sức mạnh, nhưng khi sức mạnh qua đi thân thể sẽ sụp đổ nhanh hơn.

Đợi đến khi tôi tìm được căn phòng xa hoa ở sàn tàu khu B, gần như cả cơ thể đập thẳng vào cánh cửa màu trắng, ngón tay run run đi sờ khóa cửa, lại cố sức tựa vào trên cánh cửa, đợi đến khi mở được cửa cả người ngã như chó ăn *, dưới chân dẫm lên trên thảm, vừa đứng vững chân lại đụng vớ một cái bình hoa.

Thật vất vả tôi mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, có khoảnh khắc trong nháy mắt, tôi cho rằng mình đi nhầm phòng. Cái bàn nghiêng đổ, trang sức hoa tươi bị dẫm nát bươm, toàn bộ căn phòng dường như mới trải qua một cơn động đất lớn hoặc là một cơn lốc xoáy đi qua, tôi còn nhìn thấy bức tranh của Picasso bị đập thành mấy mảnh... tranh của Picasso đó.

Cal ngồi ở trên ghế sofa dài, nắn lòng cúi đầu, trên tay kẹp điều thuốc, cả người anh như con rối gỗ bị rút dây ngồi nuốt mây phun sương.

Anh hình như, mất đi thứ gì quan trọng nhất trong cuộc đời của mình.

Tôi không có nhìn thấy Lovejoy, nơi này chỉ có tôi và anh. Cal ngay cả đầu cũng không nâng, liền tức giận nói: “Toàn bộ cắt đi.” Cảm giác táo bạo làm anh muốn giết người.

Tôi đẩy cái ghế dựa kia ra, từng bước một hướng anh bên kia đi đến, chân dẫm trên thảm gần như không phát ra tiếng động. Cal ngay cả nhìn cũng không nhìn, “Tôi nói, đi ra ngoài...” Đột nhiên anh không lên tiếng nữa, đưa mắt nhìn tôi.

“Hi, Cal.” Trường hợp bây giờ hơi xấu hổ, tôi lắc lắc đầu, cảm thấy đèn trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng quá chói mắt, phảng phất như toàn bộ bầu trời áp xuống đỉnh đầu mình. Tôi dùng sức nghĩ mục đích mình tới đây, Cal đã không thể tin được hỏi: “Em đã trở lại?”

“Phải, đã trở lại.” Theo bản năng tôi trả lời câu hỏi của anh, sau đó mới nhớ tới mình muốn nói gì, chân đi phía trước một bước, suýt chút nữa thì ngã. Tôi hoa mắt chóng mặt nhìn thứ dưới chân, phát hiện là hải dương tinh.

“Hừ, hồi hận sao?” Cal lấy lại tinh thần, anh hung hăng hít một ngụm thuốc, sau đó lộ ra nụ cười lạnh không mấy thành công.

Tôi không có khí lực cùng anh cãi nhau hoặc nghe thấy anh làm nũng khi thắng lợi, chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất, thuận tay cầm lấy hải dương tinh, kim cương màu lam lay động lợi hai trước mắt tôi. “Giúp tôi một việc, có được không?”

Cal miệng tiện theo thói quen, không đợi người khác nói xong, anh trước tiên mở ra hình thức trào phúng, “Em không phải không cần thứ gì sao? Bây giờ rốt cuộc biết không chiếm được thứ gì ở địa phương khác rồi sao.”

Tôi hô hấp ngừng lại, điều này làm tôi không thể nói chuyện. Cal phát hiện tôi lặng yên, vô cùng nhanh chóng hỏi: “Gấp cái gì?” Thái độ cùng vừa rồi nói móc hoàn toàn khác nhau, hình như là lo lắng tôi đổi ý. Đương nhiên sau khi anh nói xong cũng biết mình quá nóng vội, vội vàng ngồi thẳng thân thể, không có biểu cảm nhìn tôi.

Tôi đưa hải dương tinh lên cao, nhẹ giọng nói với anh: “Anh đi vạch trần âm mưu về Olympic lừa tiền bảo hiểm, cùng với Thomas Andrew nói rõ ràng âm mưu của công ty White Star Line, để ông ấy trong ngày mười bốn làm thuyền đi chậm lại.” Cho dù thuyền trưởng không đồng ý, chỉ bằng bản lĩnh của Andrew, ông ấy có thể làm phòng hơi nước hoặc máy đẩy xuất hiện sự cố.

“Cái gì?” Cal lộ ra biểu cảm kì quái, anh hoàn toàn không thể hiểu được lời tôi nói.

“Nếu anh đáp ứng rồi, như vậy tôi có thể đáp ứng yêu cầu của anh.” Tôi hoảng hốt nhìn hải dương tinh, hoàn toàn không thể tập trung tinh lực, mạnh mẽ chống đỡ cơ thể đang dần xói mòn.

“Em đáp ứng?” Cal phảng phất như nghe được lời nói thần kì nào đó, anh nhin không được lộ ra tươi cười, ba phần vận vẹo bảy phần run rẩy, cũng không biết anh là cao hứng hay là mất hứng.

“Anh muốn cái gì tôi cũng đáp ứng.”

“Cho... Cái gì?” Thanh âm của anh nhất thời biến đổi.

“Tôi múa cho anh xem.” Rộng rãi thả mỗi câu.

“Múa...” Con cá ngơ ngác muốn đi lên cán câu,

“Anh muốn thế nào liền thế đó.” Bó lớn bó lớn tiếp tục thả.

“Anh muốn...” Nhanh như vậy ngay trong tưởng tượng tốt đẹp, Cal cá lớn cảm thấy mình ăn sắp no vỡ bụng rồi.

“Anh có đáp ứng hay không?” Tôi nhẫn nại thấp giọng nói, tay chống cái trán, mí mắt nặng nề tới mức không mở ra được, loại cảm giác này rất thống khổ.

“Tốt... Em cho là anh là người rất dễ an bài sao? Em muốn đi thì đi, muốn về thì về?” Cal tỉnh ngộ ra, anh hừ lạnh một tiếng, thân thể nằm ngửa ra sau, trực tiếp bắt chéo chân giường cảm, một bộ chủ nô đức hạnh.

“Vây, quên đi.” Tôi mặt than nhìn anh, không có cảm tình gì nói.

Cal tươi cười khoe miệng cứng đờ, ngay cả tàn thuốc trên ngón tay cũng là tả rơi xuống.

“Vây tôi đi đây.” Tôi cố sức đứng dậy, muốn xoay người đi ra ngoài, đi không tới hai bước, tay áo bị người túm trụ. Tôi không có quay đầu, chỉ là mặt không biểu cảm nói: “Buông tay.”

“Vì sao? Phải nói kế hoạch cho Andrew nghe? Em muốn làm gì, Emily.” Cal nghi hoặc hỏi, tay bắt lấy tay áo tôi càng dùng sức.

Cứu vớt RMS Titanic, để con thuyền này không chìm. Tôi nói ra người khác sẽ cho là tôi điên rồ.” Anh có đáp ứng hay không?” Đầu óc đã không có tinh lực suy nghĩ lời nói dối càng có sức thuyết phục người hơn, tôi thô bạo đơn giản liền nói một câu.

“Chỉ nói cho một người là ông ta nghe?” Cal xác nhận lần hai, vô cùng lo lắng mình làm sinh ý lỗ vốn.

Tôi gạt đầu, hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu trả lời, “Phải, chỉ có một người.” Andrew một người là đủ rồi, bản lĩnh của ông ấy có thể cứu hai ngàn người.

“Nếu anh làm xong, em sẽ ở lại?” Caledon nghi ngờ xác nhận lại, “Em sẽ không gạt anh chứ.”

Tôi quay đầu, mơ hồ chỉ nhìn thấy ánh mắt rực rỡ ánh sáng của anh dưới ánh đèn, nếu không phải mới quen biết hai ngày, tôi cũng sẽ cho rằng anh yêu tôi.

Sau đó tôi lộ ra nụ cười trấn an, “Sẽ không..”

Cứu vớt RMS Titanic người người có trách nhiệm, không thể để một mình tôi chịu, có thể kéo một cái xuống nước liền tính một cái.

“Thật sự?” Cal sâu sắc cảm nhận được tôi chần chờ.

Sao chuyện này khó quá, khuôn mặt tôi tươi cười không thay đổi nhìn anh hai giây, tiếp đó trước mặt bỗng tối sầm, trực tiếp ngã quỵ trong lòng anh. Cal ôm lấy tôi, hơi vội vàng vuốt mặt tôi, anh thấp giọng, “Nhìn anh, Emily, em muốn cái gì cũng được? Đừng chạy loạn khắp nơi.”

Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy thanh âm của anh.

“Trở về là tốt rồi, em trở về là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 41: Ngoại truyện (chín)

Anh điên rồi, Caledon Hockley cảm thấy mình triệt để điên rồi.

Anh căn bản không thể giải thích cảm giác này, lúc anh nhìn thấy cô gái kia chạy xuống cầu thang đến sàn tàu, đầu óc anh như quay cuồng, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần thì anh đã chạy đến chỗ cầu thang, liều lĩnh muốn bắt lấy cô gái kia.

Cô ấy mặc trên người quần áo của người ở khoang hạ đẳng, trên đầu trùm một cái khăn rách, nhưng anh vẫn nhận ra đó là cô gái kia, rất dễ dàng. Dùng sức vươn tay về phía trước, nơi nào đó phủ đầy bụi nhiều năm trong cơ thể anh ầm ầm sụp đổ, thói quen trong cuộc sống, quy tắc trò chơi, tiêu chuẩn điểm mấu chốt, trong nháy mắt khi anh nắm được cái khăn quàng cổ cũ nát kia toàn bộ bị đập nát thành bụi bặm.

Chỉ còn lại niềm vui mừng như điên, anh nắm được cô gái kia trong tay.

Giây tiếp theo, lực đạo loi lỏi, khăn quàng cổ từ trên đầu cô rơi xuống, mái tóc vàng lướt qua ngón tay anh, anh nhìn thấy cô ngay cả đầu cũng không quay lại chạy về phía trước. Nơi sụp đổ trong lòng anh, càng thêm mờ mịt hư không, Cal cảm thấy mình nhất định là sinh bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ.

Đây không phải là việc anh nên làm, anh thế nhưng đuổi theo một nữ nhân bản cùng đáng chết, hơn nữa là đuổi theo không buông tay. Người khác sẽ cảm thấy anh như thế nào? Anh sẽ biến thành trò cười, quả thực không thể chịu đựng được, anh phải mệnh lệnh mình phải trở về với suy xét như bình thường.

Anh đang hủy diệt hình tượng khi xã giao anh đã xây dựng, vì một nữ nhân vốn không dùng được, đây là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Anh đã chịu tổn hại rồi, không thể một mối nữa. Cal cường ngạnh muốn dừng lại hành vi không lí trí của mình, thật vất vả mới có hiệu quả, vừa giương mắt thì thấy, một màn làm anh bị lừa thiếu đốt cả người. Đầu óc vừa lờ lững về một lần nữa bay mất, nháy mắt biến đầu óc anh thành tương hồ.

Cả người cô nằm sấp ngoài lan can, nửa người nằm bên ngoài lan can, giống như li thủy tinh lung lay sắp đổ, tùy thời sẽ ngã xuống mặt biển vụn nát. Không đợi anh chạy đến bên người cô, một chân cô treo ra ngoài lan can. Sợ hãi so với chính lúc mình đối mặt với tử vong còn lớn hơn, nó điên cuồng lao ra ngoài, trong cơ thể Cal bộc phát ra một lực lượng đáng sợ, anh cho tới bây giờ không biết mình có thể chạy nhanh đến như vậy, quả thực nhanh hơn cả lúc anh cười ngửa.

Cái gì mà làm ăn lỗ vốn chứ, tất cả đều bị dẫm nát dưới bàn chân, trong mắt anh đã không còn nhìn thấy cái gì cả, chỉ có ý niệm cô gái kia sẽ bị ngã xuống biển chết. Ở một khắc cuối cùng kia anh đã bắt được thất lưng cô, lực rơi xuống trong nháy mắt làm cánh tay anh đau đớn, ngón tay gắt gao túm chặt quần áo trên người cô, dùng lực ôm nàng từ dưới lan can lên.

Toàn bộ lưng của cô kề sát ngực anh, Cal gần như có thể cảm nhận được tiếng đập của trái tim từ lồng ngực của mình truyền đến cô, trái tim bọn họ cùng rung động, hơi thở giao triền, tựa như một người.

Cô gái anh đang ôm vào ngực kia cứ như ngọn lửa đang thiêu đốt cả lòng anh, anh cảm thấy nơi mới sụp đổ kia nháy mắt bị ngọn lửa thiêu đốt nóng bỏng, anh không có kinh nghiệm với cảm giác này, một chút đã bị người kia đánh bại, thua rồi tình rồi mệnh.

Cal dùng sức ôm cô, như là ôm lấy lẽ vật ba mươi năm cuộc đời mình mới được nhận. Nhưng hộp lẽ vật này dấy dựa tương đối lợi hại, vừa đá lại đánh anh... Anh chưa từng bị một người đánh nhiều lần như vậy.

“Buông tay ra.” Móng vuốt của cô lướt qua, kềm chút nữa hủy dung anh.

Cal tức giận rồi, chẳng lẽ cô không thể nghe lời một chút sao, làm một nữ nhân cô so với đàn ông còn lỗ mắng hơn. Hộp lẽ vật quá độ biến thành hận không thể bóp chết cô để nỗi thống khổ này biến mất, chỉ là muốn dùng tám cái, mười cái dây thừng trói chặt cô lại, không thể để nữ nhân đáng chết này chạy thoát, cô không có một khắc nào yên tĩnh được.

Giống như cường đạo mạnh mẽ xâm nhập cuộc sống của anh, không có một chút sự đồng tình nào cả, bây giờ lại vừa đá vừa cắn anh. Đây đâu giống một cô gái chứ, chẳng khác nào ma quỷ.

Thật vất vả thuốc phát huy tác dụng, lúc cô mềm nhũn nằm trong lòng anh, Cal nhìn không được lay lay cô một chút, mặt cô bị mái tóc vàng che đầy, cũng vô lực rũ xuống cánh tay anh, mặt trắng như phấn giống như sắp biến mất trong không khí. Cảm giác hữu khí vô lực làm anh thấy không thoải mái, anh lạnh mặt nhìn bác sĩ, hận không thể dùng ánh mắt bắn đao chém chết hắn. Sau đó anh ôm cô lên, không quá vừa lòng suy nghĩ một chút, thật nhẹ, thật đều chạy đi đâu?

Hư không trong tim nháy mắt được lấp đầy thỏa mãn. Cal không thể cảm chế được cơ bắp trên mặt của mình, nó luôn luôn giật giật, cuối cùng cũng biến

thành nụ cười tươi quái dị. Tiếp đó anh nhìn thấy thuyền viên, bác sĩ, còn có người xem tò mò nhìn, mới rút cuộc nhớ tới mình đang ở nơi nào, gần như chưa thông qua bộ não, anh đã theo bản năng giải thích, “Cảm xúc của cô ấy quá kích động, muốn nhảy xuống biển.”

Cho nên anh chính là vừa cứu một cô gái muốn tự sát.

Bác sĩ thử đi lại, muốn tiếp nhận bệnh nhân từ trong tay Cal, Cal biểu cảm nháy mắt hung ác lên, một ánh mắt phóng dao chém lên người bác sĩ. Sau đó anh ôm cô chặt hơn, không vui nói: “Tốt lắm, tôi có quen biết cô ấy, bây giờ cô ấy rất suy yếu, không được dọa đến cô ấy.” Nói xong, anh lại nhìn thấy cái bóng đáng đáng chết đang hùng hực chạy đến, là cái tên mặt trắng nhỏ trong bức tranh kia, hấn lớn tiếng kêu la: “Emily, Emily, cô làm sao vậy?”

Cho đây tờ của mình một ánh mắt, Lovejoy rất nhanh liền đi qua ngăn bước chân đối phương lại. Cal nhân cơ hội ôm người trở về, lúc này có khả năng sẽ gặp người quen ở khoang hạng nhất, nhưng với anh nó không còn quá quan trọng nữa. Anh đã lỗ vốn rồi, Cal lạnh lùng nói với mình, dừng hành vi ngu ngốc này lại, đây không phải vị hôn thê của anh, cô là một nữ nhân không có bối cảnh, còn có thể là ăn cắp nữa.

Dừng hành vi không có lí trí này lại, hành động ngu xuẩn đến cực điểm. Đem cô giao cho phòng an ninh, để cô triệt để biến mất trong cuộc đời anh.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, Cal rành mạch biết mình đang làm gì, anh đang tự hủy. Phẳng phất như trí tuệ trong anh đều biến mất, chỉ còn lại một ngọn lửa đang điên cuồng thiêu đốt, dọc theo mạch máu chảy đến trái tim anh, từ trong xương cốt ra ngoài trùng mắt, toàn bộ đều thiêu đốt cảm giác táo bạo kia.

Một ngày, nửa ngày, không đến bốn mươi mấy giờ, cuộc sống an ổn anh vốn đặc ý biến đổi nghiêng trời lệch đất. anh lên trên thuyền để buôn bán, sau khi xuống thuyền anh còn lễ đĩnh hôn cần xử lí, trong đầu anh xuất hiện rõ ràng bản kế hoạch, mỗi một chuyện đều được an bài cẩn thận tỉ mỉ.

Anh không còn nhỏ như mao đầu tiểu tử, sẽ không vì một nữ nhân mà tay chân đại loạn, chính xác nói, anh chưa từng vì một nữ nhân mà tay chân đại loạn, tiền tài có thể giải quyết hết thảy khó khăn. Cho nên anh chưa từng gặp phải nan đề chuyện bé xé ra to, mà lúc này anh đang ôm là nan đề lớn nhất trong cuộc đời anh từ trước tới nay.

Khó tới mức thúc thủ vô sách.

Trở lại trong phòng, cẩn thận đặt nan đề xuống dưới giường. Sau đó Cal ngồi ở bên giường, tay chống cằm nghiêm cẩn nhìn cô. Bọn họ cách thật sự gần, Cal có thể nghe được tiếng hít thở an ổn của cô, thử vươn tay chạm vào bên má cô, thật mềm thật mượt, dưới lông mi nàng có vết thâm rất đậm, môi là màu thiếu máu. Ngón tay nhìn không được đi xuống, đi đến gáy trắng nõn của cô, mạch đập rung động làm ngón tay anh cũng phập phồng theo.

Đây là cảm giác gì? Thật giống như bị ma quỷ ám trên người, hoặc là giống như bị nguyên rủa, hoàn toàn không thể khống chế được cái cảm giác đáng sợ không kiêng nể gì sinh sôi nảy nở này, cảm giác hư không quái ác lại chạy đến, đeo lấy trái tim và máu thịt anh, liều mạng hấp thụ sức sống của anh, làm anh không thể hô hấp, chỉ có thể gắt gao bám vào chút khoái cảm này, không rời nửa bước.

Ngón tay dùng thêm lực ấn xuống, Cal đột nhiên hơi hãi cảm giác chưa từng trải qua này, bản tính thương nhân làm anh theo bản năng muốn tránh khỏi nguy cơ, anh nên giết chết cô.

Cô không có vé tàu, chỉ cần xử lí cẩn thận một chút, như vậy ai cũng không biết cô biến mất như thế nào.

Lại dùng thêm chút lực, muốn tiêu diệt cô. Cal lý trí đang cảnh cáo mình, nữ nhân này có thể khống chế người, cô có thể là phù thủy. Cô không nên xuất hiện ở trong sinh mệnh của anh, cô có thể hủy diệt hết thảy.

Ngón tay ma xát, Cal định chỉ hô hấp, có cảm giác muốn bóp chết mình. Sau đó anh phát hiện mình không có ấn xuống, ngón tay cứng ngắc kỳ quái, ngay cả một chút lực đạo để lại dấu vết trên người cô cũng không có.

“Chuyện này không đúng.” Cal lộ ra tươi cười trào phúng, anh thất bại vuốt gáy của mình, rốt cục suy sút cúi đầu nhìn nan đề đang nằm trên giường nói, “Chuyện này không đúng...”

Loại cảm tình này là không đúng, quả thực không có khả năng.

Anh ra khỏi phòng, phân phó nữ giúp việc thay quần áo cho nan đề, sau đó đi đến quầy rượu lấy rượu ra, định dùng cồn làm mình tỉnh táo lại. Lúc Lovejoy đi vào, cầm trong tay một cái váy. Cal mặt không biểu cảm nhìn ông ấy, tay đóng đưa ly rượu, tùy ý để liệt rượu ở trong ly thủy tinh lỏng lẻo tạo ra ánh sáng, biến thành ánh sáng lạnh lẽo như băng.

“Đây là quần áo tiểu thư bị mất trộm, tôi cầm lấy trừ trong phòng phục vụ.” Lovejoy mặt so với cổ chủ của mình còn không có biểu cảm hơn, váy trong tay vừa rách lại vừa nhăn. “Tôi nghĩ cái bộ váy này không cần dùng nữa.”

“Đây là quần áo mới, Rose không có mặc qua một lần.” Cal vô tình nói, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cái váy rách kia không tha. Đầu óc đã tự động trở lại ngày hôm qua, cô ngồi ở trước gương bên cạnh lò sưởi, ngón tay mảnh khảnh tạo nhả búi tóc, chậm rãi cuốn những lọn tóc dài trên váy lên. Không cần đến sự trợ giúp của nữ giúp việc, cô chuyên chú mà nghiêm cẩn.

“Thật hiển nhiên, cô ấy sẽ không nhớ được một cái váy trong mười hòm quần áo.” Lão Poodle gấp cái váy lại, sau đó định mang đi xử lí như rác. Không đợi ông ta xoay người, Cal đã mở miệng, “Đưa váy cho tôi.”

Lovejoy không hiểu nhìn về phía anh, Cal mày nhướng lên, mắt mắt tự nhiên mí mắt, khẩu khí vừa cứng lại vừa lạnh lùng, “Người đi phòng y tế kêu bác sĩ, đi xuống đi.”

Lão Poodle nhìn nhìn cái váy rách trên tay, cuối cùng ánh mắt quái dị mà ném chiếc váy lên trên ghế, sau đó nhanh chân đi ra ngoài, đầu óc tự động cự tuyệt tưởng tượng cổ chủ của ông muốn cái váy này làm gì, dù sao anh không có khả năng đưa váy cho vị hôn thê.

Cal thấy không có người, mới đặt ly rượu xuống, sau đó không chút do dự cầm cái váy lên. Cái váy màu trắng ngà dính một vài vết đen, đây là bị dính lúc ở phòng động cơ và khoang chứa hàng. Bàn tay nhịn không được sờ qua lần váy, phảng phất như sờ qua đùi cô... Cal nhất kích động, đột nhiên thanh tỉnh, anh nắm tay vứt chiếc váy lên trên ghế dựa, sau đó làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra quay lưng đi.

Một lúc sau, anh nhìn bốn phía không có người, xoay người nhanh chóng cuốn cái váy lại ôm trong lòng mình, sau đó đi đi lại lại trong phòng khách, định tìm chỗ giấu cái váy. Cuối cùng anh rốt cục nghĩ đến mình có mang theo cái hòm sắt tùy thân, đi đến phòng nhỏ đặt hòm sắt, anh quen thuộc mở hòm ra, đợi đến khi nhìn thấy trong hòm để công văn và đá quý mới thanh tỉnh lại.

Anh thế nhưng muốn muốn để cái váy rách này vào trong hòm anh đặt những thứ quan trọng, đây là cái váy không đáng giá tiền. Sắc mặt khó coi đóng sầm tù sắt lại, ôm váy tránh ra. Vài giây sau anh lại tự động quay lại, một lần nữa quay mặt mà mở hòm ra, tiếp đó nhét váy vào trong, ép tiền bên trong nhăn nhoe hết lại.

Giống như có tật giật mình, Cal lập tức nghiêm nghiêm thực thực đóng cửa lại, sau đó thở dài một hơi.

Nếu có thể, anh cũng muốn nhét cái đại nan đề kia vào trong, như vậy anh có thể mang cô đi khắp mọi nơi.

Bác sĩ đi rồi, Cal cắn điều thuốc trầm trọng đi vào trong phòng, anh miễn cưỡng làm rõ mình muốn làm gì, anh cực lực ép mình không tiếp tục suy nghĩ nữa, anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận chỉ trong hai ngày anh động tâm với một người.

Hơn nữa cái tình yêu này thật điên cuồng, điên cuồng tới mức anh cảm thấy sợ hãi. Loại cảm giác sợ hãi này làm anh chân vừa bước tới cửa đã muốn rời đi, chạy trốn đến chỗ khác. Có lẽ ý nghĩ này là đúng, anh nên lập tức thu dọn đồ đạc chạy trốn. Anh ngẩng đầu, liền tiến vào trong đôi mắt, ánh mắt trong vắt như là dòng sông Colorado, rõ ràng ánh mắt như nước, lại làm cho người ta có cảm giác bùng cháy sức sống.

Cal nghe được tiếng đồ rào rào trong nội tâm mình, đây mây tà ác lao lên người anh, trào lên đùi anh, bắt lấy trái tim anh, cuối cùng biến thành một cái lồng giam màu xanh nhốt anh trong ánh mắt tràn đầy liệt hỏa kia.

Anh nghe được tiếng trái tim mình đập, chậm rãi nhanh chóng tăng lên. Anh rốt cục biết, anh đi nơi nào cũng không xong, không có chỗ có thể trốn.

Tác giả có chuyện muốn nói: Chính văn chưa xong ngoại truyện lại nhiều

Vốn muốn viết ra một hành trình của cao lãnh tổng giám đốc, kết quả không biết vì cái lông gì mà viết xong lại... Anh lại biến thành hạt đậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 42.1: Ngoại truyện (mười)

Đầu óc anh có thể tính toán nhiều thứ, anh có thể đem bất cứ thứ gì chuyển thành tiền tài. Đó là một thói quen, tuy ở trên bàn cơm hoặc trong yến hội anh không nói ra điều này.

Ngay cả đính hôn, khi anh nhìn thấy Rose cũng có thể tính ra mình phải dùng bao nhiêu tiền tài để chinh phục được cô ấy. Anh có thể dễ dàng ngây trang yêu bất cứ cô gái nào, anh chẳng sợ nội tâm cứng rắn hay lạnh lùng. Nhưng thứ có thể khiến anh tự hào kia đang dần dần biến mất, hoặc là từ lúc bắt đầu nhìn thấy cô, nó chưa từng xuất hiện lần nào.

Anh thử trốn thoát, giây phút nào cũng không ngừng dấy dựa, muốn thoát ra khỏi cô. Nhưng đầu óc lại bắt đầu vận chuyển gian nan, anh cần trả cái giá như thế nào mới có thể lưu cô lại bên người.

Cô thích tiền tài và châu báu, anh có thể cho cô rất nhiều. Cô cái gì cũng đều không có, ngay cả một bộ quần áo hoàn chỉnh cũng không, anh có thể cho cô rất nhiều rất nhiều quần áo, thậm chí anh còn muốn nhìn thấy cô một ngày thay ba bốn bộ quần áo, cảnh đẹp ý vui làm anh sung sướng cười rộ lên.

Anh sẽ thuê nhà thiết kế để thiết kế cho cô rất nhiều bộ váy xinh đẹp, hoa tươi kết trên mũ, một bộ bao tay và quạt. Đây là lần đầu tiên, Cal nhẫn nại như vậy, nhẫn nại suy nghĩ nên trang điểm cho một cô gái như thế nào, hơn nữa lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức bắt cóc vài nhà thiết kế đến giúp anh hoàn thành mộng tưởng, giúp anh lấy số đo của cô.

Điều này rất khác khi anh đối xử với những nữ nhân khác, anh không cần tiêu phí những thứ này trên người Rose, là vì mũi mào của cô ấy có thể có phụ trợ những thứ này, có thể mang đi ra ngoài khoe. Đương nhiên chút tâm tư này anh sẽ không để người ngoài biết, anh có thể để mình biến thành một người đàn ông hào phóng tấn trách với vị hôn thê, không mang chút mục đích nào mà đối xử với vị hôn thê của mình.

Nhưng hôm nay anh mới phát hiện, cam tâm tình nguyện thậm chí hận không thể đem hết thấy những gì mình có, đều có thể dâng lên cho một người con

gái, tùy cô chọn lựa bất cứ thứ gì. Không có mục đích gì, chỉ là muốn cho cô, không phải vì khoe cũng không phải vì cảm giác hư vinh.

Chỉ là muốn cho cô nhìn thấy, anh có thể cho cô những gì cô muốn.

Bằng vào suy nghĩ như vậy, anh hưng phấn tới mức da đầu run lên.

Trước kia nghe nói có một người thương nhân vì lấy lòng tình nhân mà tiêu phí tới mức phá sản, Cal cảm thấy chuyện này không thể tin được, không có một cô gái nào có thể để anh trả giá hết thấy tài sản, chỉ vì muốn được cô ưu ái.

Lúc lấy hải dương tinh trong hòm ra, anh cảm thấy mình sẽ thắng, nó rất sang quý, là châu báu sang quý nhất anh từng mua. Emily không đáp ứng anh, nhất định là vì còn chưa nhận rõ sự giàu có của anh, chỉ cần cô còn thứ gì anh cũng sẽ đáp ứng.

Cal cười đắc ý trước hòm châu báu, không ai có thể cự tuyệt anh. Váy rồi tung roi xuống từ trong hòm, Cal một tay cầm hải dương tinh, một tay lập tức dùng sức đem vấy nhét lại vào bên trong. Bên trong tiền đã bị ép đến góc bên cạnh, nhiều nếp nhăn trông vô cùng thê thảm.

Anh đi đến bên trong cửa phòng thì dừng bước, không không chế được bởi hồi đi lại bên cửa mấy lần, tiếp đó giật nhẹ nơ trên cổ, lại móc móc túi tiền. Giống như một tên đóc công ngu xuẩn muốn xin một phần công việc rẻ tiền, anh bây giờ không nên ở cùng phòng với nữ nhân kia, mà khi dùng xong bữa tối anh nên đến sảnh hút thuốc uống rượu xã giao, đàm luận chính trị, còn có từ chính trị mà tìm lợi ích ở bên trong.

Cả ngày nghĩ nữ nhân quả thật làm cho người ta khinh thường, anh đã sớm qua cái tuổi kia rồi, chính xác mà nói thì anh chưa từng trải qua chuyện đó. Tay đặt trên lưng, Cal phát hiện mình đang khấn trương, anh xoa xoa bụng, bên trên còn lưu lại vết thương ngày hôm qua, mỗi một bước đi đều đau đớn rất nhỏ, từng giây từng phút nhắc nhở Emily đang tồn tại, nhưng cảm giác đau đớn trên cơ thể nếu so với cảm giác long trời lở đất trong nội tâm thì gần như có thể xem nhẹ.

Anh cọ cái hòm, đầu óc tự động lập ra một bản kế hoạch. Đầu tiên Emily nhìn thấy hải dương tinh sẽ rất thích, anh đương nhiên không thể tự nhiên đưa cho cô, dù sao nó không thể so với những trang sức châu báu nhỏ kia, nếu cho cô đơn giản như vậy, cô sẽ không thể cảm nhận được sự trân quý của nó.

Đợi đến khi cô tiếp nhận, anh sẽ cởi bỏ dây thừng, sau đó nói cho cô, cuộc sống về sau anh sẽ phụ trách. Cô có thể có sự quý khí của thực nữ, cũng sẽ không cần phải sinh hoạt trong hoàn cảnh đáng sợ trước kia nữa. Đây là quan trọng nhất, anh tuyệt đối sẽ không chịu đựng được khi cô trở lại trong hoàn cảnh bản cùng như trước nữa, cho dù cô làm như vậy để sống sót, cũng không thể đi ra bên ngoài như vậy.

Còn có... Yêu anh.

Cal đi vào phòng, nhìn thấy cô lười biếng nhìn ghé da, mái tóc hỗn độn chảy xuôi xuống gối, sườn mặt trắng nõn tỏa ánh sáng lung linh dưới ánh đèn.

Anh đột nhiên cảm thấy, cô rất đẹp, thậm chí có thể cảm nhận được bức tranh hồng của cái tên Picasso vô danh tiểu tốt, đẹp giống như một khung cảnh quái đản trong mơ, cảm giác chỉ cần anh đến gần, cô sẽ biến mất không còn chút gì, đương nhiên cô so với bức tranh kia thì đẹp hơn rất nhiều.

Hình như nhận thấy có người đi đến, nàng nhẹ nhàng quay đầu, Cal nhanh bắt lấy hòm, bị nhốt chặt trong ánh mắt lơ đãng kia.

Phá sản từ này đột nhiên từ trong não anh xuất hiện, anh sẽ phá sản, sẽ vì một cô gái như vậy mà phá sản. Anh sẽ chỉ còn lại hai bàn tay trắng, chỉ vì muốn một nụ cười hay một ánh mắt của cô, sẽ tự động đi moi hết tiền tài trong két sắt chỉ để mua trang sức châu báu cho cô.

Loại ý tưởng này không thể nói ra ngoài, nó thật đáng sợ. Cal ngồi vào bên giường, nhìn xuống xúc động muốn vuốt tóc cô, dè dặt cẩn trọng mở hòm ra, trong nháy mắt đó anh cảm thấy mình mở cả trái tim của mình ra.

Anh nghe thấy tiếng tim đang nhanh chóng tăng lên, từ giây phút đầu tiên gặp cô, bệnh của trái tim cũng phát tác. Kế hoạch trong đầu cứ như vậy bị tiếng tim đập gia tốc kia làm nát bươm, anh thử thu thập lại đầu óc, anh phải duy trì sự tạo nhả của mình, rất nhiều nữ nhân đều thích mặt nạ xã giao của anh.

“Đây là hải...”

“Hải dương tinh.” Cô đột nhiên giọng điệu bình thản nói.

Cal sửng sốt, cảm thấy tâm linh họ tương thông, cho nên cô dễ dàng đoán trúng đáp án, cô biết nó quý giá bao nhiêu, nặng bao nhiêu. Sau đó anh nghe thấy cô tỉnh táo nói “Cầm lại, tôi không cần đến nó.”

Vì sao không cần? Anh hình như nghe thấy cái gì đó vỡ vụn bên tai, hải dương tinh cũng run run theo.

“Cho dù không có hải dương tinh...” Đồng tử mắt của cô không có một chút tham lam nào với viên kim cương này, anh không nhìn thấy mình trong đôi mắt cô. Đôi mắt cong lên, bất cứ bóng hình của anh cũng không thể đi vào, chỉ có ánh sáng sạch sẽ, so với kim cương còn đẹp đẽ hơn.”Tôi cũng có thể trở thành tồn tại chói mắt nhất.”

Cal đột nhiên phát hiện anh tính không ra cái giá mà mình phải trả, bởi vì cô không cần tiền, cũng không cần hải dương tinh, điều này làm cho anh bắt đầu hoảng hốt, anh cảm thấy mình có thể lấy ra càng nhiều thứ cô mới động lòng, anh đang điên cuồng tính toán trong não xem mình có bao nhiêu tài phú. Bỏ qua số tài sản chưa kế thừa, trên đỉnh đầu còn có một số lượng lớn cổ phiếu chưa bán ra, anh có một nhà máy chế tạo sắt thép, mấy nhà công nghiệp và nhà xưởng khai thác mỏ, một công ty đường sắt. Còn có rất nhiều bất động sản và một tòa trang viên, trong ngân hàng cất rất nhiều tiền mặt và vàng, hơn nữa anh cũng đang bắt đầu chuyển sang ngành điện khí.

Nếu cho anh một khoảng thời gian sung túc, anh có thể kiếm được càng nhiều tiền. Anh chưa từng nuôi một cô gái nào, bởi vì anh cảm thấy nó là vụ làm ăn lỗ vốn, nam nữ hoan ái cổ động diễn trò căn bản không cần thiết duy trì lâu dài. Cho nên anh không biết để nuôi một Emily anh cần trả bao nhiêu.

Vấn đề này dây dưa trong đầu anh, điều này làm cho anh càng thêm thiếu kiên nhẫn với chuyện mà mình không biết. Lovejoy nhắc nhở anh, vị hôn thê của anh xảy ra chuyện, Cô ấy có khi nào mà không xảy ra chuyện? Cô mỗi ngày không có việc cũng sẽ tìm việc ra.

Cô ấy không thể ngoan ngoãn làm một món đồ trang trí sao?

Cal dùng sức đút hai tay vào trong túi quần, tức giận đi đến sàn tàu, phần eo đau đốn cùng gió biển lạnh như băng thổi trúng anh càng làm anh không thoải mái. Chuyện cần anh giải quyết quá nhiều, không muốn đi xử lý cái chuyện lông gà vớ tôi bé con con. Vừa rồi cái thuyền viên kia nói cái gì? Rose bị người tập kích?

Thật mất mặt, nếu để cho người khác biết vị hôn thê của anh xảy ra chuyện này, lễ đính hôn của anh sẽ biến thành trò cười. Anh ở đầu sàn tàu nhìn thấy vị hôn thê của mình đang bọc chăn lông, tóc tai bù xù ngồi ở ghế tựa phát run, trên mặt còn mang theo kinh hãi và nước mắt. Ở trong lòng anh mặc niệm vài tiếng, không cần tức giận với cô ấy, không thể làm cho người ta chế giễu. Kết quả khi anh nhìn thấy nhân viên duy trì trật tự chế trụ cái tên mặt trắng kia, lửa giận ầm ầm bạo phát, Emily cự tuyệt làm anh không dám đoán lí do, chỉ cần anh lấy ra rất nhiều thứ, sẽ có một ngày cô bị đá động.

Nhưng nếu cô có người trong lòng... Cô mang theo tùy thân bức tranh vẽ cái tên quý nghèo kia, cô là cô nhi không có khả năng là người nhà, cho nên cái tên hỗn đản này là gì của cô.

“Người nói, người và cô ấy có quan hệ gì.” Không nói hai lời liền chạy thẳng đến trước mặt tên mặt trắng kia hỏi, tay dùng sức kéo cổ áo hắn, Cal một khoảng lửa giận phát tiết ngay trong câu chất vấn vừa rồi, “Các người có quan hệ gì, cô ấy vì người lên thuyền, người có thể cho cô ấy cái gì?” Cô ấy cho rằng đây là Olympic, cho nên cô không có khả năng sẽ lên thuyền, nhưng cô vẫn vì cái tên mặt trắng xấu xí này mà lên thuyền, cô còn cự tuyệt anh.

Nhất định có quan hệ, Emily cùng cái tên ngu xuẩn này có quan hệ.

“Cái gì... Cái gì?” Ánh mắt của cái tên mặt trắng kia toàn là mờ mịt, hắn không đứng yên mà dặt dụa, định thoát khỏi khốn cảnh kì lạ này, “Người đang hỏi ai, đợi chút, lúc giữa trưa có phải người mang bạn của tôi đi không?”

“Bạn? Tôi không có hứng thú với bạn của con chuột, người cái người hạ lưu này, người còn tập kích vị hôn thê của tôi?” Loại chuyện này anh muốn lập tức trở về nói cho Emily, để cô thấy rõ cái tên mao đầu tiểu tử hạ lưu này không đáng giá một đồng.

Jack bản năng muốn giải thích, nhưng lời đến bên miệng lại thu vào nhìn Rose, cô ấy còn chưa hết kinh sợ, nếu nói ra sự thật, hắn lo lắng sẽ lan đến gần cô ấy

Cal thấy hắn không dám giải thích, càng thêm tức giận, đương nhiên tức giận không so được với sự hưng phấn đang trào dâng trong lòng. “Cái tên tội phạm hạ đẳng khoang này, người nhất định cái gì cũng đều không chiếm được, tôi muốn người phải ngồi tù, ngồi tù cả đời.”

Rose rốt cục nhìn thấy trường hợp không khống chế được vô cùng thâm trầm, cô ấy vội vàng đi lên ngăn cản vị hôn phu đang nổi điên, “Cal... Đó là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Không có ngoài ý muốn.” Cal khẳng định nói với cô ấy, trước đem tên hỗn đản này giết chết mới là chính sự.

“Đây là ngoài ý muốn.” Rose dùng sức bắt lấy cánh tay anh, lo lắng anh không suy nghĩ mà bóp chết Jack.

“Cái gì ngoài ý muốn, em tới đây làm gì, nhanh chút trở về.” Bị người khác ngăn cản chuyện tốt làm con tức của Cal bốc lên cao, Emily và người kia có quan hệ gì? Trong đầu anh không nghĩ được vị hôn thê của mình đang làm gì.

“Tôi chỉ là muốn nhìn, muốn nhìn...”

“Muốn nhìn cái gì mà nhìn.” Cal thật sự là hận không thể đem vị hôn thê già vương bận này nhét vào trong ngực mẹ vợ tương lai, sau đó anh dùng sức lắc Jack, “Người chính là tên phạm tội ti bỉ tiểu nhân.”

Jack cũng bắt đầu tức giận, hắn còn chưa có mở miệng, đã bị người ta ấn xuống đầu vô số tội danh, người này ăn phải bao thuốc nổ đi. Rose rốt cục ăn nói rõ ràng nói: “Tôi dựa vào lan can nên bị ngã, hắn đã cứu tôi, đây là hiểu lầm, Cal.”

“Cứu em?” Chuyện này không phải điều Cal muốn nghe, điều anh muốn làm nhất bây giờ là đem cái tên tiểu tử có thể có quan hệ đặc biệt với Emily ném xuống biển.

“Hắn là ân nhân cứu mạng của tôi.” Rose vội vàng nói rõ ràng, cô ấy nhìn thấy được ngoan lệ trong mắt Cal.

“Ân nhân cứu mạng?” Cal nhìn không được liếc mắt xem thường, cười lạnh một tiếng, coi anh là tên ngốc sao, đã trẻ thế này rồi mà còn ra ngoài hóng gió dễ bị ngã, bây giờ còn khẩn cấp đến biện giải. Anh rốt cục miễn cưỡng đè nén tức giận rào rạt nơi đáy lòng, thấy rõ ràng bốn phía, mới phát hiện vài thuyền viên đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Anh cũng không phải diễn viên, dựa vào cái gì để cho bọn họ chế giễu.

Tự nhiên chuyển hoán mặt nạ, anh lập tức lộ ra một cái tươi cười có lẽ, “Xem ra là chuyện hiểu lầm, hấn cứu em?”

Rose vội vàng gạt đầu, cô ấy hơi sợ hãi vị hôn phu âm tình bất định này. Jack rút cục rửa sạch oan khuất thoát khỏi còng tay, nhân viên duy trì trật tự vỗ bả vai hấn một cái. Cal liếc mắt nhìn hấn, trong ánh mắt còn kèm theo lạnh lùng sát khí.

Jack liếc mắt nhìn Rose một cái, mới nói với Cal: “Tôi nghĩ anh có quen biết Emily, giữa trưa chúng tôi vốn muốn rời thuyền, nhưng anh lại mang cô ấy đi, tôi xác định.”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì, cũng không có gặp qua Emily nào?” Cal nhanh chóng phản bác hấn lời nói, anh căn bản không nghĩ để cho người khác phát hiện Emily tồn tại, anh sẽ đem cô giấu trên thuyền khi cập bến anh sẽ mang cô đi.

“Emily?” Rose không rõ chân tướng ở bên cạnh hỏi.

Jack lập tức giải thích: “Cô ấy cao như vậy, tóc rất dài màu vàng, ánh mắt màu xanh nhạt, cười rộ lên khoe miệng còn có một lúm đồng tiền nhỏ, cô có gặp cô ấy không?”

“Nàng có phải ở đuôi thuyền thổi kèn Harmonica, khúc là...”

“My Heart Will Go On.” Jack tiếp được lời nói của Rose, theo bản năng hấn còn lấy cái kèn Harmonica trong túi ra, nói với Rose: “Đây là kèn Harmonica cô ấy chưa mang đi, tôi đang muốn tìm cô ấy, nếu mọi người biết cô ấy ở đâu làm ơn hãy nói cho tôi.”

“Tôi đã nhìn thấy cô ấy...” Rose không quá xác định nói, cô ấy nỗ lực nhớ lại bóng dáng giữa trưa trên sàn tàu.

Tốt lắm, muốn thảo luận chuyện gì thì sau lại nói, tôi bề bộn nhiều việc.” Cal nhin không được nhìn kèn Harmonica trên tay Jack, anh chậm rãi đi về phía trước hai bước, chợt nhanh tay cướp lấy kèn Harmonica trong tay Jack, sau đó ghét bỏ cái kèn cũ nát, “Không đáng giá tiền gì đó, hai mươi đồng có thể mua được chục cái.” Vừa nói vừa như không có việc gì nhét kèn Harmonica vào trong túi quần của mình, sau đó trợn mắt nói dối nói với Jack: “Tôi không mang tiền lúc này, lần sau ngươi lại đến lấy, hai mươi... Không, ba mươi.”

Jack,...

Thế nào có người da mặt dày đến loại trình độ này, quá trắng trợn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 42.2: Ngoại truyện (mười)

Sau đó Jack quay đầu nói với người dễ khơi thông là Rose, “Cô có gặp cô ấy rồi? Có thể nói với tôi, cô ấy ở chỗ nào không?” Vốn Jack còn muốn lấy ra bức tranh mình vẽ Emily, cho Rose phân biệt. Nhưng nhìn thấy Cal lạnh lẽo như băng ở bên cạnh, hơi lo lắng anh sẽ đến cướp luôn tập tranh, lời nói đến bên miệng lại thức thời nhìn xuống.

“Nhất đẳng khoang, anh có thể theo chúng tôi đi lên, cô ấy từng xuất hiện ở trên đó.” Rose mặc kệ Cal ở trước mặt, nói lời nói thật với Jack, nói xong ánh mắt phóng dao của vị hôn phu đã bay đến.

“Tốt.” Jack sạch sẽ lưu loát đáp ứng, căn bản không cho Cal thời gian cự tuyệt.

Cal nuốt câu nguyên rửa sắp phun ra trở về, anh xoay người bước đi, không muốn nhìn thấy cảnh tượng hai người nam nữ kia tán gẫu. Phía sau Rose còn chưa có tán gẫu xong, “Tôi sẽ kêu nhân viên phục vụ dẫn anh lên, anh chờ một chút.”

“Tốt, tạm biệt.” Jack cười đáp ứng, sau đó nhìn bóng lưng Cal, nhin không được nhú mày.

Cal đem kèn Harmonica lấy ra, anh nhớ tới chạng vạng tối ngày hôm qua, cô ngồi ở đuôi thuyền làm xiếc, trước kia cô cũng làm như vậy để nuôi sống bản thân hay sao? Cứ nghĩ đến cảnh tượng cô dùng cái này thôi loạn khắp nơi cho mọi người nghe, anh liền hận không thể đập vỡ nó luôn, bẻ hai lần nhưng không gãy, anh lại nhanh chóng nhét vào trong túi. Rose đuổi kịp ở đằng sau, anh nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, nghĩ mình đã phát ra hơn năm trăm tâm thiệp mời, không biết vì sao lúc này anh lại không có hứng thú với việc này nữa.

“Cal, tôi nhìn thấy anh ôm cô ấy...”

“Chuyện này dừng lại ở đây.” Cal đầu cũng chưa quay lại liền đánh gãy câu nói của cô ấy, anh đương nhiên biết lúc giữa trưa mình ôm Emily đi có bao nhiêu người nhìn thấy, nhưng anh sẽ không thừa nhận. Chỉ cần bịt miệng cái tên mặt trắng kia thì sẽ không có ai biết, cũng sẽ không có ai đến truy hỏi một nữ nhân trốn vé tàu lên đây biến mất ở chỗ nào.

“Nhưng...” Rose cảm thấy loại chuyện này thật sự rất vớ vẩn, vượt quá nhận thức bình thường của cô ấy.

Cal trực tiếp đi đến phòng của mình, dùng sức mở cửa, không khách khí nói với nữ nhân đứng đằng sau: “Em thế nhưng muốn dẫn cái tên mặt trắng ở khoang hạ đẳng lên đây...” Để hấn tới làm gì? Tìm được Emily sau đó hai người họ sẽ song túc song quy sao? Nằm mơ.

Vô luận bọn họ có quan hệ gì, Emily ngay cả một bộ quần áo cũng không có là lỗi của cái tên kia, hấn vô năng lại ngu xuẩn, toàn thân cao thấp không chỗ nào đúng.

Ở trong cuộc sống của Cal, anh lần đầu tiên vắt hết óc để mắng chửi một người đàn ông như vậy.

Anh vuốt vuốt phần eo đang ần ần đau, đi qua đi lại, phải nghĩ ra cái phương pháp để cái tên mặt trắng kia câm miệng, không biết hấn cầm bao nhiêu tiền mới đồng ý cút ngay đây.

Quý mới tin hai người họ là bạn, có loại bạn bè gì mà không để ý tới tính mạng mà chạy lên con thuyền này chứ? Một loại cảm giác chua chát nhanh chóng phủ kín lòng anh, anh không thừa nhận đây là ghen tị. Chỉ là một tên quý nghèo, cái gì cũng đều không có, anh không có khả năng thất bại bởi người này.

Emily nói yêu hấn... Bọn họ là hôn phu hôn thê sao?

Cal mơ hồ, anh nỗ lực vận chuyển đầu óc biến nó hoạt động như bình thường. Nhưng cũng không cần dùng, trong mắt anh bây giờ chỉ còn hình ảnh cô nắm bức tranh của cái tên kia trong tay, hình ảnh kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng khuếch đại, cuối cùng triệt để che lại tầm mắt anh, làm hốc mắt anh cũng âm ướt theo. Anh đột nhiên cảm thấy chán ghét cảm giác này, không thể khống chế, thật giống như lần đầu tiên anh đầu tư vào một mối làm ăn không quen thuộc, sau đó còn bị lừa vô cùng thê thảm, còn không biết thua như thế nào.

Chưa gượng dậy nổi, ngay cả linh hồn cũng trống rỗng. Đây không phải là anh, chỉ là một nữ nhân thôi, có cái gì lớn lao. Cal trở mắt nhìn Emily không chút do dự đi ra ngoài, anh có dự cảm cô sẽ biến mất trong cuộc đời mình.

Quay đầu!

Chỉ cần em quay đầu lại một chút thôi anh sẽ tha thứ hết thảy.

Cal tay đặt ở trong túi gấu gao nắm chặt cái kèn, nắm tới mức da xuất huyết. Chỉ cần quay đầu liếc anh một cái, anh sẽ rộng rãi nói cho cô, nhà trọ có thể đổi thành trang viên, nhà thiết kế nước Pháp không đủ anh có thể mời ở nước Anh nước Mỹ, không cần hải dương tinh cũng có thể, anh có thể mua những thứ khác.

Vì sao không quay đầu lại. Cal không dám chớp mắt, nhưng bước chân của cô không dừng lại, cứ như vậy biến mất ở ngoài cửa.

Cal...

Lovejoy đi tới, định vỗ bờ vai anh an ủi, sau đó ông ấy kéo anh đến ghế sofa nhấn anh ngồi xuống, cuối cùng còn đưa cho anh một li rượu. Cal không biết mình muốn làm gì, chỉ có thể như rối gỗ tùy ý lão bộc an bài. Anh nhìn rượu, nhìn vài phút mới rút cuộc tỉnh lại từ trạng thái chết lặng kia, sau đó anh mở lời hỏi một câu ngu xuẩn, “Nếu tôi cưới cô ấy, cô ấy sẽ yêu tôi chứ?”

Lão Poodle trầm mặc hai giây, mới mới vô cùng âm trầm trả lời: “Không thể vì một nữ nhân không yêu người mà được ăn cả ngã về không, không đáng giá.”

Đương nhiên không đáng giá, anh biết rõ mình sẽ táng gia bại sản, còn không chút chùn bước đi lên phía trước.

Lão Poodle lại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Các người mới quen biết hai ngày, ít nhất ba tháng sau mới có thể xác nhận đó có phải là tình yêu không.”

“Người muốn nói hai ngày đã xác nhận mình yêu một người, loại kết quả này vừa ngu xuẩn lại vừa không đúng hiện thực sao.” Cal bắt đầu ù tai, anh thật ra không biết mình đang nói gì, thử đem uống rượu hết, bất kể hương vị gì cũng không có.

Anh hình như thất tình?

Lão Poodle cái gì cũng không nói, ông chỉ đứng ở bên cạnh nhìn về phía cửa. Một chủ nhất phó, cứ như vậy chuyên chú nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ kia. Nhìn một lúc lâu, cũng không thấy có ai trở về. Cal một mồi lấy tay nắm nắm tóc, sau đó mờ mịt nói với không khí: “Tôi một mồi, muốn ngủ một lúc, đừng để ai đến quấy rầy.”

Lão Poodle hơi vui mừng gật đầu, ông cảm thấy cố chủ nhà mình rất nhanh có thể sống sót qua cái bệnh sốt cao này.

Cal hạ vai hướng phòng mình đi tới, đi được một nửa, lão Poodle trở mắt nhìn anh đi vào phòng nhỏ đặt hòm sắt. Lại nhìn thấy cố chủ nhà mình giống như bị bệnh mộng du, mở tủ sắt ra, sau đó lấy từ trong tủ áo ra một cái kèn vỡ nhét vào trong, hơn nữa ông còn nhìn thấy một góc váy rơi xuống được Cal nhét lại.

Đó là hòm sắt chứ không phải thùng rác.

Cal mặt không biểu cảm đi về phòng của mình, nhìn thấy cái giường quen thuộc kia, trong lúc nhất thời anh cảm thấy thiếu cái gì đó. Bên trên hấn nên có một cô gái nằm, mái tóc dài màu vàng, ánh mắt xanh thẳm và hai núm đồng tiền mơ hồ khi cô cười rộ lên. Anh đứng trước giường vài phút, giống như tên

ngốc, sau đó anh sờ chân, ở bên trên tìm được một sợi tóc màu vàng.

Sợi tóc giữa hai ngón tay không chút lương tâm sáng óng ánh, Cal phồng tay vứt đi, lui về sau một bước, dưới chân dẫm phải cái gì đó. Cúi đầu thì phát hiện là hải dương tinh, cái tảng đá hồng bị anh dẫm này phát ra ánh sáng làm người ta chán ghét, vừa xấu, vừa quý lại vô dụng.

Cal đá hải dương tinh sang một bên, sau đó cả người nằm trên giường, trên ga giường có hơi thờ quen thuộc, anh thử tùy ý vờ hơi thờ ở xung quanh lại. Bảng kế hoạch trong não lại bắt đầu lập ra, anh muốn bán đi một ít cổ phiếu, sau đó mua một ít cổ phiếu có thể tăng lên, anh muốn trang trí lại trang viên, mở ra một phòng luyện múa... Cái này mắc mớ gì đến anh chứ. Cal suy nghĩ trở lại quỹ đạo, xương ché tạo nhà anh còn không ít việc động lại, rồi thuyền thì sẽ giải quyết hết... Cô ấy vì sao lại thích mặt trắng nhỉ?

Cái cảm giác chưa sót kia nhanh chóng biến thành con lữ, từng chút từng chút một đâm lên chướng ngại vật, rốt cục đập vụn tầng băng lí trí của anh. Cal đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hai mắt anh đỏ bừng nhìn quanh bốn phía, sau khi xuống giường khom người nhặt lấy hải dương tinh, nắm chặt trong lòng bàn tay, độ cứng của kim cương như con dao sắc nhọn chĩa vào tim anh.

Cảm giác đau đớn không chịu được, biến thành thù hận, anh cũng không biết mình hận cái gì, dù sao anh không dễ chịu thì người khác cũng đừng hòng tốt.

Anh ra khỏi phòng, cả đầu đều là mùi máu tươi điên cuồng, tiên đao vạn quả cái tên mặt trắng kia, lại... Lại...

Cal đột nhiên phát hiện không đi xuống được, anh đá một cái làm đổ cái bàn, cái người phụ nữ kia lừa anh rất nhiều lần, cô ấy nên bị bắt vào tù... Không thể suy nghĩ tới hình ảnh kia, Cal lại hát một cái bình hoa cho hả giận, tùy tay lấy một bức tranh ra, đầu gối đá vào giữa bức tranh. Toàn bộ phòng giống như vừa trải qua một cơn bão, cuối cùng không có cái gì có thể hủy diệt, anh ném hải dương tinh xuống mặt đất sau đó đá vài cái.

Lão Poodle,...

Đây không phải phát sốt mà là nổi điên đi.

Sau đó ông nhìn thấy Cal như vừa làm xong việc mà ngồi lên trên cái ghế sofa duy nhất còn yên bình, buông đầu xuống, ánh mắt âm ngoan nhìn hải dương tinh trên mặt đất, phảng phất như cái tảng đá kia có thâm thù đại hận gì vậy.

Lặng im một lúc sau, cổ chủ của ông nhẹ giọng nói: “Người đi xem, cô ấy đi nơi nào?”

Lovejoy do dự hai giây, mới nhận mệnh đi ra ngoài, cũng không biết mấy thứ trong phòng này, công ty White Star Line có bắt bồi thường không. Chưa đi ra cửa, thanh âm Cal lại truyền đến, “Nếu... Nếu tôi nói nếu ba tháng sau câu hôn có ấy... sẽ đáp ứng chứ?”

Đây không phải là nổi điên nữa mà là tự sát.

Lão Poodle u buồn đập nghiêm mặt, cuối cùng cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài, ông quyết định sau khi rời thuyền sẽ về hưu, thế giới người trẻ tuổi ông già rồi không vào được nữa.

Cal ngồi ở giữa đống rác do anh tạo ra, trầm mặc không nói. Anh phát hiện mình căn bản không thể làm rõ tình cảm này là thế nào, thật giống như anh không hiểu được gì đã bắt gặp cái xương sườn còn thiếu của mình vậy, nhưng cái xương sườn này lại đánh anh bầm dập.

Anh có một buổi lễ đính hôn, mỗi người đều biết đến, nếu anh trực tiếp giải trừ hôn ước, anh biết mình sẽ triệt để xong đời. Vụ bê bối này có thể đuổi anh ra khỏi thượng tầng xã hội của nước Anh và nước Mỹ, chỉ là vì anh yêu một cô gái xuất thân thấp kém.

Loại hy sinh này quá lớn, mới hai ngày, anh thậm chí không xác định được đây là tình yêu.

Buông tha cảm giác này, cô ấy bước đi rồi, sẽ không trở về nhiều loạn sinh hoạt của anh. Cal lạnh lùng nhìn hải dương tinh, bất quá chỉ là một tảng đá thôi, sau này sẽ bán nó đi. Ngón tay run run lấy điều thuốc ra, Cal ngậm điều thuốc ở bên miệng, sương khói bắt đầu tràn ngập phòng.

Cảm giác cô đơn như axit ăn mòn anh, ngay cả ánh đèn cũng tối đi, Cal không có biểu cảm cần điều thuốc nỗ lực bỏ qua ảo giác này. Anh đã từng xuất hiện cảm giác này, ngẫu nhiên ở đêm khuya uống rượu trở về, lúc một người ngồi ở trong xe, cảm giác hư không như khói thuốc đột nhiên xuất hiện rồi biến mất. Nhưng là không có rõ ràng như hôm nay, không có kéo dài như vậy.

Anh cho rằng mình sẽ ngồi trong bóng đêm cả thế kỉ, thẳng đến khi tai ương ngập đầu đến, làm anh chết đuối, một thanh âm quen thuộc kéo anh trở về hiện thực. “Hi, Cal.” Khi cô ấy gọi tên anh, âm cuối luôn có cảm giác tăng lên cao, ôn nhu tiếp cận thâm tình.

Cal ngo ngắc ngẩng đầu, bóng tối trong mắt anh rút đi, anh nhìn thấy cô đi tới, cô tịch lui về sau, toàn bộ không gian sáng ngời lên.

Cô ấy nói cái gì? Cal phát hiện mình nghe không rõ ràng, cái này không phải điều quan trọng, cô ấy trở về là tốt rồi.

Cal thẳng đến nửa đêm mới yên tĩnh lại, anh thay đổi thân quần áo trở lại bên giường. Bác sĩ muốn cô nghỉ ngơi, hơn nữa phải tích cực điều trị, di chứng dinh dưỡng không đủ trong thời gian dài càng ngày càng nghiêm trọng. Cúi người lưu lại trên má người đang ngủ say một nụ hôn, tiếp đó anh xoay người đi ra ngoài, đầu óc vô cùng thanh tỉnh.

Nói cho Andrew âm mưu của công ty White Star Line, còn có để thuyền giảm tốc độ. Xem ra Emily còn nghĩ mình đang còn ở trên Olympic, cô không tin anh, cho rằng cái âm mưu kia sẽ biến thành sự thật, cho nên cô mới làm ra chuyện bí mật lại nguy hiểm này. Nói cho Andrew là không có khả năng,

xưởng chế tàu và công ty White Star Line có khúc mắc lợi ích không phải người ngoài có thể hiểu, nếu để một người như Andrew biết âm mưu đó, ông ta có khả năng sẽ tổ chức hành động này cho mọi người biết.

Cho dù có hủy diệt tiền đồ của mình, Andrew người kia cũng sẽ làm như vậy, bởi vì ông ta là một tên cổ hủ lại cố chấp.

Anh sẽ bảo bác sĩ nói với nhà thiết kế, Emily tinh thần không ổn định, cho nên sẽ suy nghĩ miên man. Cal tính toán biết mình đang làm gì, nỗ lực làm cho Emily bình tĩnh lại. Nếu thuyền giảm tốc có thể để cô an tâm, như vậy anh có phương pháp khác.

Anh trực tiếp bắt được giấc mộng của Ismay, cái tên đang buồn ngủ kia lay anh: “Cái gì? Người nói muốn bỏ một nửa số cổ phần kia?”

Cal trực tiếp nói: “Thời gian khác thì mặc kệ, ngày mười bốn thuyền phải giảm tốc.”

“Điều đó không có khả năng, Cal, người có biết RMS Titanic không thể giảm tốc.” Ismay bị bùng tỉnh, hần mặc áo ngủ đi qua đi lại trong phòng mặt nghiêm túc nói.

“Toàn bộ.” Cal không cùng hần cò kè mặc cả, lần đầu tiên anh làm một mối làm anh có lỗi lớn như vậy.

“Cái này không có lợi với người, người nếu có quá nhiều tiền thì thả xuống Đại Tây Dương đi.” Ismay tự nhận là hài hước chế nhạo anh một câu.

Lần đầu tiên phát hiện cái lão già này chít chít méo mó thật đáng ghét, Cal vốn ngay cả ngủ một giấc cũng chưa đủ, càng không có tính nhẫn nại chờ hần ta lái nhai tới sáng.” Toàn bộ cổ phiếu công ty White Star Line, thành giao, hoặc là không.”

“Người rất kỳ quái, tốt lắm, thành giao.” Ismay một chút do dự cũng không có, có thể cầm lại số cổ phần trong tay Cal, đây là lần đầu tiên.” Nếu không phải biết người không thích đàn ông, tôi nghĩ anh đang yêu tôi, cổ phần cứ cho tôi như vậy?”

Cal bị hần ghê tởm đến, vội vàng đi ra ngoài, “Tôi sẽ chú ý tới nơi dán thông báo, xem vận tốc con thuyền, đến lúc đó tôi sẽ gọi để người ta chuẩn bị chuyển nhượng.”

“Đương nhiên.” Ismay mặt tươi cười quái dị, hần kỳ quái lắm bầm lâu bầu, “Caledon Hockley điên rồi, quỷ keo kiệt cũng có một ngày tiêu tiền như vậy, thật sự là chuyện lạ.”

Chỉ để RMS Titanic giảm tốc độ? Đây chính là tâm huyết của hần, thuyền sẽ không giảm tốc, dù sao ở chỗ dán thông báo dán vận tốc bao nhiêu mà chẳng được.

Lúc Cal vừa thương lượng trở về, anh ngồi trong phòng, tựa vào bên giường dùng tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô gái trên giường, như là lễ vật mà cuộc đời ban tặng cho anh

Anh nhẫn nại đợi thật lâu, rốt cục nhìn thấy lông mi cô yên tĩnh rung động một chút, tiếp đó cô mở to mắt, đồng tử lục sắc mơ hồ hiện lên hình ảnh của anh.

“Sớm, Emily.”

Cal ôn nhu cười với cô, phảng phất như đây là lần đầu tiên họ gặp nhau.

Tác giả có chuyện muốn nói: Được rồi, “Ngoại truyện” tạm thời hoàn

Ngủ ngon, ngủ sớm một chút

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 43.1: Luyện múa

Hôm nay là ngày mười hai tháng tư, hành trình ngày thứ ba của RMS Titanic, trên đỉnh đầu tôi một đồng thứ loạn thất bát tao và bộ váy không hợp thân, ngồi ở gian phòng xa hoa của Caledon Hockley ăn bữa sáng

Dùng thìa múc một chút cái thứ lỏng lỏng ở trên mâm, nghe nói đây là cháo mạch, trước kia mấy quốc vương nước Anh cũng ăn cái thứ này, nghe qua thì biết là dinh dưỡng rất tốt. Còn chưa có xuống giường thì nữ phó nhìn tôi như hổ rình mồi, nếu không phải động tác của tôi nhanh thì đã bị cô ấy cò hét rồi. Quần áo rõ ràng là của Rose, lúc tôi mặc không thể không tiêu phí rất nhiều thời gian, để bộ váy có màu huân y thảo này mặc thoải mái hơn một chút.

Trên bàn chất một bộ đồ ăn bằng bạc tỏa ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, bên ngoài cửa sổ là đại tây dương, RMS Titanic đang còn liêu mạng đi trên biển. Cal mặc quần cổ đai và áo sơ mi, đáng vẻ như ở nhà, rất nhẹ nhàng ngồi ở phía đối diện tôi. Tôi không biết Rose chạy đi đâu, trường hợp này làm tôi nhớ tới cảnh lật bàn bữa RMS Titanic điện ảnh. Lúc xem phim bởi vì đứng ở lập trường của nam nữ chính, cho nên lúc anh uy hiếp nữ chính, tôi

hận không thể nhảy vào trong màn ảnh, bóp chết cái tên nam phụ đáng hận này.

Bây giờ tôi thật sự ở trong phim, vấn đề là tôi phát hiện mình không có biện pháp nào để bóp chết anh.

“Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ chú ý tới thói quen ăn uống của em, quy tắc lời thoại trước kia nhất định phải thay đổi. Mỗi ngày em ít nhất phải dùng bốn bữa, bữa sáng và trà chiều anh sẽ bảo người chuẩn bị tốt, anh sẽ bảo họ chuẩn bị, hơn nữa đốc thúc em ăn. Em có thể làm một số vận động vừa phải, nhưng anh không muốn em mệt nhọc quá độ, trước lúc bù đầy đủ dinh dưỡng em không thể làm vận động kịch liệt, tỷ như chạy tới chạy lui, hoặc là gọi tới gọi lui.” Cal bùng ly trà lên, anh thoát nhìn rất nhã nhặn, gương mặt sạch sẽ dưới ánh mặt trời thoát nhìn trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Tôi từ chối cho ý kiến với cái khẩu khí cao cao tại thượng, hơn nữa luôn mang theo tính mệnh lệnh không cho phép từ chối của anh. Tiếp tục dùng thìa khuấy chất lỏng trong bát, nghe nói là bữa sáng của quốc vương.

“Thuyền sẽ giảm tốc?” Tôi lại xác nhận, cái này rất quan trọng, quan trọng tới mức tôi mất ăn mất ngủ.

“Đương nhiên, ngày mười bốn tốc độ sẽ chậm như rùa bò.” Cal tươi cười đắc ý, nhưng tươi cười rất nhanh bị đáng vẻ ảo não thay thế, anh thấp giọng tự nói, “Đây là RMS Titanic, căn bản không có âm mưu tồn tại, thật sự là mua bán lỗ vốn.”

“Anh rất lợi hại.” Tôi rốt cục đưa cái đồng lòng lỏng kia lên miệng, sợ nhất là ăn phải mấy thứ giống như thế này, không muốn lãng phí đồ ăn dành nuốt xuống. Chúng tôi ở một bên tìm mọi cách mà không được gì, tuy rằng không biết Cal dùng biện pháp gì, nhưng anh có thể làm con thuyền giảm tốc vậy thì anh có quyền lợi trong vấn đề này.

Lại nỗ lực múc một thìa dính, tôi tình nguyện cắn cái bánh mì cứng như đá, cũng không muốn ăn cái bữa sáng dinh dưỡng này. Khi đưa mấy thứ này vào miệng, đột nhiên phát hiện Cal thể nhưng không có lên tiếng, không tiếp tục lải nhải muốn tôi đừng làm cái gì. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống cái ghế dựa này, anh ngồi đối diện tôi bắt đầu đọc bản nội quy hơn tám mươi điều, không có một phút nào miệng anh ngừng lại, đều là dùng để nói chuyện, ngược lại đồ ăn sáng không ăn bao nhiêu.

Nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện Cal bùng ly trà nhìn tôi, ánh mắt hơi đại ra, tôi yên lặng lấy cái thìa trong miệng ra, tiếp đó múc một thìa cháo đưa vào miệng. Anh ngẩn người một lúc, đột nhiên giống như bừng tỉnh, ánh mắt không được tự nhiên chuyển tới bên cạnh, tiếp đó uống một miệng trà hơi quái dị cười rộ lên, “Đương nhiên, đây là việc nhỏ, anh còn làm rất nhiều chuyện lợi hại nữa, tỷ như cuối năm anh sẽ đánh giá giá trị của một số công ty rồi thu mua chúng. Đúng rồi, anh còn có một công ty đường sắt, anh định mua thêm một công ty nữa, anh còn đầu tư vào một công ty tàu vận chuyển khách. Anh là cổ đông của công ty White Star Line, bọn họ đương nhiên phải nghe anh nói.”

À, tôi không mặn không nhạt nhìn anh lúc anh đến thời kì mãn kinh, vô cùng thích lải nhải. Tuy nhiên nếu RMS Titanic không chìm, số cổ phiếu anh sở hữu sẽ kiếm cho anh một số tiền không nhỏ.

Lải nhải xong Cal rốt cục tỉnh táo lại, mấy thứ đề tài này không thích hợp nói với nữ nhân, anh hơi xấu hổ cúi đầu uống cà phê. “Mấy ngày nay em có thể ở trong phòng anh, đợi đến khi rời thuyền anh sẽ an bài mọi thứ, em cũng không cần phiền não mấy chuyện này.”

Sau khi rời thuyền tôi mới cần phiền não, nếu có thể ở trên RMS Titanic làm vài ngày công, tích góp từng tí một thì tôi sẽ có tiền sinh hoạt để chi tiêu.

Về phần trăm điều quy củ đáng sợ của Cal, thôi thì để tình nhân tiếp theo đi, tôi thật sự là không có cách nào khác thuyết phục mình làm tình nhân của anh, anh chính là một người cuồng khổng chế, tôi rất sợ mấy người như thế.

Tuy lừa anh một vỏ, nhưng chỉ bằng việc anh là cổ đông của công ty White Star Line, thì càng phải trả giá nhiều trách nhiệm hơn tôi đi, ít nhất số cổ phiếu của anh không xuất huyết quá nhiều, tránh cho anh lâm vào khốn cảnh. Phải biết rằng tai nạn qua đi, người có quan hệ với công ty White Star Line khẳng định đều bị người ta kêu đánh.

Tôi lại dút một thìa cháo vào miệng, ngày mười bốn thuyền sẽ giảm tốc, như vậy lấy năng lực của thuyền trưởng thì con thuyền này có rất ít khả năng bị chìm. Tuy nhiên vì đề ngửa vạn nhất, tôi còn muốn đi tìm Andrew, hi vọng có thể nghe được ý tưởng của ông ấy. Lúc tỉnh lại thấy hình ảnh đặc tả của Cal syút chút nữa tôi đã đá một cước qua, anh có thói quen nhìn trộm người khác sao? Sau đó vị đại gia này còn dùng giọng điệu vô cùng nổi da gà, mềm nhẹ nói với tôi: “Thuyền sẽ giảm tốc, anh đã hoàn thành yêu cầu của em.”

Tôi mới ngủ có một buổi tối anh đã tìm Andrew, hơn nữa còn cùng Ismay khơi thông vấn đề giảm tốc sao?

Thật lợi hại, đây là cảm giác chân thật của tôi. Lần đầu tiên quen biết người này, vị thương nhân đứng ở trên đỉnh kim tự tháp này có bao nhiêu phách lực.

Tuy thuyền không chìm nữa, nhưng tôi vẫn phải rèn luyện thân thể, hệ thống khôi phục tứ chi. Tôi cũng không muốn lạc hậu quá xa, thời đại này là lúc vũ đạo lên ngôi. Người sáng lập Isadora, Wegman cấp đại sư, Nijinsky người kế thừa múa hiện đại, còn có đại sư Martha Graham mà tôi yêu thích. Mỗi lần nghĩ tới việc mình sống chung thời đại với họ, vì đặt nền móng cho múa hiện đại, thì kích động dưới đáy lòng lại bùng lên.

Rốt cục ăn xong bàn đồ ăn đáng sợ của vị quốc vương nào đó, tôi phát hiện Cal gần như chưa ăn cái gì cả, anh hình như cố ý ngồi ở đây nhìn chăm chăm tôi ăn cơm, giống như cái máy chống gian lận vậy. Hơn nữa nhìn đáng vẻ của anh, hình như cảm thấy tôi ăn không đủ nhiều, làm tôi hoài nghi mục đích của anh là muốn tôi ăn tới béo mập mới thôi.

Cơm nước xong tôi còn chưa nhìn thấy Rose, chẳng lẽ tối qua cô ấy và Cal nổi lên xung đột rồi bị ném xuống biển? Tôi ném cái ý nghĩ đáng sợ này sang một bên, nhằm chán ngồi ở ghế tựa nhìn Cal xử lí công việc. Anh cũng không mặc giống mấy lão thân sĩ cổ hủ, mà là áo khoác vắt lên trên ghế dựa, áo somi cởi mấy cái cúc ra, lộ ra lồng ngực xinh đẹp. Tay áo xắn lên trên, tay cầm bút, bắt đầu lật xem đồng giấy tờ trên bàn. Đèn bàn mở ra, tuy bàn ngày

không cần chút ánh sáng màu vàng này.

Tôi ngăn người nhìn sườn mặt của anh, phát hiện diện mạo của anh không quá đáng sợ như trước, dù sao anh cũng để con thuyền này giảm tốc.

Nhìn nhìn, đột nhiên phát hiện biểu cảm chuyên chú của anh hơi vặn vẹo, tuy anh vô cùng tập trung tinh thần, nhưng từ biểu cảm rất nhỏ trên mặt anh tôi có thể kết luận được điều này, tinh thần anh tan rã, hơn nữa ánh mắt bắt đầu không thể chuyên chú vào công việc.

Xem ra công tác so với cuộc sống phóng túng buồn tẻ hơn rất nhiều, còn không đến một cái giờ anh đã xem không được nữa. Phụ nữ đại chưa từng ăn khổ, ba anh so với anh nhất định chăm chỉ hơn nhiều.

Cal thử vài lần, cuối cùng đập bút xuống bàn cho hả giận, đương nhiên anh rất nhanh liền phát hiện hành động này thật thô lỗ, điều này làm cho anh nhanh chóng liếc tôi một cái, lo lắng tôi nhìn anh chê cười.

Mặt tôi không chút biểu cảm, tỏ vẻ đáng vẻ anh hung ác hơn tôi đã nhìn qua rồi, chút táo bạo ấy hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Ngồi ở chỗ này hơi nhàm chán, em không muốn làm cái gì sao?” Anh một lần nữa nhấc cái bút lên, kẹp ở giữa hai ngón tay nhấc bút, theo bản năng một người hút thuốc.

Tôi im lặng vài giây, mới thử gạt đầu, ngăn người nhìn anh như vậy thật sự rất nhàm chán.

“Em thích cái gì, anh sẽ cho người ta lấy đến.” Cal đổi cái dáng ngồi, thân thể ngửa ra sau hai chân gác chéo lên nhau, tươi cười thân thiết nói với tôi.

“Em muốn luyện múa.” Ngủ ngon giấc cơm nước xong, tôi cảm giác lực của thân thể lúc này không tệ, không muốn lãng phí thời gian ngồi hoang phế.

“Luyện múa? Không, anh sẽ bảo người giúp việc ấy sách tới, em có biết chữ không?” Cal trực tiếp phủ nhận lời nói của tôi, phảng phất như anh hỏi chỉ là lấy lệ, sau đó trực tiếp giúp tôi quyết định cách giải trí.

“Em nói không biết anh sẽ cho em luyện múa chứ?” Tôi nghi ngờ nhìn anh. Nếu anh nói phải, tôi sẽ lập tức quên sạch tiếng Anh tiếng Pháp và tiếng Trung, lập tức biến thành thất học.

“Anh có thể dạy em chữ, bằng không anh dạy em xem tranh, còn có thưởng thức âm nhạc.” Cal tự tin tràn đầy dùng bút chọc chọc công văn trên bàn, cũng không sợ đem trăm vạn chọc mất.

Dẫm nát bức tranh của Picasso thành vài khúc, tôi cũng không muốn anh dạy tôi xem tranh, còn có thưởng thức âm nhạc? Cái này không cần anh đến dạy.

Cho nên tôi lại thử cùng anh khơi thông, “Em sẽ không quấy rầy anh, em sẽ đến sân tàu luyện tập, anh có thể chuyên tâm công tác.”

“Trước học tập một ít từ ngữ cơ bản là được rồi, cái này có lợi với em.” Cal có tai như điếc, cái tật đáng sợ làm bầm lều bầu giúp người khác quyết định lại xuất hiện, “Rồi thuyền anh sẽ mời một lão sư, em cần học rất nhiều.”

Tôi nhấn nạt cùng anh khơi thông, “Em nghĩ nó không cần thiết, em sẽ quấy rầy đến anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 43.2: Luyện múa

“Hoặc là anh bảo người giúp việc làm đồ ăn cho em, em có muốn uống trà không?” Anh hỏi là hỏi như vậy, giây tiếp theo đã quyết định luôn, “Em sẽ thích.”

Bản lĩnh tự động che chắn cỡ nào khủng bố, tôi thử nói: “Em biết mình cần cái gì, anh không cần quyết định giúp em đâu.”

“Nếu không anh dạy em chơi cờ.”

Nếu có bản cờ thật tôi sẽ đập thẳng vào mặt anh, cái người này căn bản không hiểu tiếng người, cái gì không giống trong kế hoạch của mình thì không nghe. Tôi nhận mệnh, lười cùng anh trao đổi, có nữ nhân nào chịu đựng được người như anh chứ. Đau đầu lấy tay vuốt ve cái trán, tôi tiếp tục ngăn người thì hơn.

Có thể là do đáng vẻ suy sút của tôi rất rõ ràng, Cal hơi ngượng ngừng ngừng lại hành vi tự động của mình, anh thử sửa lại hành vi chọc văn kiện thành vẽ bậy vẽ bạ. Vẽ mấy đường thì quay lại liếc trộm tôi một cái, tôi bị anh nhìn tới mức lông tơ dựng ngược hết lên. Cái ánh mắt này khác hẳn so với lúc tôi lên đài biểu diễn, thật dính, cảm giác giống như nam nữ si tình mắc chứng hạm hực.

Anh không thể bình thường một chút sao?

Bị anh nhìn tới mức không chịu nổi nữa, tôi đứng lên, đi về phía cửa. Cái người đằng sau kia lập tức đứng lên, còn đề cao thanh âm chất vấn: “Em muốn đi đâu?”

Quả thực chính là quần áo nhà giam, cơ bản là tôi đi đâu anh đi đấy, thời đại này nam nhân nuôi tình nhân có cần lao lực như vậy không? Tôi gạt nhẹ khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, quay đầu nói với anh: “Em muốn đi toilet, anh có muốn đi theo không?”

Cal bị tôi nói lập tức nghẹn lời, động tác cứng ngắc ngồi lại trên ghế. Tôi tiếp tục đi về phía trước, còn có thể cảm nhận được tầm mắt đã hóa thành thực chất, dính hồ, giống như sợi tơ của nhện, thật đáng sợ.

Rất muốn có một cái bàn chải, cào toàn thân một lần, không biết có thể hay không hất văng tầm mắt kia đi.

Lúc đi đến phòng khách, ánh mặt trời rực rỡ từ bên ngoài tràn vào, biến thành một tấm thảm màu vàng. Tôi liếc về phía sau, Cal cũng không có theo kịp. Cũng đúng, nếu anh ngay cả đi toilet cũng đi theo cùng, tôi sẽ hoài nghi tâm lý anh biến thái.

Tự nhiên cởi giày ra, trực tiếp đi chân trần dẫm nên trên thảm làm bằng ánh mặt trời. Sau đó làm một vài động tác vận động, động tác rất chậm, nắm chắc bản thân hô hấp. Tôi nghe thấy được hô hấp của mình và tiếng sóng biển ngoài kia hòa hợp thành một thể, phui tay, hạ thấp lưng. Phảng phất như trở lại khóa huấn luyện hồi nhỏ, cẩn thận tí mỉ, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp rất nhỏ và tiếng xương cốt vang lên.

Tôi đối mặt với biển cả, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên gương mặt, ánh mắt và môi của tôi ảm áp. Mồ hôi từ trên trán chảy xuống cằm, tôi thờ ơ chuyển trọng tâm sang chân bên phải, lưng duỗi thân, tự nhiên hô hấp, chân trái hướng về phía trước nâng lên, làn váy màu Huân Y Thảo chảy xuống từ trên chân tôi, giống như những bông hoa đang bay xuống.

Chân trái đạt tới mức tận cùng, mũi chân chân phải cũng kiễng lên, cơ bắp cánh tay thả lỏng về phía trên và chân trái nâng lên. Đây là một động tác múa rất đẹp, làn váy rộng rãi theo động tác mà biến thành hình bông hoa, giống như đóa hoa nở rộ.

Tôi không thích động tác quá mức mềm mại, mềm mại chỉ là bên ngoài, lực lượng cứng cỏi mới là thứ mà tôi theo đuổi.

Giữa đầu nhìn ngón tay, tôi chậm rãi thu hồi động tác, chân trái một lần nữa trở lại trên mặt. Sau đó thả lỏng hô hấp, định nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục. Kết quả tầm mắt nhìn thấy một người đứng bên cạnh, lau mồ hôi trên trán, tôi quay đầu nhìn thấy Cal đứng tựa ở trên cạnh cửa, anh cắn môi dưới, dùng ánh mắt hít thở không thông nhìn chằm chằm tôi.

Nói thật, bị một người đàn ông mới quen biết hai ba ngày nhìn, tôi chỉ cảm thấy kinh sợ.

Ánh mắt anh mang theo bệnh trạng cố chấp, mà tôi căn bản không biết cái cảm giác cố chấp kì quái kia là như thế nào, nó giống như nhà giam làm người ta có cảm giác muốn chạy trốn khỏi nó.

Lấy tay vuốt nếp nhăn trên váy, phòng chừng Rose sẽ không muốn tôi mặc váy, tôi cũng không định luyện tập dưới ánh mắt thâm trầm của Cal, quý mới biết anh nhìn tôi lộ đuôi rồi nghĩ mấy cái thứ gì nữa.

“Đây là múa hiện đại mà em nói?” Cal cũng không có đi tới, mà là tựa vào cạnh cửa, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi tôi.

“Mấy động tác này cải biên từ múa ballet.” Múa hiện đại vốn là một số động tác lấy từ múa ballet, Isadora cởi bỏ giày múa ballet, từ đây cuộc cách mạng trong vũ đạo mở ra.

“Cái này không phải là múa ballet, em không có đi giày múa, hơn nữa em thoát nhìn rất nhẹ nhàng.” Cal đã không tiếp thụ được câu trả lời của tôi, anh đi lên sân khấu, ngồi lên trên ghế mây, lấy tay kéo lá cây cọ xuống.

Thật không biết cái cây này đặc tội anh lúc nào. Tôi cảm thấy nếu mình giải thích ý nghĩa của múa hiện đại với anh, anh chắc sẽ không có hứng thú, mấy cái như tự do, giấc mộng, tín ngưỡng linh tính không giống như tiền bạc làm người ta thích. Cuối cùng tôi còn bảo thủ nói với anh, “Múa hiện đại khác với múa ballet, nó không quá theo đuổi kĩ thuật mà là cảm giác tự thân. So với nhịp điệu, nó cần nhất chính là cảm thụ nội tâm riêng của từng người.”

“Cảm thụ nội tâm?” Cal quả nhiên biểu cảm cái này là cái gì, đương nhiên anh rất nhanh thu lại cái biểu cảm khinh bỉ này. “Cái cảm thụ gì cũng có thể?”

Tôi không cần phí thời gian giúp một người học thương thức vũ đạo, “Phần nộ, tuyệt vọng, đau thương, vui sướng, hận hoặc là yêu. Tất cả, chỉ cần anh có, đều có thể biến thành vũ đạo.”

“Nghe qua...” Cal biểu cảm quái dị như nghe thấy vu thuật, hơi không cho là đúng nói, “Nghe qua thật thần kỳ, ha.”

Cái khẩu khí trào phúng này, khuôn mặt tươi cười kì quái này, cứ việc nói thẳng anh khinh thường diễn viễn diễn “Xiếc ảo thuật” sẽ chết sao?

“Như vậy em có thể biểu diễn tình yêu không?” Cal đột nhiên nhin không được hỏi, anh hô hấp hơi khản trương, tiếp đó cường điệu vấn đề của mình, “Nếu em yêu một người đàn ông em sẽ biểu diễn như thế nào?”

Biểu diễn như thế nào? Tôi nhin không được suy tư, cái cảm giác này tôi chỉ học tập từ người khác, bởi vì tôi chưa từng động tâm với bất cứ người đàn ông nào. Tôi thử thay đổi cảm xúc, ánh mắt nhìn Cal... Nhìn ban ngày tôi phát hiện mình căn bản không thể nào nhập diễn, đành phải đem ánh mắt nhìn về phía sau lưng anh, sau đó chậm rãi tìm kiếm cảm tình này.

Động tác phối hợp hô hấp biến thành bản năng của tôi, tôi từng bước từng bước đi về phía trước, thay đổi hình dáng vận động thân thể của mình, cuối cùng hòa thành một thể với ánh sáng sau lưng. Nếu tôi muốn biểu diễn mình yêu một người đàn ông, như vậy ánh mắt tôi sẽ trở nên thâm tình, ngón tay tôi so với nước còn mềm mại hơn, bước chân tôi kiên định đi về phía anh.

Cal đứng lên, hình như muốn nghênh đón tôi, ánh mắt anh bức thiết làm tôi cảm thấy đoạn đường này đi thật lâu, làm cho anh đứng đợi hàng vạn năm biến thành hóa thạch.

Anh đưa tay ra, vuốt gương mặt tôi, đáy mắt si mê rõ ràng có thể thấy được, thậm chí tôi có ảo giác, người múa là anh chứ không phải tôi. Sau đó mặt anh chậm rãi gần hơn, tiếng hít thở tăng thêm, mắt khép hờ, trên mặt đất cái bóng của hai chúng tôi kề sát nhau.

Một cái hôn... Một cái còn không kịp chạm vào môi tôi, cứ như vậy bị tôi dùng tay giữ lại, Cal đột nhiên tỉnh lại, mặt anh bị tay tôi giữ lại, hơi biến hình, anh ủy khuất nói: “Em đã đáp ứng anh.”

Một đại nam nhân, xin nhờ không cần dùng khẩu khí làm nũng này nói chuyện với tôi? Tôi thật sự không có thói quen.

“Thật có lỗi, em chưa chuẩn bị tốt.” Tôi cũng không muốn hôn môi với một người đàn ông quen biết chưa được ba ngày, rất không vệ sinh.

“Em sẽ không gạt anh nữa chứ.” Cal cảnh giác đa nghi lại xuất hiện.

“Sẽ không...” Mới là lạ. Tôi âm hiểm tính toán trong lòng, nếu để cho anh biết sau khi rời thuyền tôi sẽ chạy, có lẽ anh sẽ đánh gãy chân tôi.

“Em tốt nhất không nên đùa giỡn anh.” Cal thanh âm trầm thấp, đáng vẻ thẹn quá hóa giận.

“Đương nhiên.” Tôi dường như không có việc gì trả lời có lẽ, nhìn về mặt không tính toán gì của anh, thật muốn ấn huyết Thái Dương, một đại nam nhân chít chít méo mó nhiều như vậy, anh không phải sinh nhằm giới tính chứ. Tôi chợt dùng tay giữ chặt cằm anh, tay kia thì vươn đến cả vạt trên cổ anh, hung hăng kéo đầu anh thấp xuống, sau đó tay xoay mặt anh đi, một cái hôn cứ như vậy chạm vào sườn mặt anh. Hôn xong dùng tay đẩy anh ra, nhìn xuống xúc động muốn lau miệng, nhũn mỳ nói: “Tốt lắm, anh đừng náo loạn.”

Cal lẳng lẳng vuốt mặt mình, hình như không biết chuyện gì vừa xảy ra, cái đáng vẻ ngốc nghếch này nếu bị ai đó nhìn thấy, còn tưởng tôi phi lễ anh.

Xoay người liền đi vào bên trong, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của anh, thanh âm đó như ánh mai buổi sáng, còn pha thêm chút ôn nhu, “Nếu em muốn luyện múa... Kia luyện cho anh xem.”

Tôi cho rằng mình nghe lầm, buổi sáng không phải anh muốn nhét vào đầu tôi mấy thứ như thương thức tranh và âm nhạc sao? Nhanh như vậy liền thay đổi chú ý?

Bước chân dừng lại, tôi quay nửa đầu nhìn về phía anh, ánh mặt trời bao phủ lấy chúng tôi, trong nháy mắt đó tôi có cảm giác mình lạc vào trong đồng tử màu hổ phách ấy, giống như thấy cảm tình còn trong suốt hơn ánh mặt trời.

Tìm kì quái đập nhanh hơn, sau đó tôi nghe thấy thanh âm mình trả lời: “Được.”

Ánh mặt trời lặng im, kéo dài dưới chân chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tình yêu

Cal lại chạy trở về phòng tiếp tục công việc, tôi vẫn ngồi ở trên ghế sofa gần người. Chính xác mà nói thì sau khi anh theo tôi luyện múa, sau đó kéo tôi về phòng, sau khi biết tôi biết tiếng pháp thì đưa cho tôi một cuốn tiểu thuyết, bảo tôi ngồi ở trước mặt anh giết thời gian.

Nếu luôn ngồi cạnh người này, tôi tình nguyện ra khỏi phòng ở khu B này, ra sàn tàu khoang hạng ba phơi nắng. Tôi lười biếng lật một trang giấy, Cal ở bên cạnh mắng cấp dưới đáng thương xử lí tài liệu không tốt. Thường thường sẽ nghe được một câu anh thấp giọng mắng “Tôi muốn đuổi cái tên ngu ngốc giống luật sư England kia” hoặc là “Cái tên kia có biết làm việc hay không, lỗ mắng ngu ngốc chỉ biết uống rượu”.

Nhân viên công tác kiểm ăn dưới trướng của anh thật vất vả, không biết họ làm sao chịu đựng được vị cô chủ vừa soi mói vừa nham hiểm này chứ?

Có rất nhiều lúc tôi không chú ý Cal sẽ trộm liếc tôi một cái, tôi tận lực bỏ qua ánh mắt này, bởi vì tầm mắt của anh làm tôi nhớ tới lúc mình nhìn thấy đồng tài sản ở Grandet. Đương nhiên ánh mắt anh nhìn không chết lặng, mà giống như mấy cái xúc tua lạnh lẽo bám lên người. Tôi vẫn duy trì bề ngoài bình tĩnh, sau đó tính toán lúc anh không nhìn chằm chằm cô có thể đi tìm Andrew. Tuy tốc độ con thuyền có giảm đi, nhưng để ngừa vạn nhất, nhưng vẫn hi vọng ông ấy có thể liên hệ với con thuyền khác ở phụ cận, không nhất định phải theo sát phía sau RMS Titanic, nhưng ít nhất phải giữ khoảng cách một giờ có thể đuổi theo.

Thật vất vả chờ đến bữa trưa, Cal xử lý tốt một phần văn kiện rồi cho vào trong hòm sắt, còn có một phần đưa cho lão Poodle, hình như là sai ông ta gửi qua fax. Phục vụ mang một bộ bàn ăn đến, bắt đầu bố trí com trưa.

Cầm khăn ăn dài nửa thước, khăn trải bàn trên bàn com có thêu ren, tôi nỗ lực suy nghĩ cuộc sống của mấy người thuộc thế giới thượng lưu. Đây là thế giới mà người giàu luôn mang theo tôi tới bên người, từng người giúp việc đều nâng khay đựng thức ăn lên, tất cả đều còn nóng, giày và quần áo không nhiễm chút bụi, niên đại này bữa tôi có hơn hai mươi món.

Com trưa không có khoa trương như vậy, cũng chỉ có bảy tám món. Nghe nói nữ nhân ăn xong com trưa còn chờ bữa trà chiều, còn đổi quần áo đi đến tiệc xã giao, sau đó bảy tám giờ còn lo lắng xem nên mặc bộ quần áo nào để đi dự tiệc.

Nghe qua, cuộc sống của mấy người có tiền thật nhàm chán, mỗi ngày chỉ lo lắng hai chuyện là ăn và mặc.

Tôi chọc cá thịt trong mâm, nghĩ buổi chiều còn một bữa trà chiều liền cảm thấy no. Cho dù tôi cũng muốn bù đắp lại số dinh dưỡng mà cơ thể đang thiếu, cũng không hy vọng bồi bổ điên cuồng như vậy. Điều đó không có ưu việt gì với đáp nặn cơ thể tôi cả, tôi lúc nào cũng chú ý biến hóa của cơ thể, nhiều mỡ sẽ làm cơ thể của tôi xấu đi.

Cal muốn nói lại thôi với lễ nghi bàn ăn của tôi, vô luận là ngồi không có ghế dựa, tư thế ăn không cúi đầu, hay là cách dùng dao nĩa khăn ăn đều không có cái gì để soi mói.

“Ai em cái này?” Cal rót cho mình một ly rượu, so với việc để người khác rót hộ, anh càng thích cảm giác cầm bình rót số lượng rượu mình cần hơn.

“Một người bạn nước Anh.” Tôi hồi tưởng một chút, mới nhẹ nhàng băng quơ trả lời. Là một người vũ sĩ, lúc tôi đến nước Anh hẳn tiếp đãi tôi, bởi vì tổ tiên là quý tộc nước Anh, cho nên vị vũ sĩ kia có nghiên cứu qua về cái này.

“Bạn gì?” Cal vừa mới thoải mái liền bắt đầu buộc chặt, biểu cảm thậm chí còn mang theo chút khó coi hung ác.

Bạn là bạn, còn có thể có bạn gì nữa?

“Nam nữ?” Cal không đợi tôi trả lời, lại tự động khí thế bức người hỏi tiếp.

Anh nghĩ mình là Holmes sao? Đây là phim tình cảm hay là phim trinh thám vậy.

“Về sau đoạn tuyệt quan hệ với người ‘bạn’ này đi, em cũng sẽ không vì cuộc sống mà có quan hệ với hắn... Bọn họ?” Anh hơi chân chờ sửa số lẻ thành số nhiều, hơn nữa sửa đặc biệt khó khăn, giống như điều này quan trọng như tính mạng của anh vậy.

Con đường tới não của anh luôn làm tôi khó đoán, chẳng lẽ là do chúng tôi có khoảng cách một trăm năm thời gian sao? “Lão nhân” này trong lòng sẽ không tự động nào bỏ một đoạn bí sử đáng thương nào đó cho tôi đi.

Tôi nhẫn nại chờ dài, dù sao xuống thuyền cũng không gặp lại nữa, nhưng vài ngày thì tôi vẫn chờ được.

“Còn có, giải trừ hôn ước.” Cal đột nhiên thốt ra, anh vừa nói ra miệng mới phát hiện bản thân mình quá cấp thiết với vấn đề này, môi mất tự nhiên xụ xuống, ánh mắt hơi lóe. Đương nhiên chút phản ứng chột dạ này chỉ có một giây thôi, rất nhanh anh liền khôi phục dáng vẻ thương nhân tình anh đang ngồi trước bàn đàm phán, cảm hơi hơi nâng lên, mặt kiêu căng nhìn tôi.

Giải trừ hôn ước? Tôi mờ mịt nhìn anh, hôn ước gì?

Có thể là anh hiểu lầm tôi chưa trả lời, Cal vốn đang ần nhẫn lại bắt đầu bồn chồn không yên, khóe mắt anh rủ xuống, ánh mắt lạnh lùng vô cùng, ngón tay đặt ở trên bàn com, nói với tôi: “Emily, anh không muốn em nhìn thấy một mặt không lễ phép của anh, nhưng nó không có nghĩa là anh rất ôn hòa, em còn thích cái tên mặt trắng kia sao?”

... Mặt trắng? Rốt cuộc tôi cũng liên tưởng từ này với Jack.

Lúc này tôi tương đối yêu thuyền trưởng Depp, với Jack chỉ là chỉ là tình cảm thời thiếu nữ ôm ấp với thần tượng mà thôi, yêu thật sự thì chưa từng có. Nhìn Cal nghiêm túc nhìn tôi như vậy, đầu óc mới tự động đưa mấy lời của anh liên kết lại với nhau, hình như tôi lôi kéo Jack làm lá chắn, còn nói tôi với hắn có hôn ước nữa.

Vốn muốn lác đầu, nhưng lại lo lắng Cal không tin, dù sao hôm qua mới tuyên bố chúng tôi muốn kết hôn, hôm nay liền lập tức nói không có tình cảm thì rất không đáng tin.

Ngón tay Cal vốn đang thả lỏng lại nắm chặt lại, khăn trải bàn đáng thương bị anh vò nát, tôi đã tập trung tinh thần, chuẩn bị trước khi anh lật bàn thì nhắc đĩa đồ ăn lên. Anh rút cục đề nên lửa giận hiện lên rõ ràng trên mặt xuống, ngón tay cũng miễn cưỡng thả ra, nhưng gân xanh trên mu bàn tay lại vẫn rõ ràng như trước.

Tôi cảm thấy mình vẫn nên suy xét một khoảng thời gian nữa, sau khi làm bộ đã suy xét xong, mới nghiêm cẩn nhìn mặt Cal, chậm rãi lác đầu, nói với anh: “Không, em không có yêu anh ấy.”

Bởi vì tầm mắt dừng ở trên mặt anh, hơn nữa trước kia từng có một khóa huấn luyện biểu cảm này, cho nên tôi rất nhanh có thể thấy được quá trình anh

thả lỏng cơ bắp, ánh mắt anh một lần nữa sáng lên, khóe mắt nâng lên, trạng thái vui mừng từ trong lòng thay thế cho tối tăm, tức giận.

Tôi không tự giác nắm chặt nữa trong tay, lực đạo thay đổi theo cảm xúc của anh. Tôi không biết mình có thể ảnh hưởng lớn tới anh như vậy, giống như tôi có thể kéo anh thoát khỏi cảm giác rơi từ trên không trung.

Đương nhiên loại vui sướng này anh không biểu hiện ra bên ngoài, hơn nữa cảm xúc đã nghi lại kéo đến, anh không tin nói: “Hai người không phải định kết hôn sau khi xuống thuyền sao?”

“Anh và Rose cũng chẳng phải xuống thuyền rồi kết hôn sao.” Tôi trả lời lại một cách mỉa mai, rũ mắt xử lý cá thịt trong đĩa, lười nghiên cứu bệnh trạng bệnh thần kinh thời kì cuối.

“Chỉ là đính hôn.” Cal vội vàng giải thích, tốc độ nhanh tới mức làm người khác lo lắng anh sẽ cắn phải lưỡi của mình.

“Anh có yêu cô ấy không?” Tôi tự nhiên nắm giữ đề tài, ít nhất phải lừa cho xong bữa ăn này, tôi cũng không muốn anh nói ra mấy đề tài làm tôi nuốt không trôi.

“Yêu cô ấy?” Cal kỳ quái lặp lại vấn đề này, sau đó anh bắt đầu im lặng, biểu cảm hơi đại ra, mê man, cảm giác mê man này rất nhạt. Mặt anh không biểu cảm nói: “Không, trước khi gặp được tình yêu chân chính của mình, cô ấy coi như đáng yêu. Nhưng yêu một người giống như *, em có thể cảm nhận được cảm giác máu sôi trào lên làm đầu óc lúc nào cũng hưng phấn, máu cũng bắt đầu đau đớn, cuối cùng nó sẽ đi đến lòng ngực em.”

Ngữ khí của anh rất bình thản, ngay cả ánh mắt cũng không có tình cảm, cả người được bao phủ bởi một tầng áo giáp thân sĩ thượng lưu, phảng phất như anh là một người học sinh mới, cảm xúc không chút phập phồng.

Lực chú ý của tôi bị anh kéo qua, loại thuyết minh này tôi đã từng thấy qua bởi một người múa rất giỏi biểu diễn, bình thản như nước kể rõ tình cảm trong trái tim mình. Bởi vì có lực lượng nào đó giam cầm tình cảm lại, cho nên bên ngoài lại được ngụy trang bởi một tầng áo hoàn mỹ không sút mẻ, chỉ có thể mặt không biểu cảm nói không ngừng.

“Sau đó cả xương cốt đau, ánh mắt đau, tóc cũng đau...” Anh nói xong thì chính anh cũng cảm thấy buồn cười, rất nhanh thì kết thúc câu nói làm nhảm không hiểu gì của mình, hơn nữa ánh mắt bình tĩnh ngược lên, cuối cùng ánh mắt lưu lại ở trên gương mặt tôi, “Chỉ có nhìn người đó, mới có thể giảm bớt cái cảm giác này.”

Tôi đột nhiên không thể thừa nhận ánh mắt của anh, đặc biệt khi vừa rồi anh còn nói một đoạn dài những câu chỉ có bệnh nhân tâm thần mới nói, đặt bộ đồ ăn trên tay xuống mâm, tỏ vẻ có thể thu bản, sau đó tôi rời khỏi chỗ ngồi. Cal nhìn chăm chăm nơi tôi ngồi, cho dù tôi rời đi ánh mắt anh cũng không rời, giống như nhìn chăm chăm một hư ảnh nữ lệ không tồn tại.

Tôi đi đến bên người anh, đi được một đoạn rồi quay đầu, nhìn thấy anh vẫn duy trì cái tư thế cứng ngắc kia, bóng lưng thẳng thắn, thoạt nhìn có cảm giác rất cô độc. Tôi đột nhiên có xúc động muốn xoay người trở về, kéo anh ra khỏi nơi đó. Đương nhiên anh cũng không phải không động đậy, một lúc sau anh cầm lấy ly rượu, động tác rất quen uống một ngụm, cái động tác kia phá hủy hoàn toàn không khí u buồn vừa rồi không còn một mảnh.

Tôi giật giật khóe miệng, tôi không có chút yêu thích nào đối với rượu và thuốc, không thể hiểu được tại sao có người lại thích mấy thứ đồ tàn phá cơ thể như vậy, nếu Caledon Hockley mà là bạn trai thật của tôi, nhìn thấy anh hút thuốc một lần tôi sẽ nhéo anh một cái, nhìn anh uống quá một ngụm rượu liền nhăn đầu anh xuống nước bắt anh sửa lại, sao có thể dễ dàng tha thứ cho người nhà phá hủy thân thể như vậy.

Cal uống rượu xong, đưa lưng về phía tôi nói: “Anh phải tận mắt nhìn thấy em giải trừ hôn ước, Emily.”

Tôi tạm dừng một chút, mới nói: “Tùy anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Vẽ tranh

Sau đó tình huống liền biến thành thứ gì đó quỷ dị nói không nên lời, không ai có thể tưởng tượng được tôi, Jack, Rose, hơn nữa Cal bốn người ngồi trong phòng khách xa hoa ở khoang thượng đẳng, cảnh tượng hai mặt nhìn nhau hơn nữa không có lời nào để nói.

Tôi rất cuộc biết Rose chạy đi đâu, cô ấy và Jack đến sân tàu tán gẫu nhân sinh lí tưởng, còn có nghệ thuật tranh ảnh và cả những nói có thể du lịch, không biết có phải phải ảo giác hay không, Cal và Rose gần như là xé rách da mặt. Tôi nhớ lại tình tiết trong phim, lúc bọn họ xé rách da mặt không phải là thuyền sắp chìm sao, bây giờ thuyền mới xuất phát hai ngày đã sắp không xong rồi?

Cal ngồi ở bên người tôi, anh thay đổi bộ tây trang màu thẫm, tay đặt lên trên tay cầm của ghế dựa, dưới ánh mặt trời nhìn có vẻ càng thêm sáng rực rỡ. Về mặt anh không cho là đúng lười biếng, đặc biệt là lúc nhìn thấy Jack mặc bộ quần áo nhìn như lao công nhạt rác, còn kéo khóe miệng xuống, thái độ trào phúng rõ ràng, làm cho người ta không hề có cảm giác thích thú.

Đôi mắt trong suốt màu lam của Jack chuyển động một chút, tầm mắt từ trên người Cal chuyển sang người tôi, biểu cảm kia như muốn hỏi, hai người lại làm sao vậy?

Rose lớn mật tức giận nhìn Cal, cô ấy nhìn Cal mang theo cảm giác vớ vẩn và dò hỏi, một chút sắc mặt tốt cũng không cho. Cũng đúng, nhìn thấy vị hôn phu của mình nuôi tình nhân ngay ở trong phòng, hơn nữa bây giờ còn mang theo bên người, làm như một đôi tình nhân sau khi rời thuyền sẽ đính hôn, thiếp mời đều phát hơn năm trăm tấm rồi bây giờ mà thu hồi chẳng khác nào tự giết mình cả.

Cho dù không có quan hệ tình yêu, mắt mặt cũng làm cho người ta .tức giận như vậy

Trong nháy mắt tôi có cảm giác muốn cửi bái, cái kịch trường hoang đường này bao giờ mới đánh chữ END đây.

“Cho nên... Giải trừ hôn ước?” Jack rốt cục nhìn không được đánh vỡ không khí nguy hiểm như đứng trên mặt băng mỏng này, trên đầu gối hần còn chưa kịp thu hồi bản thảo, trên ngón tay còn vương bột than, lúc hỏi còn dùng tay cọ xát vào quần vớ, đây là động tác nhỏ mang tính thỏa hiệp.

Có khả năng tâm trạng của Jack cũng giống tôi lúc này, việc này sao còn chưa kết thúc chứ.

Rose ngồi ở ghế tựa bên cạnh Jack, cô ấy đoan trang mà nghiêm túc, phảng phất như chúng tôi đang thảo luận hướng đi của địa cầu trong hai mươi năm tới.

Tôi tốc chiến tốc thắng lạnh mặt nói: “Đúng, giải trừ hôn ước.” Vẫn là nhanh chóng kết thúc trò khôi hài này đi, dù sao thuyền không chìm, tôi cũng có rất nhiều thời gian và phương pháp để sau khi rời thuyền mà không bị ai phát hiện, về phần Cal còn ở trên thuyền thì tôi cũng chịu, dù sao tôi cũng không phải tuyên thủ chạy marathon cũng không thể chạy loạn khắp nơi được, anh đuổi theo không tha, cho dù chết cũng không nhận thua.

“Ha...” Jack nhìn không được muốn bật cười, lúc hần diễn trò quá độ cũng không giống như diễn viên chuyên nghiệp, cũng không kịp ngăn nụ cười lại. Đường nhiên hần rất nhanh liền đình chỉ, quai hàm mở rộng ra, giống như một con ếch muốn cười mà không cười được.

“Ừ, anh biết anh không thể cho em hạnh phúc, nếu em muốn giải trừ hai chúng ta... Hôn ước.” Jack nhìn không được nhìn Rose liếc mắt một cái, hình như lo lắng cô ấy hiểu lầm, miệng hàm hồ đem hôn ước nói ra, sau đó nói rõ ràng: “Anh đồng ý, chúng ta lập tức giải trừ, từ nay về sau chúng ta không có một chút quan hệ nào.”

Không khí thật xấu hổ, quá trình cũng rất tùy tiện. Tôi cảm thấy nếu đây là vũ đài, chúng tôi đều là người mới không chút kinh nghiệm, đi ra chỉ để làm trò thôi.

Cal cảnh giác nhìn tôi và Jack hồ động, không có một phút nào anh trầm tĩnh lại, hình như lo lắng chúng tôi tro tàn lại cháy.

Tôi gạt đầu, sau đó thì không mở miệng nói chuyện. Jack cũng cảm thấy mình đã hoàn thành định mức công việc, cũng không muốn vắt óc nghĩ lời kịch, không khí xung quanh lại bắt đầu đi vào hướng quỷ dị.

Cal đợi một lúc, mới không vừa lòng hỏi: “Cứ như vậy?”

Bằng không anh còn muốn như thế nào nữa?

Có phải anh muốn tôi đứng đây múa cùng Jack một đoạn múa cổ điển, anh mới vừa lòng đúng không.

“Hai người quen nhau như thế nào?” Cal đột nhiên cảm thấy chúng tôi rất tùy tiện, ngược lại không có cảm giác chân thật, anh bắt đầu đa nghi mà thăm vấn chúng tôi.

“Ha...” Jack hơi mất tự nhiên liếc tôi một cái, hình như muốn thông đồng đáp án với tôi.

Đều đứng đối mặt với nhau rồi thì thông đồng kiểu gì? Tôi lạnh nhạt nói: “Chỉ phúc vi hôn, tôi và anh ấy là thanh mai trúc mã, chúng tôi đi ra sinh ở Wisconsin. Cha anh ấy và cha tôi là nhân viên tạp vụ, lúc chúng tôi còn chưa sinh ra mẹ tôi nói nếu không đồng tính thì sẽ cho chúng tôi kết hôn. Chúng tôi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, nơi đó mùa đông rất mỹ lệ, cũng rất dài, giống như băng thiên địa tuyết, đến mùa đông ngoại trừ săn lộc cũng chỉ có thể đập băng...” Tôi tạm dừng một chút, thoát nhìn giống như là ở nhớ lại thời thơ ấu.

Jack nghe được chuyện quen thuộc, vô cùng tự nhiên tiếp lời tôi nói, “Câu cá, đập một cái hồ, chuẩn bị tốt củi lửa buổi tối còn có thể nướng cá.”

Tôi ở một bên gạt đầu, sau đó hai chúng tôi nhất trí đồng bộ nói về một vài thứ ở Wisconsin, có vẻ rất quen còn đặc biệt có sức thuyết phục.

Cal vốn rất nhẫn nại nghe chúng tôi nói chuyện, nhưng khi chúng tôi càng nói càng hăng say, từ hồ Wisconsin đến sông Mississippi, lại từ con sông nói đến cá mới bắt được, còn chưa có nói tới đoạn nấu cá lên ăn như thế nào thì anh đã không chịu nổi. Mắt tròn ngược, hung ác trừng mắt liếc nhìn Jack một cái, trừng tới mức Jack bắt đầu đờ tay đầu hàng, tỏ vẻ mình không muốn cùng anh đánh nhau. Sau đó Cal da mặt dày trực tiếp vòng tay qua bả vai tôi, ngón tay anh hơi mát, xuyên qua lớp áo cảm nhận được độ ẩm.

Rose cuối cùng liếc mắt một cái rồi quay đi, qua trận hỗn loạn tối qua, Caledon Hockley ở trong lòng cô ấy biến thành công tử hoa tâm hoang đường, hoặc là hung ác bạo lực cuồng thích đánh nhau. Cô ấy thấy Cal trực tiếp ôm tôi, ánh mắt hơi kì quái không thể tin được, hình như cảm thấy động tác này quá lớn mật.

Ánh mắt Jack nhìn Cal cũng không thích hợp, dù sao ở trước mặt vị hôn thê, thoải mái ôm một cái nữ nhân, dùng khí không biết xấu hổ này thật hiếm

thấy.

“Dawson tiên sinh, nghe nói anh là một nghệ thuật gia?” Cal tươi cười vô cùng lịch sự, trên mặt treo cái mặt nạ xã giao, tay dùng lực kéo bờ vai tôi, liều mạng muốn ấn tôi vào trong lòng anh.

“Nghệ thuật gia? Không, tôi chỉ thích vẽ tranh.” Jack bị nói đến mức ngưng ngừng, hần vô tội ôm bản thảo phác họa nhìn Cal, trong ánh mắt đề nén không được ý cười. Tôi dám khẳng định hần nhất định đang cười Cal, bởi vì vô luận Cal dùng lực lớn thế nào tôi cũng không ngã vào lòng anh, tư thế bây giờ của tôi là ngồi thẳng tắp hai chân chạm đất.

Nếu có người nhìn từ xa sẽ thấy Cal gần như là dán lên người tôi.

“Anh đến nước Mĩ làm gì? Có phòng ở hay tiền gửi ngân hàng hay không?” Cal cuối cùng không thể không buông tha cho kế hoạch ấn tôi vào lòng anh, vốn anh muốn học tập khí chất lão đại ôm tôi vào trong lòng, đáng tiếc tôi không phối hợp.

Jack vui vẻ cười rộ lên, “Không có.”

“Vậy anh vẽ tranh thu lại được bao nhiêu?” Cal giống như mẹ vợ khắc nghiệt không muốn gả con gái đi, mở miệng ngậm miệng đều là tiền tiền tiền.

“Từng ở bên tàu vẽ tranh thuê, một bức một đồng.” Cũng làm khó nam nhân vật chính lòng dạ rất tốt, một chút cũng không so đo thái độ thâm vắn của Cal.

Ngược lại Rose hơi không nín được, cô ấy lạnh lùng mở miệng, “Jack rất có thiên phú hội họa, cái này không phải cứ dùng tiền là mua được.”

Tôi bất đắc dĩ muốn đỡ trán, tình cảnh này bao giờ mới hết roi tiết tháo đây. Cal ôm tôi, Rose bảo vệ Jack, người không biết còn tưởng tôi và Cal mới là một đôi, mà Jack và Rose còn lại là khách đến thăm đôi vợ chồng mới cưới.

Cal không cho là đúng cười lạnh một chút, trực tiếp châm chọc nói: “Nghe nói anh không có tiền đồ gì, tôi cảm ơn anh đã chiếu cố Emily, nếu anh cần người bán hộ tranh, tôi có thể tài trợ cho anh một ít tiền, hoặc là anh có thể mua kiệt tác rồi bán cho tôi. Nước Mĩ cũng không giống như trong suy nghĩ của người di cư, khắp nơi đều có hoàng kim, trên người tích trữ nhiều tiền một chút sẽ không chết ở khu ổ chuột New York.”

“Tôi nghĩ không cần, Hockley tiên sinh, tôi sẽ không bán tranh của mình cho một người không hiểu chúng.” Jack rốt cục bị anh chọc giận, hần trực tiếp đứng lên, tay phải cầm bản thảo, tay trái thuận tiện lấy áo khoác giá rẻ vắt trên lưng ghế dựa, sau đó nghiêng đầu mặt không biểu cảm nhìn Cal.

Cal không đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo nhìn lên trên, mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người.

Rose thì tự nhiên đứng lên, vô hình trung tăng thêm không khí căng thẳng ở hiện trường. Mọi người sắc mặt đều không tốt, tôi cảm giác mình như đang đứng trong một cuộc chiến tranh tàn khốc, tùy thời sẽ xảy ra cuộc chiến máu thịt đẫm đũa.

Jack đột nhiên đảo mắt tươi cười vô cùng đáng yêu với tôi, vuốt vuốt mái tóc vàng ở trên trán, hần nhẹ giọng nói: “Emily, tuy rằng chúng ta giải trừ hôn ước, nhưng không có nghĩa là anh không thích em, anh lúc nào cũng chờ em trở về. Còn nhớ rõ buổi tối tuyệt vời kia không? Chúng ta vẽ tranh cho nhau, em nói yêu anh, anh cảm thấy nó là buổi tối tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình.”

Tay Cal đặt trên vai tôi nóng lên, tôi không dám nhìn mặt anh lúc này, độ mạnh yếu của ngón tay anh đã nói cho tôi biết, anh đang không vui, hơn nữa còn vô cùng không vui.

Đũa dai trắng trơn, Jack muốn chinh người ngay cả tôi cũng kéo vào. Có quỷ mới cùng hần vẽ tranh buổi tối, còn có câu nói tốt đẹp kia nữa.

Jack bỏ bom xuống liền lập tức đi ra ngoài, lúc đi qua Rose, hần còn ám chỉ cô ấy đi theo. Chinh người xong còn không quên câu gái, khí phách nhân vật chính hiển nhiên biến mất.

Sau đó Rose cho Cal một ánh mắt khinh bỉ, cứ như vậy đi theo Jack đi mất... Nữ thần cô sao có thể bị câu đi dễ dàng như vậy chứ.

Tôi và Cal, tiếp tục ngồi yên lặng, lúc tôi đang lo lắng có nên đi vào động tác yoga hay không, phía sau lạnh lẽo cùng với ngón tay nóng rực làm tôi có cảm giác mình đang trong tình cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên. Thật vất vả lừa người kia đi, kết quả lúc này anh lại không được bình thường.

“Hai người lớn lên cùng nhau?” Cal thanh âm tăng thêm cảm giác lạnh lẽo, anh không cao giọng rít gào cũng không biến đổi thanh âm, vô cùng bình tĩnh kể lại câu chuyện.

Tôi nên gạt đầu hay không nên gạt đầu mới tốt đây.

“Cùng nhau câu cá trượt tuyết?” Cal tiếp tục bình thản nói.

Tôi hỏi tưởng một chút lời nói vừa rồi của mình, lúc tán gẫu nói dối thì rất thuận lợi, kết quả thật đúng là nói bừa một đồng thứ linh tinh lật nhật. Có lẽ tôi và Jack trừ bỏ vẽ tranh cùng múa ra, còn có thể đi viết tiểu thuyết, có lẽ chúng tôi còn có thiên phú ảo tưởng.

“Hai người còn vẽ tranh cho nhau, thổ lộ với nhau.”

Ngữ khí càng ngày càng không đúng rồi, hơn nữa khí lực bàn tay đặt trên vai tôi càng lúc càng lớn làm tôi nhũm mày.

“Em để bức tranh của anh ta trên người, lúc nào cũng xem.”

Là lúc nào cũng hận không thể lấy ra để ném phi tiêu, tôi có đôi khi không nhận được một người đàn ông lớn tướng rồi mà còn chít chít méo mó mấy chuyện này, làm đàn ông thì lòng dạ phải rộng lượng hơn một chút.

“Em còn...”

Anh còn muốn tiếp tục dong dài nữa! Tôi rất cực không chịu đựng anh được nữa, trực tiếp nói: “Đúng thì thế nào?”

Cal...

Tôi bỏ tay anh ra, đứng dậy, thuận tay vuốt nếp nhăn trên váy, làn váy màu Huân Y Thảo theo động tác của tôi mà trượt xuống. Sau đó tôi bình tĩnh nhìn Cal, tay anh còn duy trì tư thế bị bỏ ra kia, sững sờ nhìn tôi, áo khoác thâm màu và cà vạt hỗn độn.

“Cho dù em và anh ấy lớn lên cùng nhau, câu cá trượt tuyết, vẽ tranh thổ lộ, thế thì sao chứ?” Bị anh nhắc tới phiên, tôi cũng không muốn anh tiếp tục dong dài.

Cal động động khoe miệng, khoe mắt hơi giật, sau đó anh hơi chần chừ nói: “Về sau không cho em làm như thế nữa.”

“Rồi.” Tôi không mặn không nhạt trả lời.

“Không cho em nhìn anh ta.” Cal rất cực cũng bình tĩnh lại, anh nghiêm khắc mệnh lệnh.

Tôi thờ ơ nhìn lò sưởi trong tường, gương bên trên xuất hiện một bức tranh đẹp. Phòng trang trí nội thất xa hoa, trên ghế dựa có một người đàn ông mặc áo khoác thâm màu, cà vạt màu đỏ, tóc anh ngắn được chải chuốt tỉ mỉ ra sau, gương mặt sạch sẽ nghiêm túc.

So với dong dài, cái giọng điệu nghiêm khắc như đốc công ở công trường đang ngược đãi công nhân thì càng làm người khác không tiếp thu được hơn, có thể là do được nuông chiều từ nhỏ, trong đầu anh không có chút tôn trọng cơ bản nào với người khác. Đại khái ở trong mắt anh, những người không có nhiều tiền bằng anh đều xứng đáng bị khinh bỉ, điển hình ăn chơi trác táng, cuộc sống ngập trong vàng son làm anh cảm thấy loại mệnh lệnh này thật đương nhiên.

Tôi lười ứng phó lại, trầm mặc rồi đi, biến mất trong tấm gương. Đi đến trên sàn tàu tư nhân, tùy ý tựa vào một gốc cây nhìn thực vật bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực nhìn Đại Tây Dương ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời buổi chiều mang theo tia sáng lấp lánh chiếu lên mặt tôi, làn váy dưới ánh sáng này càng tôn thêm vẻ cao quý.

Trong lòng phiền chán bị ánh mặt trời phơi khô lại, tôi rất cực lộ ra một cái mỉm cười thoải mái.

Sau đó không lâu, một tiếng bước chân do dự đi đến, anh đi vài vòng ở sàn tàu bên kia, mới thủ mang theo khối thuốc chậm rãi đi tới.

“Anh biết tâm trạng em không tốt.” Cal ngăn trở ánh mặt trời, đi đến trước mặt tôi, hơi mệt mỏi nói với tôi.

Tôi không có biểu cảm gì nhìn anh, sau đó định đổi chỗ tiếp tục phơi nắng. Cal vội vàng hoạt động bước chân, ngăn tôi lại, hành động của anh hơi vô thố, tuy biểu cảm vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

“Anh sẽ không nói mấy câu như vậy nữa, cái gì câu cá, thổ lộ, anh đều sẽ quên.” Cal miễn cưỡng hứa hẹn, gian nan muốn giúp tôi treo lên đỉnh Chomolungma.

Kỳ thực anh không quên được cũng không sao, tôi chỉ là có hơi mệt, không muốn ứng phó vị công tử thế gia này thôi.

“Em có thể... Giúp anh vẽ một bức tranh không?” Anh cuối cùng, vẫn là thấp giọng hỏi, trong ánh mắt mang theo quang mang khát cầu.

Vẽ tranh? Tôi vừa định cự tuyệt, đã thấy anh nhìn không được hít một hơi thuốc, hình như muốn làm giảm cảm giác khản trương không biết đến từ đâu này, ánh mặt trời rất cực nghiêng qua vai anh chiếu lên làn váy tôi, tóc tôi màu mang theo ánh sáng màu vàng lóng lánh.

“Chỉ một bức.” Anh thấy tôi không mở miệng, nhìn đau nói, giống như bị cắt mất một miếng thịt lớn.

Ấn xong, tôi bất đắc dĩ thờ dài nói: “Một bức một đồng.”

“Rẻ như vậy?” Cal phản ứng đầu tiên thế nhưng không là muốn thu phí, mà là ghét bỏ giá rất thấp.

Cho dù anh có vẽ ra cũng không phải chỉ có giá một đồng thôi đâu.

“Vẽ được rồi, nếu em vẽ tốt, anh có thể mua rất nhiều tiền.” Cal thu hồi sắc mặt bản thân ghét bỏ, nghiêng đầu ý bảo người bên cạnh. Lão Poodle xuất quỷ nhập thần xuất hiện, cầm trong tay một cái túi, đi tới để bút chì lên trên sàn tàu, tiếp đó dựng thẳng một cái giá đỡ, bên trên có giấy vẽ. Động tác ông ấy lưu loát hoàn chỉnh hoàn thành nhiệm vụ, tiếp đó nhìn cũng không nhìn tôi một cái, liền bước chân vững vàng đi ra sàn tàu, không biết vừa rồi trốn ở góc nào nhìn chúng tôi.

Cal tự giác lui về sau, sau đó nghiêm trang ngồi trên ghế dựa, còn tự nhận là tao nhã thử kẹp điều thuốc, dựng bàn tay lên, cũng không lo lắng tàn thuốc rơi xuống bả vai. Tôi đột nhiên cảm thấy đáng vẻ nghiêm cần của anh thật buồn cười, nhin xuống cảm giác muốn cười, tôi nghiêm túc đi đến trước bàn vẽ, tùy tay cầm một cái bút, lại cẩn thận đánh giá người đàn ông kia.

Ánh ý thức được ánh mắt chuyên chú của tôi, tư thế đột nhiên cứng ngắt. Gió biển từ bên ngoài thổi vào, làm mái tóc anh bay bay, ánh sáng mang theo sắc thái âm áp bao bọc lấy anh.

Tôi rút cục vẽ, bút thứ nhất, thẳng tắp méo mó khúc khúc phá hư giấy trắng thuần khiết. Bút thứ hai, đường cong gãy khai, vốn muốn dùng bút vẽ một bức tranh bình thường, lại phát hiện tay không nghe theo sai sử.

Thậm, từ lúc rời khỏi nhà trẻ tôi chưa từng dùng tới bút vẽ. Ánh mắt một lớn một nhỏ, không có việc gì tiếp tục vẽ lớn một chút, biến thành ánh mắt bị lệch mắt.

Về tranh cũng là một loại tương tượng, tôi lạnh nhạt tiếp tục hạ bút. Cánh tay giống như cành củi khô thật dài xuất hiện, một đường cong vẽ quần áo miễn cưỡng xuất hiện.

Cal còn duy trì tư thế tao nhã kia, tàn thuốc rơi xuống đầu vai, anh nhếch khóe miệng, tiếp tục ngồi nghiêm cần nhìn về phía trước.

Tay tôi lại run lên, quần áo hình như vẽ rất khoa trương, giống như bộ ngực bị kéo dài. Lại giương mắt nhìn thấy Cal tư thế người mẫu tiêu chuẩn, ý cười nhin không được theo khóe miệng vụn vặt xuất hiện, tôi rút cục không nín được, tiếng cười ồ ồ nên biến thành thấp giọng cười, cuối cùng tay nắm lấy bàn vẽ, cười đến cuối đầu run run.

Mà Cal còn mặt quái dị mờ mịt, anh bị ánh mắt trời phơi tới mơ màng, vẫn như trước duy trì cái kia tao nhã tư thế.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vụ bê bối

Tôi không biết kết cục của bức tranh trẻ con kia, dù sao vẽ xong thì ném sang một bên. Tôi trực tiếp chạy khỏi sàn tàu, tùy ý một mình Cal thường thức, tôi nghĩ bức tranh kia sẽ bị Cal xé thành mảnh nhỏ ném xuống biển, dù sao bức tranh cũng vẽ vô cùng thể thảm.

Tôi tùy ý ngồi ở phòng khách trên một cái ghế dựa, da màu xanh nhạt thật thoải mái. Chân ghế đặt trên thảm, tôi xoa nhẹ huyết thái dương, hơi buồn ngủ nhìn bốn phía. Cal từ sàn tàu đi tới, anh còn cầm bức tranh “Kiệt tác” kia, trong lúc nhất thời không biết nên dùng biểu cảm gì mới thích hợp.

“Em không biết về tranh?” Cal lần này giọng điệu không có mang theo sự cao cao tại thượng, mà là rất nghi ngờ, ngón tay anh không tự nhiên cầm bức tranh.

“Chưa từng vẽ.” Tôi thành thật trả lời, tôi biết thường thức tác phẩm của người khác, nhưng không có thiên phú hội họa.

Cal hoài nghi nhìn bức tranh trên tay mình, nghiên cứu một lúc lâu, mới thật sự tin tưởng lời tôi nói. Sau đó anh thở ra một hơi rồi cười rộ lên, thoạt nhìn rất vui vẻ, cảm giác thoải mái sung sướng kia nhìn rõ qua từng cơ bắp thả lỏng trên người anh.

Tôi cảm thấy anh cười rất kì quái khó hiểu, bắt đầu tiếp tục xoa huyết thái dương, không định tính toán chút tâm tư kia của anh.

“Cho nên anh là lần đầu tiên của em.” Cal không đứng đắn nắm tờ giấy, bước chân không nhanh không chậm đến gần tôi, anh để bức tranh lên bàn, tiếp đó chuyển bước chân cúi người hai tay đặt lên hai bên thành ghế tôi ngồi.

Đây là là một hành động mang tính xâm lược, hơn nữa phương thức tiếp cận rất thân mật.

“Anh thật vừa lòng, em muốn bao nhiêu tiền, Emily tiểu thư.” Cal ngôn ngữ ái muội, ngón tay chậm rì rì vuốt ve hoa văn màu xanh nhạt chỗ tay vịn, phảng phất như đang vuốt ve lên cánh tay tôi vậy.

Vừa nhìn là biết tay già đời trong tình trường, chắc chắn trước kia anh thông đồng không ít phụ nữ đảng hoàng đi.

Trên người anh mùi khói rất nặng, thậm chí có cả mùi nước hoa, tôi nhin không được lấy tay cọ xát cái mũi, thanh âm hờn dỗi nói: “Anh trước hết bỏ thuốc đã.”

Cal cho rằng tôi sẽ đòi một số lượng tiền lớn, kết quả vừa mở miệng thì kêu anh bỏ thuốc, anh suyết chút nữa thì không duy trì được cái mặt nạ tình xảo của mình, hơi do dự nói: “Anh thử xem.”

Tôi còn nghĩ anh sẽ trực tiếp cự tuyệt, dù sao cai thuốc cũng là một chuyện rất thống khổ. Giương mắt thì nhìn thấy cằm anh, tôi thử giải thích hành động của anh, thấy thế nào cũng giống như một tên ngốc đang chìm đắm trong bể tình cố gắng làm hết tất cả yêu cầu của người kia.

Tôi bỏ qua giải thích vừa rồi của mình, mới quen biết được vài ngày chẳng lẽ anh nhất kiến chung tình với tôi?

Tay anh vô cùng nhẹ, thông thả di động từ trên tay vịn lên cánh tay tôi, tôi có thể cảm nhận được ngón tay anh lưu lại dè dặt cẩn trọng, giống như chỉ cần tôi biểu hiện ra một tia không hợp tác anh sẽ lập tức rút tay lại.

Hơi ngửa, xúc cảm sâu lòng. Tôi thử hoạt động cánh tay, hơn nữa vờn tay muốn đẩy anh ra. Kết quả tay vừa đặt lên ngực Cal, khi lòng bàn tay chạm vào quần áo, cánh cửa màu trắng bên ngoài hành lang bị một lực lớn đẩy ra, tiếp đó một người phụ nữ già dặn cảm nhận môi trắng đi vào. Bà ta mặc váy cổ dài, mang theo bao tay dài, mũ hoa trên đỉnh đầu đoàn.

Tôi và Cal tư thế rất lố lỉnh, anh cầm lấy cánh tay tôi, tôi vuốt ngực anh, thấy thế nào cũng giống như chuẩn bị ôm lấy nhau.

“Không thể tin được, rất hoang đường.” Bà ta nhìn thấy tư thế của chúng tôi, nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó đứng cạnh cửa, tức giận làm nẹp nhấn trên mặt bà ta biến dạng.”Các người sao lại làm như vậy, có biết như thế là vô lễ lắm không?”

Vị đại thẩm này thoát nhìn giống như một nhà đạo đức học vậy, nổi giận đùng đùng liên tiếp chỉ trích chúng tôi, “Cal, anh và Rose sẽ đính hôn, anh không biết mấy vụ bê bối như thế này sẽ truyền đi rất nhanh không? Tôi ở trong phòng ăn cũng nghe thấy mọi người nghị luận ồn ào, tôi không nghĩ tới anh là người như vậy... Đạo đức bại hoại.”

Cal thả tay tôi ra, mặt không biểu cảm nhìn bà ta, cảm giác phiền chán trào lên hàng lông mày của anh.

Loại biểu cảm này càng làm bà ta cảm thấy tức giận, bà ta tức giận tới mức môi run run, thanh âm đè nén ở miệng vô cùng chói tai, “Anh để Rose ở chỗ nào, anh muốn biến Rose thành trò cười sao, mà anh cũng sẽ bị hãm sâu vào trong vụ bê bối này, bị xã hội thượng lưu vứt bỏ. Nếu bị cha anh biết anh đưa tình nhân lên trên thuyền, hơn nữa...” Bà ta tức tới mức không nói được nữa, đứng vô cùng thẳng, ánh mắt sắc bén như dao găm bay đến chỗ tôi ngồi, rồi cực lạnh như băng tiếp tục nói: “Hơn nữa còn giấu cô ta trong phòng, anh cho rằng cha anh sẽ bỏ qua cho anh? Anh sẽ làm cho cả gia tộc ngóc đầu không nổi.”

Cal tính nhẩm thoát nhìn không tốt, nhưng anh vẫn có một chút kính trọng và nhẫn nại với bà ta, đương nhiên chút nhẫn nại này nhanh chóng biến mất, biến thành sự chán ghét rõ ràng. Anh là người chẳng sợ mình làm sai, cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người khác chỉ trừ mình.

Mà người phụ nữ luống tuổi kia căn bản không chú ý tới biểu cảm trên mặt Cal, còn tiếp tục đứng ở bên cạnh đạo đức giả, thao thao bất tuyệt chỉ trích anh, giống như trường bối dạy dỗ con cháu của mình.”Lập tức đuổi cô ta đi, tôi có thể làm không biết chuyện này, chúng ta rất nhanh có thể áp chế lời đồn. Chờ đến khi thuyền cập bờ, đến lúc đó anh và Rose sẽ đính hôn. Cal, anh phải làm như vậy.”

“Tôi làm cái gì cũng không đến phiên bà dạy.” Cal bị bà ta nói tới phiền, không có chút ăn năn nào, hơn nữa có tai như điếc với việc vụ bê bối này bị mọi người biết đặc biệt là người cha kia sẽ dạy dỗ anh như thế nào. Đứng thẳng thân thể, tay dứt vào trong túi áo theo thói quen tìm hộp thuốc lá, sắc mặt khó coi lấy điều thuốc ngâm bên miệng. Lúc tay sờ tới hộp diêm thì đột nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chóng liếc mắt nhìn tôi một cái, mới lấy điều thuốc trong miệng ra đặt giữa hai ngón tay.

“Đây không phải là dạy, mà là phương pháp, loại chuyện này đã rất quá mức, nếu Rose biết thì anh làm sao đây.” Bà ta hùng hổ đi về phía trước vài bước, ánh mắt cực kỳ phản cảm nhìn tôi, tôi ở trong mắt bà ta đã biến thành hồ ly tinh.

Tôi rất muốn nói cho bà ta biết Rose đã biết chuyện rồi, bây giờ chắc đang ở bên cạnh Jack nói chuyện tán gẫu và học phun đờm như thế nào, nếu tôi nhớ không nhầm kịch bản, kịch tình đại khái đang tiến hành đến đoạn này. Nói cách khác hôm nay, Ismay cái tên kia sẽ giật dây thuyền trưởng tăng tốc đi tới, châm lửa nồi thuyền hơi cuối cùng để lên trang đầu báo ngày mai.

Tuy Cal nói thuyền sẽ giảm tốc, tôi ngẩng đầu vừa khéo nhìn thấy bóng lưng của anh, nhớ tới tôi đã từng nhìn thấy anh lóa lung. Nói thật, độ còn cơ bắp của anh rất xinh đẹp, cho dù bị che bởi lớp quần áo, tôi cũng có thể nhìn thấy được đường cong kia.

Có lẽ tôi có thể tin tưởng hiệu ứng cánh bướm nổi hơi sẽ không bị chấm hết, tin tưởng năng lực của Caledon Hockley.

“Chuyện hôn lễ có thể kéo dài thời hạn.” Cal không có sắc mặt tốt gì, vừa mở miệng chính là câu nói kinh người.

“Kéo dài thời hạn? Trời ạ, thiệp mời đã đưa hết ra ngoài rồi, lễ phục đã chuẩn bị tốt, tất cả mọi người đều biết anh sẽ đính hôn, thời gian chỉ kém vài ngày. Anh điên rồi, biết mình đàn làm gì không?” Người phụ nữ kia bị câu nói của anh dọa suýt ngất, tay đè lên ngực, đáng vẻ hô hấp khó khăn.

“Tôi đương nhiên biết mình đang làm gì, có muốn tôi giúp bà mời bác sĩ đến không?” Cal nhìn đến bà ta khoa trương hít sâu, một chút cũng không có tia đồng cảm với nữ sĩ, giọng điệu không kiên nhẫn nói.

“Không nghĩ tới anh lại là người như thế.” Bà ta mặt khiếp sợ, trong mắt tàn nhẫn chậm rãi chuyển biến thành cảm giác bị vũ nhục và hận ý, không cho bất luận người nào phản ứng, cảm lý trả trên bàn lên, bên trong có nước trà ấm do nữ giúp việc pha, động tác mang theo lực lớn hất mạnh về phía tôi.

Tôi không dự đoán được động tác của bà ta, căn bản không kịp tránh thoát, một bóng dáng đã che ở trước mặt tôi, nước trà toàn bộ hất lên mặt và cổ áo anh.

Cal mặt đầy nước trà, một lát chanh còn rơi xuống từ trên cổ áo anh. Anh hơi trì hoãn, tay chậm rì rì sờ lên mặt, tiếp đó biểu cảm hung ác vụn vụn xuất hiện trên mặt anh. Về mặt này dọa sợ người khác, anh đi về phía trước vài bước, dọa người phụ nữ hất trà anh lui lại vài bước.

“Có muốn tôi nhắc cho bà nhớ không? Bà có thể đứng ở chỗ này là nhờ phúc của ai, tất cả của các người là tôi cho, nơi này tôi định đoạt.” Nước trà trên mặt Cal càng làm tăng thêm sắc thái thâm trầm và tia sát ý, anh cầm điều thuốc đánh một ít nước trà chỉ thẳng vào bà ta, nhẹ giọng mà thông thả nói, “Không ai có thể ra lệnh cho tôi, tôi nói cái gì thì là cái đó, bây giờ bà ra ngoài cho tôi.”

Hoảng sợ trào lên đôi mắt màu lục của bà ta, bà ta lại lui một bước, không thể tin được nhìn Cal, tiếp đó hung hăng vút ly trà lên trên thảm, phát ra một tiếng vỡ vụn nặng nề. “Các người sẽ xuống Địa ngục, thật ghê tởm.” Bà ta nói xong thì đứng thẳng thắt lưng, duy trì tư thế cao quý xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Không ai nói chuyện không khí còn lưu lại hương vị buộc chặt lúc này, Cal nhìn cửa, im lặng một lúc mới quay đầu nhìn tôi, trên mặt anh còn lưu lại biểu cảm hung ác như thú dữ bảo vệ con mồi của mình, ánh mắt màu hổ phách lạnh lẽo đáng sợ. Trên mặt và ngực có một mảng lớn nước trà.

Sau đó anh đi từng bước tới, hai tay tiếp tục đặt ở trên tay vịn, tư thế giống như đực vừa rồi, giống như lỏng lẻo.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục.” Cal lại cười không đứng đắn, vết bản trên mặt làm nụ cười của anh trông rất dữ tợn. (Lam: ngất với anh mất.

Trong lúc nhất thời tôi bị anh chặn lại, lần đầu tiên tình huống nhận thức người đàn ông này, không phải là người dễ bị lừa. Lúc nên ngoan, anh sẽ vô cùng ngoan, cho nên lúc thuyền chìm anh còn cầm súng đuổi theo Rose và Jack, vì để thuyền cứu nạn không lật, thậm chí anh còn đá một người từ trên thuyền xuống biển.

Nếu anh phát hiện tôi lợi dụng quyền lực của anh, cũng không định ở lại, đến lúc đó bị anh cầm súng đuổi giết sẽ biến thành tôi.

Anh sờ sờ cánh tay của tôi, sau đó cười nói: “Kia cũng không phải là vấn đề lớn, em chỉ cần lo lắng lúc rời thuyền nên mua cái gì mới tốt, hết thấy có anh ở đây, anh sẽ không để cho em nhìn sắc mặt người khác mà sống.”

Anh rất nghiêm túc, nghiêm túc tới mức tôi ngay cả một lời nói dối cũng không nói được.

Cal quay đầu nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường, không vừa lòng nói: “Rất nhanh thì đến bốn giờ rồi, chuẩn bị trà chiều.”

Lực chú ý của tôi bị những ời này phân tán, ánh mắt cũng nhìn đồng hồ báo thức bên kia, há miệng định cự tuyệt bữa tiệc vỗ béo kia của anh, mặt đột nhiên ảm áp, là tay Cal. Anh ôm chặt mặt tôi, trong lúc tôi không phòng bị mà theo lực đạo của anh mà ngẩng cổ.

Môi hơi lạnh bị chặn lại, một nụ hôn cứ như vậy mà dán chặt miệng tôi lại.

Không đến nửa giây, Cal lập tức rời khỏi môi tôi, thả lỏng cánh tay tôi ra, đứng thẳng thân thể làm như không có việc gì hướng phòng tắm đi đến, mặt không đỏ thớ không gấp bắt đầu kêu hét đi, “Tôi muốn tắm rửa thay quần áo, nhanh chút chuẩn bị bữa trà chiều, đặt ở trên sàn tàu.”

Tôi hơi quái dị sờ sờ môi mình, chân không tự giác chạm nhẹ xuống thảm, sau đó nghi ngờ mà nhìn cửa ở trên sàn tàu ánh sáng, màu da cam chiếu vào, ở nơi đó có một cái hộp.

Lúc không có ai chú ý, tôi mới sờ sờ lỗ tai mình, nhiệt độ nóng bỏng, độ ẩm giống như trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 47.1: Cao chạy xa bay

Thời gian sau bữa trà chiều trôi qua rất ôn hòa, hơn sáu giờ bầu trời Đại Tây Dương đắm chìm trong ánh sáng màu vàng, nước biển bị ánh sáng cuối ngày này nhuộm đậm. Độ ẩm duy trì ở nhiệt độ mười một mười hai độ, con thuyền còn chưa đi vào vùng hàn đới, cho nên sẽ không có chuyện nhiệt độ đột ngột giảm mạnh.

Tôi lại tận mắt nhìn thấy Cal thay đổi quần áo đi dự tiệc, anh tập mãi thành thói quen có người hầu giúp đỡ mặc quần áo. Lovejoy giúp anh mặc áo khoác đen vào, vạt áo khoác dài tới đầu gối, anh đứng ở trước gương, mặt không biểu cảm tùy ý người làm bận rộn.

Hơn nữa tôi phát hiện anh rất soi mói mấy cái khuy áo, người giúp việc chọn lựa khuy áo rồi hỏi anh từng cái một có vừa lòng hay không. Lúc lão Poodle mặc áo khoác cho anh, sẽ thuận tay cầm đồng hồ nhìn thời gian. Cal tự mình cầm lấy cái nơ cổ màu trắng, mái tóc màu đen được chải chuốt cẩn thận ra sau gáy, không để một sợi nào tùy ý tán loạn.

Sau đó anh xoay người đối diện tôi, cà vạt trắng, áo vest trắng, áo sơ mi trắng quần đen, áo khoác đen, một thượng tầng nhân sĩ nước Anh thời kì cuối xuất hiện ở trước mắt tôi.

Tôi đặt cốc trà tiêu thực lên trên mặt bàn, nhớ tới lúc vừa rồi ăn canh thịt bò câu kia, lâu rồi chưa ăn mấy thứ nước thịt kia dạ dày bắt đầu kháng nghị. Tôi cho rằng sau bữa trà chiều sẽ không xuất hiện thức ăn, kết quả Cal tự tiện giúp tôi sửa đổi thực đơn.

“Anh sẽ cho người an bài bữa tối cho em, đợi uống một chút rượu ở bữa tiệc, anh sẽ ra ngoài một chút rồi nhanh chóng trở về.” Cal theo thói quen vuốt chiếc nhẫn của mình, cái nhẫn kia rộng rãi màu vàng tươi sáng, đá quý màu đen được khảm vào trong nhẫn xua tan đi chút tọc khí của cái nhẫn.

Còn muốn ăn? Tôi ngăn lại xúc động muốn từ chối, một ngày bốn bữa, bữa bữa đều là thịt cá, tôi kỳ thực không có thói quen ăn no đủ mà không có trình tự cảm nhận ẩm thực.

Cal sờ nhẫn, thử đi hai bước, tiếp đó quay đầu lại nói với tôi: “Về sau em có thể theo anh tham dự tiệc tối, quen biết một ít người.”

Anh ước gì ai ai cũng biết anh đang nuôi một tình nhân trong phòng đi, bây giờ còn tính mạng tôi ra ngoài khoe sao?

Tôi lắc đầu, kết quả phát hiện mình quá mức thành thật, lập tức ngồi thẳng thân thể, lễ phép mỉm cười định nhìn anh đi ra ngoài.

“Anh đi đây.” Cal lại phát tác bệnh dính người, đi hai bước lại quay đầu một lần, biểu cảm kia giống như anh đang hi vọng tôi gọi anh lại vậy.

Tuy tôi có thể làm mặt nạ lưu luyến không rời với anh, nhưng nhìn gương mặt than lại mang theo cảm giác quý dị hi vọng kia, trong lúc nhất thời không thể nhập diễn. Bởi vì tôi phát hiện mình nghịch quá trớn, trong đầu bắt đầu tính toán chỉ li mình nói dối cái gì, tôi sợ mấy câu nói dối chồng lên nhau biến thành cây sừng lục màu bạc, điên cuồng bắn phá đằng sau tôi.

Hiện tại nói dối nói quá mức, đợi đến khi Caledon Hockley nhìn thấu xiếc của tôi, anh tuyệt đối sẽ xử lý tôi. Tôi còn muốn lưu lại mạng để hoàn thành giấc mộng của mình, không hy vọng bị người ta cầm súng đuổi theo.

Đợi một lúc, thấy tôi giống như cái đầu gỗ trong khi anh nói chuyện hời hợt, anh không cam lòng cắn môi dưới, mới tiếp tục đi ra ngoài, kết quả đi không đến hai bước lại nhanh chóng quay trở lại. Tôi cảnh giác với hành động của anh, anh là tên cuồng hôn trầm.

Cal đi đến trước mặt tôi, anh không chút do dự tháo nhẫn của mình xuống, sau đó khom người nắm lấy tay trái của tôi. Tay anh lớn hơn tay tôi, không làm việc gì nặng nhọc nên không có vết trầy, sạch sẽ bóng loáng, làn da sẫm màu hơn tôi một chút. Sau đó anh cầm cái nhẫn vừa nhìn là biết của đàn ông, trực tiếp đeo lên ngón áp út của tôi, vội vàng nhanh chóng.

Sau khi đeo xong, Cal lần qua lộn lại tay tôi để nhìn, tất xấu xoi mới lại phát tác, “Thật lỗi thời, nó được làm ra hơn một trăm năm rồi, bây giờ anh không mang quá nhiều châu báu trên người, sau khi rời thuyền anh sẽ gọi người đưa tới. Anh nhớ mình có mua một cái mũ miện bằng kim cương, có hơn bốn mươi Carat, em đeo nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Ngón áp út nhẫn... mũ miện cho phụ nữ đã kết hôn đeo...

Nếu không phải Rose và Jack còn đang nói chuyện nhân sinh, tôi sẽ cho rằng mình xuyên không thành Rose.

“Anh sẽ không làm em chịu chút ủy khuất nào, rất nhanh em có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh anh.” Cal thấp giọng hứa hẹn, thanh tuyến của anh vì bị ép xuống mà có chút khàn khàn, có hương vị gọi cảm.

Tay của tôi bị anh nắm chặt, ngón áp út nhẫn cùng với ngón tay trắng nõn không hợp nhau, lại kết hợp thành loại mỹ cảm kỳ dị. Cal cúi đầu rũ mắt, cho tôi một cái lễ hôn tay, động tác của anh tiêu chuẩn không thể soi mói. Tiếp đó anh đứng dậy thả tay tôi ra, sờ nơ cổ của mình, xác định mình đã hoàn mỹ rồi mới rời khỏi bên người tôi, đi ra ngoài.

Lovejoy liếc mắt nhìn xuống chiếc nhẫn trên ngón áp út của tôi, trầm mặc không nói đi theo anh đi ra ngoài. Rất nhanh chỉ còn nữ giúp việc đến dọn dẹp, quần áo, nơ cổ bị xoi mói, còn có thêm nước trà vào ấm cho tôi, lại mang lên điểm tâm ngọt.

Tôi duy trì dáng ngồi không thay đổi, thẳng đến khi tay cảm thấy chết lạnh, mới động đậy năm ngón tay. Sức nặng của nhẫn làm tôi có cảm giác trôi buộc, sức nặng của chiếc nhẫn và nụ hôn trên tay kia, đều làm tôi nhớ tới ấn ký của động vật.

Vươn tay phải chậm rãi sờ lên viên đá quý, mắt tôi nhìn về phía trước, hơi hơi dùng sức đã côi được chiếc nhẫn ra. Lúc chuẩn bị côi chiếc nhẫn qua đốt ngón tay cuối cùng, do dự một lúc, lại động tác trì hoãn đeo chiếc nhẫn trở về. Đợi đến lúc rời thuyền sẽ trả lại cho anh, bây giờ mà tôi không đeo người đàn ông kia nhất định sẽ tìm mọi cách canh giữ tôi.

Ăn qua cơm chiều, trời đã tối thui. Trên bảng dán thông báo, ngày hôm qua tốc độ là 835 km, vẫn là tốc độ bình thường của con thuyền. Lấy loại tốc độ này thuyền sẽ đúng hạn đi vào khu vực có núi băng, nếu ngày mười bốn thuyền giảm tốc, như vậy những yếu tố trùng hợp liên tiếp sẽ không xảy ra, RMS Titanic sẽ không bị chìm.

Tôi tựa vào cửa sổ trên sàn tàu, nhìn biển bên ngoài, trời sao sạch vô cùng. Gió biển rất lớn, tôi không búi mái tóc dài lên, mái tóc bị gió thổi bay lên trông rất đẹp. Phía sau có người đi tới, tôi nghĩ là nữ giúp việc, thẳng đến khi có tiếng một cô gái bình tĩnh vang lên, “Chào cô, Emily.”

Tôi quay đầu, nhìn thấy Rose mặc một cái váy màu vàng thắt lưng cao, trên tóc cặp một cái cặp đá quý, mặt lộ vẻ thiện ý nhìn tôi.

“Chào cô.” Tôi cười đáp lại.

Rose hơi khàn trương, thẳng đến khi tôi cười mới trầm tĩnh lại.

“Tôi không quá rầy cô chứ.” Rose không có tiến lên, mà là đứng ở sàn tàu bên kia, hai tay nắm lại.

Tôi vội vã lắc đầu, lo lắng có lên xin chữ kí của cô ấy hay không, lại cùng Jack muốn ký tên, lúc già có thể mang ra kể cho con cháu nghe về câu chuyện xưa này.

“Tuy hỏi như vậy có hơi thất lễ, nhưng tôi vẫn không nhận được, cô và Cal...”

“Quan hệ gì cũng không có?” Tôi lười nghe cô ấy nói tiếp, cô ấy nhất định sẽ hỏi, cô và Cal là tình nhân, ngay cả dấu hỏi có khi cũng vô dụng đi. Ở trên thuyền làm chuyện lớn như vậy, ai cũng biết hai chúng tôi là tình nhân đã trở mặt với nhau.

“Làm sao có thể.” Rose khuôn mặt tươi cười hơi xấu hổ cứng ngắc, cô ấy không tin nói.

Tự làm vậy không thể sống, tôi đang lo lắng có nên giải thích hay không, bắt đầu từ cái đồng hồ, tiếp đó là đá anh tới mức bán thân bất toại, đến tận lúc này. Quý mới biết chúng tôi mới quen biết được có ba ngày, kết quả lời đồn đã trải rộng khắp đại tây dương rồi.

“Hắn yêu cô, tôi biết.” Rose lời thề son sắt nói, một chút cũng không để ý tới năng lực thừa nhận của người nghe.

Tôi cho rằng mình nghe lầm, hơi kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

Rose lại khẳng định lặp lại, “Hắn yêu cô, tôi không biết hắn đã yêu cô rồi, vì sao còn phải lựa chọn tôi. Ngay từ đầu chính là sai lầm, cô mới là người Cal yêu. Tuy hắn có theo đuổi tôi, nhưng tôi biết hắn chưa từng chân chính yêu tôi. Tôi cho rằng loại người như hắn, chỉ biết đóng kịch, yêu tiền, tự cho là đúng, cho rằng mình là Thượng Đế, còn có không chút tôn trọng với thứ gì hắn không biết, tôi cảm thấy hắn yêu nhất kỳ thực là tiền, còn thích nơi nơi khoe ra, tự đại đến mức làm người ta ghét...”

Càng không thể vẫn hỏi, Rose vừa nói ra một lời bình luận lại biến thành cô ấy không chút vừa lòng với vị hôn phu của mình, cô ấy trực tiếp sáng khoái kết luận, “Tôi cho rằng hắn sẽ không hiểu được cái gì là tình yêu, hắn chỉ biết yêu chính hắn và tiền tài, thật sự làm người ta tuyệt vọng... Thật sự là một người nam nhân làm người ta tuyệt vọng...”

Những lời này làm người ta khổ sở, đôi mắt Rose ướt át, ngực cô ấy phập phồng vài cái mới nói: “Nhưng thì ra hắn yêu cô, hơn nữa thật điên cuồng. Tôi nghĩ sẽ không có lễ đính hôn, tôi hiểu biết hắn, hắn thật vô tình, rất nhanh hắn sẽ ý thức được chuyện kết hôn với tôi là sai lầm, hắn sẽ tìm mọi cách để giải quyết sai lầm này.”

Tôi...

Đợi chút, chúng tôi mới quen nhau được a ngày thôi, hơn nữa có một ngày là báo thù lẫn nhau, thừa lại hai ngày kỳ thực đều điên cuồng chạy. Cho dù cái tên Cal kia thích về bề ngoài của tôi, cũng không có nghĩa là anh sẽ vì yêu tôi mà đi mạo hiểm. Một người nam nhân có thể nuốt sừng tự sát khi sắp phá sản, vừa thấy chính là người không thể mất đi tài phú là vòng hào quang thượng tầng xã hội, vì một nữ nhân lang thang mà một cước đá văng vị hôn thê, nghe thấy thế nào cũng không giống việc anh sẽ hi sinh.

Lấy đánh giá của Rose mà nói, một người đàn ông tự tư lợi ích kì quá đáng, yêu tiền và không chút tôn trọng người khác làm người ta tuyệt vọng, căn bản không có khả năng dễ dàng yêu một nữ nhân như vậy. Nếu là Jack còn có khả năng, hắn có một trái tim nghệ thuật, giỏi về phát hiện những thứ xinh đẹp, cho nên hắn sẽ nhất kiến chung tình với Rose. Lúc tiếp xúc, phát hiện trái tim linh lung và vẻ ngoài của Rose đồng nhất hắn sẽ trực tiếp trầm luân trong đó. Vì đó là Jack Dawson, hắn phẩm đức thiện lương nhiệt tình và Caledon Hockley hoàn toàn là hai người tương phản.

Mà tôi và Cal lần đầu tiên gặp mặt liền hận không thể bóp chết đối phương, không biết ở đâu có mảnh đất nhất kiến chung tình chứ. Hắn kỳ thực chính là muốn nuôi dưỡng tình nhân mà thôi, tôi luôn luôn thuyết phục mình như vậy.

“Tuy rằng lời này tôi nói ra rất kì quái, nhưng tôi chúc phúc hai người.” Rose thoát nhìn không phải là trút một hơi thoải mái, cô ấy cảm thấy mình phải đối mặt với hoàn cảnh càng thêm ác liệt, nếu Cal muốn hỏi hôn, tình cảnh của cô ấy sẽ không dễ chịu.

Xem ra là giải thích đến chết, cô ấy cũng sẽ không tin tôi và Cal không có quan hệ gì. Kỳ thực cũng không cần giải thích, bởi vì cuối cùng, Rose sẽ cùng Jack cùng nhau cao chạy xa bay, lái máy bay, chạy đến những nơi có triển lãm tranh, tiếp đó sinh một đồng lứa nhỏ, thông suốt phóng khoáng qua cả đời, cuối cùng chết già ở trên giường ấm áp... Đây là lúc tôi xem phim đặt giả thuyết Jack không chết, kết cục cuối cùng của bọn họ.

Cho nên Caledon Hockley có hay không có tình nhân, hoặc là muốn hay không hỏi hôn kỳ thực cùng bọn họ đều không có chút quan hệ gì, ngay từ đầu chuyện xưa đã là như vậy rồi.

Rose hơi cô đơn xoay người chuẩn bị rời đi, cô ấy có khả năng đang lo lắng khi cô ấy bị hỏi hôn mẹ cô ấy sẽ điên mất, vốn là một thiếu nữ tính cách nhiệt tình, vốn nên tùy tiện trải qua thanh xuân tươi đẹp cuối cùng lại bị mẹ mình biến thành một lão bà.

Tôi trầm tư một chút, dựa theo kịch tình lúc này Jack hẳn là mặc áo bành tô của người khác đi tham dự tiệc tối, sau đó bắt cóc Rose đi khiêu vũ. Có lẽ là Cal nhìn Jack rất không vừa mắt, nên căn bản hắn không có khả năng nhận được lời mời, cho nên ngay cả Rose cũng không có đi tham gia tiệc tối.

Tôi hi vọng nhìn thấy Rose Dawson thông suốt phóng khoáng cười, mà không phải mắc chứng hậm hực, phải biết rằng áp phích ảnh cô ấy tôi còn cần thận cất giấu trong tủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Chương 47.2: Cao chạy xa bay

Không có do dự, tôi bước nhanh đuổi theo cô ấy, bắt lấy cánh tay cô ấy, Rose bị động tác của tôi dọa nhảy dựng. Tôi tươi cười nhiệt tình với cô ấy, “Mỹ nữ, chúng ta không cần thảo luận mấy chuyện không vui này nữa, được không? Cùng tôi đi tham gia bữa tiệc party vui về đêm nay nhé.”

Rose sững sốt, nhưng khi cô ấy phản ứng lại thì hơi cúi đầu nói, “Rất kỳ quái, cô và Jack thật sự mới quen nhau trên thuyền sao? Anh ấy nói với tôi, hai người mới chỉ quen nhau mới ba ngày, nhưng cô làm tôi có cảm giác hai người rất giống nhau, hai người cũng rất thú vị, kiến thức rộng, hơn nữa không giống với người thường.”

“Đánh giá rất cao, may mắn tôi ở trong mắt cô không phải là lãnh tâm lãnh phế, chỉ yêu tiền không thương mỹ nhân.” Tôi múa vài bước chân, làm một cái lễ với cô ấy, “Thỉnh nhận lời mời của tôi.”

Rose nghiêm cần xem ta, sau đó cô ấy vờn tay ra, tôi để cô ấy đi bên trong. Phía sau truyền đến thanh âm bốp nghẹn của cô ấy, “Thật muốn biến thành người giống như hai người vậy.”

Tôi không có quay đầu nói với cô ấy, “Sẽ, thế giới này rất lớn, cô nên đi nhìn thử xem.”

Đi vài bước tay ngược lại bị giữ chặt, Rose đã kéo tôi đi về phía phòng cô ấy, ánh mắt cô ấy tỏa sáng, ánh mắt kiên định mà tự tin, “Tham gia party ít nhất phải đổi một bộ quần áo, cô như vậy không đi được.”

Tôi rất muốn nói cho cô ấy, cái tập tục một ngày đổi ba bốn bộ quần áo chẳng khác nào một con búp bê cà, tôi thật sự không có năng lực thưởng thức.

Rose vào cửa lục tung những bộ quần áo của cô ấy lên, nữ giúp việc Jodie của cô ấy cũng vội vàng chạy đến giúp đỡ, tôi chống tay lên cằm. Thấy cô ấy cầm ra một bộ váy dài đỏ thẫm, tầng vải xa mỏng quần lấy tay, đóa hoa nở rộ màu vàng được đính trên làn váy, màu vàng cùng màu đỏ kết hợp thành sắc thái diễm lệ, rất mỹ lệ, nhưng nó làm cho người mặc khó có thể phù hợp.

Nói thật, nếu Rose mặc loại quần áo này thì hơi quá... Ách, diễm tục.

“Váy này do một nhà thiết kế người Pháp thiết kế, tôi thích những thiết kế của ông ấy, đáng tiếc phong cách của ông ấy không quá thích hợp với tôi. Cái váy này mua thật lâu, ngay từ đầu không dám mặc, bây giờ lại mặc không được.” Rose có lẽ đã từng nghiên cứu qua mấy thứ như vậy rồi. Trong mắt cô ấy lóe lên tia tán thưởng vuốt ve làn váy và đóa hoa giống như thật, như vuốt ve giấc mộng thiếu nữ của mình. Sau đó cô ấy đưa chiếc váy cho tôi, “Cô thích hợp, Emily.”

Tôi cho rằng cô ấy đang đùa, nhưng nhìn cô ấy hoàn toàn không có động tác thu hồi, tôi mới biết cô ấy muốn tôi mặc chiếc váy hồng xa này. Nói thật, nếu không phải trang phục biểu diễn, bình thường tôi tuyệt đối sẽ không mặc quần áo có màu như thế này, càng không muốn kết hợp chúng lại, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng nếu khí chất của mình không đủ lợi hại, căn bản áp không được sắc thái có tính công kích này.

Gặp Rose cố ý nhét váy cho mình, tôi cũng chả lo lắng gì nhiều, dù sao tôi cũng chỉ quen biết vài người, cho dù ăn mặc hổ cha cũng không ai biết.

Sau khi mặc xong váy, tôi ngay cả gương cũng không soi, trực tiếp xoa tung mái tóc vàng. Rose dưới sự trợ giúp của nữ giúp việc búi mái tóc lên, cầm trang sức kim cương trong tay, reo lên với tôi: “Emily, tóc của cô.”

Tôi dùng tay hất tung mái tóc lên để nó càng thêm rối xù, càng xoa càng phồng lên, trực tiếp xoay người tại chỗ, váy đỏ tung lên, những bông hoa màu vàng cũng bay lên. Sau đó tôi buông tay nói với cô ấy: “Váy này chỉ thích hợp mặc như thế này, tóc không được búi lên, nếu không váy và người liền không hợp.”

Rose cũng không kháng nghị, cầm lấy một cái dây buộc tóc tóc trong hộp trang sức, còn có son môi nhét vào trong tay tôi, vô cùng có kinh nghiệm nói: “Cô làm đi.”

Tôi nhìn dây buộc tóc có gắn đá ruby, nhìn nhìn lại son môi màu đỏ thẫm... Đây là muốn tôi biến thành một con gà tây trong bữa tiệc noel làm người ta lé mắt nhìn sao? Muốn kéo nữ thần đi tham dự party, còn phải mặc quần áo để mọi người giải trí sao. Rose hưng trí bừng bừng thu thập mọi thứ của mình, tôi nhìn thời gian cũng vừa đúng, động tác mới nhanh chóng cột dây buộc tóc lên trán, chặn lại không ít tóc mái, lại tùy ý bôi một ít son lên môi, xem như triệt để hoàn thành nguyện vọng vọng của Rose.

Rose dùng ánh mắt kì dị mà mộng ảo nhìn chăm chăm tôi, cô ấy nói: “Cô rất xinh đẹp.”

Tôi không khách khí gật đầu, rồi lập tức kéo cô ấy đi ra ngoài, có lẽ nói với cô ấy: “Tôi biết tôi rất xinh đẹp, nếu còn thay quần áo thì trời sẽ sáng mắt.”

Khách nhân khoang hạng ba muốn lên khoang hạng nhất phải có lời mời, còn khách nhân khoang hạng nhất đi xuống khoang hạng ba thì không cần gì cả. Tôi lôi kéo Rose không hề có kỵ chạy qua sàn tàu, ở trên sàn tàu tôi quan sát bên dưới, tôi nhìn thấy Jack nằm ở ghế dựa trên sàn tàu khoang hạng ba hút thuốc.

Kéo nữ thần của hân, tôi đi đến sàn tàu, giày cao gót dẫm lên sàn tàu bằng gỗ tạo ra thanh âm làm xao động bóng đêm yên tĩnh. Jack nghi hoặc đứng dậy hướng phía chúng tôi nhìn tới, hân ngậm điều thuốc bên miệng rơi xuống quần, nóng làm hân nhảy lên.

Tôi đẩy Rose lên phía trước, Rose trở tay không kịp lao đảo ngã về phía trước, Jack vội vàng đỡ được cô ấy.

Đi nhanh về phía trước, tôi miệng hừ ca, “Josephine, lên máy bay với tôi, chúng ta cùng nhau bay lên tận trời... Chính giờ, để chúng ta tham dự đại hội âm nhạc Ireland đi.”

Jack chỉ vào tôi cười ha ha, “Thật là điên cuồng.” Nói xong liền kéo Rose đuổi kịp bước chân tôi, bắt đầu chỉ trích tôi, “Quần áo này không tồi, tuy nhiên trên mặt cô nên quét thêm một cân đồ trang điểm nữa, tốt nhất tất cả đều là màu đỏ, như vậy càng hài hòa, tôi còn một ít thuốc nhuộm màu đỏ cô có cần không?”

Tôi dùng thuốc màu đỏ vẽ thêm một mặt nữa sao.

Sảnh giao lưu của khoang hạng ba ở đuôi thuyền, có tám người trong đội diễn tấu, có một nửa hành khách khoang hạng ba người di cư nhảy những điệu múa tràn đầy phong cách nhạc jazz. Lúc chúng tôi đến nhạc đang vang vọng, tiết tấu nhạc Ireland ở sảnh giao lưu vang lên.

Trong sảnh tràn đầy người di cư đang nhảy múa theo nhạc, tôi bị loại nhạc này làm tâm tình nhộn nhạo kéo đi, hai tay nâng qua đầu bắt đầu vỗ tay theo nhịp trống. Bước chân nhảy múa nhảy xung quanh dàn nhạc, vẩy ở dưới bước chân của tôi xòe ra bay múa.

Tôi yêu nơi tràn đầy âm nhạc phiêu đảng, mỗi người đều cười vui, khiêu vũ, uống rượu, cao giọng lớn tiếng nói chuyện.

Đàn violon không có biểu diễn tao nhã thanh thoát, nhưng lại tràn đầy điên cuồng, âm điệu như muốn bay lên. Tôi vỗ tay cao cao hạ xuống, vừa nặng vừa nhẹ vang lên, cùng loại âm nhạc này hòa vào nhau.

Jack lí nhí hô trong biển tiếng ồn ào: “Emily, có muốn uống rượu hay không.”

Tôi vừa nghe lập tức giương tay làm một cái lễ với dàn nhạc, sau đó chạy vào biển người đang khiêu vũ, tìm được cái bàn của Jack, tay hần cảm mấy cái bát đầy bia đen, trực tiếp đặt lên trên bàn. Rose lúc đầu còn hơi câu nệ, nhưng chậm rãi, tò mò cùng hứng thú chiếm cứ ánh mắt cô ấy, cô ấy cũng bắt đầu hưng phấn lên.

Tôi trực tiếp ngửa đầu uống cạn cốc bia, cảm giác máu đều sôi trào hừng hực. Quay người lại trực tiếp đặt cốc bia lên trên bàn bên cạnh, dừng cảm nói với hành khách khoang hạng ba đang chơi đoán số: “Đại thúc, chúng ta đấu rượu đi, thua mũ của ông cho tôi.”

Vị đại thúc khoang hạng ba cũng dừng cảm lên, lấy cái mũ trên đỉnh đầu vút lên trên bàn, một chân đạp cái ghế hét lên: “Đấu thì đấu!”

“Không cần đấu như vậy chứ.” Jack không đành lòng nhìn mọi thứ, sau đó đưa cốc bia trong tay cho tôi, “Liều mạng với cô, Emily.”

Rose nhìn chúng tôi, bị chọc nở nụ cười, cô ấy cũng đi đến bên cạnh tôi, muốn xem tôi đại sát tứ phương như thế nào. Kết quả đợi đến lúc tôi cầm chiếc mũ trong tay, đại thúc đã ôm bụng chạy tới toilet. Mà Jack lôi kéo Rose chạy khiêu vũ hai người, một tiểu cô nương chạy đến bên cạnh tôi, kéo vẩy tôi.

Bia bốc lên trên đỉnh đầu, tôi hơi chóng mặt mắt hoa lên nhìn cô bé, nhìn thấy cô bé đầu đầy dây buộc và đôi mắt tròn trợt, thốt lên tên cô bé, “Corolla, có vui vẻ không?”

Cô bé nở nụ cười ngọt ngào với tôi, tôi lập tức kéo tay cô bé chạy đến trên sàn khiêu vũ, “Em biết không, RMS Titanic sẽ không chìm.”

Corolla hai gò má đỏ bừng nhìn tôi, phảng phất như khinh bỉ lời tôi nói, thuyền này mới sẽ không chìm đâu. Tôi ngẩng đầu liền nhìn thấy Jack lôi kéo Rose chạy đến trên đài, bắt đầu theo tiết tấu nhảy điệu nhảy clacket của Ireland, chàng trai trẻ tuổi lực đạo chuẩn xác mà đá chân, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời, hướng cô gái mà mình thầm mến triển lãm bản thân

Rose nhìn thấy, trực tiếp đá giày đi nhảy theo bước chân hần.

Tôi đứng ở dưới đài, đột nhiên cảm thấy mình đang xem phim, mỗi lần nhìn đều khóc mặt đầy nước mắt, bây giờ tôi thậm chí muốn cùng họ cười. Tôi đưa ngón tay lên bên miệng, thổi theo tiết tấu trên đài, “Nhảy tốt, Jack, đến đoạn múa thoát y.”

Jack mặt ghét bỏ nhìn tôi, tỏ vẻ hần sẽ không bán thịt. Hần vọt tới bên cạnh đài, vẩy tay cao giọng nói với tôi: “Đến đoạn tuyệt kỹ, vỗ tay vỗ tay.” Bốn phía lập tức vang lên vô số tiếng vỗ tay vây quanh tôi, tiếng trống lượn vòng quanh tiếng đàn violon. Tôi cũng bị hơi men xông lên, mũ trên đầu lật xuống đội lên trên đầu cô bé Coroll, nhảy lên trên đài, trực tiếp đẩy Jack ra, rất quen thuộc vẩy tay với người dưới đài. Tay cầm váy rũ hay bên, đóa hoa màu vàng như ngọn lửa đang tung bay.

Làn váy rơi xuống bên chân đang nhảy trên sàn, tay theo bước chân mà múa. Cánh tay, chân, ngay cả lưng cũng không có chút ôn nhu nữ tính nào, trong cơ thể lực lượng toàn bộ bộc phát ra, một ngọn lửa nhiệt tình bị giam cầm rất lâu trong người bất ngờ cháy rực thiêu đốt tôi.

Tôi yêu bia rượu lên men, tôi yêu những người nhiệt tình nhảy múa, tôi yêu làn gió thổi qua, tôi yêu Flamenco tự do tùy tính.

Thả làn váy đỏ ra, trực tiếp nhảy bước nhảy nam tính Flamenco, linh hồn Gypsy trong tôi lúc này như sống lại, tự do cùng kiệt ngạo biến thành Josephine bay múa, chờ chúng tôi cùng nhau bay lên tận trời. Tôi cảm nhận được say rượu choáng váng, thân thể phảng phất ở giờ khắc này thoát ly ngây ngô cứng nhắc, đưa lại toàn bộ nỗ lực ở kiếp trước, chân tôi cùng linh hồn tôi hoàn mỹ kết hợp với nhau.

Từ nam tính tới nữ tính, cánh tay và ngón tay như những bông hoa tràn đầy lực lượng, so với cánh hoa càng thêm mềm mại nó là đặc thù tính cách của

người Tây Ban Nha.

Tôi nhớ không nổi mình đến từ nơi nào, cũng nhớ không nổi mình ở nơi nào. Tay cầm lấy váy, giữa đầu xuyên thấu qua đám người mơ hồ, nhìn thấy một người đàn ông cau mày không vui nhìn tôi, từ trên cầu thang cẩn thận đi xuống. Anh mặc áo bành tô màu đen sạch sẽ, mái tóc màu đen được chải chuốt tỉ mỉ, ánh mắt như đang tìm cái gì, cử chỉ tràn ngập nôn nóng, không kiên nhẫn.

Sau đó anh như bị cái gì đó làm xúc động, đảo mắt liền nhìn thấy tôi.

Tôi cũng không ngừng bước chân nhảy múa của mình lại, trên mặt rớt cục mạng theo tươi cười, Flamenco không có biểu cảm cũng chuyển thành điệu múa thư giãn. Giống như anh và chỗ này không hợp nhau, bước chân nhảy múa của tôi cũng bắt đầu không theo tiết tấu của dân nhạc.

Người đàn ông kia xuyên qua đám người, hướng phía tôi đi đến, mặt đầy tức giận.

“Đáng chết.” Anh rút cuộc đi đến bên cạnh đài khiêu vũ, hận không thể đem tất cả mọi người hất xuống biển, ngay cả tóc cũng dựng lên.

Tôi nhìn dáng vẻ chật vật của anh, thật vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên, miệng nhẹ nhàng ngâm khúc ca tôi quen thuộc, thân thể chậm rãi ngồi xuống, tay trái vươn ra, nhấn trên ngón áp út lóe sáng.

Tôi nhẹ giọng hát, “Josephine, lên máy bay của tôi, chúng ta cùng nhau bay lên tận trời...”

Trước mắt một mảnh mơ hồ, lại còn tinh tường nhớ được lúc mình nhìn thấy Titanic, từng nghĩ mình sẽ hát bài này cho người đàn ông mình thích. Bài tình ca nổi tiếng hai mươi năm, cưỡi máy bay theo đuổi cô gái mình thích.

“Thân ái, lên máy bay với tôi...”

Tay trái đột nhiên bị nắm giữ, ép chặt cái nhẫn, mười ngón giao triền.

Tôi tiếp tục ngồi, cười tủm tỉm hát khúc ca.

Ngón tay ấm, ngay cả trái tim cũng nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ánh trăng

“Emily.” Anh kéo tay tôi, biểu cảm muốn tức giận mà không có cách nào bùng nổ.

“Uh, Josephine.” Tôi trực tiếp ngồi ở trên đài, bên tai đều là thanh âm khiêu vũ, chân gắt gao quấn lấy cái cột cùng anh chơi trò kéo co.

“Josephine là tên cái gì?” Anh rút cuộc cũng bị đốt vào dây pháo, gương hồ trào lên, tôi thấy ánh mắt màu hổ phách của anh sáng lên giống như thủy tinh cầu, trên mặt đều là ngọn lửa tức giận.

“Chúng ta khiêu vũ.” Tôi chết cũng muốn kéo anh lên đài, kéo anh không buông tay.

“Ai cho em uống nhiều rượu như vậy?” Anh giống như con hồ li đa nghi, nhanh nhẹn mà hung ác muốn tìm ra đầu sỏ gây nên, rất nhanh anh liền nhìn thấy người có thể giận chó đánh mèo chịu tội thay, Jack.”Jack Dawson, người thế nhưng giật dây em ấy đến chỗ hỗn loạn này.”

Jack kéo Rose ra sau lưng giấu đi, sau đó về mặt vô tội phản bác, “Vị tiên sinh cao quý ở khoang nhất đẳng này, Emily là khách khoang hạng ba, cô ấy vốn nên thuộc về nơi này.”

“Ai thuộc về cái nơi quỷ quái này, tôi đã mua vé cho em ấy rồi, em ấy thuộc về khoang hạng nhất. Trời ạ... Chờ một chút.” Anh vừa chỉ tay vào Jack nổi giận đùng đùng nói, vừa bước chân lao đảo đi lên đài, tôi dùng sức kéo anh đi lên, sau đó giống như con khi treo lên trên người anh, mũi có thể ngửi thấy mùi nước hoa Brandy và hương vị nam tính của anh.

Sau đó tôi nắm lấy cánh tay anh, lớn tiếng nói: “Vui vẻ đi, chỗ này đều là âm nhạc.” Kéo anh, tôi tự đùa tự vui theo âm nhạc xoay vòng.

Người đàn ông này biểu cảm giống như bị tôi bức tới điên rồi, anh lôi kéo tay tôi không thả, nhưng lại miễn cưỡng tiếp xúc của người khác, “Cách tôi xa một chút, quần áo của người bao lâu chưa giặt. Chờ một chút, Emily, chúng ta trở về thôi, nơi này không phải chỗ tốt.”

“Oa nha, người bồi cô ấy khiêu vũ thôi, người nhìn Emily xem, cô ấy rất vui vẻ.” Jack ở một bên đồ thêm dầu vào lửa, nói xong liền lôi kéo Rose chui vào trong đám người, còn nói với Rose, “Chúng ta không cần để ý đến hắn, để hắn ăn chút đau khổ.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy chặt vật như vậy...” Rose nhìn không được cười rộ lên, đi theo Jack chạy.

“Josephine, chúng ta khiêu vũ.” Tôi lấy khuỷu tay vòng lấy tay anh, trong lồng tai tràn đầy tiếng cười khoan khoái.

“Gặp quý Josephine, đây là tên ngu ngốc nào vậy.” “Josephine” khần trương bị tôi kéo vòng vòng, anh căn bản không am hiểu loại vũ đạo này, luống cuống tay chân muốn ngăn tôi xoay vòng, nhưng một lúc sau đầu óc anh bắt đầu choáng váng, tóc tai tán loạn xõa tung trên trán.

Nơ cổ anh lệch đi, cúc áo bị bung ra, hình tượng không còn gì.

Tôi thế nhưng cảm thấy anh thật đáng yêu, không khỏi cao giọng hoan hô, “Josephine, Josephine, múa điệu đầu tiên với tôi.”

Anh bị tôi làm đầu óc choáng váng muốn tức giận nhưng không biết làm gì, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng tay lôi kéo áo somi, ở bên tai tôi nhanh chóng nói: “Tốt lắm, chúng ta mau rời khỏi chỗ này thôi.”

Tôi có tai như diếc, nói tay anh ra, bản năng muốn chạy xuống đài đựng phải nhạc sĩ đang đứng vỗ tay. Anh chạy đến ôm tôi, tiếng hít thở chột tăng thêm, “Em không nên uống nhiều rượu như vậy, thật là, quả thật là tửu quý.”

Tôi vòng tay lại ấn cổ anh xuống, muốn tránh thoát khỏi ngực anh, bên tai lộn xộn nghe được tiếng anh không nhìn được tức giận lớn tiếng nói, “Em sẽ làm anh mất mặt, anh nên nhét em vào cái hòm rồi khóa lại, cái chỗ như thế này, đều là người hạ đẳng... Đừng giỡn đùa, Emily.”

Tôi tránh không thoát, tay trực tiếp chạm vào mặt anh, dùng sức miết, trong lúc nhất thời khuôn mặt tức giận của anh bị tôi miết nhẵn lại.

“Anh không nên cho rằng em còn tỉnh, em uống say rồi.” Anh nỗ lực mở miệng nói chuyện, nếp nhăn trên mặt càng nhiều hơn làm anh khó phát ra tiếng, làm lời nói của anh mơ hồ nghe không rõ.

“Em không có say.” Tôi vô tình cười nói, chỉ là cảm thấy thật vui vẻ. Từ ngày đầu tiên tôi xuyên không đến nơi này, không có một ngày nào thuận lợi cả, cả ngày bốn ba tìm kiếm thức ăn. Gặp thi thể đói chết, từng bị lưu manh chặn cướp, bị lừa gạt thiếu chút đông chết ở đầu đường. Nói thật tôi chưa từng ăn qua chút khổ nào, ít nhất không có đói thảm thành như vậy. Nhưng tôi còn là sống là được, hơn nữa tôi tin tưởng cuộc đời của mình cũng sẽ thuận lợi thôi, không thể nghi ngờ, lúc này tôi rất vui vẻ.

“Có nhận được anh là ai không?” Mặt anh vặn vẹo càng đáng sợ, rõ ràng, anh không có tí cảm giác tốt nào với chỗ này.

“Josephine.” Tôi trầm đĩnh tiết thiết nói.

“Đó là tên một nữ nhân.” Anh rốt cục không thể nhìn được nữa rít gào, ôm lấy cánh tay của tôi dùng sức, trực tiếp ôm tôi lên cách mặt đất. Tôi vốn đã choáng váng đầu, kết quả giây tiếp theo phát hiện mình thiên toàn địa chuyển, người khiêu vũ, bia đen cùng với bàn ghế đều đảo lộn.

Ngay cả tóc cũng giống như thác nước chảy xuống, tôi mặc danh kỳ điệu muốn giỡn đùa, thanh âm tức giận của một người đàn ông vang lên, “Em yên tĩnh một chút. Lovejoy, bảo bọn họ tránh ra, đám châu chấu này không yên tĩnh được một phút nào sao?”

Tôi phát hiện mình đang bay, tay ở trên không trung vờ, giống như hi vọng có thể bắt được cái gì. Cuối cùng chạm vào được quần áo, trong quần áo là cơ bắp ấm áp, tôi không khách khí bắt lấy nó, kết quả thân thể một trận lay động, chột nghe thấy thanh âm quen thuộc kia nghiêng rằng nghiêng lợi ra lệnh cho tôi, “Không nên động thủ động cước, anh không hi vọng em sẽ hối hận.”

Cảm giác hoa mắt chóng mặt luôn tồn tại, tôi thật vất vả mới quay một lần, miệng cắn được tóc dài, miễn cưỡng thấy rõ ràng tư thế của mình là... Bị người khiêng?

Thanh âm náo nhiệt rầm rĩ cuối cùng cũng tắt đi, cái lạnh tràn lên cánh tay tôi, gió biển thổi tới làm tôi run run, tốc độ vốn đang nhanh bởi vì động tác run run của tôi mà chậm lại, sau đó tốc độ kia càng nhanh hơn. Tôi mơ hồ nhìn thấy sao trời, qua một lúc những ngôi sao kia biến thành tám gỗ, đảo mắt lại là một mảnh trắng xóa.

Tiếp đó là thanh âm cửa mở ra, sau đó là thanh âm của một người đàn ông mệnh lệnh vang lên, “Nước ấm khăn lông, trà, nhanh đi chuẩn bị.”

Không đợi tôi suy nghĩ cẩn thận đây là chỗ nào, tư thế vừa chuyển, tôi bị người trực tiếp đặt lên trên giường.

“Một thân toàn mùi rượu, em thật sự làm anh tức giận.” Anh mạnh mẽ cời bỏ nơ cổ, cời áo bành tô, xắn tay áo lên, một mặt chán ghét. “Tất cả đều là hương vị này, không được đến khoảng hạ đẳng trộn lẫn với đám người kia, ai biết bọn họ có hay không có bệnh truyền nhiễm, cho dù đã kiểm tra mới cho lên, bên trong khẳng định có tội phạm.”

Tôi nghiêng đầu, chặn đệm ấm áp làm tôi theo bản năng chui vào trong, nhìn thấy anh đối tôi đối lui, tôi nhìn anh hàm hồ cười.

“Em uống say.” Hai tay anh đặt trong túi quần, lớn tiếng nói với tôi.

Tôi tiếp tục ngây ngô cười, hơi còn làm tôi rất hưng phấn, không thể nhập mộng, hơn nữa giống như tình lực dư thừa.

Nhưng anh hình như hiểu lầm cái gì, mặt kịch liệt giỡn đùa, tạm dùng vài giây mới miễn cưỡng thuyết phục bản thân, “Em uống nhiều rượu lắm, không biết mình đang làm gì.”

Tôi làm gì? Dầu tay dưới một cái gối đầu, tôi không vừa lòng lại đặt trước bụng, ánh mắt thẳng tắp theo dõi anh.

Anh lại chuyển tới bên giường, do do dự dự, lại đứng cách tôi. Miệng luôn luôn nhắc nhở mình, “Em ấy cái gì đều không biết, chẳng lẽ không thể thanh tỉnh một chút sao?”

Tôi cảm thấy khát nước, vươn tay muốn uống nước, người đàn ông trước mắt thấy động tác của tôi làm anh có xúc động nhìn thấy ánh sáng cứu chuộc, anh đi tới, cũng không có giúp tôi mang nước, cứ như vậy ngồi lên trên giường, vuốt mặt tôi.

“Được rồi, em nhất định biết mình đàn làm gì, chúng ta vốn là có thể tiến hành bước này.” Anh gấp gáp sờ tóc của tôi, mặt tôi, tay đi xuống, ma sát qua cổ và vùng xương quai xanh. Anh thuyết phục mình, trong mắt mang theo mê luyến và lực công kích đáng sợ. “Chúng ta sẽ có một buổi tối tốt đẹp...”

Anh ôm lấy mặt tôi, những cái hôn nhỏ vun nhật rơi xuống mặt tôi, lên trên gò má, trên môi, cảm giác giống như đứng dưới mưa, cũng rất mãnh liệt.

Tôi không có thói quen tiếp xúc gần như vậy, tay không chút khách khí vỗ lên mặt anh, ý đồ muốn anh rời khỏi, anh dùng lực nắm lấy cổ tay tôi, tôi đối nghịch với anh muốn rút tay về. anh hôn tôi một cái, tôi liền đánh anh một cái, hành động này làm anh nhe răng trợn mắt bắt lấy tay tôi, lại chưa từ bỏ ý định muốn hôn tôi, theo quán tính tôi muốn rút tay lại, lực đạo của anh rất lớn, nhưng một khi tôi liều mạng anh sẽ theo thói quen mà nói lòng tay tôi ra.

Có qua có lại, anh rốt cục không có cách nào bụm mặt, “Em thật là chả có lúc nào giống nữ nhân cả, còn có lần sau không được mặc váy như thế này ra ngoài đường, miễn cho bị người ta chiêm tiện nghi.”

Tôi dùng sức đẩy anh ra, trực tiếp đẩy anh xuống giường, cảm thấy cả người đều có lực, muốn làm vận động giãn tứ chi.

“Anh cảm thấy mình rất ngốc khi nghĩ em có thể nghe hiểu, em uống say sao lại có khí lực lớn như vậy chứ.” Người đàn ông vô lực nói, anh ôm thất lưng từ trên thảm ngồi dậy, mặt mang ửng hồng, ánh mắt nhiệt tình không bình thường. Thấy tôi ngồi dậy, anh đứng tại chỗ chân chờ một chút, lại bám riết không tha đi tới, hai tay nâng mặt tôi, nhẹ giọng dỗ tôi nói: “Việc này rất vui vẻ, anh sẽ làm em vui vẻ.” Nói xong, một cái ma trảo bò lên cổ áo tôi, anh nuốt nuốt nước miếng, ngón tay luôn luôn run run.

Tôi chụp như chụp muỗi, lập tức hai tay vỗ vào móng vuốt của anh, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ với anh. Trơ mắt nhìn sắc mặt anh ửng hồng biến thâm, nhiệt độ trong mắt biến thành khăn cầu, vẫn còn tiếp tục đè nén, giãy dụa, cuối cùng anh miễn cưỡng hô hấp, mới giấu được cảm xúc này xuống.

Anh thử rút tay về, tôi liều chết không thả. Ánh mắt anh không dám nhìn tôi, chỉ có thể ụy hiếp bằng miệng, “Em còn tiếp tục tùy hứng, anh sẽ rất tức giận.”

Anh tức giận thì sao chứ.

“Em vẫn là ngủ đi, trước tám giờ một cái, anh sẽ bảo nhân viên giúp em chuẩn bị nước ấm.” Bị tôi tra tấn tới mức không biết làm gì, trên mặt anh màu đỏ còn không có rút đi.

Tôi lắc đầu, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Josephine, chúng ta khiêu vũ.”

“Josephine”,...

“Chúng ta khiêu vũ.” Tôi đang đưa tay anh, ánh mắt khát vọng nhìn anh.

“Nghĩ ngợi.” Anh nhăn nheo, nhăn nheo từ hàm răng truyền tới.

Tôi không buông tay thuyết phục anh, “Em muốn cùng anh khiêu vũ.”

“Lần sau không được đứng trước mặt người khác làm như vậy nữa, thành cái dáng vẻ gì chứ.” Anh bắt đầu chỉ trích tôi, nhắc chần lên ấn tôi vào.

“Vậy anh khiêu vũ với em một lần đi.” Tôi không có một chút mệt mỏi, phe phẩy tay anh lập lại không ngừng.

“Yên tĩnh cho anh, em không có lúc nào ôn nhu cả.” Thoạt nhìn anh không có tí kinh nghiệm nào dỗ người ngủ cả, anh điên lên nhìn tôi.

“Em sẽ thật ôn nhu.” Tôi nghiêm cẩn tự trọng, từ lúc quen biết với lão sư và bạn học họ đều nói tính cách của tôi rất tốt. “Cho nên anh phải cùng em khiêu vũ.” Bởi vì tôi thật ôn nhu.

Anh thử rút tay về, tôi và anh kéo co, chính là không thả anh ra.

“Được rồi, khiêu vũ xong thì ngủ.” Anh rốt cục thỏa hiệp, không có cách nào nhìn tôi.

Tôi nhảy xuống giường, kéo “Josephine” của tôi chạy ra bên ngoài, anh vẫn tiếp tục oán giận phía sau tôi, “Về sau không cho em uống rượu, không cho làm loạn, còn có không cho ở trước mặt người ngoài lộ tay lộ chân...”

Tôi thử tìm kiếm âm nhạc, nhưng khúc nhạc vui vẻ kia đã biến mất, tôi cái gì cũng không có tìm được, chỉ có tiếng gió trên sàn tàu. Tôi kéo anh lên sàn tàu, ánh trăng và đèn trên thuyền đan vào nhau thành ánh sáng huyền diệu, tôi bỏ giày ra, chân trần đi trên sàn. Sau đó nói với anh: “Cởi giày.”

“Cái gì?” Anh kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt không tình nguyện.

Tôi hai tay chống nạnh, cười hề hề nhìn anh, không nề ngại phiền nhắc nhở anh, “Phải cời giầy.”

Biểu cảm không tình nguyện biến thành tiểu tụy, anh bắt đầu đi mà do dự đi quan sát bốn phía, giống như đang lo lắng sẽ có người nhìn thấy đáng về lúc này của chúng tôi. Sau đó anh khom người, không được tự nhiên mà cời giầy ra, miệng lại bắt đầu lải nhải, “Em phải lập tức nghỉ ngơi, bây giờ còn ra thể thống gì nữa chứ?”

Tôi cũng không biết mình cần nghỉ ngơi, tôi chưa từng tinh lực dư thừa như vậy. Vươn hai tay về phía trước, từng bước một tiếp cận anh, tôi chạm vào áo trong màu trắng của anh, bên trên là cúc, mềm nhẹ áp mặt vào ngực anh tiếng tim đập, ầm ầm bắt đầu tăng tốc, ở trong lỗ tai của tôi nhanh như tiếng xe lửa nổ vang.

Tôi cảm nhận được cảm giác quen thuộc lúc đang choáng váng này, còn có chìm trong men say, anh ngây ngốc đưa tay đặt lên vai tôi, “Muốn khiêu vũ thì khiêu vũ đi, tửu quý thật sự không biết hầu hạ thể nào mới tốt đây.”

Tôi dẫm lên chân anh, bên trên là tất. Theo bản năng anh lùi về sau, tôi lại dẫm lên không cho anh thoát. Nhẹ nhàng, tôi dẫm lên cả hai chân anh, chân trái dẫm chân phải, chân phải dẫm chân trái. Nháy mắt toàn bộ thân thể sức nặng đều đặt ở trên người anh, tôi cầm lấy bờ vai của anh, tựa đầu ở trong ngực anh, nhẹ giọng nói: “Đi về phía trước một bước...”

Anh trầm mặc một chút, hình như không biết làm gì với tôi, cuối cùng anh vẫn nhận mệnh mà ôm lấy thắt lưng tôi, lo lắng tôi ngã xuống, sau đó dùng lực đạo ổn định đi về phía trước một bước

“Lùi về phía sau một bước.” Tôi nhắm mắt lại, hàm hồ nói.

Anh dừng một chút, lại không thuận thực lùi về sau một bước. Tôi treo lên người anh, đột nhiên buồn cười rộ lên, tươi cười đánh úp lại. Tim anh đập gia tốc, biến thành khúc hát ru, tôi hít nửa mắt nhìn về phía sàn.

Ánh trắng như nước, kéo dài bóng dáng chúng tôi, thẳng đến khi hòa thành một thể.

Sau đó tôi ngủ, đây là giấc ngủ sâu nhất của tôi trong mấy tháng này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Dòng họ

Tôi rất muốn nhấn cái tên tửu quý ngây thơ thừa thừa tinh lực hôm qua xuống đáy biển, lại đá thêm mấy đá cho người đó xuống đại tây dương. Con người của tôi có cái tật xấu, chính là lúc uống say tinh thần sẽ rất thừa, thấy ai cũng cảm thấy vừa mắt, thậm chí lúc quá đáng nhất còn ôm lấy người đó làm nũng không buông, đáng sợ nhất là, hôm sau tỉnh lại tôi lại nhớ rất rõ ràng.

Đúng vậy, tôi vừa thân vừa ôm Caledon Hockley lại còn làm nũng không buông nữa, cuối cùng còn treo ở trên người người ta ngủ nữa.

Đầu đầu gối trên ghế dựa ở sà n tàu, về mặt mặt môi nhìn bữa sáng, bên người là nhân viên phục vụ đi qua đi lại đi qua đi lại thêm đồ ăn. Bọn họ dùng âm trà màu bạc thêm trà cho chúng tôi, một chút cũng không cảm thấy kì quái nữ chủ nhân đi đầu.

Cal mặc tây trang và quần màu tối, anh dùng thìa khuấy ly trà, bất động thanh sắc nhìn tôi liếc mắt một cái.

Tôi không biết khuôn mặt tiểu tụy và quảng thâm mắt có gì đẹp mà nhìn, không có khí lực duy trì cái gọi là lễ nghi bàn ăn, giống như nam nhân trực tiếp dựa cả người lên ghế dựa, tay chống cằm hai mắt vô thần.

“Lần sau đừng uống nhiều rượu như vậy.” Cal ôn hòa cười dặn tôi, sau đó uống một ngụm trà, hoàn toàn không có chút phần nộ nào giống như hôm qua khi đi bắt .người cả

“Ừm.” Tôi không có tinh thần trả lời.

“Anh có việc muốn cùng em nói.” Anh đặt ly trà lên bàn, tiếp đó tay đặt lên tay vịn, có thể nhìn ra được nội tâm của anh không có thoải mái giống như bề ngoài, ngón tay cứng ngắc.

Tôi dùng thìa khuấy đặt ở trên bàn bên cạnh ly trà, tinh thần tan rã cúi mắt nhìn chén sứ, ánh mặt trời sáng sớm trải vào bên trong, tôi nhìn không được muốn đem chúng nó vớt lên ăn. Say rượu qua đi tinh thần tôi sẽ luôn uể oải, hơn nữa cơ bắp đau nhức. Tôi yên lặng đợi một lúc, mới phát hiện Cal còn đang do dự, anh hình như muốn nghĩ kĩ lời nói dối, kết quả bởi vì lâu quá ngược lại không dám nói ra.

Chờ tôi rốt cục không muốn uống trà nữa, chuẩn bị đứng lên đi dạo để lấy lại tinh thần, anh rốt cục mở miệng, thanh âm mang theo chút run run không thể đè nén, cảm giác giống như dân cờ bạc chuẩn bị đánh một ván cuối cùng bằng tất cả gia sản, hơn nữa lợi thế giống như là đang đi mọn vậy.

“Chúng ta ở cùng nhau.” Ngay cả âm thanh cũng run, anh kiệt lực áp chế kích động, còn làm những lời này biến ảo.

Tôi nhất thời không kịp lấy lại tinh thần, tiếp tục cảm thìa quấy trà ngăn người.

“Anh nói, em cùng với anh.” Cal nghiêm cẩn mà nghiêm túc nói, thậm chí biểu cảm còn mang theo thành kính làm người khác không thể bỏ qua, làm tôi nhớ tới chú rết thành kính đọc lời thề của mình trong hôn lễ phương tây.

Không không phải là đã “Ở cùng nhau” sao? Cái tên gia hỏa này muốn tôi làm tình nhân không phải đã nói hơn trăm lần rồi sao, đây là tiết tấu mỗi ngày lặp lại một lần sao?

“Anh biết em là cô nhi, không có tiền cũng không có gia đình, thậm chí ngay cả dòng họ cũng không có.” Cal một chút cũng không biết kiểu nói chuyện này đã đắc tội hầu hết tất cả mọi người, nhưng tính tình anh chính là cái dạng này, tôi một chút cũng không so đo. Tôi nhìn thấy anh ngón út không có nhẫn cũng đã quên, tay theo thói quen còn đi vuốt chỗ đó, điều này làm tôi không thể liếc cái nhẫn trên ngón tay của mình, chiếc nhẫn còn đang mang trên tay.

“Điều này thật phiền toái, Emily, em không nhớ nổi cha mẹ mình là ai sao?” Anh có thể đã suy xét vấn đề này rất nhiều lần, cho nên lúc đang nói chuyện với tôi anh không nhận được mang theo vấn đề quấy nhiễu mình ra, ngay cả mày cũng nhăn lại, điều này làm cho ánh mắt anh hơi rũ xuống.

“Mỗi người luôn sẽ có chuyện phiền nhiễu cả đời, tôi nghĩ chỗ này tôi không có cha mẹ.” Cho dù khối thân thể này có cha mẹ, thì cũng không phải của tôi, cha mẹ tôi sống ở một trăm năm sau, hơn nữa bọn họ sống rất tốt, tôi vô cùng xác định.

“Được rồi, anh biết em không có, bằng không ngay cả dòng họ em cũng không nghĩ ra.” Cal thân thể nghiêng về phía trước, anh nhìn tôi, hình như càng muốn đến gần tôi.

Loại phương thức nói chuyện này... Tôi thật sự rất muốn dùng tình thương bao phủ anh, cho dù người ta khinh thường anh, anh cũng có thể chọc vào đúng chỗ yếu của người ta. Khó trách anh phá sản còn phá tiêu sái như vậy, loại tính cách này nếu không phải có một người cha tốt còn không phải bị người ta bắt nạt thảm mới là lạ.

Anh lại tạm dừng một lúc, không giống như lúc bình thường, buổi sáng hôm nay anh luôn luôn ấp a ấp úng, nói gì cũng không hợp tác. Nhưng tơ máu trong mắt lại rất rõ ràng, ngay cả hốc mắt đều đỏ bừng, so với tôi uống rượu say thật vất vả mới tỉnh còn mệt mỏi hơn. Tuy tinh thần của anh rất phấn khởi, tôi nhìn thấy anh rất hưng phấn, giống như làm cái chuyện gì trọng đại liên quan đến cả quốc tế vậy, điều này làm cho anh nóng lòng muốn thử không thể kiềm chế.

“Em có thể dùng họ của anh, Hockley.” Cal mặt trịnh trọng, trong mắt không có thành phần đùa giỡn gì cả, mà là cảm giác nghiêm túc và trầm trọng, làm khuôn mặt không có biểu cảm rất có lực uy hiếp.

Tôi cảm thìa, trước mặt là ly trà trái cây đầy ánh nắng, cứ như vậy quái dị nhìn anh, không thể hiểu rõ được tính nghiêm túc trong lời nói của anh.

“Emily Hockley.” Anh thì thầm tự nói, phảng phất như nói vô số lần trong lòng, thuận lợi đến không thể tin được, không có gì trì trệ. Ở lúc tôi còn chưa nói được tiếng nào, anh lại nói: “Emily Hockley.” Tên này phảng phất như anh được thần ban ân cho may mắn, làm khoe mắt u buồn của anh sáng rực lên, tơ máu trong ánh mắt của anh cũng không quá đáng sợ nữa, mà tràn đầy ánh sáng ôn nhu sung sướng. Về mặt của anh so với ánh sáng mặt trời chiếu vào đây còn sáng hơn, khoe môi mỉm cười so với mây trắng nhỏ còn có sức sống hơn.

Cái này có gì mà cao hứng, tôi không biết là cái họ của tôi cũng làm anh vui vẻ như vậy. Động tác thông thả đưa chiếc thìa lên miệng, đưa thìa tràn đầy ánh nắng kia vào trong miệng, tiếp đó tôi tìm lại thanh âm của mình, “Anh muốn làm gì?”

Trạng thái của anh không được bình thường, rất không bình thường.

Mỉm cười trên khoe miệng Cal không chút thay đổi, không có chần chờ nói: “Anh nghĩ rõ ràng, không cần ba tháng, anh biết mình đang làm gì. Điều này thật điên cuồng, anh chưa từng làm ra quyết định điên cuồng như vậy, anh nghĩ nó là niềm kiêu ngạo cả đời này của anh, lần này mạo hiểm sẽ làm anh phải trả một cái giá rất lớn, nhưng...” Thanh âm của anh thấp dần đi, mang theo lười nhác nói nhỏ, ngay cả ánh mắt mệt mỏi cũng không còn. “... Em đáng giá.”

Thìa bạc trong tay rơi xuống ly trà, tôi rốt cuộc cũng biết anh đang nói cái gì, nhưng cũng không thể tin được, cái quyết định của anh lại là cái này. Chưa từ bỏ ý định lặp lại hỏi anh, “Ý của anh là...”

“Chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Ngữ điệu của anh thoải mái hơn, mang theo chút hương vị nghịch ngợm không giống bình thường, không chính mắt trả lời tôi, còn nhớ rõ hơn nữaa ngày, “Vĩnh viễn.”

Tôi chưa từng cảm thấy cái từ vĩnh viễn này dọa người như vậy, không hiểu nhìn anh, có thể mới qua một đêm mà anh triệt để thay đổi?

“Anh sẽ cho em hết thấy, tất cả những gì nữ nhân cần.” Cal từ ghế dựa đứng lên, Tây phục của anh rất phẳng phiu, anh đưa tay đặt ở trên bàn, ánh mắt kiên định nhìn tôi.

Tôi thấy được trong ánh mắt của anh không chỗ nào không có cảm tình, lời nói của Rose bắt đầu phóng đại lên trong đầu tôi —— hấn yêu cô.

Nam nhân này yêu cô

Không thể tin được, kết luận này đến quá nhanh, nhanh đến mức tôi không thể tin. Tôi nhìn anh kéo ghế dựa ra đi ra ngoài, đơn thuần vui sướng biến thành thâm trầm, ôn nhu nơi đáy mắt bị băng lạnh âm hiểm thay thế, anh vừa lôi kéo áo ở cổ tay vừa nói: “Anh đi giải quyết một số chuyện, khả năng sẽ có rắc rối nhỏ. Đúng rồi, em thích quần áo màu gì, anh sẽ sai người phát điện báo để họ chuẩn bị trước.”

Không cần dùng điện báo quý giá trên thuyền chỉ để nói mấy chuyện nhảm chán như vậy, tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy hình ảnh hai người chúng tôi ở cạnh nhau sau khi rời thuyền. Nhưng khi nhìn thấy anh tự tiện quyết định tốt mọi thứ, hơn nữa không để cho bất luận một ai ngăn cản, trong lúc nhất thời tôi không biết mở miệng nói cái gì để xác định ý nghĩa trong lời nói của anh.

Thấy anh rất nhanh sẽ biến mất, tôi bật thốt lên liền hỏi: “Rose đâu? Các người không phải muốn đính hôn sao?”

Cal nghe được thanh âm của tôi, anh đứng ở cạnh cửa một lúc, trầm mặc làm cho người ta kinh hãi. Sau đó tôi nhìn thấy anh quay đầu, lộ ra một cái tươi cười, đó là nụ cười tràn ngập tự tin và hi vọng, trong mắt ôn nhu và đáp án trong miệng làm hiệu quả tương phản, anh lãnh khốc trả lời, “Không có lẽ đính hôn, cho dù có, cũng sẽ không thể là nhà Bukater.”

Tôi rất cục biết anh không nói đùa, mà là nghiêm cần đòi mạng.

Tơ mắt nhìn anh xoay người bước đi, biến mất cánh cửa bên kia, tôi yên tĩnh một lúc, mới sờ vết hầu của mình, khăn trương làm tôi hô hấp không bình thường.

Hít sâu vài hơi, tôi nâng chung trà lên, trong ly trà ánh sáng luôn luôn lay động. Cuối cùng không có cách nào một lần nữa đặt ly trà lên bàn, lấy tay xoa huyết Thái Dương, miệng nhin không được nói lại lời anh, “Emily Hockley?”

Nói xong mới phát hiện rất thuận miệng, nhin không được thấp giọng cười rộ lên, khóe miệng đều vận vẹo không bình thường. “Không phải đâu, cái tên gốc kia sẽ không phải chạy đi giải trừ hôn ước chứ, sau đó định cưới mình.” Anh sẽ không sợ làm người khác đau lòng sao? Căn bản không giống phong cách của anh.

Tôi thế nào cũng cảm thấy chuyện này chơi quá lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 50.1: Uy hiếp

Ngày mười ba RMS Titanic vẫn đi theo con đường hàng hải dọc theo Đại Tây Dương đi về phía trước, tuy Cal thoát nhìn hay động kinh tới mức tôi không thể lí giải, nhưng anh nói thuyền sẽ giảm tốc độ tôi vẫn tin tưởng được. Cái người tìm đến này không nhất thiết phải hù dọa (lừa đảo), dù sao chúng tôi đều ở trên một con thuyền, nếu thuyền không có giảm tốc như vậy dựa vào bảng thông báo trên sàn tàu, lời nói dối của anh nhất định sẽ bị vạch trần.

Tôi ăn xong điểm tâm tôi uể oải chạy lên sàn tàu khoang thượng đẳng nơi nơi lác lác, một bên thăm cầu nguyện trong lòng Cal còn có chút lí trí. Bây giờ mà dám giải trừ hôn ước, đợi đến lúc rời thuyền thì cả khuôn mặt anh sẽ đầy cà chua và trứng thối... Đó còn là so sánh tương đối thấp rồi, chính xác mà nói, còn chưa rời thuyền thì anh cũng không cần phải đi tham gia tiệc tối trên RMS Titanic.

Anh vừa mới giới thiệu vị hôn thê cho quan lại và quyền quý trên thuyền không lâu, lập tức liền thông đồng với nữ nhân không có thân phận, hơn nữa trực tiếp hỏi hôn. Là “Thượng đẳng nhân” đều sẽ đi đường vòng khi gặp anh, cho dù nhiều tiền cũng không có tác dụng. Nhìn xem thủ phủ trên thuyền, bởi vì đá vợ của mình đi, cưới một vị muội muội mười mấy tuổi làm lão bà, còn không phải xám xịt mà dẫn dắt tiểu thê từ nơi nơi du lịch thế giới, trốn tránh xã giao dùng ngòi bút khiển trách sao.

Trừ khi đầu óc anh bị hỏng rồi mới làm ra hành động lừa người như vậy, Rose còn chưa có cùng Jack chạy đâu, anh càng không có lí do làm chuyện điên khùng như vậy.

Trừ khi anh trực tiếp đá Rose xuống biển, sau đó giả bộ bị thương muốn chết vài tháng, tiếp đó lại cam chịu lấy một nữ nhân không có thân phận... Anh là thương nhân chứ không phải tội phạm giết người, tôi trực tiếp lắc đầu vứt cái kịch bản nhược trí này sang một bên, phát hiện mình rất nhàn, để sau khi xuống thuyền mà chạy trốn mà đợi tới mức tóc bạc trắng.

Trên sàn tàu trời tốt lắm, tôi không có chụp mũ, dáng đứng cũng thật không ổn trọng, cùng với các vị phu nhân ở chỗ nào hoàn toàn khác nhau. Ngay cả nhân viên bùng bê và nhân viên tạp vụ cũng trực tiếp bỏ qua tôi, làm tôi sinh ra về mặt người lạ chó tới gần.

Một bóng dáng quen thuộc vội vã chạy lại chỗ tôi, ông ấy mặc tây trang, đầu đội mũ dạ, tay trái cầm bút, tay phải còn cầm một quyển vở ghi chép.

Tôi vội vã theo sau, đón ánh nắng, gọi ông ấy một tiếng, “Andrew tiên sinh.”

Andrew lập tức ngừng bước chân dồn dập của mình lại, nghi hoặc quay đầu, không đợi tôi nói cái gì thì trong mắt ông ấy xuất hiện cảm xúc quái dị, còn thật thận trọng đánh giá tôi một chút, phảng phất như vừa mới quen biết tôi. “Nga, Emily, cô có tốt không?”

“Đương nhiên.” Tôi lại không thiếu cánh tay hay thiếu chân, không hiểu Andrew vì sao nhìn tôi với ánh mắt nhìn nhân sĩ tàn tật vậy chứ.

“Vây là tốt rồi, mọi việc không cần nghĩ quá nhiều, cô thật ưu tú, cho nên phải đối xử thật tốt với bản thân.” Andrew kẹp bút vào trong quyển vở, u buồn trèo lên đôi mây của ông, cảm giác ông ấy cho tôi rất áp lực, biểu cảm tiếc hận rất rõ ràng.

Tôi vẫn luôn luôn đối xử tử tế với mình. “Cám ơn.” Đứng ở bên cạnh thuyền cứu nạn, tôi nhìn không được vươn tay sờ thân thuyền một chút, nghiêm cảm hỏi, “Các người đã quyết định ngày mai thuyền sẽ giảm tốc độ sao?”

“Giảm tốc?” Andrew chần chờ một chút, cũng không biết tâm lý của ông ấy hoạt động như thế nào, thoát nhìn rất vội vã, đáng về hận không thể lập tức nhanh chóng rời đi nơi này. Sau đó tôi nhìn thấy u buồn trên mặt ông ấy không thay đổi, ngay cả nói cũng không thông thuận như bình thường, “Thuyền này không có việc gì, Emily.”

Chỉ cần nó giảm tốc độ, như vậy ít nhất sẽ không có trường hợp trước ba mươi giây mới phát hiện sắp đâm vào núi băng, không đâm núi băng RMS Titanic còn có thể xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ các người không quyết định giảm tốc?” Tôi chỉ có thể nghĩ đến loại kết quả này, mới có thể giải thích cho việc biểu cảm u buồn trên mặt Andrew.

“Không.. À, tôi muốn nói, nếu có thể cho cô dễ chịu một chút, nó cũng có thể giảm tốc, nếu cô cảm thấy giảm tốc nó sẽ không chìm.. Ai.” Ông ấy nói xong thì bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, trong mắt thương tiếc càng ngày càng rõ ràng, “Emily, không nên suy nghĩ bậy bạ, RMS Titanic sẽ không có việc gì đâu.”

Chưa từng thấy Andrew nói chuyện phun ra nuốt vào không xác định như vậy, tôi không thể không xác nhận lại, “Các người sẽ làm thuyền giảm tốc chứ.”

Andrew nắm chặt vở ghi chép lại, da tay màu đen để lại một dấu ấn ở bên trên, ông ấy do dự một chút nhìn tôi, có vẻ hơi dè dặt cẩn trọng, sau đó rốt cục nhúu mày nói: “Sẽ, nó sẽ giảm tốc, cho nên cô không cần kích động, nghỉ ngơi thật tốt.”

Tôi thoát nhìn rất tệ sao? Sao ông ấy lại có đáng về như tôi bị bệnh thời kì cuối vậy, tùy lúc sẽ lên thiên đường.

“Ông có thu được báo động trước về núi băng không?” Năm nay đông ấm, tảng băng đến từ bình nguyên Greenland sẽ trôi xuống tuyến đường vận tải trên Đại Tây Dương, tôi không hy vọng bọn họ bỏ qua tin tức trọng yếu này.

“Ngày hôm qua trong lúc thu được điện tín chúc mừng, còn thu được cảnh báo của đường vận tải, cho nên thuyền trưởng Smith đã quyết định chuyển con đường vận tải thành phía nam, chúng ta đang ở tuyến đường phía nam an toàn.” Andrew nhân nại trả lời vấn đề của tôi, “Sẽ có người chuyên môn nhìn chăm chăm vào tuyến đường, cô không cần lo lắng, không có vấn đề gì.”

Nghe qua thì không có vấn đề gì, tôi rốt cục thoải mái, cười nói: “Nhưng vì an toàn, tôi nghĩ ông nên liên lạc với con tàu ở phụ cận. Cho dù con thuyền không có việc gì, cũng hi vọng con thuyền gần đây có thể hỗ trợ bất cứ lúc nào, như vậy có lợi cho cả hai.”

“Nói như vậy chúng ta sẽ không làm lỡ mất lộ tuyến của con thuyền khác chứ, thôi, được rồi, tôi sẽ phát điện báo.” Andrew lần này không có do dự, nhưng nụ cười theo thói quen không nở trên môi, trước khi đi còn không quên nói với tôi: “Cô chiều cố bản thân mình cho tốt, nếu có chuyện gì không nghĩ ra được, hoặc là cần tìm người tâm sự có thể tìm tôi, không được suy nghĩ linh tinh.”

Tôi thoát nhìn giống như nữ nhân tinh thần yếu ớt dễ dàng té xỉu lắm sao? Hay là do đêm qua chơi điên cuồng quá, cho nên sắc mặt lúc này rất khó nhìn.”Sẽ, Andrew tiên sinh, cảm ơn ông.”

Andrew gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Tôi đi đến cạnh lan can, dõi mắt nhìn lại, đại dương xanh thẳm rộng lớn vô biên vô tận. Đặt hai tay lên trên lan can, nhìn không được lộ nụ cười tươi thích ý, miệng than thở, “Nhìn thấy Tượng nữ thần tự do ở New York.” Phía dưới lan can là sàn tàu mỗi thuyền, thuyền viên và hành khách lui tới, hải âu từ trên trời liệng qua. Phía sau tôi truyền đến thanh âm do dự, “Tiểu thư, xin hỏi cô có cần trà không?”

Quay đầu nhìn thấy nhân viên mặc đồng phục cầm khay nhìn tôi, tôi hỏi: “Cậu đến từ nơi nào?”

“Hả? Southampton, tiểu thư.” Hẳn hơi ngượng ngùng nói, “Đó là nơi tôi sinh ra.”

“Phải không? Vây cậu rất nhanh có thể về nhà rồi.” Tôi tiếp ly trà hần đưa qua, sau đó lễ phép nói, “Cám ơn.”

“Không khách khí.” Nhân viên phục vụ mặt đỏ trả lời.

Từ trên sàn tàu chứa tàu cứu nạn về, theo thói quen hướng khoang nhất đẳng đi đến, lúc mở cửa phòng khách không thấy có người. Đừng nói Cal hay lão Poodle, ngay cả một người giúp việc cũng không có. Tôi cảm thấy bầu không khí trong phòng hơi dè nén, vừa mở cửa phòng ra, xuyên thấu qua chiếc gương bên cạnh lò sưởi tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt mình ửng hồng vì phơi nắng. Trên làn da trắng nõn có một tầng ửng đỏ, thoát nhìn thật ấm áp.

Đột nhiên trong gương xuất hiện một nữ nhân khác, một người phụ nữ lớn tuổi, chính là cái vị hất nước lên người tôi và mắng Cal đạo đức bại hoại, mẫu

thân của Rose Ruth. Tôi cũng không biết tên bà ấy, về kịch tình trong RMS Titanic trí nhớ của tôi hoàn toàn dành hết cho nam nữ nhân vật chính, mấy nhân vật nhỏ khác tôi cũng không nhớ được hết .các chi tiết

Ruth mặc quần áo rất có đặc sắc thời kì Victoria, quần áo bao trùm cả người bà ta nghiêm nghiêm thực thực, bà ấy đội mũ đen gắn lông chim, màu trắng của bao tay và màu đen của chiếc mũ tạo thành hình ảnh tương phản.

Thấy thế nào cũng rất bảo thủ. Mà vị đại thẩm bảo thủ này ánh mắt rất âm lãnh, giống như một con rắn độc, chỉ nhìn qua gương thôi cũng cảm nhận được khí âm lãnh.

“Vị này... Emily tiểu thư.” Bà ta kêu to tên của tôi, không giống như Andrew khi nói như gió xuân thoảng qua, mà giống như mùa đông ở Luân Đôn, lạnh lẽo.

Người khác không cho tôi sắc mặt tốt, sắc mặt tôi tự nhiên cũng không tốt lên, tôi ngoài cười như không cười, xoay người đối mặt với bà ta.”Có việc gì không? Phu nhân.”

“Cô có biết cha mẹ mình là ai chẳng? Tôi nghĩ cô hẳn là người rất có 'Địa vị', có lẽ dòng họ của cô tôi từng nghe qua, cô là người nước Anh?” Ruth đi chậm rãi, nặng nề từ bên sofa đi đến, trên mặt không có một chút tươi cười, giống như thanh đao, hận không thể chém tôi thành mảnh nhỏ.”À, không, khẩu âm của cô nghe một chút cũng không chính thống, nghe qua rất giống người Mi. Là vị thiên kim của ông trùm nước Mi nào vậy?”

“Cho dù là ông trùm thì cũng chả liên quan, chính xác mà nói, bọn họ cũng không ở bên cạnh tôi.” Tôi không thêm đề ý bộ mặt đen xì của bà ta, nếu tôi thấy bên cạnh con rết tương lai của mình xuất hiện một vị “Tiểu tam”, sắc mặt tôi có lẽ so với bà ta còn khó nhìn hơn. Với tôi mà nói chỉ cần RMS Titanic không chìm, thì cái gì cũng không phải chuyện lớn, ít nhất không phải tận mắt nhìn thấy hơn một nghìn năm trăm người chết trước mặt, còn có cái gì đáng giá cao hững hơn so với chuyện này chứ?

“Cô là cô nhi.” Bà ta đột nhiên cao giọng sắc nhọn xác nhận.

“Xem như thế đi.” Tôi có lòng tốt nói cho bà ta đáp án, tôi cái “Địa vị” gì cũng đều không có, muốn tôi là vị tiểu thư quý tộc nước Anh hay con gái của ông trùm nào đó ở nước Mi, như vậy bà ta mới có thể hao tâm tốn trí.

“Vậy cô làm sao có tư cách đứng ở chỗ này, trên người cô quần áo thậm chí đều là của Rose. Hơn nữa nhìn cử chỉ của cô, không có một chút phong cách quý phái, cô chính là nữ nhân hạ đẳng.” Ruth nhìn không được lui về phía sau vài bước, muốn cách tôi xa một chút, bà ta đang ở giai cấp thống trị đương nhiên khinh thường người như tôi.”Cô cái gì cũng đều không có, như ma quỷ đột nhiên hiện ra. Ngay cả quần áo cũng không có, còn đừng nói chi đến châu báu và tài phú. Một mình đi lang thang bên ngoài, sau đó quyền rũ công tử thượng tầng, việc này cô làm rất quen thuộc sao?”

Chán ghét trong mắt bà ta quá mức rõ ràng, tôi nhìn không được nhìn nhìn mình xem có dính thứ gì bẩn thỉu hay không, mà để bà ta xịt mũi phi nhỏ. Trừ bộ quần áo Rose hơi không hợp thân, những thứ khác tôi không thấy có vấn đề gì. Nhiều lắm chính là cổ không mang vòng cổ, trên tay không mang bao tay, cũng không đội mũ gắn lông chim thôi.

Quả nhiên không có một chút thực nữ phong phạm, tôi không thể không cảm thán ánh mắt mẹ Rose rất độc ác.

“Cô cho rằng mình đã thắng sao? Cô còn tiếp tục như vậy thì cái gì cũng không chiếm được, Cal nếu dám giải trừ hôn ước, như vậy cha hắn sẽ không bỏ qua cho hắn. Chỉ có kết hôn, hơn nữa cùng một cô gái có thân phận tốt kết hôn, hắn mới có thể thuận lợi kế thừa sản nghiệp. Cô sẽ hủy hoại hắn, cuối cùng cô một xu cũng không chiếm được.” Ruth hung tợn nói, cho dù là giờ phút này bà ta vẫn giữ thói quen phong phạm quý tộc thâm căn cố đế, dáng đứng thẳng tắp, thanh âm đề thấp.

“Anh ấy muốn giải trừ hôn ước?” Cái tên ngốc kia thật sự đi giải trừ hôn ước? Thượng Đế, chẳng lẽ không có người nói cho anh, hôn ước không phải giải trừ như vậy sao? Không thấy được vị đại thẩm này thiếu chút nữa dùng dao chém người sao, anh thế mà mở miệng nói với người ta được sao, tôi không muốn anh ấy đâu, ai đó nhanh chút đem cái người chuyên đi gây họa kia trở về đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 50.2: Uy hiếp

Cal EQ rất thấp, ha ha.

“Cal nhất thời hồ đồ, tôi rất hiểu hắn, hắn chán ghét người hạ đẳng, ở trong mắt hắn các người chẳng khác nào con chuột.” Ruth cao ngạo cười lạnh với tôi, “Tôi rất hiểu lòng người phụ nữ, cô chỉ muốn đòi tiền, tôi có thể cho cô.”

“Cái gì?” Kịch tình sao lại càng ngày càng không thích hợp vậy, bánh xe lửa trật đường ray đi đến phương trời xa xôi nào rồi.

“Tôi có thể cho cô một khoản tiền, cho cô cả đời không phải lo lắng, đương nhiên trong tình huống cô không tiêu xài phung phí. Chỉ có lúc này thôi, về sau đừng nghĩ trở lại uy hiếp tôi.” Mẹ Rose dùng ánh mắt như nhìn thấy dữ thú hồng hoang nhìn tôi, giống như tôi là sát nhân giết người không chớp mắt,

lấy ép người đơn giản như ăn cơm uống nước.”Sau đó cô phải rời đi, đi khỏi nơi này, tôi biết cô là người thông minh. Hẳn không có khả năng cưới cô, bất luận kẻ nào đều không cho phép hẳn cưới cô, cô hẳn là biết không có khả năng.”

Còn chưa cầu hôn mà? Ngay cả cưới hay không cũng là cả một vấn đề. Tôi thật muốn để vị đại thẩm này tỉnh táo một chút, bà uy hiếp sai người, xin nhờ bà đi uy hiếp ông con rể không có tình thương kia được không, tôi không có quyền nói mà. Hơn nữa loại kịch tình này, quả thực ngay cả phim truyền hình cũng không thêm chiều lâu rồi, loại kịch bản lấy tiền để đuổi người có phải rất máu chó không, thật sự không thích hợp dùng trong này đâu.

“Nếu cô không đi...” Đại thẩm lý giải sai về mặt trầm mặc hỗn độn trong gió của tôi, bà ta hốc mắt đỏ bừng, phần hận nói, “Tôi sẽ cho các người thân bại danh liệt, cô và Cal, ai cũng đừng nghĩ thoát khỏi chề cười. Tôi sẽ cho người tung tin này ra ngoài, hơn nữa còn đem chuyện cô là cô nhi không cha không mẹ, còn ăn cắp đều nói ra ngoài. Tôi sẽ không để các người sống tốt.”

Bà ta rất nghiêm cẩn, hơn nữa được ăn cả ngã về không, không chú ý đến bất luận kẻ nào đều muốn trả thù. Nhà Hockley là lợi thế cuối cùng của bà ta ở thế giới thượng lưu, cho nên bà ta sẽ dùng hết tất cả các phương pháp để giữ lấy nó, mà tôi hiển nhiên trở ngại đường đi của bà ta, thậm chí là đầu số đã bà ta xuống vực sâu, bà ta có lí do giết chết tôi.

Tôi thật sự là quả trứng thối. Bất đắc dĩ ngửa cổ thở dài, sau đó giãn cơ bắp trên mặt, muốn để bản thân nhập diễn. Không đến nửa giây, ánh mắt tôi thay đổi, vừa ngoan lại mỉa, giống y như hồ li tinh, cái dáng vẻ này có lẽ là hi vọng mà mẹ Rose muốn nhìn thấy nhất đi.

Tôi cười không đứng đắn, trào phúng nhìn lão bà trước mặt. Từng bước một, hai tay ôm ngực, váy uốn éo uốn éo lay động theo dáng đi của tôi, đây là điệu múa biểu diễn trên đài, tôi không biết là mình cũng phải có lúc dùng đến động tác này trong hiện thực.

“Cô muốn làm gì?” Ruth bị sự thay đổi của tôi dọa lui về sau mấy bước, hình như đang lo lắng tôi sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ.

“Tôi nói đại thẩm, bà tốt nhất đừng làm cái gì, con người của tôi không dễ chọc, bà nhất định không biết trước kia tôi đã sống ở nơi nào.” Tôi tùy tay cầm lấy hộp thuốc lá trên mặt bàn, đây là hộp thuốc lá của Cal, cũng không biết anh không mang theo mà để ở đây làm gì. Động tác lưu loát mở hộp thuốc lá ra, tôi lấy ra một điếu thuốc kẹp ở bàn tay trái, nhả trên ngón áp út sáng long lanh, giống y như nhà giàu mới nổi.

Tiếp đó tay tôi kẹp điếu thuốc lá, tay khác thì đặt dưới ngực, hai chân tách ra đứng, duy trì dáng vẻ tươi cười của phụ nữ không đảng hoàng, ha ha cười rộ lên. Cười tới mức làm người khác sợ hãi, đợi đến khi không khi không khác biệt lắm, tôi liền lung lay sinh động, “Tôi mới không cần thanh danh hay không thanh danh gì đó, cho dù bà đem chuyện này gieo rắc ra ngoài thì thế nào, bà vẫn như trước chả có gì.”

“Cô muốn làm gì?” Ruth bị tôi chấn động, có lẽ cả đời bà ta chưa từng gặp cô gái nào da mặt dày như vậy.

“Đem chuyện của tôi và Cal nói ra ngoài đối với bà chả có chỗ tốt nào, bà nói đúng, hẳn căn bản không có khả năng cưới tôi, tôi là nữ nhân làm anh ta hao tổn tiền bạc. Bà không cần lo lắng chuyện hôn ước, tôi rời thuyền sẽ đi, nếu bây giờ bá xé rách da mặt với chúng tôi, đến lúc đó bà sẽ không có đường cứu vãn đâu.” Tôi thật sự là dụng tâm lương khô, nếu hiện tại để cho Ruth công khai mọi chuyện, như vậy đối với tên gốc Cal kia không có chỗ tốt nào. Xã hội thượng lưu là một chuyện, xuống thuyền cha anh sẽ cảm thấy đánh gãy chân anh mất, hơn nữa gia đình anh nháo gà bay chó sủa cũng là lỗi.

Tôi cũng không muốn lừa anh lắm như vậy, nói như thế nào thì anh cũng chưa làm ra chuyện gì vạn ác, hơn nữa... Anh thật ôn nhu. Tuy rằng đầu óc anh hình như không được tốt lắm.

“Cô rời thuyền sẽ đi?” Ruth bị lời nói của tôi dọa nhảy dựng, bà ta không dám tin lặp lại, “Cô sẽ rời hẳn đi.”

Cô sẽ rời đi hẳn. Những lời này làm tôi thất thần trong nháy mắt, vì che giấu chút mất tự nhiên này, tôi đưa điếu thuốc lên miệng, không kiên nhẫn nói: “Vô nghĩa, hai chúng tôi cũng không kết giao bạn bè, tôi rời thuyền sẽ đi, bà không phải muốn dùng tiền đuổi tôi đi sao? Càng nhiều càng tốt, cho bao nhiêu.”

“Quả thực rất thô tục.” Ruth mau bị tôi dọa choáng váng, bà ta hô hấp khó khăn ôm ngực.

Giữ mình mặc váy như vậy mà không đau thất lưng, có chút xiu kích thích như thế mà đòi té xỉu, tôi thật sự rất muốn dựng ngón tay giữa với cái thế giới không có nội ý này.

“Cô thật sự rất xấu xa, Cal nhất định sẽ thấy rõ ràng bộ mặt thật của cô, nói với cô là vũ nhục với tôi, tôi chán ghét cô.” Ruth hiền ngang lăm lăm ngửa đầu, khinh bỉ nhìn tôi liếc mắt một cái, sau đó xoay người liền đi ra ngoài.

Tôi nhàn nhàn sau lưng bà ta hỏi: “Đại thẩm, bà sẽ không tung tin xấu khắp nơi chứ.”

Ruth thân thể cứng đờ, sau đó bà ta lạnh lùng nói: “Cal chỉ là bị người bịp, hẳn nhất định sẽ hối hận.”

Tôi biết đáp án, cũng đã biết mấy chuyện linh tinh này bà ta sẽ không nói ra ngoài, cho dù có lời đồn đãi nhưng không có chứng cứ anh cũng không thương gân động cốt. Yên lặng lấy điếu thuốc trong miệng ra, tôi nhin không được phi một cái, thật sự là chịu không nổi mùi thuốc lá. Vì để diễn thật tốt kết cục, tôi tiếp tục phe phẩy cái móng đi tới cạnh cửa, vẫy tay với đại thẩm, “Có rảnh đến chơi, nhớ đem tiền cho tôi.”

Vì tên gốc Cal kia, tôi thật sự là dốc hết tâm huyết, diễn xuất thật nhuần nhuyễn vũ đạo chỉ diễn trên sân khấu kia, nếu có người xem nhất định sẽ vỗ tay cho tôi.

Ruth bước chân lập tức nhanh hơn, giống y như chạy trời chết.

Tôi thấy bà ta biến mất mới thu lại nụ cười trên mặt, cuối cùng cũng đuổi được bà ta đi, hi vọng bà ta đừng nói khắp nơi, dù sao thân phận của bà ta cũng khác với tôi, nói lời nói dối cũng sẽ có người nghe thành thật. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, tôi đứng thẳng thân thể đi thẳng vào phòng, kết quả khoe mắt dư quang chợt lóe, mới phát giác cửa bên trái có người đứng.

Không có phòng bị nghiêng đầu, liền nhìn thấy Cal đứng ở cạnh cửa, thân thể dựa vào tường, mặt không biểu cảm nhìn tôi.

Tôi...

Tôi đột nhiên rất muốn hỏi, anh nghe thấy được bao nhiêu? Hoặc là, đây chỉ là hiểu lầm, anh nghe em giải thích!

Rất khoa trương lại giả tạo, làm cho người ta không đành lòng đập vào mắt.

Nói thật quần áo trên người anh và màu trắng hành lang phụ trợ cho nhau, tây trang màu tối, một cái đồng hồ đính trên khuy áo, caravat tơ tằm giá trị xa xỉ. Trái lại tôi, trong tay kẹp thuốc, vừa rồi nhập diễn dáng vẻ lưu manh khí chất còn chưa rút hết, hai người thoạt nhìn khác nhau một trời một vực.

Cal ánh mắt âm trầm, biểu cảm hung ác nham hiểm trên mặt thay thế cho biểu cảm thông thường, ngay cả cơ bắp trên mặt cũng run rẩy khác thường. Anh đi từng bước tới gần tôi, tôi bị vẻ mặt anh dọa lui ra phía sau, nhìn không được ném thuốc trong tay đi, ý đồ tiêu diệt chứng cứ.

“Anh vừa rồi ở bên ngoài, vốn muốn vào.” Anh tự giễu cười, anh nói chuyện rất kì quái, “Sau khi thuyền dừng em sẽ đi?”

Tôi thử suy xét, nếu tôi nói phải, anh sẽ thế nào.

“Hơn nữa em chỉ coi trọng tiền của anh.” Cal tự giễu tươi cười vụn vụn không nổi, anh cắn môi, trong mắt nồng đậm chua xót.

Đó là hiểu lầm... Được rồi, để cho anh hiểu lầm thôi, tốt nhất anh bây giờ nên nhìn rõ “Bộ mặt thật” của tôi, hảo tự hảo tán. Cho nên vẻ mặt tôi không cần, “Anh nói thế nào thì là thế ấy.”

Cal biểu cảm vụn vụn càng thêm vụn vụn, anh có thể không nghĩ tới tôi sẽ nói vậy, tức giận làm hô hấp của anh dồn dập, tôi lui về sau vài bước, lo lắng anh sẽ nhào tới bóp chết tôi. Tiếp đó anh thật sự nhào tới, ánh mắt dị thường hung ác, làm tôi nhớ tới loài chim ưng vỗ mồi. Không đợi tôi nhanh chân bỏ chạy, anh đã nắm chặt tay tôi, tha tôi vào trong phòng. Lực đạo của anh rất lớn, lớn đến mức tôi chỉ có thể lao đảo theo sau.

“Đợi chút, Cal.” Tôi muốn anh bỏ tay tôi ra, không biết anh muốn làm gì.

Kết quả anh kéo tôi tới trước tủ sắt, ngay cả che cũng không trước mặt tôi mở mật mã, mở tủ sắt ra, anh lấy ra vài sấp đô la, khuôn mặt dữ tợn nhét tiền vào trong tay tôi.

Tôi bị hành động của anh dọa nhảy dựng, rào rào toàn bộ tiền bị ném rơi xuống mặt đất, đồng tiền rơi xuống chân tôi, toàn bộ tán loạn. Cal còn không vừa lòng, tiếp tục nhét một hộp châu báu vào tay tôi, tiếp đó là chi phiếu. Tôi đột nhiên cảm thấy anh thật sự rất nhiều tiền, đồng tiền rơi xuống cao tới mất cả chân tôi.

“Anh có rất nhiều tiền.” Anh tức giận rống lên với tôi, cầm lấy một cộp tiền mặt.

Tôi biết anh có rất nhiều tiền, lần đầu tiên cảm thấy tiền dọa người như vậy, hộp châu báu rơi xuống mặt đất, hải dương tinh thâm hề hề từ bên trong lăn ra.

“Em đừng rời khỏi, bởi vì như vậy em sẽ không có một xu nào, chỉ cần em lưu lại bao nhiêu tiền đều có.” Anh tiếp tục đưa tiền cho tôi, tay còn đi đào tủ sắt. (Lam: thấy nam chính thật đáng thương.)

Tôi... Anh không thể phản ứng bình thường một chút sao?

Sau đó tôi thấy anh lấy ra một cái váy rách, màu trắng gạo, bên trên còn dính vết bẩn. Cal sùng sốt, tay nhìn không được sờ váy, tôi cảm thấy váy này nhìn hơi quen mắt, giống như đã gặp ở chỗ nào rồi. Anh sờ váy xong mới ý thức được mình đang làm gì, trong mắt tránh qua vài tia mắt tự nhiên, động tác nhanh chóng nhét váy trở vào.

Ham mê nhét váy vào tủ sắt, kẻ có tiền ham thích thật khó lý giải.

Cal trên mặt kích động cuối cùng cũng hồi phục, nhưng thoạt nhìn còn có biểu cảm ủy khuất, anh im lặng đứng bên tủ sắt, một bàn tay đặt ở trên cửa, nhìn đồng tiền. Tôi nhìn đô la trong tay, lo lắng có nên nhét vào cho anh hay không.

Cả ngày mang theo một thùng tiền đầy đi khắp nơi, hứng thú của anh cũng thật độc đáo.

“Em lừa bà ta đi.” Cal đột nhiên hiểu rõ cười xuy một tiếng, “Bà ta uy hiếp em nói ra chuyện của chúng ta, cho nên em lừa bà ta có phải hay không. Lúc em nói dối động tác sẽ không giống bình thường, động tác tứ chi khoa trương, giống như cái diễn viên múa vụng về. Phải không?”

Anh giương mắt nhìn tôi, hận tôi không thể lập tức gạt đầu.

Nhìn ánh mắt khát vọng của anh, nhìn nhìn lại đồng tiền đầy đất, tôi đột nhiên phát hiện đầu của mình không gạt được.

“Tốt lắm.” Cal nhìn thấy tôi do dự, một chút đã ôm tôi vào lòng, anh tựa trên bờ vai tôi, “Chúng ta sẽ ở cùng nhau, vĩnh viễn.”

Tôi cứ như vậy duy trì một tay cầm tiền mặt, một tay cầm chi phiếu bị anh ôm chặt vào lòng. Một cái kèn vờ ở trong tủ rơi ra, rơi xuống đồng tiền, tôi đột nhiên cảm thấy kèn Harmonica này cũng quen mặt, vô cùng quen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 51: Luyến ái

Bây giờ chuyện này đã phát triển tới giai đoạn rắc rối, tôi thử thuận theo ý Cal với mối quan hệ của chúng tôi. Kỳ thực ngay từ đầu tôi chỉ muốn lợi dụng năng lực của anh để con thuyền này giảm tốc thôi, thật sự không có nghiêm túc với anh. Dù sao làm tình nhân của kẻ có tiền cũng rất khó, cho tới bây giờ không nó không có trong kế hoạch cuộc đời tôi, tôi có thể lẫn lộn trong tầng dưới chót để thực hiện ước mơ của mình, cũng không thể tha thứ cho mình bác quang vào kẻ giàu có.

Nhưng vấn đề bây giờ là từ tình phụ biến thành “Vĩnh viễn ở cùng nhau”, hơn nữa đã phát triển đến giai đoạn giải trừ hôn ước, mẹ vợ tương lai còn hùng hổ đến đòi đồng quy vu tội với chúng tôi. Tôi không am hiểu việc xử lý tình cảm, thậm chí không biết mình có thừa tuổi đi nói chuyện tình yêu không nữa, tuy rằng anh không phải là đối tượng tốt để nói chuyện tình yêu. Tình nhân trong mộng của tôi tác phong phải nhanh nhẹn, tuổi hơi lớn, có lịch duyệt có chuyện xưa, giống như người được thời gian mài nhẵn biến thành người đàn ông ôn nhu.

Về phần nam nhân ngồi trước mặt tôi, tuổi... Được đi. Tác phong nhanh nhẹn... Ngoại trừ lúc xã giao trong thế giới thượng lưu có đeo mặt nạ ra, một chút cũng không có. Có lịch duyệt... Anh chỉ lịch duyệt với tiền thôi. Có chuyện xưa... Tương lai nhất định sẽ bị đội nón xanh có tính là chuyện xưa không. Trải qua năm tháng mài mòn... Đúng vậy, năm tháng đã mài anh thành tính cách táo bạo, bị chọc giận sẽ cầm súng đi giết người, hơn nữa chết cũng không chịu thua, người khác mạnh hơn anh anh sẽ nói là ăn chơi trác táng.

... Căn bản không có một chút nào giống nam thần mà tôi từng tưởng tượng.

Miền cường đề nén nổi lòng bị tiền đập bẹp, tôi mặt than cúi đầu nhìn thăm, ngón tay nhịn không được chọc chọc ghé dựa, tôi thấy trong lúc này, vẫn nên nói chuyện với nhau thật tốt mới được.

Nhưng ngàn lời vạn chữ, thế nhưng trong lúc nhất thời tôi không có cách nào mở miệng. Giương mắt nhìn Cal ngồi trên ghế dựa bên cạnh, ánh mắt anh trầm tĩnh, trạng thái kích liệt quá độ lúc vừa nãy đã giảm bớt. Nhưng tôi vẫn nhìn ra được anh còn phiền chán, anh cầm hộp thuốc lá đặt trên bàn, cũng không mở ra, chỉ thuần túy cầm, phảng phất như nó là vật phẩm an ủi.

Anh có lẽ không hi vọng tôi nói chuyện, bởi vì hình như nhìn anh rất sợ tôi sẽ nói ra câu gì làm anh không chịu được.

Lão Poodle sửa sang lại chỗ tiền của cổ chủ xong, mới đi ra, ông ấy hình như tuyệt vọng với chúng tôi rồi, ngay cả ánh mắt cũng không thêm cho chúng tôi, liên tục tiếp sai hầu gái pha trà. Tiếp đó ông ấy hình như cảm thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, Lovejoy cuối cùng liếc Cal một cái, nhìn thấy anh không có nhu cầu mới đi ra ngoài.

Sau đó hai chúng tôi hai người ngẩn người nhìn ly trà, khói lượn lờ trong không khí, tiếp tục trầm mặc.

Rốt cục tôi suy nghĩ cẩn thận, lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương, từ lúc bắt đầu lên chiếc thuyền này, tôi liền không có một ngày không đau đầu. Tôi thử tổng kết, “Em hai bàn tay trắng.”

Không có gì giấu diếm hay có thành phần khuếch đại, tôi quả thật hai bàn tay trắng.

Cal đôi mắt âm u cuối cùng cũng có chút ánh sáng, anh nhìn tôi nghi ngờ.

“Em không có tiền.” Niên đại này nếu không có tiền chính là tội, túi tiền tôi thật sự không có bao nhiêu.

“Anh biết, em đương nhiên không có.” Cal đương nhiên nói, anh căn bản không biết đó là vấn đề lớn, “Nếu em cần, em có thể đến tủ sắt lấy.”

Tôi nói không có tiền không phải muốn đòi tiền anh. Không muốn cãi nhau với anh về vấn đề nhỏ này, tôi tiếp tục nói: “Em là cô nhi.”

Cal lần này cuối cùng hàm súc một chút, biểu cảm của anh trầm trọng nói: “Nghe qua thật đáng tiếc.”

Mặt nạ xã giao thật tốt, đây là lúc tham gia tang lễ, đó là biểu cảm riêng của anh đi.

“Em không có thân phận gì, mở mắt là ở xóm nghèo.” Thật sự là xóm nghèo, nơi nơi đều là thi thể bị đông chết. Đây có lẽ là những ngày tôi khó khăn nhất mà tôi từng sống, bởi vì thật sự quá khó nhin, mới làm tôi nỗ lực kiếm tiền, nếu không có tiền tôi sẽ không sống nổi.

Lần này Cal rốt cục không đeo mặt nạ nữa, trên mặt anh biểu cảm tiếc nuối đối trá biến thành đau xót thật sự, thoát nhìn thật đau lòng vì tôi.”Nếu anh tìm được em sớm hơn, em sẽ không cần phải ở cái nơi quý quái đó, về sau em sẽ không phải trở về nơi đó nữa, anh cam đoan.”

Lời này nghe qua thật động lòng người, tuy biết nếu đối thời gian gặp nhau chúng tôi cũng sẽ không có đoạn duyên phận này, nhưng tôi không đánh gãy hứa hẹn của anh. Nhìn không được dùng tay chạm vào tóc, vén ra sau tai, muốn đè nén nhiệt độ trên má xuống. Tiếp đó nghiêm mặt tiếp tục nói: “Em nghĩ anh hiểu rõ, em cái gì đều không có, không thể trợ giúp gì cho sự nghiệp của anh, hơn nữa nếu hai chúng ta yêu nhau sẽ có lực cản rất lớn. Nếu nghiêm cần lo lắng ở cùng nhau, đến lúc đó đối mặt với khó khăn sẽ lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh. Tỷ như gia đình anh, những lời đồn nhảm đến từ thế giới thượng lưu, cuộc sống anh quen thuộc trước kia nhất định sẽ xảy ra nhiều chuyện.”

“Nói chuyện... Yêu đương?” Anh đột nhiên cà lăm, hình như không hiểu lắm từ này, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn tôi.

“Uh, làm bạn bè cũng được.” Tôi hàm súc một chút, nhưng ý tứ cơ bản không thay đổi, “Chính là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao, đương nhiên về sau nếu cảm thấy không thích hợp, mọi người có thể công bằng ngồi với nhau nói chuyện chia tay. Loại vấn đề này không thể lừa gạt nhau, nếu một ngày nào đó anh yêu một cô gái khác anh có thể nói chia tay với em, nhưng là đừng gạt em.” Chuyện tình cảm này, không thích hợp để lừa gạt nhau.

“Chia tay? Ai nói với em có thể chia tay, về sau nếu em nói em thích một tên gốc nào đó, anh sẽ đi giết hắn. Em đừng có suy nghĩ may mắn, em chỉ có thể ở cùng anh.” Cal nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, tay anh dùng sức vỗ lên trên mặt bàn, quắc mắt trừng mi lãnh khốc nói với tôi.

Anh là thương nhân không phải đại ca xã hội đen, đừng có suy nghĩ không thành thực như vậy chứ. Tôi lại muốn xoa huyết Thái Dương, u buồn nói với anh: “Cái này chỉ để ngừa vạn nhất...”

“Không có vạn nhất, em phải ở cùng anh, ai dám chen một chân anh sẽ đá gãy đùi hắn.” Cal cười lạnh một chút, bản sắc lãnh huyết của thương nhân hiển hiện rõ ràng, “Ai dám chạm vào nữ nhân của anh, anh sẽ để hắn sống rất thảm.”

Tôi... Phải bình tĩnh, không được để lời nói của anh ảnh hưởng, tận lực nói hết những lời muốn nói ra, anh thỉnh thoảng có chứng động kinh tôi sẽ không so đo.” Được rồi, chúng ta yêu đương anh phải trả giá rất lớn, anh phải suy nghĩ rõ ràng.”

Tôi phải hỏi rõ, cái này khác với thái độ qua loa lúc nghĩ xuống thuyền sẽ chạy trước kia. Đầu đã đến tình trạng này rồi, phải nói rõ ràng mới được.

Cuối cùng có thể có kết quả vừa lòng lẫn nhau, như vậy... Ân, kỳ thực nói chuyện yêu đương rồi thấy thích hợp sẽ kết hôn là chuyện rất quan trọng của đời người. Nếu thật sự không có tia lửa, hoặc là đợi đến lúc không nói chuyện với nhau được nữa, được rồi, bây giờ khác với lúc đầu tôi nghi ngờ anh không có tình cảm chân thật, nếu nghiêm túc thì phải nói rõ từ sớm, dù sao RMS Titanic đã quyết định giảm tốc. Như vậy bây giờ tốc chiến tốc thắng, trực tiếp nói với anh rõ ràng không thích hợp, đến lúc đó anh trực tiếp cầm súng đuổi giết tôi, cũng tốt hơn đợi đến khi anh phát hiện tôi chạy trốn mới là tổn thất thảm trọng.

Tôi lừa anh, cũng không tính toán lừa cả chuyện này, bởi vì thật sự rất thiếu đạo đức.

Cal trong lúc nhất thời không có hé răng, ánh mắt của anh lại khôi phục cảm giác nặng nề lúc trước, móng tay vuốt mà sạch sẽ cùng ngón tay lướt qua hộp thuốc, sau đó anh thoải mái nói: “Đây là vấn đề của anh, em không cần thiết suy nghĩ. Em chỉ cần biết anh sẽ làm hết thay để bảo vệ em thật tốt, anh sẽ dùng hết sức lực để bảo hộ em.”

Dùng hết sức lực... Bảo hộ tôi.

Ngón tay từ sau tai vuốt đến cổ, cái cảm giác nóng rực lúc này giờ đã hoàn toàn lan ra cả đầu tôi. Trong nháy mắt tôi có cảm giác không thật.

Có lẽ là chưa bao giờ có nam nhân nào hứa hẹn với tôi như vậy, cho dù là lúc tình yêu cuồng nhiệt trong giấy lát, tim cũng đập nhanh làm tôi phát run.

Tôi có thể đã rõ mình muốn gì

Sắp sửa đối mặt với cái gì, hơn nữa biết

Cần phải đối mặt với áp lực sao? Tôi nhìn về phía ánh mắt Cal, trong mắt anh không có một chút sợ sệt nào, nhìn không được ngời thẳng thân thể, hai tay nắm chặt để trên đùi, tôi trịnh trọng mở miệng, rõ ràng mà thông thả, “Tuy rằng lúc này em hai bàn tay trắng, nhưng nếu em yêu một người nam nhân, như vậy em sẽ cùng anh ấy đối mặt với tất cả mưa gió. Em sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt anh ấy, kể cả lúc anh ấy có tiền hay lúc khốn khó, em sẽ cùng anh ấy gánh vác mọi thứ.”

Muốn cùng một người vượt qua cả đời, tôi muốn dắt tay anh cùng đi.

Cal cầm lấy hộp thuốc lá, ánh mắt không thể rời khỏi mặt tôi, anh hình như bị hấp dẫn, nhưng anh cũng không dám xác định.”Em yêu người đàn ông nào? Là ai?”

... Chẳng lẽ anh muốn tôi nói ra là anh sao? Cái này vốn là ví dụ, tôi cũng không quá am hiểu nhất kiến chung tình.

Thấy tôi không nói chuyện, Cal hơi do dự lùi về sau, miệng còn cạy mạnh uy hiếp tôi, “Khẳng định không phải Jack Dawson kia, hắn không phải là người tốt.”

Anh chính là nhân vật phản diện lớn nhất rồi bây giờ còn nói người ta không phải người tốt... Không, tôi vẫn còn lo lắng, bây giờ cùng anh nói chuyện yêu đương không phải xúc động nhất thời sao? Tôi suy nghĩ vài ngày, lại đến tìm anh nói chuyện này.

Tay tôi đặt ở gáy, mặt than đứng dậy, sau đó xoay người muốn rời khỏi chỗ này. Đi hai bước, tay áo bị người giữ chặt, vô cùng nhanh, nhanh đến mức tôi bị kéo lại, thân thể lại nghiêng đi không thể đi lên được bước nào nữa.

Phía sau truyền đến anh âm phun ra nuốt vào của anh, “Dạo gần đây anh đang cai thuốc.”

Trầm mặc một lúc, tôi rốt cục thấp giọng trả lời: “Àn.” Tôi biết.

“Em bảo anh cai thuốc.” Gần như không nghe được tiếng anh thì thảo nói, giống như nói ra thật dọa người.

Tay tôi chậm rãi chuyển qua trên mặt, cảm nhận được trên má một mảnh nóng bỏng, sau đó tiếp tục duy trì giọng nói nhỏ nói, “Àn.”

“Cùng anh yêu đương..” Thanh âm lúc này càng nhỏ, nhưng tay cầm cổ tay áo tôi, đã chuyển qua trên cổ tay tôi, dùng sức nắm giữ, giống như tôi không đáp ứng sẽ không buông tay.

Tôi tiếp tục trầm mặc lại trầm mặc, thẳng đến cái tư thế lừa người này không thể duy trì được nữa, mới động động chân đứng chết lặng, tay như trước ôm mặt, thật lâu

Sau mới nghe được giọng nói tràn đầy âm mưu của mình.

“Àn.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 52.1: Ký tên

Cùng anh yêu đương..

Những lời này giống như mở một cái cửa mới cho tôi, một khi tôi đáp ứng, tôi căn bản không thể tưởng tượng được cảnh tượng kế tiếp.

Cal tuy rất muốn bảo trì nụ cười hàm xúc được tôi luyện nhiều năm ở thượng tầng, nhưng hiển nhiên có thể nhìn ra được anh thất bại, anh chịu đựng cảm xúc trên trời nên xuống năm triệu đô la, hơn nữa còn đập lên trên kẻ thù làm hấn ta chết ngất, ôm một đồng văn kiện đặt ở trên bàn.

Tôi rất muốn lấy tay kéo mở miệng anh, anh muốn cười thì cười đi, đừng cười “Nghiến răng nghiền lợi” như vậy thật sự rất biến thái được không.

Thời gian vừa khéo là thời gian trà chiều, Lovejoy hiển nhiên không định mang điểm tâm lên, mà cách Cal một khoảng rồi sai nam phó mang lên, ông ấy hình như nhìn thấy được Cal muốn gì, hơn nữa còn nhìn ra được ông ấy làm việc rất năng suất.

Ở lúc tôi vẫn còn đang không hiểu gì, ông ấy đã tự động bảo người ra ngoài, sau đó chính ông ấy cũng đi ra ngoài.

Mà Cal căn bản không có chú ý đến lão Poodle đang làm cái gì, anh lấy ra cái bút máy hoa văn màu vàng, cúi đầu bắt đầu lật xem cặp hồ sơ. Tôi cho là anh muốn làm việc, cho nên không có việc gì ngắt một cái, trên bàn còn có ấm trà mới, than trong lò sưởi mới đốt nóng, không khí lười nhác nơi này làm tôi hơi buồn ngủ.

Tôi thấy Cal một bên vận vẹo khoe miệng mỉm cười, một bên dùng bút máy ở bên trên viết chữ vẽ tranh, thật lo lắng anh biến công văn thành bản phác họa tranh, ở bên trên vẽ người.

Cầm lấy ấm trà trên bàn, tôi nhìn ánh mặt trời qua sàn tàu, chậm rì rì uống trà. Tôi nhận thức ít đến đáng thương về thời đại này, đặc biệt là xã hội thượng lưu, nếu muốn cùng Cal yêu đương, như vậy tôi sẽ tận lực đi gỡ mối quan hệ rắc rối trong thượng tầng.

Ít nhất trong lúc yêu đương, có thể hiểu biết nhiều hơn về Caledon Hockley về bối cảnh cuộc sống của người đàn ông này.

“Em có hứng thú với việc kinh doanh công ty đường sắt không?” Cal đột nhiên dùng bút máy chỉ chỉ một tập hồ sơ, tự tin tràn đầy hỏi tôi.

“Không có.” Tôi trực tiếp trả lời, căn bản không rõ anh hỏi vấn đề không có ý nghĩa này làm gì, độ ấm nước trong ly trà làm ướt ngón tay tôi, tôi bắt đầu có cảm giác ấm hồ hồ.

“Vậy thì khai thác dầu mỏ? Hai năm trước anh có kế hoạch tiến vào thị trường nước Nga khai thác dầu mỏ, tiền lời cũng không tồi, rất nhiều người đều muốn làm như vậy, nhưng rất khó thành công, dù sao muốn được chính phủ duy trì thì thủ đoạn cũng cần phải có. Đương nhiên anh có thể thành công, đến tháng bảy năm nay số lượng dầu mỏ được gia công cũng rất nhiều, đường sắt cần số lượng lớn dầu mỏ làm nhiên liệu, còn có công ty vận tải đường biển, nếu có thể khuếch đại quyền khai thác, như vậy đây là một vụ làm ăn có giá trị xa xỉ.” Cal rút tập văn kiện khai thác dầu mỏ bên dưới văn kiện công ty đường sắt, ánh sáng trong mắt anh rất rực rỡ, khoe mắt bởi vì sung sướng quá độ mà luôn luôn trong trạng thái hưng phấn, hưng phấn quá độ

chính là trạng thái bây giờ của anh.

Tôi cảm ly trà ngân người vài giây, mới ý thức đến anh đang nói chuyện công việc với tôi, nếu thảo luận vũ đạo hay nghệ thuật thì tôi có thể chỉ đạo cho anh, nhưng việc làm ăn buôn bán tôi không có thiên phú, đây cũng là điều làm tôi không chọn làm tình anh thương nghiệp gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng sau khi xuyên không, cũng không nằm mơ mình có thể buôn bán lời thứ gì. Nói thật, nếu khiêu vũ cần thiên phú tài năng mới múa đẹp, làm buôn bán cũng giống vậy, mà tôi chính là người không có chút kỹ năng buôn bán nào cả.

“Anh nói tốt thì là tốt.” Dù sao cũng là anh làm ăn buôn bán, hỏi tôi tôi cũng không có chủ ý.

Cal không có dị nghị gì với thái độ có lệ của tôi, anh lại tiếp tục lấy tập hồ sơ khác, sau đó ngẫu nhiên hỏi tôi một chút, “Em có thích cổ phiếu công ty xx không?” Hoặc là, “Con đường đường sắt này không tồi.”

“Còn đi.” Tinh thần tôi tan rã, cơ bản anh nói gì tôi ứng đó, sau đó tiếp tục từng chút từng chút uống trà, nghiêm cẩn suy xét sau khi rời thuyền nên đi đến trường dạy hay trực tiếp đi vũ đoàn.

“Trong ngân hàng của anh còn một ít vàng và đô la...”

“Àn.” Nếu có thể đi bãi phóng Isadora, thì đã giải quyết được một tâm nguyện lớn rồi.

“Một ít dùng để quay vòng tài chính.”

“Nga.” Đáng tiếc Merce Cunningham còn chưa sinh ra, tôi rất hứng thú với vũ đạo thuần động tác của ông ấy, luôn luôn muốn hợp tác với ông ấy lúc thời kì hoàng kim, đáng tiếc trước khi xuyên không ông ấy đã già đi, mà sau khi xuyên qua phải chờ nhiều năm mới đến lúc ông ấy sinh ra.

“Thừa lại đều cho em...”

“Àn... Àn?” Tôi duy trì động tác ly trà kê bên môi khoảng nửa giây, mới tri động đảo mắt nhìn anh.

“Đường sắt, dầu mỏ, tiền gửi ngân hàng, còn có một chút cổ phiếu có thể kiếm tiền, đều ở trong này.” Cal hình như không biết mình đang nói cái gì, vẻ mặt của anh bình thường như lúc dùng một đồng để mua cho tôi một bó hoa, sau đó quang thẳng bó hoa vào mặt tôi, bắt tôi phải nhận lấy. Đương nhiên, anh còn nhét bút máy vào tay tôi, còn có một bàn đầy văn kiện, anh còn thúc dục tôi, “Em kí nhanh một chút, Emily.”

Tôi nhin không được một mặt kinh ngạc lùi về sau, muốn tránh bút máy anh đưa, giống như đó là một khẩu súng, đen nhánh thật sự đáng sợ.

Cal hình như không ngờ tôi sẽ né tránh, lại duỗi tay ra, cầm bút máy cứng rắn nhét lại lần nữa. Tôi linh hoạt nghiêng người, tránh động tác của anh, gắt gao cầm lấy ly trà, hi vọng anh đừng nổi điên.

“Chẳng lẽ em không biết kí tên?” Cal một mặt hiểu rõ, phảng phất như đã hoàn toàn quên tôi có thể đọc được sách có chữ nước Anh và nước Pháp, anh lấy ra một tờ giấy, ở bên trên viết tên của tôi rỗng bay phượng múa, chỉ vào mặt chữ cái và bắt đầu đọc: “e——m...” Tư thế muốn dạy tôi đọc và viết tên, so với lão sư nhà trẻ còn nghiêm túc hơn.

Emily-hockley.

Tôi có thể lý giải anh viết tên của tôi, nhưng dòng họ Hockley là chuyện gì xảy ra, còn chưa tới lúc kết hôn mà đã muốn giúp tôi sửa họ rồi, nhưng lại không hỏi ý kiến của tôi.

“Anh muốn làm gì?” Tôi thật sự không biết làm gì nữa, anh bắt tôi cầm bút máy kí tên làm tôi rất cảnh giác. Kinh nghiệm đời sau nói với tôi không thể loạn kí, tôi đã từng không cẩn thận kí sai văn kiện mà làm chiếc xe thể thao vốn là của tôi biến thành của người khác, cái kiểu kí tên này làm da đầu tôi run lên.

Cal có thể cảm thấy tư thế cầm bút của tôi rất chượng tai gai mắt, anh hơi lùi về phía sau, sau đó nhếch khóe miệng, cười rộ lên với tôi. “Tuy anh nói thứ đó với em sẽ làm em giật mình, anh không muốn làm em phiền não vì mấy vấn đề này. Gia đình anh rất thích làm ăn phát triển sự nghiệp, bọn họ đều thích tụ tập thành một vòng lẫn lộn, để có bạn bè làm ăn cũng là để khoe khoang, àn, đây chính là thế giới thượng lưu trong miệng người khác. Anh không thể tha thứ cho họ vì thân phận của em mà làm hại đến em, cho nên anh muốn dùng tài phú để bảo vệ em.”

Tôi không biết thì ra trong mắt anh, nơi anh lớn lên là thế này, cái gọi là “thế giới thượng lưu”. Nếu như bị người khác nghe được, còn tưởng rằng anh với cái thế giới kia đối địch.

“Tài phú lớn có thể bảo vệ em, nó có thể lau đi chỗ bẩn trong thân phận của em. Cho dù lúc đầu họ không thể tán thành em, nhưng khi em mang đầy đủ tài phú gả cho anh, như vậy em có thể hoàn mỹ xoay người, không ai có thể nói cái gì.” Cal vô cùng thuần thực với cái gọi là quy tắc của thế giới thượng lưu kia, đêm qua anh đã từng cùng người ta nói chuyện vui vẻ, hôm nay cũng đang tính toán làm sao để phá nó, hơn nữa hiểu rất rõ cách phá hủy nó.

Lúc anh nói chuyện này, trên mặt biểu cảm lạnh lùng làm tôi thấy xa lạ. Tôi thấy anh dùng bút máy chọc đồng văn kiện có số lượng tài sản khổng lồ kia, trong ánh mắt lệ khí chậm rãi đậm đặc như có thể hiện ra, làm tôi cảm nhận được lúc làm ăn buôn bán anh hoàn toàn là thương nhân không có lỗi suy nghĩ bình thường. Cũng đúng, có thể cùng công ty White Star Line mưu đồ bí mật để Olympic đi đăm núi băng, cái kế hoạch vô lương tâm kia, khó trách anh có nhiều tài sản và tiền bạc như vậy.

Bất quá anh tùy tiện chuyển nhượng tài sản cho một nữ nhân, thậm chí tùy tiện liên quyết định đối vị hôn thê, anh xác định lão ba anh

không đánh gãy chân chó của anh sao?

Còn có, anh xác định chắc chắn tôi sẽ không ôm tiền bỏ chạy?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 52.2: Ký tên

“Sau khi rời thuyền anh sẽ đến Seattle một chuyến, ở chỗ đó anh quen biết một ít người, bọn họ có thể giúp em chế tạo một thân phận tốt. Quan trọng nhất là họ sẽ để mọi người biết em kế thừa một khối di sản khổng lồ, chỉ cần em có tiền, như vậy ai cũng sẽ phải nhìn vào em.” Cal so với tôi còn quan tâm tới tương lai của chúng tôi hơn, anh so với tôi thì thông thuộc hơn những quy tắc trong vòng luẩn quẩn này, cho nên anh cũng biết nên làm cái gì để tôi thoát khỏi tình huống lúc này.

Tôi thử đề đầu óc quay lại cái kế hoạch của anh, đổi loại âm mưu quỷ kế đầu đầu không thôi, suy nghĩ một lúc tôi rốt cuộc cũng nắm được trọng tâm. “Anh muốn nói... Chế tạo cho em một thân phận?” Chúng tôi từ RMS Titanic bản điện ảnh biến thành kịch trạch đấu rồi sao? Nghe qua sao lại không đáng tin nhỉ.

“Uh, là người thừa kế duy nhất của một phú hào lãnh đời, hoặc là có tài phú khổng lồ, nhưng thể nhược nhiều bệnh nên không có xuất hiện trong vòng xã giao. Kỳ thực đây đều là đơn giản nhất, quan trọng nhất là em phải có tiền, chỉ cần em có số lượng tiền tài nhiều, như vậy em có thể bắt những người ba hoa kia câm miệng.” Cal lấy tay mang theo bút máy, có thể tưởng tượng được anh thường xuyên hút thuốc khi nói chuyện về những vấn đề như vậy, cho nên ngón tay anh theo quán tính kẹp lấy bút.

Thể nhược nhiều bệnh...

“Vậy Rose thì sao?” Tôi thử nhắc nhở anh, anh có hôn ước với người khác.

“Rose?” Cal giống như chưa từng đặt vị hôn thê của mình vào trong kế hoạch, anh giống như bây giờ mới nhớ tới người này, tiếp đó mắt loạn chuyển giọng nói lạnh nhạt, “Việc này rất đơn giản, nhà cô ấy thiếu rất nhiều tiền, mà mẹ cô ấy cần lợi thế của xã hội thượng lưu. Cùng lắm thì anh cho cô ấy một ít tiền, lại giới thiệu cho Rose Bukater một người đàn ông không tôi, cái này không phải chuyện lớn gì.”

“Mẹ Rose nói muốn tố cáo chúng ta...” Tôi đặt ly trà lên bàn, lấy tay chống cái trán, muốn suy nghĩ kỹ lưỡng chuyện này, tôi không am hiểu nhất chính là mấy vấn đề này.

“Bà ta không dám.” Cal khinh thường cười một tiếng, “Anh cho bà ta nhiều thứ như vậy, bà ta không có gan phá hỏng chuyện của anh, bà ta rõ ràng anh có bao nhiêu phương pháp chính chết một người, nếu bà ta muốn giữ thể diện nhất định phải nghe anh.”

... Tôi rốt cục biết anh không ngốc, trong mấy chuyện âm mưu quỷ kế này anh chẳng khác nào Đại Ma Vương.

Nếu về sau hai chúng tôi không hợp nhau, tôi khẳng định cái tên ngốc này nhất định sẽ có biện pháp giết tôi.

“Có lẽ anh có thể lo trước.” Tôi có thể xác định được tất cả chỗ này đều là của anh, nhưng cứ như vậy chuyển nhượng cho tôi, tôi cảm thấy không hiện thực.

“Anh đã lo đầy đủ rồi, tài phú có thể bảo hộ em, đây là phương pháp ổn thỏa nhất.” Cal ngay cả một chút do dự cũng không có, một chút tự giác khi tôi kí tên anh sẽ biến thành kẻ nghèo cũng không có. Anh cũng không lo lắng nếu đem tiền đưa hết cho tôi, sau đó lão ba của anh tức giận không cho anh kế thừa tài sản, anh nếu một xu cũng không có thì làm sao bây giờ.

Cái bút máy được nhét vào tay làm tôi cảm thấy nó nặng ngàn cân.

“Em muốn nói, đợi đến khi chúng ta ở chung cảm thấy thích hợp, hơn nữa định tính đến chuyện hôn nhân thì sẽ thực hiện âm mưu kia... Em muốn nói phương pháp.” Tôi thật muốn kéo cổ áo anh điên cuồng lắc, mới quen biết vài ngày, mới quyết định yêu nhau đã tính chuyện nhượng tài sản, ít nhất cũng phải ở chung một thời gian mới tính đến chuyện đó chứ.

“Quyết định thích hợp... với nhau?” Cal hình như không giải thích được từ này, anh lặp lại vài lần, mỉm cười noi khóe miệng cũng thu lại, “Em cảm thấy chúng ta không thích hợp?”

Vốn quả thật không thích hợp, tính cách cách nhau một vạn tám ngàn dặm, nhưng lại không phải góc bù. Nhưng chuyện thích hợp hay không không phải do tính cách quyết định, cho nên một khắc khi động tâm mới quyết định có nên ở với nhau hay không. Lúc thảo luận chuyện tài sản cũng hết sức cần thận, tôi cũng không có khả năng quen biết mới ba ngày đã quyết định kết hôn.

“Không, em muốn nói chúng ta nên sống chung một thời gian ngắn...”

“Vi sao chúng ta phải sống chung một thời gian ngắn? Chẳng lẽ em căn bản là không muốn ở cùng với anh.” Cal gương mặt không cười, âm trầm lên. Anh không nhúc nhích cầm bút máy, cứ như vậy sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm tôi.

“Yêu đương đến kết hôn có quá trình...” Tôi tận lực nói rõ quan điểm bản thân, mới vài ngày đã nhanh chóng như vậy, nếu mấy tháng sau nhiệt tình còn, như vậy tôi có thể xác định tình yêu tồn tại. Nhưng mới vài ngày... Tôi rất khó xác định anh có phải mắc bệnh nhiệt tình quá độ.

“Quá trình gì? Vì sao còn muốn quá trình, em không phải đã đáp ứng anh sao.” Cal hoang mang vòng vo chuyển bút, hoàn toàn không thể hiểu những gì mà tôi nói, “Chúng ta đương nhiên phải nhanh chóng kết hôn, đúng rồi, còn muốn nhanh chút sinh một người thừa kế.”

Tôi...

Chờ một chút, vừa rồi đáp ứng yêu đương, bây giờ là trực tiếp chuyển nhượng tài sản, sau đó phải nhanh chóng kết hôn sinh đứa nhỏ... Thời gian của chúng tôi hình như trôi qua khác nhau, quá trình mới có mấy giờ, tôi sao lại cảm thấy nó trôi qua nhanh quá đáng?

Tôi rất cục suy nghĩ cẩn thận, Cal miệng yêu đương, chẳng lẽ chính là kết hôn ý tứ. Cái gọi là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao, ở trong mắt anh, điều kiện tiên quyết cùng kết giao đều không tồn tại, chỉ còn lại có kết hôn?

“Trong nhà anh không phản đối anh làm vậy sao?” Tôi đành phải chuyển nan đề lớn nhất ra, ý đồ nhắc nhở anh chuyện này anh thật sự quá xúc động, hơn nữa còn chạy rất nhanh không đường quay về.

Cal quả nhiên bị mắc, anh u buồn nhăn mày lại, dùng bút máy di chuyển trên mặt bàn, “Không có việc gì, dù sao ba anh cũng chỉ có một người thừa kế, chỉ cần anh đảm bảo mọi chuyện thì sẽ không phản đối.”

Ý tứ là chỉ cần anh cho ba anh đủ mặt mũi là được, thì ba anh sẽ không quản anh làm cái trò diễn trò gì, loại giáo dục này khó trách sẽ đường ra người thừa kế có cái đức hạnh như vậy.

“Em còn cảm thấy, nên ở chung một thời gian ngắn...” Mới ba bốn ngày, anh bình tĩnh một chút, xuống thuyền chúng ta lại đàm thoại chuyện cộ xát tình yêu này, khi nào xác định thật sự yêu nhau mới nghĩ đến chuyện kết hôn. Tôi vô lực cúi đầu, không biết làm cách nào đánh vỡ xúc động lúc này của anh.

“Vi sao phải ở chung một thời gian, anh không phải đã nói mọi chuyện khó khăn đã có anh xử lý sao, em chỉ cần xem xét lúc kết hôn nên chọn trang sức như thế nào, hoa có đẹp hay không thôi, còn có cái nhà thiết kế áo cưới nào ở châu Âu hợp với sở thích của em là được.” Cal đọc đoán chuyên quyền đảm nhiệm nhiều việc, ý kiến của tôi căn bản không nằm trong kế hoạch của anh.

Tôi vốn cho rằng quyết định nói chuyện yêu đương, mấy tháng sau mọi người đều suy nghĩ cẩn thận đó là một quyết định chính xác, sau đó ở chung với nhau khoảng hai năm thì mới nghĩ đến chuyện kết hôn, kết hôn sau đó mới nghĩ nên sinh mấy đứa nhỏ. Tôi nghĩ nghĩ, bởi vì khiêu vũ nên khi sinh dục tương đối ảnh hưởng tới thân thể.

Kết quả dừng nói một hai năm, Cal thoát nhìn ngay cả hai phút cũng không chờ được. Ở trong lúc tôi còn đang suy nghĩ nên dùng cách nào để thuyết phục anh, tay của tôi đột nhiên bị nắm lấy, tiếp đó bị nhét vào một cái bút máy, ngẩng đầu nhìn thấy Cal đã đi lại, dùng sức kéo tay của tôi muốn đi ký tên.

Tôi vội vã muốn giật tay lại, “Em nói thời gian quá nhanh, chúng ta nên ở chung một thời gian.”

“Không cần thiết, bây giờ em kí tên nhanh lên, sau đó xuống thuyền chúng ta lập tức có thể chuẩn bị hôn lễ.” Cal gắt gao bắt lấy tay của tôi, dùng sức muốn không chế tay của tôi ký tên.

“Ít nhất ở chung hai ba tháng mới xác định chính xác có phải là xúc động nhất thời hay không, anh không cần xúc động...” Thân thể tôi ngửa ra sau, liều mạng muốn rút tay lại.

“Ở chung hai ba tháng để em có cơ hội đi chọn lựa tên đàn ông khác thì sao? Đã đáp ứng anh thì đừng hòng hối hận.” Cal khí lực vô cùng lớn, kéo tay của tôi run run ý đồ muốn nhúng chàm xử nữ chỗ kí tên trống rỗng kia.

“Em nói, chúng ta mới quen biết vài ngày, ít nhất nói xong chuyện yêu đương thì mới kết hôn.” Về mặt tôi vận vào hô to, cái tờ giấy kia biến thành khế ước bán mình đáng sợ, tôi thử nói ngón tay ra, để bút máy không có lực chống đỡ, nhưng Cal bao lấy bàn tay tôi nhanh chóng, nhanh đến mức mồ hôi cũng thi nhau tuôn ra.

“Em không cần thiết phải lo lắng, em chỉ cần ký tên là được rồi.” Anh bá đạo ra lệnh cho tôi, một mặt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh không cần em cần, buông tay em ra.” Tôi không cần mới đáp ứng yêu đương thì phải kết hôn ngay đâu, cái quá trình này căn bản không đúng, ngay cả bữa tối dưới ánh nến cũng không có, nghi thức cầu hôn cũng không có, kết hôn cái quỷ gì chứ.

“Lo lắng cái gì? Tất cả nữ nhân đều muốn gả cho anh, vì sao em còn phải lo lắng.” Cal đồng dạng nói, đáng thương bút máy ở trên trang giấy cố sức vẽ những đường không ra gì.

“Em nói, chúng ta cần ở chung một thời gian.” Nhiều nữ nhân muốn cướp muốn gả cho anh như vậy, anh trực tiếp thu mấy người đó vào hậu cung là được rồi.

“Anh không muốn nghe mấy lời vô nghĩa như vậy, kí tên nhanh lên.” Anh bắt đầu nóng nảy, hơn nữa rất tức giận khi tôi không nghe lời.

“Không ký.” Tôi hỏi hận, tôi không muốn cùng với tên không hiểu tiếng người này nói chuyện yêu đương, cái này mà gọi là nói chuyện yêu đương sao, gọi là ép mua ép bán thì đúng hơn.

“Không ký cũng phải ký, bằng không ấn dấu tay.”

“Anh buông tay cho em...” Tôi một tay ôm sofa, không để anh túm qua.

“Cái dấu tay...” Tay kia của anh nhanh chóng tìm đồ trong đồng giấy tờ tán loạn, ý đồ lục ra công cụ có thể lăn dấu tay. Đáng tiếc tìm không thấy, anh ảo não nói: “Vẫn là ký tên là được.”

Ký tên cái lông ý, tôi nhìn cái tên Emily Hockley trên tờ giấy trắng, thật muốn kéo lỗ tai anh rống to, trực tiếp đều kí họ anh, còn giả tạo cái gì thân phận. Người khác vừa thấy liền biết chúng tôi có quan hệ, cái tên ngốc này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 53.1: Điên cuồng

Bữa tối tôi và Cal ngồi đối diện nhau, anh cũng không đi tham gia tiệc tối được gọi là bữa tiệc ba hoa hơn cả mấy bà tám, dù sao từ bây giờ anh cũng muốn cách mạng tới cùng với tôi. Buổi chiều tôi một cước đá anh ngã xuống sofa, sau đó túm cổ áo anh gần từng tiếng nói: “Em nói, yêu đương cần quá trình, quá trình anh có hiểu hay không hả.”

Mới ba bốn ngày anh làm sao có thể xác định mình đã yêu một người chứ, yêu tới mức cái gì cũng có thể vứt bỏ? Ba tháng sau mà vẫn còn nhiệt tình như vậy tôi sẽ tin tưởng anh yêu tôi, ba ngày thì không bàn nữa, quý mới biết cái tên ngốc này yêu một nữ nhân chỉ cần ba ngày, vứt bỏ một nữ nhân có phải hay không chỉ cần ba giờ.

Đến lúc đó anh cảm thấy đã yêu đủ rồi bóp cổ tôi lấy tài sản, chẳng phải tôi biến thành quỷ xui xẻo sao.

Làm việc ba phút nhiệt tình như vậy, một chút cũng không tính lập kế hoạch, xứng đáng mười mấy năm sau anh bị khủng hoảng kinh tế ngược toi bồi, làm người cấp tiến như vậy, làm thương nhân thì không có chỗ nào tốt? Thấy có thể có lợi liền vui mừng chạy tới, cũng không ngừng lại đến phát triển sau này, ngay cả tôi không biết buồn bán cũng biết cái tính cách này của anh sẽ bị tể ngã.

Càng không cần nói đến bạn đời, anh cũng không hiểu thông, ngu ngốc, tôi cũng không phải đồ ăn đặt trên giá ở siêu thị, anh tưởng nấu thì nấu hả.

Bữa tối không ở trên sàn tàu tư nhân cử hành, dù sao bên ngoài bắt đầu lạnh lẽo, nhiệt độ không khí vô cùng thấp. Lão Poodle âm trầm phiêu vào đi giám thị người làm chuẩn bị đồ ăn, đồ ăn, rượu phối hợp, trên bàn com dùng mâm đồ sứ thước đo lượng quy củ, lại châm lên hai cây nến... Lão Poodle ở dưới ánh nến, quả thực giống y như cương thi.

Tôi nghĩ mặt của hai chúng tôi so với lão Poodle cũng không tốt hơn bao nhiêu, Cal thoát nhìn tức tôi điên rồi, anh tức giận làm khuôn mặt âm u, một bộ cảm thấy Lão Từ không sai, đều là nữ nhân kia sai, nhanh chóng đến quý lạy xin lỗi, đáng về không giải thích sẽ không nói với người một câu nào.

Tôi dao nĩa dùng sức cạy một chút, mặt không biểu cảm tính toán đồ ăn trên bàn, ai muốn nói chuyện thì cứ nói, dù sao com nước xong tôi sẽ lên giường đi ngủ. Xuống thuyền còn có một đồng lớn chuyện cần tôi xử lí, hiện tại ăn no ngủ tốt mới có thể ứng phó với chuyện sắp xảy ra.

Cal tên kia nghĩ chuyện gì cũng quá mức tự đại, giúp tôi sửa thân phận, nhét cho tôi một đồng tiền, lại giả cho anh nghe qua thật sự là kế hoạch quá thuận lợi không thể tin được. Anh cũng không nghĩ lại mình vứt bỏ Rose sẽ làm thanh danh của anh hỏng tới mức nào, cho dù tôi là người không có thân phận, nhưng cũng không phải ở New York chưa từng có người nhìn thấy tôi. Nếu đối thủ một mất một còn của anh thấy giết tôi có thể đã kích anh, chẳng lẽ anh có thể ngăn cản họ đi thăm dò thân phận của tôi, đợi đến khi tra được anh không bị lão ba điên cuồng đuổi d.

Sao lại không thể nói chuyện yêu đương trước, rồi mới chậm rãi giải quyết vấn đề này? Ít nhất cũng không thể khoa trương đến mức xuống thuyền liền lập tức chuẩn bị mở hôn lễ, sau đó mọi người sẽ phát hiện cô dâu bị thay đổi. Lúc trước anh mang Rose đi du lịch khắp châu Âu, có ai mà không biết cô ấy chứ.

Hiện tại chúng tôi nhìn nhau hơn bốn giờ, hình như anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện tôi đá anh hồi chiều, mày nhăn, khóe miệng mím chặt, ly rượu cầm trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm tôi. Tôi trừng trở lại, anh mới lạnh mặt chuyển ánh mắt sang nơi khác, chờ tôi không nhìn, anh lại tiếp tục nhìn tôi chằm chằm.

Tôi thật sự rất muốn dùng nĩa cắm anh, lại nhìn tôi cũng không thể nhận quan điểm của mình thành sai lầm được.

Bữa tối dưới ánh nến này không khí thật quý quái, thật sự rất xin lỗi lão Poodle đã nhọc nhằn chuẩn bị.

Com nước xong, tôi ôm quần áo đi phòng tắm tắm rửa. Rose đã chọn lựa ra một thùng quần áo mới đặt ở trong phòng Cal, tuy tôi biết Rose vô cùng

chán ghét Cal, hơn nữa khẩn cấp muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân có hoa không quả này, nhưng tự động kéo quần áo đến phòng vị hôn phu, chỉ là vì tặng cho tôi, cái kiểu kịch tình không chút tiết tháo này làm tôi không dám nhìn thẳng.

Tôi đã quyết định ngủ trên sàn, hơn nữa thậm chí cũng đủ giày, lò sưởi trong tường cháy rực cả đêm, ngay cả đệm cũng không cần, trực tiếp một cái ga giường tôi có thể ngủ đến lúc rời thuyền. Lúc tôi tắm rửa thuận tiện gội đầu, không có điều kiện thì không có cách nào khác ngủ ở bãi rải, có điều kiện thì tận lực để bản thân sạch sẽ một chút.

Tắm rửa xong tôi mặc áo ngủ màu trắng, tóc trên đầu còn ướt sũng, cứ như vậy mà đi ra. Bàn ăn đã thu thập xong, một nữ phó đối tốt lò sưởi trong tường và hoa tươi trên bàn, mới lễ phép gật đầu đi ra ngoài. Đi đến sàn tàu tư nhân cạnh cửa, nhìn thấy Cal bung ly rượu đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía tôi tầm mắt hướng ngoài cửa sổ nhìn. Lúc anh đứng một mình không có dáng vẻ kiêu ngạo bình thường, mà mang theo cảm giác mờ mịt, ánh mắt gần như không có tiêu cự, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Hai tay tôi khoanh trước ngực, dựa vào cửa, cứ như vậy nhìn anh.

Ngon đèn vắt ngang giữa hai chúng tôi, sườn mặt anh dưới ánh đèn trông càng lập thể, thực ra anh nhìn cũng không xấu, chỉ là bình thường anh quá mất trùng mi, vẻ mặt thường xuyên dữ tợn làm người ta không nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của mình. Anh đẹp không giống với Jack, nếu Jack là loại hình ánh mặt trời sáng lạn, anh miễn cưỡng được coi là nữ nam tử âm trầm u buồn... Vì sao hình dung này kết hợp với hành động bình thường của anh làm tôi cảm thấy rất buồn cười.

Cal vẻ mặt hậm hực uống một ngụm rượu, ngón tay ở trên ly rượu cọ xát, anh chớp chớp mắt, hoảng hốt hoàn hồn giống như mới phát hiện có người ở đằng sau nhìn anh. Động tác chậm chạp quay đầu, nhìn thấy tôi đứng ở cạnh cửa, đáy mắt tôi tầm thoáng chốc tiêu tán, cảm giác ôn nhu vui sướng bao trùm anh, phảng phất như nhìn thấy tôi anh từ nữ nam tử âm trầm biến thành ánh mặt trời sáng lạn, nháy mắt phản lão hoàn đồng.

Đương nhiên cảm giác vui vẻ này nháy mắt bị anh thu lại, anh lập tức treo lên mặt nạ âm trầm, cúi đầu nhìn ly rượu trong tay không nói câu gì.

Tôi thật sự không nghĩ tới anh sẽ cùng tôi chiến tranh lạnh, lại còn vô cùng nghiêm túc nữa.

Tôi chưa từng gặp phải tình huống như chiến tranh lạnh như vậy, cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết làm cách nào hóa giải tức giận của anh, tôi tình nguyện anh ở trước mặt tôi lật bàn đập đồ cũng không muốn anh không phản ứng với tôi.

Không có biện pháp nào tốt đành đứng ở cạnh cửa, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào anh, gió lạnh thổi làm mái tóc tôi rối xù. Tôi dùng ngón tay xoa nhẹ mũi, lo lắng mình sẽ bị lạnh mà cảm mạo. Cal bây giờ mới phát hiện tôi ăn mặc đơn bạc, anh mân mê, đứng ở bên cạnh cửa sổ trừng mắt nhìn tôi, trừng tới mức tôi không hiểu gì cả.

Sau đó tôi bắt đầu hỏi tường đầu chuyện, có phải tôi thật sự đối xử với anh rất ác liệt, nếu không thì tôi thái độ mềm mỏng một chút đi xin lỗi anh, dù sao anh cũng không có ác ý. Tuy phương pháp không đáng tin, hơn nữa thường xuyên tự tiện quyết định không hỏi ý kiến người khác làm tôi không có lời gì để nói, thì cũng không có tội xấu lớn gì.

Nói thật, một người nam nhân đem toàn bộ tài phú đặt hết tất cả lên bàn cho mình kí tên, nói không cảm động là gạt người. Cho nên tôi mới muốn nghĩ càng cẩn thận, bởi vì bắt đầu nghiêm cẩn, tôi chỉ có thể làm từng bước lún sâu. Nếu cứ như vậy tùy tiện lấy tiền của anh đút vào túi, về sau chuyện yêu đương này sẽ không công bằng, cũng không thể tiếp tục, làm sao có thể nói chuyện yêu đương khi ở giữa là một số tài sản lớn như vậy, thực sự chia tay tôi sẽ trở thành thù.

Anh là một thương nhân, không làm sinh ý lỗ vốn. Tôi không hy vọng anh biến tình yêu thành sinh ý mà kinh doanh.

Tôi sờ sờ cái mũi, một mảnh lạnh như băng. Thật sự không biết phải làm thế nào để an ủi người này, để anh không làm mặt lạnh với tôi. Vừa định quay lại phòng khách sưởi ấm trước, liền nhìn thấy Cal bộ mặt biểu cảm vận vẹo vài cái, anh thấy tôi không ngại kĩ năng ánh mắt giết người của mình, động tác biến độ vô cùng lớn uống cạn ly rượu trong tay, lại phui tay một cái ném đi, vứt ly rượu qua ngoài cửa sổ rơi xuống biển.

Thật sự là lãng phí, uống một ly rượu liền ném một cái li, cái tội xấu kia làm người khác không thể không lắc đầu.

Cal bước chân dồn dập hướng phía tôi đi đến, vừa bước vừa thoát áo choàng ra, vọt tới trước mặt tôi không nói hai lời dùng áo khoác khoác lên người tôi. Tiếp đó dùng hai tay cọ xát lên gò má lạnh băng của tôi, mùi rượu nồng đậm nói với tôi: “Em mau đi vào cho anh, đi ra ngoài không biết mặc nhiều áo vào sao? Bây giờ ở bên ngoài nhiệt độ không khí rất thấp, hơn nữa tóc của em vẫn còn ẩm? Em nên để nữ phó hỗ trợ lau khô.”

Tay anh cọ má tôi dùng rất nhiều sức, tôi cảm giác được nóng bừng. Tiếp đó anh cầm lấy tay tôi kéo vào bên trong, còn thuận tay đóng sầm cửa lại. Vào cửa anh lớn tiếng kêu to người giúp việc, để cho người ta ngâm trà, còn cho thêm than vào lò sưởi.

Sau đó áp tôi ngồi xuống sofa, tiếp nhận khăn lông trong tay một nữ phó, sau đó giọng điệu nghiêm khắc nói với cô ấy: “Về sau nhớ chú ý nhu cầu của tiểu thư.” Sau đó lộn xộn phủ khăn lên trên đầu tôi, hai tay dùng lực không tiết chế làm đầu tôi lắc lư.

Tôi bị anh vò đầu tới mức choáng váng, vội vàng bắt lấy cổ tay anh, nữ phó đã sắp bị anh mắng khóc. Thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của anh, tôi thiếu chút nữa thì không thở được.

Cal đưa khăn lông cho nữ phó, sau đó lạnh mặt vẫy tay cho cô ấy lui ra ngoài, để cô ấy nhanh chóng tránh mặt. Không đợi tôi nói cái gì, mu bàn tay anh chặn ngang mặt tôi, nhíu chặt mày miễn cưỡng mới thả xuống, “Không được đi ra ngoài trúng gió, nhìn em lạnh thành cái dạng gì rồi.”

Tôi quay đầu nhìn nhân viên công tác bị anh đuổi ra ngoài kia, phát hiện ngay cả bóng lưng người ta cũng đã biến mất triệt để, làm việc dưới trướng lão

bản hay nổi giận như vậy, tiền cũng thật không dễ kiếm.

Trà còn chưa có đưa lên, tôi và Cal lại khôi phục trạng thái quý dị mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Anh cảm thấy nên tiếp tục cùng tôi chiến tranh lạnh, nhưng vừa rồi kêu đến hét đi lâu như vậy, chiến tranh lạnh đã bị hủy, bây giờ còn giả vờ nữa thì anh cũng quá mất mặt rồi.

Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành phải nhún mắt một chút, ý đồ để mình càng thêm ôn nhu. Sau đó tận lực để thanh âm càng thêm ôn nhu mềm mại, ôn thanh nhỏ nhẹ nói với anh: “Em cảm thấy chúng ta nên nói chuyện một chút, Cal.”

Cal giống như không thể thích ứng được lúc tôi ôn nhu, mặt anh như gặp quỷ thốt ra, “Em muốn làm cái gì?”

Còn có thể làm gì? Sợ tôi ăn anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 53.2: Điên cuồng

Nỗ lực duy trì ý cười ôn hòa, hai tay nắm chặt tay anh, ý đồ làm anh tỉnh táo lại. Kết quả phát hiện hai mắt anh tràn ngập không tin tưởng, điều này làm cho ý cười ôn nhu của tôi cứng lại, trăm năm khó được một lần hảo thanh hảo ngữ cứ như vậy biến thành đóng băng, tôi cũng thật bất đắc dĩ.

“Em biết anh rất tức giận, tuy nhiên em hi vọng anh có thể nghe ý kiến của em.” Tôi cười không được nữa, đành phải nói lời lạnh nhạt nói ra ý nghĩ của mình.

Cal rốt cục trầm tĩnh lại, xem ra tôi cười ôn nhu tạo thành gánh nặng rất lớn cho anh, làm anh không biết phải làm thế nào. “Anh biết em muốn cái gì.” Cal khôi phục thành dáng vẻ bình thường, anh tự nói móc mình nói: “Em không thích anh tự chủ trương, anh đương nhiên biết rõ. Nhưng rất nhiều chuyện em không hiểu, cho nên em phải nghe lời anh, bởi vì anh so với em càng hiểu quy tắc nói này. Anh không thể để em không biết gì mà tiến vào, anh sợ...”

Mỗi anh mập mạp vài cái, mang theo lo lắng cùng kinh nghi, rốt cục thấp giọng nói ra, “Anh sợ em sẽ bị dọa chạy.”

Chẳng lẽ tôi thoát nhìn rất yếu đuối vô năng?

“Ký tên đối với em rất có lợi, có tru viết rất lớn, tương lai em mang họ Hockley liền không có người dám nói với em cái gì.” Cal lại trở lại trạng thái buổi chiều, anh rõ ràng mình xử lý số tiền này như thế nào, cho nên thoát nhìn thật khéo đưa đẩy thuần thực. Anh cầm lại tay tôi, vô cùng dùng sức đan ngón tay lại với nhau, “Không được cự tuyệt nó, Emily.”

Tôi gần như muốn gật đầu, bị anh mê hoặc thôi miên, hơn nữa bị ánh sáng trong mắt anh kéo đi, cam tâm tình nguyện bị lời nói của anh thuyết phục.

Nhưng lời nói của Cal còn thiếu một chút, tôi rất nhanh liền tỉnh táo lại, không quá phận đắm chìm ở trong hứa hẹn tình yêu của anh. Chỉ là thật hiện thực hỏi: “Anh không sợ mình sẽ hối hận sao?” Anh được ăn cả ngã về không nghiêm cẩn như vậy, tôi đành phải bình tĩnh một chút, cho anh chút đá để hạ nhiệt.

Tôi không hy vọng mới vài ngày anh liền quyết định chuyện lớn như vậy, tựa như nhà xây trên không trung.

“Hối hận?” Cal giống như không biết từ này, anh hơi buồn cười hỏi, “Hối hận cái gì, anh vì sao phải hối hận?”

“Tiền rất quan trọng.” Tôi thử tổng kết một chút thiết luật của nhóm người mang tiền trên người, những lời này được Cal tán thành, anh rất nhanh gật đầu, đáp lại tôi nói: “Rất quan trọng.”

“Chúng ta mới quen biết vài ngày, Cal, không phải vài năm.” Tôi muốn anh tính toán thời gian quan trọng như thế nào, không thể để anh điên rồi tôi cũng sẽ điên theo như vậy được.

“Vậy thì sao chứ, đúng, mới vài ngày, nhưng nó không quan trọng.” Cal căn bản không biết đó là cùng một chuyện, anh nắm tay của tôi, không cam lòng vuốt lòng bàn tay tôi, giống như trên tay có khắc hoa văn đồng đô la.

“Cho nên chúng ta còn chưa hiểu biết nhiều về đối phương...”

“Anh hiểu được em.” Cal trực tiếp cắt đứt lời tôi nói, không cho tôi cơ hội nói tiếp. Anh nghiêm cẩn nhìn tôi, “Anh hiểu được em, Emily.”

Anh hiểu được tôi... Cái gì?

Cal nói tiếp: “Anh mới mặc kệ em tới từ nơi nào, có tiền hay không có tiền, có thân phận hay không có thân phận. Anh biết em rất tự tin, em căn bản

không giống như mấy người trên khoang hạng ba, em so với bất cứ kẻ nào cũng chói mắt hơn, em giống như ngọn lửa, có thể thiêu đốt hết thầy không khí làm người ta hít thở không thông. Em chán ghét trời buộc, anh nhìn ra được, em không muốn nói chuyện với người không có tư tưởng không có đầu óc, cho dù người đó có rất nhiều tiền.”

Không có tư tưởng không có đầu óc còn rất nhiều tiền ngu ngốc... Cái người này là ai vậy?

“Anh chưa từng gặp được người như vậy, cho dù là nam hay là nữ, em không giống những người kia nhắt, hơn nữa độc nhất vô nhị. Nếu mấy ngày trước có người nói với anh, anh sẽ gặp một nữ nhân miệng đầy lời nói dối, ngay cả đôi giày cũng không có, hơn nữa... Hơn nữa...” Anh hít sâu, bắt lấy ngón tay tôi, tay run run, ánh mắt lại không nhúc nhích nhìn chăm chăm tôi, rốt cục môi giật giật, rõ ràng nói ra lời nói tiếp theo, “Hơn nữa yêu nàng. Anh sẽ ném tên kia xuống biển, nhất định sẽ như vậy.”

Tôi phát hiện ngón tay mình đang lay động, kỳ thực nó vốn biểu đạt sự khản trương của tôi.

Độc nhất vô nhị, loại đánh giá này đã cao đến mức tôi không thể phản bác lại anh. Bởi vì anh thoát nhìn không giống như người miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, mà giống như tên ngốc đang biểu đạt tình yêu chân thật của mình.

“Bây giờ anh biết mình bị điên rồi, nếu em muốn lừa gạt anh, đem tiền của anh lừa không còn một mảnh sau đó bỏ chạy, em có thể thành công. Bởi vì lúc này anh cái gì cũng có thể cho em, thật sự là điên rồi.” Cal nói xong thì cười rộ lên, tươi cười mang theo cổ chấp điên cuồng không có lí trí.

Một chút cũng không vui, làm cho người ta sồn hết gai ốc.

Tôi thử rút tay mình về, anh bị kích thích đến tỉnh táo lại, vội vàng thu hồi nụ cười đáng sợ kia về, tay càng thêm dùng sức nắm chặt tay tôi. Phảng phất như anh buông tay sẽ bị phá sản, điều này làm cho anh bị đè nén khó chịu.

Tôi không dám dùng lực nữa, nhất thời cũng không biết muốn nói cái gì. Bởi vì lời nói của anh làm trái tim tôi bị áp lực nặng nề, tôi chưa từng nghe được lời tỏ tình đề nén như vậy bao giờ.

Không phải lời ngon tiếng ngọt, lại hơn hẳn lời ngon tiếng ngọt.

“Anh không sợ em... Em lừa sạch anh sao.” Tôi miễn cưỡng kéo đầu óc về chuyện chính, đây mới là mấu chốt, anh không sợ tôi muốn lừa anh sao? Phải biết rằng buổi sáng hôm nay tôi còn muốn rời thuyền bỏ chạy, tôi không biết anh nghiêm túc biến thành cái đức hạnh này.

“Em sẽ không.” Cal vội vàng bảo chứng.

Anh cũng không phải con run trong bụng tôi, tôi cũng lừa anh nhiều như vậy, anh làm sao biết tôi sẽ không.

“Nếu em căn bản không định nghiêm túc với anh thì sao? Anh biết em miệng đầy nói dối.” Anh rất xằng bậy, may mắn tôi không muốn đùa giỡn cảm tình của anh, nhưng nếu hôm nay anh thật sự gặp phải tên lừa đảo, người kia lừa hết anh thì làm sao bây giờ. Người này thoát nhìn giống như căn bản không có cảnh giác, làm không tốt tôi còn muốn anh đưa hết tài sản của ba anh cho tôi, anh thực sẽ làm như vậy mất.

“Đơn thuần” như vậy, một người nam nhân gặp phải người mình thích liền ngẩn người, thật sự là làm cho người ta lo lắng.

“Em không định nghiêm túc với anh?” Anh cười cười, tăng thêm âm điệu nghiêm cần.

“Chỉ là nếu.” Tôi lắc lắc tay anh, hi vọng anh còn chút lý trí, không nên dùng tiểu não yêu đương, người thật lòng ăn được cả ngã về không như anh rất dễ chịu thiệt.

“Nếu?” Anh tiếp tục cười, sau đó nghiêm cần nghĩ nghĩ, thoát nhìn lý trí của anh cuối cùng cũng từ tiểu não chạy trở về đúng vị trí. “Nếu em không định cùng anh nghiêm cần, anh nói là nếu.” Anh cường điệu mấy lần, biểu cảm cũng rất ôn hòa, sau đó tôi nghe thấy anh vừa cười vừa nói: “Giết em.”

Cái gì? Tôi căn bản không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh, muốn nghe lời nói giải thích của anh.

Anh cười, gần từng tiếng, giống như tuyên thệ với chính mình. “Anh sẽ giết em, nhất định sẽ giết em.”

Tôi...

“Nếu bây giờ em dám nói với anh, em chỉ theo anh chơi đùa, hơn nữa rời thuyền sẽ đi. Anh đầu tiên sẽ nhốt em lại, đến lúc đó anh có khả năng không thể kiềm chế được bản thân mình, sẽ làm ra chuyện gì anh cũng không rõ nữa. Nếu cuối cùng anh phát hiện em không yêu anh, hơn nữa còn tuyệt vọng tới mức không lấy được một chút tình yêu nào từ em, anh sẽ giết chết em. Rất đơn giản, anh có súng, rất nhiều. Anh biết săn thú cũng biết làm cách nào để giết người.”

Mọi người nhất định không thể tưởng tượng được, lúc Caledon Hockley đang nói những lời này, trên mặt anh vẫn còn nở nụ cười.

Nữ phó vừa ngâm trà xong, bưng trọn bộ trà cụ đi vào, nàng nghe thấy lời nói của Cal liền lập tức ôm bộ trà cụ chạy trốn chết. Trong nháy mắt đó tôi cũng muốn chạy theo nàng.

Tôi rốt cục biết, làm kẻ lừa đảo gặp thuần khiết phú gia công tử, kẻ không may không phải là phú gia công tử bị lừa mà là kẻ lừa đảo.

Anh biết giết người, tôi đương nhiên biết anh dám giết người, hình ảnh anh ở trong phim khuôn mặt dữ tợn cầm súng đuổi giết nam nữ chính sống động hiện ra ngay trước mắt tôi. Còn hình ảnh lúc này lại biến thành anh cầm súng đuổi theo tôi.

“Em không có lừa anh.” Tôi miễn cưỡng trườn khoe miệng nói ra lời này, lần đầu tiên cảm thấy loại chuyện đàm luận ái này thật khủng khiếp.

“Anh biết.” Cal âm trầm vuốt tay của tôi, giống như muốn mang nó đi làm món thịt kho tàu vậy, anh vừa lòng gật đầu, “Nhanh chút kí mấy văn kiện này đi, anh sẽ nghĩ biện pháp để thân phận của em hợp pháp hóa.”

“Em nghĩ xuống thuyền mới nói đến chuyện này.” Tôi còn muốn anh bình tĩnh một chút, có lẽ xuống thuyền anh sẽ lí trí hơn mà suy xét xem chuyện này có đáng giá hay không, dù sao lần mạo hiểm này trả giá cũng rất lớn.

“Rời thuyền?” Cal dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn kĩ tôi, cuối cùng mới miễn cưỡng gật đầu, “Chúng ta khi nào rời thuyền sẽ nói chuyện này, anh không muốn tạo áp lực quá lớn cho em”

Đáng vẻ lúc này của anh làm tôi áp lực cũng rất lớn rồi được không.

“Tóc khô.” Cal dùng ngón tay cuốn cuốn tóc dài của tôi, khoe mắt cong lên, rốt cục không còn tối tăm nữa. “Muốn nghỉ ngơi không? Em hình như rất mệt.” Anh lại trở nên săn sóc đa tình, giống như người vừa rồi đã biến mất

Tôi đang lo lắng, có nên thương lượng với anh kế hoạch anh ngủ giường tôi ngủ sàn hay không.

Lo lắng thật lâu, mới gật đầu, “Được rồi, em nghỉ ngơi.” Tôi quyết định vẫn đừng nên kích thích anh thì hơn, cảm xúc lúc này của anh vô cùng không ổn định.

“Chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi.” Cal đột nhiên hơi câu nệ nói.

Anh gọi cái “Nghỉ ngơi” cùng nhau là có ý tứ gì?

Anh ám chỉ sờ sờ ngón tay tôi, động tác vô cùng ngả ngớn.

Tôi hiểu được, vô cùng dùng sức, hơn nữa chấp nhất đưa ngón tay rút về, ở trong ánh mắt khát vọng của Cal, tôi vỗ một tay lên khuôn mặt đáng khinh của anh, vô tình nói: “Anh ngủ dưới sàn cho em”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 54: Vạch trần

Tôi mơ một giấc mộng, từ lúc lên thuyền tôi luôn bị một con ác mộng đeo bám

Biển sâu u tĩnh bị ánh mặt trời ban ngày chiếu sáng, hình thành những gợn sóng xinh đẹp, RMS Titanic vẫn bình tĩnh lướt đi trên biển. Hết thấy không tiếng động giống như trong phim, hướng nó chạy vẫn là tầng núi băng vĩ đại kia, thân tàu không có giảm tốc một chút nào cùng núi băng va chạm vào nhau, nước tràn qua, tôi nhìn thấy mình đi vào khoang thuyền toàn là nước biển, lạnh như băng trầm mặc biến thành màu sắc duy nhất của nó.

Rất nhanh giấc mộng này từ đường hầm thời gian càng ngày càng rõ ràng, tôi nhìn thấy sàn tàu và cánh cửa lớn rộng mở, ngọn đèn lồng lầy chiếu sáng trên đỉnh đầu tôi.

Bốn phía đều là người, nhưng tôi không thấy rõ khuôn mặt của họ. Thẳng đến khi thấy một người đàn ông mặc tây trang tay cầm đàn violon đi qua hỏi tôi, “Emily tiểu thư, có muốn nghe diễn tấu bài My Heart Will Go On không?”

Tôi rút cuộc phát hiện đó là chỉ huy dàn nhạc, ông ấy cười chờ tôi đáp lại.

Đột nhiên giương mắt, người chết trên RMS Titanic đều ở trong này, bọn họ cứ như vậy nhìn tôi, phảng phất như đã chờ tôi thật lâu.

Bình tĩnh khỏi giấc mộng, tôi kì quái nằm trên giường nhìn chăm chăm lên trên, hoa văn tinh tế trên trần làm tôi hoa mắt. Sờ sờ mặt mình, khô ráo mà bóng loáng. Từ trên giường ngồi dậy, chân trần mặc áo ngủ đi ra ngoài. Cal trực tiếp nằm ở trên sofa dài ngủ, tôi có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở mệt mỏi của anh.

Đi đến bên người anh cúi đầu quan sát anh, phát hiện quầng thâm dưới mắt anh bắt đầu hiện lên, môi bị tróc da, hình như vài ngày không được ngủ ngon giấc. Tôi dùng ngón tay vuốt mái tóc đen của anh, vuốt đến mi mắt, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Người hầu Cal mang đến đang thu dọn phòng khách, hơn nữa đang chuẩn bị bữa sáng. Đêm qua tôi gặp Rose, sắc mặt của cô ấy so với trước đây thì tốt hơn, xem ra ở dưới áp lực của Cal, mẹ của cô ấy cũng không tạo quá nhiều áp lực cho cô ấy.

Tôi thậm chí cảm thấy Cal và cô ấy đã thương lượng với nhau, về cái kế hoạch giải trừ hôn ước kia, cho nên cô ấy mới không biết sợ như vậy.

Đến sàn tàu tư nhân, tôi đứng bên cạnh cửa sổ vài phút, chuyên chú nhìn chăm chăm hải dương bên ngoài thuyền. Hôm nay là ngày mười bốn, tôi hi vọng thuyền sẽ giảm tốc vào ngày hôm nay, trên hành lang thông báo có dán thông báo tốc độ ngày hôm qua, nếu tôi muốn nhìn tốc độ của ngày mười bốn, phải đợi đến ngày mai. Nhưng tôi lo lắng mình vĩnh viễn không nhìn thấy được thông báo vào trưa ngày mười năm, điều này không phải không tin tưởng Cal, mà là lo lắng quán tính lịch sử sẽ bắt buộc xảy ra.

Nếu thuyền chìm... Tôi lắc đầu đè nén ý nghĩ mang điềm xấu này ra khỏi đầu, thuyền cứu nạn trên thuyền không thể cứu hết tất cả mọi người ở đây, điều này là không thể nghĩ ngờ, đến lúc đó khách ở khoang hạng ba sẽ không hay ho. Tôi không hi vọng Jack, còn có những khách nhân cùng tôi khiêu vũ chết lạnh trên dòng sông băng, nó mới thật sự là ác mộng, không phải cứ khốc thủ thút như trong rạp chiếu phim là xong.

Đáng tiếc tôi không nhìn ra thuyền có giảm tốc thật hay không, hải dương quá lớn, tốc độ của nó quá lớn nếu nó không dừng lại thì sẽ không có ai phát hiện được. Nhìn bên ngoài thật lâu, cũng không thể xác định, tôi mới rời khỏi cửa sổ, tính toán đợi thay quần áo đi tìm Andrew, để ông ấy theo tôi đi tham quan phòng thuyền trưởng một chút, sau đó trực tiếp hỏi thuyền trưởng.

Xoay người nhìn thấy Cal mặc áo ngủ khoác áo khoác đứng ở bên cạnh cửa, tóc hỗn độn nhìn tôi. Anh dễ dàng nhìn thấy tôi đang suy nghĩ gì, nhàm chán nhếch miệng cười cười, nói với tôi: “Đừng lo lắng, thuyền sẽ không chìm.”

Không chìm là tốt nhất, đêm qua tôi cảm nhận được không khí lạnh lẽo, ban ngày hơn mười độ buổi tối có thể giảm tới một hai độ, loại nhiệt độ này làm tôi không thể không suy nghĩ. Điều này tỏ rõ thuyền đã vượt qua chỗ giao nhau giữa dòng nước ấm và dòng nước lạnh, từ Mexico tiến vào hải lưu Labrador. Nếu thuyền hôm nay không có giảm tốc, như vậy tôi hôm nay lịch sử nhất định sẽ tái diễn.

“Tốt lắm, anh nói nó không chìm thì sẽ không có chuyện gì, đừng đứng ở nơi đó nói mát.” Cal đi đến bên người tôi, khoác áo khoác lên người tôi, sau đó đỡ tôi vào trong phòng khách, anh bắt đầu cảm tay tôi nói thầm, “Em không được quên mặc quần áo, bây giờ nhiệt độ không khí rất thấp, nếu sinh bệnh thì làm sao bây giờ.”

Nói thật Cal càng ngày càng giống lão mẹ, hoặc nói chính xác hơn thì anh có thiên phú lái nhái.

Tôi cúi đầu nhìn anh cảm tay tôi, anh lo lắng làm tôi cảm thấy thật an tâm, sau đó tôi thấp giọng hỏi anh, “Thuyền hôm nay sẽ giảm tốc chứ?” Cái này chỉ là muốn nhận được câu nói chắc chắn lần nữa, không phải hoài nghi anh.

Tôi cho rằng Cal sẽ vô cùng tự nhiên đáp lại tôi, nhưng trong nháy mắt, tôi phát hiện anh ngẩn người, từ quan sát của tôi từ cử chỉ và cảm xúc của anh rồi biến nó thành vũ đạo, tôi cảm nhận được một chút cảm xúc nào đó.

Anh không quá xác định, thậm chí còn không coi trọng chuyện này. Đương nhiên loại cảm giác này chỉ chột lóe qua, anh lập tức trả lời tôi, “Sẽ, nó sẽ giảm tốc, em không cần lo lắng, nó không phải Olympic.”

Tôi đương nhiên biết nó không phải là Olympic, không quá xác định tạm dừng vừa rồi của Cal, tôi đành phải quy về do sự đa nghi của mình.

Cơm nước xong, tôi lại đi tản bộ trên sàn tàu phơi nắng, như nguyên nhìn thấy Andrew tiên sinh mang theo hai vị nữ sĩ một vị nam sĩ đi qua trên sàn tàu. Tôi mặc áo dài và đội một chiếc mũ cùng màu, còn mang theo bao tay dài màu trắng, thoát nhìn như là một vị tiểu thư gia thế tốt, mặt mang mỉm cười đi theo bước chân bọn họ. Vài vị khách khoang thượng đẳng tỏ ra thiện ý với sự ra nhập của tôi, Andrew bởi vì đi tuốt đằng trước mặt, cũng không có lập tức phát hiện tôi, ông ấy tự nhiên mà giới thiệu hết thấy công năng của con thuyền.

Vô luận là lan can, hay là thuyền cứu nạn, hoặc là áo phao dự phòng, ông ấy giới thiệu lịch sử con thuyền cũng sẽ nói về công năng của chúng. Hơn nữa ngôn ngữ hải hước đáng yêu, không làm người khác cảm thấy chán nản, nhàm chán.

Đương nhiên rất nhanh ông ấy quay đầu phát hiện tôi đứng trong đám đông nhìn ông ấy, tôi thừa lúc không có ai chú ý làm mặt quỷ với ông ấy, làm ông ấy ghen lại câu chào trong miệng ông ấy cười lắc đầu, trực tiếp làm như không thấy tôi tiếp tục dẫn khách đi đến khoang hạng trưởng. Khoang điều khiển trung tâm con thuyền cùng nằm trên một tầng, hôm nay là Chủ Nhật, tôi biết hôm nay sẽ có diễn tập cứu nạn, bất quá bị thuyền trưởng hoặc là bạch tinh thượng tầng đổi thành tiết mục càng có tính thực tế hơn, cũng càng lấy được lòng hành khách hơn.

Với tôi mà nói tiết mục chủ nhật không thể quan trọng hơn so với việc diễn tập cứu nạn, thuyền cứu nạn này chỉ mới được phát minh, rất nhiều thuyền viên đều không quen thuộc, diễn tập sẽ làm thuyền khó phát sinh chuyện không biết làm gì khi thuyền gặp nạn, mà sẽ không lãng phí thời gian. Đáng tiếc chỉ tiết nhỏ này với công ty White Star Line mà nói thì lấy lòng hành khách quan trọng hơn, tôi chỉ có thể cầu nguyện thuyền hôm nay sẽ giảm tốc, có thể dễ dàng phát hiện núi băng.

Thuyền trưởng đứng ở trước bánh lái, cùng thuyền viên nói cái gì, ông ấy nhìn thấy Andrew thì vui mừng giật râu bạc của mình, sau đó cười hoan nghênh chúng tôi đến.

Một nhân viên tạp vụ khéo léo đi tới, thuyền trưởng ngừng lại bước chân, thuyền trưởng dừng lại thấp giọng hỏi hấn xảy ra chuyện gì. Tôi mơ hồ nghe được đối phương đang nói về cảnh báo núi băng, gần như trong nháy mắt đó tôi phát hiện đây là cơ hội thật tốt để mở miệng hỏi, điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt, giọng điệu mang theo kỳ hồn nhiên, cho dù có hỏi sai điều gì, cũng chỉ phải nhận được tha thứ thiện ý từ mọi người, bởi vì tôi không hề ác ý, “Gặp được núi băng, chúng ta sẽ giảm tốc sao? Smith thuyền trưởng.”

Andrew ngay từ đầu cũng không có phản ứng lại thanh âm của tôi, bởi vì tôi biến thanh âm của mình thành trẻ con.

Tôi hi vọng giọng điệu hồn nhiên này, có thể làm thuyền trưởng nói ra đáp án chân thật nhất của mình cho tôi. Mà thuyền trưởng không phụ sự mong đợi của mọi người, còn chưa có quay đầu liền phản xạ đáp lại vấn đề của tôi, “Đương nhiên sẽ không, đừng lo lắng, mùa này gặp núi băng thật bình thường, thuyền đã bắt đầu gia tốc, thật an toàn.”

“Gia tốc...” Tôi đứng ở bên ngoài, không thể tin được lặp lại lời nói của ông ấy.

Andrew rốt cục ý thức được thuyền trưởng trả lời ra vấn đề, ngày hôm qua ông ấy nói với tôi thuyền sẽ giảm tốc, nhưng bây giờ thuyền trưởng nói ra đâm rạch lời nói dối của ông ấy.

“Các người không giảm tốc sao?” Tôi kì quái, nghi ngờ hỏi.

“Giảm tốc? Vì sao phải giảm tốc?” Thuyền trưởng đi tới, ông ấy hình như cảm thấy tôi quá khẩn trương, còn ôn hòa cười nói, “Không quan trọng, mặc dù có băng sơn, nhưng điều này thật thông thường, không cần lo lắng. Bốn nôi hơi cuối cùng trên thuyền cũng đã mở rồi, cô nên tin tưởng kĩ thuật của chúng tôi.”

Cal nói thuyền sẽ giảm tốc, Andrew cũng nói sẽ giảm tốc, nhưng thuyền trưởng nói nó sẽ gia tốc... Tôi nghiêm cẩn nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt thuyền trưởng, nhìn không được lộ ra tươi cười vô hại, không ngừng xác nhận, “Thuyền sẽ gia tốc, xem ra chúng ta có thể rất nhanh liền đến được đích.”

Thuyền trưởng thật tự tin trả lời, “Nếu thuận lợi mà nói, buổi tối ngày mười sáu sẽ tới.”

Có cái gì so với thuyền trưởng càng hiểu hơn với tốc độ của con thuyền này chứ? Ông ấy nói ngày mười sáu thì là ngày mười sáu, tươi cười trên mặt tôi dần biến mất, nói với thuyền trưởng không rõ chân tướng: “Chúc mừng, thuyền của ông nhất định sẽ lên trang đầu, tôi cam đoan.” Nói xong, tôi xoay người bước đi, đi ra chỗ điều khiển ánh mắt trời bên ngoài làm đau mắt tôi, tôi nhìn không được xoa xoa mắt, làm nước muối sinh kí tràn ra.

Tôi hít sâu, nỗ lực nói cho bản thân không cần hoảng loạn, bây giờ còn chưa tới thời khắc cuối cùng. Thuyền không có giảm tốc còn có cơ hội dừng lại, không nên gấp gáp, tôi còn có thời gian.

Bước chân rốt cục không thể nhìn được nữa nhanh hơn, không ngừng nhanh hơn, cái cảm giác nghiêng rãng nghiêng lợi muốn áp cũng không thể áp được.

Caledon Hockley, anh chờ đó cho em.

Tôi dùng lực thật mạnh mở cửa căn phòng, nhìn thấy Cal mặc ba bộ tây trang màu tối, đang nói với một nam phó: “Lấy mấy bức tranh khó coi kia xuống, nhét vào trong hòm, nói cho Rose cô ấy muốn dọn cái gì thì dọn hết đi, tôi đưa hết cho cô ấy... Emily.”

Cal thấy tôi đi vào, tươi cười vui sướng nói.

Tôi cũng mỉm cười, từng bước một hướng chỗ anh đi, sau đó kéo cà vạt của anh trong áo, sau đó từng chút từng chút một kéo ra, kéo nhanh, nhanh đến mức cổ anh bị thất alj.

Cal khó chịu mà nghi hoặc “Ân” một tiếng.

“Anh nói...” Tôi mỉm cười, chậm rãi hỏi, “Thuyền sẽ giảm tốc?”

Cal không có chân chờ, vội vàng gạt đầu.

Tôi mỉm cười không thay đổi, trầm mặc vài giây, rốt cục đè nén không được cảm giác sôi trào trong ngực. Thả cà vạt của anh ra, Cal lập tức sặc ho khan vài tiếng, không hiểu nói: “Ai chọc giận em?”

Vốn muốn đi lại một lúc bình tĩnh rồi mới trở về, nhưng lời nói này của anh làm tôi dừng hẳn bước chân, tôi nhìn lại nhìn, nhẩn... Nhìn xuống cảm giác muốn nhảy xuống biển, quên đi, xoay người, quay đầu, khuôn mặt tươi cười không thay đổi. Đi đến trước mặt Cal, vươn tay ước lượng khoảng cách một chút, tiếp đó nghiêm mặt dữ tợn, tay kéo lấy tay anh, lấy chân phải làm trục nhanh chóng xoay người, hung tợn dùng một chút lực, người đàn ông kia không chút phòng bị bị tôi xoay một cái ngã trên thảm.

Cal đầu óc choáng váng quỵ rạp trên mặt đất, tôi trực tiếp dùng chân đạp lên thắt lưng anh, lạnh giọng nói: “Anh nhớ kĩ cho em, em hận nhất là người khác lừa mình!”

Còn trong lúc tôi đang yêu anh mà gạt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 55: Lừa gạt

“Cái gì... Cái gì?” Cal kỳ quái nhảy mắt mấy cái, anh nhìn như không phản ứng được tôi đang nói gì.

Tôi đột nhiên cảm thấy sao mình lại dễ tin cái tên kia như vậy chứ, có lẽ đầu bị cửa kẹp rồi, anh nói thuyền sẽ giảm tốc vậy là tôi tin không chút nghi ngờ, hôm nay là ngày mười bốn, tôi thế nhưng đưa hết lợi thế cho một người không đáng tin như vậy, đặt hơn một nghìn mạng người lên trên lời hứa hẹn của anh, quả nhiên yêu đương chỉ số thông minh sẽ điên cuồng giảm người ta nói quả thật không sai chút nào.

Cảm giác ghen tức sôi trào ở cổ cuối cùng biến thành ghen khuất thống khổ, nếu ngay cả lời hứa hẹn lúc đó cũng là giả, tôi đã không xác định được anh đã nói dối tôi bao nhiêu thứ nữa.

Tôi hít sâu, để bản thân đình chỉ hành động cuồng loạn, nếu Cal không để thuyền giảm tốc, như vậy ánh mắt Andrew liền phù hợp với đáp án lúc đó, lúc đó ông ấy nói chuyện với tôi căn bản là nói dối.

Rất có khả năng ở trong mắt ông ấy tôi căn bản là kẻ tâm thần, cho nên ông ấy mới nói chuyện với tôi cẩn thận như vậy.

Loại khả năng này làm tôi tức tôi phát run, nếu ngay cả Andrew cũng không tin tôi, như vậy tôi căn bản không có khả năng thay đổi việc con thuyền sẽ tăng tốc. Ông ấy là người duy nhất mà tôi tiếp xúc được có thể làm con thuyền dừng lại, cũng là cứu tinh duy nhất của con thuyền.

Cal đứng lên từ trên thảm, một cái vật của nữ nhân không tạo thành thương tổn thực chất gì cho anh, đại khái do biểu cảm trên mặt tôi làm cho người khác cảm thấy sợ hãi, điều này làm cho anh nhất thời không biết đối mặt với tôi như thế nào.

“Xảy ra chuyện gì sao? Emily.” Cal thử tiếp cận tôi, anh tiến lên một bước thì tôi lùi lại hai bước, sợ anh tiếp cận tôi làm luồng khí tức giận náu chín tôi, không thể suy xét bình thường.

“Em vừa rời ở phòng thuyền trưởng...” Tôi thủy chung vẫn giữ một khoảng cách ngắn với anh, cắn răng hơi thở không ổn định nhìn chằm chằm anh, tôi muốn nhìn rõ ý nghĩ chân thật trong lòng anh.

“Phòng thuyền trưởng? Em tới chỗ đó làm cái gì?” Cal đã phát hiện người tôi tức giận là chính anh, cho nên vẻ mặt của anh cũng nhăn lại thành dáng vẻ khó coi.

“Đi nghe thuyền trưởng diễn thuyết, ông ấy nói với em, chiếc thuyền này có thể tới New York vào tối ngày mười sáu, loại tốc độ này có thể tạo thành oanh động trên trang đầu, có thể mang lại cho công ty White Star Line hiệu quả và lợi ích quảng cáo không thể tưởng được.”

Cal quái dị nhướn lông mày, ngữ điệu của anh cất cao lên lặp lại lời tôi nói, “Hiệu quả và lợi ích quảng cáo?” Nói xong anh lập tức rõ tôi đang nói cái gì, một tia kinh ngạc lướt qua trong mắt anh, anh nhìn như cảm thấy tôi không nên biết chuyện RMS Titanic không có giảm tốc, sau đó anh hơi khàn trương nâng tay, hình như muốn trấn an tôi, “Nghe, Emily, thuyền còn chưa giảm tốc có lẽ là chưa đến lúc. Hiện tại mới là buổi sáng hơn mười giờ...” Anh nhìn đồng hồ treo trên tường trên cái lò sưởi, mới nói tiếp: “Có khả năng trưa sẽ giảm tốc, em dù sao cũng phải cho bọn họ thời gian.”

“Đã mười giờ bốn mươi sáu phút.” Đầu tôi đau nâng tay xoa huyệt Thái Dương, muốn làm cho mình tỉnh táo lại. “Nếu nó căn bản không định giảm tốc thì sao?” Nếu thuyền muốn giảm tốc, như vậy thuyền trưởng không có khả năng không rõ ràng, ông ấy mới là người điều khiển con thuyền này, nhưng thoát nhìn thuyền trưởng căn bản không có ý định giảm tốc.

“Em chỉ là quá khàn trương thôi.” Cal rút cục nhìn đứng cơ hội, bước nhanh đi đến trước mặt tôi, hai tay đặt ở trên bờ vai tôi, thân thể lại buộc chặt, ánh mắt dao động bất an. “Hơn nữa đây là RMS Titanic, cho dù nó không giảm tốc thì cũng không chìm được, không có âm mưu, em phải tin tưởng anh.”

Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt anh, muốn nhìn thấy rõ ràng xem trong mắt anh có cảm xúc hỗn loạn hay không, nhưng trừ bỏ cảm xúc vô cùng gấp gáp bên ngoài, thế nhưng không thể quan sát được anh có nói dối hay không.

“Anh nói với Andrew cái gì?” Tôi hi vọng ông ấy có thể tố cáo âm mưu của công ty White Star Line, chỉ cần Andrew tin tưởng RMS Titanic tồn tại âm mưu, như vậy ông ấy so với bất cứ người nào cũng tốt hơn, thậm chí không tiếc mọi giá để âm mưu này không thể thực hiện được. Đây là điều quan trọng nhất mà tôi bắt Cal phải đứng ra làm chứng, chẳng sợ âm mưu này là nhắm vào Olympic, nhưng là vì Titanic, như vậy Andrew vì để ngừa vạn nhất, ông ấy cũng sẽ để con thuyền này đi chậm lại như vậy sẽ không có chuyện đâm vào núi băng.

Nhưng Andrew hình như căn bản không tin tưởng âm mưu này có tồn tại, bằng không thuyền sẽ không nhanh đến tình trạng này. Cho nên nói, Cal căn bản không có làm chứng.

Cal cắn môi dưới, anh lắc đầu, tận lực bình thản nói: “Andrew không quan trọng, âm mưu đã không tồn tại, thuyền trưởng cùng Ismay quyết định gia tốc chẳng phải một quyết định sai lầm, nó có thể mang đến hiệu quả tuyên truyền rất lớn cho con thuyền lần đầu vận tải. Chúng ta là thương nhân, phải làm sinh ý như vậy.”

Được rồi, anh căn bản chưa từng làm chứng, bởi vậy đối với Andrew mà nói, tôi chính là bệnh thần kinh hồ ngôn loạn ngữ.

“Cho nên các người quyết định không giảm tốc, tính toán mở thêm bốn nồi hơi tăng tốc để đến cảng New York sớm hơn, bởi vì nó có thể để các người nhận được rất nhiều lợi ích.” Tôi vì sao lại tin lời nói của Cal chứ, anh nói thuyền giảm tốc tôi liền tin không nghi ngờ, cảm giác tin tưởng bị đánh nát như đang giẫm cọt chỉ số thông minh của tôi.

Cal bị lời nói của tôi làm ghen tức ở cổ họng, anh nuốt xuống nước miếng, nhìn thấy anh đang định nói cái gì, nhưng lại không biết giải thích như thế nào, cuối cùng anh rút cục do dự nói: “Anh định để nó giảm tốc, cho dù biết rõ sẽ tổn thất rất nhiều tiền, hơn nữa nó còn là việc không có chút ý nghĩa nào bắt buộc nó phải giảm tốc.”

“Nó không phải không hề ý nghĩa, nó sẽ đâm phải núi băng, anh có biết sẽ chết bao nhiêu người không? Thuyền viên sẽ chết hơn tám phần, khách khoang hạng ba gần như bị chết hết, có hơn hai phần ba người bị đông lạnh dưới biển mà chết, con thuyền này sẽ triệt để xong đời, nó sẽ biến thành vụ tai nạn biển nghiêm trọng nhất gần trăm năm qua, không có người nào sẽ thu được lợi. Đến lúc đó Southampton cùng New York đều là tiếng kêu rên khắp nơi, những người mất đi người thân sẽ cắn chết các người, mấy các tên khốn khiếp chỉ biết kiếm tiền này.”

Tôi đã có thể khẳng định Cal đang nói dối, thuyền căn bản không có giảm tốc, anh cũng không làm chứng vì tôi, hơn nữa anh còn định tiếp tục làm như vậy.

Loại chuyện này giống như mũi tên băng lạnh nhọn hoắt, rõ ràng đâm hết tình cảm trong trái tim tôi ra, đau đến mức tôi không thể khống chế bản thân mình làm ra hành động phản kích. Cảm giác luôn phải lưu lại trên con thuyền chắc chắn sẽ bị chìm này làm tôi hoảng loạn rồi cuộc cũng bùng nổ, tôi căn bản không phải siêu nhân, không thể thờ ơ khi tiếp nhận áp lực lớn như vậy. Biết rõ tất cả mọi người sẽ chạy đi chịu chết, mà người lại bị con sóng vận mệnh không ngừng kéo đi, không có phương pháp nào ngăn cản bọn họ dừng lại bước chân, hít thở không thông giống như bị người ta ấn xuống dòng nước lạnh tới chết đuối.

Ngay trước lúc tôi tuyệt vọng Cal lại nói với tôi, anh có thể ngăn cản tử vong. Câu hứa hẹn đó chính là sự cứu vớt, kéo tôi ra khỏi bờ vực của sự tuyệt vọng, sau đó khi tôi tin tưởng anh, anh lại đẩy tôi xuống đáy biển.

“Không có núi băng, nó không phải là Olympic. Emily, em vì sao không tin anh, nó không có khả năng bị chìm, cho dù không giảm tốc cũng sẽ không bị chìm, cũng không chết người, một người cũng sẽ không chết.” Cal kích động nắm chặt cánh tay của tôi, anh hoàn toàn không thể hiểu được lời tôi nói, bởi vì anh không tin thuyền sẽ xảy ra chuyện.

“Cho nên thuyền sẽ không giảm tốc?” Tôi cơ bản có thể khẳng định, hôm nay RMS Titanic sẽ vô cùng vui vẻ không ngừng gia tốc, sau đó lại vui vẻ đi đâm vào núi băng, bởi vì hết thấy nỗ lực ủa tôi đều biến thành uổng phí.

Hơn nữa nhìn ánh mắt Cal, tám phần anh coi tôi có chứng vọng tưởng, với anh mà nói tôi muốn con thuyền giảm tốc chính là cố tình gây sự.

“Không...” Anh tạm dừng một chút, ánh mắt gần như không dám nhìn thẳng tôi, nhưng lực ở tay lại không giảm không cho phép tôi chạy trốn, anh hình như lo lắng chỉ cần mình buông tay tôi sẽ chạy mất dạng.” Anh đã thử hỏi lộ Ismay, đưa ra yêu cầu bảo ông ta giảm tốc, ông ta vốn đáp ứng rồi. Nhưng đêm qua, cũng chính lúc em đi ngủ, anh đã đi tìm ông ta, ông ta nói với anh thuyền không thể giảm tốc.”

Nói đến đoạn thuyền không thể giảm tốc, Ánh mắt Cal tránh né nhìn lên trên bình hoa, giống như nói lời này làm anh vô cùng mất mặt.

Sau đó ánh mắt anh trở nên lạnh lùng vô cùng, dùng khẩu khí châm chọc nói: “Cái lão ngu ngốc kia, tính toán dùng tin tức giả giảm tốc kia để lừa tiền anh, nhưng khi anh phát hiện ông ta định dán thông báo giả trên bảng thông báo, đợi đến khi thuyền đến New York cũng không thể lừa anh. Cho nên trong lúc không thể nghĩ ra được phương pháp nào nên mới nói thật với anh, bởi vì ông ta còn định hợp tác làm ăn với anh, ông ta không muốn đắc tội anh.”

Tôi thử giả vờ thoát khỏi cánh tay anh, nhưng phát hiện anh nắm càng chặt, hơn nữa thân thể anh bị vây trong trạng thái cảnh giác, nói cách khác anh đang phòng bị động tác của tôi, cú ngã vừa rồi quá bất ngờ làm anh sợ tôi sẽ đánh ngã anh một lần nữa rồi chạy mất.

“Anh biết em rất tức giận, nhưng nó là sinh ý, RMS Titanic phải đánh bại thuyền chở hàng của công ty vận tải khác, như vậy công ty White Star Line có thể chiếm được thị trường. Giảm tốc thật giống như nói cho người khác RMS Titanic có chỗ thiếu hụt, nó là điểm trí mạng với việc tuyên truyền, cũng sẽ cho đối thủ cơ hội.” Cal sốt ruột giải thích lí do, lo lắng mình nói chậm sẽ làm mất cơ hội giải thích, anh bắt đầu dĩ hạ giọng, “Anh nói thuyền sẽ không có chuyện, vì sao em không tin anh. Anh nghĩ đợi đến New York lại nói cho em, bởi vì khi đó em sẽ tin tưởng không có âm mưu nào xuất hiện trên RMS Titanic.”

Nói cách khác đêm hôm qua anh đã đạt thành hiệp nghị, thuyền sẽ không giảm tốc, đợi đến New York mới có thể nói với tôi sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 56: Bùng nổ

Nếu không phải hôm nay tôi đi tham quan phòng điều khiển, như vậy tới hôm nay tôi ngay cả tự cứu mình cũng vội vàng khăn trương, bởi vì tôi cũng giống tất cả mọi người trên RMS Titanic, công nhận nó không bao giờ chìm.

Cal mất tự nhiên cười cười, tính toán cứ như vậy bình ổn lừa giận của tôi, anh cọ xát cánh tay của tôi thấp giọng nói: “Tốt lắm, không nên suy nghĩ bậy bạ, chúng ta rất nhanh có thể tới New York, đến lúc đó em sẽ biết anh chỉ biết nói thật.”

Tôi thật sự tình nguyện tin tưởng lời anh nói, con thuyền rách này chuyện gì cũng không có, tất cả đều do tôi bị bệnh thần kinh nghĩ ra. Có lẽ tôi lúc này không nên chạy đến chất vấn Cal, mà hẳn nên đi tìm Jack, sau đó nhún nhún xuống biển cho thanh tĩnh lại. Vì sao hẳn không xuống thuyền hả, hẳn có biết khách khoang hạng ba có bao nhiêu người sẽ chết không? Hẳn mà chết thì ngay cả thi thể cũng không có, tôi lên con thuyền rách này phí hết mọi sức

cuối cùng để làm cái gì chứ.

Một mồi thở nhẹ một hơi, quên đi, tôi trầm mặc nhìn Cal, thử rút hai cánh tay ra. Anh dùng sức rất lớn cầm lấy cánh tay tôi, lúc tôi gãy dựa rất khó chịu.

“Em không tức giận sao?” Cal thoát nhìn không quá tin tưởng tôi để nói chuyện như vậy, trông anh ngu chưa kìa, tôi hận không thể cầm ghế đập anh một trận, lúc đó anh mới có cảm giác chân thật khi được tha thứ sao?

“Ân.” Dù sao tức giận với anh ngay cả một chút tác dụng cũng không có, bây giờ mắng anh chẳng khác nào con ngốc, mắng anh cũng không thể làm động cơ con thuyền trục trặc được.

“Vây là tốt rồi.” Cal thoải mái cười an tâm, rốt cuộc lực đạo anh cầm tay tôi cũng nói lỏng, sau đó anh quay đầu tìm đề tài nói chuyện, hi vọng xua tan không khí căng thẳng lúc này, hiển hiện nhuần nhuyễn kỹ xảo bốn lạng đầy ngàn cân của thương nhân.”Anh đang sửa sang lại một ít tác phẩm nghệ thuật, em thích không? Anh để lại một ít, cái kia là của Picasso, nếu em thích có thể treo nó ở trong nhà. Xuống thuyền sẽ có người đến tiếp chúng ta, đến lúc đó anh sẽ dẫn em đi xem một chút, nếu em không thích phong cách trang trí trong nhà thì em có thể sửa đổi tùy thích.”

Tôi gật đầu có lệ, sau đó dễ dàng rời khỏi ngực anh. Cái gì mà phong cách trang trí, cái gì mà Picasso chứ, đến lúc đó tất cả mọi thứ đều biến mất, tôi lúc này thật sự không muốn để ý đến chúng, khoảng cách đến lúc thuyền chìm là một ngày, tôi lại phải tìm cách khác. Ismay nghỉ ngơi ở đâu, tôi cảm đau gọt hoa quả đi đâm ông ta.

Sau đó tôi bắt đầu đi về phía cánh cửa, Cal còn không có chú ý động tác của tôi, tôi bây giờ đã không còn hi vọng xa vời để tên gian thương này làm thuyền dừng lại nữa, là một thương nhân vì một lời tiên đoán thuyền chìm mà vứt bỏ món làm ăn mang lại lợi ích khổng lồ, thì đã sớm phá sản từ lâu rồi.

Tôi tính toán lại đi tìm Andrew, nếu tôi không thể thuyết phục ông ta, cuối cùng... Tôi nói nếu không còn cách nào có thể cứu vãn nữa, tôi sẽ được ăn cả ngã về không, bắt đầu gieo rắc lời đồn đãi về âm mưu của cao tăng. So với tiên đoán, những người khách ở trên khoang hạng nhất này, nhất định sẽ vì âm mưu luận mà dao động, chỉ cần có người bán tin bán nghi, như vậy đám có tiền sợ chết kia sẽ áp bách thuyền trưởng, để ông ấy giảm tốc.

Đây là thủ đoạn cuối cùng, bởi vì người bị liên lụy rất nhiều, hơn nữa tôi có khả năng không thể an toàn ra ngoài, quan trọng nhất Cal lại là cổ động lớn nhất của công ty White Star Line, cho nên tôi uôn luôn không định tạo ra lời đồn quá lớn không thể cứu vãn. Hơn nữa tôi tin tưởng Cal có thể cứu vãn được.

Tay đặt lên nắm cửa, mặt tôi không biểu cảm mở cửa, phía sau Cal rốt cục nhìn thấy động tác của tôi, anh nghi ngờ hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Động tác trên tay tôi tạm dừng một chút, trên mặt không có một tia biểu cảm biến hóa, ánh mắt nhìn bên ngoài, sau đó tôi nghe thấy bản thân mình không nhanh không chậm nói dối, “Ra bên ngoài phơi nắng, rất nhanh sẽ trở về.”

Cal nghe thấy tôi trả lời, hiển nhiên trầm tĩnh lại, anh nói mang theo ý cười: “Sắp đến thời gian dùng bữa trưa, đừng về quá muộn. Đứng rồi, đừng đến sàn tàu khoang hạng ba, bọn họ đều là một đám quý bản thủ.”

“Được.” Tôi tiếp tục đáp ứng, không tính toán nói cho anh dựa dựa cuối cùng của mình. Bởi vì không nghĩ phức tạp, anh không tin thuyền sẽ chìm, hơn nữa trên đỉnh đầu có một số lượng rất lớn cổ phiếu của công ty White Star Line, cho nên khi nghe xong kế hoạch của tôi anh nhất định sẽ nghĩ tôi bị chứng vọng tưởng, đến lúc đó nhốt tôi lại thì xong đời. Cal rất ngoan tuyệt, thật sự có thể lao thẳng đến trời chật tôi trên giường cho đến lúc thuyền cập bến.

Đi ra cửa, tôi luôn quay lưng về phía anh, không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt kìm nén biểu cảm và giọng nói hoàn toàn không phù hợp của tôi, bả vai buộc chặt ở trong nháy mắt khi cửa khép lại, rốt cục thoải mái buông lỏng. Tay ở trên cửa thả xuống, trên hành lang màu trắng vách tường trang trí đồ, ở trong mắt tôi lại trở thành đồ án chết chóc vang vọng tiếng la hét thảm thiết.

Tôi nhắc chân bước nhẹ, mới đi ra nửa bước, cửa ở đằng sau bị kéo ra.

“Emily.” Cal vội vàng mà tức giận lớn tiếng gọi tên tôi.

Tôi kỳ quái quay đầu, không rõ anh muốn làm gì.

Biểu cảm trên mặt Cal thật hung ác, xen lẫn bi thương không hiểu nổi, anh như dân cờ bạc thua trận cuối cùng, biết rõ mình đã hai bàn tay trắng nhưng vẫn không chịu tin tưởng.

Tôi căn bản không rõ ràng vì sao anh lại xuất hiện về mặt như vậy, cho dù anh nói câu tiếp theo anh phá sản tôi cũng không kì lạ.

Sau đó anh thử nén cảm xúc kích động toàn thân lại, vươn ngón tay ấn lên sườn mũi, hô hấp dồn dập lộ nụ cười không thành công, “Anh nghĩ ở bên ngoài lúc này gió quá lớn, về đi, đợi anh đi cùng.”

Tôi theo bản năng lui về phía sau một bước, theo bản năng suy nghĩ phương pháp, tính toán lừa anh đi chỗ khác. Đợi đến lúc anh đi cùng tôi khắp nơi, phòng chừng kế hoạch reo rắc tin đồn của tôi sẽ thất bại.

“Trở về.” Cal miễn cưỡng cười một tiếng, tay gắt gao cầm lấy cánh cửa.

Tôi rốt cuộc nhìn ra anh không thích hợp ở đâu, anh đang rất tức giận, so với lúc tôi biết thuyền không có giảm tốc còn tức giận hơn. Tôi lúc nào dẫm vào điểm mấu chốt của anh? Cái tên này lúc này không bình thường, tay anh cầm cánh cửa đã nổi cả gân xanh.

“Không cần, em rất nhanh sẽ quay về.” Tôi cảnh giác chú ý động tác của anh, tốc độ lùi về sau bắt đầu nhanh hơn, ngón tay nhấc vấy, định nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

“Rất nhanh sẽ quay về?” Anh cười khuôn mặt tràn đầy ý cười, đáng tiếc ánh mắt rất không thích hợp, ngay cả giọng điệu khi mở miệng cũng mang đầy trào phúng, giống như lời nói của tôi vô cùng buồn cười, hơn nữa làm anh khó khăn, không biết làm gì. “Em cần bản không định quay lại đi.”

Thanh âm của anh đột nhiên âm trầm, đồng tử màu hổ phách tràn đầy lửa giận thiêu đốt.

Không biết anh phát điên cái gì, tôi lúc này thật sự không muốn đi suy đoán ý nghĩ trong lòng của anh. Chờ tôi xuống thuyền lại suy nghĩ vấn đề ở hay không ở đi, bây giờ tôi không cần sự giúp đỡ của anh, nó cần bản chính là trời buộc.

“Em rất nhanh sẽ quay về.” Tôi bất đắc dĩ cam đoan, tiếp đó xoay người bước đi. Nói chuyện yêu đương mà toàn làm chuyện không đâu, tôi thật sự là hối hận đòi trước không nắm chặt thời gian nói chuyện yêu đương vài lần, bằng không cũng không làm ra mấy chuyện không có kinh nghiệm như hôm nay, ngay cả khuyên bảo cũng không biết bắt tay từ đâu.

Đợi đến khi con thuyền rách này dừng lại, tôi sẽ quay lại nói chuyện yêu đương tiếp, bây giờ không hợp với không khí khanh khanh ta ta, xung quanh tràn đầy bong bóng màu hồng tình yêu, thần kinh tôi không thô như vậy.

“Trở về.” Anh khề quát một tiếng, giống y như lão bản đang khiển trách nhân viên.

Tôi mặc kệ anh, tiếp tục đi về phía trước, cả đầu đều là Andrew lúc này đang ở đâu. Không đợi bước chân tôi nhanh hơn, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm bước chân dồn dập, có thể đập thảm trên hành lang tạo thành tiếng động như vậy cũng không dễ dàng, không quay đầu tôi còn nghĩ rằng đằng sau có một con voi đang chạy đến. Mọi chuyện rất cấp bách, tôi gần như theo phản xạ chạy nhanh về phía trước, ngay từ đầu bị đuổi làm thần kinh suy nhược, làm tôi nghe thấy thanh âm đuổi theo thì theo bản năng liền chạy.

“Bác sĩ không cho em chạy tới chạy lui.” Cal càng thêm tức giận ở sau lưng tôi rít gào, chân anh dài hơn chân tôi, rất nhanh liền đuổi kịp tôi. Hai tay ôm chặt phần eo của tôi, dùng lực lớn xoay tôi quay về sau, vấy ở không trung tạo thành một độ cong xinh đẹp, tôi bị anh ôm chặt trong ngực.

Nghe được tiếng hít thở gần trong gang tấc, tôi cảm thấy phổi anh như sắp nổ tung. Cánh tay anh buộc chặt giống như nhà giam, tôi hoài nghi nếu dùng răng nanh cắn anh, sẽ bị cơ bắp buộc chặt của anh làm rách nát. Cứ như vậy tôi bị anh nửa ôm nửa tha kéo về phòng, trên hành lang một nhân viên tạp vụ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn chúng tôi. Cal còn có dư lực đen mặt uy hiếp hắn, “Lăn xa một chút, bằng không tôi sẽ đuổi anh.”

Thuyền này cũng không phải nhà anh, anh muốn đuổi ai thì đuổi sao?

Anh kéo tôi vào cửa, chân dùng sức đá mạnh vào cánh cửa, sau đó ấn tôi lên trên sofa, tay ôm chặt cổ tôi, anh chỉ muốn chế trụ tôi, không muốn để tôi lộn xộn. Tôi vội vã đẩy tay anh ra, bởi vì anh ấn chặt cổ tôi làm tôi không phát ra được tiếng nào, thật vất vả hỏi một câu, “Anh phát điên cái gì chứ.” Anh thật sự điên rồi, Cal cảm xúc kích động đến mức tận cùng, anh nổi giận lớn tiếng nói với tôi: “Em chỉ muốn lợi dụng anh có phải không? Em về chỉ bởi vì muốn thuyền giảm tốc, chỉ cần anh không thể làm thuyền giảm tốc em sẽ rời đi, vừa rồi anh luôn chờ em quay đầu lại...”

Anh hít không khí một chút, cao giọng khiển trách tôi làm anh khó chịu, thanh âm của anh rất cuộc hòa hoãn xuống, nhưng tơ máu dưới đáy mắt một chút cũng không giảm. Tôi nghi ngờ anh định bóp chết tôi, hơn nữa anh nói làm tôi không thể phản bác, bởi vì ngay từ đầu tôi quá thật vì lợi dụng anh mới trở về.

“Anh đang đợi em quay đầu, chỉ cần em quay đầu nói không đi nữa, anh liền tin tưởng em thật sự yêu anh. Nhưng rõ ràng anh đã thất bại, em vừa nghe thấy thuyền không giảm tốc liền đi ra ngoài. Anh nhìn thấy em đang nói dối, em cần bản không định đi ra ngoài phơi nắng. Chỉ cần cho em đi qua cánh cửa này, chờ anh ý thức được mọi chuyện, em đã sớm bỏ trốn mất dạng, cần bản không có khả năng còn lưu lại ở trên sàn tàu tàn tạ.”

Cal một chút cũng không cho tôi cơ hội giải thích, có thể anh sợ tôi nói ra lời ác độc, cho nên ngay từ đầu đã không cho tôi nói. Chính anh càng nói cảm xúc càng xa sút, thân thể đè nặng tôi, tóc sạch sẽ toàn bộ tăn ra, một chút cũng không có hình tượng thần sĩ thượng tầng nên có.” Anh thật sự rất khờ, biết rõ em không có thân phận, em nói dối thành tánh, còn muốn tin tưởng em sẽ không nói dối với anh. Em chỉ muốn lợi dụng quyền lợi trên đầu anh, hi vọng có thể đạt được mục đích của mình. Cho nên dù anh nói con thuyền RMS Titanic một trăm phần trăm không có chìm, em cũng không tin tưởng anh, bởi vì ngay từ đầu em không định ở cùng anh. Nếu em thật sự thích anh, làm sao có thể không tin nhiệm anh.”

Anh lạnh giọng cười nhạt một tiếng, tay đặt trên cổ tôi càng dùng sức, cả người điên cuồng không thể tin được.” Anh bị em lừa, Em là cái đồ siêu lừa đảo, cho dù anh đưa hết tài sản cho em, em cuối cùng cũng sẽ không ở lại. Bởi vì em rõ ràng chỉ cần hiệp ước này, chỉ cần em còn muốn đòi tiền, em cũng chỉ có thể lưu lại. Công ty khai thác mỏ đường sắt đều là của anh, em không biết mấy thứ đó, anh chẳng sợ đưa hết tiền cho em, bởi vì chỉ cần em rời đi anh đều có cách lấy lại toàn bộ.”

Tôi... Tôi thật sự không biết, trên hợp đồng anh đã ghi những thứ gì. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình may mắn đã không kí như vậy, cảm giác nếu ký đến lúc đó đừng nói một khoản tài phú lớn, lấy thủ đoạn âm hiểm của tên này, làm không tốt tôi không những không lấy được tiền mà còn bị anh lừa một khoản lớn ấy chứ.

Tôi bây giờ không dám xem nhẹ những người làm ăn buôn bán là tên ngốc nữa, bọn họ vì kiếm tiền mà tâm ngoan thủ lạt.

Tôi vron ngón tay dùng sức muốn kéo tay anh ra khỏi cổ mình, tôi không muốn bị anh bóp chết oan uổng như vậy. Từ đầu tới cuối đều là anh nói, không cho tôi một cơ hội giải thích, tôi ngay cả chết cũng không minh bạch.

Đây là di chứng yêu đương đi, không có hiểu biết một hai năm, có chuyện gì cũng không có sự tin nhiệm. Cho dù bây giờ tôi nói tôi không định lợi dụng anh, anh cũng sẽ xuyên tạc tôi thành quỷ biện.

“Em không thích anh có phải không.” Cal dùng sức nắm lấy tay tôi, sắc mặt quái dị cắn răng nói, “Em định lừa anh vài ngày, đợi đến khi xuống thuyền liền rời đi. Đúng rồi, còn có cái tên Jack Dawson, em thích hắn? Em có thể vì hắn mà không cần mạng, nhưng bây giờ hắn lại cùng Rose ở cùng nhau, bọn họ ở cùng nhau, em vui về chứ?”

Thật sự rất đáng mừng, nam nữ nhân vật chính rốt cục ở cùng một chỗ, nếu thuyền có thể giảm tốc tôi thật sự là hi vọng mà khóc.

Đáng tiếc bị người ta bóp cổ không thể biểu hiện cảm xúc vui mừng được, ngược lại là Cal trên mặt ghen tị quá rõ ràng, anh chắc định mình đau thì cũng phải kéo theo tôi đau cùng.

Tôi lần đầu tiên phát hiện, bị người khác vu oan, có miệng nhưng lại không thể biện giải. Anh định bóp cổ tôi, mình thì ở một bên nào bỏ ra bao nhiêu thứ âm mưu quỷ kế?

“Cái tên hạ đẳng lẳng nhăng kia căn bản không thích em, cho nên em buông tha hắn đi, đừng nghĩ trở lại bên người hắn.” Anh âm trầm cười rộ lên, hình như tôi bị người khác vứt bỏ anh rất vui vẻ, hơn nữa ngay cả sung sướng cũng mang theo kỹ năng hắc ám.

Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, lúc trước tôi không nên lôi kéo Jack làm tấm mộc, lúc này Jack đã biến thành u hồn đáng sợ sinh trưởng ở trong lòng Cal, thường thường lấy ra cào một trận.

Tôi vỗ vỗ tay anh đang bóp cổ tôi, mấy ngày nay anh hiểu biết nhất không phải tâm tư của tôi, mà là động tác phản ứng của tôi. Anh đã biết áp chế tôi như thế nào, sẽ không bị tôi đá, bị tôi cắn, điều này làm tôi không thể trốn thoát khỏi trói buộc của anh.

“Không được rời khỏi anh.” Cal đột nhiên nói như vậy, ánh mắt của anh âm trầm, tươi cười vụn vỡ.

Tôi có cảm giác, giây tiếp theo anh sẽ xử lý tôi. Cái này không phải muốn yêu đương, mà là tiết tấu mưu sát.

Tôi bây giờ nói thích anh, có kịp không?

Tác giả có chuyện muốn nói: Sờ sờ cảm. Đây là di chứng vài ngày yêu đương, anh nói cái gì tôi cũng không tin...

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 57: Băng hỏa

Ngón tay anh nóng bỏng như lưỡi liềm, lúc này tôi mới phát hiện lực đạo ở trên cổ càng ngày càng không thích hợp, ngay từ đầu tôi cho rằng anh chỉ là đang tức giận, cho dù có ngoan tuyệt cũng chỉ rống vài câu với tôi, nhưng lúc tôi không thể hô hấp, tôi mới phát hiện sát khí nồng đậm trong mắt anh.

Ánh mắt anh đỏ khùng bỏ, hơn nữa có cảm giác sự tức giận nóng nảy trong mắt anh dần dần chuyển sang lạnh lùng lãnh khốc.

“Em biết không? Anh chưa từng bị một người nào đùa giỡn như vậy, em quả thực là đập lên trái tim anh.” Cal luôn luôn cười, anh cười giống như nụ cười vui vẻ buổi sáng lúc thức dậy, nụ cười làm hai bên khóe miệng rộng mở, nhưng lúc này tôi chỉ có cảm giác nó giống như nụ cười của mấy tên biến thái cuồng đang phanh thây con mồi của mình.

“Nếu em chỉ muốn lừa tiền anh, anh có thể cho em, chẳng sợ em đang lừa dối anh.” Ngay cả hơi thở của anh cũng run run, giống như cây non run rẩy trong phong ba bão táp, anh cười giống như đang khóc, “Nhưng em lại nói muốn cùng anh yêu đương, đợi đến khi anh nghiêm túc, lại một cước đá văng anh đi. Em không phải rất biết đóng kịch sao? Vì sao không hoàn mỹ nguy trang một dáng vẻ thôi. Thủ đoạn của em quá lợi hại, em thành công lên được khoang thượng đẳng, sau đó em nhìn xem, ngay sau đó có một tên ngốc tử bị em lừa thành công. Nhìn thấy tên ngốc kia bị mê đảo, em nhất định có cảm giác thành tựu đi, ha?”

Tôi không thể hô hấp nhìn anh, thống khổ hít thở không thông làm tôi bắt đầu dùng hết khí lực giãy dụa, đầu óc trống rỗng. Trong mắt chỉ có khuôn mặt Cal, anh nhìn tôi thống khổ, giống như người bị bóp chết là anh.

Tôi rất muốn mở miệng trấn an anh một chút, để anh tỉnh táo lại, nhưng rất nhanh khó chịu khi hô hấp khó khăn bắt buộc tôi phải tự cứu mình. Móng tay tôi lưu lại một vết máu trên cổ anh, ý đồ làm anh buông lỏng lực đạo trên tay. Ở trên RMS Titanic cuối cùng tôi lại không phải bị chết đuối, mà là bị người bóp chết.

Trước khi chết ngay cả câu giải thích cũng không nói thành lời, trước khi bị anh bóp chết tôi sẽ bị tức chết.

Hơn nữa, khí lực của anh vì sao lại lớn như vậy.

“Nhìn anh bị em đùa giỡn xoay quanh, trong lòng em nhất định đang cười nhạo anh, anh nhìn anh như tên ngốc coi tiền như rác. Anh muốn cười em, em biết không? Anh muốn trả giá hết thấy cười em, cho dù táng gia bại sản, cho dù bị người người cười nhạo, thế nhưng anh lại là tên ngu ngốc, rơi xuống cái bẫy của em. Em chính là cái kẻ lừa đảo, kẻ trộm, em cần bản chỉ muốn chơi đùa anh thôi.” (Lam: nghe xong đoạn này sao cứ có cảm giác chị là tên sở Khanh lừa tình lừa tiền của anh nhè.)

Mồ càng chụp càng nhiều, ngón tay tôi dần dần vô lực, giấy dựa là do hít thở không thông tạo thành. Ánh mắt chậm rãi mất đi tiêu cự, tất cả trước mắt trở nên mơ hồ lay động, chỉ có hô hấp của Cal lướt qua trên mặt tôi, giống như nụ hôn từ thần.

Không khí biến thành loại vật chất đặc sệt, nặng tới mức nội tạng của tôi như đang vỡ vụn.

Anh lại không buông tay, tôi phỏng chừng liên tục phải đi gặp thượng đế. Bóp chết một người cần vài phút, lượng hô hấp tốt chút không đến mười phút cũng có thể xong đời. Cái tên ngốc này sau khi bóp chết tôi có phải sẽ vứt xác tôi xuống hải lý?

“Nhưng chỉ có như vậy, anh cũng không có cách nào buông tay...” Thanh âm của anh mang theo sự run rẩy, “Anh sẽ không buông tay.”

Anh mau... Buông tay!

Mơ hồ biến thành hắc ám, tôi không cảm nhận được bất cứ thứ gì, chỉ có thống khổ khó chịu, còn có thanh âm như có như không của anh.

Nói chuyện tình yêu cũng có thể đòi mạng, tên hỗn đản này điên rồi.

“Anh không buông...” Anh làm bầm lâu bầu trở nên xa xôi vô cùng, “Chúng ta có thể luôn luôn ở cùng nhau, Emily.” Anh dùng giọng điệu chán chờ nói, “Vĩnh viễn ở cùng nhau... Đúng.” Anh đột nhiên lại rất có tự tin, cường ngạnh ra lệnh cho tôi, “Em sẽ không tìm thấy sự lựa chọn nào tốt hơn anh, dù sao nữ nhân luôn phải kết hôn, em đương nhiên sẽ lựa chọn anh.”

Tôi ngay cả thống khổ cũng không cảm nhận được, chỉ có rét lạnh, so với ngày đầu tiên tôi mờ mắt cảm nhận thế giới này còn lạnh hơn. Thanh âm của anh biến mất, tôi không nhìn thấy cả bóng tối, chỉ có trắng xóa một mảnh. Phảng phất như đặt mình trong tuyết, đường hầm thời gian như kéo dài lướt qua, mà tôi không có khí lực đứng lên bước tiếp.

Những mảnh nhỏ tạo thành một thế giới kì quái, tôi nhìn thấy mình đứng ở trong viện bảo tàng RMS Titanic, hải cốt to lớn của con thuyền được trưng bày trước mắt tôi. Công ty White Star Line dấu hiệu, các loại vật phẩm bày biện ở trong ngăn tủ thủy tinh, một cái ghế dựa được mô phỏng đặt trong khoang thượng đẳng. Ở bên cạnh ghế dựa, là một danh sách tử vong.

Tôi đi qua, thủy tinh phảng phất tiêu thất. Tôi nhìn thấy tên thuyền trưởng, vron đầu ngón tay lướt nhẹ qua, là Andrew, sau đó là phó lái, dài động cơ... Jack. Tôi cảm thấy kỳ quái, Jack không nên xuất hiện ở trong danh sách tử vong, bởi vì hắn không có vé tàu, cho dù chết cũng không có người biết. Ngón tay đi xuống, là Corolla, còn có cha mẹ cô bé. Tốc độ trượt của ngón tay ngừng lại —— Emily.

Tạm dừng một giây, ngón tay rốt cục sờ đến phía dưới, động tác cứng ngắc đình chỉ —— Caledon Hockley.

Kỳ quái, tôi cho rằng anh sẽ không chết, lúc anh chạy trốn chết hung ác như vậy, căn bản không chết được. Cho dù cả con thuyền RMS Titanic đều chìm nghỉm, anh cũng không chết được. Tôi cảm thấy không thể hô hấp, miễn cưỡng há mồm cướp lấy một ít dưỡng khí, nhưng hô hấp đến phổi tất cả đều biến thành carbon diacid, không ngừng mà thở dốc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tên Cal, cảm giác hít thở không thông biến thành hải triều mãnh liệt.

Bốn phía yên tĩnh, rất nhanh gánh nặng biến thành cảm giác ù tai. Mỗi một lần hô hấp đều là tự tra tấn mình, tôi rốt cục miễn cưỡng nghe được thanh âm, có người luôn luôn gọi: “Emily, Emily...”

Tôi nặng nề muốn tìm nơi phát ra thanh âm, nhưng không có chút khí lực nào.

Cái thanh âm kia càng lúc càng lớn, dần dần chiếm cứ toàn bộ không gian của tôi, ngay cả mạch máu cũng nhồi đầy tiếng vang. Sau đó tôi cảm nhận được lay động, có người ở bên cạnh tôi phe phẩy tiếng kêu gọi tên tôi.

Tôi không thể hô hấp, anh đè nặng tôi, rất nhanh cảm giác gánh nặng này biến mất, bên tai âm âm nghe được có người ở bên cạnh rống to, “Gọi bác sĩ lại đây, bảo hắn đi nhanh chút.” Sau đó chỉ có bàn tay nóng rực không ngừng vỗ mặt tôi, anh tuyệt vọng nói: “Em sẽ không có việc gì, em không có khả năng có việc...” Anh sợ hãi tới mức khớp hàm cũng run rẩy, câu chữ hoàn toàn không nối liền.

Từ trong yên tĩnh tĩnh lại, đau nhức cùng thiếu dưỡng làm hô hấp khó khăn cũng quay trở lại. Tôi muốn hô hấp, nhưng phổi hình như đình chỉ công tác, không khí biến thành thật thể, tôi bất giữ không được một chút dưỡng khí nào.

Thanh âm Cal rốt cục rõ ràng hơn, anh còn đang không ngừng kêu to tên tôi, tay cọ xát khuôn mặt không chút phản ứng của tôi, sợ hãi làm động tác của anh không được tốt. Tiếp đó anh đột nhiên ngừng lại, hình như nghĩ đến cái gì, tay đột nhiên bóp miệng tôi, cảm giác ẩm ướt chiếm lấy khoang miệng tôi.

Hô hấp, miệng truyền miệng.

Cổ hơi thở này nháy mắt va chạm vào không khí còn đọng lại nơi cổ họng, tôi từng chút từng chút hồi phục lại, phảng phất như người sắp chết chìm trong nước được kéo lên bờ, nội tạng kề cận tử vong rốt cục đạt được sinh cơ.

Tôi thở một phát, cổ hơi thở kia chợt biến thành dao nhỏ sắc bén, cắt yết hầu của tôi rồi đi vào phổi, cảm giác khó chịu lúc này giống như được hồi sinh

sau khi hôn môi với tử thần. Ngón tay tôi rốt cục có khí lực, nắm chặt quần áo Cal, ánh mắt tôi tầm mờ ra, một mảnh vụn vụn hình ảnh, đều không biết mình đang ở địa ngục hay thiên đường.

Cal còn đang không ngừng liếm môi tôi, liều mạng giúp tôi hô hấp nhân tạo.

Tôi hô hấp một chút, anh liền hôn sâu tôi một chút, phương thức cấp cứu hoàn toàn không hợp cách, miệng đầy nước miếng. Bởi vì hít thở không thông quá độ, tôi không chỉ có cảm nhận được yết hầu đau, ngay cả ngực bụng cũng đều đau nhức, tay chân lạnh lẽo. Ánh mắt tôi rốt cục có thể thấy rõ ràng cảnh vật trước mắt, là mặt Cal, sợ hãi ở trên mặt anh lưu lại dấu vết rõ ràng, ngay cả tròng mắt của anh cũng run run.

Thấy tôi nhìn trở về, anh kích động nâng mặt tôi, hoảng loạn ngôn ngữ không thành câu, “Cảm tạ Thượng Đế, em không có việc gì.” Anh không tin hôn môi tôi lung tung, hình như lo lắng tôi biến thành thi thể, muốn dùng cách này để xem cơ thể tôi có còn độ ấm hay không, có lạnh như băng hay không.

Tôi miễn cưỡng khôi phục hô hấp, ngực rốt cục phập phồng như bình thường, nhưng mỗi lần hô hấp yết hầu đều khó chịu, ngay cả nói chuyện cũng trở thành công việc vô cùng khó khăn. Sau đó tôi bắt đầu ho khan, nhỏ giọng mà khó khăn ho khan, Cal vội vàng ôm tôi ngồi dậy, sắc mặt anh trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán anh chảy xuống miệng, mày gắt gao nhăn lại, ánh mắt càng thêm cau lại nhìn tôi.

Hồi hộp quá độ, anh sợ không còn một tia huyết sắc. Thật giống như tôi mới là hung thủ giết người, mà anh là người bị hại.

Tôi lắc đầu, đẩy anh ra, bóng ma tử vong làm tôi không thể xem anh như lúc bình thường mà đối đãi, anh quá độc ác, nếu là người thường đã sớm bị anh bóp chết.

Cal dùng sức bắt lấy tay của tôi, anh hình như còn muốn nở nụ cười vô hại, bất an nói, “Emily...”

Tôi kéo tay lại sờ cổ mình, đau đớn nóng bỏng làm tôi không thể nói ra thành tiếng, mỗi một lần nuốt nước miếng đều như dùng dao cắt qua. Điều này làm cho tôi càng không muốn nhìn thấy tên đầu sỏ gây chuyện này, nói chuyện yêu đương cũng có thể xảy ra tai nạn chết người, chuyện này thật là làm tôi mở mang tầm mắt, vô lực muốn lấy lại cánh tay của mình, định đuổi anh cút ngay.

Cal không chịu buông tay, vẻ mặt của anh trở nên áy náy, cảm xúc hối hận làm anh không thể thản nhiên đối đãi với tôi, “Về sau sẽ không...”

Những lời này nghe qua giống như người chồng bạo lực nói lời cam đoan với người, lần sau không bao giờ đánh người nữa. Tôi căn bản không thể tin được lời nói của anh, tôi không biết anh đã điên cuồng đến loại tình trạng này, cảm giác khi nói chuyện yêu đương sẽ tùy thời bị giết làm tôi sợ hãi.

“Bỏ...” Tôi khó khăn ra tiếng, câu nói thoát ra ngay cả tôi cũng nghe không hiểu. Nhưng tay thì rất kiên định mà rút về, đó là động tác cự tuyệt.

Cal lảng lảng nhìn tôi, anh hình như không biết phải làm sao bây giờ, chỉ là miễn cưỡng nhếch miệng nói: “Bác sĩ sẽ đến, em nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghỉ ngơi... Tôi rút từng ngón từng ngón trong tay anh ra, Cal gắt gao kéo lại ngón tay cuối cùng của tôi, vừa khéo là ngón áp út đeo nhẫn, ngón tay gần trái tim nhất.

Anh không buông tay, im lặng giằng co với tôi, chỉ là không buông tay, giương mắt nhìn tôi.

Quả thật anh chính là tên thần kinh vô lại, bạo lực lưu manh.

Tôi càng thêm dùng sức, đau cũng sẽ không tiếc. Ánh mắt tàn nhẫn trừng mắt nhìn anh, buông tay cho tôi. Cal hình như không thể nhận ánh mắt của tôi, anh không biết làm sao cúi đầu, tóc loạn đòi mạng bao trùm ánh mắt anh.

Từng chút từng chút một, giống như kéo co, cố sức để mình thoát ra khỏi lực lượng của anh. Cal đột nhiên thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Tôi dùng động tác của mình lại, nhìn anh cúi đầu, trên mu bàn tay hơi ướt át. Anh ngốc tiếp tục nói: “Em lừa anh cũng không sao, không cần chết... Em đừng rời khỏi anh.”

Cảm giác ướt át nóng bỏng trên mu bàn tay thật đáng sợ, cảm giác âm áp trên tay làm bùng tim tôi, trực tiếp xông lên hốc mắt, làm mắt của tôi lập tức ửng đỏ.

Anh không nhìn thấy biểu cảm của tôi, còn tiếp tục cúi đầu giải thích, “Con người của anh tính tình không thích lắm, vừa rồi chính là ngoài ý muốn, đúng, ngoài ý muốn. Anh chỉ muốn hù dọa em một chút, hù dọa...” Anh hình như nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, thanh âm đều lập tức đứt gãy.

Tôi khó khăn hít sâu, trên mu bàn tay cảm giác ẩm ướt càng thêm rõ ràng. Không thể không chế bản tay kia, thử chạm vào mặt anh, Cal lập tức chặt vật né tránh, cố chết cũng không để tôi nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh lúc này. Trong lúc anh còn dấy dựa, còn nhanh chóng nắm lấy bàn tay của tôi, mười ngón triển thật chặt chẽ.

Tôi đột nhiên khó chịu mở miệng, “Em... Không có việc gì.”

Tay anh dùng một chút lực, bị lời nói của tôi làm kinh ngạc đến. Sau đó anh không xác định ngừng đầu, hai mắt hồng hồng giống như con thỏ, nước mắt từ trong hốc mắt nh rơi xuống.

Anh thật sợ hãi, sợ tôi chết mất. Chẳng sợ tôi tỉnh lại, anh cũng vẫn chưa tỉnh lại từ cơn ác mộng vừa rồi. Anh rất nhanh liền ý thức được mình rất khó nhìn, lập tức cúi đầu, nỗ lực đè nén cảm giác kịch liệt thống khổ. Tôi lại ra tiếng, “Em không có chuyện.” Yết hầu như trước đau giống như bị dao cắt

qua.

Trên mu bàn tay ướt át làm tôi cũng rất muốn khóc, tôi chỉ có thể không ngừng mà nói cho anh, tôi không sao.

Cal đột nhiên giang tay, ôm chặt lấy tôi, tựa đầu chôn sâu ở gáy tôi, anh cười nói: “Em không có việc gì là tốt rồi.”

Bên cổ tôi một mảnh lạnh như băng ẩm ướt, độ ẩm trên cổ so với vết thương của tôi còn làm tôi khó chịu hơn. Sau đó tôi do dự ôm lại anh, dựa vào đầu của anh, nhắm mắt lại.

Chúng tôi găt gao ôm lấy nhau, ấm áp và lạnh như băng cùng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bảo vệ

Gáy ứ thương cũng không tạo thành di chứng không thể vãn hồi nào, lúc bác sĩ cho tôi chườm lạnh sắc mặt so với tôi còn khó coi hơn, hấn hoài nghi nhìn thoáng qua Cal, lại quý dị nhìn nhìn tôi, hình như rất muốn nhìn ra chuyện đáng sợ gì mới xảy ra.

Cal ngồi ở bên giường, đầy người suy sụp, anh vừa uống chút rượu mạnh. Là Lovejoy cứng rắn buộc anh uống hết, lúc lão Poodle trở về vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng hai chúng tôi ôm nhau, lúc ông ấy nhìn thấy cổ chủ của mình khóc, biểu cảm kia... Thật giống như nhìn thấy con trai của mình trên đầu mọc ra sừng hoặc là cái đuôi cái chuyện ai cũng tin không thể xảy ra được, lại buộc bản thân tin tưởng, cuối cùng còn dám đem chuyện khó tin này thành điều tự nhiên mà nuốt xuống bụng.

Bác sĩ bị Lovejoy mang ra ngoài, tôi không có trở ngại gì, chỉ cần không nói chuyện, chú ý bảo dưỡng đừng để chỗ bị thương nhiễm trùng, qua một thời gian ngắn thì có thể kháng phục.

Tôi nằm ở trên giường, nữ giúp việc cầm khăn lông lạnh chườm vết thương cho tôi. Khoảng thời gian này trôi qua thật lâu, rất khó chịu. Tình cảm của Cal, RMS Titanic vẫn gia tốc, hai chuyện này thành gánh nặng ép tôi không thở nổi.

Sống một ngày bằng một năm quả thực là hình dung tốt nhất lúc này của tôi.

Cal cầm lấy tay tôi, không có một khắc thả lỏng. Tôi thử muốn nói chuyện, anh lập tức chú ý tới động tác của tôi, lo âu cùng âm u đan vào nhau thành biểu cảm vội vàng, “Đừng lên tiếng, anh biết em muốn cái gì.” Sau đó anh lấy khăn lông lạnh từ tay nữ giúp việc rồi phẩy tay, ý bảo nữ giúp việc rời đi, đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi, anh mới tiếp tục làm thay công việc của nữ giúp việc giúp tôi chườm vết thương.

“Cho dù em muốn RMS Titanic giảm tốc, cũng không thể đi tìm người khác. Đặc biệt là Andrew, em không có cách nào thuyết phục ông ta, Emily.” Cal đưa tay đặt lên gối đầu, cúi đầu mặt đối mặt với tôi, tôi trầm mặc nhìn anh.

“Em biết không? Anh hoài nghi em muốn công ty White Star Line phá sản, bởi vì người bình thường căn bản không biết đến âm mưu thượng tầng, trừ bỏ gián điệp thượng mại.” Cal nhàm chán giật nhẹ khóe miệng, anh chậm rì rì nói ra nghi vấn của mình, trên mặt mang theo kích động đỏ ửng sau khi uống rượu, trong mắt còn lưu lại một tia bất an lo âu. Anh coi tay tôi thanh công cụ trấn an bản thân, không ngừng đặt lên bên miệng hôn, mới có khí lực tiếp nói: “Em muốn thuyền giảm tốc căn bản không phải bởi vì nó sẽ chìm, mà là vì em là người được đối thủ một mắt còn của bạch tinh phải đến. Nếu không thể quyết rũ anh để thuyền giảm tốc, để anh đoán thử một chút nhé, bước tiếp theo em làm chính là reo rắc lòi đồn trên thuyền.”

Tôi... Trợn mắt há mồm với năng lực trinh thám của anh. Thế nào có thể ở trong suy đoán sai lầm như vậy, mà có thể suy luận ra bước tiếp theo tôi sẽ làm.

“Việc này rất nguy hiểm, em có biết không? Em đang lấy bản thân mình làm trò đùa, em có biết nếu em làm vậy sẽ triệt để xong đời không?” Cal một mặt nghĩ mà sợ, anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn tôi, “Cho dù em muốn RMS Titanic không làm ăn được nữa, cũng không thể đẩy bản thân mình đi vào. Chỉ cần có người biết em biết âm mưu này, hơn nữa muốn lợi dụng việc này để đả kích việc làm ăn của họ, em còn không biết việc gieo rắc lòi đồn có thể bị phán tội và ngồi trong ngục giam không, sẽ bị người giết chết. Đầu năm nay chết một vài người không có thân phận, có mấy vạn loại phương pháp.”

Cuối cùng Cal cho ra đánh giá có lực nhất với việc mà tôi định làm, “Thật sự là ngu xuẩn.” Anh thấp giọng mà dồn dập nói, “Cho nên nói nữ nhân nên ngốc ở nhà nhìn nhìn tranh, đánh đàn, nghe nhạc hội, em căn bản không biết buôn bán tàn khốc ra sao mà đã làm ra mấy cái quyết định liều mạng như vậy. Anh không biết tại sao em có thể sống tới bây giờ, bị người ta lợi dụng đi tìm chết mà vẫn có thể làm hết trách nhiệm như vậy, hay em có nhược điểm bị người ta nắm trong tay, cho nên những người đó bức em tới?”

Tôi hết chỗ nói vài giây, rốt cục lắc đầu với anh. Rất muốn nói với anh, anh nếu bị phá sản có thể đi viết tiểu thuyết, thật sự, năng lực não bỏ trâu bò đến thế này thật sự rất ít gặp.

“Cho nên cho dù em biết đây là RMS Titanic, nhưng em vẫn muốn lợi dụng chuyện của Olympic để đả kích việc làm ăn của công ty White Star Line.

Nếu không phải là anh, chuyện em và Andrew tổ giấc đã bay đầy trời rồi, Ismay cái lão hồn đản kia...” Anh nói xong thì đột nhiên mắng chủ tịch công ty White Star Line một câu, hình như cái lão hồn đản kia đã làm chuyện gì làm anh tức giận.

Đương nhiên anh cũng không dây dưa nhiều trong chuyện này, chỉ là cúi đầu cắn một miếng trên móng vuốt của tôi, mới tiếp nói: “Đáp ứng anh, Emily, anh biết em có chuyện cũng sẽ không nói với anh. Thậm chí em không nói thật với anh câu nào, em bị người nào buộc phải làm con thuyền này giảm tốc. Nhưng em phải nghe lời anh, bởi vì em không rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, ngàn vạn lần em đừng nói với ai chuyện âm mưu cho con thuyền đâm vào núi băng, đặc biệt là Andrew, ông ta căn bản là người của phái bảo thủ, nếu ông ta thật sự tin tưởng lời em nói, đến lúc đó công ty White Star Line và xưởng chế tạo Harland Wolff xung đột sẽ đem em ép đến chết. Andrew là người thừa kế mà mọi người trong nội bộ đều công nhận, nếu ông ta phát hiện kế hoạch của công ty White Star Line, cho dù kế hoạch kia không có thành hình, lấy cá tính của ông ta, ông ta cũng sẽ vận dụng quyền lợi của mình đến bức bách công ty White Star Line, đem hành vi bất lương này công bố.”

Thomas Andrew, tôi hồi tưởng một chút nhà thiết kế trưởng của con thuyền này, cảm giác Cal nói vẫn rất đáng tin. Lấy tác phong thân sĩ chính phái của Andrew, có chín phần ông ấy sẽ tổ giấc chuyện này, thân phận của ông ấy không giống với tôi, lúc ông ấy vạch trần âm mưu này thì công ty White Star Line sẽ suy sụp. Mà trước khi công ty White Star Line xong đời, nhất định sẽ đâm nát kẻ đầu sỏ là tôi thành cám.

“Em thật là, cái gì cũng chưa chuẩn bị xong, liền lỗ mãng xông tới.” Cal nhìn tôi thất vọng, nghĩ lại mà sợ lắc đầu, anh lo lắng vuốt tay của tôi, sau đó lại hôn một cái.”Nếu không có anh, em phải làm sao bây giờ. A, ngay cả một cái vé tàu cũng không có, người cho em lên đây khẳng định là muốn em đi tìm chết, cho nên mới không cho em làm chứng minh thư. Em nói với anh, là ai cho em lên đây, anh đi giết chết hắn.”

Thân phận của tôi từ tên trộm cắp lừa đảo thăng cấp thành gián điệp thương mại ngu xuẩn, tôi đi nơi nào tìm được cái tên muốn tôi đi tìm chết bây giờ. Tay ấn lại khăn lông lạnh trên cổ, đau đớn làm tôi nhủ mảy, tôi động động môi muốn nói, định nói cho Cal chuyện thật mà tôi biết. Con thuyền này nhất định sẽ va vào núi băng, sau đó trực tiếp nói cho anh, tôi xuyên không đến từ một trăm năm sau... Nghe qua thấy thế nào cũng giống như người bị bệnh tâm thần ăn nói linh tinh.

“Em đừng nói chuyện, anh biết em rất muốn để thuyền giảm tốc, anh không hỏi em vì sao.” Cal nhìn biểu tình khó xử của tôi, anh cười tự giễu, nhưng lại có chút vui mừng quái dị. Anh đặt tay tôi lên trên môi mình, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm tôi.”Em biết không? Đêm qua Ismay tới tìm anh, Andrew đã đi tìm hắn, hơn nữa phát điện báo cho thuyền ở tuyến phụ cận hi vọng họ có thể đi theo. Andrew nghĩ có lẽ em phán đoán quá độ, cho nên không làm chuyện gì, ông ta không cần thận nói lời miệng, nói chuyện của em ra ngoài. Ismay nói với anh, em chính là gián điệp thương mại, hơn nữa lợi dụng xong anh liền nhất định sẽ chạy trốn.”

“Không có.” Tôi không chút do dự phản bác anh, thanh âm khàn khàn hàm hồ.

Cal thế nhưng nghe hiểu ý tứ tôi muốn nói, anh hình như rất muốn tin tưởng, nhưng cuối cùng tính cách đa nghi của anh đã giúp anh lựa chọn theo lý trí. Anh vừa khổ sở lại may mắn nói: “Em có biết anh có bao nhiêu sợ hãi không? Anh cũng chưa bao giờ bị người khác lừa thăm như vậy, âm mưu của em có thể hủy diệt cuộc đời của anh. Anh có thể sống vô cùng thư thái, có một người được coi là vị hôn thê, người trong nhà đã chuẩn bị cho anh thành người nổi nghiệp, ai nhìn thấy anh cũng cảm thấy anh thật hoàn mỹ. Anh từ nhỏ tới lớn đều như vậy, muốn làm cái gì cũng có thể, anh cảm thấy mình về sau cũng sẽ như vậy. Nhưng em hủy diệt hết thảy của anh, vị hôn thê, người thừa kế, ánh mắt hâm mộ của người khác, con đường tương lai xán lạn, tất cả đều không còn.”

Anh giống như đang nói đùa, muốn dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói ra hết tâm sự trong lòng của mình, để mình không quá thê thảm.”Nhưng cho dù anh trả giá nhiều như vậy, em vẫn không cần. Em giống như ác ma, tùy tiện tiện đã đem cuộc đời anh thành một đồng hồ hỗn độn, lại thực nhẹ nhàng mà muốn chạy trốn. Anh...Anh rất tức giận, tức tới mức muốn giết em.”

Nghe qua, tôi giống như tên ác bá tội ác tày trời đáng bị anh xử lý. Tôi lúc nào thì tùy tiện tiện hủy diệt cuộc sống của anh? Tôi thế nào không biết.

Cal nhìn nhẩn trên ngón tay tôi, anh do dự một chút, ánh mắt mới dần dần kiên định trở lại.”Lợi dụng cũng xong, nhưng em tuyệt đối không được đặt mình vào nơi nguy hiểm. Em không hiểu rõ quy tắc trò chơi, cho nên chuyện kể tiếp em đừng nhúng tay vào.”

Mấy cái quy tắc buôn bán của anh nghe cứ như là quy tắc của xã hội đen ngày ngày muốn chém người, các người làm buôn bán hay là tổ chức tội phạm đây?

Cal không đợi tôi nói cái gì, liền ôm chặt lấy tôi, mặt anh không biểu cảm nhìn cửa phòng, hình như đang chờ ai đó. Ánh mắt lạnh lùng, cả người đều dè dặt vô cùng. Tiếp đó hướng ngoài phòng đi đến, chúng tôi đi qua phòng khách, anh đi đến sàn tàu tư nhân, đặt tôi lên trên ghế dựa, sau đó ấn tôi nằm xuống, tay đặt lên trên khăn lông ở cổ tôi, cảm thấy nhiệt độ tăng lên mới lấy ra. Tôi nhìn anh đi ra ngoài, đợi đến khi trở về thì cầm theo một cái chăn lông, trực tiếp đắp chăn lên người tôi, lại đặt khăn lông lạnh mới lên cổ tôi.

“Em ở chỗ này chờ một chút.” Anh dém chăn cho tôi, sau đó nâng mặt tôi lên, vô cùng thân thiết hôn lên môi tôi. Cảm giác hôn môi rất ôn nhu, không mang theo cảm giác bắt buộc.

Tôi nhìn thấy anh nở nụ cười, ý cười còn mang theo tơ máu trong mắt, ánh mắt anh lạnh lẽo như khối băng, anh nói, nghiêm cẩn vô cùng: “Em biết không? Anh thật sợ hãi, cảm giác lúc này làm người ta tuyệt vọng, chỉ cần em không có việc gì anh cái gì cũng đều không cần. Được rồi, Emily. Muốn nhìn thấy một tên ngốc mê muội tiến tới mức không biết gì không? Em hi vọng anh vùng tiền như rác, táng gia bại sản. Hay là cho em đi quyết đấu với người khác, vứt bỏ sinh mệnh.”

“Anh muốn làm... Cái gì?” Tôi gian nan hỏi anh, anh cười xán lạn như vậy làm tôi rất sợ hãi.

“Làm gì?” Cal biết rõ còn cố hỏi nghiêng đầu, trong phòng khách hình như không có người nào, Anh đứng lên xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Tiếp đó tôi nghe được anh nói: “Anh rốt cục biết vì sao có người muốn sống muốn chết vì tình yêu, còn có hiểu được cảm thụ của tên thương nhân ngốc vì

tình nhân mà phá sản. Lúc này anh cũng chính là tên gốc ấy, biết rõ là lỗ vốn mà nghĩa vô phần cố chạy tới. Thân là cổ đông công ty White Star Line, anh đi làm gián điệp thương mại mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Anh cào cào mái tóc ngắn của mình ra sau, nhìn ra được anh rất không vui với dáng vẻ hỗn loạn này của mình. Cal chỉnh lại caravat, nói khẽ với tôi: “Ừm, Anh đi kêu lão đầu Ismay kia lên, thuận tiện... Để thuyền giảm tốc.”

Nói xong anh liền hướng phòng đi tới, lúc đi được một nửa, anh đột nhiên quay đầu khó xử chần chờ một lúc, tay còn kéo caravat không tha, cũng không sợ thất cổ chết mình. Sau đó tôi nghe được anh lắp ba lắp bắp nói: “Có khả năng do anh chưa bao giờ thổ lộ, anh cảm thấy... Không là cảm thấy, là nhất định. Anh... Anh yêu em”

Nói xong anh liền lập tức xoay người, cũng không nghe tôi trả lời liền kéo cửa phòng, dùng sức đóng lại.

Thanh âm từ phòng khách rõ ràng truyền đến sàn tàu, thanh âm Ismay vang lên, “Gọi tôi đến là vì chuyện hôm qua sao? Cái nữ nhân kia hẳn là gián điệp, chúng ta không thể lơ lửng... Chờ một chút, Cal, anh điên rồi.”

Tôi nghe được trong phòng truyền đến tiếng vang vật nặng va vào vách tường, sau đó là tiếng Ismay khó chịu vang lên.

“Tôi nói, chuyện gián điệp thương mại đã kết thúc, cổ phiếu công ty White Star Line còn chưa đủ đổ vào miệng ông sao?” Cal tức giận nói với hắn.

“Vì cái nữ nhân kia sao? Đây chính là một khoản tiền lớn, ở trong điện báo tôi sẽ không tin anh khẳng khái như vậy, anh sẽ không làm ra cái chủ ý gì đó chứ. Tuy rằng nói như vậy rất khó nghe, nhưng anh cũng không được coi là quân tử.” Ismay thanh âm biến đổi nói, hình như bị người ta bóp cổ.

“Đêm qua chúng ta cũng đã thương lượng tốt lắm, chuyện về Emily ông cam miệng lại cho tôi, cổ phiếu đều tặng cho ông. Ông không phải muốn mình có quyền quyết định nhiều sách lược trong công ty sao? Tôi đưa cho ông chúng cần bán là vừa vặn rồi.”

“Đương nhiên, tuy nhiên nó không phải phong cách của anh, tôi vẫn phải cảnh giác một chút. Hơn nữa anh xác định cô ta sẽ không đi tìm Andrew nữa sao, cái này rất quan trọng.”

“Tôi cam đoan chuyện này sẽ không xuất hiện nữa, chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, chuyện này liền dừng lại ở đây, dù sao không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Hiện tại, chúng ta đến đàm luận chuyện làm ăn khác.” Cal giọng điệu thoải mái mà nói, phảng phất như người vừa ném người khác vào tường đã biến mất.

“Cảm xúc gần đây của anh không quá ổn định, hơn nữa còn làm chuyện lỗ vốn, anh xác định mình không có vấn đề gì.” Ismay lo lắng nói.

“Không thành vấn đề, chúng ta thương lượng xem chuyện giảm tốc cần bao nhiêu thì có thể thành công.” Cal thật sự muốn nói chuyện làm ăn.

Tiếp đó là một khoảng im lặng đáng sợ, sau đó Ismay rốt cục nói ra tiếng, “Nếu cha anh biết anh làm ăn phá sản như vậy, ông ta nhất định sẽ sinh ra nghi ngờ với ánh mắt chọn người thừa kế của mình. Cal, dừng lại ở đây, anh vì một người phụ nữ mà điên mất rồi.”

Tôi nằm trên ghế dựa, ánh mặt trời trên sàn tàu thật sáng sủa, ánh sáng ép tới mức tôi không nhắm mắt lại được.

Thanh âm Cal từ bên cửa sổ truyền tới, “Tôi yêu cô ấy, tốt lắm, đừng vô nghĩa. Coi như làm là lễ vật kết hôn.”

Ismay không thể tin được hô to: “Tôi nhưng không đưa nổi lễ vật như vậy.”

Tôi yêu cô ấy.

Tay đặt lên trên ngực, thật lâu tôi mới nghe được bản thân trả lời.

Tôi cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đàm phán (1)

Chương 59-1: Đàm phán (1)

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

“Cal, anh có biết vì con thuyền này mà chúng ta đã bỏ qua bao nhiêu tâm huyết, đây chính là RMS Titanic, nó không thể giảm tốc. Tôi cần nó để cho cả thế giới biết nó là tàu chở khách định kì lớn nhất, xa hoa nhất, hơn nữa tốc độ xếp hàng đầu, lấy nó để giảm thiểu tai tiếng và tổn thất từ Olympic.” Ismay hình như bắt đầu nhả khói, hắn tê tê hai lần mới tiếp tục nói, “Tôi thật sự không hiểu nổi, giảm tốc không có chút ưu việt nào cho anh, anh mua không

phải cổ phiếu của công ty quan đặt, mà là công ty vận tải bạch tinh RMS Titanic.”

Sau đó là thanh âm mở quầy rượu, cùng lúc đó Cal mở miệng, anh nói: “Ông nói rất đúng, nhưng trước khi có điện báo, tôi cũng có quyền lợi đặt ra yêu cầu, giống như ông ở nhà ăn nói chuyện với thuyền trưởng, để thuyền gia tốc.”

“Thuyền gia tốc đối chúng ta có lợi, nó cũng không phải Olympic, sẽ trực tiếp đi đâm núi băng.” Ismay tức giận thấp giọng mắng, hấn vội vàng xao động đi qua đi lại.” Anh phát điên cái gì chứ, phải biết rằng sau khi rời thuyền anh sẽ có lễ đính hôn, tất cả mọi người biết vị hôn thê của anh là Rose Bukater. Mà lúc này thì sao, tình nhân cũ của anh... Cô ta thật sự là tình nhân cũ của anh chứ? Được rồi, tôi sẽ không học theo lời nói của cô ta. Cho dù các người lúc trước có khoảng thời gian tốt đẹp bên nhau, tôi hiểu biết mấy chuyện này, tôi cũng từng có thời tuổi trẻ.”

Tôi nâng tay sờ cổ mình, vết ứ thương được chườm đã tan bớt. Chưa xót nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía cửa sàn tàu, một gốc cây màu xanh cản trở tầm mắt tôi. Ismay hùng hổ từ trong khoang thuyền truyền đến, “Khi đó đương nhiên sẽ vì một cái nữ nhân xinh đẹp trần trọc không yên, anh yêu cô ta, chuyện này nghe qua thì vô cùng tốt. Nhưng anh không phải mấy đứa nhỏ có tí tuổi, anh không thể vì cô ta mà vứt bỏ hết thấy. Tôi và cha anh là bạn tốt, làm trưởng bối của anh, nhìn thấy anh không chút lí trí như vậy... Ai, thất vọng.”

“Thất vọng?” Cal không chút để ý lặp lại lời hấn nói, anh hấn là đang lấy rượu từ trong quầy rượu, kế tiếp chính là tiếng mở chai quen thuộc và tìm kiếm ly để đổ rượu.

“Quá thất vọng rồi, nó làm tôi từ đây về sau không dám tìm ăn bàn chuyện làm ăn nữa. Tuy nói như vậy rất liêu lĩnh, nhưng lấy thân phận của anh, cái loại nữ nhân gì mà tìm không thấy, anh sao lại biến mình thành cái đáng về này chứ.” Ismay bước chân hoãn lại, hấn thành tâm thành ý hi vọng Cal có thể lắng từ hồi đầu, nhanh chóng đá văng nữ nhân không có lai lịch là tôi đi.

“Đó là chuyện của tôi, không cần ông liên lụy đến vấn đề chúng ta đang bàn bạc.” Cal không vui vút luôn cái ý tốt của Ismay đi, anh đi đến bên cửa sổ sàn tàu, chặn bóng dáng Ismay. Ánh mặt trời từ trên ghế dựa của tôi chảy xuống, dừng mãnh tiến trong cửa sổ, chiếu sáng lên khuôn mặt Cal, anh cúi đầu vừa khéo có thể nhìn thấy tôi. Tôi nằm ngửa đầu, anh cúi đầu tựa bên cửa sổ, ôn nhu ý cười từ khóe miệng anh lan tỏa, so với ánh mặt trời càng làm người ta mù mắt hơn.

“Dù sao tôi không có khả năng để RMS Titanic giảm tốc, vấn đề này không phải vì tiền, mà là tài nguyên.” Ismay còn đang xoay quanh, hấn giống như cũng đi đến bên cạnh bàn đồ cho mình một ly rượu, tôi nghe được tiếng vang của chai và ly.

“Tài nguyên chính là tiền tài.” Ý cười bên khóe miệng Cal biến mất, anh quay đầu nói với Ismay, “Tôi không tin ông vì danh dự quốc gia hay tâm tình hư vinh của công nhân, mà để thuyền gia tốc thêm. Đúng vậy, RMS Titanic là con tàu chở khách định kì lớn nhất từ trước đến nay được kiến tạo. Nhưng ghi chép này rất nhanh có thể bị đánh vỡ, công ty quan đặt cùng công ty nước Đức Hamburger đều đã hạ đơn đặt hàng, mấy chiếc thuyền năm vạn tấn bằng tấn sẽ nghênh chiến với công ty White Star Line.”

“Cho nên tôi mới muốn cùng bọn họ đấu lại, từ sau khi bạch tinh nhập vào IMM, chính phủ bên kia liên toàn lực duy trì công ty thủy vận quan đặt, công ty bọn họ hàng năm đều có thể có được một khoản trợ cấp lớn từ chính phủ. Hiện tại thị trường quốc tế chính là mỹ, lúc nào cũng có ý đồ đấu với nhau. Chúng ta đã đứng ở trong thời gian tốt nhất, tôi dựa vào cái gì mà phải thoái nhượng, một khi thoái nhượng công ty White Star Line ở Đại Tây Dương sẽ bị những công ty khác chia sẻ tuyến đường vận tải. Điều này cũng không phải mong muốn khi bạch tinh sát nhập vào công ty vận tải quốc tế, tôi muốn tài nguyên là ở thị trường quốc tế sung sướng không ngả.”

Ismay đề cao thanh âm, trong giọng nói tràn ngập ý chí chiến đấu cùng tức giận.

Cảm xúc bất mãn này quá nhiều đến Cal, mặt anh chậm rãi trở lên thâm trầm, ở bên cạnh rèm cửa sổ màu xanh, thâm trầm lạnh lùng.

Sau đó tôi nhìn thấy anh không nhanh không chậm uống một ngụm rượu, trên mặt mang màu đỏ làm anh miễn cưỡng mang chút độ ấm. Anh lại khôi phục lại dáng vẻ mang theo khẩu khí cao ngạo trào phúng, “Ông có đủ tiền cùng bọn họ đối kháng sao? Cho dù ông gia nhập IMM, cũng không thể giải quyết tình trạng khốn quẫn tài chính của công ty White Star Line lúc này. Chẳng sợ RMS Titanic cuối cùng có thể đến New York vào ngày mười sáu, cũng không thể bỗng chốc liền biến thành linh đan diệu dược, làm công ty ông phần chấn lên.”

“Chẳng lẽ anh có phương pháp tốt hơn? Nếu RMS Titanic không đúng giờ xuất phát tôi sẽ phá sản, nếu nó ở trong quá trình vận tải xảy ra vấn đề, mà công ty bảo hiểm lại không chịu bồi thường, như vậy chính là phá sản trong phá sản.” Ismay nặng nề đặt ly rượu lên trên mặt bàn, hấn hoàn toàn không còn dáng vẻ trưởng bối hiền lành khuyên bảo thiện ý Cal như vừa rồi, với hấn mà nói, lời nói của Cal giống như xương cá đâm vào tận cổ họng hấn, đau đến giờ chân.

“Nghe qua tình cảnh lúc này của ông thật sự không ổn lắm.” Cal vui sướng khi người gặp họa nói, đương nhiên anh đã kiệt lực đè nén tính tình ác liệt phú gia công tử mang lại, để giọng nói của mình từ trào phúng biến thành đồng tình.

“Bởi vì phương pháp phân lũng đoạn, còn có chính phủ Anh Mỹ hiệp nghị, làm tình cảnh của chúng ta thật gian nan. Vốn dưới sự đầu tư của IMM ở Mỹ, có thể lũng đoạn tuyến đường vận tải ở Đại Tây Dương, nhưng lúc này chính phủ nước Anh lại toàn lực duy trì công ty quan đặt, bạch tinh cũng ở nước Anh, nghe qua thật sự là nặng bên này nhẹ bên kia.”

“Quan đặt cũng không có nhập vào IMM, RMS Titanic chỉ có thể xem như tàu chở khách định kì của nước Mỹ, chính phủ nước Anh có mưu mới đầu tư cho ông.” Cal đóng đưa ly rượu, rốt cục xoay người, đề nặng rèm cửa sổ đối mặt với người trong phòng khách.

“Mặc kệ nói như thế nào, giảm tốc đều là cái đề nghị ngu xuẩn. Hơn nữa đề nghị này còn là để cho đối thủ một mắt một còn của chúng ta nhìn thấy, nếu không phải hứa hẹn của anh với số cổ phiếu có thể làm tôi phạm tội, anh cho là tình nhân cũ của anh sẽ không có việc gì sao? Đừng quên, cô ta cũng không tính là hành khách của RMS Titanic.” Ismay thanh âm âm trầm, gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt hung ác lúc này của hấn. “Một gián điệp

thương mại, một nữ nhân có thể biết được hội nghị bí mật của cao tầng, đầu lĩnh của cô ta là ai? Anh còn dám vì cô ta làm như vậy, hơn nữa dưới tình huống anh không biết chút gì, anh còn trở thành đồng lõa của cô ta.”

“Tôi đây đã mua cho cô ấy vé tàu.” Cal hoàn toàn mặc kệ Ismay nói cái gì, anh tức giận là chuyện tôi không có vé tàu.” Còn là khoang thượng đẳng.” Nghe thanh âm của anh, những lời này mới là trọng điểm.

“Trên vé tàu tên là Emily Hockley, trừ phi anh có thể cử hành hôn lễ ngay trên tàu, bằng không căn bản không có người này.” Ismay vẫn không thừa nhận cái tên “Emily” này, cho nên tấm vé tàu kia sau khi kết hôn mới được chấp nhận.

“Tôi mới không muốn cử hành hôn lễ trên con thuyền rách này, muốn cái gì cũng không có.” Cal ghét bỏ nói, đề tài cũng chạy cách một vạn tám ngàn dặm so với lúc đầu.

“Cái gì? RMS Titanic là xa hoa nhất, anh còn muốn tìm con thuyền khác so sánh, hơn nữa cử hành hôn lễ sao?”

Các người... Trọng tâm đề tài trật.

Tay tôi từ trên cổ đã đặt lên trên mắt, thật sự là không dám vọt vào đem trọng tâm vấn đề quay lại việc giảm tốc.

“Cho dù tôi lập tức kết hôn ở đây, ông có thể lập tức biến ra cho tôi bộ váy cưới sao?” Cal vô cùng không vừa lòng yêu cầu.

“Muốn áo cưới gì, chỉ cần có mục sư là đủ rồi.” Ismay trực tiếp phản kích trở về.

Tôi thật sự muốn để hai bọn họ trực tiếp kết hôn.

“Dù sao tình huống của anh cũng đủ hồngбет, RMS Titanic cho dù ngày mười tám đến New York cũng không có gì khác biệt.” Cal không thể nhịn được nữa công kích trở lại.

“phải đúng buổi tối ngày mười sáu tới, bằng không báo chí biết lấy cái gì để báo cáo công tác.” Ismay còn kém rít gào, phảng phất như hấn chịu đủ việc Cal cố tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 59.2: Đàm phán

“Tôi biết ông dùng con thuyền này để thu lại tài chính, chiếm trước thị trường. Nhưng con thuyền khổng lồ ông mới kiến tạo, còn Olympic đang chờ đợi sửa chữa, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể dựa vào RMS Titanic, ông căn bản không có cách nào có thể lấy ra ba con thuyền chờ khách định kì để tranh đoạt tài nguyên.” Cal rời khỏi bên cửa sổ, anh dụ hoặc nói với Ismay, “Ông phải hiểu rõ, ông hàng năm không có mười năm vạn bảng Anh tài trợ từ chính phủ. Nếu không phải do tôi đầu tư vào bạch tinh, thì lúc này RMS Titanic vẫn đang còn nằm ở trong xưởng đóng tàu, không, tôi nghĩ công nhân xưởng đóng tàu cũng không muốn con tàu mình tân tân khổ khổ kiến tạo lại trở thành vật hi sinh trong âm mưu.”

“Cho nên anh nhất định đừng để con thuyền này giảm tốc, điều này với anh mà nói thì không có lợi, tôi nói, không phải chuyện có lợi anh nhất định sẽ không làm.” Ismay bị thái độ của Cal tức đến phát run, hấn lại rót rượu cho mình, muốn dùng cồn để đè nén xúc động của mình, khí lực quá lớn trực tiếp làm đổ ly rượu, tôi nghe thấy thanh âm loảng xoảng bên ngoài.

“Tôi đã trưởng thành, tiên sinh, tôi có thể làm chủ được chuyện của mình, quan nó có lợi hay không có lợi.” Cal tức giận nói, anh đứng lại bên cửa sổ, dựa vào rèm cửa sổ, cúi mắt đưa tình nhìn tôi.

Tôi dùng ngón tay đặt nhẹ lên trên môi, ý bảo anh đừng chọc giận Ismay quá mức. Nhưng không biết Cal nghĩ đến cái gì, sắc mặt anh càng đỏ, rất nhanh liền xoay mặt không nhìn tôi.

“Quá ngây thơ, anh lấy công ty ra làm trò đùa. Nếu anh có lí do quan trọng để thuyền giảm tốc, chẳng sợ nhìn anh từng kéo công ty White Star Line một lần đúng lúc, tôi sẽ suy xét. Nhưng anh không có lí do quan trọng, chỉ là vì một nữ nhân, vì muốn nhận được niềm vui của cô ta, anh sẽ không quan tâm lí do của cô ta có bao nhiêu hoang đường. Cha anh cho anh sản nghiệp không phải để tiêu trên người nữ nhân, quá hoang đường.”

Ismay rút cục thì nhịn không được con tức, âm điệu cất cao lên, hấn dồn dập thở dốc một chút, tiếp đó mới miễn cưỡng ngừng thanh âm thờ hỏn hỏn.

“Tôi nói, đừng chuyển đề tài lên chuyện này, mặc kệ lý do gì, tôi đều có năng lực cùng ông nói chuyện thuyền giảm tốc.” Cal giọng điệu cũng bắt đầu không kiên nhẫn, Anh hình như rất tức giận khi Ismay không tiến vào đúng đề tài, hơn nữa còn lôi kéo tôi vào chuyện này.

“Tôi sẽ không để thuyền giảm tốc, tôi cũng không muốn hủy công ty.” Ismay căn bản không chút nào thoái lui, còn thiếu một cước là đá Cal xuống khỏi thuyền vận tải định kì.

“Tôi cũng không nhận được lời ông nói đâu, dù sao nếu người khổng lồ không thể hoàn thành đúng định kì, RMS Titanic rất nhanh sẽ bị công ty Eitoku nghiền áp bẹp đi.” Cal ở một bên chăm chọc khiêu khích tiếp tục nói mát, hoàn toàn không có thái độ chuyên nghiệp khi đàm phán chuyện làm ăn.

“Anh rất nhanh cũng sẽ không còn là cổ đông của White Star Line, loại chuyện này không đến phiên anh quan tâm.” Ismay hình như là nghĩ đến vừa đến cổ phiếu, thanh âm miễn cưỡng bình tĩnh lại.

“Trong ngân hàng của tôi còn ba trăm vạn đô la.” Cal đột nhiên hạ giọng nói, thấp đủ để tôi nghe thấy.

Ismay nghe xong hết nói nổi vài giây, hần đại khái suy nghĩ mình có thể có thêm vài vạn nữa hay không. Sau đó hần mới nói tiếp, “Nghe qua không sai, có thể cùng Rockefeller chạy đua đây.”

“Hần là mục tiêu của tôi, tuy nhiên thái độ của hần với sinh hoạt làm tôi không dám gắt bừa, tôi kiếm tiền cũng biết tiêu tiền, hơn nữa tôi cũng sẽ không coi sự nghiệp như là một việc trọng đại trong đời, tôi không làm chuyện không có lợi.” Cal thật hiện thực nói, “Đương nhiên hần có câu nói rất hay, chúng ta không cần dựa vào may mắn trời ban để sống, mà cần phò bầy vận khí để phát đạt.”

“Lần này anh thật sự làm tôi choáng váng.” Ismay không khách khí hừ lạnh.”Hơn nữa hoàn toàn nghe không hiểu việc giảm tốc với anh có lợi gì.”

“Tôi có thể cho ông một khoản đầu tư, chỉ cần thuyền giảm tốc vào ngày hôm nay, một ngày là đủ rồi.”

Ismay im lặng không nói, hần hình như đang suy xét xem tăng tốc và đầu tư cái nào có lời hơn. Sau đó hần nói: “Tôi cảm thấy anh vẫn nên suy nghĩ một chút, dùng việc đầu tư này để tìm niềm vui của nữ nhân không phải là việc một thương nhân thành công nên làm.”

“Khoản đầu tư này có thể để người khổng lồ và Olympic xuất hiện trên tuyến đường hàng hải ở Đại Tây Dương, ông phải rõ ràng, Cái đó cũng không phải do Titanic tăng tốc mà có thể hoàn thành được.” Cal thẳng lưng, anh tự tin cười nói. Tiền tài là ma quỷ, mà anh nắm giữ bàn tay ma quỷ.

“Thật sự là điên cuồng, anh vừa đem hết cổ phiếu của bạch tinh cho tôi.” Ismay như nghe được chuyện nào không thể tin được, “Mà lúc này anh lại muốn cùng tôi nói, nếu anh muốn đầu tư vào công ty White Star Line, cũng giống như anh bán cổ phần đi rồi dùng tiền đi mua lại.”

“Không phải là lúc này.” Cal cũng không để mình chịu một nhọc lại bị người khác mắng, anh có thói quen cò kè mặc cả, “Chuyện này xuống thuyền có khả năng bàn bạc tiếp, tuy nhiên chúng ta có thể định hiệp nghị miệng trước, chỉ cần ông giảm tốc, ngày mai chúng ta có thể bắt đầu thương thảo chuyện đầu tư, đợi đến khi xuống thuyền có thể kí hợp đồng.”

“Nghe qua thật sự là điên cuồng.” Ismay tạm dừng một lúc, tiếp theo là anh âm uống nước, giống như ông ấy đang uống hết ly rượu, xong việc sau hần lập tức lớn tiếng đồng ý, “Thành giao.”

Chỉ cần có lợi với hần, thuyền tăng tốc hay giảm tốc cũng không thành vấn đề. Tôi lại mở mang tâm mắt với thương nhân.

“Tuy nhiên sao lại phải là ngày mười bốn, chẳng lẽ ngày này có ý nghĩa kỉ niệm gì sao? Vậy anh muốn thuyền giảm tốc xuống bao nhiêu, giảm tốc có thể, nhưng tôi không có khả năng để thuyền ngừng lại.” Ismay nhấp miệng, hương vị rượu làm hần hiểu ra, tiếp đó hần đã bắt đầu bước nhanh đi ra ngoài, “Tôi đi về trước suy nghĩ một chút, anh đợi đến phòng tôi, chúng ta lại thảo luận mấy vấn đề này. Còn có, tôi cảm thấy anh vẫn nên tiết chế một chút, bằng không đừng nói ba trăm ngàn, chính là ba trăm vạn cũng sẽ bị tình nhân cũ của anh tiêu hết sạch. Được rồi, tôi không học mấy câu đầu lưỡi của nữ nhân.”

Cửa lực lớn mở ra, trong phòng bắt đầu trầm mặc lại.

Tôi hơi khép mắt, nghe hết tất cả những gì hai người họ nói, hậu tri hậu giác phát hiện, hiệp nghị giảm tốc đã thành công. Cảm giác như bơi thật lâu, lâu đến mức không có khả năng thành công, cứ như vậy giao dịch thành công ngay trước mắt.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi sau đó cảm giác yết hầu đau đớn, chiếc thuyền này cuối cùng có cơ hội sống lại rồi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ phòng, nhưng Cal cũng không xuất hiện ở bên cửa sổ chỉ có rèm cửa dán sát bên cửa. Tay tôi ấn lên khăn lông, phát hiện trên mặt mình toàn là mồ hôi, động tác chậm chạp ngồi dậy, khắp sàn tàu toàn là ánh nắng làm tôi hoa mắt.

Cửa sàn tàu rất nhanh thì mở ra, Cal bước chân ổn định từ trong phòng đi ra, nhưng ừng hồng trên mặt vẫn chưa lui hết, anh lúc này giống như tửu quỷ say rượu không có nhà để về. Lúc anh đi đến bên người tôi, tôi còn ngửi thấy mùi rượu trên người anh, biểu cảm anh cứng ngắc, giọng điệu lại thực nhẹ nhàng, “Anh đã để thuyền giảm tốc, đây là chuyện chính xác, đương nhiên nếu em không có đủ tài chính thì cũng không nên học anh, bằng không lại là một đồng cục diện rồi rắm.”

Nghe qua anh giống như muốn dạy tôi làm buôn bán, đáng tiếc biểu cảm thất bại ngôn ngữ cũng không đủ hài hước.

Tôi cảm thấy cho dù mình có đủ tài chính, lấy ý nghĩ không có khả năng buôn bán của tôi, cũng có thể đưa sinh ý sắp thành công thành một đồng rồi rắm.

Vết ứ thương trên yết hầu càng lâu thì càng khó nói ra tiếng, tôi đành phải vuron tay, nhẹ nắm lấy bàn tay anh, sau đó chậm rãi viết từng chữ trên tay anh, “RMS Titanic sẽ chìm, rạng sáng hai giờ ngày mười lăm.”

Cal ngồi xồm xuống, nghiêm cẩn nhìn chữ viết trên tay anh, anh quái dị không tiếng động nói một câu, dễ dàng đọc được dòng chữ tôi viết. Sau đó anh kỳ quái nói: “Sẽ chìm?”

Tôi gật gật đầu, anh không có hé răng, một lúc sau anh mới lắc đầu, “Anh không tin.”

Cũng đúng, người bình thường đều không tin tưởng loại chuyện không đáng tin này. Sau đó tôi lại viết từng chữ từng chữ lên trên tay anh, “Cám ơn anh.” Biết tôi là gián điệp thương mại nhưng vẫn vì tôi làm tất cả, tôi nghĩ một trăm năm trước hay một trăm năm sau, cho dù chính bản thân tôi, cũng không có khả năng yêu một người điên cuồng như vậy.

Cal thấy rõ ràng tôi viết, không chút khách khí đặt ngón tay tôi vào lòng bàn tay anh. “Em cho là chỉ có một câu cảm ơn là được sao, anh cũng không bị lừa dễ như vậy đâu.”

Anh nói xong liền nhìn tôi, trong mắt có khát vọng vội vàng, giống như ước gì tôi làm ra chuyện gì. Tôi trầm tư thật lâu, rốt cục gật gật đầu, chậm rãi lại mở bàn tay anh ra, sau đó vờn ngón tay ra, ánh mặt trời chiếu lên ngón tay tôi, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay thật thông thả, thật cẩn thận chuyên chú viết, “Nếu về sau anh phá sản, em nuôi anh.” Câu này giống như lời thề viết không để lại chút dấu vết, lại giống như đã khắc sâu vào trong lòng tôi.

Cho dù anh không có phá sản, tôi cũng muốn nuôi anh.

Không từ ngữ hoa lệ chau chuốt, đây là lời hứa tôi chuẩn bị cho người tôi yêu sau khi kết hôn.

Cal thấy rõ ràng lời hứa tôi viết, biểu cảm xấu hổ giống như dấm phải phân chó. Anh há mồm, muốn nói lời không xuôi tai, nhưng cuối cùng lại biến thành khuôn mặt bất đắc dĩ bị tôi đánh bại. Chờ tôi nghĩ muốn viết tiếp trên tay anh, anh đã tiến gần lại, lưu lại trên môi tôi một nụ hôn ấm áp.

“Về sau cứ như vậy nói với anh.” Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, trên mặt đỏ ửng rõ ràng có thể thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Vĩnh hằng

Bởi vì miệng vết thương trên cổ, lúc ăn cơm trưa tôi ăn không được bao nhiêu, chỉ uống nước. Cal nhìn chăm chăm tôi cơm nước xong, lại nhìn chăm chăm tôi trở lại phòng nghỉ ngơi mới chính thức đi ra cửa tìm Ismay. Tôi cảm quyền tiểu thuyết mượn được từ phòng đọc trên RMS Titanic, tôi ngồi trên sofa anh ngủ ở trong phòng ngủ, tiểu thuyết đặt ở trên đùi, tôi mệt mỏi nhìn lên đèn trên trần nhà, đáng về buồn ngủ.

Nếu thuyền giảm tốc, như vậy thời gian chúng tôi xuống thuyền sẽ chậm lại, buổi tối ngày mười sáu không có khả năng tới, có khả năng sẽ vào buổi tối ngày mười bảy. Đương nhiên cho dù là lúc nào tới, cũng tốt hơn vĩnh viễn không thể tới.

Lovejoy đứng ở bên cạnh cửa phòng, cũng không đi vào, chỉ là âm trầm nhìn tôi. Tôi biết là Cal bảo ông ấy nhìn chăm chăm tôi, dù sao tôi còn có thân phận là gián điệp thương mại chưa được cởi bỏ. Cứ ngồi nghĩ mấy chuyện linh tinh làm tôi đau đầu, chỉ có thể chờ lúc yết hầu tốt hơn sẽ cùng anh nói chuyện.

“Cổ chủ của cô là ai?” Lovejoy đột nhiên đi từ cửa vào, cũng không có quá mức tiếp cận tôi, chỉ là đứng ở bên giường, về mặt nghiêng ngẫm.

Tôi nghĩ đại khái ông ấy từng làm cảnh sát rất lâu, làm cho ông ấy khó sửa lại bản tính đa nghi và ánh mắt sắc bén như chó săn.

Tôi muốn nói nếu tôi có cổ chủ sao lại lâm vào hoàn cảnh này chứ?

“Cô tiếp cận Hockley tiên sinh có mục đích gì?” Lão Poodle dáng đứng âm tà, thanh âm của ông ấy khàn khàn, giọng nói đặc hữu của tuổi này, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi rút cuộc tùy tay để quyền sách sang một bên, sau đó dáng đứng đoan chính lại, cau mày sờ sờ yết hầu, thử mở miệng, “Ông không cần... Lo lắng, tôi sẽ không bán anh ấy.” Không khí đi qua yết hầu như con dao nhỏ, làm tôi nuốt nước miếng cũng cảm thấy đau.

Lovejoy nghe rõ ràng lời nói mơ hồ của tôi, ông ấy gật gật đầu, không có một chút ý cười hòa ái nào, ông ấy tiếp nói: “Cô cho rằng mình có thể dựa vào tiên sinh để tiến vào xã hội thượng lưu, nhưng gia tộc Hockley khó có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân không rõ thân phận. Tiểu thư, cô chưa từng gặp qua trang diện lớn, cho nên hơi không rõ thân phận của mình là ai, cho dù Hockley tiên sinh yêu cô lúc này... Giống như lửa cháy.” Ông ấy cuối cùng cũng nghĩ ra được một câu nói rất có tình thơ ý họa, đáng tiếc biểu cảm lại là mặt than.

Biểu cảm của tôi có lẽ cũng giống ông ấy, bởi vì tôi không biết mình bày biểu cảm nào mới thích hợp. Tôi cuối cùng cảm thấy rất quen thuộc, sau đó cố nhớ lại mới phát hiện trong phim truyền hình dài tập thường sẽ có cảnh khuyên bảo như thế này.

Lovejoy trầm thấp tiếp tục cùng tôi tán gẫu, ông ấy nói: “Cô có thể không có tiền, nhưng cô không thể không có thân phận, cho dù Hockley tiên sinh có thể cho cô hết tất cả, nhưng tiên sinh phải dùng đến rất nhiều tiền và nhân mạch, chỉ cần có hoạt động thì sẽ không lừa gạt được người muốn biết, ít nhất không thể gạt được cha tiên sinh.”

Cái này tôi đều biết hết, cho nên tôi mới cảm thấy kế hoạch của Cal quá mức đương nhiên, cuộc đời của anh đã thuận lợi thành thói quen, cũng không

mang theo lo lắng khi gia tộc xuống dốc.

“Tôi... Không cần thiết.” Tôi nâng tay ôm nhẹ yết hầu, phát hiện mỗi câu nói của mình phát ra rất khó khăn, lão Poodle hình như nghe rõ ràng ý tứ trong câu nói của tôi, nhưng ông ta không thể hiểu được, bởi vì tôi cần dùng biểu cảm trên mặt để hoàn thành ý tứ câu nói.

Không có cách nào, đành phải đứng lên đi đến cái bàn bên cạnh, cầm lấy bút máy và tờ giấy trắng của Cal, tôi nhanh chóng viết xuống, “Tôi không cần thiết trở thành một kẻ có tiền, cũng không cần Cal vì tôi làm ra một thân phận giàu sang, tôi sẽ thuyết phục anh ngừng lại kế hoạch của mình, hơn nữa tôi cũng sẽ không kí tên lên hợp đồng chuyển nhượng mà anh ấy đưa.” Lần đó ký tên quả thực là sợ hãi, nó còn đáng sợ hơn so với việc kí giấy bán thân.

Lão Poodle vẫn như trước là khuôn mặt tê liệt, khóe miệng ông ấy rũ xuống, đi đến bên cạnh cái bàn nhìn câu nói tôi viết. Sau đó ông ấy nói: “Cô viết chữ không tồi.”

“Quá khen.” Tôi lạnh nhạt trả lời.

“Cho nên cô định trước tiên làm tình nhân.” Ông ấy tổng kết so với tôi còn lạnh nhạt hơn.

Tôi,...

Sau đó tôi đi lại nhìn xem mình đã viết cái gì, tôi lúc này có viết chuyện tình nhân này sao?

“Cô thứ nhất không có tiền, hai không có nhà, ba không có thân phận bồi cảnh, như vậy cô bằng vào cái gì mà gả cho tiên sinh.” Lão Poodle vô cùng hiện thực, giọng điệu của ông ấy không có xem thường, càng không có kỳ lạ, nhưng chính là câu nói trần thuật trắng trợn này làm lòng tôi còn chưa xốt hơn.

Tôi dùng ngòi bút gõ lên trang giấy, giống như thói quen đi chân xuống đất khi tôi hưng phấn. Nước mực rơi xuống trang giấy, biến thành vết bẩn đang mở rộng ra. Nó cũng giống như lời giải thích cho câu nói vừa rồi của lão Poodle, tôi chính là giọt mực, mà Cal là trong sạch, là công tử phú hào trắng đến không thể trắng hơn. Mà tôi còn đang xâm phạm sự trong sạch của Cal, muốn cách càng xa càng tốt.

Ngòi bút bắt đầu dọc theo vết bẩn lan tràn thành đường cong con chữ, tôi nói trên giấy: “Tôi một không cùng anh ấy yêu đương, hai không cùng anh ấy kết hôn lập gia đình, ba cũng không muốn sống dưới thân phận và bồi cảnh của anh ấy. Tôi chỉ muốn Caledon Hockley người này, với tôi mà nói, anh ấy mới là quan trọng nhất...”

Lão Poodle cũng không để ý hiểu rõ lời nói của tôi, ông ấy rốt cuộc không nhìn được cay nghiệt lại, “Bởi vì cô cái gì cũng đều không có, cho nên cô đương nhiên có thể nói mình không cần, chẳng lẽ cô muốn Hockley tiên sinh đánh mất tất cả chỉ để nghiệm chứng tình yêu của mình sao?”

Nên nói như thế nào nhỉ? Tôi tạm dừng một chút, mới chậm rãi viết tiếp tục viết, “Tôi sẽ đặt chân ở nước Mỹ, sau đó bắt đầu sự nghiệp khiêu vũ của mình.” Thói quen lĩnh vực này từ kiếp trước, nó à trụ cột sinh mệnh của tôi, hơn nữa là sự nghiệp mà tôi phấn đấu cả đời. Thế giới này hết thấy tôi đều không quen thuộc, thứ duy nhất tôi biết là lịch sử vũ đạo nơi này.

“Sự nghiệp khiêu vũ?” Lão Poodle mặt mờ mịt, ông ấy hoàn toàn không có hứng thú với cái này.

Tôi không cần ánh mắt của ông ấy, trên giấy tiếp tục viết xuống, “Tôi sẽ tự nỗ lực tạo cho mình một thân phận, tôi sẽ nuôi sống bản thân, cho dù có bao nhiêu khó khăn cũng sẽ kiên trì. Cho dù tôi hai bàn tay trắng, nhưng tôi tin tưởng, tôi có năng lực đứng ở thời đại này.”

“Cô có năng lực đứng ở thời đại này? Tiểu thư, không thể không nói cô rất tự đại, lấy độ tuổi của cô bây giờ vẫn nên suy nghĩ tìm một nam nhân mà gả đi. Tôi quen biết một vài luật sư và bác sĩ, lấy thủ đoạn của cô có thể gả cho bọn họ, nhưng nó là đỉnh cao nhất của cô rồi.” Lão Poodle không thể không tận tình khuyên nhủ khuyên bảo tôi, hi vọng tôi nhanh chóng quay đầu là bờ, gả cho một người đàn ông có công việc mới là chuyện chính.

Kỳ thực ý nghĩ của ông ấy thật thiện lương, niên đại này nữ nhân nên tìm một người đàn ông tốt gả đi mới là chuyện lớn.

Tôi cười cười, không cùng ông ấy nói. Nhưng lão Poodle thấy tôi không biết phân biệt, chỉ có thể đặt xuống công tác khuyên nhủ, ông ấy dùng ngón tay di nhẹ lên trên chữ ở trang giấy, nói với tôi: “Cô trào cao quá mức, cho dù cô có năng lực tự mình tạo nên thân phận, nhưng việc này cần rất nhiều thời gian. Hockley tiên sinh đã tính định khi rời thuyền sẽ cầu hôn, chẳng lẽ cô muốn dùng thân phận Hockley phu nhân đi ra ngoài khiêu vũ?”

“Cầu hôn?” Thanh âm của tôi khàn khàn hỏi, sau đó không cần lão Poodle trả lời cũng lập tức biết đáp án. Nghe qua thật sự rất giống tác phong của anh, ở cùng anh vài ngày thì sẽ biết được tính anh vội vàng xao động.

Bởi vì trang giấy đã tràn ngập, tôi chỉ có thể vừa ôm cổ vừa rút trang giấy mới, sau đó viết ở trên trang giấy mới, “Không, tôi sẽ cự tuyệt lời cầu hôn của anh ấy. Hơn nữa sau khi rời thuyền tôi sẽ rời đi...” Còn chưa có viết xong, giấy đã bị gạt mất, tôi không hiểu gì ngẩng đầu, nhìn thấy Lovejoy cầm tờ giấy trên tay tôi, vẻ mặt vui sướng nhìn lên trên chữ mà tôi viết trên giấy nói: “Quyết định của cô là chính xác.”

Tôi... Còn chưa có viết xong. Không cần cắt câu lấy nghĩa như vậy.

Đành phải lại rút ra một tờ giấy mới, nhanh chóng viết ra ý nghĩ của mình, “Tôi muốn nói, tôi và Cal quen biết nhau thời gian quá ngắn, cho dù chúng tôi xác định yêu nhau, nhưng tình yêu đàn rục cháy thì lí trí sẽ lui lại. Đã quyết định xong, như vậy sẽ có thời gian lắng đọng đoạn cảm tình này. Cho nên tôi sẽ cự tuyệt lời cầu hôn của anh ấy, đương nhiên, điều này sẽ không làm tôi cự tuyệt lời cầu hôn trong tương lai của anh ấy. Rời thuyền sẽ rời đi nơi này không phải là rời khỏi anh ấy, mà tôi chỉ muốn xem xét tình hình của mấy vũ đoàn ở nước Mỹ, lúc này không ngắn. Không muốn chậm trễ anh ấy buồn bán, cho nên loại chuyện này một mình tôi đi là được rồi.”

Cuối cùng tôi tổng kết, “Tôi nghĩ cho dù mình tìm suốt cuộc đời này cũng sẽ không tìm được một người vì yêu tôi mà đánh mất lí trí như vậy, coi như đây là hồi báo, tôi bị tình yêu của anh ấy cảm động, cũng nguyện ý dùng tình cảm ngang hàng để hồi báo cho anh ấy. Cái này không liên quan đến tiền tài địa vị, chúng tôi đã yêu nhau, như vậy khó khăn gì cũng sẽ cùng nhau đối mặt, cho dù một ngày kia tình cảm này bị dập tắt cũng không hối hận.”

Mà nếu tình cảm này không phải sương khói, mà là vĩnh hằng, như vậy đợi đến một ngày rất lâu sau đó, tôi sẽ cùng Cal kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 61.1: Đột biến

Tôi và lão Poodle là điển hình cho đạo bất đồng bất tương vi mưu, sau mấy tờ giấy ông nói gà bà nói vịt, ông ấy lại giống như trước đứng bất động bên cạnh cửa, tôi lại ngồi ở trên sofa ngẩn ngơ.

Nhằm chán không có chuyện gì tôi bắt đầu nhớ lại xem lúc này tình tiết đã đến chỗ nào rồi, bởi vì hôm nay c hoạt động, tôi nghĩ Cal có lẽ sẽ không về sớm, nếu anh đi tìm Ismay, như vậy bọn họ tán gẫu xong chuyện giảm tốc sẽ đi tìm thuyền trưởng, sau khi giải quyết xong thì sẽ thuận tiện đi dự tiệc. Mà lúc này ở trong phim, Rose và Cal cũng sẽ đi dự vũ hội, tiếp đó Jack tới tìm Rose bị lão Poodle dùng một cái vòng tha ra ngoài... Tôi nghiêng đầu nhìn thoáng qua lão Poodle đứng bên ngoài, lão Poodle cũng tôi tâm nhìn tôi, hai khuôn mặt than nhìn nhau một lúc, mới nhắm chán liếc nhìn sang phía khác.

Cho nên tình tiết này đang bị hiệu ứng bướm bướm, kỳ thực lúc này toàn bộ bộ phim đều bị hiệu ứng bướm bướm làm biến đổi rồi, ít nhất không có Cal trở ngại, Rose và Jack sẽ ở trên thuyền giống như hai con chim tự do bay lượn. Đến nước Mỹ, lúc xuống thuyền nhìn tình hình sẽ giữ Jack lại một thời gian ngắn, ít nhất có thể nhìn thấy hôn lễ của hắn và Rose. Nếu có thể có được ảnh chụp hôn lễ của họ, mặt sau còn lấy được cả chữ kí, vậy nó nhất định là vật đáng kỉ niệm nhất trong chuyến đi này của tôi.

Tôi lại vuốt tay sờ sờ, lấy quyển tiểu thuyết trên bụng tiếp tục đọc, ngẩng đầu chớp mắt nhìn sách.

Ngủ mà không ngủ, trong khoảng thời gian im lặng hiếm thấy này tôi có thể yên lặng thả lỏng hiếm thấy trong khoảng thời gian này, chỉ cần vượt qua tới hôm nay, ngày mai Titanic vẫn còn ở trên Đại Tây Dương du hành, như vậy tôi có thể yên tâm thả lỏng rồi. Tôi đã bị ngày mười bốn ép buộc lâu lắm rồi, dùng hết sự cố gắng của mình. Về phần sau ngày mười lăm RMS Titanic sẽ xảy ra chuyện gì thì không nằm trong việc tôi cần lo lắng, bởi vì bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ trở thành một hành khách bình thường trên con thuyền này, không có khác gì so với những vị khách khác.

Nhắm mắt nhắm mắt một lúc thiếu chút nữa thì ngủ, tôi bừng tỉnh một chút, phát hiện thời gian hình như đã rất trễ, sớm đã qua thời gian trà chiều, lúc này không đúng, Cal cho dù muốn thuyền giảm tốc nhân tiện đi tham gia lễ hội cũng không nên muộn như vậy.

Lão Poodle vừa khéo lấy đồng hồ lên, ông ấy hình như cũng cảm thấy thời gian trôi qua hơi lâu. Theo lời nói của ông ấy, tôi và Cal hai người lúc này đang trong ngọn lửa rực cháy của tình yêu, cô chủ của ông ấy không thể không nhanh chóng trở lại khi biết tôi còn đang chờ.

“Sắp sáu giờ.” Lão Poodle nhíu chặt mày, ông ấy cất đồng hồ vào trong túi, chỉ chốc lát biểu cảm lại buông lỏng xuống.”Có thể tiên sinh đang dự tiệc tối, cho nên bây giờ còn ở trong phòng ăn nhỏ.”

Đây là nơi bình thường mà khách nhân nghỉ trên khoang thượng đẳng, tới trước phòng ăn nhỏ uống một chút rượu, cùng một ít khách nhân có cùng thân phận xã giao, lại chờ đến giờ sẽ tiến vào phòng tiệc ăn bữa tối.

Có lẽ anh không thể thoát thân, dù sao đây là trình tự cuộc sống bình thường của anh. Tôi gạt đầu, một lần nữa nằm lại trên sofa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tôi cảm nhận được cổ họng của mình tốt hơn một chút, ít nhất lúc này nói mấy câu cũng sẽ không quá mức đau, đương nhiên vì càng dễ dàng khỏi hẳn thì không nên nói lời nào.

Tôi nghe được tiếng nói chuyện của nữ phó bên ngoài, các nàng có lẽ đang thêm hoa vào lọ hoặc thêm than vào lò sưởi. Bên ngoài vô cùng lạnh, RMS Titanic có thể di chuyển trong khu đầy băng tảng, lấy thời gian Cal đi ra ngoài suy tính, chiếc thuyền này hiện tại hẳn đang ở trong trạng thái giảm tốc.

Có lẽ tôi nên đợi sau khi anh dự tiệc tối về rồi hỏi, Ismay lão đầu kia đã bắt anh tiêu bao nhiêu tiền rồi.

Trong tiếng vang nhỏ nhất, tôi đột nhiên nghe được tiếng bước chân nặng nề vang lên, cùng với tiếng thở dốc hoảng sợ, lập tức là tiếng nói kinh ngạc của Lovejoy, “Tiểu thư?”

Tôi vội vã mở mắt ra, nằm ở trên sofa nghiêng mặt đi, tóc dài theo động tác của tôi mà rũ xuống khuôn mặt, ngăn trở tầm mắt tôi. Ở trong khe hở tóc, tôi nhìn thấy tay Rose nắm chặt một góc áo choàng, dùng sức kéo chặt. Bởi vì nguyên nhân giữ mình chính tề một chút, và chạy quá độ làm hô hấp của cô ấy dồn dập, gần như đang ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí.

Cô ấy nhìn thấy Lovejoy và tôi, lời sắp thốt ra lại thu trở về, ánh mắt màu xanh phủ đầy cảm xúc.

Tôi ngồi dậy, nghỉ hoặc nhìn cô ấy, “Rose?”

“Emily, tôi có lời muốn nói với một mình cô, có thể chứ?” Rose miễn cưỡng tươi cười, cầm lấy áo choàng màu trắng ngón tay vẫn còn run run.

Cảm giác bất an của cô ấy cảm nhiễm đến tôi làm đáy lòng tôi không yên, tôi quay đầu nhìn về phía Lovejoy, vị bảo tiêu tận trung với công tác này đang nhìn Rose đầy cảnh giác, lại đem ánh mắt bay tới trên mặt tôi, ý đồ nhìn ra tính toán của hai bọn tôi. Đương nhiên ông ấy cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thật trầm mặc tránh ra khỏi cửa.

Rose nhìn thấy ông ấy tránh ra, lập tức đi vào trong phòng. Không đợi tôi từ trên sofa đứng lên, cô ấy đã vọt tới trước mặt tôi, tay nắm chặt cánh tay tôi, đáy mắt hồi hộp rốt cục biến thành sợ hãi lan tràn toàn bộ biểu cảm trên mặt cô ấy. “Cô hãy nghe tôi nói, mẹ tôi... Mẹ tôi...” Cô ấy nói năng lộn xộn lặp lại vài lần, tay ôm lấy tay tôi lạnh như băng.

“Mẹ cô như thế nào?” Tôi nắm lại tay cô ấy, cổ họng khàn khàn thấp giọng hỏi.

“Emily, cô phải bình tĩnh.” Rose đè nén hoảng sợ trên mặt mình, ngược lại an ủi tôi.

Tôi cảm thấy Rose nói lời không thích hợp, bởi vì lời của cô ấy lúc này giống như an ủi, nói cách khác lời nói kế tiếp của cô ấy sẽ tạo thành đả kích đối với tôi. Nhưng tôi không hiểu vì tôi và mẹ cô ấy không có liên quan gì tới nhau cả, cho dù gặp chuyện không hay thì người khổ sở cũng chỉ là Rose.

“Mẹ tôi, bà ấy... Tập kích Cal.” Rose khó khăn thốt ra lời này, mặt cô ấy không thể tin được, phảng phất chuyện này giống như chuyện trên trời.

Tập kích Cal?

Tôi nhất thời mơ hồ, không thể lý giải nổi lời của cô ấy.

Cái gì gọi là tập kích Cal, tập kích?

“Bà ấy đi tìm Cal, tôi và Cal lúc trước đã cùng bà ấy nói rõ ràng, chúng tôi muốn giải trừ hôn ước. Tôi cho rằng bà ấy đã đồng ý, bởi vì chúng tôi không cần vì trả nợ mà bán đấu giá đồ đạc trong nhà, mà tôi thích Jack, tôi thích anh ấy, Emily.” Rose hình như bị dọa tới mức tay chân luống cuống, nhưng lúc nói tới Jack thì ánh mắt lại kiên định dị thường.

Rose thích Jack, đương nhiên, một đôi thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng là lúc này tôi không muốn nghe chuyện đó, tôi hung hăng cầm lấy cánh tay Rose, nâng cao giọng chất vấn cô ấy: “Mẹ cô làm gì Cal rồi?” Liên lụy đến miệng vết thương, những lời này nghe qua thật sự là tê tâm liệt phế.

“Bà ấy dùng bình hoa đập đầu Cal... Trời ạ, bà ấy đến cùng là muốn làm gì? Đây là mưu sát.” Rose nói môi cũng run rẩy, “Cô phải bình tĩnh.”

Tôi phải bình tĩnh...

Chờ một chút, đây là có chuyện gì? Mẹ của Rose dùng bình hoa đập đầu Cal... Bị thương thế nào? Lúc này là lúc phải bình tĩnh sao? Lúc này nên đi tìm bác sĩ!

“Mang tôi đi, còn có... Kêu bác sĩ.” Tôi hít sâu, đứng lên kéo Rose mở cửa phòng ra liền chạy như điên ra bên ngoài. Rose ở sau lưng tôi vội vàng nói: “Chuyện này không thể làm lươn, Emily, tôi van cầu cô.”

“Câm miệng.” Tôi không thể nhìn được nữa, rốt cục rống một tiếng chế trụ cô ấy.

Rose nhất thời không lên tiếng, cô ấy cũng bị trường hợp này làm tay chân đại loạn không biết làm sao, con mắt màu xanh nhìn tôi. Tôi chịu đựng cổ họng đau đớn lời ít mà ý nhiều nói: “Mang tôi đi, ở nơi nào?”

Rose rốt cục hồi thần lại, kéo chặt tay tôi chạy về phía trước, cô ấy trấn tĩnh nói: “Ở cách vách, phòng mẹ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 61-2: Đột biến

Chương 61-2: Đột biến

☆ Editor: Thủy Nhược Lam

Lovejoy mặt không biểu cảm nhìn chúng tôi đi ra ngoài, ông ấy hình như còn muốn hỏi cái gì, nhưng tốc độ của chúng tôi quá nhanh, gần như không để ý đến ông ấy. Ra cửa, hành lang màu trắng làm tôi hoa mắt, Rose kéo tôi đi về phía trước vài bước, tùy tay liền mở ra một cửa phòng khoang thượng

đăng, từ màu trắng chuyển hoá thành màu đỏ nội thất trong khoang thượng đăng, lò sưởi trong vách tường của hai căn phòng cách vách đặt không giống nhau, hoa văn bằng sắt màu đen bao quanh lò sưởi đặt trong vách tường.

Sau cửa phòng, đột nhiên xuất hiện một bóng người đi ra, Jack dánh về vội vã chạy ra kéo Rose tránh ra. Rose sốt ruột nói: “Jack.”

“Tê.” Jack hít một ngụm lãnh khí, Rose mới phản ứng lại, cả tay đều là vết máu.

Tôi nhìn thấy trên cánh tay Jack có một vết thương do dao loang lỗ máu, nhưng lực chú ý của tôi lúc này lại bị cảnh tượng trong phòng khách chặc chẽ bắt lấy. Bình hoa bị vỡ thành từng mảnh nhỏ nằm la liệt trên sàn, đồ trắng hai màu hoa hồng trải trên sàn. Nhưng tôi nhìn thấy không phải thứ đó, mà là bên cạnh hoa hồng, mái tóc màu đen ướt sũng rũ trên thảm, mà dưới mái tóc ướt đầm hỗn độn đó, là một gương mặt nằm im không chút máu.

Hình như có người nào đó luôn luôn nói chuyện, nhưng tôi đã không nghe thấy được cái gì, đầu óc tôi một mảnh trống rỗng, chỉ có hình ảnh anh nằm trên thảm như đã chết.

Tôi chậm rãi đi qua, một cảm giác đáng sợ hơn cả sợ hãi đang bao trùm lấy toàn thân tôi, tôi nhẹ giọng gọi tên anh, “Cal?”

“Đừng đến đó.” Một thanh âm chói tai vang lên.

Tôi rốt cục thấy rõ ràng bên cạnh Cal, mẹ của Rose quỳ ngồi dưới đất, hai tay cầm lấy con dao đầu bếp dùng để cạo vảy cá. Bên trên dính đầy máu, ánh mắt bà ta hoảng sợ nhìn tôi, cả người bao trùm trong trạng thái nguy hiểm, hơn nữa còn cuồng loạn.

Tôi nhìn dao dính đầy máu trên tay bà ta, không khí nháy mắt đều biến thành dạng lỏng rồi đông cứng lại, cảm giác lạnh như băng kéo dài từ chân tôi đến óc, cảm giác hít thở không thông làm tôi như đứng giữa bờ vực chết chóc. Tôi đột nhiên không dám nhìn người đàn ông đàn nằm trên thảm, tôi sợ nhìn thấy máu tươi và thi thể.

“Buông.” Tôi nhẹ giọng, giống như từ ngữ khó khăn nhất, thông thả chỉ chuyển chân, vươn tay nói với người phụ nữ nguy hiểm kia.

Cảm giác lạnh như băng như hình với bóng, biến thành cái bóng áp chặt lên trên mắt tôi, làm cho tôi nhìn cái gì cũng đều là một màu đen tối. Tôi nghe được mình như đang thổi miên cái dao kia: “Buông.”

Buông, đừng thương tổn anh.

“Tôi không làm.” Cái nữ nhân thần kinh vấn đề kia nói như vậy, bà ta kích động không thể kiềm giữ được, mái tóc rơi là tả theo động tác của bà ta.

“Mẹ, buông dao.” Rose sau lưng tôi khản cầu nói, “Con và Cal đã không có khả năng, đây là kết quả lí trí nhất.”

“Cảm miệng, con thì biết cái gì? Đây là vũ nhục đối với gia tộc chúng ta, hần muốn một cái ăn xin cũng không muốn chúng ta, đây là vũ nhục, vũ nhục cực lớn.” Dao trong tay Ruth quơ loạn xạ trong không khí, bà ta phẫn nộ nói, “Tôi chưa từng chịu loại này vũ nhục, điều này làm tôi sao có thể sống yên trong giới thượng lưu chứ.”

Giới thượng lưu là cái gì chứ? Tôi cẩn thận tiếp cận bà ta, trên mặt là nụ cười thân thiện, không đành lòng tiếp tục kích thích bà ta nói: “Đều là sai lầm của tôi, tôi rất nhanh sẽ rời khỏi anh ấy, hôn ước vẫn như cũ.” Yết hầu đau đớn đã kéo dài đến trái tim, ngay cả mũi chân tôi cũng run rẩy.

“Không có ý nghĩa, hết thảy đều không có ý nghĩa.” Ruth lo âu mà sợ hãi đối quơ dao về phía tôi lớn tiếng nói, “Không được lại đây.”

“Tốt, tôi không tới đó.” Tôi bước rất chậm, chậm đến mức người bệnh cảm xúc kích động không hay biết gì, nhưng vẫn chuyển động. Tôi nhẹ giọng trấn an bà ta: “Không có người làm bị thương bà, thật sự.”

Tôi chậm rãi tiến gần bà ta, mỗi bước chân như là đánh cuộc tính mạng Cal

Dưới cây dao là cơ thể Cal đang nằm trong vũng máu, tôi không dám mạo hiểm, chỉ có thể từng chút từng chút một, bước chậm tới mức khó tin để tiếp cận bà ta. Tôi nhìn thấy máu trên cây dao kia bắt đầu khô lại, nhưng vẫn giống như màu nước hoa hồng tiêm điểm đáng sợ.

Ngay cả hít sau cũng quên, mỗi lần khản trương quá độ tôi sẽ tự an ủi bản thân như vậy. Nhưng bao nhiêu lần hít sâu cũng trở thành vô dụng, tôi không cảm nhận được không khí, cảm giác lạnh như băng này giống như cây dao trong tay Ruth đang chém lên cơ thể tôi.

Tôi nói với bà ta: “Buông.”

Đồng tử của bà ta lóe lên, thân thể lùi về phía sau một bước, trong khoảng nửa giây đó, tôi căng thẳng đến mức tận cùng mũi chân bộc phát một lực lượng lớn, động tác giống như múa, chân trong thời gian ngắn như vậy bị tôi áp súc lại. Cơ bắp không chế tốt giống như đèn từ linh hồn mà không phải của thân thể ngây ngô này, tôi chợt đi đến trước mặt bà ta, đoạt lấy dao trong tay bà ta, vết máu trên dao làm bóng bàn tay tôi, cảm giác này nháy mắt thổi quét toàn thân tôi, cảm giác sợ hãi lạnh như băng này nháy mắt bùng nổ không thể kiềm chế.

Ruth bị động tác của tôi dọa sửng sốt, trước khi tôi ý thức được bản thân đang làm gì, Rose đã hét chói tai, “Không được, Emily.”

Tôi ấn chặt bà ta xuống thảm, dao trong tay hung hăng đâm xuống dưới, Jack đi nhanh vượt qua, nhưng cũng không kịp động tác của tôi. Tôi tình huống nhìn nữ nhân dưới thân sợ hãi tận cùng đồng tử mở to hết cỡ, dao nhỏ ở thời khắc cuối cùng rơi xuống thảm, phát ra tiếng vang nặng nề.

Dao nhỏ và mặt Ruth chỉ cách nhau mấy cm, tôi và bà ta mặt đối mặt im lặng vài giây, đợi đến khi bà ta bị tôi dọa tới mức không dám làm gì, tôi mới nắm chặt cổ áo bà ta gần từng tiếng: “Nếu anh ấy có việc gì, tôi muốn bà đền mạng.”

Jack quỳ ngồi xuống, kéo tay tôi đang cầm dao nhỏ ra, hấn thở mạnh nói: “Dao không phải dùng để đùa như vậy.”

Tôi trở lại, Cal bất tỉnh nhân sự nằm ở bên cạnh tôi. Tôi dè dặt cẩn trọng gọi anh một tiếng, khàn khàn đục ngầu, “Cal.” Ngón tay không chịu khổng chế đây mái tóc trên mặt anh ra, tiến gần mũi anh, cảm nhận được tiết tấu hô hấp quen thuộc, tôi mới hoàn hồn ngồi bệt xuống, tay ôm cổ khó khăn hô hấp. “Mau gọi bác sĩ.” Tôi nghe được bản thân gian nan khẩn cầu.

Cửa phòng bị mở ra, Lovejoy đột nhiên xuất hiện, ông ấy hỏi một câu theo thường lệ, “Chuyện gì đang xảy ra?”

“Mau gọi bác sĩ.” Tôi nghe thấy mình nói như vậy.

Lão Poodle cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng hỗn loạn ở đây, ông ấy đi đến, tay đặt bên cổ Cal, trong lúc nhất thời ông ấy cũng không dám làm gì Cal. Sau đó ông ấy cấp tốc ném lại một câu “Tôi đi gọi bác sĩ” liền chạy như điên ra bên ngoài.

Tôi tiếp tục gọi tên anh, “Cal...”

Cal bỗng nhiên thông khổ rên rĩ một tiếng, giống như đang đáp lại tôi. Lập tức anh ôm đầu mình, vô cùng có sức sống mãnh to một tiếng, “Đáng chết, đầu đau quá.”

Tôi ngây ngốc nhìn anh, anh dùng khuỷu tay chống xuống đất, mở mắt ra nhìn thấy tôi, nghi ngờ nói: “Emily?”

Nước mắt nháy mắt lướt qua trên mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 62: Chỉ chứng

Nước mắt rơi xuống thấm cùng nước trên sàn nhà hòa thành một thể, tôi lấy mu bàn tay xoa qua loa, cảm giác ướt át quá độ làm tôi bình tĩnh. Cal bởi vì đau đớn mà biểu cảm vận vẹo rung động, sau đó về mặt bắt đầu quý dị lại, đồng tử anh bắt đầu sáng rọi tia sáng càng làm sắc mặt anh tôi sầm khó xem.

“Sao... lại thế này?” Thanh âm Cal trầm thấp hỏi, hình như bị nước mắt của tôi dọa, tư duy anh hỗn độn, giống như bị ngấm nước, không biết làm gì.

Tôi mạnh mẽ ghen lại cảm giác ghen ngào này, lắc đầu với anh, nhẹ giọng nói: “Anh không sao chứ.”

“Anh?” Cal lúc này mới phản ứng anh bị đập đầu, khó nhịn lấy tay sờ vết thương giấu trong tóc. Có thể là do rất đau, anh cau mày, hô hấp khó khăn, ngón tay như điện giật rút tay ra khỏi miệng vết thương. Sau đó anh bùng nổ giận dữ quát to, “Bukater.”

Ngay cả tên cũng không có trực tiếp gọi luôn họ.

Rose đã đi lại, gắt gao ôm chặt mẹ cô ấy đang cuồng loạn vào trong ngực. Jack đứng bên cạnh lò sưởi trong tường, máu tươi trên cánh tay hấn vẫn còn đang chảy xuống, từ mu bàn tay hấn nhỏ xuống thấm. Dao cho dù để ở đâu cũng không an toàn nên hấn đành cầm trong tay, múa nhanh chóng chảy xuống đây con dao.

Nơi này giống như là hiện trường giết người, không khí đè nén đáng sợ.

Ruth bị thanh âm Cal dọa đến, sắc mặt bà ta trắng bệch, nếp nhăn trên mặt gấp lại tạo thành biểu cảm như tro tàn. Bà ta dựa mặt mình lên trên cánh tay Rose, nhỏ giọng nức nở. Rose hoảng loạn nhìn mẹ mình, không biết phải làm gì để ngăn chuyện này tiếp tục xấu đi.

Lovejoy mang theo bác sĩ đã vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, Cal mặt hoảng hốt không thể tập trung tinh thần, anh lắc đầu, động tác này chỉ có thể làm anh càng thêm thông khổ. Tôi vội vàng giữ lấy tay anh, làn da anh dị thường âm thấp, nhưng tôi thấy không giống như bệnh trạng chấn động não muốn nôn.

Cal vô lực chống đỡ mình hoa mắt chóng mặt, từ trên cánh tay đổ xuống người tôi, hô hấp của anh nhẹ mà yếu, màu da tái nhợt. Tôi nhanh chóng cầm tay anh, nhìn chăm chăm vào ánh mắt nửa khép của anh, trong nội tâm cảm giác lạnh như băng cuối cùng cũng rút lui, tôi nói với anh: “Anh không có việc gì.”

Bác sĩ đã chạy tới, Cal bị thương ở đầu, thoát nhìn không nghiêm trọng. Cũng không có xuất hiện bệnh trạng nôn mửa mất trí nhớ, bình hoa tròn trượt chỉ lướt qua đầu anh, lực lượng của Ruth quá nhỏ, không đủ để dùng một cái bình hoa đập người chết. Ngược lại là miệng vết thương của Jack thoát nhìn dọa người nhiều lắm, trên tay hấn đều là máu, ngay cả gò má cũng bị xước, điều đó làm hấn dị thường đáng sợ.

Cal cự tuyệt đến phòng y tế, hân hửng tận nhìn Ruth, sau đó dưới sự trợ giúp của bác sĩ đi đến phòng ngủ, nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong thời gian này anh luôn cảm chặt tay tôi, biểu cảm trên mặt vụn vụn như đã thủ bị chọc thức dậy.

Lúc bác sĩ xử lý miệng vết thương cho anh, bởi vì không có cách nào anh mới thả tay tôi ra. Tôi nghe thấy bác sĩ hỏi cảm giác của Cal nhiều lần, dù sao đầu bị thương dễ dẫn đến bệnh trạng xuất huyết trong, hơn nữa bệnh này lúc mới bị không có biểu hiện rõ ràng.

Tôi đứng ở bên giường hồi lâu, thẳng đến khi Lovejoy lại trở về mới rút cuộc phát hiện mọi chuyện chưa kết thúc, bởi vì ông ấy lúc về còn mang theo người của phòng duy trì trật tự và hai thuyền viên. Khách quý trên khoang thượng đẳng bị người ta tập kích đối với RMS Titanic không phải là chuyện quang vinh gì.

“Tiên sinh, nghe nói ngài bị tập kích?” Nhân viên duy trì trật tự của công ty White Star Line đội mũ thủy thủ màu đen, sắc mặt trầm trọng đi đến bên cạnh bác sĩ hỏi.

“Tôi bị tập kích?” Cal ấn cái trán, mặt phần uất, anh kích động mũi ra sức hít không khí, nhìn à được loại chuyện ngoài ý muốn này làm tự tôn của anh bị tổn thương, bị một nữ nhân đập đầu cũng không phải chuyện gì đáng rêu rao.”Đương nhiên.” Anh cao giọng nói với nhân viên duy trì trật tự, “Đây là chuyện gì, hung thủ ở nơi nào?”

“Chúng tôi đã không chế được tên côn đồ kia, ngài chỉ cần xác nhận lại là được. Chúng tôi sẽ nhốt hẩn lại, đợi đến khi rời thuyền sẽ giao cho cảnh sát, tổn thất của ngài công ty White Star Line sẽ phụ trách.” Nhân viên duy trì trật tự về mặt biểu cảm, “chúng tôi rất đồng tình với việc ngài gặp phải.”nhìn Cal,

“Giao cho cảnh sát?” Cal hình như cảm thấy nếu giao Ruth cho cảnh sát có phải là hơi quá đáng, trông mắt anh không an phận liếc nhìn tôi một cái, hình như muốn tìm ra cảm xúc trên mặt tôi, muốn nhìn thấy ý kiến của tôi đối với chuyện này. Sau đó anh có lẽ nói với nhân viên duy trì trật tự: “Rồi nói sau, nhưng lần sau không thể xảy ra chuyện này lần nữa, tôi cảm thấy rất tệ đối với chuyện đi này.”

“Chúng tôi thật xin lỗi, về sau nhất định sẽ tăng mạnh cách ly giữa khoang hạng nhất và khoang hạng ba, miễn cho phần tử phạm tội thừa cơ.” Nhân viên duy trì trật tự gật đầu, mặt thành khẩn.

Cal cũng không có phản ứng lại chỗ hẩn nói không hợp lý, bởi vì đầu đầu làm anh chóng mặt, anh chỉ có thể nỗ lực chống đỡ để nói chuyện với nhân viên duy trì trật tự. Mà đứng ở một bên tôi nghe được nhất thanh nhị sở, Ruth không phải là khách nhân khoang thượng đẳng sao? Cùng với khách khoang hạng ba có quan hệ gì?

Không đợi tôi hỏi rõ, Rose vội vàng xuất hiện ở cửa phòng, Cal liếc mắt nhìn thấy cô ấy, mặt không kiên nhẫn quay đi. Xem ra lần này anh giận chó đánh mèo vô cùng rộng, gặp ai ai cũng không vừa mắt.

Tôi ra mở cửa, Rose chạy đến cầm lấy tay tôi, nói khẽ với tôi: “Bọn họ bắt giữ Jack.” Cô ấy cực lực đè nén thống khổ và sợ hãi từ trong nội tâm, nhưng vẫn thất bại, tôi thấy được trong mắt cô ấy lo âu sợ hãi.

Jack?

Tôi lập tức phản ứng lại, bọn họ bắt sai người, bởi vì hiện trường chỉ có Jack là hành khách khoang hạng ba. Mà Cal căn bản không có thời gian chỉ và xác nhận người khác, làm cho thuyền viên và nhân viên duy trì trật tự bắt nhầm Jack là tên tiểu tử đến từ khoang hạng ba.

Cal còn đang không vui với việc bác sĩ luôn nói đi nói lại, tinh thần anh hình như đã khôi phục rất tốt, tính cách soi mói ác liệt lại phát tác. Tôi quay đầu nhìn anh một cái, phát hiện anh híp mắt, nói với bác sĩ: “Cẩn thận một chút, việc này không có di chứng đi.”

Bác sĩ lạnh nhạt trả lời, “Còn phải quan sát vài ngày.”

Xem ra anh một chút chuyện cũng không có, tôi đi theo Rose đi ra ngoài, không đợi đi vài bước, phía sau thanh âm Cal vội vàng vang lên, “Emily?”

“Em sẽ trở về ngay.” Tôi biết biểu hiện của anh là không có cảm giác an toàn, quay đầu cười trấn an với anh.

Cal mặc sừng sốt, mới gật đầu đồng ý với tôi, “Cách xa nữ nhân kia một chút.” Anh không hi vọng tôi lẫn lộn với họ, dù sao Ruth tập kích anh, như vậy liền có khả năng sẽ làm bị thương tôi.

Tôi lập tức đi theo Rose, đi nhanh ra bên ngoài, phía sau nghe được tiếng Cal hỏi Lovejoy, “Vừa mới xảy ra chuyện gì..” Lão Poodle phụng mệnh trông coi tôi, sau đó theo thường lệ trả lời Cal tôi làm những gì, loại này thật xấu chỉ có thể tìm thời gian khác cùng anh khơi thông thôi, tôi không hi vọng ngay cả lúc tôi tắm rửa cũng có người báo cáo với Cal.

Lại đi đến phòng cách vách, màu sắc căn phòng làm tôi không thoải mái, có thể là bởi vì hình ảnh vừa rồi Cal nằm bất động trên thảm tạo thành bóng ma trong lòng tôi. Vào cửa liền nhìn thấy một thuyền viên đang bắt giữ Jack, hai tay trói tay hẩn ra sau. Máu máu trên cánh tay hẩn đã nhạt bớt, còn một vài chỗ đã khô lại.

Jack nhìn thấy chúng tôi đi vào môi mấp máy muốn nói cái gì, thuyền viên kia đã áp hẩn xuống đất, không khách khí nói: “Thành thật một chút, anh đã bị bắt.”

Mà Ruth một mặt trắng bệch ngồi ở trên sofa, có một thuyền viên canh giữ ở bên người bà ta, còn cho nàng một li nước ấm khuyên bà ta rời khỏi nơi này.

Con dao loang lỗ máu kia được cho vào trong túi, phòng chừng muốn dùng làm chứng cứ giao cho cảnh sát.

Kỳ thực không trách thuyền viên bắt sai người, trong trường hợp không có Cal chỉ và xác nhận, ngay cả Lovejoy nhìn trường hợp kia cũng cảm thấy Jack là hung thủ. Người bình thường làm sao có thể đem Ruth trở thành hung thủ giết người không thành, bà ta thoát nhìn tay trái gà không chặt, còn lại là khách nữ khoang nhất đẳng, nhân viên duy trì trật tự lúc vào sẽ làm ra phán đoán tốt nhất.

Giống như hành khách khoang hạng ba trước khi lên thuyền phải có bác sĩ khám, trong mắt người khác hành khách khoang nhất đẳng đều là thân sĩ, phu nhân, tự mang ánh sáng tự do. Mà Jack không có tiền, giới tính nam, cầm trong tay hung khí, nếu không phải tôi và Jack có quen biết, hơn nữa biết chân tướng sự thật, ngay cả tôi cũng cảm thấy hắn là người có hiểm nghi lớn nhất.

Đương nhiên Rose có thể làm nhân chứng, chỉ chứng Ruth... Đó là mẹ cô ấy, cô ấy có khả năng sẽ bị tình huống này làm ảnh hưởng. Muốn bắt Jack hay là bắt Ruth, loại lựa chọn này luôn làm Rose thương tâm.

Về phần Jack không hề rằng là có thể giải thích, ánh mắt hắn luôn luôn đặt ở trên người Rose, si tình làm tôi muốn nhắc hắn thu liễm một chút.

“Nữ sĩ, nơi này không an toàn, các người vẫn là nhanh chút rời đi.” Thuyền viên lo lắng tôi bị trường hợp này dọa té xỉu, vô cùng thiện ý nhắc nhở tôi dừng lại gần.

“Hắn không phải hung thủ.” Rose lo lắng lắc đầu, cô ấy xoa đầu làm rơi vài sợi tóc xuống má, sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh đã bị trường hợp này dọa đến suy sụp.

“Không, hung thủ chính là hắn.” Ruth đột nhiên ngừng đầu, bà ta nghiêm túc khắc nghiệt, khoe môi mỏng manh mịn thành con dao sắc bén, trong mắt có cảm giác vô cùng âm lãnh. Bà ta bưng chén nước trà, ngồi cực kì đoan chính, giống như loại lễ nghi này là tôn nghiêm cuối cùng của bà ta, mà cái cố đồ đủ để bà ta chống đỡ thất lung thẳng tắp. Bà ta nhìn Jack, nghiêm cẩn nói: “Tôi nhìn thấy hắn tập kích Cal, con rết tôi.”

Điên rồi.

Jack gần như là theo phản xạ ngừng đầu, mái tóc màu vàng rối loạn, hắn không thể tin được nhìn Ruth, thốt ra nói: “Tôi không có.”

Rose kích động vuốt trán mình, cô ấy há hốc mồm, cuối cùng rốt cục bị thương hô lên, “Mẹ? Việc này không thể...” Cô ấy hoảng hốt thống khổ với việc mẹ mình tập kích Cal còn đem tội lỗi đổ lên đầu Jack.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy hung thủ còn có thể làm nhân chứng, như vậy mình mục trương đảm oan uổng người khác. Tôi không có lập tức chạy lên báo thuyền viên thả người, tôi đang đợi Cal chỉ và xác nhận, chỉ có anh ra mặt mới có thể làm nhân viên duy trì trật tự và thuyền viên nhận định hung thủ là ai. Nhưng Ruth chết cũng không hỏi cái vẫn làm tôi vô cùng tức giận, tức giận này kéo dài từ lúc tôi nhìn thấy Cal kéo dài đến bây giờ.

Rose chạy tới phía trước Jack, cô ấy đẩy thuyền viên muốn ngăn cản ra, ngồi xổm xuống cùng Jack nhìn thẳng, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng một câu cô ấy cũng không thốt lên lời. Jack liếc mắt liếc đầu với cô ấy, để cô ấy đừng kích động như vậy.

Tôi xoay người nhìn về phía Ruth, bà ấy sợ hãi dường như thối cả vào khí quan của bà ta, bao gồm làn da, tôi có thể tình tượng nhìn thấy cánh tay cầm chén trà của bà ấy rung động. Bà ta chột dạ che dấy dưới lớp nguy trang trần định, điều này làm cho đáng ngồi của bà ta cứng ngắc.

Tôi đi qua, chậm rãi tiếp cận bà ta. Ruth trở mắt nhìn tôi tiếp cận, ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Tôi đi đến bên người bà ta, mặt không biểu cảm cúi đầu ở bên tai bà ta nói: “Sai lầm của mình thì tự gánh vác, đừng kéo người vô tội liên lụy vào.”

“Người tên ma quỷ này.” Ruth đột nhiên thấp giọng thóa mạ tôi, nước mắt ngưng tụ ở trong mắt bà ta, làm bà ta thoát nhìn thật bi thảm. “Người sẽ không có kết quả tốt đâu, cho dù người cướp đi hết thảy của Rose, nhưng sẽ không có ai công nhận người, người nữ nhân khoang hạng ba không có lai lịch.”

“Tôi cướp đi chính là hết thảy của bà đi.” Tôi thờ ơ nói với bà ta, thật giống như tôi là một đao phủ lạnh khốc, có thể tùy thời đem đao đặt ở trên đầu bà ta. “Cầm y hoa phục, vũ hội xa hoa, những thứ người thượng đẳng khoe khoang. Những thứ đó không phải là khát vọng của Rose mà là cái bà muốn.”

Nước mắt Ruth rốt cục đến rơi xuống, rơi xuống trong chén trà. Bà ta kì thực biết mình xong rồi, Cal không sẽ tha thứ cho bà ta. Nhưng có thể là dây dưa trước khi chết, bà ta không tiếc hết thảy kéo Jack xuống nước.

Tôi đứng thẳng người dậy, nghe được phía sau có tiếng bước chân xuất hiện. Nghiêng mặt liếc nhìn, là nhân viên duy trì trật tự. Làm tôi kinh ngạc là Cal được Lovejoy đỡ cũng đi tới, tôi không hiểu rõ biểu cảm trên mặt Cal.

Mặt anh không biểu cảm, âm u làm cho người ta cảm nhận được cảm giác không rét mà run.

Mà Cảm giác lạnh như băng này chỉ thẳng tới tôi, tôi nghi ngờ nhìn anh, không rõ lạnh lẽo trong mắt anh rốt cuộc đến từ nơi nào. Ánh mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm tôi, biến thành nhà giam không có độ ẩm bao phủ lấy tôi. Sau đó tôi nghe được thanh âm của anh, tôi chưa từng nghe thấy lời làm chứng nào sôi trào lửa giận như vậy

“Là hắn, cái con chuột đến từ khoang hạng ba kia, hắn tập kích tôi.”

Jack nhất thời còn chưa hoàn hồn, hắn hơi mờ mịt nhìn về phía ngón tay Cal, chỉ vào chính là hắn.

Mà ánh mắt Cal lại vẫn như trước lưu trên người tôi, phảng phất như trừ bỏ tôi, anh đã không nhìn thấy bất cứ người nào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 63.1: Phản ứng

Cal lên án so bất luận kẻ nào đều có lực hơn, loại lực này cho dù sai lầm nhưng cũng có thể như nước lũ cuốn trôi tất cả, thời Jack đi không thấy cả bóng lưng. Rose là người đầu tiên phản ứng quá khích, cô ấy che trước mặt Jack, mặt không thể tin, “Không, Cal, anh biết rõ anh ấy không phải.”

“Rose, con làm mẹ thất vọng rồi.” Ruth đột nhiên lớn tiếng quát lên, bà ta nặng nề đặt chén trà trên lòng bàn tay, tay khăn trương cầm vấy trên người, bà ta thê lương nhìn Rose. “Đừng bao che cho hắn, hắn chỉ là một tay ăn chơi không có nhà để về, tội phạm khoang hạng ba.”

Hồngбет. Tôi chỉ còn cảm giác này, mọi thứ rồi tung lên, mặc danh kỳ diệu.

Thuyền viên và nhân viên duy trì trật tự kéo Jack kéo ra ngoài, Jack cau mày, hắn hình như cảm thấy mình bị vu oan thật khó tin, lập tức ra tiếng phản bác, “Đợi chút, lúc tôi đến anh đã bị đập ngất rồi, ngay cả dao cũng không phải của tôi.”

Nếu cứ như vậy tùy ý Jack bị kéo xuống, một cái mũ mưu đồ giết người có thể hủy hoại hắn.

Thuyền viên cũng mặc kệ hắn nói cái gì, dùng sức muốn kéo hắn đi ra ngoài. Jack bắt đầu giãy dụa, hắn cũng không phải là cái loại người nhu nhược bị người khác vu oan mà không phản kháng, lực lượng quá lớn thiếu chút nữa thì thoát ra được. Tôi vội vã bước nhanh về phía trước, muốn ngăn trở khỏi hải này lại. Tay đang ra ngăn lại một thuyền viên, sau đó nói với nhân viên duy trì trật tự: “Tôi muốn làm chứng, hắn không phải kẻ tập kích.”

“Là hắn, Emily.” Cal lạnh lùng ra tiếng, anh cười nhạo một cái, sắc mặt tái nhợt của anh lúc này càng làm tăng thêm cảm giác âm hiểm, ngoan tuyệt.

“Hắn là vô tội, Jack không có khả năng tập kích anh.” Tôi khó chịu nuốt xuống nước miếng, thấp giọng cãi lại. Cho dù tôi không nhìn thấy quá trình anh bị đập ngã xuống thảm, cũng tuyệt đối sẽ không nào bỏ ra hình ảnh Jack cầm bình hoa ra tay với Cal. Với cá tính của Jack, hắn thật muốn tìm Cal đánh nhau, trực tiếp chạy đến trước mặt đánh nhau, sao lại dám dùng bình hoa đập Cal?

“Tôi mới là người bị hại, tôi tận mắt thấy hắn đánh lên tôi.” Cal hận nghiền răng nghiền lợi lạnh giọng nói, không biết sự oán giận này chạy từ đâu tới, giống như con quái thú bị nhốt trong vực sâu, lãnh khí thoát ra trong mắt anh làm người khác nhìn thấy cũng phải lùi lại ba bước. Hơn nữa hận ý này căn bản không giống như anh biết mình bị Jack tập kích, mà là loại thâm trầm điên cuồng khác, gần như muốn đồng quy vu tận bùng nổ.

Làm người bị hại, lật ngược phải trái có như thế được hay không? Tôi vào cửa nhìn thấy chính là Ruth cầm dao muốn đâm anh. Bây giờ cái tên ngốc này sao lại muốn cùng Jack làm từ địch? Không phải là muốn giải trừ hôn ước với Rose rồi sao? Chẳng lẽ trong lúc không ngờ anh phát hiện Rose mới là chân ái của mình, cho nên hối hận muốn giết chết tên mặt trắng nhỏ là Jack đấy chứ?

“Lúc tôi đến anh đã ngất xỉu rồi, căn bản không có khả năng nhìn thấy tôi.” Jack không đợi tôi hỗ trợ trước hết tự cứu, hắn bị Cal xằng bậy chỉ chứng tức giận đến mức không còn biết gì. “Hơn nữa nếu không phải tôi, trên người anh đã thêm vài lỗ thủng rồi, vị đại gia khoang thượng đẳng a.”

Khẩu khí châm chọc khiêu khích cực độ của Jack cuối cùng cũng kích thích đến Cal, anh phân cho hắn một ánh mắt khinh thường, trong ánh mắt này ẩn hàm ác ý cùng khắt nghiệt hợp lại quả thực giống như oán phụ. Tay anh chống thắt lưng, buồn cười a một cái, sau đó căn bản không quan tâm nói với nhân viên duy trì trật tự: “Các người còn không đưa hắn nhốt lại, chính là có loại người như người mới làm xã hội loạn lên, tên cường đạo chết tiệt.”

“Cal, chuyện gì xảy ra?” Tôi đột nhiên cảm thấy cảm xúc của anh giống như thùng thuốc nổ chuẩn bị bốc cháy, loại lửa giận này tới rất xằng bậy.

“Chuyện gì?” Cal hình như cảm thấy câu hỏi của tôi vô cùng buồn cười, vẻ mặt của anh tràn ngập lãnh khốc cùng với cảm giác điên cuồng không nói lí. “Chân tướng anh chính là ngốc tử không phải sao? Anh chính là một tên ngốc.” Anh kích động rống to lên, sau đó hai mắt đỏ đậm, chỉ vào Jack hung tợn nói, “Rồi thuyền muốn đi, em nằm mơ.”

“Tập kích anh là Ruth, không phải Jack.” Nếu là cô họ không có vấn đề, tôi thật sự muốn hô lên. Thân phận của Ruth là mấu chốt, điều này làm cho mọi người ở đây không ai dám nói ra ngoài miệng. Chẳng lẽ Rose còn có thể chỉ vào mẹ của mình lớn tiếng nói bà ta là hung thủ giết người sao? Mà Jack bạn tâm Rose, hơn nữa Ruth có lẽ sẽ là mẹ vợ tương lai của hắn, điều này làm cho hắn càng thêm chân tay co cứng. Cho nên kêu oan hô cả buổi, thế nhưng không có người dám hô tên hung thủ lên.

Ruth bị tôi gọn gàng dứt khoát dọa đến mức hít cả ngụm khí lạnh, sau đó bà ta bắt đầu rơi nước mắt, tay đè lên ngực, kích động nói: “Tôi không có.” Nói xong, không đợi người khác làm gì, bà ta đã ngã xuống, tròn trắng mắt trợn lên, đổ cả người xuống sofa, trực tiếp té xỉu.

Tôi...

Loại xiếc té xỉu vụng về này, trốn tránh vừa vặn tốt. Đã có nữ giúp việc chạy tới, suốt ruột kêu to tên phu nhân nhà mình.

Nhân viên duy trì trật tự bị chúng tôi làm đến choáng váng, hẳn đương nhiên không có khả năng tin tưởng lời tôi nói. Trừ bỏ Jack, nơi này không có ai thích hợp sắm vai làm hung thủ, cho nên hẳn suy xét vài giây, liền làm ra quyết định, “Chúng tôi sẽ giao người tập kích cho cảnh sát sau khi lên bờ, đến lúc đó để cảnh sát đến xử lý. Thật cảm tạ ngài phối hợp, Hockley tiên sinh.”

“Đương nhiên, nhanh chút đưa hẳn xuống khoang nhà giam, đừng để cho hẳn chạy.” Cal sắc mặt khó coi nói, anh hoàn toàn không muốn sửa miệng, cho dù là nguyên nhân gì, anh vụ hãm người khác đã vượt qua điểm mấu chốt.

Tôi luôn luôn rõ ràng tính cách anh có mặt âm u ti tiện, thậm chí mang theo lãnh khốc không từ thủ đoạn, nhưng tôi không nghĩ tới anh có thể lãnh khốc tới tình trạng này, quả thực... Vượt qua tưởng tượng của tôi.

Thuyền viên dùng sức kéo Jack đang gãy dựa ra bên ngoài, Jack không phục tức giận kêu: “Người đây là vụ hãm, tiểu nhân ti bỉ, tôi đã nói tôi không làm.”

Rose bị tai nạn thỉnh linh xảy ra ép tới mức suy sụp, cô ấy nhìn mẹ mình mới tỉnh lại, lại nhìn hướng Cal. Ánh mắt mang theo bi thương không thể tin được, dần dần biến thành ánh sáng cứng cỏi, cô ấy lạnh giọng nói: “Loại chỉ chứng lẫn lộn đen trắng này các người sẽ không chột dạ sao? Cal, tôi đã đáp ứng giải trừ hôn ước, anh vì sao còn phải làm vậy? Mẹ...” Rose nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của mẹ mình, trong mắt hàm chứa nước mắt, thanh âm cũng không mang một tia thương hại, “Mẹ làm con thất vọng rồi.”

Ruth bị ánh mắt lạnh như băng của con mình kích thích đến, cô ấy hồi hận, nhưng lại hoàn toàn không có khí lực tiếp tục mở miệng.

“Tôi sẽ làm chứng, Jack không là kẻ tập kích.” Cho dù toàn án thẩm vấn tôi tôi cũng sẽ đến đó làm chứng, mọi người đều phát điên cái gì chứ? Ruth cắn chết không buông Jack là tội phạm là vì sợ hãi mình bị bại lộ, nhưng Cal vì sao sửa miệng sửa nhanh như vậy? Điều này căn bản không hợp với lẽ thường.

Một loại cảm xúc mệt mỏi đến từ trái tim tôi, tôi không rõ vì sao mình lại thất vọng với chuyện này như vậy. Cảm giác thất vọng này đến từ sự không hiểu rõ, kỳ thực tôi biết tính tình anh ác liệt, nhưng sao lại ác liệt tới mức vượt qua lương tri của người bình thường. Lần đầu tiên tôi hoài nghi, cảm tình quá mức vội vàng này liệu có chính xác.

Cal thấy rõ ràng biểu cảm của tôi, xác ngoài luôn luôn của anh lãnh khốc nháy mắt bị đánh nát, “Em vẫn còn muốn bảo vệ tên mặt trắng kia sao?”

Ngoại hiệu của Jack nhanh chóng biến thành mặt trắng rồi, anh không biết gọi tên người khác sao?

“Hắn không phải kẻ tập kích.” Tôi nghi ngờ có lẽ anh bị tập kích nên dẫn tới thần kinh thác loạn.

Nhân viên duy trì trật tự và hai thuyền viên kéo Jack ra ngoài, tôi gần như vẫn nghe được thanh âm rống giận kêu oan của Jack. Cal cười lạnh so với nụ cười lúc trào phúng còn lạnh lẽo hơn, anh hất tay đẩy lão Poodle đang nâng mình ra, tóc bơi vì xử lý miệng vết thương mà lộn xộn, anh nháy mắt mấy cái, thật giống như có cái gì không chịu nổi ở trong mắt mình, làm cho anh rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 63.2: Phản ứng

“Đương nhiên, đương nhiên... Hẳn không là kẻ tập kích.” Cal gật gù đầu, chậm rãi đi đến trước mặt tôi, anh vươn tay đặt lên trên vai tôi, tươi cười trên mặt không đổi. Châm chọc, trào phúng, âm hàn... Toàn bộ đều là biểu đạt cảm xúc phản đối. Anh cười lạnh, thoải mái mà nói: “Em mới là kẻ tập kích, Emily.”

Đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên vết thương trên cổ tôi, cũng giống như độ ấm của nụ cười anh. Anh tiếp tục mở miệng cười nói: “Anh thật sự tình nguyện em dùng dao đâm lên cơ thể anh mấy dao, mà không phải ở trong này...” Anh chỉ chỉ trái tim mình, “Đau đến mức anh không chịu nổi, em luôn luôn gạt anh, anh biết rõ mình bị em gạt rất nhiều lần, nhưng vẫn tin tưởng em. Ha ha...” Anh không mặn không nhạt cười hai tiếng, biểu đạt thanh âm ác ý không thể không chế của mình một chút, sau đó nghe anh vân đạm phong khinh nói, “Anh thật sự là ngu xuẩn, lời nói dối luôn tốt đẹp như vậy, thật sự rất tốt đẹp.”

Chẳng lẽ hình tượng của tôi đã định hình trong đầu anh? Nói dối thành tính, siêu lừa đảo sao?

Nhìn dáng vẻ động kinh lúc này của anh tôi có cảm giác lúc tôi không ở bên cạnh anh bị thổi gió bên tai rồi, sau đó kết luận tôi đã lừa gạt anh cái gì đó, tuy tôi hoàn toàn nghe không hiểu anh đang nói đến cái gì nữa. Chẳng lẽ do lúc trước tôi dùng lời nói dối lừa anh, kết quả hiện tại gặp báo ứng, anh hóa hoàn toàn liền không nghĩ tới việc cùng tôi nói chuyện thì đã trực tiếp phát hỏa sao?

“Nói dối cái gì?” Tôi tận lực dùng câu đơn giản nhất để đuổi theo tiết tấu nói chuyện của anh, yểu hầu thật sự không có khí lực nói một câu dài.

Cal kỳ quái lặp lại lời tôi nói, “Nói dối cái gì?” Lặp lại xong anh còn cảm thấy mình thật ngây thơ, buồn cười, lại ngẩng đầu nhìn lên trên, muốn đóng băng cảm xúc đang kịch liệt trào dâng trong lòng mình, anh nhẩn thật sự vất vả, sau đó tôi thấy anh nỗ lực mím môi, kiệt lực hô hấp. Hai tay anh đặt trên vai

tôi nhưng không dám dùng sức, cứ việc nhìn anh lúc này hận không thể bóp chết tôi.

“Em nói, em muốn rời thuyền liền rời đi, rời khỏi anh.” Anh gian nan nói ra những lời này, phần nộ trong mắt không biết có phải là do quá mức nồng đậm hay không, ngược lại làm cho người ta có cảm giác khổ sở âm u.

“Không có.” Tôi nghiêm cẩn nói, còn lắc đầu gia tăng lực thuyết phục.

“Còn muốn cự tuyệt anh cầu hôn.” Cal căn bản mặc kệ lời tôi nói, trái lại tự cười lạnh tiếp tục nói tiếp.

Rời thuyền liền rời đi, cự tuyệt cầu hôn... Tôi đi chuyển tầm mắt, nhìn thấy mặt than của lão Poodle đứng ở cửa nhìn chúng tôi, cặp mắt lợi hại kia căn bản không nhìn ra chút cảm xúc nào, ông ấy như không có việc gì nghiêng mặt, tránh ánh mắt của tôi.

Lão hồ đản này, tôi rất cục nhớ tới tờ giấy trắng mới viết được một nửa kia. Chiều cũ như vậy dùng ở một trăm năm trước thật sự là lực sát thương kinh người, tôi đại khái biết lão Poodle đã ở bên cạnh Cal nói những điều kì quái gì, nhưng lại lời thề son sắt xuất ra kia tờ giấy, một mặt chuyên nghiệp cùng Cal phân tích tôi nói dối một hai ba lần.

Cho nên nói rời thuyền đính hôn cái quỷ, không nói chuyện yêu đương hai ba năm, loại tình yêu tràn đầy ánh lửa này chỉ cần một câu nói bên ngoài liền không còn chút tín nhiệm nào.

“Cal, bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện chút.” Mỗi lần hiểu lầm đều là kiểu mở đầu này, tôi chán ghét chút chút méo mó hiểu lầm như vậy, không có ý nghĩa, phiền toái.

“Nói chuyện gì? Em còn muốn gạt anh như thế nào, anh ở trước mắt em chính là con dê béo chờ đợi làm thịt phải không, một người bị em lợi dụng coi tiền như rác?” Cal vươn ngón trỏ, ấn nhẹ lên giữa trán, giống như động tác này có thể làm anh càng thêm lãnh khốc thẳng thắn cùng tôi đối mặt nói chuyện. Sau đó anh mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, cơ bắp cánh tay như trước buộc chặt không thể thả lỏng. Tiếp đó tay anh đặt trên vai tôi trượt theo cánh tay tôi đi xuống, dùng sức cầm lấy cánh tay tôi liền đi ra ngoài, anh thở nhẹ một hơi nói: “Anh không nên so đo mấy thứ đó với em, dù sao em đã bán mình cho anh, có đi hay không cũng không phải em nói là có thể quyết định.”

Bán cho anh... Nghe qua giống như là lời kịch của chủ nô.

“Trước đem Jack thả ra, hần không phải kẻ tập kích.” Tôi khàn khàn thanh âm nói, tôi cũng không nghĩ tới Jack không phải bị bắt vì hải dương chi tâm, mà bị bắt bởi vì tập kích khách nhân khoang thượng đẳng. Vô luận là lý do nào, hần đều oan uổng.

“Thả hần ra cho hai người song túc song phi sao, giống như những con chim bay trên bầu trời Đại Tây Dương, đến nước Mĩ thì quãng anh đi không thấy tăm tích tăm hơi đâu. Em cho rằng anh là tên ngốc sao? Em vẫn luôn đùa giỡn anh như vậy, đó là bởi vì anh luôn luôn dung túng em làm tất cả mọi chuyện như vậy, cho nên những lời nói dối kia của em mới thành công như vậy.” Cal dùng sức kéo tôi ra bên ngoài, ngữ điệu của anh luôn bảo trì trong tình trạng vui vẻ, nghe qua quỷ dị làm cho da đầu người nghe run lên. “Anh thấy có lẽ mình rất dung túng em, cho nên lá gan của em mới lớn như vậy, nữ nhân cũng không thể keo kiệt như vậy, em phải trả giá gì đó mới có thể làm nam nhân cam tâm tình nguyện.”

Càng nói càng không rõ chân tướng, tôi bắt đầu hoài nghi Cal bị người ta đập đầu tới mức thần chí không rõ, cho nên lúc này nói chả có chút cảm giác logic gì cả. Tôi cũng không có giấy dựa, tùy ý Cal kéo mình vào trong phòng của anh ở khoang thượng đẳng, lại hướng phòng ngủ của anh đi đến. Tôi muốn trở về phòng nhìn xem, tìm ra mấy tờ giấy tôi và lão Poodle tán gẫu với nhau lúc trước, hi vọng lão Poodle lão niên si ngốc, quên lấy đi mấy tờ giấy giấu trong mấy quyển sách.

Nếu thực tìm không thấy, tôi đành lại phải dùng bút cùng Cal nói chuyện về hiểu lầm lúc này. Đợi đến khi hiểu lầm giải thích rõ ràng, liền đem Jack lĩnh trở về.

Nhưng trong lúc tôi đang còn lo lắng xem nên giải thích cùng anh như thế nào, chuyện này đột nhiên như con tàu trật đường ray tiến vào trong con đường không lối về. Cal vừa tiến vào đến cửa phòng, tôi vừa muốn bỏ tay anh ra, lực lượng trên tay anh đột nhiên gia tăng, trực tiếp đem tôi đẩy lên trên giường. Một chân anh đá của vào, thân thể tốc độ nhanh nhẹn kinh người nhào tới, ép tôi không thể nhúc nhích. Anh bắt hai tay tôi lại, đè hai chân tôi, chúng tôi dính sát vào nhau, làm tôi vận vẹo cách nào cũng không thể đẩy ra được.

Tôi tròn tròn mắt nhìn anh, nhìn thấy đồng tử anh gần ngay trong gang tấc, sắc mặt tôi so với anh còn đen hơn.

“Em biết không? Emily.” Anh đột nhiên khoe khoang nói, “Từ nhỏ tới lớn anh chưa từng thua một trận đấu nào cả, vô luận là thành tích, đánh bạc, nữ nhân, hay là đánh bài, anh đều chưa từng thua.”

Cho nên mới dường thành đáng về thiếu đánh lúc này hay sao? Tôi tiếp tục trừng mắt theo dõi anh từng chút một, ý đồ phán đoán ra trạng thái của anh lúc này, làn da anh nhả lại nhiệt độ không bình thường làm tôi bắt đầu thấy cảnh giác.

Cal hoàn toàn không cần thiết tôi phụ họa, một mình anh tự vui đùa nói: “Bởi vì anh tường tận phương pháp để đánh thắng, chỉ có người thắng mới có thể tiếp tục kiêu ngạo, còn phương pháp...”

Cho nên anh vu hãm người khác là thủ đoạn rất quen dùng của mình sao? Tôi tận lực nhẹ giọng, không để cỗ họng mình tạo thành gánh nặng: “Cal, em không thích anh liên lụy người vô tội, hơn nữa em cũng không có ý tứ rời thuyền thì sẽ đi. Em và Jack quen nhau ở trên thuyền, bọn em chỉ có tình bạn thời, hần thích là Rose.”

Chuyện này rõ ràng như vậy sao lại còn phải giải thích? Jack cái kia tên đều nhanh biến thành cái đuôi của Rose rồi.

“Không, chúng ta nói không phải cùng một sự kiện.” Cal hạ ánh mắt, ngay cả khóe miệng cũng mím lại, “Anh nghĩ anh thắng được trái tim em, Emily.” Những lời này anh nói được dị thường bình thản, nhưng nhiệt độ thân thể anh vẫn tiếp tục nóng lên, cùng vẻ mặt của anh hình thành hai cực đoan.

Lời của anh rất giống lời tâm tình, nếu vẻ mặt của anh giống như trong lời nói, thì tôi sẽ cho rằng anh đang tỏ tình với tôi.

Sau đó rồi rốt cuộc nghe thấy anh nói, “Nhưng anh đánh giá quá cao bản thân, em một chút cũng không thích anh, anh không có cách nào thắng được trái tim em. Cho nên anh quyết định, muốn thắng thân thể của em”

Tôi... Có phải trong mấy câu vừa rồi tôi nghe thấy tin gì đó rất đáng sợ, vì sao lời của anh làm tôi thấy anh như đầu dã thú ở trong ngục tối chạy ra.

Tôi co rút khóe miệng, lập tức bắt đầu thông thả mà dùng hết toàn bộ lực lượng đẩy tay anh ra. Trong tình huống anh có phòng bị lực lượng rất lớn, tôi dùng hết sức lớn nhất, đau đến mức biểu cảm đều thay đổi, cũng không thể làm anh nhúc nhích.

Cal hô hấp tiết tấu thay đổi, bởi vì tôi đẩy dựa làm đứt nốt dây kiên nhẫn của anh.

“Em thích anh.” Bị phản ứng thân thể anh dọa, bắt đầu từ ngón chân cứng như tảng đá, không dám tiếp tục trêu chọc anh.

Câu tỏ tình này thành công làm anh dừng lại hành động của mình, tôi vội vã khẳng định, “Anh thắng được trái tim em”

Cal hô hấp dừng lại, ánh mắt cũng không dám nhìn tôi.

Tôi cười thân thiết với anh, “Cho nên, anh có thể đứng lên không?”

Cái chỗ không dám miêu tả kia của anh... Nó có phản ứng

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 64: Yêu nhau

Yình dục là thứ gì đó khá cực đoan, trong tình trạng lưỡng tình tương duyệt, người sẽ cảm thấy đây là nghi thức tốt đẹp nhất trên thế giới, giống như thân ở giữa cánh đồng bát ngát hoa điền, hoa tươi khen ngợi. Nhưng nếu đổi lại chỉ là ý nguyện đơn phương, hơn nữa ý tưởng này còn định thực thi, như vậy quả thực chính là con lốc quá dã man, nó chính là phạm tội cường gian.

Mà hiện tại tôi phát hiện Cal đã biến thành con lốc, rất nhanh sẽ tăng cường sức mạnh X.

Nếu người nào đó ở vị trí của tôi, họ sẽ tận mắt nhìn thấy một người tâm đen tối, nhưng lại được cho là người có phong độ thân sĩ đang vận vẹo hết độ, theo cách nói khác thì anh, từ một người nam nhân hoàn toàn không có ý định phạm tội, biến thành muốn thực thi hoàn toàn quá trình phạm tội.

Tôi trở mắt nhìn Cal bắt đầu từ hạm hực chần chờ, đến thâm trầm âm lãnh, lại đến tự mình hoài nghi tạm dừng, chuyển tới tàn nhẫn không thêm quay đầu lại. Hô hấp của anh rất nhẹ, trên da tỏa ra mồ hôi lạnh, sắc mặt một chút cũng không có đáng vẻ khỏe mạnh như vừa rồi.

Hơn nữa anh rất nặng, ép tôi hô hấp khó khăn.

Gò má hai người gần trong gang tấc, hô hấp như thanh âm vọng lại của nhau, giao triền thành hòa hợp thành một thể.

“Đừng nói mấy lời ngay cả em cũng không tin được để lừa gạt anh, em biết không? Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em chính là một cái tai nạn.” Anh hình như có thói quen dùng khuôn mặt tươi cười để che giấu đi nội tâm xấu hổ của mình, anh ôm chặt tôi, nụ cười cứng ngắc, như nhà giàu mới nổi đi đến dự yến hội, ngay cả quần áo đều mặc sai chất liệu. Sau đó anh dùng khuôn mặt tươi cười, nhẹ giọng nói với tôi như tiếng thủ thi của tình nhân: “Anh đang suy nghĩ em đang làm gì, kết quả em đụng vào anh rồi lấy đi cái đồng hồ...”

“Không trộm, em từng ăn xin nhưng chưa bao giờ trộm cái gì.” Tôi sửa chữa lời anh nói, cái đồng hồ kia là bị tóc tôi cuốn lấy, chẳng lẽ tôi lại đi tìm người mất đồ trong đông người nhón nháo trên bến tàu sao? Cho dù tìm được cũng không dám đi lên trả lại, lấy tính tình của anh, nhìn tôi còn chả thèm chi đã giao luôn cho cảnh sát ấy.

“Ăn xin?” Cái mũi Cal mấp máy một chút, tức giận làm ánh mắt anh tràn đầy lửa giận. Đương nhiên rất nhanh anh liền bình tĩnh lại, cự tuyệt trọng tâm đề tài bị tôi kéo đi. Anh tự nhủ thấp giọng nói: “Được rồi, công việc của em cái này so với cái kia làm anh khó chịu hơn. Nhưng trong nháy mắt em đụng phải anh, anh cảm thấy em rất xinh đẹp, xinh đẹp cực kỳ.”

Xinh đẹp... Tôi nghi ngờ nhớ lại dáng vẻ rách rưới của mình lúc lên tàu, trên mặt đầy dơ bẩn, có lẽ ngay cả mẹ của thân thể này còn chả nhận ra, anh nhìn kiểu gì mà nhìn ra được hai chữ “xinh đẹp” từ trên người của tôi?

“Đương nhiên anh sẽ không thừa nhận, em bản muốn chết, vừa nhìn chính là người hạ đẳng.” Cal tự giễu nở nụ cười, “Sau đó anh nhìn thấy em ở trên tàu, còn giống như tên ngốc tìm đập không thể khống chế, tiếng tìm đập luôn nhắc nhở anh, em thật đáng sợ, phải nhanh chút rời xa em, càng xa càng tốt... Càng xa càng tốt.”

Tươi cười trên mặt anh chậm rãi biến mất, vừa rồi là đất đai khô cằn, mỗi một cái nhếch đều khó coi cực kì. Nhưng vì nhớ lại chuyện trước kia mà mềm mại lại, cảm giác mềm mại này giống như an tường. “Nhưng thuyền quá nhỏ, chúng ta nhất định sẽ một lần rồi lại một lần gặp nhau. Anh phát hiện khoảng thời gian này trôi qua quá chậm chạp không có vui thú gì, đi chung đường bảy ngày đối với anh mà nói chỉ nháy mắt là qua, lên thuyền, rời thuyền, thời gian dễ dàng trôi đi, từ trước tới nay anh vẫn luôn như vậy.”

Cal hơi mâu thuẫn lắc đầu, vẻ mặt của anh biến thành vài ba loại đang kịch liệt chém giết lẫn nhau, bởi vì nhớ lại mà đưa tình ôn nhu, nhưng nửa giây sau lại hận tới nghiến răng. “Hành trình mới qu một nửa, nhưng anh lại cho rằng mình ở trên con thuyền này cả một thế kỉ, dài lâu tới điên luôn.”

Nếu nói theo thuyết tương đối, anh càng cảm thấy gian nan thì thời gian trôi qua càng lâu... Nói như vậy, hóa ra anh cảm thấy thời gian ở bên cạnh tôi rất thống khổ, cho nên thời gian của anh mới dài như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy mình không thể xuống thuyền được chính là đại nạn, mỗi giây mà chưa xác định được thuyền đã giảm tốc chưa mà như đi trên dây thép, tùy thời sẽ rơi tan xương nát thịt. Vài ngày này gần như hao hết tâm lực của tôi, chỉ là hiện tại, tôi chỉ có ý nghĩ muốn ngã đầu là nằm mê man ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Tôi thậm chí hoài nghi nếu lúc tôi và Cal gặp nhau trong tình huống bình thường, chúng tôi có phải sẽ không phát ra được một chút tia lửa nào không. Trên thuyền ba bốn ngày mà cảm giác như đã qua mấy đời.

Tôi giả vờ thoát khỏi anh nhiều lần, một người nguyện ý cho mình bờ vai ấm áp để dựa vào chẳng khác nào ánh lửa trên sông băng, ấm áp đâm trái tim đau đớn.

“Cal, mặc kệ thế nào, Jack không liên quan đến chuyện của chúng ta, cho dù anh không định truy cứu Ruth, cũng không thể đưa hắn liên lụy vào.” Thanh âm của tôi triệt để khàn khàn, thật muốn nghỉ ngơi dưỡng sức mà không có cách nào thoát khỏi tình trạng lúc này. Tận lực ngắn gọn nói rõ ràng rành mạch với anh, “Em và anh nói chuyện yêu đương là thật, chúng ta... Ân, yêu nhau.” Tôi rút cục tìm được một từ tương đối phù hợp với chúng tôi, điều này làm cho tôi nhin không được lại lặp lại, “Yêu nhau.”

Tôi nghĩ tình yêu cũng có thể phân rất nhiều loại, Cal nhất kiến chung tình, thời gian ngắn như vậy tôi cũng chỉ có thể tin tưởng anh thuộc loại nhất kiến chung tình này. Cũng có thời điểm yếu ớt, nhin không được dựa vào nhau chốc lát tâm động. Anh khuyết điểm rất rõ ràng, rõ ràng đến mức nếu đôi thời gian khác gặp nhau, chúng tôi tuyệt đối sẽ chỉ gặp thoáng qua. Mà RMS Titanic quá nhỏ, chúng tôi mỗi lần gặp nhau đều cạ ra tia lửa. Không có người biết thứ như tình cảm này bốc cháy như thế nào, chẳng sợ biết rõ đó không phải người người muốn tìm, người cũng nghĩa vô phản cổ nhảy xuống.

Nhưng tình yêu không thể để hai tính tình khác nhau quá xa hợp lại không có khuyết điểm, sự khác nhau đó vĩnh viễn còn lại. Tôi có thể bắt được khoảnh khắc tìm đập gia tốc trong nháy mắt hoa nở, dễ dàng thừa nhận tình yêu với người kia. Nhưng đồng thời, tôi cũng biết vấn đề của chúng tôi cũng đây như toàn bộ nước trong bộ Đại Tây Dương.

“Đừng dùng những thủ đoạn ti bi kia để hại người, Cal.” Lúc anh đàm phán thương nghiệp cái dáng vẻ đáng chết kia sớm muộn cũng có ngày xảy ra chuyện, mà chuyện của Jack làm tôi phát hiện ra anh lãnh khốc quá nhiều so với người thường.

Lãnh khốc tới đáng sợ, tôi thậm chí như nhìn thấy tội phạm thủ đoạn thành thạo, vu oan hãm hại không gì làm không được. Cái này không phải là khuyết điểm, mà là tính cách lãnh khốc phát ra từ tận trong tim.

“Anh thật sự rất muốn tin tưởng em.” Cal ngậm lời nói trong miệng, gần như luyện tiếu phản bác tôi, “Em thật sự là kẻ lừa đảo hoàn mĩ.”

Quả nhiên là báo ứng, cho nên về sau nếu muốn lừa gạt ai thì đừng quá tuyệt tình, làm Cal thần hồn nát thần tính, hiểu lầm một chút cũng biến thành thùng thuốc nổ, anh sắp nổ... Tôi có thể cảm nhận được anh đang rực rực, hô hấp nóng bỏng, làn da anh còn mang theo mồ hôi, trong mắt anh còn chứa tức giận và cảm xúc nồng nhiệt.

Tôi trái lại, cứng ngắt như một khúc gỗ.

Tóc tôi hỗn loạn phủ trên giường, động tác giả vờ bị áp chế gắt gao. Hô hấp chúng tôi giao triền, ánh mắt sắc bén áp bách đối phương, ý đồ thỏa hiệp lẫn nhau.

“Tin tưởng em, anh có được trái tim em.” Tôi rút cuộc cũng bại trận, thờ dài một hơi sau đó nhẹ giọng nói, “Cho nên buông em ra, thời gian còn rất dài, chúng ta có đủ thời gian để hiểu biết đối phương.”

Thời gian yêu nhau quá ngắn, ngắn tới mức một chút ma xát nhỏ đã có thể tạo thành đại hóa. Tôi cũng chỉ có thể kì vọng thời gian rất dài sau khi xuống thuyền có thể làm tình huống của chúng tôi biến mất, tôi nghĩ ngoài anh ra, không còn có nam nhân nào có thể để tôi nhân nại dằn lòng như vậy, “Giữa chúng a không có bất luận kẻ nào cả, vô luận là Jack, hay là Rose, hoặc là một ai đó, đều không có.” Tôi thành khẩn mà chuyển chú nhin anh, bởi vì cổ họng bị đau, không thể khống chế thanh âm biến thành tiếng nói nhỏ nhẹ như an ủi tình nhân, nhu tình như nước. “Chúng ta đang yêu nhau, Cal, luôn luôn đều chỉ có chúng ta.”

Chưa từng có người nào có thể bước sâu vào trong trái tim tôi, nếu tôi muốn biểu hiện tôi yêu một người đàn ông, như vậy ánh mắt tôi sẽ trở nên thâm tình, ngón tay tôi so với nước còn mềm mại hơn, bước chân tôi kiên định hướng chỗ anh mà đi tới.

Giống như tôi đang nhảy múa, dừng cảm chưa từng có từ trước đến nay.

“Xin anh hãy tin tưởng em, anh không thua.” Lực nắm của anh đã lơ lửng, tôi không gây dựa ngược lại vươn ngón tay ra, chế trụ khe hở giữa anh, mười ngón tương giao.

Tim anh đập gia tốc, gần như cùng nhịp với tôi.

“Anh thắng trái tim em.” Tôi nghiêm cẩn như thế, từng chút từng chút một đập vỡ bức tường lạnh lẽo nơi trái tim anh. Nam nhân này ghen tị mà đa nghi, cho dù tình yêu của anh không có đường về, nhưng nó không thể để anh trả giá hết thấy mình có, không thể làm trái tim anh lãnh khốc mềm mại đi.

Sự lạnh lùng của Cal đang dần bị đập nát, mê luyến xuất hiện trong mắt anh, anh yêu tôi thật lòng.

“Chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Có lẽ không thể cam đoan vĩnh viễn, nhưng là ít nhất giờ phút này không có lừa gạt.

Anh rút cuộc cũng bị đả động, đè nén cố chấp xuống cong khóe miệng lên, ý cười chột lóe nhưng lại bị tôi bắt được. Trong nháy mắt tôi ngẩng đầu, hôn lên khóe miệng của anh, ngậm lại nụ cười động tâm của anh.

Ngón tay anh run run một chút, rốt cục không thể khống chế mà lơ lửng, tư thế giam cầm sửa lại thành ôm ấp, chúng ta gút gao ôm nhau, ấm áp phong phú giống như trên cánh đồng bát ngát nở đầy hoa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 65: Cầu hôn, thuyền chìm

Tôi và Cal ôm nhau nằm trên giường thật lâu, anh trầm mặc dựa vào gáy tôi, hô hấp ấm áp chậm rãi an tĩnh lại. Tôi nghĩ đè nén dục vọng đối với một người đàn ông rất khó khăn, anh nhẫn nại thật lâu mới cắn răng đè nén lại, không có xé rách quần áo của tôi nữa, thật sự Bá Vương ngành thượng cung.

Hôn môi và ấm áp chính là cách tốt nhất để chúng tôi hiểu nhau, lệ khí và đa nghi trên mặt anh chậm rãi rút đi, ngón tay nhớ nhung vuốt ve qua cánh tay và phần eo của tôi, ánh mắt hip một nửa bên trong không chút ánh sáng, sau đó tôi nghe thấy anh nói: “Rời thuyền chúng ta liền đính hôn.”

Tôi không nghĩ nó là một ý kiến hay, trong thời gian chưa chuẩn bị tốt, lời hứa hẹn giống như trôi buộc và giam cầm.

Bờ môi của anh chạm lên vai tôi, tay cuối cùng nắm lấy tay tôi, chúng tôi thân mật gắn bó.

“Anh sẽ an bài hết thảy, chuyện của Rose sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta. Ruth lúc này cũng chỉ có thể nghe anh, bà ta sẽ rất vui vẻ khi giải trừ hôn ước.” Cal thanh âm mang theo khuynh hướng cảm xúc ngọt dính, nó làm lời anh nói không phải là lời nói của một thanh niên mười mấy tuổi mắc chứng vọng tưởng. Mà là thật sự, giống như một người thương nhân thành đạt đang lập một bản kế hoạch hoàn hảo để lấy nụ cười của tình nhân. “Emily, lời nói của em luôn luôn trăm ngàn sơ hở, ít nhất anh biết em vì cái tên mặt trắng kia mới lên thuyền mạo hiểm. Nhưng em không có nói với anh, cảm tình của em với hắn. Anh biết em đang gạt anh, trong rất nhiều chuyện, nhưng anh luôn luôn không vạch trần. Thân phận của em, trước kia em trải qua những gì, em vì sao luôn muốn thuyền giảm tốc, vũ đạo của em, lời nói và lễ nghi của em.”

Lúc anh nói những lời này, đáy mắt một mảnh hậm hực lạnh nhạt. “Anh không được tham dự vào quá khứ của em, cũng không tra được thân phận hiện tại của em, em như mê cung làm anh khó giải.”

Cho nên anh mới sẽ vì một chút hiểu lầm mà biến thành một thùng thuốc nổ là do lời nói của tôi trăm ngàn sơ hở sao, rõ ràng đã biết nhưng vẫn thôi miên rằng mình không biết, thật không còn lời để nói với anh. Suy nghĩ của tôi bay xa, lời nói của Cal muốn tôi đừng chỉ phô bày bên ngoài, anh hi vọng tôi có thể thành thật, hết khả năng thành thật với anh.

Tình cảm được thành lập trên lời nói dối luôn luôn lung lay dễ đổ. Tôi trầm mặc suy nghĩ những gì mình đã trải qua, máy bay rui ro, xóm nghèo nước Anh, còn có cái chấn lòng cứu mạng kia. Chuyện xuyên không và cái ân tình đều khó có thể nói rõ, thậm chí nói thật cũng bị coi thành lời nói dối.

Tôi cảm nhận được độ ấm của anh, từ từ nghĩ tới gương mặt của nữ nhân đã cứu tôi, sắc mặt kè cận cái chết so với băng tuyết đầy trời còn lạnh hơn.

“Em đến từ một nơi rất xa rất xa, lưu lạc ở đầu đường nước Anh, thời tiết mùa đông ở nơi này rất lạnh, em thiếu chút nữa thì bị đông chết.”

Cal ôm ấp chợt dừng sức, hận không thể dùng lực ấn tôi nhập vào cốt tủy anh. Hiển nhiên chuyện tôi thiếu chút nữa bị đông chết đã dọa anh sợ hãi.

Tôi vỗ ngược lại tay anh, sau đó tiếp tục nói: “Có một nữ nhân đã cứu em, trước khi chết cô ấy hi vọng Jack có thể sống thật tốt. Cho nên em lên RMS Titanic, bởi vì em biết con thuyền này chắc chắn sẽ bị chìm. Mà trong khoảng thời gian trước khi đến cảng Southampton, em chưa từng gặp được Jack Dawson. Em không yêu hắn, bọn em quen nhau dựa trên tình cảm bạn bè hữu nghị.”

Tôi muốn triệt để xóa đi bóng ma trong lòng Cal, để tín nhiệm của anh một lần nữa mọc ra trên mảnh đất hoang vu. Luôn luôn hiểu lầm rồi nổi giận như sấm, sớm hay muộn cũng có ngày tình cảm của chúng tôi biến thành mảnh nhỏ.

“Cô gái cứu em kia nói cho em biết âm mưu về con thuyền này, hơn nữa muốn em tới ngăn cản?” Cal lực liên tưởng luôn đứng hạng nhất, anh thoát nhìn không chút cảm kích ân cứu mạng của cô ấy, ngược lại lập tức suy đoán xem nó có phải là âm mưu nhắm vào tôi không.

Cho nên nói trong đầu gian thương chỉ chứa toàn nước mực thôi sao? Gặp ai cũng đều đen tối.

Tôi rất khó giải thích tin tức về việc Titanic sẽ chìm, bởi vì với Cal mà nói, tin tức tôi biết đến không phải lời tiên tri, mà là kế hoạch đáng sợ của công ty White Star Line về đồng phế thải kia. Chẳng lẽ tôi còn có thể nói với anh, tôi kì thực là nằm mơ thấy sao?

Lấy hành vi phạm tội đã thành tiền án của tôi, lòng nghi ngờ nặng như anh sao có thể tin tưởng.

“Cô ấy không nói gì với em về tin tức RMS Titanic, em nghĩ có khả năng cũng không biết tin tức RMS Titanic xuất phát, cô ấy chỉ là... một nữ nhân yêu Jack.” Tôi kỳ thực luôn luôn muốn hỏi Jack, hẳn có nhận ra người phụ nữ mang theo bức tranh kia không. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt xanh trong suốt kia, tôi lập tức nhớ lại ngày hôm đó, tuyết trắng đầy trời, gương mặt lạnh lẽo khi chết của nữ nhân kia hiện lên trong không khí lạnh lẽo kia. Điều này làm cho tôi đột nhiên không biết nên mở miệng như thế nào, có thể đem tình cảm của cô ấy và tin tức tử vong kia buộc lại đưa cho Jack.

Tôi nghĩ sau khi rời thuyền, xác định mọi người đều bình an vô sự, tôi mới có thể bình bình thần thần nói về Mary Robert. Bởi vì tôi đã hoàn thành lời cô ấy dặn, tôi đã đem hi vọng mà cô ấy gửi gắm kéo lại từ tay thần chết.

Sau đó tôi sẽ nói cho Jack, sự tồn tại của cô ấy.

“Em biết RMS Titanic sẽ chìm, không phải là Olympic, nó không có quan hệ gì với âm mưu nào cả.” Tôi biết mình khó có thể thuyết phục Cal, bởi vì trong đầu anh toàn âm mưu, hơn nữa người quá lí trí. Linh hồn xuyên không, trăm năm lịch sử loại chuyện này chẳng khác nào chuyện cười mua vui cả.” Em không phải gián điệp thương mại, Cal.”

Cal không nói gì, anh chỉ vuốt tóc tôi, biểu cảm hơi trầm trọng đình trệ.

“Em nghĩ bắt đầu từ bây giờ, em sẽ tận lực nói lời nói thật với anh.” Tôi không hy vọng bởi vì tin tưởng không đủ mà xảy ra hiểu lầm, đây là phương thức ngu xuẩn nhất dễ dàng dẫn tới tình cảm đổ vỡ.

“Vậy đáp ứng anh cầu hôn.” Cal càng thêm tôi gần tôi, chúng tôi đã không có chút khe hở tồn tại, chớp mũi anh cọ qua gương mặt tôi, hô hấp khi nói chuyện quanh quẩn bên tai tôi.

“Chúng ta quen biết mới vài ngày.” Quá nhanh chóng để buộc chặt nhau lại, cũng không đủ độ lửa, khó sinh tia lửa.

“Chúng ta đang yêu nhau.” Cal lúc nói tới tình yêu, anh rốt cục nhìn không được nở nụ cười, anh có thể là nhìn thật lâu, cảm giác vui sướng lúc này làm ánh mắt âm u của anh sáng ngời lên.” Hơn nữa với anh mà nói mấy ngày nay trôi qua giống như đã qua một đời, anh rất khó tin tưởng trừ em ra, ai có thể không chế thời gian của anh.”

Sau khi anh nói xong câu này, ngồi dậy từ trên giường, sau đó anh tìm cái gì đó, trực tiếp xuống giường rồi đi đến bên cạnh cái bàn, rút một bông hoa hồng từ bình hoa đặt trên mặt bàn. Trong phòng này ngày nào cũng đổi hoa tươi một lần, đóa hoa tươi mới so với tình yêu còn diễm lệ hơn.

Cal cầm đóa hoa trong tay, anh không được tự nhiên mà chỉnh lại caravat, trông mắt giả hoạt chuyển một vòng, khoe miệng gọi lên, nụ cười ôn nhu nở rộ.

Tôi ngồi dậy, không hiểu anh đang làm gì.

Cal chỉnh lí xong quần áo hỗn loạn, trừ bỏ tóc tản ra không có biện pháp chải lại, anh còn giặt nhẹ cổ tay áo, chỉnh thẳng nếp nhăn trên áo. Anh thẳng thắn lưng, thân thể đường cong lưu sướng thẳng tắp, hình tượng thâm tình trịnh trọng giống như một vị quốc vương đi tham gia nghi thức quan trọng.

Sau đó anh cứ như vậy nghiêm cẩn đi tới trước mặt tôi, ngay cả bước chân cũng vô cùng ưu nhã ổn trọng. Thầy dạy lễ nghi của anh nhất định rất chuyên nghiệp, ít nhất xét về dáng đi mà nói, không chút khuyết điểm.

Anh cứ như vậy đi đến bên giường, nói với tôi: “Anh quên cho em một nghi thức đính hôn chính thức, vốn muốn rời thuyền rồi mới thực hiện nghi thức này, bởi vì ở trên thuyền anh không hề có chuẩn bị. Nhưng em nói xuống thuyền sẽ cự tuyệt anh, nó thật sự là một tin tức không hay.” Về mặt của anh vẫn quá dè dặt nhưng ăn nói lại ngọt xớt, có thể là do anh chưa từng chân chính cầu hôn một người phụ nữ nào cả, cho nên động tác cầm hoa hồng và lời nói hơi ngây ngô.

Cal vuốt thẳng tây trang, tiếp đó biểu cảm nghiêm cẩn chân phải đan dưới gối quỳ xuống, đưa hoa hồng trong tay qua, “Xin em tiếp nhận lời cầu hôn của anh, Emily.”

Tôi thiếu chút nữa bị diễn xuất của anh dọa ngã ra sau, chuyện này hoàn toàn là chuyện anh không thể làm ra.

“Anh sẽ không để em sống trong xóm nghèo, sẽ không để em sống trong giá rét, đói khát, sẽ không để bất cứ một kẻ nào bắt nạt em. Anh có tin tưởng mình có thể tiếp nhận bất cứ khó khăn nào, chỉ cần em ở bên cạnh anh.”

Anh bình tĩnh như thế, lại cảm tình kịch liệt nhìn chăm chăm tôi. Đối với anh mà nói, tình yêu nồng nhiệt này vĩnh viễn không có một ngày bị dập tắt, sự tự tin này làm anh mạnh mẽ kiên cường hơn.

“Cho dù em là gián điệp thương mại, em chộc phải rắc rối rất lớn, em muốn vật phẩm sang quý, anh đều có thể đưa tới trước mặt em.”

Cal một bộ nghiêm trang nói, giống như mấy câu vừa rồi chẳng phải lời ngon tiếng ngọt, mà là chuyện thật không thể sửa đổi.

Phương thức cầu hôn thật hào khí. Tuy rằng trong tay anh chỉ là bông hoa hồng chẳng đáng giá mấy đồng.

“Giao em cho anh, Emily.”

Cal khoe miệng mỉm cười biến mất, anh ngẩng đầu nhìn tôi, đồng tử màu hổ phách trong suốt vô cùng.

Tim đập bắt đầu đập gia tốc, cảm giác tâm động này giống như thực vật được tưới nước đầy đủ, cành lá đĩnh đoá hoa nháy mắt nở rộ. Tôi nghĩ muốn lác đàu, lại không thể nhúc nhích. Muốn nói với anh giữa chúng ta còn một đồng lớn vấn đề chưa giải quyết, nhưng lại đột nhiên phát hiện, kỳ thực tất cả những sầu lo kia không đáng giá.

Tôi đột nhiên muốn tin tưởng anh, tin tưởng đoạn tình cảm nồng nhiệt như lửa này có thể tiếp tục vĩnh viễn.

Chậm rãi, tôi vươn tay, tiếp nhận đoá hoa trong tay anh. Chợt Cal tay cầm đoá hoa, nắm chặt lấy tay tôi, sau đó lưu lại một nụ hôn ấm áp trên mu bàn tay tôi.

Nụ hôn rất sâu, thật lâu. Thật giống như đang nói với tôi, chúng tôi có thể sống cùng nhau tới lúc chết.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 66: Núi băng

Tôi có thể cảm nhận được độ ẩm trên tàu đang lạnh dần, lò sưởi đá cẩm thạch trong tường lửa cháy rùng rục. Cal vội vã đi ra khỏi phòng, anh thay đổi quần áo, một bộ tây trang tối màu, cầm trong tay áo khoác dài vừa đi vừa mặc. Anh nói với tôi rất nhanh: “Bây giờ đã rất trễ rồi, anh bảo nữ phó giúp em thay quần áo ngủ, em ngủ sớm một chút đừng chờ anh trở lại.”

Tôi ngồi trên ghế gỗ bên cạnh lò sưởi, tùy tiện khoác một cái áo bằng lông hồ ly, cầm trong tay hoa hồng mà Cal vừa cầu hôn tôi, trầm mặc nhìn lửa cháy trong lò.

Cal thuận miệng phân phó nữ phó ở một bên, “Pha cho tiểu thư một li trà nóng, nếu cần đồ ăn, tìm nhân viên phục vụ xuống phòng bếp nói với đầu bếp trực đêm.” Anh nói xong, tay mới dứt vào ống tay áo bành tô.

Tôi ngẩng đầu nhìn qua, thấy trên mặt anh là ý cười nhu hòa, biểu cảm táo bạo hung ác vừa rồi không thấy chút tăm hơi nào. Anh quay đầu nhìn thấy tôi, biểu cảm nhu hòa kia càng không thể áp chế được mà nồng đậm hơn.

“Đừng lo lắng, anh đi thả Jack Dawson, tuy anh rất chán ghét hắn.” Cal hé miệng nở nụ cười một cái, nói tới Jack cũng như nói tới thứ gì cần vứt đi vậy.” Anh sẽ đi rửa sạch oan khuất cho hắn, còn có bồi thường nữa, mọi chuyện kì thật chỉ là ngoài ý muốn. Trước khi thuyền cập bến mọi chuyện sẽ được giải quyết, anh sẽ không để bất cứ ai chen vào giữa chúng ta, ai cũng đều không được.”

Anh chém đinh chặt sắt, vô cùng tự tin cười nói. Có thể tưởng tượng được anh lại trở về với con người muốn gì được lấy trước kia, tinh thần tràn đầy vô cùng, đặc biệt có thể ép buộc, phủ nhị đại.

Tôi chỉ có thể bắt đầu nhìn anh, chỉ cần nghĩ tới việc không cẩn thận đáp ứng lời cầu hôn của anh, mọi chuyện rắc rối sau khi xuống thuyền, liền cảm thấy mỗi mọt. Nhưng khi nhìn thấy Cal cười như tên ngốc, tôi lại nhịn không được muốn cùng anh tiếp tục ngơ ngẩn. Thậm chí cảm thấy hoa hồng trong tay chính là sinh mệnh, thứ có thể làm cho người ta hạnh phúc.

Cal sửa sang lại quần áo của mình, bước nhanh đi đến bên người tôi, khom người hôn gương mặt tôi một cái, động tác tự nhiên lưu luyến. Anh nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon.”

Nhiệt tình trong mắt anh so với ngọn lửa đang cháy trong lò kia còn mãnh liệt hơn, tôi cúi đầu, nhấc bông hồng lên cao, hôn một cái lên cánh hoa.” Ngủ ngon, Cal.” Tôi đáp lại anh.

Trong nháy mắt đó tôi cảm thấy mình đã hoàn thành một lần trao đổi tình cảm ấm áp, tôi và anh trao đổi tình cảm vài giây, có thể thấy rõ ràng tình cảm trong mắt người kia.

Tôi lại nghĩ đến những rắc rối sau này trong cuộc sống của chúng tôi, nhưng nếu tình cảm của chúng tôi vẫn trước sau như một thì rất đáng giá.

Cal hai tay vuốt ve cổ áo khoác trên người tôi, dùng một chút lực kéo cổ áo đang mở rộng lại, sợ tôi lạnh nói: “Chú ý lò sưởi trong tường, đừng tắt.”

Nói xong liền đứng thẳng dậy, bước chân ổn định đi ra ngoài, Lovejoy luôn đứng bên cạnh cũng bước chân đi theo. Chỉ cần ông ấy không nghĩ biện pháp xử lý tôi, tôi thừa nhận sự trung tâm của ông ấy với Cal làm tôi kính nể.

Tôi nhìn cửa đóng lại, mới mới ngửa cổ dựa vào trên ghế, nhìn ngọn đèn trên đầu. Cal tính toán trực tiếp đi tìm người của đài duy trì trật tự, tẩy trắng tội danh của Jack. Đặt hoa hồng lên trên bàn, tôi nhắm mắt lại cuộn mình trên ghế dựa, tựa đầu chôn trong áo khoác ngủ một lúc chờ Cal trở về.

Chuyện đính hôn nhất định sẽ gây lên sóng to gió lớn, nhưng với Cal mà nói, anh hình như không suy nghĩ tới hậu quả của việc này. Anh luôn không có cảm giác an toàn nên muốn định chuyện của chúng tôi, cảm giác thống khổ lo âu của anh làm tôi không biết phải làm sao.

Tôi hơi hoảng hốt dựa vào ghế nhắm mắt lại chậm rãi tiến vào trạng thái ngủ không sâu, ở trong không gian yên tĩnh tôi cảm thấy ngày mười bốn đang nhanh chóng qua đi. Chỉ cần thuyền giảm tốc, con thuyền này sẽ không rơi vào tình trạng không thể chuyển hướng. Trừ phi nhân viên quan sát và nhân viên lái tàu đều bãi công, bằng không thuyền sẽ không ngu tới mức tự đâm vào núi băng. Nhớ tới buổi chiều Cal đi tìm Ismay, kết quả chờ được tin tức Cal bị người ta đập đầu.

Tin tức này còn có màn vu hãm kế tiếp, đều làm tôi không có thời gian đi hỏi Cal kết quả của cuộc đàm phán. Vừa rồi thế nhưng quên hỏi anh, bởi vì anh đi thả Jack vô tội từ trong lao ra. Nếu Cal căn bản không kịp đi tìm Ismay, đã bị Ruth đập ngất luôn, như vậy thuyền còn có thể giảm tốc sao? Dù sao cũng không có người biết tính nghiêm trọng của chuyện này, cho nên cho dù có hiệp nghị miệng cũng chỉ để đến ngày mai mới giảm tốc.

Ý nghĩ này làm tôi cả kinh, lại sợ mình nghi thần nghi quỷ khẩn trương quá độ.

“Tiểu thư.” Có người lễ phép gọi tôi một tiếng.

Tôi mở mắt ra, là nữ phó tư nhân của Rose, cô ấy bung mâm bạc, bên trên là bộ trà cụ. Tôi xoa hai mắt, hỏi cô ấy, “Cô tên là gì.” Nói thật, đã ở chỗ này lâu như vậy rồi mà tôi chả quen biết được mấy người, về phần phim điện ảnh, cho dù nhìn quen mắt cũng không thể nhớ hết tên nhân vật được.

“Jodie.” Jodie giúp tôi rót một li trà, thấp giọng hỏi, “Cô còn cần gì nữa không?”

“Không cần.” Tôi tiếp nhận li trà của cô ấy, mặt trên là một lát chanh còn tươi, tiếp tục hỏi cô ấy, “Rose đâu?”

“Rose tiểu thư đi ra ngoài, cô ấy không nói mình đi chỗ nào.” Jodie thật tận trách trả lời tôi, hai tay sờ tạp dề màu trắng trên người, chưa từng có quá nhiệt tình hay cảm xúc khác.

Tôi gật đầu với cô ấy, tỏ vẻ đã biết. Đại khái đoán được Rose đi nơi nào, cô ấy hẳn là đi tìm nhân viên duy trì trật tự, hi vọng thuyết phục bọn họ thả Jack. Mà Ruth cơ bản tâm như tro tàn, ít nhất trước khi Cal nói buông tha cho bà ta, bà ta sẽ cẩn thận chuyện gì cũng không dám làm.

Tôi nâng li trà, không chút để ý quét lên con số trên đồng hồ báo thức bên cạnh lò sưởi. Đồng hồ báo thức chậm chậm nhảy, mười một giờ bốn mươi phút... Qua 20 phút nữa, ngày mười bốn dài lê thê này sẽ qua.

Mười một giờ bốn mươi phút... Con số này chạy lướt qua đầu tôi, tôi nhìn chăm chăm đồng hồ báo thức, nhìn nó chạy theo quỹ tích, từng chút từng chút nhích lên. Kim đồng hồ bắt đầu rung động, cảm giác rung động mãnh liệt nhảy lên trong không gian yên tĩnh, không có dự liệu trước. Không khí và ngọn đèn như cảm nhận được lắc lư, toàn bộ không gian lay động, từ bên dưới, đến chân ghế dựa, trèo lên cơ thể của tôi, sự sợ hãi chuyển lên trên li trà tôi cầm.

Nước trà bên trong li, nước trà tối màu và lát chanh bên trong lay động, bàn trà khấn trái bàn màu vàng và một số thứ khác đang đang lay động mạnh.

Lúc này tôi mới phát hiện mình mở mắt nhìn không chớp mắt, nhìn chăm chăm màu sắc trong phòng quá lâu mà tạo thành ảo giác. Chậm rãi, cảm giác lay động qua đi, chữ số La Mã vẫn còn đang chạy, cảm giác vừa rồi không vì không gian yên tĩnh mà trôi đi, mà mang đến cảm giác càng nhanh chóng gấp hơn.

Tôi không thể hít sâu, ngay cả hô hấp cũng không được.

Li trà trên tay không có dấu vết rung động, chỉ có ngón tay tôi cứng ngắc tới mức khó tin.

Jodie nghi ngờ chống cái bàn, oán giận nói: “Thuyền trực trặc sao? Làm sao có thể có lay động mạnh như vậy.”

Câu oán giận này rốt cục làm tôi tỉnh lại, chợt ném li trà trên tay xuống, chạy lên trên sàn tàu tư nhân. Tôi chạy đến bên cửa sổ, ty dùng lực mạnh kéo cửa sổ ra, gió lạnh bên ngoài xen lẫn vụn băng bay vào.

Tôi nhìn lại phía sau thuyền, thuyền còn đang chạy, nước biển hình thành một vòng xoáy trắng, mà ở sau tận cùng vòng xoáy trắng kia, một ngọn núi băng dần dần biến mất.

Sợ hãi lạnh như băng chuyển động từ trên ngón tay tôi đi vào cơ thể, rồi chạy thẳng tới trái tim, làm người run sợ.

Tôi rút cuộc cũng hô hấp khó khăn, carbon dioxide màu trắng biến mất trong không khí.

Tay cầm cửa sổ dùng sức nắm chặt lại, tôi hung hăng đập cửa sổ. Tôi nghĩ, con thuyền này nó sắp chìm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 67: Hi vọng

Từ lúc thuyền đụng phải núi băng đến lúc chìm nghỉm là bao lâu, tôi đã không muốn nghĩ tới nó vẫn đi theo quỹ tích lịch sử tàn khốc, trong cùng một thời gian đụng vào tử thần. Cũng không thêm so việc tôi dùng hết sức lực, cuối cùng vẫn nhận được kết quả thuyền không giảm tốc.

Nếu hết thảy đều không có gì thay đổi, như vậy còn có hai giờ. Tôi quay đầu, nhìn thấy Jodie vội vàng vàng nhấc váy chạy tới, cô ấy hình như bị tôi dọa đến, không rõ chân tướng nhìn tôi, muốn biết tôi muốn làm gì.

Tôi không biết mình sao lại có thể bình tĩnh đứng ở đây nữa, có thể là chuyện đã quá muộn để cứu vãn, ngược lại dừng khi cầu sinh làm tôi không làm ra chuyện gì quá mức.

Không có chút do dự tay đề lên bả vai Jodie, động tác này rất đột ngột mà dùng sức.

Jodie hiển nhiên bị ánh mắt tôi dọa sợ, cô ấy lo sợ nơm nớp nói: “Ngài cần một ít rượu không? Tiểu thư.”

“Nghe, lập tức trở về phòng, mặc vào quần áo ấm áp nhất của cô, sau đó lập tức chạy đến sàn tàu khoang cứu nạn chờ.” Chỉ cần là nữ nhân, chạy được lên trên sàn tàu cứu nạn sẽ có cơ hội sinh tồn rất lớn. Vô luận cô ấy là nữ phó hay là phu nhân khoang nhất đẳng.

“Ngài nói cái gì?” Jodie bất chấp có chủ phân phó, mặt khiếp sợ “Ngài điên rồi”.

“Đây là mệnh lệnh, cô phải đi thông áo cho tất cả mọi người ở trong phòng, bao gồm những người cô quen biết, toàn bộ đều lên trên sàn tàu khoang cứu nạn, chỉ cần tôi không cho các cô trở về, các cô không được trở về.” Tôi nhìn không được quát khê với cô ấy, nếu không phải do cô hòng, tôi nói chuyện có khả năng còn thô bạo hơn.

“Đây là mệnh lệnh không hợp lý.” Jodie bị đáng vẻ lãnh khốc của tôi dọa sợ mặt trắng bệch, nhưng cô ấy vẫn kiên trì không nghe theo lời tôi nói.

Bởi vì ta chính là một cái lai lịch không rõ nữ nhân, mà không là Rose, nàng có quyền lợi không nghe ta lời nói.

Bây giờ gió trên sàn tàu lạnh đến đáng sợ, để một người đứng ở đó chẳng khác nào một cục hình.

Không kiên nhẫn cùng cô ấy giảng đạo lý, hơn nữa loại chuyện này cũng không có chút lý do nào để giảng giải dài dòng. Tôi nắm chặt bả vai cô ấy, cơ bắp trên mặt sửa lại, trực tiếp bắt chúc biểu cảm của Cal khi tức giận, mặt anh khi tức giận có thể so với quái thú còn đáng sợ hơn.

“Toàn bộ cúi đến sàn tàu cho tôi, mọi người, chọc giận tôi không có chút lợi nào cho mọi người cả.” Tôi bắt chúc quá độ, thiếu chút mặt rút gân, rất khó tưởng tượng Cal làm sao có thể làm được biểu cảm này lâu như vậy.

Jodie hiển nhiên thật không ngờ tôi thô lỗ như vậy, cô ấy lui về phía sau vài bước, do dự nhìn tôi liếc mắt một cái, mới cấp tốc xoay người hướng trong phòng chạy.

Tôi đi theo bước chân cô ấy, đi vào phòng khách, thời gian đã qua đi vài phút, con thuyền vĩ đại này sẽ theo quán tính chạy về phía trước, nó an tĩnh lại. Ngọn đèn trên đỉnh tàu không còn rung nữa, bình hoa trên bàn cũng không di chuyển vị trí.

Cảm giác này rất yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người ta có thể cảm nhận được không khí ở nghĩa địa.

Jodie bị tôi xua đi về mặt kinh hoàng, cô ấy hoàn toàn không biết tôi đang phát điên cái gì. Tôi nhìn cô ấy chạy ra khỏi phòng, vé tàu của cô ấy là ở khoang hạng ba, nhưng vì tiện phục vụ các cô ấy đều ở khoang hạng hai.

Tôi dùng hết toàn lực để kéo tư duy của mình linh hoạt lại, trong thời tiết giá lạnh ở Đại Tây Dương, cần cái gì mới có thể để mình chống đỡ lâu hơn một chút. Thật sự hối hận đời trước không xem nhiều tiết mục cầu sinh, rõ ràng duy nhất nhiệt độ ở Đại Tây Dương lúc này bằng với nhiệt độ nước đá, người thường, đặc biệt nữ nhân ngay cả năm phút đồng hồ cũng không chịu nổi.

Cho dù lực cầu sinh mạnh đến đâu cũng không chịu được mạch máu đông cứng, tôi không hy vọng lập lại thống khổ ngày đầu tiên tôi tới đây. Chạy vào phòng Rose, tôi lục lọi một số bộ quần áo có thể chống lạnh, hơn nữa có thể hoạt động tự nhiên. Tôi cũng không muốn mặt váy dài, mỗi lần chạy như điên đều phải xé váy.

Quần áo của cô ấy hơn mười rương, tôi cuối cùng hung hăng đá tù quần áo, tất cả đều là váy váy váy. Niên đại này nữ nhân không mặc váy thì chết sao?

Tôi hơi lo âu rũ tung mái tóc dài, Rose căn bản quên mang theo trang phục cưỡi ngựa về nước Mỹ. Tôi tuần tra phòng này, nhìn thấy ghế dựa bên giường có một bức tranh vẽ hoa thủy tiên. Cô ấy mua rất nhiều tranh nhưng đều bị Cal đập hỏng lúc tức giận, đây là mảy mảy còn tồn tại lại.

Mà những bức tranh này đều triệt để bị mai táng dưới đáy Đại Tây Dương, tôi cảm thấy rất tiếc hận với loại kết quả này.

Chạy ra khỏi phòng Rose, tôi trực tiếp về phòng Cal. Không có đồ nữ trang tiện lợi, tôi đành phải mặc nam trang. Vô cùng dễ dàng tìm được quần áo mà mình cần, anh có rất nhiều áo khoác tây trang, áo bành tô, quần ngắn và áo somi trắng, còn có áo bành tô mới tinh. Tôi bắt đầu cởi váy ra, nhanh chóng mặc quần áo của anh vào.

Kỳ thực tôi cảm thấy cho dù mình ở yên trong khoang nhất đẳng, chờ nhân viên phục vụ đến là có thể tránh được hết thảy. Nhưng tôi vô cùng rõ ràng, lúc này Jack còn đang ở trong phòng giam mà Rose cũng không có dựa theo kịch tình chạy trốn về khoang nhất đẳng, thậm chí ngay cả Cal chưa biết gì thì nước đã trào cả vào thuyền rồi.

Tôi sợ mình yên lặng không làm gì, sẽ chết ngay ở trong phòng, như vậy bọn họ đều rất có khả năng không có cách nào lên thuyền cứu nạn.

Quần áo Cal rất lớn, dáng người của tôi tương đối nhỏ, mặc áo somi của anh càng cảm thấy trống rỗng. Mặc áo trong, còn có áo khoác tây trang, tôi cuối cùng lấy thêm một cái áo bành tô, khoác lên trên người.

Cuối cùng cầm lấy mũ dạ của Cal, tóc dài búi lại giấu trong mũ. Nhìn mình trong gương có thêm vài phần cảm giác ở bụi đi lang thang, quần xắn lên hai gấu mới không bị dẫm vào.

Sau đó tôi đi đến bên tủ sắt, nơi này có trang bị áo cứu sinh. Mặc kệ có hữu dụng hay không, tôi trước cứ mặc một bộ đã, lại đem áo khoác mặc vào, thắt một nút thật chặt, cảm giác buồn cười càng thêm mãnh liệt.

Chạy ra khỏi phòng, tôi mở quầy rượu của Cal, nhìn thấy một đồng lớn rượu bày la liệt bên trong, tôi lại nguyên rủa cuộc sống trước kia của Cal. Đáng tiếc rượu này không có chỗ tốt gì đối với thời tiết rét lạnh, trừ bỏ có thể đề thần kinh hưng phấn và tăng tốc độ tỏa nhiệt lượng cơ thể, nó không có chỗ nào đúng.

Mà hiện tại tôi cần nó, bởi vì tôi phát hiện tứ chi mình cứng ngắc, ngay cả đầu ngón tay cũng cảm thấy chết lặng như đóng băng. Tôi bình tĩnh cảm nhận sự sợ hãi sâu trong nội tâm, khi con người gặp phải nguy cơ, bản năng cầu sinh mạng đến sự khản trương.

Sự khản trương này, ngay cả khi người biết được mình có được một vận phần khả năng được cứu nhưng vẫn không thể giảm bớt.

Thời gian của tôi rất gấp gáp, tìm được Cal bọn họ, tôi và Rose còn tốt một chút, nhưng Jack cùng Cal muốn thuận lợi lên thuyền lại không thể đơn giản như vậy. Mà sau khi được cứu lên bờ, bị nhận khiển trách như thế nào cũng không quan trọng bằng sinh mạng lúc này.

Vô cùng có tiết chế uống một ngụm Brandy, mượn rượu mạnh để bình ổn cảm xúc bản thân, sau đó một lần nữa nhét bình rượu trở về, xoay người liền bước ra bên ngoài. Mở cửa phòng ra, hành lang rất nóng nực, lúc này vốn là thời điểm nên ở trong phòng nghỉ ngơi, nhưng thuyền chấn động cùng đình trệ đều làm một số hành khách mất cảm giác không thích hợp.

Nhân viên duy trì trật tự tẩn trách an ủi hành khách, “Không có việc gì, tôi cam đoan không có vấn đề, phu nhân.”

Tôi vội vã đi qua bên người hắn, chuyển qua hai khúc quanh thì nhìn thấy Andrew tay cầm theo bản vẽ, vẻ mặt buồn đi tới trước mặt tôi. Ông ấy hình như cũng đi ra khỏi phòng, so với hành khách, ông ấy càng chú trọng tới việc con thuyền xảy ra vấn đề trực tiếp.

“Andrew tiên sinh.” Tôi nhíu mày, trực tiếp gọi ông ấy lại.

“Hả... Emily?” Ông ấy đi quá nhanh, thiếu chút nữa thì lướt qua tôi, đương nhiên xuất phát từ lễ phép ông ấy vẫn miễn cưỡng dừng bước chân mình lại. “Trang phục của cô...”

Andrew mất sắc nhìn thấy dưới lớp áo bành tô là phao cứu sinh, ông ấy hiển nhiên bị loại trang phục xấu xí của tôi dọa sợ.

“Thuyền thế nào?” Tôi đương nhiên biết mình mặc quần áo của Cal sẽ chẳng ra được cái dạng gì tốt, đáng tiếc tôi không có thời gian đứng đây cùng thiết kế đại nhân tán gẫu về đồng quần áo này.

“Tôi phải đi xuống xem, bây giờ còn chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì. Bất quá khả năng chúng ta không đến nỗi phải mặc áo cứu sinh.” Andrew giống như cũng cảm nhận được chấn động, còn chưa chân chính đi thị sát, nhưng ông ấy cũng không lạc quan mấy như trong lời nói.

“Ngài có thể chỉ cho tôi phòng giam đi như thế nào không?” Nếu Cal muốn đi thả người, như vậy anh sẽ đi đến phòng giam nơi tôi từng bị bắt vào. Nhưng lúc trước vì muốn thoát ra khỏi nơi đó, lúc tôi chạy không có nhớ kỹ vị trí.

“Thật có lỗi, bây giờ tôi không có thời gian, đường đi xuống đó có thể hơi phức tạp, tôi không biết chính người có thể hay không tìm được. mình có tìm được nó hay không.” Andrew vươn tay, tính nhân nại nói với tôi, “Như vậy đi, cô đi xuống chỗ cầu thang, để nhân viên trực thang máy nói với cô, sau đó cô có thể tìm nhân viên phục vụ, cô bảo hắn mang mình đi theo đường của nhân viên, kỳ thực nơi đó hành khách sẽ không thường đến. Cô có thể nói với họ là tôi cho cô tới.”

Tôi nghiêm cẩn nghe ông ấy nói, sau đó nói: “Cám ơn ngài, Andrew tiên sinh.”

“Không cần cảm tạ, vậy tôi đi trước.” Andrew nói xong vội vàng đi về phía trước, nhưng chưa đi được hai bước, ông ấy lại dừng lại, do dự một chút ông ấy quay đầu nhìn tôi với ánh mắt bi thương. “Kiểu chấn động này chỉ có thể do va chạm vào cái gì đó, cái này không phải âm mưu đúng không?”

Ánh mắt đó thành khăn mà cổ chấp, Andrew nhiệt tình yêu thương thiết kế những con tàu chở khách, thứ cảm tình đó làm ông ấy không thể chịu được

bất cứ kế hoạch mưu sát những đứa con của mình.

Tôi im lặng nhìn ông ấy, gần như có thể cảm nhận được bất an và thương xót từ ông ấy

“Không, không có âm mưu gì cả, Andrew tiên sinh, đây chỉ là một lần ngoài ý muốn thôi.” Tôi đương nhiên biết sau khi thuyền chìm, chỉ cần có người lên bờ tổ giấc tôi muốn thuyền giảm tốc, mà trước tiên nói ra chuyện thực, tiền đồ của tôi sẽ càng thêm khó khăn. Cho dù người biết chuyện này rất ít, cũng không bài trừ khả năng tiết lộ ra ngoài.

Thậm chí ngay cả Cal cũng bị lời tiên đoán của tôi dọa, bởi vì tôi ở trước mặt anh nói ra một số chuyện thật.

Tôi lại cường điệu, “Tôi chỉ là người bệnh có tố chất thần kinh yếu ớt, đây đều là nói dối.”

Andrew thả lỏng xuống, ông ấy ôn hòa mỉm cười, “Cô là một cô gái tốt, Emily.”

Đáng tiếc cho dù như vậy tôi cũng không có cách nào khác có thể ngăn lại bước chân từ thần đến gần con thuyền, tôi lùi về sau hai bước, tôi thật sự không cười nổi khi nhìn Andrew, không hé răng mà quay người chạy đến chỗ thang máy.

Nếu Cal và Jack bọn họ đều bị vây ở bên dưới, vậy xong đời. Tôi hi vọng...

Trực tiếp vọt tới trước thang máy, ngăn lại bước chân một vị khách đang bước tới, chạy vào trong một khoang thang máy. Tôi nói với nhân viên phục vụ: “Thỉnh mang tôi đi xuống, tầng thấp nhất.”

Nhân viên tạp vụ lập tức đóng cửa lại, thang máy bắt đầu đi xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn phía trên thang máy, hàng rào màu đen và hàng đèn chiếu sáng rực rỡ, tất cả đều biểu hiện cho sự tuyệt đẹp của con thuyền này. RMS Titanic hoa mỹ nhất đang ngày càng cách tôi càng xa, sáng tối luân phiên xuất hiện trên gương mặt tôi.

Tôi hi vọng... Không, không là hi vọng. Mà là nhất định, chúng tôi đều sẽ sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 68: Tìm kiếm

Thang máy thật sự quá chậm, so với tôi đi thang bộ còn chậm hơn. Hai tay tôi đặt trong túi áo bành tô, bởi vì quá sốt ruột, ngay cả bao tay cũng quên không mang.

Ngón tay gắt gao nắm, còn có thời gian, tôi tự nói với mình.

Đội đến khi thang máy rốt cuộc dừng lại, nhân viên phục vụ bên ngoài đang định mở hàng rào thang máy ra, tôi và hắn cùng đẩy hàng rào ra, dùng lực còn mạnh hơn so với hắn. Sau đó tôi bước ra khỏi thang máy, ngẩng đầu nói với hắn: “Anh có biết văn phòng của nhân viên duy trì trật tự không?”

Nhân viên mặc chế phục ngăn người nhìn tôi, tôi nghĩ có lẽ hắn đang suy nghĩ xem tôi là nam hay là nữ. Hơn nữa hiển nhiên vấn đề này đang gây đau đầu cho hắn, hắn kinh ngạc quan sát quần áo tôi mặc, sau đó sắc mặt hơi quái dị nói: “Ngài có thể nhờ thuyền viên để tìm đến nơi đó, nữ sĩ. Bây giờ đang trong giờ làm việc của tôi, không thể dẫn ngài đi. Ngài có thể đi vào thông đạo trước, nơi đó hẳn là có người, ngài có thể hỏi bọn họ... Ngài có cần thay đổi quần áo không?”

Hắn hoàn toàn không thể hiểu được sao tôi lại mặc quần, áo, áo cứu sinh và cả áo khoác bành tô của nam nhân.

“Tôi nghĩ không cần thiết.” Tôi nhìn thấy kí hiệu tiếng anh nơi sàn tàu, đây là sàn tàu khu E.

Trong mười phút sàn tàu khu G sẽ bị tràn nước, ngay sau đó là khu F, thẳng đến vượt qua khu E, mà bao phủ khoảng kế tiếp. Kỳ thực RMS Titanic có thể chống đỡ được hơn hai giờ rồi mới chìm, thật sự là một kỳ tích.

Tôi nhìn lại bên trái, nhìn thấy con đường có ghi chữ tiếng Anh, Andrew nói đây là con đường dành riêng cho nhân viên. Bây giờ còn chưa bắt đầu hỗn loạn, nước cũng chưa trào đến khu E, cho nên còn có một số thuyền viên và nhân viên phục vụ đi tới đi lui.

Tôi nghĩ bây giờ mấy người đang phát thư cầu cứu cho con thuyền Hoàng gia đang rất bận rộn, trước khi con thuyền tuyên bố tử vong họ sẽ không ngừng bận rộn phát tin cầu cứu.

Tôi bước nhanh chân đi vào con đường dành cho nhân viên, những ngọn đèn chiếu sáng khắp dãy hành lang màu trắng, tôi không để người khác dẫn đường cho mình, mà dựa theo trí nhớ về ngày đầu tiên bị bắt đến đây, trên đường hỏi qua vài người, phương pháp này có thể để tôi tới đích nhanh nhất. Bởi vì không có một nhân viên phục vụ nào nguyện ý dẫn hành khách đi tản bộ, đặc biệt trong tình huống dẫn theo một nữ nhân ăn mặc quái dị.

Tôi theo chỉ dẫn của một số người đi đến một dãy hành lang, trên hành lang có một cửa mở ra, tôi nhìn vào thì thấy một thuyền viên đang đi ra, hần bước chân thật vội vàng, thậm chí không chú ý tới tôi liền chạy tới.

Tôi đi qua, nhìn thấy cửa mở ra, có hai bóng lưng quen thuộc. Là Jack hai tay rút túi quần vô tội rứt bả vai, và đáng người thẳng tắp váy áo phiêu dật Rose.

Nhân viên duy trì trật tự đứng trước bàn, áo bành tô của hần được vắt trên thành ghế, tôi nhìn thấy hần nghiêm cần nói với Jack: “Tuy việc này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng tôi nghiêm cấm anh đến khoang nhất đẳng. Còn có tiểu thư, cô không được dẫn hần đi lên, nếu còn tiếp tục xảy ra chuyện chúng tôi sẽ bắt thăm vấn.”

“Đương nhiên, anh có thể nhốt tôi ở khoang hạng ba, sau đó đợi khi thuyền cập bến rồi thả đi, cũng giống như mấy con chó ở khoang hạng ba.” Jack hiển nhiên đối với việc mình bị vu oan tỏ ra căm tức, hần không khách khí châm chọc khiêu khích đối với nhân viên duy trì trật tự.

“Jack.” Rose phiền não thờ dãi.

Jack lập tức câm miệng, hần quay đầu không thèm nhìn nhân viên duy trì trật tự, mà đầu vừa khéo quay tới chỗ tôi đang đứng, nháy mắt đó hần không nhận ra tôi, nhưng sau đó hần nhanh chóng nhận ra tôi sau lớp hóa trang.”Emily.”

Tôi đi vào, trong phòng không có quá nhiều người, tôi nghi hoặc hỏi: “Cal đâu?” Anh không phải nên ở chỗ này giải thích với nhân viên duy trì trật tự sao?

“Anh ta đi rồi.” Rose xoay người giải thích với tôi, sau đó cô ấy nhìn thấy tôi mặc nam trang, trong mắt tỏa ra ánh sáng tán thưởng.”Cô mặc nam trang nhìn rất tuyệt.”

Tôi quên, đây là thời đại của váy, ngay cả trang phục cưới ngựa của nữ sĩ cũng là váy, lên ngựa chỉ có thể ngồi lệch một bên.

“Đi nơi nào?” Tôi không có thời gian cùng Rose thảo luận nam trang hay nữ trang, chỉ có thể cường điệu câu hỏi của mình một lần nữa.

“Anh ta ở trong này thời gian rất ngắn, chưa được vài phút liền đi ra, tôi nghĩ có lẽ anh ta trở về phòng của mình, Emily.” Rose ăn nói rõ ràng nói với tôi, cô ấy kéo tay Jack, dáng vẻ công khai, hơn nữa còn định túm ân ái.

Tôi không nhìn thấy anh, có thể là do tôi đi thang máy, cho nên hai người không gặp được nhau.

Chỉ cần đi lên là được, tôi đi qua, giữ chặt Rose nói với nhân viên duy trì trật tự: “Tôi có thể đưa bọn họ đi được chưa?” Cal nếu đã giải quyết, như vậy Jack hần là đã trong sạch.

Ít nhất Jack không giống như trong phim điện ảnh, một mình cô độc bị nhốt ở trong này, chỉ có thể chờ Rose đến cứu vớt hần.

“Có thể...” Nhân viên duy trì trật tự nghẹn một lúc, vẻ vẫn mặt rồi rầm không biết nên gọi tôi là tiểu thư hay là tiên sinh mới tốt.

Tôi lập tức nhanh chóng kéo hai người ra bên ngoài, lập tức rời khỏi nơi này, lên trên sàn tàu rồi tìm cách nhét hai người họ vào thuyền cứu sinh chờ được thả xuống. Trong giây phút an nguy tới tính mạng, có thể cứu một người thì cứu một người, tôi chỉ có thể cầu mong cho Andrew trước khi điện báo có tác dụng. Chỉ cần có một con thuyền gần đây, trước khi Titanic chìm hần mà đuổi tới thì mọi người được cứu rồi.

“Nhớ là không được để vị Jack Dawson lên khoang hạng nhất là được.” Nhân viên trì trật tự nhắc nhở chúng tôi trước khi bước ra khỏi phòng.

“Ồ trong mắt anh ta tôi chẳng khác nào bệnh độc truyền nhiễm cả, anh ta nhất định đang lo lắng nếu tôi đi lên sẽ gây ra thảm án giết người.” Jack vẻ mặt không còn gì để nói, đương nhiên thiên tính lạc quan rất nhanh đã kéo hần ra khỏi cảm xúc tiêu cực khi bị người khác khinh bỉ, hần bị Rose cầm tay, Rose bị tôi cầm tay, chúng tôi như một chuỗi hàng chạy như điên lên trên tầng cao hơn.

Rose dồn dập thở nói: “Đợi chút, Emily, chúng ta vì sao phải chạy?”

“Thuyền sắp chìm” Tôi trực tiếp nói cho bọn họ, muốn bao nhiêu sáng tỏ liền có bấy nhiêu sáng tỏ.

“Điều đó không có khả năng, không có người thông báo cho hành khách?” Jack kinh ngạc đáp lại, hần quay đầu liếc mắt nhìn một cái, nhìn mấy người nhân viên đi lại bước chân thong dong đâu có giống như đang chạy trốn tử vong.

“Các người vừa rồi không có cảm giác chấn động sao?” Tôi bỏ qua không đi thang máy, sợ trực trực bị nhốt bên trong không ra được. Chạy qua ba tòa thang máy xa hoa, tôi nhắm thẳng sàn tàu khu E đi tới.

“Rất mãnh liệt, hơn nữa tôi còn nghe thấy tiếng vang mong manh khi cái gì đó bị xé rách, còn có tên ngốc nào đó nói đó là tiếng lá rơi, có khả năng trở về điểm xuất phát Belfast.” Jack chạy đến tốc đều bay ra đằng sau, hần vội lấy tay vuốt thuận tóc, hần la lên với tôi, “Chẳng lẽ là thuyền va vào núi băng sao? Đây là âm mưu...” Câu cuối cùng hần nói nhỏ giọng, điều này làm cho lời hần nói ra mang vài tia run rẩy.

“Không có âm mưu, đây chỉ là một việc ngoài ý muốn thôi.” Âm mưu luận đã thẩm thấu vào tận trong lòng người rồi sao? Tôi tình nguyện nó thật sự là âm mưu, như vậy ít nhất con thuyền California kia sẽ không rời RMS Titanic quá xa, sẽ để cho gần như tất cả người chết ở Đại Tây Dương.”Chúng ta phải chạy tới sàn tàu thuyền cứu nạn. Sau đó đi lên thuyền.”

Đây là cơ hội sinh tồn duy nhất, nếu không chỉ còn ôm ván thuyền mà chờ đợi thuyền đến cứu, không có vài người có thể sống sót trong thời tiết lạnh lẽo này.

“Thật sự không thể tin được.” Rose nhìn thấy nhân viên phục vụ đi ngang qua, thuyền viên đều bắt đầu bận rộn hơn. Bọn họ muốn đi thông báo cho hành khách mặc áo cứu sinh, còn có bắt đầu chuyển hành khách khoang nhất đẳng lên trên sàn tàu.

Andrew hẳn là đã xác định thuyền không thể nổi được nữa, vẫn còn đang làm bảo trì dưới khoang máy, hành khách cũng chưa nhận được thông báo thuyền chìm. Cho nên Cal hẳn cũng chưa rõ ràng, thuyền chân động sẽ không mang lại cho anh bất cứ tin tức gì về việc thuyền chìm, anh thuộc loại người nếu không xảy ra trước mắt cũng nhất định không tin.

Tôi chỉ có thể cầu nguyện, có thể ở trong phòng tìm được anh. Nhưng nếu anh ra khỏi phòng chỉ vì đi tìm nhân viên duy trì trật tự trả lại trong sạch cho Jack, lấy năng lực của anh cũng không cần thời gian quá lâu. Nhưng anh lại bảo tôi đi nghỉ ngơi trước, hơn nữa đáng về định đi ra ngoài rất lâu. Tôi lo lắng anh có lẽ đi đến chỗ khác, như vậy khả năng tìm được anh cũng vô cùng nhỏ bé.

Lúc chạy đến khu B, tôi thả tay Rose ra, tôi muốn đi tìm Cal. Nhưng sợ Rose bọn họ đầu óc choáng váng, tôi chỉ có thể tận lực tiết kiệm thời gian nói với bọn họ: “Nghe, các người lên sàn tàu đợi, bây giờ thuyền viên có lẽ đang thả thuyền cứu sinh xuống. Rose, cô là hành khách khoang nhất đẳng, cô có quyền lợi ưu tiên lên thuyền.”

“Vậy còn cô? Còn có Jack.” Cô ấy cầm chặt lấy tay Jack, sốt ruột nhìn tôi.

“Tôi muốn đi tìm Cal, không có người thông báo cho anh thuyền sẽ chìm, hơn nữa nếu anh không ở trong phòng, nhân viên phục vụ thậm chí không thể đưa anh lên sàn tàu được.” Đây là việc bức thiết nhất của tôi lúc này, ở trong sách Cal đi theo Rose, mới biết được tin tức thuyền sẽ chìm, nhưng hiệu ứng bướm bướm làm rối loạn mọi chuyện. Tôi lo lắng anh vẫn chưa biết tin thuyền va vào núi băng, sẽ chậm trễ thời gian lên thuyền cứu nạn.

“Tôi không sao.” Jack thừa cơ an ủi Rose, hẳn thoát nhìn một chút cũng không lo lắng mình ở trên con thuyền sắp chìm.

Thế nào để Jack lên thuyền thật sự là nhất kiện việc khó, thuyền viên cũng sẽ không để khách nhân khoang hạng ba chen ngang. Tôi không có do dự áo bành tô trên người cởi ra, còn có đem mũ cũng lấy xuống đưa cho Jack. “Đây là quần áo của Cal, cũng đủ cho người giả dạng thành khách nhân khoang hạng nhất. Các người lên trên sàn tàu rồi đến mạn thuyền bên phải chờ đợi, đợi đến khi phụ nữ và trẻ con lên thuyền xong, sau đó nhân viên sẽ an bài cho hành khách nam lên thuyền, đến lúc đó Jack người nhất định phải đi lên. Nhớ kỹ, nhất định phải đến mạn thuyền bên trái khoang thượng đẳng. Mạn thuyền bên trái không cho nam tính trưởng thành lên thuyền đâu, thật sự là quy định đòi mạng.”

Cái này không phải là ấn tượng sau khi xem phim, dù sao lúc trước xem phim lực chú ý chỉ đặt lên trên kịch tính, căn bản sẽ không đi nhớ kỹ chuyện sau khi gặp nạn. Đây là sau này tôi chú ý tư liệu về RMS Titanic, mới phát hiện lịch sử sự thật. Nhất nhì nghiêm cẩn tuân theo quy định ưu tiên phái nữ, cho nên rất nhiều thuyền cứu nạn không đủ nhân số đã được thả xuống.

Đây thật sự là ác mộng của hành khách nam.

“Cô làm sao lại biết mấy thứ này?” Jack kinh ngạc nhìn tôi, hẳn không phải giống tên Cal đã nghi hóa mà đơn thuần chỉ là tò mò.

“Mặc xong quần áo, đội mũ, mang theo Josephine của người lên thuyền cứu nạn.” Tôi trực tiếp dùng giọng điệu mệnh lệnh, thật sự là không có thời gian cùng hấn tán gẫu.

“Cô phải đi cùng chúng tôi, Emily.” Rose cũng không có tâm tư tò mò cực điểm như của Jack, cô ấy lập tức cầm lấy tay tôi, muốn kéo tôi chạy lên trên.

Tôi vung cánh tay, thừa cơ liên lùi lại vài bước, “Nhớ kỹ lời tôi nói, các người nhất định phải lên thuyền cứu nạn.”

“Đợi chút, Emily, cô phải theo chúng tôi đi lên, nếu thuyền thật sự sắp chìm, cô còn ở chỗ này rất nguy hiểm.” Jack vội hô to gọi tôi, “Về phần Caledon Hockley tên hỗn đản này để tôi đi tìm là được rồi, tôi sẽ chạy nhanh hơn cô.”

Tôi dừng bước chân lại, quay đầu nhìn hấn, ánh mắt hấn xanh và tinh thuần như vậy. Thật giống như từ trên người hấn tôi có thể nhớ lại kiếp trước, mỗi lần hấn chậm rãi chìm xuống dưới đáy biển lạnh lẽo kia, tôi liền nhịn không được giơ tay muốn kéo hấn lên.

Sau đó nói với hấn, hấn làm tôi tin tưởng tình yêu.

Tôi nhẹ nhàng cong đôi mắt, mỉm cười nhìn hấn, “Người còn nhớ rõ Mary Robert không? Jack.”

Jack nghi hoặc suy nghĩ một lúc, rồi mới lắc đầu nói: “Tôi không biết cô ấy, Emily.”

Tươi cười của tôi thay đổi, vươn ra ngón tay kề bên môi, nói với hấn: “Người phải sống sót, bằng không có lỗi với cô ấy.” Nói xong thu lại nụ cười, xoay người bỏ chạy.

“Trở về, Emily.” Jack và Rose gần như cùng lúc gọi to tên tôi.

“Tôi muốn đi tìm Josephine của tôi, gặp lại.” Tôi vẫy tay, giống như đang nói từ biệt với bộ điện ảnh RMS Titanic.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Chờ đợi

Khoang nhất đẳng triệt để nhốn nháo lên, lúc tôi đi đến hành lang, vài nhân viên phục vụ đang gõ cửa từng phòng, chờ khách nhân đồng ý thì tiến vào. Cho dù tôi mặc quần áo quái dị, nhưng lúc này lại chả có ai quan tâm chỉ trỏ.

Tôi đẩy cửa phòng Cal ra, lửa trong lò sưởi còn chưa tắt, cho dù là hoa trước gương, đèn bàn trên bàn, hay là bình rượu tôi uống lúc đi vẫn không có chút di chuyển nào.

Chỉ có Jodie đưa lưng về phía tôi đang thu thập chén trà, cô ấy vẫn như trước mặc tạp dề màu trắng, tay chân rất quen thuộc đặt bộ trà cụ lên trên mâm bạc. Xem ra lời tôi nói không có chút tác dụng nào với cô ấy, so với việc đứng yên một chỗ bị gió thổi, cô ấy tình nguyện ở trong phòng thu dọn đồ đạc.

Jodie bung mâm trở lại, nhìn thấy tôi đứng ở cạnh cửa dọa sợ.

“Emily tiểu thư, ngài đã trở lại.” Cô ấy nhìn trang phục của tôi, so với việc nhìn thấy quái vật treo lên thuyền còn đáng sợ hơn. Thoạt nhìn với một nữ phó như cô ấy mà nói, chăm sóc một vị tiểu thư nghịch ngợm lại không biết kiểm điểm làm cô ấy mệt nhọc hết sức.

Tâm tôi cũng mệt nhọc hết sức, bắt đầu lên thuyền, ngay thời khắc đó tôi không chút nghi ngại. Giống ý như động cơ của con tàu, cả ngày rầm rầm chạy.

“Cal về chưa?” Tôi vuốt yết hầu, cảm thấy khô ráp, chỉ có thể thấp giọng hỏi.

Jodie đặt mâm lên bàn một lần nữa, cô ấy lắc đầu, “Không có.”

Anh chạy đi nơi nào chứ?

Cứ nghĩ đến khả năng anh không biết thuyền đã xảy ra chuyện, tôi liền khăn trương da đầu run lên. Đây chính là thời điểm sinh tử tồn vong, người càng nhận được tin tức sớm thì cơ hội sống càng cao.

Ngón tay tôi vuốt lên vết ứ thương ở gáy, đau đớn làm thần kinh tôi căng lên.

“Vừa rồi nhân viên phục vụ tới, hần nói thuyền trưởng phân phó, tất cả mọi người phải lên sàn tàu cứu nạn chờ.” Jodie hai tay lau lên tạp dề, hình như cô ấy cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong mắt vẫn có cảm xúc sợ hãi, có thể cô ấy đã phát hiện thuyền xảy ra tai nạn.”Tôi ở chỗ này chờ thông báo cho mọi người, và tiểu thư Rose.”

“Rose đã lên đi, cô cũng đi nhanh lên.” Tôi cảm giác được thuyền đã bắt đầu nghiêng, đương nhiên lúc này vẫn chưa rõ ràng như vậy, cái cảm giác tàu thay đổi rất nhỏ này, chỉ có người có thần kinh mẫn cảm hoặc là người tài mới biết được.

Tôi sợ Jodie căn bản nghe không vào lời tôi nói, còn cố ý bỏ thêm vài câu giải thích rõ ràng, “Thuyền sắp chìm rồi, thuyền cứu nạn có thể không đủ, người nhanh chút đi lên xếp hàng trên khoang cứu nạn đi, còn có vào trong phòng lấy thêm một cái áo choàng, tôi nghĩ Rose sẽ không để ý.”

Cơ bản thuyền chìm xuống, tất cả những thứ này đều sẽ được chi trả. Nghe nói hành khách khoang hạng nhất có giá trị con người hơn hai triệu năm trăm ngàn đô la, hành lý của bọn họ chắc cũng rất đáng giá.

Jodie bị lời tôi nói dọa trắng bệch mặt, nhưng cô ấy cũng không có chất vấn cái gì, mà là chạy nhanh chóng vào phòng Rose lấy một cái áo choàng dày, cô ấy khoác áo lên cánh tay rồi nói với tôi: “Tôi đi tìm Rose tiểu thư, lúc cô ấy ra khỏi cửa không mặc áo choàng, bên ngoài lúc này rất lạnh.”

Tôi đi vào, ngồi ở trên ghế, quyết định chờ Cal trở về.

Lúc Jodie đi ra, nói khẽ với tôi: “Cal tiên sinh rất nhanh sẽ trở về, ngài cũng nhanh đi theo tôi thôi, tiểu thư. Ngài có lẽ nên lên thuyền cứu nạn trước, Cal tiên sinh đã giúp ngài mua vé khoang nhất đẳng.”

“Tôi sẽ nhanh lên đó thôi, cảm ơn ngài.” Tôi cười mỉm, nhẹ giọng nói. Hai tay đan vào nhau, chậm rãi nâng hai tay lên đặt khuỷu tay lên đùi, tôi nhìn đồng hồ bên trên lò sưởi, thời gian đang dần trôi qua.

Thẳng đến khi Jodie rời đi, tôi mới phát hiện ở đây có hai phòng ngủ xa hoa, không gian như đọng lại.

Đã không có người ở trong này, ngoại trừ tôi.

Đồng hồ báo thức đang chạy trong mười hai giờ, lúc này, lấy Andrew cầm đầu người ta đã tuyên bố con thuyền sẽ chìm, thuyền trưởng cùng thuyền viên đã biết thuyền cứu nạn chỉ có thể cứu ra một nửa người, sau đó là thư cầu cứu, mà con thuyền nhận được thư cầu cứu cũng đang cách rất xa, mờ hết tốc lực muốn đến đây cũng phải bốn giờ sau.

Điều này kì thực là đồng tử lạnh như băng, cũng không nhất định thật sự hồng bét như vậy. Kỳ thực có thể thật sự rất tệ, bởi vì thuyền không có giảm tốc, chứng minh hết thảy mọi việc tôi nỗ lực đều uống phí, cho nên khả năng RMS Titanic cũng giống như trong lịch sử, nhất định sẽ chìm trong cùng một thời gian, sau đó cũng sẽ chết rất nhiều người.

Tôi nhìn kim đồng hồ đang không ngừng chạy, lấy lực lượng không gì cản nổi chạy như điên, thời gian như sợi dây kéo cả con thuyền chở khách chậm rãi đi vào tử vong.

Tôi không biết Cal có thể đi nơi nào sau khi rời khỏi văn phòng đài duy trì trật tự, so với việc chạy loạn khắp nơi tìm anh, không bằng ở lại trong này chờ anh.

Anh sẽ trở về.

Tôi nhìn thời gian trên đồng hồ, mười hai giờ hai mươi phút, nước đã tràn vào thuyền.

Nhưng hành khách chuẩn bị lên thuyền cứu nạn còn đang hút thuốc trong phòng chờ, hoặc là đang đứng trong phòng ăn lái nhái, bọn họ nhất định còn không biết chuyện này sẽ chết rất nhiều người.

Tôi trầm mặc nhìn đồng hồ, chân dẫm trên thảm, hai tay gắt gao nắm chặt.

Cal sẽ trở về.

Mười hai giờ ba mươi phút, con thuyền cứu nạn đầu tiên có thể chưa được thả xuống. Cho dù là thuyền viên hay công nhân, họ đều chưa từng quen thuộc điều khiển chúng, bởi vì thời gian diễn tập buổi chiều đã bị đổi thành buổi lễ cho khách khoang hạng nhất, cái này chỉ có thể làm bọn họ tay chân luống cuống trong thời gian “diễn tập” lúc này.

Cả người tôi cứng ngắt, ừ tai càng ngày càng nghiêm trọng, tôi còn nghe được thanh âm lốc xoáy giữa đại dương, tựa như sương mù đang che kín bóng đèn chiếu sáng, bao vây lấy tôi.

Tôi biết mình đang đợi chết, lúc này mà vẫn ngồi ở đây, quyết định chính xác nhất lúc này nên là chạy đến khoang cứu nạn, nếu không thể lên thuyền chẳng khác nào bị phán án tử hình cả.

Chỉ cứu được mười ba người ở rơi trong nước, hơn một ngàn năm trăm người, tôi không may mắn như vậy nhất định không phải là mười ba người may mắn kia.

Nhưng Cal đại khái sẽ trở về, tôi phải nói cho anh thuyền sắp chìm, tôi lo lắng anh đi vòng trở lại không nhìn thấy người sẽ sốt ruột, anh có lẽ sẽ không đi đến trên sàn tàu. Nếu bỏ lỡ ở trong này, tôi sợ hãi... Chúng tôi sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ nhau.

Đồng hồ đang chạy cũng như sinh mệnh đang trôi qua, tôi nghe thấy hương vị quen thuộc, hương vị sắp chết lạnh như băng.

Ngón tay lạnh không chút tri giác, máu không lưu thông được đến tứ chi, tôi lơ mơ nhìn thời gian cầu sinh trôi đi, bản năng đang thúc dục tôi rời khỏi nơi này, đi lên trên, đó là cách cầu sinh duy nhất của tôi.

Mười hai giờ bốn mươi phút... Mười hai giờ bốn năm phút... Con thuyền cứu nạn đầu tiên được thả xuống..

Cal, trở về nhanh lên.

Nhân viên phục vụ sẽ quay trở lại lần nữa để khóa phòng lại, tôi cũng không biết đi tìm anh ở nơi nào. Chúng tôi chỉ quen nhau năm ngày, tôi thậm chí không biết anh ở nơi nào của nước Mỹ.

Tất cả mọi thứ đang bắt đầu nghiêng sang phải, ngay cả lửa trong lò sưởi cũng sắp bị tắt. Tôi nhìn mình trong gương, lo lắng nhìn thấy ánh mắt trống rỗng, ở dưới ánh sáng có cảm giác cô tịch tan ra.

Cuối cùng tôi rút cuộc nhớ phải hít sâu, tôi dựa đầu vào giữa hai tay, trọn tròn mắt, lắng nghe thời gian từng giây từng giây trôi qua. Thời gian như con dao cắt, từng chút một đưa đến cái chết.

Nhanh chút trở về. Tôi yên lặng cầu nguyện, hi vọng anh có thể nghe được.

Em ở chỗ này chờ anh, Cal.

Chúng tôi còn phải ở cùng nhau, vĩnh viễn.

Tôi cảm thấy hô hấp của mình rất nhanh sẽ biến mất, biết rõ không nên ở chỗ này chờ đợi cái chết, nhưng ý nghĩ Cal có lẽ sẽ trở lại bất cứ lúc nào làm tôi không thể nhúc nhích.

Lại chờ một phút đồng hồ, có lẽ anh đã được nhân viên thông báo đang đứng ở trên khoang cứu sinh tìm tôi, đi lên trên là tôi có thể tìm được anh. Lúc này sẽ không có ai ở đây, nhân viên phục vụ thông báo cho hết tất cả mọi người. Nếu ở quá một phút đồng hồ anh còn chưa trở về, tôi sẽ lập tức đi lên tìm anh.

Ánh mắt tôi kiên định nhìn lên đồng hồ, trầm mặc nhìn kim giây. Gần đến một giờ, Rạng sáng ngày mười năm lạnh như băng.

Sau đó tôi đứng lên, lại vào phòng Cal lấy ra một cái áo bành tô, tôi đi đến cạnh cửa, phát hiện bản thân thế nhưng không bước ra khỏi nơi này được. Nếu Cal không có ở trên sàn tàu, mà sau khi trở về tìm không thấy người thông báo cho anh, anh có phải sẽ đánh mất cơ hội cứu sinh?

Tôi nhìn đồng hồ, từng phút từng giây đi qua, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Cảm giác tiến thoái lưỡng nan làm tôi phát điên, không đợi tôi bước chân lao nhanh ra ngoài, bên ngoài đã có người nhanh chóng mở cửa sót ruột hô to: “Nơi này còn có người hay không?”

Tôi cầm áo bành tô trong tay, mặt còn đang nhìn đồng hồ treo trên tường, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì.

“Emily?” Người đến là Andrew, ông ấy tức giận nhìn tôi rồi đến kéo tôi ra ngoài, “Cô sao lại còn ở trong này, cô nên lên thuyền cứu nạn, cô biết chuyện gì xảy ra mà, sao còn ở trong này chứ.”

“Tất cả mọi người lên hết rồi sao? Ông có nhìn thấy Cal không?” Tôi bị ông ấy kéo đi, bước chân lao đảo.

“Hockley tiên sinh? Đương nhiên, hắn đã ở trên sàn tàu, tôi nhìn thấy hắn ở trong phòng ăn. Cô cũng phải nhanh lên một chút, bằng không chỉ dựa vào áo cứu sinh sẽ không cứu được mình.” Andrew hạ giọng, trên hành lang nơi nơi đều là nhân viên phục vụ cùng số ít hành khách đang rút đi, còn không có người nào biết thuyền hao tổn nghiêm trọng như thế nào. Thuyền trưởng và nhà thiết kế cũng không muốn xảy ra đại bạo loạn, bởi vì như vậy càng nhiều người sẽ không được cứu vớt.

“Anh ấy ở bên trên?” Tin tức này nhanh chóng xua tan đi hơi lạnh trong tôi, tôi thở nhẹ một hơi.

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều ở bên trên, cô không thể ở lại nơi này.” Andrew buông tay tôi ra, ông ấy nhanh chóng đi đến bên một nhân viên phục vụ rồi nói, “Cậu phải mặc vào áo cứu sinh... Cô đi nhanh một chút, Emily, tôi còn có việc.”

“Ông không lên thuyền cứu nạn sao?” Tuy rằng biết đáp án, vẫn không nhịn được kéo tay Andrew đi.

“Tôi còn có việc, Emily.” Andrew vỗ vỗ cánh tay của tôi, sau đó không chút nào lưu luyến bỏ tay tôi ra, ông ấy tiếp tục đi đến một phòng khác, dùng sức mở cửa lặp lại hỏi: “Còn có người ở nơi này không?”

Tôi sững sờ một lúc, nhìn bóng lưng không quay đầu của ông ấy, mới thu hồi ngón tay cứng nhắc trong không trung, gắt gao nắm bàn tay lại đi lên bên trên.

Cal, tôi nhẹ giọng gọi tên anh. Chờ em, chúng ta sẽ ở cùng nhau, vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 70.1: Thất lạc

Lúc tôi đi lên trên sàn tàu, tiếng hơi nước và động cơ đình tại như óc như bài ca phúng điếu cho con thuyền. Tôi đi vào trong phòng ăn, tay vuốt ve lan can cầu thang, một ít khách nhân mặc áo cứu sinh, rất nhiều người mặt biểu cảm không cho là đúng. Có thể do quảng cáo con thuyền vĩnh viễn không chìm đã vào thâm căn cố đế, cho nên không có bất luận kẻ nào rõ ràng chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Tôi nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy nhân viên phục vụ vẫn còn bung rượu phục vụ khách nhân, phần lớn nhân viên phục vụ khoang thượng đẳng là người Pháp, hoặc là một số ít người Italy.

Tôi cẩn thận quan sát số người ở đây, đã có rất nhiều hành khách được mời ra ngoài, bắt đầu xếp hàng lên thuyền cứu nạn.

Bên ngoài truyền đến một tiếng “Hư” rõ ràng, pháo hoa cầu cứu được phóng lên bầu trời màu đen nổ tung đầy trời sao. Tôi đi đến trước cửa kính, những điểm sáng màu sắc rực rỡ rơi xuống mặt biển, giãy lắt biển mất.

Tôi quay đầu, vô luận là Cal, hay là Rose hoặc là Jack, tất cả những người tôi quen đều không tồn tại. Trong lúc nhất thời tôi thế nhưng không biết đi đâu tìm họ, con thuyền này không nhỏ, tôi cũng không rõ ràng bọn họ có ai đã thành công đi lên trên thuyền cứu nạn.

Không nhìn thấy người quen thuộc ở trong phòng ăn, tôi lại đi lên sàn tàu khoang cứu nạn, từ trong phòng có lò sưởi lại đi ra bên ngoài, không khí lạnh như băng làm tôi lạnh run lên. Tôi nhìn thấy hồ hấp của mình biến thành hơi sương trắng, trong không khí một ít ánh sáng băng tung lên, không khí nóng lạnh tạo lên hiệu ứng quang học.

Ngon đèn trên thuyền không chịu chút ảnh hưởng, treo nghiêng trên đầu thuyền, nơi nơi đều là thuyền viên chạy.

“Bàn kéo, chú ý bàn kéo.” Có người khom lưng chú ý tới bánh xe bàn kéo.

“Xóc vãi che thuyền cứu nạn lên, nhanh chút.” Vài thuyền viên xóc vãi bạt che thuyền ra, nhanh chóng tháo dây thừng buộc thuyền ra.

“Chú ý, nữ sĩ thỉnh đi sang bên này, ưu tiên nữ sĩ đứa nhỏ.” Thuyền viên thả thuyền cứu nạn hô to, muốn cho mọi người an tĩnh xếp hàng.

Tôi nghe được tiếng khóc li biệt, còn có tiếng an ủi của nam nhân, RMS Titanic triệt để yên tĩnh giữa biển, chỉ có tiếng động nhón nháo mới tạo thêm sinh khí cho con thuyền

Trước cửa sà nà, dàn nhạc trên thuyền, tám vị âm nhạc gia đang say sưa diễn tấu. Tôi thấy chỉ huy dàn nhạc Wilde mỉm cười gật đầu với tôi, sau đó ông ấy tiếp tục kéo đàn violon.

Tôi hành lễ với ông ấy, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, giống như trời sao. Sau đó tôi bước nhanh chân về phía bên phải mạn thuyền, thuyền cứu nạn khoang hạng nhất đã được thả xuống, nhân viên phụ trách chỉ huy thả thuyền cứu nạn hét to: “Phụ nữ và trẻ em lên thuyền trước, thỉnh đi lên đây.”

Tôi bị người khác chen lại đây, mũ cho Jack, cho dù tôi mặc trang phục nam cũng không có ai cho rằng tôi là nam. Tôi gần như không thể tìm được Cal trong tình trạng hỗn loạn này, đây cũng không phải phim truyền hình, anh chỉ cần xuất hiện tôi liền có thể tìm ra.

Thật vất vả đứng vững gót chân, tôi đã bị người khác chen đến trước thuyền cứu nạn. Một thuyền viên đội mũ thủy thủ có đính ngôi sao trắng, còn có một vài nhân viên giúp đỡ phụ nữ và trẻ em lên thuyền. Đây chính là kỹ thuật sống, có một ít phụ nữ không muốn lên, sợ con thuyền này lung lay vỡ tan giữa biển.

Còn có nữ nhân tức giận oán giận, “Cả đời tôi chưa từng ngồi con thuyền nào nhỏ như vậy.”

Tôi thở nhẹ, sương mù màu trắng tiêu tán ở trong không khí. Có người đột nhiên giữ chặt tay của tôi, hần kinh ngạc nói: “Emily, cô đã đến rồi, nhanh chút lên thuyền.” Nói xong liền dùng sức đẩy tôi lên trên thuyền cứu nạn, theo bản năng tôi giãy dụa, quay đầu mới nhìn thấy vẻ mặt đầy mồ hôi của Jack, ở trong thời tiết như thế này mà hần có thể làm như vậy thật không dễ dàng.

“Anh còn chưa lên thuyền.” Tôi vội vã ngăn lại động tác thô lỗ của hần, thiếu chút nữa đã bị hần đẩy lên trên thuyền cứu nạn.

“Tôi vừa đi gọi Fabrizio, lo lắng bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tôi không có tìm được hần.” Jack vừa thấy chính là chạy mấy vòng trên thuyền, cả người biểu hiện tinh bì lực tẫn. “Nếu không phải mặc quần áo khoang hạng nhất, tôi có thể đã bị nhốt ở khoang hạng ba.”

“Vị nữ sĩ này, nhanh chút đi lên.” Nhân viên chỉ huy đứng bên cạnh thuyền cứu nạn đưa tay đón tôi, hần nhìn quanh bốn phía, hình như không tìm được người phụ nữ và trẻ nhỏ nào ngoài tôi, mà thuyền cứu nạn hiển nhiên còn có chỗ trống.

“Rose đâu?” Tôi không có nhìn thấy Rose, lo lắng hỏi.

“Em ấy bị tôi đẩy lên thuyền.” Jack đắc ý cười rộ lên, còn nhìn không được xoa xoa tay, “Khí lực của em ấy cũng thật lớn, thế nào cũng không chịu đi lên, tuy nhiên tôi đã cứng rắn đẩy em ấy lên, tôi đã đáp ứng em ấy, nhất định sẽ ngồi lên thuyền cứu nạn đi tìm em ấy.”

Vận mệnh phảng phất như chuyển biến ở giờ phút này, Rose ngồi thuyền cứu nạn xuống trước, mà Jack còn rõ ràng đứng ở chỗ này.

“Muốn đưa cô ấy lên thuyền cứu nạn thật không dễ dàng.” Tôi thì thầm tự nói, bước chân bị người khác đẩy không tự chủ đi lên phía trước, còn thiếu hai bước nữa thì đi lên thuyền cứu nạn, một thuyền viên ngồi trên thuyền cứu nạn định vươn tay kéo tôi, lo lắng tôi sẽ ngã xuống.

Nhưng rất nhanh tôi phản ứng lại, quay đầu nhìn ra sau, bên phải mạn thuyền người hỗn loạn với nhau, nước ở đầu thuyền còn chưa trào lên, cho nên còn chưa tới thời kì hỗn loạn tột nhất. Tôi thấp giọng kêu gọi, “Cal?”

Nhưng ở nơi này không có ai đáp lại, mặt khác một pháo hoa lại được thả lên, nổ tung trên trời, xán lạn vô cùng.

“anh có thấy Cal không?” Tôi cuối cùng cảm thấy mình xem nhẹ cái gì, nói như vậy trước hết lên thuyền cứu nạn là khách nhân khoang thượng đẳng, nói cách khác tôi không nhìn thấy anh ở trong phòng, lúc ở trên sà nà chuyển động khắp nơi vậy thì nhất định sẽ nhìn thấy anh. Nhưng đừng nói Cal, ngay cả lão Poodle tôi cũng không nhìn thấy

“Hockley tên hỗn đản đấy?” Jack thở nhẹ một hơi, nâng tay lau mồ hôi trên mặt, hần hơi chột dạ xoay chuyển tròn mắt, “Àn... Hình như tôi nhìn thấy hần trên thuyền cứu nạn, cô có thấy không, chính là chiếc thuyền kia, là con thứ mấy ấy, nó đã được thả xuống biển từ lâu rồi.” Jack chỉ trỏ trên biển, trên đó lơ lửng mấy con thuyền cứu nạn, bên trên đều là đầu người, rồi xa ngọn đèn làm tôi không nhận được đó là ai.

Tôi nhìn thoáng qua rồi quay đầu nhìn Jack Jack, Jack bị tôi nhìn không tự chủ được há miệng, hần không được tự nhiên dứt hai tay vào trong túi áo bành tô, “Cho nên cô nhanh chút đi lên, các người rất nhanh có thể gặp lại, tuy rằng hần không phải người tốt, tuy nhiên hần rất bảo vệ cô.”

“Anh ấy ở nơi nào?” Jack né tránh ánh mắt của tôi rất rõ ràng, rõ ràng đến mức tôi không muốn nghĩ cũng không được.

“Trên thuyền cứu nạn.” Jack chết cũng không thay đổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 70.2: Thất lạc

“Anh ấy không lên thuyền cứu nạn, anh ấy thậm chí còn không lên sàn tàu cứu nạn? Anh ấy không biết thuyền sắp chìm?” Tôi nhìn không được đề cao thanh âm, nếu Cal căn bản không rõ ràng tình huống của thuyền, hẳn khả năng hội mất mạng, RMS Titanic chìm nghiêm khi từ nhiều nhất liên là nam nhân.

“Không không không không, Emily, người hãy nghe ta nói, Caledon Hockley hẳn có đã tới thuyền cứu nạn sàn tàu, ta cùng Rose đều nói cho hẳn thuyền tình huống, nhưng là...” Jack tiếp cận ta, hai tay bắt lấy cánh tay của ta, dùng sức đem ta hướng thuyền cứu nạn thượng thôi, “Nhưng là hẳn đi tìm người, hẳn phi thường phần nộ, bởi vì chúng ta không có đem người dẫn tới. Mà hiện tại người trước lên thuyền, ta đi tìm hẳn, ta nhất định giúp người đem tên hỗn đản này mang về đến. Trước đi lên, xin nhờ.” Jack âm cuối run run, lo âu trào lên hẳn tràn đầy mồ hôi gương mặt, hẳn thấp giọng khẩn cầu, “Này thuyền muốn chìm nghiêm, sẽ chết rất nhiều người, ít nhất người cùng Rose đều phải sống sót.”

“Rose đang đợi người.” Ta bị hẳn thôi, một điểm một điểm hướng thuyền nhỏ bên kia lui về phía sau, trên thuyền đã có cái phụ nữ tránh ra vị trí, thuyền cứu nạn thượng còn có phòng trống, mà ta là hữu mạn thuyền thượng duy nhất nữ tính.

“Người giúp ta nói cho Rose, ta yêu nàng.” Jack kiên định xem ta, hẳn không có một chút sợ hãi, “Ta cũng không hối hận thượng RMS Titanic, ta là cái người may mắn, ta tin tưởng ta có thể sống sót. Mà hiện tại là nam nhân bày ra thân sĩ phong độ thời điểm, nữ sĩ ưu tiên, người muốn sống sót, người còn có giấc mộng chờ đi thực hiện.”

“Nhanh chút đi lên, thuyền cứu nạn sắp thả xuống rồi.” Thuyền viên lớn tiếng thúc giục, hẳn cũng nhìn không được muốn vươn tay kéo tôi.

Pháo hoa vẫn thả lên trời, giống như nghi thức cuối cùng của con thuyền trước khi chào đón tử vong. Ở trên cầu thuyền, mặt mũi không ngừng nhấp nháy.

Tôi xuyên thấu qua ánh sáng, nhìn thấy nhà ăn sau cửa kính, bên trong còn có một ít hành khách đang sưởi ấm, mặc áo bành tô màu đen hoặc là áo ngủ, nhân viên phục vụ còn đang nỗ lực khuyên bảo họ mặc áo cứu sinh màu trắng vào.

“Anh đi tìm tôi?” Đây thật sự là tin tức bất bết, chúng tôi gần như là gặp thoáng qua nhau. Lại lui một bước, một chân tôi đã đạp lên thuyền nhỏ, một chân khác ở trên thuyền lớn. Sinh tồn và tử vong cách nhau một sợi dây, tôi chăm chú nhìn đôi mắt màu lam của Jack, ở trong mắt hẳn tôi nhìn thấy ánh sáng rực rỡ, giống như đang thiêu đốt chút sinh mệnh cuối cùng.

“Gặp lại, Emily.” Jack cho rằng tôi đã đi lên thuyền cứu nạn, hẳn nói tay, mà trong nháy mắt tôi kéo tay hẳn, dùng sức lật người đẩy hẳn lên thuyền cứu nạn.

Thuyền cứu nạn vì vậy ngoài ý muốn mà lay động một chút, mấy người phụ nữ trung niên hét ầm lên, mà tôi bất vì sở động, còn dùng chân đạp lên thuyền, nương theo phản lực của Jack mà ngã lại lên thuyền RMS Titanic. Jack mặt kinh ngạc ngã vào trong thuyền cứu nạn, hẳn cuống quýt muốn đứng lên, nhưng trong lúc nhất thời vì hạn chế thuyền nhỏ làm hẳn bó tay bó chân.

“Tôi thích lời cáo biệt này tự mình nói hơn.” Tôi đứng trước thuyền cứu nạn, nói với Jack. Sau đó vẫy hai tay, thanh âm khàn khàn hô lớn, “thả đi, thả xuống thuyền đi.” Trong khoảnh khắc giành giật từng giây, tiếng hét của tôi làm thuyền viên nhanh chóng thả thuyền xuống.

Dây thừng được thả xuống, bánh răng ma sát vang lên thanh âm kèn kẹt.

Jack hai tay muốn kéo lấy mạn thuyền, hẳn khiếp sợ kêu to, “Chờ một chút, Emily.”

Nhưng thuyền cứu nạn đang được thả dần xuống, thuyền nhỏ lên thuyền viên cũng không cho phép hẳn xuất hiện động tác nguy hiểm, có thuyền viên giữ chặt hẳn, tức giận cảnh cáo hẳn, “Tiên sinh, ngồi xuống.”

“Đi hỗ trợ chèo thuyền đi, Jack.” Tôi đứng trên thuyền lớn hét to với hẳn, cứ như vậy luôn luôn nhìn hẳn, thẳng đến khi hẳn không thể quay lại RMS Titanic nữa mới thôi.

Jack ngửa đầu, ngọn đèn bắt đầu mờ đi, hẳn dần dần đi vào vùng biển hắc ám, rất nhanh tôi không thấy rõ mặt hẳn nữa.

Còn có thuyền cứu nạn, đối với nữ nhân mà nói lúc này lên thuyền rất dễ, tôi nhìn thấy một đôi người yêu trao nhau cái ôm ấm áp. Nước đã trào lên thân tàu nơi khắc tên, đầu thuyền hướng trong nước biển nghiêng, có thể nghe rõ ràng tiếng vang kéo kẹt của động cơ và tiếng va chạm của đồ vật.

Tôi đã không còn nghĩ tới điện ảnh, lịch sử hay vận mệnh của họ.

Cal đang quay lại tìm tôi, nếu tôi lên thuyền cứu nạn, gần như không thể tin được anh có thể ở đó bao lâu nữa. Bởi vì không có người nói cho anh, tôi đã không còn ở trên thuyền RMS Titanic.

Tôi đẩy đám đông chật chội, không khí lạnh như băng phiêu đảng khắp nơi. Dân nhạc trên thuyền vẫn tiếp tục tấu nhạc, phảng phất như với những nhạc sĩ, tử vong và chạy nạn không hề tồn tại, bọn họ vui vẻ ngay cả trong thời khắc cuối cùng của con thuyền.

Mà trong một đám người khác, Andrew cùng với nhóm thiết kế sư, điện khí kỹ sư, ông dẫn công nhân đang dùng đầu óc tinh chuẩn của họ, liều mạng duy trì sự cân bằng của con thuyền và đèn điện không tắt.

Tôi quát to trong đám người, “Caledon Hockley, em ở nơi này...”

Chạy từ mạn thuyền bên phải sang mạn thuyền bên trái, không để ý dây thanh bị hao tổn, tôi vẫn chạy nhanh về phía trước, “Em ở nơi này, Cal.” Anh sau khi không tìm được tôi sẽ quay trở lại sàn tàu cứu nạn, mà sau khi tôi xác định anh không có ở nơi này, mới lao xuống cầu thang, tính toán lại trở lại tầng B tìm anh.

Vừa khéo chạy qua dàn nhạc, Wilde đàn violon còn gác ở trên vai, cảm hân đề thân cảm, nhìn thấy tôi vội vàng gọi lại, “Emily, lên thuyền cứu nạn đi.”

Tôi không còn quá nhiều thời gian nói với hắn, “Các người cũng nhanh đi lên đi.”

“Tôi còn có công việc.” Wilde nhắm mắt tiếp tục kéo cầm.

Tôi đi dọc theo hành lang quen thuộc, một lần nữa trở lại trong phòng, nhưng vào phòng không được, bởi vì cửa đã bị khóa lại. Tôi dùng sức gõ cánh cửa, cao giọng hô to: “Có người ở trong không?”

“Ngài muốn làm gì?” Một nhân viên phục vụ mặc quần áo màu trắng chạy tới ngăn tôi lại, “Tiên sinh... Không, tôi nói tiểu thư, ngài nên đi lên sàn tàu, ngài quay lại tìm chó của ngài sao?”

“Tôi tới tìm người đàn ông của mình.” Tôi không thể nhịn nữa tiếp tục đập cửa phòng, nếu Cal về tìm tôi, ai biết có phải bị khóa bên trong hay không.

“Khách nhân đều đã đi lên trên, nơi này không có người.” Nhân viên phục vụ sắp phát điên, hắn có lẽ đã bị rất nhiều hành khách chạy tới làm phiền, mà tôi lại biến thành cái dao cắt đứt nốt sợi dây lý trí của hắn.

Cũng phải, Cal có lẽ sẽ không ngốc tới mức bị khóa trong phòng. Nhưng tôi vẫn muốn tìm chút may mắn mà đập cửa phòng, một ý nghĩ kinh sợ hiện lên trong não tôi, nếu anh phát bệnh ở đầu đột nhiên té xỉu, nhưng lại không có ai biết nhất anh trong phòng... Ý tưởng này thật sự rất khủng bố.

Khí lực tôi gõ cửa rất lớn, nhân viên phục vụ kiệt lực thuyết phục tôi, “Không có người, bên trong thật sự không có người, ngài nên đi lên tìm... Được rồi, tôi mở cửa cho ngài.” Hắn bị hành động của tôi làm tức giận chỉ có thể lấy ra một chuỗi chìa khóa, ngón tay run run mở cửa phòng ra.

Tôi lập tức đẩy cửa đi vào, nhân viên phục vụ đi theo sau lưng tôi, lo lắng tôi là đến ăn cắp. Tôi nhanh chân quen thuộc chạy vào phòng của anh rồi của Rose, lại đi bộ một lần đến sàn tàu tư nhân. Cal đã trở về, tủ sắt mở một nửa, một ít công văn quan trọng đã được cầm đi.

Ở thời đại không có điện thoại, tôi phải dùng phương pháp nào mới có thể tìm được một người đi gần sát lướt qua nhau? Giờ phút này Titanic lớn như một thành phố, tôi chưa từng nghĩ ở trên một con thuyền mà chúng tôi thất lạc nhau.

Tôi ra khỏi phòng, nhân viên phục vụ lập tức chuyên nghiệp khóa cửa, tôi cảm ơn hắn một tiếng, sau đó ôm yếm hầu đi trở về.

Đi đến một nửa, trên hành lang màu trắng bóng đèn cách nhau một đoạn ngắn, chợt tối một chút, sau đó lại tiếp tục sáng lại. Tôi bị dọa hoảng sợ, rốt cục tạm dừng một chút vội vàng bước chân, cúi đầu thở.

Nghỉ ngơi ba giây, tôi chống vách tường đi về phía trước. Thuyền nghiêng đã thật rõ ràng, hành lang dài giống như đường hầm thời gian, giống như vĩnh vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 71: Đồ ngốc

Sau khi đi ra hành lang màu trắng, tôi dừng lại bước chân chạy chới chết, trở về nhìn hành lang trống rỗng, hành khách nơi này đều đã đi hết rồi.

Lần đầu tiên tôi xác định được Cal đang đi chỗ nào, anh ở trên sàn tàu không nhìn thấy tôi nhất định sẽ đi xuống đây, nhưng chúng tôi đều không gặp được nhau ở giữa đường, nhưng tình hình tệ nhất lúc này là cả hai chúng tôi đều ở trên thuyền. Thời gian trôi qua càng nhanh thì cơ hội được cứu càng nhỏ.

Trở lại cầu thang, tôi định nhìn kỹ giờ, bên trên đột nhiên vang lên tiếng súng làm tôi bất ngờ ngẩng đầu. Xem ra tình hình lúc này dàn rất hỗn loạn, thuyền viên chỉ có thể dựa vào súng ống uy hiếp mới có thể duy trì trật tự cứu viện.

Ở trên cầu thang, tôi đứng ở nơi giao giữa cầu thang và tầng B, Cột trên đỉnh đầu chống đỡ mái vòm thủy tinh, nó thoát nhìn thật chắc chắn, bóng đèn lạnh lẽo treo trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng rực rỡ, lộng lẫy.

Tôi đứng trên cầu thang nhìn xuống, nước đã tràn lên tầng E, nước biển sạch sẽ làm bàn ghế nổi lên lênh bênh. Có người còn ở dưới cầu thang chạy lên, tiếng nước vang lên ào ào, hình như là hành khách khoang hạng hai và khoang hạng a đang chạy lên. Bọn họ ở con đường khác, không thể chạy lên sàn tàu cứu nạn, cho nên chỉ có đi nơi khác mới có thể lên đây.

Tôi chuẩn bị đợi sau cách cửa, nếu Cal không nhìn thấy tôi ở trên sàn tàu, như vậy chỗ này là nơi duy nhất chúng tôi có thể gặp lại nhau. Dù sao muốn ôn ba khắp nơi đi tìm anh trong tuyệt vọng, thì đứng đây sẽ có khả năng gặp nhất.

Tôi vừa định đi lên cầu thang, tầm mắt định thu lại đột nhiên dừng lại, sau đó tôi lại cúi xuống nhìn, rốt cục nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Một cô bé, tóc quần màu lá cọ, có một đôi mắt tròn trọt linh động, cô bé ôm búp bê mờ mịt nhìn bốn phía.

Đáng chết! Tôi tức giận nắm chặt tóc, ba mẹ cô bé lại để lạc cô bé.

Corolla nhỏ bé ngẩng đầu nhìn lên trên, hình như ánh sáng đèn ở đây quá sáng, làm chói mắt cô bé. Tôi không chút do dự chạy xuống cầu thang, nước rất nhanh sẽ bao phủ sàn tàu bên dưới, nếu để cô bé ở nơi này, không cần chờ thuyền chìm cô bé đã chết đuối rồi.

“Emily.” Corolla rút cuộc nhìn thấy người quen, cô bé cười rộ lên, răng cửa còn thiếu hai cái. Lúc trước tôi chạy xuống khoang hạng ba khiêu vũ còn coi chừng cô bé.

“Ba mẹ em đâu?” Tôi ba bước thành một bước chạy tới bên cô bé, ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé.

“Em không biết.” Corolla đáng vẻ người lớn nhủ mày, sau đó nín lấy quần tôi, “Emily, chị có thể dạy em khiêu vũ không?”

“Khiêu vũ?” Tôi đi xuống tầng dưới, muốn nhìn thấy ba mẹ cô bé có ở đó không.

“Lúc chị khiêu vũ rất xinh đẹp, em rất thích.” Corolla tính trẻ con nói.

“Chị rất vui vì lời khen của em, nhưng lúc này chúng ta nên đi lên trên, chị mang em lên trên sàn cứu nạn, đợi khi lên bờ chị sẽ dạy em.” Tôi thật sự không có thời gian tìm ba mẹ Corolla, chỉ có thể mang theo cô bé lên trước.

Nắm tay cô bé, tôi đứng lên, thuyền lay động một chút, đèn điện lại ảm đạm hơn, ánh sáng hấp hối như sắp đứt, tôi nghe thấy thanh âm ai đó gian nạn cộ tường đi về phía mình. Lúc nguy hiểm đến gần, sợ hãi làm sau gáy tôi run lên, tay dùng một chút lực, theo phản xạ đẩy Corolla ra phía trước, tôi thậm chí chưa kịp hiểu đó là thứ gì chỉ biết nguy hiểm mà chạy chối chết.

Sau khi đèn điện trải qua một cuộc giãy dụa, lại nhanh chóng khôi phục ánh sáng, mà ánh mắt tôi bất thành linh bị ánh sáng tập kích, mà trong khe hở nháy mắt đó, một bóng đen rất lớn bị bề gãy hung hăng đập về phía tôi. Tôi bị lực đẩy ngã xuống đất, đầu nặng nề đập xuống đất, trong lúc nhất thời trước mắt hết thấy toàn là màu đen. Không đợi tôi đỡ hơn một chút, thì cảm giác đau nhức ập đến, điện cuồng nghiền áp qua thân kinh thống khổ chạy thẳng lên đầu.

Tôi đau tới run rẩy, bên tai như nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Thở dốc vì kinh ngạc, nhưng chỉ một động tác như vậy lại làm tôi có cảm giác như đang thở trên lưỡi dao, tôi gần như hoài nghi lực phủ ngũ tạng của mình đều lệch vị trí. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngọn đèn lập lòe không nhìn rõ, tôi mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Corolla đứng ở bên cạnh cầu thang, cô bé hình như muốn chạy tới. Tôi lập tức cắn răng tức giận kêu lên: “Đi lên bên trên, nhanh chút.”

Corolla gắt gao ôm búp bê, lẳng lẳng nhìn tôi, hình như bị đáng vẻ của tôi làm sợ hãi, tôi không có nhẫn nại lặp lại, “Đi lên đi, Corolla.”

Cô bé lùi về sau hai bước, mới nhanh chóng xoay người chạy lên cầu thang.

Cô bé vừa rời khỏi tầm mắt tôi, tôi lập tức mất hết khí lực nằm rạp xuống mặt đất, khó khăn hô hấp. Miễn cưỡng nghiêng mặt nhìn, mới phát hiện là một cái tủ trong phòng tiệc bị sập xuống, vừa vụn đập lên trên người tôi, bởi vì tôi tránh né một chút, kết quả góc cạnh ngăn tủ trực tiếp đập lên trên đùi phải của tôi. Một số lượng lớn đồ sứ, chén trà và một ít dụng cụ nhỏ rơi xuống, đập lên lưng tôi, cánh tay, còn có bốn phía.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất, đau ứa mồ hôi lạnh, không thể lên tiếng. Miễn cưỡng muốn động một chút, lại bị ngăn tủ đè lên miệng vết thương trên đùi, tôi bị đập đau đầu óc mông lung, cả người choáng váng, đèn điện trên đỉnh đầu loạn lên như một lốc xoáy, làm tôi muốn nôn.

Có một đoạn thời gian tôi hoàn toàn yên lặng, nằm sấp động cũng không dám động, bởi vì đau đớn quá độ mà mồ hôi toát ra ướt hết tóc. Tôi đương nhiên biết vết thương nghiêm trọng của mình là ở nơi nào... Là chân phải, vui nhất là chỉ bị gãy xương chân, có thể thông qua giải phẫu để khôi phục. Nhưng điều tôi sợ hãi nhất là chân bị cắt đứt, giống như tai nạn giao thông trước kia, mất đi cơ hội có thể đứng lên.

Cảm giác thống khổ và mệt mỏi đến từ cơ thể cùng nổi lên, làm tôi càng thêm không chút khí lực.

Tôi nằm sấp, đầu óc trống rỗng. Thời gian không biết qua bao lâu, một cảm giác kì dị lạnh như băng tiến gần đến tôi, giống như dòng nước róc rách, xông đến từ bốn phương tám hướng, còn có cảm giác khó chịu khi chết đuối.

Tôi tạm dừng một lúc, rốt cục phản ứng lại, cảnh giác cấp tốc nâng đầu lên, nước biển trong suốt từ tầng dưới đang dâng lên. Tôi nhìn thấy dòng nước ào lên trên cầu thang hướng phía tôi chảy tới, không tới vài giây, dưới thân tôi là một tầng nước cạn, lạnh lẽo làm tôi bừng tỉnh.

Tôi không thể ở chỗ này chờ chết, tôi còn rất nhiều chuyện cần làm. Dùng hai tay chống đỡ cơ thể, tôi rít một tiếng, chân bị đè dưới tủ lập tức máu chảy

ròng rỗng, rất nhanh dòng nước bên cạnh tôi xuất hiện màu đỏ.

Quần áo toàn bộ ướt đầm, một ít mảnh nhỏ đồ sứ cửa lên tay tôi, nước càng ngày càng nhiều, tôi động chân phải bị đè, cảm giác đau nhức làm tôi không thể nhúc nhích, chỉ cần hơi động một chút thì vết thương ở cẳng chân lại tăng thêm. Tôi nhìn nhẩn, rốt cục cố lấy dũng khí, nhắm mắt rống một tiếng lấy hết tinh thần cố sức rút chân ra khỏi cái tù.

Tôi nghĩ là người thi đều có bản năng cầu sinh, tôi bị bản năng thôi thúc, rời xa chỗ này đi lên trên. Một chút lại một chút đến gần nơi tiếp giáp giữa tầng trên và cầu thang, tay tôi đầy máu cầm lấy tay vịn, kiên định mà thông thả đi lên từng bậc thang, lần đầu tiên phát hiện nhưng bậc cầu thang sang quý này lại cứng như đá, cửa vào bụng tôi.

Tôi nhìn lên bên trên, nước đã đến chân tôi nhưng tôi lại không cảm nhận được chút rét lạnh nào, có thể là chân tôi đã tê dại rồi, hoặc là tôi đã không còn chút sức lực nào để phân biệt giữa đau đốn và rét lạnh.

Khung kính trên đỉnh đầu mờ đi nhưng vẫn hoa lệ như cũ, tôi gất gao nhìn về phía trước gian nan đi lên trên. Tóc đã bị ướt hết, dính chặt lên mặt tôi, ẩm ướt biến thành sức nặng, đè nặng tôi gần như muốn buông lỏng tay chờ chết.

Kỳ thực bên trong áo bành tô tôi có mặc áo cứu sinh, cho dù ở trong nước cũng không chết, nhưng sẽ bị đông chết. Tôi có thể cảm nhận được mình đang suy yếu, vết thương ở cẳng chân chảy quá nhiều máu, màu đỏ bị dòng nước mang đi cũng giống như sinh mạng vậy.

Tôi bắt đầu không thể cố thanh tỉnh nữa, ngay cả tầm mắt cũng đang biến thành màu đen, ánh sáng đều biến thành hình dạng kỳ quái, hỗn loạn không chịu nổi. Nước chậm rãi ngập đến chân tôi, đến cẳng chân, đến trên đùi, một tay tôi vẫn còn bám lấy lan can màu đen, tay run rẩy.

Tôi muốn mình phấn chấn lên, muốn rời đi chú ý khi đầu óc bị rối loạn, không để tuyệt vọng đánh mình rơi xuống vực sâu. Tôi nhớ tới cuộc sống khiêu vũ trước kia, nhớ tới hôn nhân cha mẹ thất bại, nhớ tới lúc mình biến thành một người cô đơn. Sau đó nhớ tới trận tuyến lớn ở đầu đường nước Anh, RMS Titanic, nhớ tới Cal.

Nhớ nhưng phá tan cảm giác hỗn loạn, giống như người lúc sắp chết đang nhớ lại mọi chuyện.

Tôi đột nhiên lại không hi vọng có thể tìm được Cal, càng hi vọng anh có thể trực tiếp lên trên thuyền cứu nạn. Sinh mệnh đáng giá hơn so với tình yêu, anh là thương nhân tâm địa sắt đá, biết nên làm như thế nào khi chọn giữa giữ hay bỏ.

Ở thời đại này, chúng tôi là hai giai cấp khác nhau, có được tính cách hoàn toàn khác nhau, hơn nữa thời gian yêu nhau quá ngắn. Anh không nên mạo hiểm sinh mạng quay trở lại cứu tôi, bởi vì nó là sinh ý không có chút lợi nào.

Tôi vẫn không nhúc nhích đứng dựa vào lan can cầu thang, một bàn tay gất gao cầm lấy thành lan can, màu trong lòng bàn tay lướt qua cổ tay, nhiễm đỏ áo sơ mi bên trong áo bành tô. Tôi hô hấp khó khăn, kề cận tuyệt cảnh.

Tôi nghĩ chỉ cần mình buông lỏng dù chỉ một giây, tôi cũng có thể lập tức ngất đi.

Nước đang dâng lên trên, một cái ghế dựa trôi qua bên người tôi, tôi cũng có cảm giác mình đang nổi lên, chỉ cần buông tay ra liền biến thành một cái xác chết. Chậm rãi lại ngừng đầu, màu từ trên cổ tay, tôi sững sờ nhìn bàn tay đến chết cũng không buông ra, trên ngón tay còn tồn tại chiếc nhẫn mà Cal đeo lên.

Giống như một cơn ác mộng thật dài, tôi bắt đầu tỉnh lại, nước đã tràn đến ngực tôi. Tôi chết cũng không buông lan can ra, một loại lực lượng không tên đã đánh bại sự suy kiệt đến từ cơ thể, làm tôi tiếp tục cố gắng không ngừng đi lên trên. Cho dù ép khô một chút khí lực cuối cùng trong cơ thể, tôi vẫn đứng thẳng như trước, cho dù xương cốt vỡ vụn, thân thể sụp đổ, tôi cũng không thể ngã xuống đi.

Lúc tôi đang vươn tay, nửa người dưới đã triệt để không có cảm giác, chỉ có thể dựa vào lực tay đi lên phía trên. Tôi nhìn đèn chùm trên đỉnh đầu, dưới ánh sáng hỗn loạn, khắc họa nên bức tranh rực rỡ màu sắc. Giống như nó đã biến thành mục tiêu của tôi, làm tôi kiên trì rời khỏi nước lạnh không ngừng đi lên bên trên.

Tôi biết thuyền rất nhanh sẽ chìm nghỉm, Cal chỉ cần không phải là tên ngốc thì sẽ biết lúc này phải lên thuyền cứu nạn, anh không phải Jack, anh có rất nhiều phương pháp có thể đi lên. Corolla là đứa nhỏ, cô bé chỉ cần chạy được lên trên nhất định sẽ gặp phải nam nhân có phong độ thân sĩ, sẽ có người đưa cô bé lên thuyền cứu nạn. Nói cách khác tôi hi vọng tất cả nạn nhân trên con thuyền này đều có thể sống sót, Jack và Rose có thể gặp lại, Cal có thể tiếp tục trở về cuộc sống phụ nữ đại.

Thật sự là hoàn mỹ... Mẹ, duy nhất chỉ có tôi xuyên không đến đây ngay cả bản thân mình cũng không cứu được.

Thực ra tôi xuyên đến nơi này để làm gì chứ? Trải nghiệm một lần thuyền chìm sao? Một bên nguyên rủa Thượng Đế và Phật tổ, tôi rốt cục gian nan đi lên trên bậc thang chưa bị nước tràn đến, thân thể suy sụp dựa vào thành lan can, tôi nghĩ đây là cực hạn, cuối cùng một tia tiềm lực đều bị tôi dùng hết. Nước rất nhanh lại tràn lên, đến lúc đó tôi có tránh cũng không được.

Tôi chảy máu đầm đìa vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, hoảng hốt nhìn bên trên, tôi đã không thấy rõ thứ gì, tầm mắt như bị phủ thêm một tầng mây mù mỏng manh, phảng phất như người sắp chết bị đưa vào trong quan tài.

Mái tóc ẩm ướt đè chặt lên mí mắt tôi, trượt xuống khuôn mặt tôi, giống như đang thay tôi khóc.

Kỳ thực cái chết cũng không khó tiếp nhận như vậy, tôi từng có ba lần trải nghiệm cái chết. Một lần khi bị tai nạn xe cộ, một lần khi xuyên không, và

chết lạnh nơi đầu đường nước Anh.

Trừ bỏ tai nạn máy bay, còn lại hai lần đầu may mắn sống sót, mà lần này là lần thứ tư, mất máu quá nhiều bị chết đuối.

Kỳ thực không hy vọng lại xuyên không, nếu mỗi lần đầu đoàn mệnh như vậy, sống như vậy chỉ liên lụy người khác, tốt nhất là vùi sâu trong đất thôi.

Tôi không chống được được nữa mà nhắm mắt lại, bốn phía thong thả yên tĩnh lại, chỉ có tiếng tim đập trong lồng ngực tôi vọng lại. Tôi không dám chạm vào vết thương ở chân, sợ chạm vào phần chân bị cụt.

Nếu tôi đã không đứng được nữa, như vậy, cô độc và trống rỗng đồng thời xuất hiện, tôi yên tĩnh chờ đợi thuyền chìm xuống và cái chết đến gần.

Dòng nước trào lên, bốn phương tám hướng dẫn lối hải tặc đến gần. Tôi loáng thoáng nghe được thanh âm gì đó, có lẽ đó là ảo tưởng tốt đẹp, vượt hẳn trên ngón tay, giống như đang cáo biệt với tình yêu của mình.

“Emily.” Thanh âm Cal sót ruột theo dòng nước chảy tới đây.

Tôi nghĩ là ảo giác, rốt cục nâng mắt lên, ánh sáng làm tôi đau mắt. Sau đó tôi thấy một bóng dáng ngược ánh sáng mà đến, vẻ mặt anh hoảng loạn, sắc mặt tái nhợt, anh phát điên chạy xuống dưới, so với lần đầu tiên anh đuổi theo tôi còn nhanh hơn.

Lúc anh theo đuổi nữ nhân, thật đúng là điên cuồng.

Tôi giật nhẹ khoe miệng cứng ngắc, muốn nở nụ cười hoan nghênh anh, nhưng nụ cười còn chưa nở thì nước mắt đã chảy xuống.

“Đồ ngốc.”

Thật mệt cho anh là thương nhân, anh ngốc như vậy bị phá sản là rất xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 72: Ngoại truyện (11)

Đôi câu nam nữ này không biết thu liễm một chút sao? Cal phiền chán nhìn Rose gắt gao nắm chặt tay Jack, anh vừa mới đến còn chưa kịp giải thích vụ tập kích buổi chiều, hai cái người điên này lại dính lấy nhau như sắp sinh li tử biệt.

“Jack, nguoi trong sạch.” Rose cao hứng cười nói, giống như Cal đứng bên cạnh đã biến thành người trong suốt.

Cal sâu sắc chú ý tới ánh mắt bất quái của mấy người nhân viên duy trì trật tự, anh theo thói quen lục lấy bao thuốc trong túi áo, đương nhiên bàn tay mới đi được nửa đường thì thu lại, anh đã đáp ứng Emily phải cai thuốc. Nhưng mỗi lần gặp chuyện phiền chán, anh lại nhìn không được xuất hiện động tác này.

“Đương nhiên, đó không phải do tôi làm.” Jack thờ nhẹ một hơi, hấn cầm lại bàn tay Rose.

Thoạt nhìn thật sự là một đôi vợ chồng hòa hợp... Cal nhẩn nại cảm giác muốn trợn mắt, anh phải đề lại dự vọng xử lý Jack Dawson, phải biết rằng anh đã có vô số lần muốn ném cái tên mặt trắng quen biết Emily vào trong biển.

Cho dù anh muốn cùng Rose giải trừ hôn ước, nhưng hai cái người ngu ngốc này không thể để ý trường hợp một chút sao? Ở trong mắt người khác, Rose Bukater còn là vị hôn thê của anh, bây giờ mất mặt lại là anh.

“Tốt lắm, tôi đây còn có việc, chuyện kể tiếp các nguoi tự xử lý đi.” Cal ngoài cười nhưng trong không cười hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với nhân viên duy trì trật tự, anh thật sự là lười để ý tới hai tên ngốc này, dù sao rất nhanh hai vị này sẽ không còn chút quan hệ nào với anh cả.

Nhiệm vụ bức thiết của anh bây giờ là lên bờ, giải quyết hết chương ngại vật méo mó chặn đường. Anh sẽ xử lý giống như đối thủ thương nghiệp, dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn để nghiền ép mọi thứ cản đường.

Thân phận tầng dưới chót hoàn toàn không thành vấn đề, anh có rất nhiều phương pháp để giải quyết. Emily căn bản không rõ ràng, chỉ cần có đủ tiền, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Cal mặt không biểu cảm đi ra khỏi phòng, Lovejoy tần trách đi theo sau lưng anh.

“Ismay hẳn còn đang chờ tôi, bởi vì giá trị của đồng cổ phiếu làm hắn lo được lo mất. Không muốn cho Emily biết thuyền không có giảm tốc, thuyền trưởng đã tan tằm, chúng ta phải đi tìm Ismay, để hắn đi tìm thuyền trưởng mới có hiệu quả.” Cal cái ột còn ần ần đau, miệng vết thương cũng không lớn, ngay cả băng gạc cũng vô dụng, chỉ cần không có xuất hiện di chứng khác, vết thương nhỏ như thế này chẳng đáng kể.

Buổi chiều anh định xuất môn để đi tìm Ismay bàn bạc chuyện thuyền giảm tốc, nếu không có gì ngoài ý muốn, thuyền hẳn là sẽ giảm tốc từ bốn giờ trước. Nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị Ruth cản lại, anh cho rằng chuyện đó rất dễ giải quyết, dù sao Ruth loại nữ nhân này anh nhìn thấu, có được tính cách của quý tộc nhưng lại chẳng có chút ưu điểm nào. Bà ta cần quá nhiều thứ để duy trì sinh hoạt của mình, tùy tiện nghe bà ta nói vài câu bực tức, sau đó cho bà ta chút tiền thì có thể giải quyết rồi.

Không nghĩ tới cái bà điên kia dám động thủ, Cal ánh mắt âm ngoan, tìm một cơ hội giết chết bà ta. Không có người dám làm như vậy với anh, kếm chút nữa bị người khác mưu sát làm thần kinh của Cal bị căng lên.

Đương nhiên anh sẽ không nháo mọi chuyện trên thuyền, bởi vì nó không có lợi cho anh, đợi khi lên bờ rồi nói.

“Cổ phiếu công ty White Star Line đều đã chuyển nhượng toàn bộ ra ngoài, tôi thu được điện báo vô tuyến, đã để lại trên bàn trong phòng ngài.” Lovejoy thấp giọng nói, bọn họ đã đi lên bên trên, con đường đi đến văn phòng xử lý công vụ.

“Tiện nghi cái lão ngốc B kia.” Cal nghĩ đến Ismay lòng tham không đáy, tâm tình càng thêm không tốt. Anh nhanh chóng tìm được Ismay, để hắn ta làm thuyền giảm tốc, cho dù là trước mười hai giờ, coi như có một cái công đạo.

Anh đáp ứng Emily hôm nay sẽ làm thuyền giảm tốc, đã lừa em ấy một lần, nếu lại thất ước một lần... Cal sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt, anh cũng không phải là Jack Dawson cái tên nghèo hèn không dùng đến, cho nữ nhân hứa hẹn lại không có khả năng mua ngay cả một cái áo.

“Bây giờ quá muộn, ông ta có thể ra công phu sư tử ngoạn.” Lovejoy biểu cảm mặt than giống như Cal, ông ấy mở to đôi mắt cảnh giác, lạnh lùng nhìn người qua đường gấp thoảng qua.

“Dù sao tôi hôm nay tôi không có khả năng cùng hân kí hợp đồng, chỉ cần hân để thuyền giảm tốc, ngày mai lúc đàm phán giá cổ phiếu tôi có thể cùng hân chu toàn. Thiếu tiền là hân cũng không phải tôi.” Cal tùy tay lấy ra một cái đồng hồ quả quýt, mở đồng hồ nhìn thoảng qua thời gian, phát hiện cách mười hai giờ cũng không xa.

Anh bước nhanh chân tới văn phòng sự vụ, đã trễ thế này, văn phòng sự vụ vẫn còn bẽ bộn công việc, nhân viên quản lý kho hàng ở trên bàn công tác còn đang ghi nhớ hàng hóa. Đốc thúc phòng sự vụ đưa bằng biểu điện báo, để Lovejoy điện. Anh định đến phòng Ismay trước, tiện đường phát phong điện báo.

Cal không định đi qua phòng tra khảo, bởi vì thời gian của anh rất cấp bách, liền ở trong này bảo Lovejoy phát một phong thư điện báo tư nhân.

“Phong điện báo này gửi cho người nhà tôi, nói tôi đã hủy hôn lễ, cha tôi nhìn thấy thì sẽ biết xử lý như thế nào. Còn lại đợi sau khi tôi trở về, lại cùng bọn họ giải thích.” Cal rõ ràng biết mình đang làm gì, phong điện báo này nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn, nhưng với anh mà nói, phong ba này tuy lớn nhưng không đến mức khó giải thích. Từ nhỏ đến lớn anh muốn cái gì cũng có được, không ai có thể ngăn cản anh, lần này cũng không ngoại lệ.

Điền xong bằng biểu điện báo tư nhân, anh và Lovejoy trực tiếp đi đến phòng Ismay. Thời gian đã trễ gian hút thuốc đã không còn hành khách nào nữa, Cal như nguyện ở trong phòng khoang hạng nhất nhìn thấy vị chủ tịch công ty White Star Line.

Ismay mặc áo ngủ hình như đang chuẩn bị đi lên giường, hân nhìn đến Cal hơi ngần ngại lắc đầu, “Tôi còn tưởng hiệp nghị thành phế thái, anh khôi phục thần chí.”

Cal không tí mỉ nói: “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại chúng ta đi tìm thuyền trưởng trước, trước mười hai giờ phải để thuyền giảm tốc, sau đó cả ngày mai đều phải giảm tốc.” Nếu chỉ giảm tốc mấy mười phút như vậy anh chẳng phải lỗ vốn sao.

“Hiện tại? Không, quá muộn.” Ismay không tiếp thu đó là một ý kiến hay, hơn nữa hân thật sự chuẩn bị đi ngủ, cả một ngày đi xã giao đối với một nam nhân có tuổi như ông thật sự hơi có sức.

“Phải giảm tốc đúng ngày mười bốn, nếu ngày mười năm giảm tốc, một xu tôi cũng không trả.” Cal sạch sẽ lưu loát uy hiếp hân, với anh mà nói, chuyện giảm tốc này giống như là tâm ma đáng sợ. Cho dù giảm tốc với anh không có một chút lợi ích nào, nhưng anh không muốn làm mất tín nhiệm đối với Emily.

Anh vừa mới cầu hôn thành công, cũng không muốn phức tạp thêm.

“Anh cho tôi thời gian, cho dù con thuyền này là của tôi, nhưng nó đang ở trên biển, thuyền trưởng mới là chúa tể chiếc thuyền này. Không có gì ngoài ý muốn hoặc là lí do đầy đủ, muốn thuyết phục hân giảm tốc thật khó khăn.” Ismay nhìn thoảng qua thời gian, cảm thấy nhiệm vụ trước mười hai giờ để thuyền giảm tốc rất khó khăn, hân có chút giận chó đánh mèo nói, “Thật sự là không rõ tôi vì sao lại phải giống anh chứ, vất hết óc để thuyền của mình giảm tốc, công ti đối thủ nhất định cười chết tôi.”

“Ông có thể để nó gia tốc, đương nhiên cũng có thể để nó giảm tốc, chỉ cần có đủ lợi ích, chỉ là để RMS Titanic chìm cũng chẳng sao. Chúng ta là người làm ăn, Ismay, làm thế nào để kiếm tiền mới là chuyện chúng ta cần lo lắng. Chỉ cần có 300% lợi nhuận, cho dù không có khả năng, thì số tiền tôi đưa cho ông cũng có thể khiến bất cứ ai phạm tội.” Cal tùy ý đi đến trước sofa ngồi xuống, anh thuận tay lấy bình rượu Brandy trên bàn, rót vào trong chén. Lúc này anh cần chút rượu để lấy lại tinh thần, hộp thuốc lá đã bị anh vứt bỏ, chỉ có thể uống chút rượu để mình phấn chấn một chút.

Anh cảm thấy mỗi một lại hưng phấn, cho dù anh làm một sinh ý lỗ vốn nhưng vẫn không ngăn được cảm xúc nhảy nhót trong đáy lòng. Cả đầu kế hoạch nghiêm cẩn của Cal bị triệt để phá bỏ, một bằng kế hoạch mới lại bắt đầu được hình thành trong đầu. Lễ đính hôn đương nhiên vẫn phải có, nhưng tuyệt đối không liên quan tới Rose.

Rose cùng cái tên mặt trắng kia chạy là vừa vặn, anh cũng không có lòng tốt giúp cô ta loại bỏ tin đồn, tốt nhất cô ta bị cái đồng bát quái kia loại ra khỏi vòng xã giao. Sau đó cô ta và bà mẹ hám hư vinh của cô ta có thể cút khỏi thế giới của anh.

Lãnh khốc là bản tính của Cal, anh đối đãi với thứ không có giá trị với mình căn bản không lưu tình.

Suy nghĩ thất thần, Cal lẳng lẳng nhìn rượu trong chén, trong tay anh dường như vẫn còn cảm xúc khi vuốt ve tay Emily, điều này làm anh không nhận được nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

“Trước mười hai giờ, tôi không dám cam đoan nhất định có thể thành công, thời gian quá nhanh.” Ismay căn bản không có tâm tư đi chú ý Cal, hần phiến chán lăm lăm áo ngủ, “Tôi đi tìm thuyền trưởng trước, anh chờ tôi trở lại, tôi sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

Cal hơi mờ mịt hoàn hồn, anh gạt đầu với Ismay, trong nháy mắt liền khôi phục khôn khéo nói: “Ông có thể nói cho thuyền trưởng, thuyền gia tốc trong vùng băng trời làm nữ tính hành khách hoảng sợ, thỉnh hần phát huy một chút thân sĩ phong độ để mấy vị nữ sĩ có thể ngủ ngon.”

“Đây có thể là một lí do không tồi, người 'Vị hôn thê' tinh thần yếu ớt?” Ismay tự cho là hài hước cười nói, “Cô ấy đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào để cho thuyền giảm tốc, xem ra gia tốc RMS Titanic dọa hỏng gan của cô ấy.” Lời này mang theo một chút ác ý, nói thực ra, Ismay không có chút hảo cảm nào với vị nữ sĩ bị nghi là gián điệp thương mại kia. Không may có một vị hành khách có tiền bị cô ấy lừa tới mức đầu óc bị hỏng, tuy nó có thể làm hần kiếm được rất nhiều tiền, cũng không trở ngại việc hần coi đó là chuyện hoang đường.

Cal thoát nhìn hơi trì hoãn, có thể là do anh mới uống rượu, cho nên nhất thời không có phản ứng sâu sắc. Ngay trước khi Ismay muốn rời đi, Cal lại đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt lạnh lùng lưu lại ở trên người Ismay, vẻ mặt của anh ác độc đáng sợ như vậy, phảng phất như anh là quái vật bò lên từ trên mặt nước, toàn thân không có một tia thiện ý.

Bị ánh mắt chăm chú khắc nghiệt như vậy nhìn chằm chằm làm người ta có cảm giác không rét mà run, Ismay bị Cal nhìn đến sợ hãi, miễn cưỡng duy trì biểu cảm trấn tĩnh nhanh chóng nói: “Tôi thu hồi câu nói vừa rồi, chúc anh hạnh phúc... Là hai người hạnh phúc.” Nói xong, Ismay lập tức chạy lấy người, hận không thể mọc thêm ra hai cái đuôi.

“Lão hỗn đản.” Cal tức giận thấp giọng nguyên rủa, anh cảm ly rượu uống một ngụm, rượu kích thích làm anh vô cùng bình tĩnh.

Lovejoy chậm rãi đi đến bên cạnh anh, thờ ơ đứng thẳng.

“Tôi biết các người cho rằng tôi bị điên rồi.” Cal đùng ý đặt ly rượu lên trên bàn, anh xoa xoa trán, muốn nói rõ cảm giác lúc này. Nhưng trong lúc nhất thời, anh trúc trắc không biết phải dùng cái gì để hình dung, mới có thể giải thích được thứ tình cảm đang quay cuồng tròn lòng anh. Anh quay đầu nhìn ngọn lửa trong lò sưởi, độ âm khuếch tán sau khi bị đốt cháy, cuối cùng cả thế giới biến thành biển lửa.”Trốn cũng không thể trốn.”

Cal thấp giọng nói, đáy mắt lạnh lùng bị ngọn lửa hòa tan, “Chúng ta nhất định sẽ gặp nhau.”

Lão Poodle lạnh nhạt nhớ tới mấy ngày trước, cổ chủ của ông hận không thể giết chết kẻ trộm kia, mà không quá hai ngày, cổ chủ của ông lại biến thành tình thánh.

“Ông không có khả năng hiểu cảm giác này đâu.” Cal tạm dừng một chút, một cảm giác hạnh phúc theo bản năng làm anh cảm thấy vô thố, mặt nạ anh duy trì khi xã giao bị nứt một khe, “Emily đáp ứng lời cầu hôn của tôi...”

Anh giống như đứa nhỏ thực hiện được giấc mộng, dong dài bắt đầu lặp lại, “Chúng tôi đang yêu nhau.”

Lão Poodle,...

Vị nam phó bí mật của gia tộc Hockley này lại bắt đầu sầu lo, trước khi xuống thuyền phải giải thích thế nào, chỉ số thông minh của cổ chủ ông bị tình yêu ăn mất.

“A ha...” Cal cười một tiếng, nghiêm cẩn nhìn lò sưởi trong hốc tường, bên trong đốt than lò.

Lão Poodle yên lặng lui về sau vài bước, cách cổ chủ đang cười ngây ngốc xa một chút. Ông quyết định, rời thuyền liền về hưu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Ngoại truyện (12)

Cal nhìn thoáng qua thời gian, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, anh đưa tay chống cằm, buồn ngủ chờ đợi Ismay. Lúc này Emily hẳn là đã lên giường nghỉ ngơi, anh bắt đầu lo lắng sau khi xuống thuyền, phải đi đâu tìm một bác sĩ riêng nổi tiếng để điều dưỡng cơ thể cho Emily. Anh cũng không muốn để Emily có tật bệnh xấu gì, dinh dưỡng không đầy đủ từ xóm nghèo, cho dù em ấy rất có tinh thần, cũng không có nghĩa cơ thể em ấy không bị sao.

Cal nhắm mắt lại, phòng khoang thượng đẳng thật yên tĩnh, anh vẫn còn bảo trì một phần cảnh giác. Một trận lay động rất rõ ràng truyền đến từ dưới thềm, tiếp đó là ghế dựa, đèn treo, Cal mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên bên trên.

“Thuyền đang lay động?” Lovejoy cũng ngẩng đầu theo, ông ấy nghi hoặc nói.

Cal trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, nhưng dự cảm này rất nhanh liền biến mất, anh thậm chí còn không rõ dự cảm không tốt này đến từ nơi nào. Đèn treo lay động chậm rãi ngừng lại, Cal nhìn đèn, vô tình nói: “Có thể là giảm tốc quá nhanh, động cơ xảy ra vấn đề.”

Phảng phất như đang xác định lời anh nói, vài phút sau động cơ thuyền ngừng công tác, thuyền lớn đang đi triệt để dừng lại.

Cal đứng lên, anh đi đến cửa sổ bên mạn thuyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài. Biển lớn hắc ám không chút gió, sao trời chọi lóe trong đêm đen. “Xem ra Ismay rất hi vọng có số cò phiếu kia, ngay cả thuyền cũng đều ngừng, như vậy cũng tốt, Emily có thể yên tâm.”

Cal thoải mái cười một cái, sau đó một lần nữa ngồi lên ghế dựa, anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng, tiếp tục chờ đợi Ismay. Bởi vì mọi chuyện đã kết thúc, Cal không chút nào kiêng kỵ nằm ngửa ra, anh uống một chút rượu, cảm thấy hơi buồn ngủ. “Nếu Ismay trở về, gọi tôi một tiếng.”

Anh định nghỉ ngơi một chút, miễn cho không có sức lực đàm phán. Bằng không ai biết cái lão ma cà rồng kia lúc trở về sẽ đưa ra cái điều kiện gì chứ, hấn ra sức có thể làm con thuyền dừng lại.

Lovejoy gật đầu, sau đó nhìn cửa phòng, định chờ có tiếng bước chân của Ismay thì gọi cho anh.

Chờ đợi không tính gian nan, Cal không cẩn thận ngủ một giấc, ngủ cũng không sâu, hơn nữa rất nhanh liền bừng tỉnh, bởi vì đây không phải giường của anh, trong tiềm thức của anh vẫn còn giữ một chút cảnh giác và khẩn trương. Anh mệt mỏi xoa nhẹ đôi mắt, theo thói quen lấy ra đồng hồ quả quýt, nhìn thoáng qua thời gian, sắp một giờ. “Hắn còn chưa trở về.” Cal rút cục cảm thấy thời gian đã kéo dài lâu lắm, hơn nữa thuyền còn chưa khởi động lại. Cho dù muốn giảm tốc, cũng không có nghĩa phải triệt để dừng lại.

“Có gì đó không thích hợp.” Lovejoy đứng ở bên người Cal, cũng không có rời đi, ông ấy nhìn chằm chằm vào cửa phòng, “Bên ngoài thật náo nhiệt.”

“Náo nhiệt?” Cal kỳ quái lặp lại, lúc này bên ngoài thật náo nhiệt? Đây không phải tin tức bình thường. Quay đầu nhìn cửa phòng, Cal và Lovejoy đồng thời trầm mặc vài giây, tiếp đó Cal cấp tốc đứng lên, đi nhanh ra ngoài. “Ismay không có khả năng để thuyền ngừng lâu như vậy, nó không phải đang giảm tốc, thuyền ngừng sẽ làm hắn tổn thất lớn hơn nữa.”

Vừa mở ra cửa phòng, bên ngoài có một nhân viên phục vụ cầm áo cứu sinh màu trắng, vội vã chạy tới. Cal hét lớn: “Trở về, xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên phục vụ lúc này mới phát hiện lúc này vẫn còn khách nhân trên khoang thượng đẳng, bởi vì Ismay đã ở bên trên sàn tàu cùng thuyền trưởng, cho nên không có người nghĩ đến phòng hắn còn có khách. Nhân viên phục vụ bởi vì thất trách mà mặt mũi đỏ bừng, áo cứu sinh trong tay hắn nhét vào lòng Cal, hơn nữa nói với anh: “Tiên sinh, mời nhanh chóng lên thuyền cứu nạn, đây là mệnh lệnh của thuyền trưởng.”

“Mệnh lệnh của thuyền trưởng?” Cal cảm thấy hơi buồn cười, đây là chuyện gì? “Đây là cái mệnh lệnh gì?”

“Tất cả mọi người đã ở bên trên, không cần lo lắng, không có chuyện lớn gì.” Nhân viên phục vụ tần trách nói xong, sau đó dẫn theo Cal đi lên trên.

Cal thuận tay ném áo cứu sinh cho Lovejoy, anh đẩy nhân viên phục vụ ra, bước nhanh hướng trên cầu thang đi. Trước khi vào nhà ăn, Andrew cầm bản bút ký trong tay, tay trái lấy bút vừa đi vừa viết những gì ông ấy gặp qua. Biểu cảm ôn hòa trên mặt Andrew đã biến mất không thấy tăm hơi, Cal kỳ quái nhìn ông ấy nhanh chóng đi xuống cầu thang.

Không thèm quan tâm tới nhà thiết kế già kia, lúc này anh phải đi tìm Ismay, giảm tốc một lần thôi sao có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy. Chờ đi đến khi ào nhà ăn, mới phát hiện một đồng lớn gương mặt quen biết đang mặc áo cứu sinh, ở trong phòng ăn uống rượu, nói chuyện với nhau.

Cal nhìn về phía cửa sổ kính nhà ăn, bên ngoài thuyền viên đang thả thuyền cứu sinh xuống, anh phát hiện chuyện này căn bản không phải là giảm tốc.

“Làm cái gì quý?” Cal kinh ngạc nhìn trường hợp này, đầu óc anh trong lúc nhất thời không thể vận chuyển bình thường, nhưng giây tiếp theo sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi, trận thế này căn bản giống như đang chạy chổi chết. Phản ứng đầu tiên của anh là Emily đâu? Có người thông báo cho em ấy thuyền sắp chìm không.

Ngay lúc anh định kéo tay nhân viên phục vụ hỏi, Lovejoy đột nhiên mở miệng nói: “Rose tiểu thư.”

Cal theo ánh mắt của ông ấy nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy trên thuyền cứu nạn đã có người đi lên, mà trong đó có một nữ nhân chính là Rose, còn có tên mặt trắng đang cầm tay cô ấy nói cái gì đó, mà Rose luôn luôn lắc đầu, muốn lôi kéo cái tên mặt trắng kia cùng đi lên.

Nhưng anh không nhìn thấy Emily đi bên bọn họ, đám người vô cùng hỗn loạn, rất nhanh Cal đã bị một đám đông che mất tầm mắt. Anh không xác định được Emily có đứng gần bọn họ hay không, dù sao nhân viên phục vụ nói tất cả hành khách đã ở trên này, không có lý do gì Rose ở đây, mà Emily không ở.

“Đi ra bên ngoài.” Cal tránh một nhân viên phục vụ đang bung rượu, trực tiếp đẩy cửa nhà ăn, không khí rét lạnh lập tức ủa vào cổ áo, làm anh khó chịu hít một hơi. Anh không chút do dự đẩy hành khách đang che tầm mắt mình ra, thật vất vả mới đi đến trước thuyền cứu nạn, nữ nhân đều đã ngồi ở bên trên, thuyền viên vẫn còn kiệt lực hét mời người đi lên, muốn một phu nhân rời khỏi chõng của mình để lên thuyền.

Mà Rose đứng ở bên cạnh thuyền cứu nạn, sốt ruột thấp giọng nói: “Jack, chúng ta cùng nhau đi.”

“Ưu tiên nữ sĩ, anh sẽ ngồi con thuyền cứu nạn khác.” Jack cười an ủi cô ấy, muốn đưa cô ấy lên.

“Em đã xem qua số lượng thuyền cứu nạn, chỉ có một nửa, Jack.” Rose hốt mắt rung rung, cô ấy căn bản không dám buông tay, chỉ sợ lên thuyền cứu nạn rồi vĩnh viễn sẽ không gặp được hắn.

“Anh hứa với em, tuyệt đối sẽ sống sót, em phải tin tưởng anh, Rose.” Jack vẫn duy trì tâm tính lạc quan của mình, tươi cười không thay đổi nói, “Em biết anh có biện pháp, đợi đến khi tất cả nữ sĩ và trẻ nhỏ lên thuyền, liền đến phiên anh. Cho nên em đi lên trước, bằng không bọn họ mới sẽ không cho anh đi lên.” Jack mặt đỏ bừng nháy mắt với thuyền viên.

Cal quay đầu nhìn quanh bốn phía, không có... Vì sao Emily không có ở trong này. Nếu em ấy ở trong này, nhất định sẽ đợi ở bên người Rose cùng Jack, bởi vì trên thuyền em ấy chỉ quen biết bọn họ.

“Emily đâu?” Cal trực tiếp đi đến bên người Jack, dùng sức tách hai người ra, Rose thiếu chút nữa bị lực của anh đẩy xuống dưới biển.

Jack cả kinh, vội vàng kéo Rose.

“Tôi nói, Emily đâu?” Cal căn bản không cần người khác, trong lòng anh lúc này tràn ngập ý nghĩ muốn tìm Emily.

“Các người không có ở cùng nhau sao? Emily đang đợi người.” Jack lớn tiếng nói, hấn che trước người Rose, lo lắng Cal sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ.

“Chờ tôi?” Cal không thể hiểu những lời này, anh nhìn ra đằng sau, trong đám đông vẫn không thấy được bóng dáng quen thuộc kia. “Không phải tất cả mọi người đều ở trên này sao? Còn có, đây là chuyện gì?” Trong lòng gần như đã khẳng định đáp án, nhưng Cal vẫn hi vọng nó có khả năng khác.

“Thuyền đâm vào núi băng sắp chìm.” Rose sau lưng Jack, biểu cảm nghiêm túc nói với Cal.

“Chìm?” Cal gần như không thể tin cười lạnh, sau đó khuôn mặt anh bắt đầu trở nên vặn vẹo, mang theo một tia dữ tợn, “Các người nói Emily đang đợi tôi, chẳng lẽ em ấy vẫn còn ở bên dưới?”

“Chúng tôi vốn muốn kéo cô ấy cùng lên, nhưng cô ấy nói muốn trở về phòng chờ người, lo lắng người không biết chuyện gì xảy ra không lên được thuyền cứu nạn.” Jack gắt gao che chở Rose, hấn có thể nhìn ra Cal sắp không khống chế được, bọn họ đứng ở chỗ này rất dễ rơi xuống dưới, hấn không muốn trước khi lên thuyền đã bị ngã chết.

“Các người vốn đi cùng với em ấy, nhưng lại để em ấy ở bên dưới, trong tình huống biết rõ thuyền sắp chìm.” Cal tức giận nói, anh hận không thể bóp chết đôi mắt nam nữ này.

“Cô ấy cho rằng có thể đợi người trở về, chúng tôi không kịp kéo cô ấy.” Rose áy náy nhìn anh, thoát nhìn chuyện Emily không có đi lên thuyền làm cô ấy rất áy náy.

“Cho nên các người liền đi lên đây trước, để em ấy ở dưới đó một mình? Tốt lắm...” Cal nhấn nạt cảm xúc táo bạo trong lòng, lúc này không phải lúc để tức giận, anh phải nhanh chóng mang Emily lên đây. Anh xoay người nhanh chóng đi hai bước, lại đột ngột tạm dừng một chút, lại hung ác quay đầu, vuron ngón tay chỉ Jack cùng Rose, tơ máu lan tràn trong đôi mắt anh, nó làm anh vô cùng đáng sợ. “Nếu Emily gặp chuyện không may, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, xuống Địa ngục đi thôi.”

Cal uy hiếp xong, liền liều mạng đẩy đám người ra, chạy nhanh xuống cầu thang, dàn nhạc diễn tấu ở cửa cầu thang trở thành tạp âm khó có thể nghe lọt. Lovejoy thiếu chút nữa không theo kịp tốc độ của anh, Cal theo thói quen chạy tới thang máy, ra lệnh với nhân viên phục vụ, “Đi xuống, nhanh lên.”

Nhân viên phục vụ bị anh rống run rẩy, tay theo thói quen cầm lấy cửa thang máy. Đợi đến khi thang máy đi xuống, Cal mới lấy lại tinh thần, anh nên đi xuống cầu thang, thang máy quá chậm.

“Thuyền làm sao lại chìm?” Cal không thể tin được thì thảo tự nói, anh liều mạng hỏi tưởng lại lời Emily nói, thuyền sẽ chìm, hai giờ rạng sáng ngày mười năm. Điều này sao có thể, nó không phải Olympic, căn bản không có âm mưu nào. Nếu thuyền thật sự chìm, như vậy... Là âm mưu sao?

Đầu tiên anh hoài nghi, có thể là âm mưu của công ty Quan Đạt bên kia. Nhưng rất nhanh anh liền phủ định ý tưởng này, không ai có thể mua được thuyền viên đi đâm núi băng, loại chuyện này rất buồn cười.

RMS Titanic, gia tốc, giảm tốc, ngày mười bốn, Emily biết thuyền sẽ chìm.. Em ấy biết rất rõ ràng, cho nên em ấy mới liều mạng để thuyền giảm tốc như vậy.

Em ấy làm sao biết được? Tiên đoán? Đùa giỡn cái gì chứ.

Cal hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng nó không trở ngại cho việc anh suy nghĩ tới lợi và hại trong chuyện này. Nếu thuyền chìm, như vậy anh phải nhanh điểm tìm được Emily, sau đó hai người phải cùng lên thuyền cứu nạn. Thuyền cứu nạn chỉ có một nửa người có thể đi lên, càng chậm cơ hội sống sót càng ít. Bên ngoài lúc này chưa loạn, là vì tin tức thuyền chìm chưa được phát tán, tình huống này có lợi với anh nhất. Bởi vì nếu không có hành khách biết thuyền sẽ chìm, như vậy vị trí trên thuyền cứu nạn sẽ còn lại rất nhiều.

Còn có thuyền phụ cận tới cứu viện, như vậy lấy thời tiết lúc này tính, người chết sẽ vô cùng nhiều, nhiều đến mức không tưởng tượng nổi. Trên RMS Titanic có rất nhiều hành khách có tiền, bọn họ nếu như chết như vậy ảnh hưởng sẽ vô cùng lớn.

Trị không được, loại tai nạn lớn này, một mình anh gánh sẽ không thể toàn thân đi ra được.

Bởi vì Emily biết thuyền sẽ chìm, đến lúc đó thu thập ý kiến, bọn họ sẽ không bỏ qua cho em ấy. Không!

Thang máy rốt cục dừng lại, Cal chạy đi, Lovejoy đi theo anh, bọn họ vội vàng đi vào hành lang màu trắng. Cal lãnh khốc lắm bầm lâu bàu, “Emily biết thuyền sẽ chìm, loại chuyện này, còn có ai rõ ràng? Minh, Ismay, Rose, Jack, còn có Andrew...”

Andrew... Lão cũ kĩ kia rất khó thu phục. Anh nhất định sẽ không giao Emily ra. Chỉ cần làm Andrew cảm miệng, như vậy những người còn lại đều dễ giải quyết.

Không thể để người khác biết chuyện Emily biết thuyền sẽ chìm.

“Người có súng không?” Cal nói với Lovejoy, anh biết người nam phó này lúc nào cũng mang theo súng, bây giờ muốn xác nhận một chút.

Lovejoy trầm mặc một giây, mới gật đầu.

“Tốt lắm.” Cal rốt cục đi đến trước cửa phòng mình, mặt không biểu cảm thấp giọng nói, “Thừa lúc loạn lạc cho Andrew một súng, như vậy mọi chuyện liền hoàn mỹ. Người hiện tại đi theo tôi, đừng rời khỏi.”

Kĩ thuật bắn súng của Lovejoy so với anh lợi hại hơn, đợi đến khi thuyền chìm, ở dưới Đại Tây Dương, ngay cả thi thể cũng không vớt được. Cho dù có vớt lên, ai có thể tra được phát súng kia của Andrew do ai bắn.

Andrew chỉ cần bình an lên bờ, hẳn sẽ tuyệt đối ăn ngay nói thật, đến lúc đó người chết sẽ có thể là Emily.

Ai uy hiếp đến em ấy, anh liền xử lý người đó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ngoại truyện (13)

Cửa phòng khóa, trái tim Cal trầm xuống, anh lùi lại để Lovejoy mở cửa. Lovejoy móc chìa khóa phòng trong túi ra, lửa trong lò sưởi góc tường chưa tắt, Cal đi vào, hô to vài tiếng “Emily”. Nhưng phòng trống rỗng, không có gì một chút hơi người.

“Em ấy ở nơi nào?” Cal thấp giọng thờ dốc, anh phát hiện ngón tay mình cứng ngắc, làn da run lên. Đây là phản ứng khi sợ hãi quá độ, Emily ở nơi nào? Không phải hai người ngu xuẩn kia nói em ấy ở trong phòng chờ anh sao? Người đâu?

Nếu bọn họ thất lạc, hậu quả kia anh không dám nghĩ tới.

“Nơi này không có người.” Lovejoy đi từ phòng ngủ của Rose ra, ông ấy nhanh chóng xác định trong phòng trừ hai người họ thì không có ai.

Cal lo âu đi qua đi lại vài vòng, anh phải tỉnh táo lại, Emily không có ở bên trên sàn tàu, cũng không có ở trong phòng, như vậy em ấy có thể ở chỗ nào chứ?

Em ấy ở chỗ nào?

Căn bản không thể bình tĩnh, Cal chưa từng sợ hãi như vậy. Anh thậm chí còn không tin phán đoán của Lovejoy, anh hi vọng Emily còn ở trong một góc phòng nào đó chờ anh, như vậy bọn họ có thể gặp lại.

Nếu sớm biết con thuyền đáng chết này sẽ chìm vào tối hôm nay, một bước anh cũng sẽ không ra khỏi phòng, như vậy bọn họ sẽ không thất lạc.

“Cô ấy hẳn là đã đi lên rồi, chúng ta đi lên trên tìm cô ấy.” Lovejoy không quen nhìn Cal tiếp tục trì hoãn thời gian, ông ấy cầm cánh tay Cal, kéo anh ra bên ngoài.

Cal rốt cục cũng thoát khỏi trạng thái sợ hãi lúc này, anh miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, đáy mắt sợ hãi cũng chưa rút đi. Môi anh há lại đóng hai lần, mới hít sâu một cái khó nhọc mở miệng, “Tôi biết, Emily rất có khả năng đợi không thấy tôi, cho nên đã đi lên bên trên. Chúng ta đi tìm em ấy, sau đó lập tức đi lên thuyền cứu nạn, không có thời gian lãng phí.” Nói xong, anh bỏ cánh tay Lovejoy ra, đi đến tủ sắt, quen thuộc mở tủ, lấy hải dương chi tâm đáng giá ra, hai tờ hợp đồng quan trọng, còn có một ít thứ có thể nhét vào trong áo bành tồ.

Váy Emily từng mặc, Cal sững sờ nhìn nó, giống như có thể nhìn thấy em ấy ngồi trước gương bên lò sưởi, sừng mặt trắng nõn, cảm giác xinh đẹp trong

trời kia giống y như một bức tranh.

Anh tới bây giờ mới biết yêu một người cho dù chỉ một giây, thậm chí chỉ cần tiếp xúc một ánh mắt sẽ triệt để luân hồi.

Cal nhún vai nhún vai lại, sau đó nhún vai mấy cái, làm bản thân bình thường một chút. Anh xoay người bước ra ngoài, bước chân phù phiếm. Không tìm được em ấy làm tim Cal đập nhanh hơn bình thường, trong khoảng thời gian hỗn loạn này, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Có khả năng sẽ gặp phải tội phạm khoang hạng ba, có thể bị ngã xuống biển, hoặc là lạc đường, hoặc là mất tích...

Sau đó Emily sẽ triệt để biến mất trong sinh mệnh của anh, ý nghĩ này gần như bức Cal sắp điên.

“Em ấy sẽ ở nơi nào.” Cal hận chết Rose, bởi vì cô ấy và tiểu tình nhân của cô ấy mạnh khỏe đứng ở trên sàn tàu còn anh thì lạc mất Emily.

“Tôi sẽ giúp ngài tìm cô ấy, nhưng trước tiên chúng ta phải tìm được thuyền cứu nạn.” Lovejoy đứng sau lưng anh, thời gian càng kéo dài càng có khả năng xảy ra hỗn loạn, khả năng có thể tìm được Emily cũng càng thấp.

“Đứng, thuyền cứu nạn.” Cal đương nhiên rõ ràng điều kiện quan trọng để bảo mệnh, anh ra khỏi phòng trực tiếp đi vào thang máy, đây là phản ứng đầu tiên anh khi anh sốt ruột, anh có thói quen dùng thang máy. Nhân viên phục vụ vốn muốn ngừng hoạt động của thang máy, nhưng Cal rất hung thần ác sát, thật sự không có lá gan phản kháng anh, đành phải đưa anh đi lên lần nữa.

“Đáng chết, Emily đến cùng ở nơi nào?” Cal nổi giận nói, anh lấy đồng hồ ra, cúi đầu nhìn thời gian. Mà trong nháy mắt anh cúi đầu, bên ngoài hàng rào thang máy, một bóng dáng nhanh chóng chạy tới, mái tóc màu vàng tung bay trong không trung.

Lovejoy nhìn thấy bóng dáng kia, ông ấy do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn yên lặng cúi đầu xuống. Còn Cal cái gì cũng không có nhìn thấy vẫn đang nhắc tới, “Emily...”

Trên sàn tàu so với lúc này còn hỗn loạn hơn, thuyền viên và bảo vệ đều chạy đến duy trì trật tự, Cal đối mặt với đồng hành khách loạn thành đoàn vó nhanh, có chút tuyệt vọng nói: “Bọn họ sao không nhảy hết xuống biển đi chứ.”

“Phía trước còn có thuyền.” Lovejoy chỉ vào đầu thuyền, đó là sàn tàu mạn thuyền bên phải, nhân viên đang để hành khách nam lên thuyền, bởi vì bên đó hành khách nữ và trẻ em đều đã lên thuyền.

“Có thuyền thì có ích lợi gì, chúng ta còn chưa tìm được Emily.” Cal đi đến bên cạnh thuyền, cúi đầu nhìn xuống dưới, đám người chi chít mà mặt ngồi ở bên trong thuyền cứu nạn, dây thừng đang được thả chậm xuống, một ít hành khách nam khoang hạ đẳng đang liều mạng lên thuyền, nhưng bị mái chèo của nhân viên đẩy trở về.

Trường hợp này sắp có bạo loạn xảy ra rồi, không có vũ lực can bản không thể ngăn lại.

Thuyền viên trên thuyền cứu nạn trực tiếp nổ một phát súng chi thiên, làm đám đàn ông muốn lên thuyền kinh hoàng dừng lại.

“Hồng bét, thời gian không nhiều lắm.” Chỉ có lúc cùng đường, mới sẽ xuất hiện loại trường hợp này, Cal rời đi lan can, khẩn trương tìm kiếm trong đám người. “Emily, Emily...” Anh bắt lấy một cô gái tóc vàng, kết quả thiếu chút nữa bị tát một cái.

“Nếu lúc này không lên thuyền cứu nạn, có thể sẽ không còn cơ hội.” Lovejoy nhìn thuyền cứu nạn chở hành khách nam sắp đầy, ông ấy túm lấy áo Cal, muốn kéo anh lên trên thuyền.

Cal làm sao có thể để Lovejoy đưwj như nguyện, anh vừa định giãy dụa, lão bộc nhà mình lại nói một câu làm anh dừng lại.

“Ngài sao lại nghĩ Emily còn ở trên thuyền cứu nạn chứ? Cô ấy là cái nữ nhân, đã sớm có thể lên thuyền cứu nạn chạy lấy người. Cô ấy rất có thể đã ở trên một chiếc thuyền cứu nạn nào đó rồi, ngài không tìm được cô ấy trong phòng vì có thể cô ấy đã lên thuyền cứu nạn rồi.”

Nghe qua thật phù hợp với phát triển nhân tính, người bình thường giờ phút này đều sẽ không ở lại trên RMS Titanic, hơn nữa Emily so với ai đều sớm biết thuyền sẽ chìm, cho nên khả năng em ấy trực tiếp lên thuyền cứu nạn rất lớn.

“Chúng ta cũng lên thuyền cứu nạn thôi, đây mới là lựa chọn chính xác nhất.” Lovejoy như một mụ phù thủy, chậm rãi dỗ Cal đang hoảng loạn, hi vọng có thể đẩy anh lên thuyền cứu nạn.

Cal thoát nhìn thất hồn lạc phách, lý trí nói cho anh, Emily thật sự lên thuyền cứu nạn đi rồi, bởi vì người bình thường đều sẽ làm ra lựa chọn này. Nhưng là về phương diện khác, anh lại cảm thấy nội tâm trống rỗng, bởi vì nếu Emily can bản không lo lắng cho anh mà đi rồi, liền chứng minh Emily không yêu anh.

Em ấy không yêu anh, cho dù anh yêu đến điên cuồng, Emily vẫn không có chân chính yêu anh.

Chuyện này làm Cal mất đi tinh lực tìm kiếm, anh hơi tin tưởng lời nói của Lovejoy, Emily có thể đã không đợi anh mà lên thuyền cứu nạn. Bước chân một cái lao đảo, gần như ngã lên thuyền cứu nạn, thuyền viên lớn tiếng nói: “Muốn xuống nước, nhanh lên đi.” Nhìn không còn nữ hành khách và trẻ em, như vậy nam nhân có thể đi lên một người cũng được một người.

“Đi lên đi.” Lovejoy đẩy cánh tay anh, từng bước một đẩy anh lên trên.

Một quả pháo tín hiệu được bắn lên cao, nổ tung trên đỉnh đầu mọi người rồi tan biến mất. Cảm giác chói mắt mãnh liệt này làm Cal bừng tỉnh, anh nhìn phía trước xuyên thấu qua vô tận đám người, nhìn thấy thuyền đang kề cận con đường cùng. Anh tỉnh táo ý thức được nếu mình còn không lên thuyền, như vậy anh sẽ đối mặt với tình trạng càng hỗn loạn hơn hoặc là dưới đáy đại dương.

Những con chuột khoang hạng ba, anh chán ghét nhất.

Hậu quả đó làm anh vô cùng chán ghét, bản năng lui lại trên thuyền cứu nạn, muốn rời xa con thuyền sắp tiếp cận tử vong này. Thuyền viên nhấc tay rít gào, “Xuống nước, nhanh chút.”

Thuyền cứu nạn một trận lắc lư, Cal cúi đầu nhìn thuyền cứu nạn, tiếp đó anh giật mình nhìn lên sàn tàu, muốn nhìn thấy Emily. Nhưng cái gì anh cũng không nhìn thấy, lại quay đầu nhìn thuyền nhỏ di động trên mặt biển.

“Điên rồi.” Cal nỗ lực thuyết phục bản thân, Emily đang ở trên thuyền cứu nạn, nhưng cảm giác sợ hãi kia vẫn chưa từng rời khỏi tim anh. Nếu... Em ấy vẫn còn ở trên thuyền thì sao?

Đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, Cal phát hiện mình đã nhảy ra khỏi thuyền cứu nạn, chạy nhanh vào trong đám người, tinh thần anh tập trung cao độ, nếu Emily xuất hiện ở trong đám người, chẳng sợ em ấy mặc bộ quần áo rách nát như bao tãi, Cal cũng tin tưởng có thể lập tức nhận ra em ấy.

“Hockley tiên sinh?” Lovejoy cao giọng gọi anh, thuyền cứu nạn sau lưng đã được thả xuống.

Cal không để ý tới câu hét gọi tên anh của người khác, anh xúc động quay đầu nói với Lovejoy: “Tôi phải tìm được em ấy, Emily đang đợi tôi.”

Một cảm giác cực đoan xuất hiện trên khuôn mặt anh, Cal thoát nhìn giống như một con bạc đang đổ hết tất cả những gì mình có, lý trí nói cho anh biết Emily đã đi lên thuyền cứu nạn. Nhưng anh lại không tin được đáp án đó, nếu em ấy bây giờ vẫn còn ở trên thuyền thì sao? Bọn họ sẽ triệt để thất lạc, vĩnh viễn đều tìm không thấy đối phương.

Bọn họ mới quen biết vài ngày, bọn họ còn có cả đời, anh còn có rất nhiều thứ chưa đưa cho em ấy.

Bọn họ đang yêu nhau.

“Chúng tôi đang yêu nhau.” Cal rốt cục hô to ra, anh sợ người khác không tin lặp lại, “Emily sẽ không rời khỏi tôi.”

Lovejoy,...

Sau đó Lovejoy trở mặt nhìn cổ chủ nhà mình chạy vào trong đám người, ba giây sau Cal lại từ trong đám người chạy về. Ngay lúc Lovejoy cho rằng anh đổi ý, Cal không nói hai lời vọt tới trước mặt ông, ý vào tuổi trẻ lực tráng kéo áo khoác tây trang của ông, không đợi ông ngăn cản, Cal đã rút ra súng lục của ông.

“Tôi sẽ thuận tiện giải quyết tên Andrew vương bận, người lên thuyền thôi.” Cal hai mắt đỏ bừng, một mặt hung ác nhét súng vào trong túi nói với ông. Sau đó xoay người bỏ chạy, nhìn thấy hành khách nữ hay nam tóc vàng đều kéo lại nhìn, hơn nữa lần này như nguyện thu được một bàn tay kích động.

Lão Poodle nói cho bản thân rằng mình không nên phỉ báng cổ chủ, dù sao ông vẫn rất chuyên nghiệp. Nhưng ông vẫn không nhịn được nói ra miệng, “Rất ngu.”

Nói chuyện yêu đương mà có thể ngu tới mức này thật sự rất quý hiếm.

Cuối cùng ông buông tha cho việc kéo cổ chủ trở về, Lovejoy lớn tiếng nói với Cal đằng xa: “Tôi nhìn thấy cô ấy ở bên dưới, cô ấy xuống dưới tìm ngài.”

Một người rồi một người đều thiếu thông minh như vậy, còn có thể hợp thành một đôi thật sự là một kì tích.

Nên lên thuyền cứu nạn thì không lên, nên chạy trốn chết còn muốn đi giết người... Lão Poodle tỏ vẻ thế giới người trẻ tuổi ông không thể hiểu được.

Cal nghe thấy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, anh không nói hai lời chạy tới cầu thang. Lovejoy đứng ở tại chỗ, đám người chật trội đẩy ông tới mép thuyền, ông nhìn con thuyền xa hoa và thuyền cứu nạn, đêm nay sao trời thật không bình thường. Sau đó Lovejoy lấy ra gói thuốc, trầm mặc châm, ông ấy hơi hạ thân thể, giống như trong phút chốc già đi mười tuổi.

Cal lần này rốt cục không có lên thang máy, anh tỉnh táo biết, cơ hội sinh tồn của anh đang xói mòn theo thời gian. Cái chết như con dã thú đang ngủ đông, còn chưa kịp đi lên đã làm anh run sợ. Tiếng nước lúc này đều trở nên quen thuộc, anh nhìn qua bản vẽ đương nhiên biết sàn tàu tầng E đã bị ngập nước, sàn tàu kia có một con đường xuyên suốt, nước theo con đường đó có thể tràn ngập đến khoang thuyền. Vốn nước cách sàn tàu rất xa, nhưng vì cầu thang xa hoa nên mới sửa lại cho thấp xuống.

Lúc này mấy thứ xa hoa đó chẳng có chút tác dụng nào cả, anh hận không thể cắn mất một miếng thịt của công ty White Star Line, con thuyền sao lại cải tạo rách nát như vậy chứ.

“Emily.” Cal trở lại hành lang trống rỗng, nơi này một người cũng không có. Áp lực sống chết trước mắt gần như làm tâm thần anh hỏng mất, Cal ở trên hành lang tìm kiếm, nhưng anh vẫn không tìm được người nào.

Có vài giây gần như anh yếu đuối muốn bỏ chạy, bởi vì tiếng nước càng ngày càng tiếp cận, lúc này chạy trốn còn kịp. Anh đã chú ý tới số lượng thuyền

cứu nạn, còn có bốn con thuyền chưa được thả xuống. Chỉ cần lúc này chạy lên, anh sẽ lấy được khả năng cứu mình.

Mồ hôi lạnh lướt qua gương mặt anh, Cal lau đi, anh lui về sau vài bước. Yếu đuối và dừng khí đan xen vào nhau, anh hô hấp khó khăn tính toán xem mình còn bao nhiêu thời gian.

Thuyền chìm... Emily nói là rạng sáng hai giờ, lúc này là... Tay anh phát run mở đồng hồ ra, một giờ bốn mươi năm phút.

Không có thời gian, Cal nhét đồng hồ vào trong túi, bên trong là súng lục của Lovejoy. Andrew cái kia tên đó thật sự rất may mắn, sao lại không tìm được hân chữ. Xoay người chạy trong hành lang, cầu thang bên dưới toàn là nước, rất nhanh con thuyền này sẽ bị nước ép gãy.

Đèn treo hoa lệ vẫn chưa tắt, ánh sáng này làm anh còn có tia hi vọng. Cal nhìn quanh bốn phía, nơi này yên tĩnh đáng sợ, anh gần như có thể cảm nhận được không khí phần mộ nơi này.

“Emily...” Cal hô to, anh chưa từng có cảm giác tìm một người khó khăn như vậy. Thân tàu nghiêng làm anh đứng không vững, Cal lão đạo có một con búp bê lẫn tới, tâm tình táo bạo, anh hung tợn đá con búp bê đi.

Đầu thân con búp bê lăn xuống cầu thang, Cal không tự giác nhìn theo con búp bê. Sau đó anh hình như nhìn thấy một người, là một người đàn ông... Hân mặc quần áo tối màu ngã bên dưới cầu thang, nhưng nhìn không thấy nửa kia, người khác sống chết không liên quan tới anh.

Ở trong quan niệm của anh, có một người chết thì tính một người, như vậy thuyền cứu nạn mới có thể lưu lại càng lâu. Cal lại hô một tiếng, “Emily.”

Không có người trả lời.

“Emily.” Thanh âm nào hàm hồ trong miệng, Cal thở không bình thường, mà xui quỷ khiến anh nghĩ tới người đàn ông bên dưới, nếu đi hỏi, có thể sẽ nhận được tin tức của Emily. Sau đó anh cầm thanh vịn cầu thang, cúi người thăm dò đi xuống bên dưới, tính toán cứ như vậy ở trên cầu thang hỏi hân.

Anh nhìn thấy nước chảy đến giữa cầu thang, sau đó anh nhìn thấy bên dưới áo bành tô tối màu một lọn tóc màu vàng.

Cal...

Anh nghĩ mình xuất hiện ảo giác, xác xuất để Emily mặc áo bành tô nam, ba bộ tây trang, máu đầy người ngã xuống xuống bên dưới cầu thang rất nhỏ.

Em ấy yên tĩnh giống như đang chết, sắc mặt trắng bệch bệnh hoạn. Cal cả người cứng ngắc, tròng mắt không dám chuyển động nhìn người con gái ấy, đầu óc anh trống rỗng, thậm chí cảm thấy người chết có lẽ là anh.

Anh chậm rãi đi xuống hai bậc thang, gần như ngã trên cầu thang. Chợt tỉnh thần, Cal nổi điên chạy xuống, anh lớn tiếng gọi tên cô.

“Emily.”

Cô hình như nghe thấy, sau đó Cal nhìn thấy cô mở mắt, thông thả ngẩng đầu nhìn anh. Trong không khí ướt át, trong đôi mắt xanh kia có tình cảm nồng đậm, thâm tình mà chuyên chú.

Ánh mắt này rất xinh đẹp, ngay cả cái chết cũng không đáng sợ nữa.

Cal đột nhiên muốn khóc, chỉ là vì cô còn sống. Đạp lên nước biển lạnh lẽo, anh rút cục đi đến bên người cô. Cal gắt gao ôm chặt cô trong ngực, như là ôm cả sinh mạng của mình.

“Đồ ngốc.” Cô thì thảo tự nói, cười nói.

Cal ôm cô phát run, nước không ngừng tiến vào, anh phát hiện cái gì cũng không quan trọng. Còn sống không quan trọng, tài phú không quan trọng, anh chỉ cần ôm cô như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nói lời từ biệt

Tôi nghe thấy tiếng nước phá tan cửa sổ vang lên, rít gào trào lên cầu thang, thân thuyền nghiêng lợi hại. Lúc Cal liều mạng chạy về phía trước tôi có cảm giác sắp trượt chân ngã mất.

Tóc bết lại dính chặt lên mặt tôi, tôi gần như không nhìn thấy cái gì, trước mắt một mảnh mơ hồ. Căng chân hoàn toàn không có cảm giác, tôi vẫn còn đổ mồ hôi lạnh.

“Chúng ta rất nhanh có thể lên thuyền cứu nạn, tanh biết thuyền cứu nạn còn chưa được thả xuống hết, Emily?” Cal khó khăn thở, anh vội vàng gọi tên tôi.

“... Được.” Tầm mắt tôi không nhìn rõ, thanh âm suy yếu đến mức không nghe thấy đáp lại anh. Mặt tôi tựa sát vai anh, anh cống tôi, liều mạng chạy.

Các nơi trên thân tàu bắt đầu vang lên kéo kẹt, giống như trong lúc không để ý con thuyền xa hoa này sẽ ầm ầm sụp đổ, mai táng tất cả chúng tôi vào trong biển sâu. Tôi cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu chậm lại, giống như con thuyền lúc này, di chứng mất máu quá nhiều làm tôi có thể chết bất cứ lúc nào.

Tôi kiên trì không ngắt xiu, nhưng cho dù mở to hai mắt, tôi cũng không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Cơ bắp Cal buộc chặt, anh không mặc áo cứu sinh, mặt tôi dán lên cổ anh, có thể cảm nhận được mạch đập hữu lực và tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Trong tình huống cả người ảm thấp, ảm áp của anh giống như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Chúng tôi không ngừng chạy lên trên, thời gian mang theo hơi thở từ vọng chậm rãi đuổi theo chúng tôi. Cal thường thường sẽ gọi tôi một tiếng, tôi tận lực trả lời anh. Tôi nỗ lực muốn nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh trên đường đi, nhưng ánh sang ngọn đèn quá chói mắt che đi tất cả.

“Chúng ta rất nhanh sẽ đến, rất nhanh sẽ đến.” Cal an ủi tôi, anh sợ tôi chống đỡ không được.

“Được.” Tôi nhẹ giọng nói, miệng khô lưỡi khô.

Cal nói sau khi trở về sàn tàu, anh kiệt lực chạy về phía trước bảo trì tốc độ và không đi sai đến bất cứ chỗ nào, tôi vốn nghĩ muốn ôm chặt anh, nhưng hai tay vô lực chỉ có thể rũ xuống trước ngực anh.

Chúng tôi chạy lên cầu thang, bức tranh điêu khắc kỳ vĩ cao quý và vịnh dự treo bên trên, đồng hồ vừa qua hai giờ. Tôi cảm nhận được lo lắng không gì bằng, trên cầu thang đều là hơi nước, đầu thuyền đã bị kéo xuống mặt biển, nước bắt đầu chảy vào sàn tàu, rất nhanh chiếc thuyền này sẽ không chịu nổi gánh nặng bị kéo vào sâu trong đại dương.

Hành khách khoang hạng nhất bắt đầu hỗn loạn lên, lúc tôi ở trên lưng Cal, có vài lần thiếu chút nữa bị đụng phải. Tôi mệt mỏi híp nửa mắt, nhìn thấy bóng người loáng thoáng, ồn ào không chịu nổi.

Đột nhiên Cal ngừng bước chân, anh quay đầu nhìn chằm chằm phía trước, tôi nghi ngờ ghé bên tai anh hỏi, “Cal?”

“Là Andrew...” Cal ảo não nói, anh không chút do dự nhanh chóng chạy tiếp, “Người nhiều lắm, chỉ có thể buông tha hắn.”

Buông tha hắn? Tôi hoàn toàn không hiểu anh đang nói cái gì.

Chúng tôi rút cuộc đi lên sàn tàu cứu nạn, trong gió biển rét lạnh nơi nào cũng là tiếng người. Tôi nghe được tiếng người hô to: “Mau, chạy mau, nước tràn lên đây.” Sau đó là tiếng khóc, thanh âm cầu nguyện, tiếng thuyền viên kêu thả thuyền cứu nạn đan vào nhau tạo thành bức tranh sơn dầu đủ màu sắc, ở trong mắt tôi.

Mà trong tiếng ồn ào nơi đây, là tiếng đàn violon chậm rãi, chảy xuôi qua năm tháng, mang theo giai điệu tín ngưỡng thương cảm thế nhân.

Tôi thử tìm người diễn tấu, nhưng tầm mắt lại chỉ nhìn thấy những người đang chạy loạn, thuyền cứu nạn được dây thừng thả xuống giống như hình phạt treo cổ, mang theo tiếng vang làm lòng người run sợ. Cal đã bắt chập hình tượng thân sĩ của mình, anh ra sức chạy đến đám người đang bu lại, bên trong thuyền đến tiếng người chỉ huy uy hiếp, “Lui ra phía sau, lui ra sau hết cho tôi. Ai dám xông vào tôi liền nổ súng.”

Đây là con thuyền thuyền cứu nạn cuối cùng, đã không có thuyền viên nguyện ý để một người đàn ông đi lên.

“Cal...” Tôi gần như không thể phát ra tiếng, cổ họng đau rất lợi hại, choáng váng đầu ghé vào lỗ tai anh nói, “Theo em cùng lên thuyền cứu nạn...”

“Đương nhiên, chúng ta sẽ cùng đi lên, chúng ta lập tức đi tìm bác sĩ.” Cal lớn tiếng nói, ở nơi tạp âm cao như vậy, anh lo lắng tôi không nghe thấy. Anh tức giận một cước đá văng một người đàn ông đang chắn đường, quát lên: “Cút ngay, đừng trở ngại tôi.” Tiếp đó anh cảm thấy trước mặt có quá nhiều người, rốt cục không thể nhìn được nữa tính tình đại thiếu gia bùng phát, ngay cả hô cũng không thèm trực tiếp đẩy đám người ra, “Tôi nói các người tránh ra, vợ tôi đang bị thương...”

Thanh âm của anh quá lớn, làm cho mấy thuyền viên chú ý, rất nhanh Cal liền đạt được mục đích, thuyền viên bên trong cũng đẩy ra một đám người, nhường đường cho chúng tôi.

“Mau, có người bị thương, là một cô gái, người trên thuyền cứu nạn dịch ra một chút, để cô ấy đi lên.” Người chỉ huy cảm sung, vừa chỉ vào đám người, vừa nói với hành khách sau lưng.

Cal sốt ruột xuyên qua đám người thất kinh, rốt cục đi đến vài cái thuyền viên trước mặt mấy thuyền viên, người chỉ huy thấy vậy gọi vài thuyền viên đến, “Vài người đến giúp cô ấy lên thuyền.”

Cal đẩy lùi người chỉ huy, đi lên trên thuyền cứu nạn, anh cũng không có lòng tốt để người khác lên thuyền.

Người chỉ huy nhìn thấy anh như vậy không chút do dự nâng tay, hung hăng nắm lấy bờ vai anh, tức giận nói với Cal: “Chỉ có thể để vị phu nhân này đi

lên, tiên sinh.”

“Vợ tôi bị thương, tôi muốn chăm sóc cho cô ấy, tôi là chỗ dựa duy nhất của cô ấy.” Nếu không phải tôi còn ở trên lưng, Cal có thể đã bóp cổ chết cái tên không biết trời cao đất rộng này rồi.

“Vị trí thuyền cứu nạn hữu hạn, ngài không thể đi lên, Hockley tiên sinh.” Người chỉ huy đứng bên người Cal, hạ thấp giọng lo âu nói, “Phía trước có rất nhiều nam nhân muốn lên thuyền, nếu ngài đi lên lúc này, như vậy chúng tôi rất khó có thể trấn áp bạo loạn. Lui ra phía sau! Hết thấy lui ra sau cho tôi, không nên ép tôi nổi sùng.” Còn chưa cùng Cal nói chuyện xong, chợt xoay người, biểu cảm hung ác, vung súng đối với đám người đang tuyệt vọng phía sau nói.

Vài thuyền viên cũng đi lại, muốn kéo tôi từ trên người Cal đi xuống. Cal lập tức xù lông nói: “Nhẹ chút, ngu ngốc.”

Ngón tay vô lực của tôi gấp lại, túm lấy quần áo trước ngực Cal, dùng sức từng chút một, dùng hết toàn bộ lực lượng, nắm lấy anh.

“Buông tay, Emily.” Cal phát hiện động tác của tôi, anh vốn định đưa tôi cho mấy thuyền viên kia.

“Chúng ta cùng nhau...” Tôi không chịu buông tay, đầu óc nặng nề, tôi chỉ biết lúc này không thể buông tay.

“Được, chúng ta ở cùng nhau, tin tưởng anh.” Cal vươn một bàn tay, ôn nhu vuốt ve mu bàn tay vì dùng sức mà trắng bệch của tôi, mà ngay giây sau anh chợt dùng sức, sức lực của đàn ông trong giờ phút này chiếm thượng phong, ngón tay tôi bị anh dùng sức mở ra. Anh vội vã buông tôi xuống, một thuyền viên tiếp được tôi, một thuyền viên khác lập tức kéo tôi lên thuyền cứu nạn.

Tay của tôi muốn bắt lại gì đó trong không khí nhưng lại không thể với tới.

Vị trí trên thuyền cứu nạn rất chật chội, tôi bị họ kéo lên bên cạnh mạn thuyền, một nữ nhân đạp chân bồng lên người tôi. Tôi mở to mắt nhìn lên bên trên, đột nhiên cảm thấy không khí lạnh như băng thật đáng sợ, tôi gọi một tiếng “Cal”, chưa từng có cảm giác cái tên đó cách tôi xa như vậy.

“Chồng tôi cũng ở lại trên thuyền.” Người phụ nữ đạp chân lên cho tôi bật khóc, cô ấy cúi đầu, bi thương rơi nước mắt.

Một người phụ nữ khác cũng cũng lập đi lập lại một câu, cũng có thể là ngâm xướng, “Nguyên cùng người bên nhau, cùng người thân cận, tuy rằng cảnh ngộ khó khăn...”

Thanh âm đàn violon bay tới đây, cùng giọng nói ni non này hòa quyện với nhau. Tôi tựa lên người khác, nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài thuyền cứu nạn, Cal đứng ở trong đám người nhìn tôi.

Thuyền viên kiên trì không để đàn ông lên thuyền, nước biển bắt đầu dâng lên. Có người nổi điên mắng to, “Tập chúng, tôi muốn chết.”

Người chỉ huy quyết đoán mệnh lệnh, “Cắt đứt dây thừng thuyền cứu nạn, xuống nước, nhanh chút.” Thuyền viên nhận được mệnh lệnh của hắn, như ong vỡ tổ xông lại dùng dao nhỏ bắt đầu cắt dây thừng, đám người phía sau bắt đầu loạn lên, muốn lên thuyền trước khi thuyền viên hoàn thành công việc.

“Phanh!” Tiếng súng vang lên, một người đàn ông bị bắn trúng, ngã xuống đất, máu tươi chảy xuôi trên sàn tàu.

“Đây là hậu quả, lui về phía sau.” Người chỉ huy hét lớn, thanh âm tê tâm liệt phế.

Cal bị súng uy hiếp lui về sau mấy bước, trên mặt anh sợ hãi và tàn nhẫn giao hợp với nhau. Tay đút trong túi muốn rút cái gì đó ra, nhưng rất nhanh tôi thấy anh nhả nãi bỏ tay ra, rất khẩn thiết nói với người chỉ huy: “Mau để thuyền cứu nạn xuống nước, thuyền sắp chìm.”

Tôi nhìn anh, tay đặt lên mép thuyền cứu nạn, thuyền nặng hai tấn bắt đầu lung lay, sự rung lắc này làm tôi có cảm giác như mình lại bị rơi xuống thuyền lần nữa.

Cal không thử thuyết phục người chỉ huy nữa, gương mặt vụn vỡ của anh khôi phục lại, tôi nhìn thấy anh đút tay vào trong túi áo tây trang và áo bành tô, tay còn lại thì vuốt lại mái tóc.

Sau đó giống như một thân sĩ chân chính, đứng ở trong đám người, cười trấn an với tôi. Giống như sự hoảng sợ giữa đám người không tồn tại, chúng tôi cũng không phải ở trên con thuyền sắp chìm, anh nói lời tạm biệt chỉ là rời đi ngắn ngủi.

“Xuống nước.” Người chỉ huy hô to.

Tôi im lặng nhìn Cal, sau đó tôi phát hiện khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Rơi xuống nước

Tôi nghe được tiếng nước biển, thuyền cứu nạn bị lực nước đẩy nghiêng ngã. Có người bắt đầu hét chói tai, có người la tên Thượng Đế. Đầu thuyền RMS Titanic đã hoàn toàn bị kéo xuống nước, sự tĩnh lặng của mặt biển biến mất, lực lớn đập thẳng đến chỗ chúng tôi. Con thuyền cứu nạn mà tôi đang nằm bị nước biển lạnh băng trào lên, trước khi lực lượng của nước biển trào đến, sức nặng thuyền cứu nạn hiển nhiên yếu ớt không chịu nổi một kích.

Còn có dây thừng cũng không bị cắt đứt, có thuyền viên đang liều mạng quát to: “Cho tôi một con dao, tôi cần một con dao nhỏ.”

Bọn họ bức thiết muốn thả con thuyền xuống dưới nước, thuyền cứu nạn đã không cần thiết dùng ròng rọc kéo, bởi vì nước biển đang ở ngay dưới chân chúng tôi. Mấy trăm hơn một nghìn người đang la hét nhanh chóng chạy đến đuôi thuyền, không có người để ý xem lựa chọn của mình có đúng hay không, tuyệt vọng quá độ làm một số người nhảy ào ào xuống dưới nước, kỳ vọng có thuyền cứu nạn nhìn thấy người nhảy xuống nước có thể quay lại cứu họ.

Thuyền cứu nạn bởi vì nước biển cọ rửa mà không thể khống chế phương hướng lật ngang sang bên, cô gái bên cạnh tôi bị tình huống bất ngờ này mà ngã nghiêng sang chỗ tôi, tôi vô lực nằm một chỗ, nước biển lạnh như băng trào lên thuyền, nửa người của tôi gần như ngâm trong nước.

Mười mấy thuyền viên và một ít đàn ông chạy đến, ào ào muốn đổ thuyền cứu nạn xuống biển, lo lắng thuyền cứu nạn chưa thoát khỏi thuyền lớn thì bị đổ nghiêng.

Lỗi tai tôi tràn đầy tiếng hét của nữ nhân, ánh mắt mờ mịt nhìn thuyền viên, nhưng trong đám người, tôi không nhìn thấy bóng dáng của Cal. Thuyền cứu nạn oanh một tiếng, kịch liệt lay động nghiêng sang một bên, đầu tôi choáng váng. Tay theo bản năng nắm chặt một góc con thuyền, nhưng có hành khách sốt ruột muốn nắm thân tàu, chân dùng sức đạp lên tay tôi, triệt để đẩy tôi xuống dưới.

Trước mắt tôi bỗng tối sầm, cả người đã ngã xuống khỏi thuyền cứu nạn. Nước biển lạnh như băng đẩy tôi xuống vực sâu vạn trượng, tôi loáng thoáng nghe được bên trên có người gọi tên tôi, bắt lực đập nước vài cái, áo cứu sinh trên người làm tôi nổi lên, đầu tôi khó khăn trôi lên mặt nước.

“Emily.”

Là thanh âm Cal, tôi muốn đáp lại anh, nhưng nhưng mái chèo đẩy đến, tôi lại bị ấn xuống nước. Bốn phía đều là tiếng quát to điên cuồng, trăm ngàn người cầu cứu biến thành vòng xoáy lớn, từ lúc thuyền bắt đầu chìm tới bây giờ.

Tôi bị sóng nước biển đẩy sâu xuống nước, trong ánh mắt đều là bọt nước dày đặc, hành khách rơi xuống nước. Tôi đã không còn nghe thấy tiếng gọi của Cal, cũng không biết anh có lên thuyền cứu nạn hay không, trước một giây khi rơi xuống nước, tôi hình như thấy anh bám lên thành thuyền cứu nạn, chân dài đạp lên thuyền, trực tiếp lướt qua nhân viên duy trì trật tự nhảy lên.

Mà tôi không rõ nó có phải là ảo giác của tôi khi bị mất máu quá nhiều hay không, hoặc là tôi nhìn thấy một hành khách khác. Sức nổi của áo cứu sinh làm tôi nổi lên, mặt tôi trôi lên mặt biển, nhiệt độ âm lạnh làm tôi lạnh tỉnh, tôi phát run đi tìm bóng dáng quen thuộc kia, trên mặt nước chỉ còn lại có nửa con thuyền RMS Titanic và vài bóng đèn, Ánh sáng đó làm người ta có ảo giác như nó vẫn còn sống.

Nhưng tôi biết, nó rất nhanh sẽ gãy, triệt để chìm ngấm.

Có rất nhiều người rơi xuống nước, bốn phương tám hướng đều là người, mỗi người đều đang hò hét cầu cứu. Không ai biết, cuối cùng con thuyền cứu nạn bên cạnh quay lại hiện trường cứu người.

Tư duy tôi trì độn ngẩn đầu nhìn trời, bầu trời tối hôm nay giống như ánh đèn buổi vũ hội xa hoa. Chậm rãi, tôi không còn nghe thấy được thanh âm cầu cứu, cũng không cảm nhận được không khí rét lạnh, lông mi dính nước biến thành sương, tôi cố sức muốn nhảy mắt, muốn làm tan màu trắng như tang lễ này đi.

Hết thấy cảnh tượng đều biến thành bộ phim đen trắng, cánh quạt đuôi thuyền bị đầu thuyền kéo đi, lộ trên mặt nước. Ống khói vĩ đại màu vàng không chịu nổi sức nặng mà ầm ầm sụp đổ, ở trên mặt biển tạo thành làn sóng, tôi nổi trên mặt biển bị đẩy đi càng xa.

Sắt thép làm thân thuyền chịu áp lực cực lớn của nước biển, trong lúc sụp đổ, đèn đuốc trên thuyền chợt ảm đạm, trong nháy mắt lại gãy dựa sáng ngời lại. Trong thoáng chốc ánh sáng đó, thân thuyền rốt cục không chịu nổi áp lực mà gãy đôi, ngọn đèn hoàn toàn tắt, tất cả quy về đêm đen.

Tôi nhìn thấy hơi mình hô hấp, biến thành sương trong không trung, nước biển sóng gợn nặng đáng sợ.

khi thuyền chìm, nước biển tạo thành con sóng đẩy xa mọi thứ xung quanh. Tôi nằm ngửa ở trong nước biển, cảm thấy trên người mình chỗ nào cũng là nước đá, cả lỗi tai khi ngã xuống nước bị trào vào. Nếu không có sức nổi của áo cứu sinh, có khả năng tôi hoàn toàn chìm trong nước biển, nhưng có lẽ bây giờ nổi cũng chả khác gì nhiều. Tôi rất rõ cực hạn của mình ở chỗ nào, nếu nói tôi có thể cố chống mười phút sau khi rơi xuống thuyền, như vậy lúc này ngay cả ba phút tôi cũng không chịu được.

Tôi hô hấp dần dần yếu đi, tay không còn chút sức lực giơ lên cầu sinh, thính lực trải qua trận ồn ào vừa rồi hình như đã bị ù đi, sau đó tôi nghe thấy một ít thanh âm hỗn loạn. Thanh âm ấy rõ ràng bên tai tôi, nhưng tôi lại nghe như ở mấy ngàn km. Tôi nghe thấy tiếng nói của ai đó, tiếng đập nước, tiếng kêu.

Có người hô to, “Trở về, mau trở lại...”

Trở về... Tôi nên về nơi nào?

Ý thức tôi mơ hồ, mệt mỏi muốn tìm một điểm tựa, để mình không cần chết nhanh như vậy trong Đại Tây Dương. Nhưng tôi rất mệt mỏi, ngay cả đau đớn và lạnh như băng cũng không còn cảm nhận được nữa, tôi nhắm mắt lại, lại đột nhiên mở, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm ngừng lại cảm giác muốn chìm xuống, nỗ lực nháy mắt vài lần, tôi há mồm muốn cầu cứu, cuối cùng lại trầm thấp mà khàn khàn gọi một tiếng “Cal”.

“Emily.”

Anh trả lời tôi, mang theo cổ chấp điên cuồng và tuyệt vọng.

Tôi không thể đáp lại, nước biển thông thả tiến vào miệng và mũi tôi, không có ngọn đèn, tôi thậm chí không cảm giác được lời gọi đó đến từ đâu.

“Cút ngay, thuyền cứu nạn sẽ nghiêng!” Hấn sốt ruột hô to, “Emily, em ở nơi nào?”

Tôi khó khăn nghiêng mặt, sương mù quấn quanh trước mắt tôi, hít thở không thông há mồm, nước biển ngăn lại động tác của tôi. Bên cạnh mấy người bị rơi xuống nước hưng phấn hô to, “Có thuyền cứu nạn, thuyền cứu nạn tới cứu chúng ta.”

Tiếp đó là thanh âm của Cal, “Tôi đến tìm người, các người không được đi lên, thuyền sẽ lật.”

Anh vào thời khắc cuối cùng đã nhảy lên được thuyền cứu nạn, hơn nữa anh còn cho thuyền quay trở về, quả thực muốn chết.

“Em...” Ở nơi này.

“Emily...” Anh hoảng sợ gọi tên tôi.

“...” Ở nơi này. Ý thức mơ hồ không rõ, không khí lạnh như băng xuyên qua phổi tôi, lại phát không ra một chút thanh âm.

“Emily.” Anh bám riết không tha gọi, thanh âm gần trong gang tấc.

Mái chèo hình như chạm vào tóc tôi, tiếp đó thanh âm Cal rõ ràng vang lên, “Em ở nơi nào?”

Nơi này.

Ngón tay cứng rắn động đậy, muốn chạm vào mái chèo, giây tiếp theo mái chèo đi xa

Ồ...

Tôi nhắm mắt lại, nước tràn đến, sau đó tôi nhìn thấy một mảng rét lạnh màu trắng, giống như nơi đầu đường nước Anh khi cơn tuyết lớn đến, bao trùm hết thảy các con đường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Ngoại truyện (14)f

“Trở về.” Thanh âm sùng bén nhộn vang lên trong đại dương mênh mông đen tối, có người tê tâm liệt phế rống to, “Mau trở lại, thuyền cứu nạn trở về cứu người.”

“Trở về cứu người.” Jack phần nộ đoạt lấy mái chèo thuyền viên, hấn chỉ vào thuyền cứu nạn không có thu hoạch cách đó không xa, cao giọng nói, “Mau mau mau, chúng ta nhanh chút đến đó đi, sau đó rời hết nữ nhân lên một thuyền, rồi quay trở về cứu người.”

“Nơi này rất nguy hiểm...”

“Câm miệng.” Jack lớn tiếng quát bảo thuyền viên yếu đuối kia ngừng lại, sau đó ngồi bên cạnh thuyền, vẽ mặt sốt ruột hô to, “Nhanh chút, chúng ta nếu nhanh chút...”

Mười bốn thuyền cứu nạn cùng làm một hành động, giờ đèn pin, một mặt nghiêm túc tiến hành chỉ huy, “Chúng ta phải đi về, nữ nhân lưu lại, nam nhân cầm mái chèo trở lại đi.”

Xa xa trong bóng đêm tiếng kêu cứu thê lương như địa ngục, theo thời gian trôi qua, tiếng cầu cứu đó bắt đầu yếu ớt đi. Cal cảm thấy thời gian như vậy trôi qua rất lâu, mỗi một giây một phút đều như lãng tri anh. Anh không nhìn thấy người trong bóng đêm, cuối cùng một con thuyền cứu nạn chỉ có mười mấy hành khách.

Cal cầm súng trong tay, bắn tung tóe lên trên mặt nước bị đóng băng, trong mắt có lệ khí đáng sợ, gương mặt anh không chút máu hung ác như đã thú.

Không nhìn đến những người cầu cứu, anh tập trung chú ý, muốn tìm được người trong biển tiếng hét gào kia.

Anh không dám tưởng tượng sau khi Emily rơi xuống nước thì gặp cái gì, con thuyền kia chìm mang theo không ít người. Cal khàn khàn thanh âm, gió lạnh làm dây thanh của anh run run, “Emily...”

Trên người em ấy còn có miệng vết thương, chảy rất nhiều máu, trong tình huống này mà còn bị rơi xuống nước lạnh âm độ, rất nhanh sẽ bởi vì nhiệt độ thấp mà tử vong.

Lại có một người dây dụa treo lên trên thuyền, dự vọng cầu sinh làm người kia kéo con thuyền cứu nạn rất mạnh, thuyền cứu nạn thiếu chút nữa thì nghiêng. Cal khom người, sạch sẽ lưu loát nắm lấy tay người muốn trèo lên thuyền kia, nghĩ cũng không nghĩ muốn đẩy người này xuống nước. Loại chuyện này anh làm không hề có áp lực, đánh mất áp lực tuyệt vọng, nó đã không thể áp chế được lãnh khốc điên cuồng trong nội tâm anh.

Anh không còn sức lực, cũng không có thời gian đến đóng giả một thân sĩ đứng chuẩn. Anh phải tìm ra Emily càng nhanh càng tốt, chẳng sợ một giây trôi qua, em ấy đều có khả năng chết.

“Chờ một chút, đợi chút...” Người bị rơi xuống nước cuống quýt nói thanh âm đông cứng, hấn liệu chết cầm tay Cal, nhưng sức lực tứ chi bị đông cứng vô lực, căn bản không thể so sánh sức lực với Cal.

“Tôi muốn tìm người.” Cal táo bạo nói, trong bóng đêm anh không nhìn rõ ai với ai, “Người đừng cản trở tôi.” Từng người từng người cầu cứu đều làm anh mất dần kiên nhẫn, bọn họ chen chúc tới cướp đoạt chỉ càng làm chậm thời gian cứu Emily.

“Tôi biết, tôi biết... Tóc của cô ấy là màu vàng, cô ấy ở chỗ đó.” Người bị rơi xuống nước như bám được vào tấm phao cứu mạng, liều mạng lặp lại, “Tôi nhìn thấy, ở trên sàn tàu anh công cô ấy, tôi nhìn thấy cô ấy ở chỗ đó...” Người cầu cứu đông lạnh không chịu được thỉnh thoảng phát ra âm thanh, “Đề tôi lên thuyền... Tôi mang anh... Mang anh đi tìm cô ấy.”

Cal nắm chặt lấy cổ áo hấn, lớn tiếng chất vấn: “Em ấy ở chỗ nào?”

“Đề tôi đi lên, tôi liền nói cho anh...” Người nam nhân sắp chết cứng hoàn toàn không tin tưởng Cal, hấn sợ mình vừa nói xong chỗ đó liền bị người đàn ông hung ác cầm súng này đá xuống biển lần nữa. Hấn chưa từng gặp người thượng đẳng hung ác như vậy, quả thực so với tên giết người khoang hạng ba còn khủng bố hơn.

Cal tay dùng thêm chút lực, người bị rơi xuống nước kia thuận theo lực kéo của anh, thật vất vả mới lên thuyền cứu nạn. Vừa lên thuyền cứu nạn, người bị rơi xuống nước theo bản năng liền cởi áo, trên thuyền cứu nạn còn có nữ tính, nhìn thấy động tác của hấn gần như muốn ngất xỉu.

“Em ấy ở chỗ nào, đến cùng là ở chỗ nào?” Cal kéo áo người đàn ông, dùng sức lay hấn hỏi.

Người bị rơi xuống nước đang làm công tác tự cứu bị thét thì chỉ về hướng con thuyền cứu nạn vừa đi qua, “Chỗ đó, ở bên cạnh thuyền viên đang thổi còi, tôi nhìn thấy cô ấy sắp không được.”

Tiếng còi? Lực chú ý của Cal rốt cục chuyển tới cái còi, anh quay đầu nhìn về phía không gian đen tối không nhìn thấy gì kia, người cầu cứu vẫn còn giãy dụa trong nước cầu cứu. Thanh âm còi bén nhọn vang lên trong đêm tối như chỉ dẫn, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng còi ngừng lại, sau tiếng còi là tiếng người hét to: “Mang thuyền cứu nạn trở lại đi, nhanh chút...”

Ngu xuẩn. Những phé vật sợ chết kia sao lại dám đưa thuyền cứu nạn trở lại chứ. Cal nghe thấy thanh âm người phó chỉ huy, anh ở trên RMS Titanic lúc giao tiếp với thuyền trưởng có gặp hấn. Mà tiếng còi của hấn bám riết không tha, cho Cal chỉ dẫn chính xác.

Cal nhét súng vào trong túi, lòng nóng như lửa đốt nói với một người đàn ông đang cầm mái chèo: “Trở lại đi.” Mệnh lệnh của vô cùng có lực uy hiếp, đây là hiệu quả vừa rồi anh dùng súng bắn một người đầu rơi máu chảy.

Bọn họ bắt đầu cầm mái chèo, nỗ lực đi về phía trước, tiếng còi vẫn còn vang lên, Cal chưa từng có khắc nào cảm ơn công tác của thuyền viên như bây giờ, bởi vì chỉ dẫn này mà anh có thể tìm được phương hướng của Emily.

Anh chưa từng ra sức lớn như vậy, giống như một người khốn khổ bán sức lao động của mình. Cal rốt cục tiếp cận người thổi còi, anh thả lỏng mái chèo, ghé vào sát mạn thuyền nhìn xuống biển, người phó chỉ huy nhìn thấy có thuyền cứu nạn quay trở lại thở nhẹ một hơi, khuôn mặt lạnh lẽo của hấn đã đông lạnh thành sương, gần như không thể hô hấp.

“Đề cho người khác lên thuyền...” Người phó chỉ huy run run nói, “Còn có nữ nhân mang theo đứa nhỏ, đề các cô ấy lên thuyền...”

Cal căn bản không có chú ý lời hấn nói, đôi mắt anh đỏ bừng nhìn chằm chằm mặt biển, ở nơi này, Emily ở nơi này sao? Anh lo lắng Emily bị đẩy đi xa, ở trung tâm Đại Tây Dương này, một người bị nước biển cuốn đi thì ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Emily...

Cal cho tay xuống nước biển, muốn nhìn xem bóng dáng quen thuộc kia ở chỗ nào. Dưới trời sao lạnh như băng, nó phát ra ánh sáng lóng lánh như lân phiến, có mái tóc nhẹ nhàng trôi nổi. Cal ngay từ đầu chỉ nhìn thấy nữ nhân tóc dài, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng lại đó là mái tóc màu vàng. Chậm rãi, thuyền cứu nạn tiếp cận, anh rút cuộc nhìn thấy cơ thể trôi nổi kia.

Cô mặc áo cứu sinh màu trắng, áo khoác dài nặng nề nổi trên mặt biển, sợi tóc ẩm ướt dính chặt trên trán, lông mi kết một tầng sương trắng mỏng. Anh chưa từng gặp người nào có sắc mặt trắng như vậy, bạch giống như một bức tượng được khắc ra, căn bản không có một chút sinh khí nào.

trong nháy mắt đó Cal không thể phản ứng được, anh thậm chí không có kinh hoàng, cũng không có nổi điên, chỉ là yên tĩnh nhìn cô, như đang nhìn một thi thể rêu rĩa. Sau đó mới kinh hoàng, nhanh chóng tiếp cận hít thở không thông.

Định dùng tay kéo cô, nhưng người bị rơi xuống nước vừa rồi lại kéo áo Cal, hấn vội vàng nói: “Người muốn nhảy cầu sao?”

Con thuyền phải dùng vài giây nữa mới đến gần Emily, nhưng vài giây này đối với Cal lại dài hơn một thế kỉ.

Cal khom người, vươn cánh tay rốt cục cầm được tay Emily, độ ẩm trên ngón tay cô lạnh như nước biển. Cal từng chút từng chút một, sợ ông nạt cô, ôn nhu vươn hai tay ôm cô từ trong nước biển lên.

Nhưng là cô lại không chút phản ứng, đầu vô lực cúi xuống tựa vào vai anh, mái tóc dán lên mặt Cal.

Không thể cảm nhận được hô hấp của cô, Cal như trong mơ ôm cô trong lòng, thậm chí không dám gọi cô, sợ vừa lên tiếng thì phát hiện người trong lòng đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện (15)

Tiếng còi còn chưa dừng lại, có thể nghĩ phó chỉ huy đã thối hết sức, làm tiếng còi đứt quãng. Thanh âm còi như vậy làm người khác nghe rất khó chịu, còn có người đang kêu cứu, nhưng thanh âm đó đối với Cal không còn chút ý nghĩa nào. Anh ngồi ngẩn người, ánh mắt sững sờ nhìn đại dương mênh mông đen tối, hai tay gắt gao ôm người trong lòng.

Có người đang tiếp cận thuyền cứu nạn, rất nhanh sẽ có rất nhiều người bị rơi xuống nước tìm được hi vọng người trước tiếp người sau leo lên thuyền. Người đàn ông vừa bị rơi xuống nước kia nhìn thấy tình huống này chỉ có thể nhắc nhở Cal, “Chúng ta phải rời khỏi nơi này, người nhiều lắm, thuyền cứu nạn không có cách nào cứu nhiều người như vậy.”

Cal đầu óc trống rỗng, căn bản không thể hiểu được họ đang nói cái gì. Mặt anh không biểu cảm thì thảo tự hỏi, khẽ hôn lên mái tóc mềm của người trong lòng, người bị rơi xuống nước kia mơ hồ nghe thấy anh nói tới hôn lễ.

Người bị rơi xuống nước đột nhiên cảm thấy tình huống sinh li tử biệt này thật bị thương, nhìn không được chú ý cô gái trong lòng anh, nhìn vài lần rồi đột nhiên lay Cal vài cái, không chút do dự kéo Emily ra, sau đó bắt đầu xé rách quần áo trên người cô. Vừa cởi áo bành tô ướt sũng, lúc đang chuẩn bị cởi nốt áo cứu sinh, một phát súng làm chảy máu tay hắn.

“Mẹ nó, người tên ghê tởm này, tao giết mày.” Cal bộ mặt dữ tợn dùng cánh tay kẹp lấy tên lưu manh có ý đồ phi lễ Emily, lấy súng chỉ vào cầm người kia, định nổ súng bắn hắn.

Người bị rơi xuống nước oan uổng kêu to, “Cô ấy còn sống, cô ấy còn sống, anh không cứu cô ấy nhanh một chút thì sẽ chết thật đó, em tôi chính là chết như vậy.”

Tay Cal run lên, vội vàng ôm Emily trở lại trong lòng lần nữa, cố nhịn không giết người, tay anh vô lực run rẩy đưa lên trên mặt Emily, ngón tay đặt lên trên mũi cô, nhưng ngón tay đông cứng không cảm nhận được hô hấp mỏng manh của cô.

Người bị rơi xuống nước kia vừa lau máu vừa hét to: “Mau cởi quần áo của cô ấy ra, sau đó dùng chăn lông sạch sẽ hay áo bành tô cũng được, để cô ấy ấm áp một chút, anh đang mưu sát cô ấy.”

Người đầu sắp bị đông chết rồi, tát thì có ích lợi gì?

Cởi áo? Cal hoảng loạn tới mức không nhớ được cách cấp cứu cho người bị đông lạnh, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo cứu sinh trên người Emily, sau đó là áo khoác, tây trang...

Người bị rơi xuống nước cẩn thận quan sát, lo lắng đối phương ngu ngốc làm nhảm bước cấp cứu.

Cal vừa mới cởi bỏ áo sơ mi, mạnh mẽ quay đầu lại, sau đó tức giận nói: “Quay lưng hết đi, còn có chăn lông, tôi cần chăn lông.”

Người bị rơi xuống nước,...

Qua cầu rút ván thật nhanh, người bị rơi xuống nước không còn cách nào khác đành quay lưng đi, sau đó lớn tiếng nói: “Cởi toàn bộ quần áo trên người

cô ấy, sau đó lau sạch sẽ, chặn lồng không đủ, anh phải có cái gì ảm áp bọc cô ấy lại.”

“Cái gì ảm áp...” Cal kéo mở áo somi của cô, dưới áo somi làn da lạnh lẽo làm người ta nổi da gà, anh lập tức cởi áo bành tô trên người, bọc chặt cô lại.

“Còn có anh hô hấp nhân tạo cho cô ấy, cô ấy sắp tắt thở...” Người bị rơi xuống nước kia quay lưng, nỗ lực truyền thụ kinh nghiệm.

Cal vội vàng sờ mặt cô, anh hi vọng có thể nghe được thanh âm hô hấp của cô, bất kể cái gì đều không có, anh hoảng sợ yêu cầu, “Tôi cần cái gì đó ảm áp, cái gì cũng được.” Ở trên thuyền cứu nạn cái gì cũng không có, Cal nhanh chóng ôm chặt cô, hi vọng cô có thể cảm nhận được chút ảm áp, nhưng nhiệt độ trên người cô hoàn toàn không ấm lên, giống như thi thể.

Cal thử hô hấp nhân tạo cho cô, trong hải dương nguy hiểm này, anh bất lực muốn chia nửa sinh mạng mình cho cô.

Mà người bị rơi xuống nước đã nhanh chóng lấy được một cái chặn lồng trong tay một vị phu nhân, hắn không quay người chỉ đưa tay qua, thuận tiện nhắc nhở nói: “Đây là vợ anh sao? Anh cưới cô ấy đúng không, chặn lồng anh tự dùng... Tôi muốn nói, anh không mặc quần áo ôm cô ấy, cô ấy có thể sẽ không phải chết.”

Cho dù tỉ lệ sống sót nhỏ bé, cũng không thể loại trừ khả năng cô ấy có ý chí cầu sinh mạnh mẽ.

Như người sắp chết đuối bắt được cọng rom cuối cùng, Cal gần như không còn thời gian đi nghi ngờ những gì người khác nói, anh lập tức nghe theo. Không khí lạnh tới mức trực tiếp kết băng, trong độ ẩm này cởi áo chính là tự sát. Nhưng Cal cũng không có cảm thụ rét lạnh thống khổ, anh nhìn hô hấp của mình biến thành sương mù, ánh mắt kiên định mà âm u. Anh nhanh chóng cởi áo, tốc độ ấy chẳng khác nào xé rách.

Cơ thể không có quần áo tiếp xúc với không khí lạnh lẽo làm da gà nổi lên, Cal trên người không mặc gì, vươn tay kéo Emily ôm vào trong ngực, lúc kéo áo bành tô duy nhất trên người cô, động tác anh trì hoãn một chút mới dùng sức hất áo ra, nháy mắt làn da bọn họ dán lên nhau. Cal cảnh giác nhìn chung quanh, vội vàng kéo chặn lồng lên đắp lên người Emily.

Cơ thể tản ra độ ẩm dán chặt lên cơ thể lạnh lẽo của cô, giống như ôm một cục đá trong trời tuyết.

Cal môi run run, mặt anh dán lên tóc Emily, xanh mặt nhìn hành khách trên thuyền cứu nạn, hơi thở không ổn nói: “Cứu người, chúng ta cứu vài người đi lên, trước kéo tên phó chỉ huy kia lên.”

Nó có lợi với anh, chỉ cần anh cứu được người, như vậy những người được cứu sẽ nói tốt về anh.

“Sau đó...” Cal dưới chặn lồng dùng tay dán chặt lên lưng Emily, hận không thể trong phút chốc truyền hết hơi ấm sang cho cô. “Chúng ta nhanh lên một chút, nhất định phải đi ra ngoài, chậm nhất là hùng đông sẽ có thuyền tới cứu chúng ta.”

Cal đá mái chèo cho một người đàn ông, thuận miệng nói với hắn: “Người tới chèo thuyền đi, nếu tất cả đều được cứu thì sẽ cho thù lao.”

Trong nước đã có thi thể đông chết trôi nổi lướt qua, nhìn làm người ta thấy sợ hãi.

Trong mắt Cal không có một chút mềm lòng nào, thân thể anh đang run run, không thể ức chế được lực lượng cơ bắp tứ chi, càng thêm dùng sức ôm Emily.

Cô rất lạnh, lạnh làm anh thấy tuyệt vọng.

Cảm giác tuyệt vọng đó làm anh hốt mất đồ bưng, lúc anh hô hấp nhân tạo cho cô chẳng khác nào hôn nhẹ, hơi thở bọn họ hòa hợp thành một thể, nhiệt độ cơ thể giống như một người.

“Mờ to mắt, Emily.” Cal khấn cầu thấp giọng ở bên tai cô nói, “Chúng ta được cứu trợ.”

Nhưng người trong lòng lại không đáp lại, khuôn mặt trắng bệch lạnh như băng chỉ xuất hiện trên trạng thái người sắp chết.

Cal rốt cục cảm giác được rét lạnh, anh lấy áo bành tô và chặn lồng càng thêm quấn chặt hai cơ thể, dưới quần áo là hai thân thể quấn lấy nhau chặt chẽ. Trong bóng đêm, thân mật lại mang theo hơi thở tử vong, lại làm cho người ta có hi vọng. Cal bắt đầu cảm thấy mình nóng lên, không biết có phải lỗi giác trong rét lạnh hay không, anh rốt cuộc cảm thấy cơ thể Emily nóng lên.

Cảm giác đó quá chân thật, chân thật như mình chết được hồi sinh.

Cal cúi đầu, tiến gần khuôn mặt trắng không bình thường, chuyên chú lắng nghe. Mông manh, hô hấp gần như không thể thấy, đang bắt đầu thông thả khôi phục.

Hắn khấn trương cả người cứng ngắc, loại này mông manh hô hấp cứu vớt hắn. Không dám động, duy trì bao vây nàng tư thế, cứ như vậy vừa động cũng không dám động ngồi, thẳng đến xa xa có người ở bên nhón hô to: “Thuyền, thuyền tới!”

Trên thuyền cứu nạn có vài hành khách lấy đồng hồ quả quýt rồi nỉ non, “Bọn họ có thể cứu rất nhiều người, rất nhiều người.”

Điện báo cầu cứu đã phát đến các thuyền lớn phụ cận đây, nước biển lạnh như băng mang đi không ít sinh mạng, mà một số hành khách khác còn đang

đây dựa trong biển, rốt cục trong không khí tuyệt vọng họ đã đợi được thuyền tới cứu.

Mà với Cal mà nói, chung quanh hết thấy đều là ngừng lại, anh vẫn còn đang chăm chú lắng nghe, ở trong không gian kì dị lại yên tĩnh này nghe thấy được tiếng động mỏng manh trong cơ thể cô. Đó là tiếng tim đập, kéo nhiệt lượng trong mạch máu, bắt đầu làm ấm cơ thể lạnh như băng của cô. Cảm giác mát mà có được này thật tuyệt vời, Cal chưa từng có cảm giác mình may mắn làm sao.

Anh dán mặt lên mái tóc người yêu, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cũng như vậy

Lúc tôi tỉnh lại đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết mình đàn ở chỗ nào. Mờ mịt xem lên trên, thân thể mềm nhũn nặng nề giống như con rối gỗ, không cảm giác.

Kì quái động đậy ngón tay, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng căn bản không rõ mình muốn gì.

Bốn phía thật yên tĩnh, tôi thử quay đầu, nhưng tê dại làm tôi khó chịu. Sau đó bên cạnh hình như truyền đến thanh âm, con đầu đầu của tôi bị rời đi lực chú ý, thanh âm đến từ ngoài cửa, lúc này tôi mới phát hiện mình nằm trên giường, phòng này xa lạ đáng sợ.

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng người nói chuyện, thanh âm không lớn, nhưng rất kịch liệt.

“Tôi xong rồi, chết nhiều người như vậy, tôi triệt để xong rồi.” Thanh âm một người đàn ông mang theo tiếng khóc vang lên, hẳn không thể khống chế được thanh âm sợ hãi của mình.

Tiếp đó là Cal, tôi tỉnh tường nghe được anh nói: “Cảm miệng, còn chưa xong đời, tuy nhiên chết mấy trăm người. Andrew một ngày trước đã phát điện báo nói là ý của ông, Carpathia lập công lớn, ông lên cảm ơn công ti đối thủ thật tốt.”

“Không phải ý của tôi, tôi làm sao có thể cầu cứu thuyền phụ cận giúp đỡ, nó tổn hại rất nghiêm trọng đến hình tượng của RMS Titanic, nếu tôi biết Andrew phát điện báo như vậy thì tôi nhất định sẽ ngăn lại. Đương nhiên, tôi không biết nó sẽ chìm.” Thanh âm kia kích động hô lên, giọng điệu kia làm tôi miễn cưỡng nhận ra người đàn ông đang nói đó là ai.

Chủ tịch đương nhiệm công ty White Star Line, người giật dây RMS Titanic gia tộc, Ismay tiên sinh.

“Andrew đã chết, không có ai sẽ hoài nghi lời ông nói, bởi vì chỉ có ông mới có lập trường để hẳn phát điện báo như vậy, còn có ông đã từng muốn thuyền trưởng giảm tốc...”

“Đúng, nhưng ăn bản không kịp, đêm đó khi tôi đến phòng điều khiển, vừa mới đề nghị với thuyền trưởng, chúng ta liền đâm vào núi băng.” Ismay tuyệt vọng nhắc tới, “Thuyền căn bản không có giảm tốc, tôi hại chết bọn họ.”

“Nói cách khác, trước khi thuyền đâm vào núi băng thì ông đã nói xong đề nghị đó, vậy thì dù cho thuyền trưởng chết, phòng điều khiển nhất định sẽ có thuyền viên ở đó. Tôi đã tìm được hai người sống sót, bọn họ có thể chứng minh ông từng nói muốn thuyền giảm tốc, cái này có thể cứu lại danh dự của ông.” Cal bình tĩnh nói, ngữ điệu một chút cũng không kích động, giống như lúc ăn cơm tán gẫu nói chuyện.

“Nhưng đó là hiệp nghị của chúng ta, anh muốn mua số cổ phiếu của công ty White Star Line, tôi mới đáp ứng để thuyền giảm tốc.” Ismay hơi bừa bãi nói, thanh âm hẳn lộ ra cảm xúc chán trường.

“Không có hiệp nghị.” Cal sạch sẽ lưu loát phủ nhận, tôi nghe được anh hừ lạnh hai tiếng, “Bây giờ tôi sẽ không đi mua cổ phiếu công ty White Star Line, hơn nữa tôi cũng không muốn ông giảm tốc, đây đều là quyết định của một mình ông.”

“Cái gì... Cái gì?” Ismay kêu to lên, đương nhiên hẳn rất nhanh liền áp chế thanh âm, vội vàng nói, “Anh sao lại không thừa nhận, nó là kế hoạch của anh...”

“Nó có lợi với ông, nếu nói là hiệp nghị của chúng ta, nó có lợi ích gì với ông? Không có.” Cal trầm tĩnh tiết thiết kết luận, “Chỉ cần ông kiên định lập trường của mình, là ông để Andrew phát điện báo cầu cứu trước một ngày, là ông quyết định để thuyền giảm tốc, như vậy ông mới không bị quần chúng tức giận xé thành từng mảnh nhỏ, chớ quên, đã chết hơn năm trăm người.”

“Sẽ không bị vạch trần?” Ismay được trấn an, hẳn lảng lảng lặp lại, “Tôi sẽ không bị vạch trần, đúng không, thuyền chìm không phải do tôi.”

“Ai lại đi vạch trần ông, chỉ cần ông không kéo Emily vào chuyện này, chẳng sợ ông muốn tôi làm chứng cái gì cũng được, đừng nói ra chuyện của em ấy, Ismay.” Cal thanh âm thấp trầm xuống, có vẻ âm u mà bức thiết, thậm chí mang theo ý tứ hàm xúc uy hiếp rất rõ ràng.

“Cô ấy làm sao lại biết thuyền sẽ chìm?” Ismay lạnh lẽo cười rộ lên, hình như rút cuộc chiếm cứ thượng phong trong cuộc nói chuyện này, “Cô ấy biết, Cal, cô ấy làm sao mà biết được? Cô ấy luôn bức thiết muốn thuyền giảm tốc, nhưng lại chắc chắn phải vào đúng ngày mười bốn, nó sẽ không phải âm mưu nhằm vào chúng ta chứ.”

“Âm mưu chết tiệt, em ấy rất nhanh sẽ thành vợ tôi, nói chuyện ông tốt nhất là nên khách khí một chút.” Cal lạnh như băng nói, có thể nghe ra anh bắt đầu phiền chán bất an.

“Anh còn muốn cưới làm vợ sao, một mụ phù thủy.” Ismay bị kích thích quá độ, có thể RMS Titanic chìm đối với hắn là ngày tận thế, hắn đã hoàn toàn không thể bảo trì lí trí.

“Đừng ép tôi giết chết ông, ông cái lão ngu xuẩn này.” Cal cũng không có bao nhiêu lí trí so với đối phương, giọng điệu mở miệng chính là hận không thể ấn Ismay vào trong biển cho chết đuối.

“Anh mắng tôi? Dù sao tôi đã sớm đáng chết, tôi xong rồi, tôi xong rồi!” Ismay khóc trời gọi đất, hắn triệt để nổi điên luôn rồi.

Tôi...

Đây là cái kịch bản rách nát gì chứ? Đầu đầu nhắm mắt lại, tôi mới nhớ tới RMS Titanic chìm, sau đó... Tôi rơi xuống nước.

Cho rằng mình chết không nghi ngờ, ngay cả lúc mở mắt là thiên đường hay địa ngục cũng tính cả rồi, kết quả vẫn là nhân gian.

“Chỉ cần dựa theo kế hoạch của tôi, ông nhiều lắm chỉ là bị đá ra khỏi công ty White Star Line, sau đó ông có thể an tâm về hưu, không cần cả ngày chạy việc lại luôn bị nhìn với ánh mắt khiển trách.” Cal nhả nạt tính tình, anh phiền chán tiếp tục công tác thuyết phục.”Andrew phát điện báo, ông nói định đề thuyền giảm tốc, hai chuyện này ông đều gánh hết, loại công lao này cũng đủ cho ông toàn thân trở ra.”

“Nhưng nó không phải ý định của tôi.” Ismay còn không có tiếp thu hết, hắn tuy rằng làm người không chính phái, nhưng là vẫn chưa tới mức không biết xấu hổ tới cực điểm.

“Chính là ý định của ông.” Cal chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quyết đoán nói, “Toàn bộ là ý định của ông, bằng không ai lại kì quái phát điện báo cầu cứu trước một ngày chứ, dù sao từ đối đối chứng. Mà ở bên thuyền trưởng kia ông có nhân chứng, thuyền viên không chết sẽ làm chứng cho ông, ông đi tìm thuyền trưởng là để bàn bạc chuyện giảm tốc, những việc đó có thể cứu ông, Ismay.”

“Chỉ cần không kéo người phụ nữ kia vào chuyện này?” Ismay phản ứng rất nhanh nói, “Vì xóa bỏ hiềm nghi của cô ấy, anh thật sự không từ thủ đoạn nào, tôi cho rằng cô ấy sẽ chết trong đại dương chứ.”

“Em ấy sẽ không chết, bác sĩ nói em ấy rất kiên cường, chỉ là mất máu quá nhiều mà thôi.” Cal không thể chịu đựng được người khác ác ý, đặc biệt là ác ý với tôi, anh hình như bị lời nói của Ismay đâm, vội vã nói, “Em ấy không có việc gì.”

“Đừng vậy, cô ấy thật may mắn.” Ismay lại vô lực đi, hắn suy yếu nói với Cal, “Cho dù tôi có thể tránh né được ánh mắt khiển trách từ người khác, nhưng từ nay về sau tôi không thể tha thứ cho mình, tôi vĩnh viễn sẽ không quên mình lừa gạt những người sống sót kia như thế nào.”

Cal thờ ơ nói với hắn: “Chúc ông may mắn, ông có thể đi rồi.”

Bọn họ đạt thành hiệp nghị, chuyện tôi muốn thuyền giảm tốc dễ dàng bị bỏ qua, sau này Emily làm hết tất cả mọi việc đều sẽ không lưu lại dấu vết.

Lúc Cal đi vào, mặt tôi vừa khéo nghiêng mặt đối diện với anh, sau đó tôi nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của anh, tóc lộn xộn, đôi mắt gấu mèo mệt mỏi, cả người trừ bỏ quần áo sạch sẽ một chút thì không khác gì kẻ lang thang sống ở khoang hạng ba.

Anh ngay từ đầu không phản ứng kịp khi nhìn thấy tôi mờ to mắt nhìn, còn mờ mịt nhìn tôi vài giây, hình như tôi còn ngủ say.

Tôi nhẹ giọng, tình huống thân thể làm cho tôi không thể không nhẹ giọng, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Carpathia, thuyền cứu viện.” Cal ngờ ngạc trả lời tôi, sau đó anh vươn tay, cách tôi mấy bước, cứ như vậy vươn tay muốn cách không vuốt ve tôi.

Đương nhiên anh chỉ có thể vờ vào không khí, mạnh mẽ bùng tình, Cal ba bước cũng làm một bước đi đến bên người tôi, không đợi tôi nói cái gì, anh đã ôm lấy khuôn mặt tôi, điên cuồng mà hôn xuống.

Nụ hôn này chả ôn nhu chút nào, cánh môi anh khô khốc mang theo cảm giác thô ráp, giống như người bị lạc trong sa mạc vài ngày chưa uống nước.

Tôi tròn tròn mắt, trong lúc nhất thời không có đường sống giây dựa, cứ như vậy thẳng tắp vọng đi vào trong mắt anh. Đôi mắt màu hổ phách, hỏa điểm thiêu đốt toàn bộ sa mạc, mang theo cảm giác cứu rỗi, triệt để bao phủ tôi.

Môi lưỡi giao triền, da đầu run lên.

Sinh mệnh trong giờ khắc này nháy mắt viên mãn, anh rút cuộc rời khỏi môi tôi, hô hấp nóng rực, “Anh yêu em.”

Trong nháy mắt tôi nhìn không được, không đợi đáp lại, anh lại nói: “Anh yêu em, Emily.”

Không có đường sống để cứu vãn, lời thổ lộ này chắc chắn như chân lí vậy, ai cũng đều không thể thay đổi.

Tim đập gia tốc, tôi chậm rãi mở miệng, kết quả bờ môi của anh lại nặng nề đè lên, cướp đoạt hô hấp thông thuận của tôi, làm nụ hôn này kéo dài thêm

Đây là nụ hôn kéo dài vĩnh viễn, tôi nghe được tiếng tim anh đập rất nhanh, kéo lấy thân thể cứng ngắc của tôi, làm cảm quan tri giác của tôi bắt đầu hoạt động lại.

Em yêu anh.

Cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kết thúc

Bánh xe lịch sử luôn xuất hiện rất trùng hợp, tỷ như RMS Titanic không thể tránh khỏi chìm, lấy Thomas Andrew cầm đầu đoàn đội người bảo lãnh toàn quân bị diệt, thuyền cứu nạn không đủ cùng với California ở xa mười hải lí không kịp đến cứu trợ.

Mà cái con tàu đầu tiên đuối kịp hiện trường tai nạn vẫn là Carpathia của công ty Quan Đạt, nó so với lịch sử tới sớm hơn nhiều lắm, sớm rất nhiều. Ở lúc RMS Titanic chìm khoảng hai mươi phút, nó liền đuối tới hiện trường, tốc độ đó làm vô số người cảm ơn thượng đế, cảm ơn Arthur thuyền trưởng, càng cảm ơn điện báo của Andrew.

Theo sát sau đó là tàu vận tải của Canada, bọn họ đều nhận được điện báo cầu cứu của Andrew trước một đêm tàu chìm, nội dung điện báo là hi vọng tàu chở khách định kì có kích cỡ lớn có thể theo sát Titanic một khoảng cách đủ để hỗ trợ.

Carpathia chính là một trong số đó, nó nhận được điện báo liền thả chậm bước chân đi tới mục đích của mình, ngược lại bắt đầu tiếp cận RMS Titanic, tính định hộ tống RMS Titanic một đoạn đường, sau đó mới tiếp tục hành trình, đưa khách đến Địa Trung Hải.

Mà trước khi RMS Titanic chìm liền cầu cứu, làm con thuyền cũ đi chậm rì rì này phát điên. Vì sợ đến trễ thời gian cứu viện, thuyền trưởng gần như là đóng hết tất cả hệ thống nước ấm, lò sưởi, toàn bộ năng lượng hơi nước đều dùng để di chuyển. Rốt cục sau khi thuyền chìm hai mươi phút đuối tới nơi, so với lịch sử đến sớm một giờ, mà một giờ này, con thuyền chở khách định kì này hợp tác với con thuyền phía sau, cứu được hơn chín trăm người.

Trong đó bao gồm hơn ba trăm thuyền viên, đại bộ phận họ đến từ Southampton.

Việc này đều là sau khi tôi tỉnh lại, Cal nói với tôi.

Bởi vì vẫn còn công tác cứu viện, cho nên nhân số tử vong cụ thể chưa được tính hết.

Andrew trước đó có phát một điện báo, cứu gần nghìn người, nhưng ông ấy lại vĩnh viễn bị mai táng trong Đại Tây Dương.

Mà những người may mắn còn sống sót, cả đời cũng không thể quên được tai nạn RMS Titanic.

Tôi ở trên thuyền cứu nạn tỉnh lại, lại ngủ mà trôi qua, thường xuyên sẽ nhớ không nổi mình ở chỗ nào, nhưng mỗi lần mở mắt đều luôn nhìn thấy Cal đầu tiên.

Đau xót vài ngày, đợi đến sau khi tình hình ổn định, mới biết mình bị gãy xương đùi. bác sĩ ngoại khoa trên Carpathia đề nghị tôi buông tha cho công việc khiêu vũ, bởi vì ông ấy nghĩ cho dù tôi khỏi cũng không thể tiếp tục khiêu vũ nữa, tương lai sau khi bắt đầu khiêu vũ vết thương có thể sẽ phát tác.

Đây không phải là lí do bắt tôi buông tha cho vũ đạo, khác biệt là đời trước không cứu được, nhưng bây giờ tôi chỉ cần trải qua quá trình trị liệu dài dòng là có thể khôi phục lại như ban đầu.

Với tôi mà nói, chỉ cần có thể lại đứng lên, cho dù cuối cùng bị bệnh phát vào bệnh viện tôi cũng chấp nhận. Cho dù trả giá bao nhiêu thời gian, chịu bao nhiêu thống khổ khi huấn luyện, tôi đều không có khả năng buông tha vũ đạo.

Cal cũng nghe thấy bác sĩ đề nghị, lúc anh nhìn lão Poodle dẫn bác sĩ ra cửa, tay vuốt cằm mới được cạo tron, u buồn nhìn tôi nói: “Đừng lo lắng, xuống thuyền sẽ có bác sĩ tốt hơn, thuyền này ngay cả khoang nhất đẳng cũng không có, rất khó tin tưởng nhóm bác sĩ có thể tốt chỗ nào.”

“Anh nên tặng cho vị thuyền trưởng con thuyền này một cái kỉ niệm chương, ông ấy đã cứu chúng ta.” Nếu không phải Carpathia đuối tới hiện trường trước một giờ, tôi và Cal cũng có khả năng không nhận được trong thời tiết rét lạnh kia.

“Cúp hoặc là huân chương sẽ có ủy ban nào đó chuẩn bị, chúng ta là người bị hại, mấy thứ đó không phải việc của chúng ta.” Cal vươn ngón tay ra, kẹp lấy gối đầu của tôi, sợi tóc ảm đạm không ánh sáng, giống như trạng thái tiêu tụy của tôi. “Anh nên khiển trách bọn họ, tới quá muộn.”

Cal mặt rất nghiêm cẩn, anh tuy xử lý ngăn nắp mình, nhưng mỗi một nơi đáy mắt vẫn tồn tại như trước. Sự mệt mỏi này xen lẫn cảm giác sợ hãi sau khi sống sót qua tai nạn, sau đó vẫn còn run sợ.

Tôi vươn tay, đặt trên mu bàn tay anh, “Sớm rất nhiều.”

Thuyền cứu nạn thật sự tới rất sớm, nó khác hoàn toàn so với trong lịch sử.

Cal đột nhiên dừng lại, trên mặt anh xuất hiện dấu vết dây dũa rất rõ ràng, ban đầu là dây dũa, đến tranh đấu, cuối cùng lại biến thành thoải mái.

Biểu cảm rất kì quái, ngay cả cơ bắp của anh cũng cứng ngắc. Tiếp đó tôi nghe thấy anh thốt ra, khóe miệng co rút, hơi bều môi nói, “Em làm sao mà biết được?”

Tôi đầu đầy mờ mịt, “A?” Nhất thời không rõ ràng anh đang hỏi cái gì.

“Em biết thời gian RMS Titanic chìm, cho dù có người cố ý làm nó chìm, cũng không có khả năng cụ thể tới mức này.” Cal khóe mắt rũ xuống, cúi đầu nhìn chằm chằm tôi. Góc độ nhìn này kì thực rất có cảm giác áp bách, đương nhiên anh đã cẩn thận thu lại cảm giác này, ngược lại thật dễ đặt căn trọng, biểu cảm ôn nhu không chút để ý đáp án của tôi.

Tôi mặt không biểu cảm nhìn anh, trầm mặc đáng sợ. Không khí không tiếng động lúc này đè nén đáng sợ, Cal rất nhanh liền chịu không nổi, anh vội vã lắc đầu nói: “Nếu em không muốn nói ra anh cũng không thêm đề ý...”

Tôi rút cuộc không làm mạnh lạnh được nữa, nở nụ cười, “Em không phải là gián điệp thương mại.”

Người này vẫn còn cảm thấy tôi là nhân viên được huấn luyện riêng, tôi cảm thấy hiểu lầm này nên làm sáng tỏ sớm một chút thì tốt hơn.

“Chỉ là chuyện này rất khó tin, em nghĩ người bình thường sẽ không tin tưởng chuyện em đã trải qua.” Xuyên không và trùng sinh nơi đất khách, so với mơ còn quái đản khó tin hơn.

Cal biểu cảm không cho là đúng, anh sờ sờ cái mũi nói: “Anh đã từng trải qua chuyện còn khó tin hơn, không có gì có thể làm anh sợ.”

Cơ bắp mu bàn tay anh còn chưa thả lỏng, tôi không vạch trần tâm lý khẩn trương khi sắp biết được sự thật, quay đầu nhìn đèn, ánh sáng chiếu lại vào trong mắt tôi. “Em đến từ trăm năm sau...”

Những lời này giống như nói mê, thì thảo tự nói như đồng thoại.

Tôi đến từ trăm năm sau, kỳ tích ít có khả năng thực hiện.

Cal động tác nhỏ ngừng lại, anh không thể hiểu nổi tôi đang nói gì, bởi vì câu mở đầu này giống như mở đầu một cuốn tiểu thuyết.

Sau đó tôi tiếp tục im lặng, trong lúc nhất thời không biết phải nói tiếp như thế nào, nói cho anh về gia đình của tôi, sự nghiệp của tôi, hay là chuyện xảy ra ở địa cầu một trăm năm sau? Giống như cũng không hòa hợp, trầm tư một lúc, tôi mở miệng vẫn nói câu nói kia, “Em đến từ trăm năm sau...” Phun ra nuốt vào vài giây, mới nói tiếp: “Mới đến đây được vài tháng, người đời sau đều biết RMS Titanic sẽ chìm, nó rất nổi tiếng, còn có người quay nó thành phim...”

Mà trong phim anh đóng nhân vật... Lời này tôi ghen lại không dám nói, trong phim anh cũng không phải nhân vật có hình tượng tốt đẹp gì.

“Trăm năm sau?” Đó là chuyện quái quỷ gì? Trong mắt Cal rõ ràng xuất hiện ngàn vạn dấu chấm hỏi, anh hơi buồn cười nói, “Vậy em có biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì không? Nếu em là người làm ăn sẽ lập tức phát tài, bởi vì em biết chuyện sau này.”

Tôi nhìn khuôn mặt không biết có tin được hay không của anh, lại vô cùng vui sướng khi người khác gặp họa, nhần nhin mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật sự là thật có lỗi, dựa theo thời gian mà nói, ngày mai em còn chưa có sinh ra đâu, nếu nghiêm cẩn tính anh còn hơn em cả trăm tuổi, lão gia gia.”

Hơn nữa muốn tôi nói ra sự kiện của vũ đạo trong trăm nay nay thì không thành vấn đề, nhưng muốn tôi nói ra xu hướng cổ phiếu thì tôi bó tay hoàn toàn. Nhưng RMS Titanic là tai nạn quá nổi tiếng, Rose từng nói sau tai nạn năm hai chín anh sẽ tự sát.

Dùng sức nắm lấy ngón tay anh, tôi không thể tưởng tượng được cảnh tượng khi anh chết, cảm giác đó làm tôi sợ hãi.

“Anh cũng chưa tới một trăm tuổi.” Cal lại còn dùng giọng điệu thoải mái chế nhạo đề tài này, anh có thể là không muốn làm không khí quá nghiêm túc, bởi vì lời nói của tôi hoàn toàn không nằm trong mong muốn của anh.

“Vậy tận lực sống đến một trăm tuổi, cùng em.” Tôi cười tủm tỉm nói với anh, về sau tôi sẽ thường xuyên nói về chuyện sẽ xảy ra sau này, tỷ như tai nạn năm hai chín, kinh tế tiêu điều miễn cưỡng nằm trong hiểu biết của tôi.

Cho dù thật sự phá sản thì sao, tôi có tin tưởng có thể làm bạn cùng anh đi qua mưa gió, không cho anh có cơ hội cam chịu.

Cal rồi rầm suy xét lời tôi nói, muốn anh nhanh chóng tin chuyện này thì không có khả năng. Không đợi anh nói ra kết luận gì, Lovejoy đã gõ cửa đi vào, ông ấy vẫn là đáng về mặt quý nghiêm túc kia. Nghe nói ông ấy cũng rơi xuống nước, nếu không phải thuyền cứu viện tới kịp lúc, ông ấy có khả năng

chết trong Đại Tây Dương.

“Thuyền sắp cập bến, chúng ta đến New York, tiên sinh.”

Ngày mười tám tháng bốn, Carpathia rời cực tới New York.

Cal chỉ hỏi tôi một tiếng đơn giản, “Có muốn nhìn nước Mĩ hay không, địa bàn của anh.” Tiếp đó không đợi tôi trả lời, liền cúi đầu ôm tôi ra ngoài. Ngoài khoang thuyền, mưa to lạnh như băng phiêu đảng khắp nơi, trên sàn tàu còn đặt thuyền cứu nạn của RMS Titanic, được nhân viên Carpathia kéo lên.

Rất nhiều người, gần như tất cả hành khách trên RMS Titanic đều tập trung trên sàn tàu, giờ ô màu đen nhìn tượng nữ thần tự do

Cảng đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, gần như có thể nhìn thấy cảnh tượng lúc RMS Titanic. Khác biệt là, xuất phát ngày đó nghênh đón là hàng ngàn người còn sống, mà tới mục đích nghênh đón là những người sống sót sau tai nạn.

Lovejoy che ô trên đỉnh đầu chúng tôi, tôi tựa đầu trước ngực Cal, nghe tiếng tim anh đập, nhìn tượng nữ thần tự do mặc áo dài tay giờ ngọn lửa.

Tượng Nữ Thần Tự Do hình như không có biến hóa gì, cho dù là bây giờ hay trăm năm sau.

“Em sẽ biến mất sao?” Cal đột nhiên thấp giọng hỏi, thanh âm nhỏ tới mức thiếu chút nữa bị mưa to át đi.

Tôi nghe được tiếng tim anh đập nhanh, tim đập như đánh trống, ấm áp đầy sức sống.

Trên sàn tàu có người đột nhiên hô lớn: “Nước Mĩ!” Thanh âm đó xuyên thấu qua trời mưa, không trung, tới từng lòng người di dân.

Một thanh âm quen thuộc vang lên trên sàn tàu, “Hắc, Emily, chúng ta đến.”

Tôi quay đầu nhìn xuống, nhìn thấy Jack không che ô, đứng ở giữa trời mưa ngẩng đầu nhìn tôi, một bàn tay chỉ vào Tượng Nữ Thần Tự Do. Nước mưa chảy xuôi theo khuôn mặt hắn, kéo tới nụ cười anh.

“Jack.” Rose đầu che khăn quàng cổ, cầm ô che vội vàng đi đến bên người hắn, còn chưa đứng vững, Jack đã ôm cô ấy xoay.

Thật sự là một đôi dờ hoi.

Tôi nhìn cây đuốc trên Tượng Nữ Thần Tự Do, hình như thấy tương lai của mình, chẳng sợ gặp mây đen gió dữ, dây dựa trong mưa to cũng mang theo ánh sáng.

“Không, em sẽ không biến mất, Cal.” Tôi nói cho anh, cũng nói cho chính mình, thuận tiện sửa lại lời kịch của Jack, “Lấy đồng hồ của anh đổi vé tàu RMS Titanic, là quyết định may mắn nhất cuộc đời em, tuy rằng anh lớn lên giống một thảm họa.”

Thảm họa gặp nhau, thảm họa cùng yêu nhau, còn có cùng nhau trải qua chuyện chìm thuyền không hay ho, thật sự là chuyện đồng thoại xưa không tốt đẹp.

“Nghe qua thực bất hạnh, em về sau phải cùng thảm họa sống đến hết đời.” Cal bất mãn nói, mặt anh không biểu cảm, trộm ngắm liếc mắt nhìn tôi một cái, “Anh sẽ nhớ em lấy đồng hồ của anh, còn cầm đổi vé tàu.”

Tôi nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng tim đập không ngừng gia tốc của anh, độ nóng dán chặt lên gáy tôi.

“Sau khi xuống thuyền em không được nghĩ đông nghĩ tây, dưỡng thân thể tốt mới được, việc khác không cần em xen vào, anh sẽ nhanh chóng giải quyết một số vấn đề nhỏ, sau đó chúng ta sẽ đính hôn, Emily?” Cal sợ tôi nghe không thấy, gọi tôi một tiếng.

“Ừm.” Như nguyện vọng của anh, nhẹ nhàng hừ một câu.

“Anh sẽ chọn một ngày lành, nếu thuận lợi cuối năm chúng ta có thể kết hôn... Emily.”

Tôi an tâm nằm trong lòng anh, sắp ngủ, thật lâu mới tiếp tục hừ ra tiếng, “Ừm.”

“Nếu em không thể khiêu vũ, anh sẽ để em mở một trường dạy múa, em dạy bọn họ múa là được, Emily?” Thanh âm anh nhỏ dần, không đành lòng quấy rầy tôi.

Ừm. Tôi gần như là ngủ mất, ở trong lòng ngực ấm áp của anh.

Mưa còn rơi, thuyền rời cực tới mục đích, cho dù mai sau thế nào, ít nhất tối nay chúng tôi ôm hi vọng mà ngắm nhìn tượng nữ thần tự do.

“Chúng ta có thể sinh một đứa trẻ nhanh chút...” Cal dè dặt cẩn trọng nói, muốn nghe được câu trả lời của tôi, “Emily?”

Tôi im lặng rồi im lặng, đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

